

ঔর্গপল

স্মাৰক গ্ৰন্থ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী

স্মাৰক গ্ৰন্থ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী

সম্পাদক : ড° পৰানন কৌৰ

SONARI COLLEGE CAMPUS

Charaideo, Assam

1. Sonari College Golden Jubilee Gate
2. College Canteen
3. Alumni Building
4. Boys' Hostel
5. Car Parking
6. Auditorium
7. Principal's Office
8. Classroom
9. Statue of Mahatma Gandhi
- 10. Science and Arts Building - A**
(Ground Floor: Dept. of History, Pol. Science and English;
1st Floor: Dept. of Botany and Maths;
2nd Floor: Dept. of Zoology)
- 11. Science and Arts Building - B**
(Ground Floor: Computer Laboratory and Dept. of Chemistry;
1st Floor: Virtual Class room; 2nd Floor Class Room)
12. Notice Board Shed
13. Three Storey Building (Examination Branch, Dept. of Economics & Assamese)
14. KKHOU Study Centre
15. Indoor Stadium
16. Library
17. Warden's House
18. Girls' Hostel
19. Swimming Pool
20. Bicycle Stand
21. College Playground

← Sivasagar

Dhudar Ali

Designed By: **BIKRAMADITYA RAJKONWAR**

Entrance →

Namrup →

প্রতি,

মাননীয়/ মাননীয়

.....
.....

আন্তর্বিিক শুভেচ্ছাৰে -

সম্পাদনা সমিতি
স্মারক গ্রন্থ

স্বৰ্ণপল

স্মাৰক গ্ৰন্থ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী
৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২ চন

সোণালী জয়ন্তী উদযাপন সমিতি
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
সোণাৰি, চৰাইদেউ (অসম)

SWARNAPOL : A commemoration volume on the occasion of Golden Jubilee Celebration of Sonari College, Sonari, Charaideo (Assam). Published by Golden Jubilee Celebration Committee and Edited by Dr. Paranan Konwar.

স্বৰ্ণপল

স্মাৰক গ্ৰন্থ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী

সম্পাদনা সমিতি :

গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই	উপদেষ্টা
তপন কুমাৰ গগৈ	উপদেষ্টা
ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ	উপদেষ্টা
ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ	উপদেষ্টা
ৰতিপ্ৰভা গগৈ	উপদেষ্টা
ড° বানা কোঁৱৰ	উপদেষ্টা
দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা	উপদেষ্টা
ড° সুনীল দত্ত	উপদেষ্টা
ড° পৰানন কোঁৱৰ	সম্পাদক
বিপ্লৱ জ্যোতি ৰাজখোৱা	সহকাৰী সম্পাদক
মণি গগৈ	সদস্য
নিবেদিতা ফুকন	সদস্য
ড° ৰঘুনাথ কাগুয়ুং	সদস্য
জুৰি দেৱী	সদস্য
ড° চক্ৰপাণি পাতিৰ	সদস্য
কল্পনা বৰুৱা	সদস্য

Published by Golden Jubilee Celebration Committee, Sonari College, Sonari, Charaideo (Assam)

Date of Publication : 11th September, 2022

Cover and Color Layout designed by Brikramaditya Rajkonwar and Dr. Paranan Konwar

Sonari College Golden Jubilee Logo designed by Dr. Paranan Konwar

Printed at Bhabani Offset Pvt. Ltd., Guwahati

Price : 350.00

প্ৰকাশক : সোণালী জয়ন্তী উদ্‌যাপন সমিতি, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

প্ৰকাশ : ১১ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২ চন

বেটুপাত আৰু আলোকচিত্ৰ : বিক্ৰমাদিত্য ৰাজকোঁৱৰ, ড° পৰানন কোঁৱৰ আৰু ৰবীন

বৰ্ণৰোপণ আৰু অংগসজ্জা : ডলফিন কম্পিউটাৰচ্, সোণাৰি

ফোন - ৭০০২২৪৭৬৬২

এই স্মাৰক গ্ৰন্থত প্ৰকাশিত মতামত, তথ্য আৰু দৃষ্টিভঙ্গী লেখকৰ নিজা। তথ্যৰ বিচ্যুতি, মতদ্বৈধতা, মুদ্ৰণ প্ৰমাদ, কুস্তীলকবৃত্তি আৰু বিতৰ্কৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি দায়ী নহয়।

স্মৰণ - শ্ৰদ্ধাৰ্ঘ - কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাকালৰেপৰা অদ্যৰাধি যিসকল প্ৰতিষ্ঠাপক ব্যক্তি, পৰিচালনা সমিতিৰ বিষয়ববীয়া, হিতাকাংক্ষী ৰাইজ, শুভাকাংক্ষী দাতা, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, কৰ্মচাৰী, বিভিন্ন আৰ্থ-সামাজিক, চৰকাৰী আৰু ৰাজনৈতিক সংস্থা, অনুষ্ঠান, প্ৰতিষ্ঠান আৰু ব্যক্তিয়ে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ উন্নতি আৰু গৰিমাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰত্যক্ষ অথবা পৰোক্ষভাৱে সেৱা আৰু অৱদান আগবঢ়াইছে, সদৌটিকে সৰ্বিনয়ে স্মৰণ কৰি শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

সম্পাদনা সমিতি

Prof. Jagdish Mukhi

RAJ BHAVAN
GUWAHATI

MESSAGE

I am immensely happy to learn that Sonari College has completed 50 years of its academic journey and on the occasion of Golden Jubilee celebrations, the college is publishing a commemorative souvenir.

I am glad that Sonari College, for the last 50 years has been playing a humongous role in disseminating knowledge and contributing to enriching human resources for the sake of nation-building. During the quest for knowledge, the college has supported its students by providing them opportunities and challenges that have enabled them to inculcate in them values, commitments and services, thereby manifesting a knowledge-driven society.

I take this opportunity to extend my heartfelt congratulations to the teachers, students, management committee and of course its alumni on this occasion. I moreover convey my best wishes to the editorial team of the souvenir all success in its endeavour.

Dated: July 13 , 2022

(Prof. Jagdish Mukhi)

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্রী, অসম
Chief Minister, Assam

দিছপুৰ

৭ ভাদ, ১৪২৯ ভাস্কৰাব্দ
২৪ আগষ্ট, ২০২২ ইং

শুভেচ্ছাবাণী

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠান অহা ৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰত তিনিদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত কৰাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলোৱা হৈছে বুলি জানিবলৈ পাই মই সুখী হৈছোঁ। এই উপলক্ষে এখন স্মাৰকগ্ৰন্থ প্ৰকাশৰ বাবে যো-জা কৰাটো নিতান্তই প্ৰশংসনীয়।

জানপীঠ বঁটা বিজয়ী বিশিষ্ট সাহিত্যিক বীবেক্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্যই কৈছিল— “আমাৰ সংস্কৃতিৰ ঐতিহ্যবোৰ অধ্যয়ন কৰি ভাল বক্তাবোৰৰ পৰা প্ৰেৰণা, পৃথিৱীৰ তথা দেশৰ সংস্কৃতিৰ সাৰবক্তাখিনি গ্ৰহণ কৰি আমি আজি ন মানুহ আৰু ন মানুহৰ মূল্যবোধৰ ভেটিত ন সংস্কৃতি গঢ়াৰ কথাও ভাবিছোঁ। বৰ্তমান শিক্ষা পদ্ধতিবোৰে আমি আমূল সংস্কাৰ বিচাৰিছোঁ, আমাক মানুহ গঢ়া শিক্ষা লাগে, যি শিক্ষাই আমাৰ প্ৰত্যেকৰে স্বৰ্গম অনুযায়ী পঢ়ুতা বঢ়ায় আৰু সৃষ্টি আৱিষ্কাৰৰ শক্তি জাগ্ৰত কৰায়। মানুহৰ অন্তিম পৰিচয় তাৰ সৃষ্টিত অথবা আৱিষ্কাৰত।”

শিক্ষাৰ সৈতে দেশীয় ঐতিহ্য আৰু সংস্কৃতিৰ এক নিবিড় সম্পৰ্ক আছে। মূল্যবোধসম্পন্ন ব্যক্তিত্ব গঢ় দিব লাগিলে বিদ্যাৰ্থীৰ সৃজনাত্মক মনৰ উন্মেষ সাধন কৰিবই লাগিব। তেওঁলোকৰ মনত উদ্ভাবনীমূলক চিন্তাৰ বিকাশ সাধনৰ জৰিয়তে দেশৰ ৰূপান্তৰৰ একো একোটা সৈনিক হিচাপে গঢ়ি তোলাটো আজিৰ সময়ৰ আহ্বান হৈ পৰিছে। শিক্ষাৰ্থীসকলক যিদৰে বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰে আগুৱাই নি বিশ্বৰ প্ৰতিযোগিতামুখী বাতাবৰণত উপযুক্ত কৰি তুলিব লাগিব, ঠিক একেদৰে তেওঁলোকৰ মনৰ পথাৰ, গৰিমামণ্ডিত ঐতিহ্য, সাংস্কৃতিক চেতনা আৰু স্বদেশানুৰাগৰ অংকুৰণৰ বাবে কৰ্মণ কৰিব লাগিব। প্ৰাচীন ভাৰতত বৰ্তমানৰ দৰে শিক্ষাৰ বহুল প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ নোহোৱা সত্ত্বেও জনৰ পোহৰেৰে বিশ্ববাসীক উদ্ভাসিত কৰিছিল। আগৰ কালৰ শিক্ষাই বিদ্যাৰ্থীৰ সজ গুণবোৰ বিকশাই তুলি তেওঁলোকক জীৱন যুদ্ধৰ নিমিত্তে ভালকৈ প্ৰস্তুত কৰি তুলিছিল। আমাৰ দেশৰ নতুন শিক্ষা নীতিত প্ৰাচীন ভাৰতীয় শিক্ষাৰ মূল্যবোধক গুৰুত্ব আৰোপ কৰি একবিংশ শতিকাৰ উপযোগী শিক্ষা ব্যৱস্থা এটা গঢ়ি তোলাৰ বাবে ইতিমধ্যে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে পদক্ষেপ লৈছে। ভাৰতৰ নতুন প্ৰজন্মই যাতে বিশ্বৰ নেতৃত্ব ল'ব পাৰে সেই দৃষ্টিৰে লোৱা নতুন শিক্ষা নীতিক বাস্তৱায়িত কৰাৰ দায়িত্ব শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে ল'ব লাগিব। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্মাৰকগ্ৰন্থখনত এনোবোৰ বিষয় প্ৰকাশ কৰিলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল উপকৃত হ'ব পাৰিব বুলি আশা কৰিলোঁ।

মই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানৰ সফলতা কামনা কৰাৰ লগতে স্মাৰকগ্ৰন্থখন সৰ্বত্ৰতে সমাদৃত হ'ব বুলি আশা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

ৰণোজ পেগু

মন্ত্ৰী,
শিক্ষা, ভৈয়াম জনজাতি আৰু পিছপৰা
শ্ৰেণীৰ কল্যাণ বিভাগ, অসম চৰকাৰ

ব্লক - বি, তৃতীয় মহলা
জনতা ভৱন
দিশপুৰ, গুৱাহাটী - ৭৮১০০৬
দূৰভাষ - ০৩৬১-২২৩২৭০২৩ (অঃ)
৯৯৫৪৭০৩৮২৫ (মঃ)
Email.: ronojpegu@gmail.com

শুভেচ্ছা বাণী

মই জানিবলৈ পাই সুখী হৈছোঁ যে চৰাইদেউ জিলাৰ অন্তৰ্গত উচ্চ শিক্ষাক এক অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰোজ্জ্বল সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপনৰ লগত সংগতি ৰাখি এখনি স্মাৰক গ্ৰন্থ প্ৰকাশৰ দিহা কৰা হৈছে।

এই শিক্ষানুষ্ঠানখনে প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰাই ইয়াৰ শিক্ষা আৰু জ্ঞানৰ পোহৰেৰে উজলাই তুলি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সময় উপযোগী আৰু গুণগত শিক্ষা প্ৰদান কৰি শত-সহস্ৰ মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ দিয়াত এক গুৰু দায়িত্ব বহন কৰি আহিছে। মই আশাকৰোঁ এই স্মাৰক গ্ৰন্থখনিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভাসমূহ বিকশিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ অৰিহণা যোগোৱাৰ লগতে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ গৌৰৱপূৰ্ণ সোণোৱালী পৰিভ্ৰমণৰ এক আভাস দাঙি ধৰিব। মই সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্যসকলক তেওঁলোকৰ এই প্ৰয়াসৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে স্মাৰক গ্ৰন্থখনে পাঠকৰ সমাদৰ লাভ কৰিব বুলি আশা কৰি শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলোঁ।

(ডাঃ ৰণোজ পেগু)

Prof. L.K. Nath, M. Pharm., Ph.D.
Vice - chancellor i/c.

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH • PIN - 786 004 • ASSAM
Phone : 0373 - 2370239 (Off)
Mobile : 9435476382
Fax : 0373-2370323
E-mail : vc@dibru.ac.in

শুভেচ্ছা বাণী

আমি জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছোঁ যে, ১৯৭০ চনতে প্রতিষ্ঠিত হোৱা চৰাইদেউ জিলাৰ এখন লেখত ল'বলগীয়া উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে সগৌৰৱে সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি দিছেহি- ই আমাৰ বাবে এক আনন্দৰ বতৰা। গৌৰোজ্জ্বল পঞ্চাশটা বছৰত উপনীত হোৱাৰ হেতুকে মহাবিদ্যালয়খনে অহা ৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২ তাৰিখে সোণালী জয়ন্তী সমাৰোহৰ সামৰণী অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি “স্মাৰক-গ্ৰন্থ” প্ৰকাশ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হৈছে বুলি জানিবলৈ পাই আমি সচাকৈয়ে আনন্দিত হৈছোঁ। ই এক আদৰণীয় পদক্ষেপ।

আমি আশা কৰিছোঁ যে ‘স্মাৰক-গ্ৰন্থ’খনি অতি সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাব কাৰণ সি়েই হ'বগৈ পৰৱৰ্তী প্ৰজন্মৰ বাবে এক দলিল স্বৰূপ। আমাৰ আশা এয়ে যে স্মাৰক-গ্ৰন্থখনি সকলো শ্ৰেণীৰ লোকে উপকৃত হ'ব পৰাকৈ অন্যান্য লেখকৰ মানদণ্ডসম্পন্ন লেখাও প্ৰকাশ পাব আৰু পঢ়ুৱৈ সমাজেও আদৰি ল'ব।

সোণালী জয়ন্তী উৎসৱৰ সামৰণী অনুষ্ঠানৰ সমূহ কাৰ্যসূচীৰ সফলতা কামনা কৰি স্মাৰক-গ্ৰন্থখনি প্ৰকাশৰ সৈতে জড়িত সদৌটিলৈকে আমাৰ শুভ আশিস আৰু অভিনন্দন থাকিল।

লীলাকান্ত নাথ

(ড° লীলাকান্ত নাথ)
উপাচার্য (ভাৰপ্ৰাপ্ত)
ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়
ডিব্ৰুগড়

বিঃ দ্ৰঃ ড° লীলাকান্ত নাথ বৰ্তমান ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এগৰাকী প্ৰাক্তন উপাচার্য।

Prof. Jiten Hazarika, M.Sc., Ph.D., PGDOR
Vice-Chancellor

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH | PIN-786 004 | ASSAM
Phone : 0373-2370239 (Office)
viii | Email : vc@dibrugarh.ac.in | Website : www.dibrugarh.ac.in

শুভেচ্ছা বাণী

আমি জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছোঁ যে ১৯৭০ চনতে প্রতিষ্ঠিত হোৱা চৰাইসেউ জিলাৰ এখন লেখত ল'বলগীয়া উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে সপ্তোবৰৰে সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি দিছেহি। গৌৰৱোজ্বল পঞ্চাশটা বছৰত উপনীত হোৱাৰ হেতুকে মহাবিদ্যালয়খনে অহা ৯, ১০, আৰু ১১ চেপ্তেম্বৰ, ২০২২ তাৰিখে সোণালী জয়ন্তী সমাবোধৰ সামৰণী অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি এখনি স্মাৰক-গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিছে বুলি জানিবলৈ পাই আমি সুখী হৈছোঁ। ই এক আনৰণীয় পদক্ষেপ।

আমি আশা কৰিছোঁ যে স্মাৰক-গ্ৰন্থখনি অতি সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাব, যিখনি হ'বলৈ পৰৱৰ্তী প্ৰজন্মৰ বাবে এক মঙ্গল স্বৰূপ। আমাৰ আশা এয়ে যে স্মাৰক-গ্ৰন্থখনিৰ সকলো শ্ৰেণীৰ লোক উপকৃত হ'ব পৰাকৈ অন্যান্য লেখকৰ মাননওসম্পন্ন লেখাও সমিৱিষ্ট হ'ব আৰু পঢ়ুৱৈ সমাজেও আদৰি ল'ব।

সোণালী জয়ন্তী উৎসৱৰ সামৰণী অনুষ্ঠানৰ সমূহ কাৰ্য্যসূচীৰ সফলতা কামনা কৰি স্মাৰক-গ্ৰন্থখনিৰ প্ৰকাশৰ সৈতে জড়িত সদৌটোলৈকে আমাৰ শুভ আশিস আৰু অভিনন্দন থাকিল।

(ড° জিতেন হাজৰিকা)
উপাচার্য
ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

বিমল বড়া

মন্ত্রী

উদ্যোগ, বাণিজ্য, বাজত্বৰা প্ৰতিষ্ঠান
আৰু সাংস্কৃতিক পৰিক্ৰমা বিভাগ।
অসম চৰকাৰ

Bimal Borah

Minister

Industries, Commerce & Public Enterprise
and Cultural Affairs Departments
Government of Assam.

শুভেচ্ছা বাণী

‘শ্ৰদ্ধাৰান লভতে জ্ঞানম’

চৰাইদেউ জিলাৰ অতি আদৰৰ উচ্চ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনে চাওতে চাওতে পঞ্চাশটা বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে।

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ এখন আগশাৰীৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰূপে স্বীকৃত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন বহু শুভানুধ্যায়ী তথা ভৱিষ্যত দ্ৰষ্টা ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত স্থাপন কৰা হৈছিল। সেই মহান ব্যক্তিসকলেই মই এই ছেগতে কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিবেদন কৰিছোঁ।

এখন সমাজ আগুৱাই যাবলৈ সভ্যতাৰ শিখৰলৈ ধাৰমান হ’বলৈ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা কিমান সেই কথাৰ নিদৰ্শন ইংলেণ্ডকে ধৰি ইউৰোপৰ দেশসমূহৰ পৰাই লাভ কৰোঁ।

স্বৰ্ণ জয়ন্তী গৰকা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে বিদ্যায়তনিক দিশত বিগত পাঁচটা দশকত প্ৰভূত অৰিহণা যোগালে, সমাজখনৰ উত্তৰণত এক প্ৰধান ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিলে। মহাবিদ্যালয়খনৰ সোণসেৰীয়া স্মৃতিৰ সমগ্ৰ পৰিক্ৰমাক স্মৰণৰ বাবে অহা ৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰ ২০২২ তাৰিখে স্বৰ্ণ জয়ন্তী সমাৰোহৰ সামৰণী অনুষ্ঠান আয়োজিত হ’ব বুলি জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছোঁ। এই উপলক্ষত প্ৰকাশিতব্য স্মাৰক গ্ৰন্থখনি মহাবিদ্যালয়ৰ পাঁচটা দশকৰ ইতিহাসৰ এক দস্তাবেজ হিচাবে সৰ্বাংগ সুন্দৰ ৰূপত পাঠকৰ হাতত পৰিব বুলি আশা ৰাখি সোণাৰি মহাবিদ্যালয় পৰিয়াল তথা প্ৰাক্তন শিক্ষাৰ্থীসকলে মোৰ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

দিছপুৰ: ২০ আগষ্ট, ২০২২ ইং

(বিমল বড়া)

Topon Kumar Gogoi

MEMBER OF PARLIAMENT
(LOK SABHA)

12 No. Jorhat, HPC, Assam
Member

Standing Committee on
Petroleum and Natural Gas
Member

Consultative Committee
For Ministry of Power,
New & Renewable Energy

Ref. শুভেচ্ছাবানী/৭৭/২০২২

सत्यमेव जयते

Off. Add. 127-129
South Avenue
New Delhi-110001
Ph. 01123012123
Mob. 9435012570

Date ০২/০৯/২০২২

শুভেচ্ছা বাৰ্তা

ঐতিহাসিক চবাইদেউ জিলাৰ এখনি উল্লেখযোগ্য উচ্চ শিক্ষাৰ প্রতিষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰবোজ্জ্বল সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানটি অহা ইংৰাজী ৯, ১০ আৰু ১১ চেপ্তেম্বৰ ২০২২ তাৰিখে উদ্যাপন কৰিবলৈ লোৱাৰ প্ৰাকমুহূৰ্ত্তত ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে প্রতিষ্ঠা লাভ কৰাৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে যিসকল মহান ব্যক্তি, অনুষ্ঠান তথা অধ্যক্ষ-অধ্যক্ষা, শিক্ষাগুৰু আৰু কৰ্মচাৰীৰ বদান্যতাৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় খনিয়ে আজিৰ এই অৱস্থা পাবলৈ সক্ষম হ'ল; তেওঁলোক আটাইলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। মহাবিদ্যালয়খনিৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে লগতে উদ্যাপন সমিতিৰ সভাপতি আসনৰ পৰা সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপনৰ এই শুভক্ষণত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ প্ৰাক্তন তথা অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈও আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো।

সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি বাধি প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা স্মাৰকগ্ৰন্থখনিলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। স্মাৰকগ্ৰন্থখনিত মহাবিদ্যালয়খনিৰ সোণসেবীয়া ইতিহাস আৰু শৈক্ষিক দিশসমূহ সুন্দৰভাৱে উপস্থাপন হোৱাৰ লগতে স্মাৰকগ্ৰন্থখনি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনিৰ এক দলিললৈ ৰূপান্তৰিত হ'ব বুলি আশা কৰিলো।

বিনীত

(তপন কুমাৰ গগৈ)

সাংসদ

১২ নং যোৰহাট লোকসভা সমষ্টি

Jogen Mohan

Minister
Revenue & Disaster Management,
Hills Area Development
Govt. of Assam, Dispur

অসমৰ স্বৰ্গ

Assam Secretariat
M3, Minister colony
Dispur, Guwahati-781006
M. No. : 94351 32370
Tel-cum Fax : 0361-2237093
e-mail : jogen77@gmail.com

Ref. MIN/R&DM etc./2022/GW/18

Date ২১-০৬-২০২২

শুভেচ্ছা বাণী

প্রতি,

সম্পাদক

স্মৃতিগ্ৰন্থ সম্পাদনা সমিতি

সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপন অনুষ্ঠান

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, সোণাৰি

মই জানিবলৈ পাই সুখী হৈছোঁ যে, ১৯৭০ চনত স্থাপিত হোৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনিয়ে যোৱা ৫০ টা বছৰে বৃহত্তৰ সোণাৰি অঞ্চল তথা সমগ্ৰ চৰাইদেউ জিলাৰ এখন অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে শিক্ষাৰ দিশত আগুৱাই গৈছে। এই শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা ইতিমধ্যে বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ সমাজৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত বৰঙণি আগবঢ়াই আহিছে তথা বিভিন্ন আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান সমূহত অধ্যয়ন কৰি বিভিন্ন দিশত নিজৰ প্ৰতিভা উজ্বলাই তুলিছে। এই শিক্ষানুষ্ঠানখনিয়ে বহু ঘাত-প্ৰতিঘাত অতিক্ৰম কৰি সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ পালন কৰাতো আমাৰ বাবে অতিকৈ গৌৰৱৰ বিষয়। মহাবিদ্যালয়খনৰ গৌৰৱপূৰ্ণ পৰিক্ৰমাক সোঁৱৰাৰ মানসেৰে অহা ৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰ ২০২২ তাৰিখে সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপন অনুষ্ঠান আয়োজন কৰিবলৈ লোৱা বুলি জানিব পাৰি অতিশয় আনন্দিত হৈছোঁ আৰু তাৰ বাবে আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে সামৰণি অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি প্ৰকাশ পাব লগা স্মাৰক গ্ৰন্থখনিৰ বাবেও শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। প্ৰকাশ পাব লগা এই স্মাৰক গ্ৰন্থখনিলৈ এটি শুভেচ্ছাবাণী আগবঢ়াবলৈ অনুৰোধ কৰাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপনৰ স্মাৰক গ্ৰন্থ সম্পাদনা সমিতিৰ সম্পাদক তথা সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপন সমিতিৰ সকলো সন্মানীয় উদ্যোক্তালৈ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলোঁ আৰু লগতে উদ্যাপন কৰিবলৈ লোৱা সোণালী জয়ন্তী অনুষ্ঠানটি সুকলমে সম্পন্ন হৈ যোৱাৰ বাবে সকলোকে আন্তৰিক শুভকামনা জনালোঁ।

(যোগেন মহন)

মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ

ৰাজহ আৰু দুৰ্যোগ ব্যৱস্থাপনা

পাৰ্বত্য অঞ্চল উন্নয়ন দপ্তৰ

Dharmeswar Konwar, MLA

106 No. Sonari LAC

Phone: 8822191621

Email ID: dharmeswar25@gmail.com

Old MLA Hostel, Block- D(4)

Dispur, Guwahati-781006

Sukafa Nagar, Charnideo (Assam)

Pin- 785689

শুভেচ্ছা বাণী

ঐতিহ্যমণ্ডিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে সফলতাৰে পঞ্চাশটা বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰাৰ খবৰে নথৈ আনন্দিত কৰি তুলিছে। সমগ্ৰ সোণাৰি অঞ্চলৰ বাবে এইয়া সচাঁকৈ এক আনন্দৰ বতৰা। সুদীৰ্ঘ পঞ্চাশ বছৰে হাজাৰ হাজাৰ স্বপ্নপিয়াসীৰ দুচকুৰ সপোনক সাকাৰ ৰূপ দি মহাবিদ্যালয়খনে কেৱল অঞ্চলটোৰ লগতে সমগ্ৰ অসমৰ বাবেই মানৱ সম্পদ সৃষ্টিত অৰিহণা যোগাইছে। সোণালী জয়ন্তীৰ এই শুভ ক্ষণত ন-পূৰণি প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাগুৰুলৈ মোৰ সহস্ৰ প্ৰণাম আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সৃষ্টিয়ে ইতিহাস ৰচা আৰু ইতিহাসেই আমাৰ অস্তিত্ব। আজিৰ তাৰিখলৈকে আপোনাৰে শিক্ষাৰ জগতখনত সমাজৰ বহুখিনি সৃষ্টিৰ গাঁঠনি তৰিলে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তীৰ লগত সংগতি ৰাখি এখন স্মৃতিগ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা খবৰেও মনটো পুলকিত কৰি তুলিছে। মহাবিদ্যালয়খনৰ সুদীৰ্ঘ দিনৰ পৰিক্ৰমাক সুঁৱৰি প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা এই প্ৰচেষ্টাক শলাগ লৈছোঁ। লগতে এই কৰ্মৰে জড়িত প্ৰকাশক মণ্ডলীক আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এনে ধৰণৰ স্মৃতিগ্ৰন্থ স্মৃতি সাঁচতীয়াৰ এক উৎকৃষ্ট ভঁৰাল। এনে গ্ৰন্থখনিত এটা শুভ বাৰ্তা দিবলৈ পাই মইও অতিশয় গৌৰৱান্বিত। ঐতিহ্যমণ্ডিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনাৰে সোণালী জয়ন্তীৰ এই স্মৃতিগ্ৰন্থখন সৰ্বাংগসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ হৈ উঠক তাৰ কামনা কৰিলোঁ।

শ্ৰী ধৰ্মেশ্বৰ কোঁৱৰ

(ধৰ্মেশ্বৰ কোঁৱৰ)

বিধায়ক, ১০৬ নং সোণাৰি বিধানসভা সমষ্টি,

শুভ কামনা

এখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ সোণালী জয়ন্তী উৎসৱ অনুষ্ঠানটোৰ তথা আঞ্চলিক ৰাইজৰ বাবে এক মহৎ কাৰ্যক্ৰম। মই এই কাৰ্যক্ৰমৰ প্ৰতি শুভেচ্ছা জনাইছোঁ।

গ্রাম্য-অঞ্চলত প্ৰতিষ্ঠিত বহুতো কলেজতকৈ মোৰ বয়স বেছি। সেইবাবে কিছুমান অনুষ্ঠানৰ জন্ম আৰু বিকাশৰ কিছু কথা মই জানো। যেনে- মোৰ গাঁও-নগৰবেৰাত প্ৰতিষ্ঠিত বিমলা প্ৰসাদ চলিহা কলেজৰ আৰম্ভণিৰ সময়ৰ বহুতো ইতিহাসৰ মই সাক্ষী। সেইখন বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ কলেজ হিচাবে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ লক্ষ্য (১৯৬৬ চন) আগত ৰাখি কাম কাজ আৰম্ভ হৈছিল আৰু যথেষ্ট ধন সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল যদিও পাছত গৈ সাধাৰণ কলেজ হিচাবে কাম কাজ আৰম্ভ হয়। এনে শিক্ষানুষ্ঠানবোৰৰ গ্রামাঞ্চলৰ পৰা মানৱ সম্পদৰ বহিৰাগমনত অলপ হ'লেও সহায় কৰিছে যদিও গ্রাম্যাঞ্চলৰ সামগ্ৰিক উন্নয়নত কি ভূমিকা লৈছে (যোগ্য মানৱ সম্পদৰ প্ৰশিক্ষণৰ জৰিয়তে) - এই প্ৰশ্নৰ সদুত্তৰ পোৱা নাযায়।

ভাৰতৰ বহুতো ৰাজ্যৰ তুলনাত (যেনে - পশ্চিমবংগ, উৰিষ্যা, মুম্বাই, তামিলনাড়ু, কৰ্ণাটক, কেৰেলা) শিক্ষাৰ আৰু বিশেষকৈ উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অসম পিছপৰা ৰাজ্য। (সেই বুলি মই ক'ব খোজা নাই যে সেইবোৰ ৰাজ্যৰ স্বীকৃতিদানকাৰী বিশ্ববিদ্যালয় আৰু স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত কলেজৰ শিক্ষাৰ মান বিশ্বৰ উন্নত দেশৰ উচ্চ শিক্ষাৰ মানৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি।) প্ৰকৃততে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আৰু বিশেষকৈ উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বৃটিছ শাসকে উপনিবেশত চলোৱা ম'ডেলটোকে (এই ম'ডেল বিচাৰিলেও ইংলেণ্ড, স্কটলেণ্ড বা আয়াৰলেণ্ডত আজি পাবলৈ নাই।) আমি খামুছি মাৰি ধৰি আছো আৰু বিভিন্ন ধৰণে (জয়ন্তী আমি পাতি) এই ম'ডেলটোৰ গুণানুকীৰ্তন কৰি আছো। এই শিক্ষা ম'ডেলটো প্ৰথম উদ্যোগ বিপ্লৱৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় মানৱ সম্পদৰ প্ৰশিক্ষণৰ বাবে বিকাশ কৰা হৈছিল। কিন্তু উদ্যোগ-বিহীন, উন্নৈশ শতিকাৰ পৰাধীন ভাৰতত এই ম'ডেলৰ প্ৰাসংগিকতা (শাসক প্ৰভুৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় চাকৰিয়ালৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়াৰ বাহিৰে) কিমান আছিল- সেই কথা চিন্তনীয়। তথাপিহে স্বাধীনতাৰ পাছতো আৰু বিকল্প থকা স্বত্বেও সেই ম'ডেলটোকে চুনকাম সানি চলাই ৰখা হ'ল আৰু ফলত (সঁচা অৰ্থত) বাস্তৱ প্ৰশিক্ষণ নোপোৱা কিছুমান চাকৰিমুখী ডিগ্ৰীধাৰী উৎপাদন কৰাৰ যত্ন চলি থাকিল।

কিন্তু মানৱ সভ্যতাই সামগ্ৰিকভাৱে প্ৰথম উদ্যোগ যুগত ৰৈ থকা নাই; দ্বিতীয়, তৃতীয় উদ্যোগ বিপ্লৱ পাৰ হৈ আহি সভ্যতাই চতুৰ্থ উদ্যোগ বিপ্লৱৰ মাজেদি আগবাঢ়ি গৈ আছে। এই আধুনিক কালৰ সম্ভাৱনা আৰু প্ৰত্যাহ্বানসমূহ পৰিচালনা আৰু নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা মানৱ সম্পদ সোণালী জয়ন্তী - উত্তৰ কালৰ সোণাৰি কলেজে সৃষ্টি কৰিব পাৰিব লাগিব।

এই কাম টান যদিও অসম্ভৱ নহয়। মাথোন আনক 'কপি' কৰি কাম কৰাৰ (শিকন-শিক্ষণ-মূল্যায়ন প্ৰক্ৰিয়া চলাই ৰখাৰ) মানসিকতা সমূল্যে পৰিত্যাগ কৰিব লাগিব। এই কথা সঁচা যে সোণাৰিত নালাগে, গুৱাহাটী, ডিব্ৰুগড় বা যোৰহাটৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানেও আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ, চীন বা ইউৰোপৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ দৰে কোৱাণ্টাম কম্পিউটাৰ, ছুপাৰ

কম্পিউটাৰ আদিৰ দৰে প্ৰযুক্তিৰ সীমাস্তত থকা বিষয়ক লৈ শৈক্ষিক কাৰ্যক্ৰম গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে কিন্তু বছৰৰ বাৰমাহে কৃষিকাৰ্য কৰিব পৰা ৰাজ্য এখনৰ শিক্ষানুষ্ঠানে পৰিবেশ-বহনীয় আৰু অৰ্গেনিক (Organic) কৃষি ব্যৱস্থা সম্পৰ্কীয় পাঠ্যক্ৰম ছেমিষ্টাৰভিত্তিক শৈক্ষিক প্ৰ'গ্ৰেমৰ অংশ কৰিব পাৰে। বিশ্বৰ পৰিবেশিক সুস্থিতা আৰু ভাৰসাম্যৰ বাবে এনে ধৰণৰ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন আছে। এই বিষয়ে অধিক জানিবলৈ ইণ্টাৰনেটত (গুগলত) Sustainable Development Goal বিচাৰিলেই বহুত তথ্য পোৱা যায়। (লগতে Sustainable Development Goal and Higher Education বিচাৰিব পাৰে।)

এনেকুৱা বহুতো উদাহৰণেৰে মই সোণালী জয়ন্তী উৎসৱৰ আনন্দ মুখৰতাক ভাৰক্ৰান্ত কৰিব খোজা নাই। আপোনালোক সকলোৱে জয়ন্তী উৎসৱত আনন্দৰে আৰু পূৰ্ণ উদ্যমেৰে ভাগ লওক। মই মাথোন আশা কৰিম যে জয়ন্তী উত্তৰ কালত সম্পদশালী সোণাৰি অঞ্চলৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানটো এটা ব্যতিক্ৰমী শিক্ষানুষ্ঠান হওক আৰু সোণাৰি, অসম তথা ভাৰতৰ সম্পদ আৰু জনসম্পদৰ আধুনিক তথা পৰিবেশ বহনীয় বিকাশত গৌৰৱেৰে অংশ গ্ৰহণ কৰক!

কুলেন্দু পাঠক
বি.কে. কাকতি পথ
উলুবাৰী, গুৱাহাটী - ৭

□ অধ্যাপক (ড°) কুলেন্দু পাঠক : অৱসৰপ্ৰাপ্ত উপাচাৰ্য, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়।

সম্পাদকীয়

চৰাইদেউৰ এক অনন্য ইতিহাস আছে। প্ৰাচীন সময়ৰ কোনো তথ্য নাই যদিও মধ্যযুগৰ আৰম্ভণিত চীনৰ য়ুনান প্ৰদেশৰ ৰুইলিৰ কাষৰীয়া অঞ্চলৰ পৰা অহা চুকাফাই (১২২৮-১২৬৮) ১২৫৩ চনত চৰাইদেউত প্ৰথমখন স্থায়ী ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা কৰি অসমত আহোমৰ ছশ-বছৰীয়া ৰাজত্বৰ (১২২৮-১৮২৬) সূচনা কৰিছিল। মধ্যযুগত চৰাইদেউ অঞ্চললৈ ইউৰোপ আৰু দক্ষিণ-পূব এছিয়াৰ বিভিন্ন লোকে প্ৰবেশ কৰিছিল। উদাহৰণস্বৰূপে ১৬৬২ চনৰ ৩১ মাৰ্চত চৰাইদেউৰ মথুৰাপুৰত মোগল সেনাপতি মীৰ জুমলাই (দ্বিতীয়) অৱস্থান কৰিছিল। তেওঁৰ সৈতে আছিল ওলন্দাজ ইষ্ট ইণ্ডিয়া কোম্পানীৰ নাৱিক হেইডেন, ওলন্দাজ শৈল্য চিকিৎসক গেলমাৰ ভৰবাৰ্গ আৰু বুৰঞ্জী লেখক চিহাবুদ্দিন তালিছ। সেইদৰে বৃটিশ্ব ভাৰতৰ ফ'ৰাছী এজেন্ট আৰু পশ্চিমবংগৰ চন্দন নগৰৰ গভৰ্নৰ জাঁ-বাপ্টিষ্ট চেভেলিয়াৰে ১৯৭৬ চনৰ ৬/৭ ফেব্ৰুৱাৰীত গড়গাঁওত প্ৰবেশ কৰি তিনিমাহ আছিল আৰু সেইসূত্ৰে তেওঁ চৰাইদেউত প্ৰবেশ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ দৰে সেই সময়ত চৰাইদেউলৈ দক্ষিণ-পূব এছিয়াৰ টাই জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে বিভিন্ন কাৰণত সঘনে অহা-যোৱা কৰিছিল। আনহাতে বৃটিশ্ব যুগত (১৮২৬-১৯৪৭) আমেৰিকাৰ বাপ্টিষ্ট মিছনেৰি নাথান ব্ৰাউনে ১৮৪০ চনৰ ২৫ ফেব্ৰুৱাৰীত আৰু বৃটিশ্ব ভাৰতৰ পাল্লিক ৱৰ্কচ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ বিষয়া ছাৰ্জেণ্ট এছ. চি. ক্লেইটনে ১৮৪৮ চনত চৰাইদেউৰ মৈদাম এলেকা পৰিভ্ৰমণ কৰিছিল। এওঁলোকৰ উপৰিও বহু ইউৰোপীয়ানে প্ৰশাসনিক আৰু ব্যৱসায়িক কাৰণত চৰাইদেউ পৰিভ্ৰমণ কৰিছিল।

এই চৰাইদেউ বহুতো বিখ্যাত ব্যক্তিৰ জন্মস্থান

আৰু কৰ্মস্থান। উদাহৰণস্বৰূপে ১৯২৪ চনৰ ১৪ অক্টোবৰত চফাই চাহ বাগিচাত জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্যৰ জন্ম হৈছিল। এই সোণাৰিতে গীতিকবি পাৰ্ৱতিপ্ৰসাদ বৰুৱাৰ বাসস্থান 'সোণালী পাম' আৰু তেওঁৰ চাহ বাগিচা অৱস্থিত। ১৯৫৭ চনত বদৰপুৰ সমষ্টিৰ পৰা প্ৰথমবাৰ জয়ী হোৱাৰ পাছত ১৯৬২ আৰু ১৯৬৭ চনত সোণাৰি বিধানসভা সমষ্টিৰ পৰা জয়ী হৈ বিমলা প্ৰসাদ চলিহাই ১২ বছৰ (২৮-১২-১৯৫৭ ৰ পৰা ৬-১১-১৯৭০) বাবে অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰীৰ পদ অলংকৃত কৰিছিল।

এনে এখন ঐতিহাসিক আৰু গৰিমামণ্ডিত স্থানতে ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত সোণাৰিত কেইজনমান উদ্যোগী আৰু দূৰদৃষ্টি সম্পন্ন ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। সেই সময়ত অৰ্থাৎ ১৯৭১ চনত সোণাৰি নগৰ সমিতি (ঘোষণা : ০৩-০৭-১৯৬১) এলেকাত মুঠ জনসংখ্যা আছিল মাত্ৰ ২৪৩৮ জন। সোণাৰি নগৰত শিক্ষিতৰ হাৰ আছিল ৫৫.৪১ শতাংশ। প্ৰধান জীৱিকা আছিল ব্যৱসায়। – মূলতঃ কাঠৰ কুন্দা, প্লাইউদ আৰু চাহ ব্যৱসায়। আৰ্থ-সামাজিক, শৈক্ষিক, যোগাযোগ আৰু পৰিবহণ - এই সকলো দিশতে নগৰ অঞ্চলৰ লগতে গ্ৰাম্যাঞ্চলবোৰ অতি পিছপৰা আছিল। সোণাৰিৰ লগতে সমগ্ৰ অসম অনগ্ৰসৰ আছিল; যি কাৰণত অসমক আৰ্থিক আৰু বৌদ্ধিক দিশত আগুৱাই নিবৰ বাবে, অসমৰ বিপন্ন ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতি উদ্ধাৰৰ নিমিত্তে এচাম জাতীয়তাবাদী আৰু জনহিতৈষী মানুহ ওলাই আহিছিল। বিভিন্ন ঠাইত শিক্ষানুষ্ঠান স্থাপন কৰিছিল। ইয়াৰ প্ৰভাৱতে ১৯৬০ চনৰ ভাষা আন্দোলন আৰু ১৯৭২ চনত শিক্ষাৰ

মাধ্যম আন্দোলন আৰম্ভ হৈছিল। তেনে এক সন্ধিক্ষণতে সোণাৰিত স্থাপন হৈছিল -সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। লক্ষ্য আছিল চৰাইদেউত শিক্ষাৰ বিকাশ ঘটাই অঞ্চলটোত আৰ্থ-সামাজিক আৰু শৈক্ষিক উন্নয়ন সাধন কৰা।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ৰাইজৰ পুঁজিৰে আৰু ৰাইজৰ সেৱাৰ বাবে স্থাপন হোৱা শিক্ষানুষ্ঠান। গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ ৰাইজৰ পৰা ধানৰ ডাঙৰি সংগ্ৰহ কৰা, চাহ বাগিচাৰ মজদুৰ আৰু উৎপাদিত চাহৰ পৰা সামান্য বৰঙণি তোলা, ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ আৰু চলচিত্ৰ প্ৰদৰ্শন কৰা, লটাৰী খেল খেলুৱা, সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান (এবাৰ ড° ভূপেন হাজৰিকাক আমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল) উদ্যাপন কৰা আদি বিভিন্ন মাধ্যমৰ জৰিয়তে ৰাইজৰ পৰা পুঁজি সংগ্ৰহ কৰি অনুষ্ঠানটো অতি কষ্টেৰে গঢ় দিয়া হৈছিল। অৱশ্যে বৰ্তমান UGC, RUSA আৰু অসম চৰকাৰৰ অৰ্থ-সাহায্যৰে কিছু আন্তঃগাঁথনি নিৰ্মাণ কৰা হৈছে, যাৰ বাবে চৰাইদেউৰ সমগ্ৰ এলেকাটোৰ লগতে চুবুৰীয়া অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েও পঢ়াৰ সুবিধা লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে।

২০২০ চনৰ ৫ আগষ্টত পঞ্চাশ বছৰত ভৰি দিয়া মহাবিদ্যালয়খনে উক্ত দিনত সোণালী জয়ন্তীৰ সামৰণী অনুষ্ঠানটো উদ্যাপন কৰিব লাগিছিল যদিও সমগ্ৰ অসম তথা পৃথিৱীতে দেখা দিয়া কেতবোৰ অপ্ৰত্যাশিত পৰিঘটনাৰ বাবে প্ৰায় ২ বছৰৰ পাছত অৰ্থাৎ ২০২২ চনৰ ছেপ্টেম্বৰত উদ্যাপন কৰিব লগা হ'ল। ২০১৯ চনৰ ৫ আগষ্টৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ পৰা ২০২২ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহৰ সামৰণী অনুষ্ঠানলৈকে সমগ্ৰ অসম তথা বিশ্ব দুৰ্যোগেৰে ভৰা। ২০১৯ চনৰ শেষৰ ভাগত CAA আন্দোলন, ২০২০-২১ চনত কৰ'ণা ভাইৰাছৰ (COVID 19) ত্ৰাস, ২০২২ চনত ৰাচিয়া-ইউক্ৰেইন যুদ্ধ, আমেৰিকা-ইউৰোপত যোৱা একচল্লিশ বছৰৰ ভিতৰত সৰ্বাধিক মুদ্ৰাস্ফীতিৰ হাৰ, সমগ্ৰ শ্বেয়াৰ বজাৰত নিম্নগামী সূচকাংক আদি। এনে বহুতো বিশ্বব্যাপী হোৱা ঘটনা-পৰিঘটনা, অসমৰ ওপৰত পৰা ইয়াৰ প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষ প্ৰতিকূল প্ৰভাৱ আৰু অন্যান্য বহুতো অসুবিধাৰ বাবে সোণালী জয়ন্তীৰ সামৰণী অনুষ্ঠানটো পিছুৱাই ২০২২ চনৰ ৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰত অনুষ্ঠিত

হৈছে। বহু দুৰ্যোগৰ মাজতো এই শুভ কাৰ্যটো অনুষ্ঠিত কৰাৰ বাবে সোণালী জয়ন্তী অনুষ্ঠানটো আমাৰ সকলোৰে মাজত সদায় চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

স্মাৰক গ্ৰন্থখন প্ৰস্তুত কৰোঁতে দুটা দিশত বিশেষ গুৰুত্ব দিয়া হৈছে। এক -- সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পঞ্চাশ বছৰীয়া ইতিহাস দাঙি ধৰা। দুই -- এই অনুষ্ঠানৰ লগত জড়িত ব্যক্তি, শিক্ষক, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্মৃতি ৰোমন্থনৰ জৰিয়তে অতীতৰ তথ্য উদ্ঘাটন কৰা। প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে যিহেতু বিশেষভাৱে এখন স্মৃতিগ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰা হৈছে, সেয়ে একাংশ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লেখাহে ইয়াত সাঙুৰি লোৱা হৈছে।

এই স্মাৰক গ্ৰন্থখন প্ৰকাশত প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষভাৱে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপন সমিতিৰ সমূহ বিষয়-বৰীয়াক ধন্যবাদ জনাইছোঁ। স্মাৰক গ্ৰন্থৰ সহকাৰী সম্পাদক বিপ্লৱ জ্যোতি ৰাজখোৱা, উপদেষ্টাবৃন্দ আৰু সমূহ সদস্য-সদস্যক তেওঁলোকৰ অকুণ্ঠ সঁহাৰিৰ বাবে কৃতজ্ঞতা যাচিছোঁ। মাননীয় সাংসদ তথা উদ্যাপন সমিতিৰ সভাপতি শ্ৰীযুত তপন কুমাৰ গগৈ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু উদ্যাপন সমিতিৰ মুখ্য সম্পাদক ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ আৰু মোৰ সহপাঠী বন্ধু তথা উদ্যাপন সমিতিৰ সম্পাদক দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰক তেওঁলোকৰ সু-পৰামৰ্শ, উৎসাহ আৰু সহযোগিতাৰ বাবে ঋণী হৈ ৰ'লোঁ। কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ সমূহ লেখক-লেখিকাক, যিসকলৰ লেখা অবিহনে আজি এই গ্ৰন্থখন প্ৰকাশ যোগ্য হৈ নুঠিলহেঁতেন। সহকৰ্মী ড° ৰঘুনাথ কাগুং, শ্ৰদ্ধাৰ মণি গগৈদেৱ, দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা মহাশয় আৰু নিবেদিতা ফুকন বাইদেউ, মোৰ ভাতৃপ্ৰতীম বিক্ৰমাদিত্য ৰাজকোঁৱৰ আৰু ৰবীন বাইলুঙক তেওঁলোকৰ সহায়-সহযোগিতাৰ বাবে চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লোঁ। শেষত চৰাইদেউৰ সমূহ ৰাইজ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ, যিসকলে পূৰ্ণোদ্যমে সোণালী জয়ন্তী অনুষ্ঠানটো উদ্যাপন কৰি এটা মহান কামৰ অংশীদাৰ হৈ আমাকো তাৰ অংশীদাৰ হোৱাৰ সুযোগ দিলে।

ড° পৰানন কোঁৱৰ
সম্পাদক
স্মাৰক গ্ৰন্থ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী উদ্‌যাপন সমিতিৰ সভাপতি তথা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে মোৰ অনুভৱ

“সোণাৰি মহাবিদ্যালয়” - মোৰ বাবে কেৱল এখন মহাবিদ্যালয়ৰ নাম নহয়; এটি শিক্ষানুষ্ঠান নহয়; মোৰ শৈশৱ, কৈশোৰ, যৌৱন জুৰি আৰু জীৱনৰ শেষ সময়লৈকে স্মৃতি আৰু প্ৰেৰণাৰ ধ্বজা উৰুৱাই বুকু এফাল জুৰি এপিটাফ গঢ়া এখন হেঁপাহৰ ঘৰ। সেইদৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰাবাসৰ প্ৰতিটো ঘটনা, মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত প্ৰতিটো অনুষ্ঠান যেন এতিয়াও মোৰ জীৱনৰ সাধুকথাৰ বাকৰিত ৰুই থোৱা আছে। মহাবিদ্যালয়খনে এজোপা বটবৃক্ষৰ দৰে মোক আশীৰ্বাদ, মৰম আৰু ছাঁ দি আছে বুলি মোৰ অনুভৱ হয় আজি এই সোণালী ক্ষণত।

চাওঁতে চাওঁতে ২০২০ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে। কৰ্ভিদ মহামাৰীৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত যোৱা দুটা বছৰে আমি সামৰণী অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নাছিলোঁ যদিও ২০২২ বৰ্ষৰ ৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰত সকলোৰে সহযোগিতাত আপোন মহাবিদ্যালয়খনৰ সোণালী জয়ন্তীৰ সামৰণী অনুষ্ঠানটি অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ আয়োজন কৰিছোঁ।

সৰ্বপ্ৰথমে সোণালী জয়ন্তী উদ্‌যাপন সমিতিৰ মুখ্য সম্পাদক তথা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈদেৱ, পৃষ্ঠপোষকবৃন্দ, উপদেষ্টা মণ্ডলী, বিভিন্ন দায়িত্বত থকা সমিতি আৰু উপ-সমিতিৰ কৰ্মকৰ্তাসকল লগতে আৰ্থিক, কাৰিকৰ আৰু মানসিকভাৱে সহায়-সহযোগ আৰু পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা সমূহ শুভাকাঙ্ক্ষীলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বিশেষভাৱে স্মৃতিগ্ৰন্থৰ সম্পাদক প্ৰমুখ্যে সম্পাদনা সমিতিতলৈ এখনি সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ স্মাৰক গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱাৰ বাবে তেওঁলোকক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

১৯৭০ চনতে জন্ম লাভ কৰা এইখন

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰা অৱদান আগবঢ়াই অহা যিসকল মহান মনীষী আমাৰ মাজৰ পৰা বৰ্তমান হেৰাই গ’ল, সেইসকলৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাৰ্থ্য নিবেদন কৰিছোঁ আৰু বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে আহি যিসকলে মহাবিদ্যালয়খনৰ এই পৰ্যায় পোৱালে সেই পুৰোধা ব্যক্তিসকলক গভীৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

১৯৮৫ চনত হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ উচ্চ শিক্ষাৰ সপোন লৈ এই মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰাবাসত থাকি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰাৰ সুবিধা হৈছিল। ঐতিহাসিক অসম আন্দোলন শেষ হোৱাৰ পাছত ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ মজিয়াত থাকি ৰাইজৰ সেৱা কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ হিচাপে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক, পিছলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতিৰ গুৰু দায়িত্ব লাভ কৰিছিলোঁ, মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত অৱস্থাতে সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ বিভিন্ন গুৰু দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। সেইসময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক, সাংস্কৃতিক, বৌদ্ধিক, সামাজিক আদি বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ উদ্যোগ লোৱাৰ লগতে বিভিন্ন সমস্যা সমাধানকল্পে কাম কৰিবলৈ সুবিধা পাইছিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই ছাৰ, ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ ছাৰ, প্ৰয়াত সুৰেশ দাস ছাৰ, গিৰিণ গগৈ ছাৰ, প্ৰয়াত তুলসী গগৈ ছাৰ, সোণমাই বৰা বাইদেউ, মাণিক গগৈ ছাৰ, মাণিক বৰুৱা ছাৰ, প্ৰয়াত বিনন্দ মহন ছাৰ, বতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউ, ৰাণু মহন বাইদেউ, বাণী বাইদেউ, প্ৰয়াত কমলাৱতী শইকীয়া বাইদেউৰ লগতে সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ লগত গুৰু-শিষ্যৰ যি সম্বন্ধ

সেই সম্বন্ধ পিতা-পুত্ৰৰ দৰে অতি আত্মিক সম্বন্ধ আছিল। যিকোনো বিপদে-আপদে, সুখে-দুখে আমি সকলোৱে এখন ঘৰৰ এটি পৰিয়ালৰ দৰে বৰ সন্মিলনিলেৰে থাকি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ বাবে কাম কৰিছিলোঁ। আজিও সেই সম্বন্ধ অটুত আছে আৰু থাকিব।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগত বহু স্মৃতি জড়িত হৈ আছে। অস্থায়ী, বাঁহৰ পঁজাহেন ছাত্ৰাবাসটোৱেই আছিল মোৰ ৰাজনৈতিক জীৱন যাত্ৰাৰ ভেঁটি। মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃগাঠনি নিৰ্মাণৰ বাবে পাহাৰৰ পৰা কাঠ কাটি অনা, লটাৰী খেলৰ যোগেদি অৰ্থ সংগ্ৰহ কৰা আৰু এন এছ এছ কেম্প কৰালৈকে সকলো বিষয়তে আমি জড়িত হৈ আছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত খুউব বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্ক আছিল যাৰ বাবে নেকি মহাবিদ্যালয়খনিক যিকোনো ক্ষেত্ৰত আগুৱাই নিয়াত আমি ঐক্যবদ্ধভাৱে কাম কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। ছাত্ৰাবাসৰ আবাসিকসকলে বিহু দল গঠন কৰিও বিভিন্ন ঠাইত ঘৰে ঘৰে বিহু কৰি আনন্দও লাভ কৰিছিলোঁ। সেইকথা ভাবি আজি পুলকিত হৈ উঠোঁ। সেইদৰে বিভিন্ন ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আগবঢ়াই নিবলৈ প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত তেনেধৰণৰ বহু স্মৃতি মনত পৰিছে যদিও এইসময়ত লিখি শেষ কৰিব নোৱাৰোঁ। এই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে মই আজি গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছোঁ। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ এই বটবৃক্ষৰ ছাঁত থাকি মই সদৌ অসম

ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদক, সোণাৰি সমষ্টিৰ বিধায়ক, অসম চৰকাৰৰ ৰাজ্যিক শক্তি মন্ত্ৰী (স্বতন্ত্ৰ), ৰাজ্যিক গড়কাপ্তানী মন্ত্ৰী হিচাপে আৰু বৰ্তমান সাংসদ হিচাপে ৰাইজৰ আগত চিনাকি দিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ। মোৰ জীৱন যাত্ৰাত মোৰ অগ্ৰজ, সতীৰ্থবৃন্দ, অনুজসকলৰ মৰম, বিশ্বাস আৰু আদৰে সদায় মোক আত্মবিশ্বাস আৰু অনুপ্ৰেৰণা জগাই আহিছে। মোৰ পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল আৰু শুভাকাংক্ষীসকলৰ মৰম, আশীৰ্বাদ, উপদেশসমূহ মোৰ লগত ছাঁৰ দৰে থাকি মোক কৰ্ম প্ৰেৰণা, সাহস আৰু মনোবল যোগাই আহিছে, যাৰ বাবে তেওঁলোকৰ সহায়ত মই আজিৰ এই স্থানত উপনীত হ'বলৈ সক্ষম হৈছোঁ। সেয়ে সকলোৰে ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। সেয়ে, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তীৰ সোণালী ক্ষণত প্ৰতিজন শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰী আৰু শুভাকাংক্ষীক আজি শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আন্তৰিক মৰম, শুভেচ্ছা জনাইছোঁ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন উন্নতিৰ দিশত সদায় আগবাঢ়ি যাওঁক; ভাৰতবৰ্ষৰ শৈক্ষিক আৰু ঐতিহাসিক মানচিত্ৰত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সদায় জিলিকি থাকক এই কামনা কৰিলোঁ। শেষত, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তীৰ সামৰণী অনুষ্ঠানৰ প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীৰ সৰ্বাঙ্গসুন্দৰভাৱে সাফল্যমণ্ডিত হোৱাৰ কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। □

তপন কুমাৰ গগৈ

সভাপতি,

সোণালী জয়ন্তী উদ্‌যাপন সমিতি

তথা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

□ তপন কুমাৰ গগৈ : যোৰহাট লোকসভা সমষ্টিৰ মাননীয় সাংসদ আৰু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ তথা সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপন সমিতিৰ মুখ্য সম্পাদকৰ দু-আষাৰ

অসম, অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু নগালেণ্ডৰ সীমামূৰীয়া সোণাৰি অঞ্চলৰ কিছু সংখ্যক আলোকসন্ধানী, জ্ঞানানুৰাগী, মহানুভৱ ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত ১৯৭০ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হয়। বহুজনৰ ত্যাগ-শ্ৰমেৰে গঢ়ি উঠা অনুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনে বিগত পঞ্চাশটা বছৰত উচ্চ শিক্ষা বিস্তাৰৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ ভূমিকা পালন কৰিছে। এই মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সমাজৰ বিভিন্ন স্থানত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছে। প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে মহাবিদ্যালয়খনত বহুত পৰিবৰ্তন আহিল। অতি কম সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে আৰম্ভ কৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত বৰ্তমান প্ৰায় সোতৰশমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হৈছেগৈ।

কলা আৰু বিজ্ঞান দুয়োটা শাখাতে মুঠ ১১ টা বিষয়ত অনাৰ্ছ পাঠ্যক্ৰম চলি আছে। শিক্ষকৰ সংখ্য কম হোৱাৰ বাবে স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰম খুলিব পৰা হোৱা নাই। চৰকাৰক এই সম্পৰ্কে আবেদন কৰা হৈছে। যদিহে শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ নতুন পদ চৰকাৰে আৱণ্টন কৰে, তেতিয়া স্নাতকোত্তৰ শ্ৰেণী খোলাৰ লগে লগে মহাবিদ্যালয়খনে পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ পাব বুলি আশা কৰিব পাৰি। মহাবিদ্যালয়খনত যথেষ্ট সংখ্যক শ্ৰেণীকোঠা আছে যদিও কেতিয়াবা নোজোৰা হয়। গতিকে, শ্ৰেণীকোঠা, বিভাগীয়

কোঠা আদি বৃদ্ধি কৰাৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰী-বেচৰকাৰী কেইবাঠাইত আবেদন জনোৱা হৈছে।

মহাবিদ্যালয়ৰ ভূমি আৱণ্টন ইতিমধ্যে লাভ কৰা হৈছে যদিও Settlementৰ কাম বাকী আছে আৰু তাৰ বাবে কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰত আবেদন জনোৱা হৈছে। গ্ৰন্থাগাৰত প্ৰায় ২১ হাজাৰ কিতাপ আছে। পাঠ্যক্ৰম সলনি হোৱাৰ বাবে প্ৰতিবছৰে যথেষ্ট সংখ্যক কিতাপ কৰা হৈছে। গ্ৰন্থাগাৰটি Digitalizationৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ আৰু ছাত্ৰীৰ বাবে দুটা হোষ্টেল আছে। কেণ্টিন, চাইকেল আৰু বাইক ষ্টেণ্ড, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জিৰণি কোঠা, খেলপথাৰ, ইনড'ৰ ষ্টেডিয়াম আদিৰ সুবিধা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে লাভ কৰিছে। বিজ্ঞানৰ পৰীক্ষাগাৰ, Digital Classroom, Virtual Classroom আদিৰ সুবিধাও মহাবিদ্যালয়খনে বৰ্তমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক দিবলৈ সক্ষম হৈছে। মহাবিদ্যালয় Auditorium টোত সভা-সমিতি অনুষ্ঠিত কৰাৰ উপৰিও পৰীক্ষা আৰু পাঠদান কৰা শ্ৰেণীকোঠাৰূপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। গতিকে ইয়াত এটা আধুনিক সুবিধাযুক্ত Auditoriumৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। কলেজৰ বৰ্তমানৰ কেম্পাচটো লাহে লাহে ঠেক যেন অনুভৱ হৈছে আৰু সেইবাবে দ্বিতীয় কেম্পাচ এটাৰ বাবে ২০ বিঘা ভূমিৰ আৱণ্টন বিচাৰি মন্ত্ৰী মহোদয়ক

আবেদন জনোৱা হৈছে।

বাইজৰ দান-বৰঙণিৰে আৰম্ভ কৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনে বিগত সময়ছোৱাত UGC আৰু RUSA ৰ অনুদান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰ উপৰিও স্থানীয় বিধায়ক, মন্ত্ৰী আৰু সাংসদসকলৰ অনুদানেৰে মহাবিদ্যালয়খনে বৰ্তমানৰ অৱস্থা পাইছেহি। শেহতীয়াকৈ বৰ্তমানৰ যোৰহাট লোকসভা সমষ্টিৰ সাংসদ শ্ৰীযুত তপন কুমাৰ গগৈদেৱে আঠটা সৌৰশক্তি চালিত ষ্ট্ৰীট লাইটৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ পথটি সোণাৰি পৌৰসভাৰ পৌৰপতি শ্ৰীযুত তিলক চন্দ্ৰ নেওগদেৱৰ সহযোগত পেভাৰ ব্লক দি নিৰ্মাণ কৰি দিয়ে। তেখেত বিধায়ক হৈ থাকোতে বিজ্ঞান ভৱনৰ ওপৰৰ মহলাত এটি শ্ৰেণী কোঠা Untied Fundৰ পৰা নিৰ্মাণ কৰাত সহায় কৰে। বৰ্তমানৰ সোণাৰি সমষ্টিৰ বিধায়ক শ্ৰীযুত ধৰ্মেশ্বৰ কোঁৱৰদেৱে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভৱনটিৰ চটখন সম্পূৰ্ণ কৰি দিয়ে। তেখেতে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ পদ নতুনকৈ আৱণ্টনৰ ক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ লগতে যোগাযোগ কৰি আছে। ইয়াৰোপৰি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু শিক্ষকগোটৰ অৰ্থ-সাহায্যত সোণালী জয়ন্তী স্মাৰক তোৰণখন প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়।

যোৱা পঞ্চাশটা বছৰত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনে শৈক্ষিক, ভৌতিক আদি সকলো দিশতে যথেষ্ট উন্নতি লাভ কৰিছে যদিও আৰু বহুত কৰিবলৈ বাকী আছে। শৈক্ষিক দিশত স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰম আৰম্ভ কৰা আৰু গৱেষণাৰ পৰিৱেশ গঢ়ি তোলা আদি কাম কৰিব লগা আছে। ভৌতিক দিশত এটি কলা-ভৱন আৰু স্নাতকোত্তৰ-ভৱনৰ লগতে অতিথি গৃহ, ছাত্ৰাবাসৰ অধীক্ষকৰ গৃহ, অধ্যক্ষৰ বাসগৃহ আদি নিৰ্মাণ কৰিব লগা আছে। বাইজৰ সহায়-

সহযোগিতা, মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী সকলোৰে কৰ্ম নিষ্ঠাৰ লগতে বহুজনৰ ত্যাগৰ বিনিময়ত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আজি এই অৱস্থাত উপনীত হৈছেহি। এই ধাৰা অব্যাহত থাকিলে এটা সময়ত নিশ্চয়কৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয় এখন উৎকৃষ্ট শিক্ষাক্ষেত্ৰত পৰিণত হ'ব।

সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপন সমিতিৰ মুখ্য সম্পাদকৰূপে কাৰ্য পৰিচালনা কৰিবলৈ যাওঁতে মাননীয় সভাপতি, কাৰ্যকৰী সভাপতি, উপ-সভাপতি, সম্পাদক, আহ্বায়ক, সদস্য-সদস্যসকলৰ পৰা সক্ৰিয় সহযোগিতা, উৎসাহ আৰু কৰ্মপ্ৰেৰণা লাভ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমান শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ- একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াৰ লগতে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পূৰ্ণ সহযোগিতাই আমাক অনুষ্ঠানটো উদ্যাপনৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে সহায় কৰিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ শুভাকাঙ্ক্ষী বাইজৰ অভূতপূৰ্ব সঁহাৰি, প্ৰেৰণা আৰু সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপনৰ বাবে উৎসাহ- উদ্দীপনা দেখি পুৱাৰ পৰা ৰাতিলৈকে তেখেতসকলৰ লগত কাম কৰিও ভাগৰ নালাগে। এই আপাহতে সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

সদৌ শেষত প্ৰতিষ্ঠাকালৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত জড়িত আৰু শুভাকাঙ্ক্ষী, জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলোলৈকে মোৰ সেৱা আগবঢ়ালো। আপোনালোকৰ আশীৰ্বাদ মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি সদায়েই থাকক। মহাবিদ্যালয়খন আৰু এথোজ আগুৱাই যাওক- তাৰেই কামনাৰে মোৰ একাষাৰ সামৰিলো।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। □

ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ
অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
মুখ্য সম্পাদক, সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপন সমিতি

সূচীপত্ৰ

শুভেচ্ছা বাণী - i - ix

শুভেচ্ছামূলক লেখা - x

সম্পাদকীয় - xii

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী উদযাপন সমিতিৰ সভাপতি তথা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে মোৰ অনুভৱ - xiv

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ তথা সোণালী জয়ন্তী উদযাপন সমিতিৰ মুখ্য সম্পাদকৰ দু-আষাৰ - xvi

শিক্ষা আৰু মূল্যবোধ - নগেন শইকীয়া - ২৭

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০ : পৃষ্ঠভূমি আৰু মূল নীতিসমূহ - ড° কন্দৰ্প কুমাৰ ডেকা - ২৯

বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা আৰু বিকাশৰ প্ৰয়োজনীয়তা - বলীন কুমাৰ কোঁৱৰ, ড° জুৰি কোঁৱৰ - ৩৮

Quality Concern in Higher Education: A Personal Observation -

Prof. (Dr) Jyoti Prasad Saikia - ৪৪

Higher Education in India and the National Education Policy, 2020 : Some Reflections -

Rajib Handique - ৪৮

বিজ্ঞান, বৈজ্ঞানিক মানসিকতা আৰু আমাৰ সমাজ - ক্ষীৰধৰ বৰুৱা - ৫৩

সামাজিক মাধ্যম উত্তৰ আধুনিক গণতান্ত্ৰিক গণমাধ্যম হ'বনে? - ড° সৌমাৰজ্যোতি মহন্ত - ৫৭

100 Years of Media and Journalism Education in India with special reference to Assam -

Dr Ankuran Dutta - ৬০

Affect of Migration on the Rights of Indigenous People of Assam Understanding its Legacies

- Girin Phukon - ৭২

Indian Growth Story: Unequal and far from Perfect - Mithilesh Kumar Sinha - ৮৪

ৰোমাণ্টিক প্ৰেম, ৰোমাণ্টিক সম্পৰ্ক, মগজুৰ বিজ্ঞান আৰু কৈশোৰ কাল - ড° প্ৰাঞ্জল বুঢ়াগোহাঁই - ৯১

চৰাইদেউ জিলা আৰু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাস :

চৰাইদেউ : ইতিহাসৰ এক সোণালী অধ্যায় - দিলীপ কুমাৰ বুঢ়াগোহাঁই - ১০২

চৰাইদেউ জিলাৰ ঐতিহ্য আৰু লোক জীৱনৰ সমন্বয় - ইছমাইল হোছেইন - ১০৯

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আৰু ইয়াৰ দাঁতিকাষৰীয়া শিক্ষানুষ্ঠান - জুৰি দেৱী ফুকন - ১১৫

চৰাইদেউ জিলাৰ আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থা - ঋতুপৰ্ণা দত্ত - ১১৯

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - এটি বিৱৰণ (১৯৭০ - ১৯৯৫ চন) - গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই - ১২২

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - ৰূপালী জয়ন্তীৰ পৰা সোণালী জয়ন্তীলৈ - দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা - ১২৮

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় বিজ্ঞান শাখাৰ এটি চমু বিৱৰণী - গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই - ১৩৬

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ ইতিহাস - ৰীণা বৰঠাকুৰ - ১৩৮

অসমীয়া বিভাগৰ সংক্ষিপ্ত ইতিহাস - ড° ৰঘুনাথ কাগুয়ং - ১৪২

অৰ্থনীতি বিভাগৰ সুবাস - অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা - ১৪৮

ইতিহাসৰ বঙিয়াইদি - ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ - বিনোদ ৰাজখনিকৰ - ১৫০

ইতিহাস বিভাগৰ চমু ইতিবৃত্ত - সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী - ১৫২

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ এক চমু অৱলোকন - ড° প্ৰণিতা কলিতা - ১৫৫

গণিত বিভাগ : অতীত আৰু বৰ্তমান - টংকেশ্বৰ বৰুৱা - ১৫৭

পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ খতিয়ান - নবীন গগৈ - ১৫৮

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী পটভূমিত প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগত এভূমুকি - বাণী কোঁৱৰ - ১৫৯

ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ চমু ইতিহাস - অমৃত কুমাৰ বৰপূজাৰী - ১৬১

A Brief History of the Department of Botany - Phanindra Kr Boruah - ১৬৩

Department of English, Sonari College: A Brief Overview - Dr. Sunil Dutta - ১৬৬

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ - ড° নিজুমণি চাংমাই - ১৬৮

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিদ্যায়তনিক গ্ৰন্থ, পত্ৰিকা আদি : এক আভাস - ড° অনিতা কোঁৱৰ - ১৭০

ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাৰ্ষিক আলোচনী - “সোণালী”ৰ এক আলোকপাত - যুগ্মতকৰ্তা : পদ্মকুমাৰী গগৈ - ১৮২

বৈশালী মহন ন্যাসৰ সংক্ষিপ্ত টোকা - ড° ৰঘুনাথ কাগয়ুং - ১৯৭

ৰূপালী দুৱাৰ সোণালী দুৱাৰঃ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দুখন তোৰণৰ ইতিহাস - ড° পৰানন কোঁৱৰ - ১৯৯

বিভিন্ন ক্ষেত্ৰলৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান :

সাহিত্য ক্ষেত্ৰলৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান - ড° ৰঘুনাথ কাগয়ুং - ২০৩

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পঞ্চাশ বছৰীয়া সাংস্কৃতিক ইতিহাস - ড° বীতা দত্ত - ২১০

ক্ৰীড়া জগতত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ খেলুৱৈৰ ৰেঙনি - স্বপন কৰ - ২১৮

অসমৰ ৰাজনীতিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান - সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী - ২২৪

অসমৰ সংবাদ জগতলৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান - কল্পনা বৰুৱা - ২২৭

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক ব্যক্তি, অৱসৰপ্ৰাপ্ত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু শুভাকাঙ্ক্ষীৰ স্মৃতিলেখা :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাকালৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে দু-আমাৰ - শৰৎ বৰকটকী - ২৩৬

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰাৰম্ভিক ইতিবৃত্ত - ডিম্বেশ্বৰ গগৈ - (লিপিকাৰ : বিপ্লৱ জ্যোতি ৰাজখোৱা) - ২৩৮

স্মৃতিৰ জোলোঙাৰ পৰা - সুৰেশ দাস - ২৪২

পুৰণি স্মৃতি - সোনমাই বড়া - ২৪৬

মোৰ পৃথ্যাম সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - জীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়া - ২৪৭

শুভ বাৰ্তা - মধুৰ সোঁৱৰণ - প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড - ২৫০

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় : মোৰ জীৱন-নিৰ্যাস - ৰতিপ্ৰভা গগৈ - ২৫৪

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী : এটি মিঠা অনুভৱ - ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ - ২৬০

মোৰ আৱেগিক সঞ্চয় - বাণী দেৱী - ২৬৪

সোণালী দিনৰ স্মৃতি-গাঁথা - ৰানু মহন - ২৭০

স্মৃতিৰ ম'নতাজ (Montage) ত সোণাৰি জিমখানা ক্লাব আৰু সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - ডিম্বেশ্বৰ বড়া - ২৭২

যাত্ৰা পথৰ সাহস : সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - মলয়া গোস্বামী - ২৭৫

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্মৃতি - ড° জ্যোতিমা ফুকন - ২৭৭

স্মৃতিৰ এখিলা সেউজীয়া পাত - গুণলতা শইকীয়া - ২৮০

সাক্ষাৎকাৰ :

প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱৰ ব্যক্তিগত জীৱনত এভূমুকি - ৰীণা বৰঠাকুৰ - ২৮৩

প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁইদেৱৰ সৈতে মুখামুখি -

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ : মণি গগৈ আৰু ড° পৰানন কোঁৱৰ - ২৮৬

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্মৃতি-লেখা :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণসেৰীয়া স্মৃতি - বিপিন শৰ্মা - ২৯২

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় : আশীৰ দশকৰ নাগৰিক জীৱন আৰু সামাজিক পৰিৱেশ - ড° কমল শইকীয়া - ২৯৪

সোঁৱৰণি : সোণাৰি কলেজ - খগেন গগৈ - ২৯৭

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণসেৰীয়া স্মৃতি - ৰাতুল চেতিয়া ফুকন - ২৯৮

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় : স্মৃতি আৰু অনুপ্ৰেৰণা - ড° বশ্মিৰেখা ভূঞা - ৩০০

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - কাব্যশ্ৰী দিহিঙ্গীয়া - ৩০১

মোৰ স্মৃতিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - ৰাজেশ মণ্ডল - ৩০৩

মোৰ অনুভৱেৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - মিনু কুমাৰী বৰগোহাঁই - ৩০৫

স্মৃতি ৰোমন্থন - অমূল্য প্ৰসাদ শইকীয়া - ৩০৯

সংগীতময় সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - প্ৰশান্ত ৰাজখোৱা - ৩১০

সোঁৱৰণি : হেৰুৱা দিনৰ - জ্যোৎস্নালী চেতিয়া - ৩১২

‘৯৬’ৰ সেই বিশেষ দিনকেইটা.... - স্নিদ্ধাশিখা - ৩১৩

ডেউকা - পৰিস্মিতা গগৈ - ৩১৫

প্ৰাণৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - প্ৰযোজ্য মাধৱ দত্ত - ৩১৭

স্মৃতিকথা : সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - দেৱযানী গগৈ - ৩১৮

মোৰ স্মৃতিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - ড° জেলচিং য়েইন - ৩১৯

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত মোৰ জীৱনৰ সোণালী সময় - জ্যোতিৰ্ময় ৰায়চৌধুৰী - ৩২১

Flash from the past - Abhijit Karmakar - ৩২৩

A Journey from Sonari to London - Infa Mehjabin Rahman - ৩২৬

Sonari College: Overview- General Information & Timeline - Dr. Paranan Konwar - ৩৩০

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আৰু সোণালী জয়ন্তীৰ গীত - ৩৮৩-৩৮৭

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ কাৰ্যসূচী - ৩৮৮-৩৮৯

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণী অনুষ্ঠানৰ কাৰ্যসূচী - ৩৯০-৪০১

আলোকচিত্ৰ

শিক্ষা আৰু মূল্যবোধ

নগেন শইকীয়া

প্ৰাচীন ভাৰতবৰ্ষত শিক্ষাৰ লগত ধৰ্মৰ সম্পৰ্ক আছিল অবিচ্ছেদ্য। শ্ৰুতি, স্মৃতি, শিক্ষা, কল্প, জ্যোতিষ, ন্যায়— এই ষড়ংগই আধ্যাত্মিক, নৈতিক, বৌদ্ধিক আৰু সামাজিক মান আৰু মূল্যবোধৰ সাঁচ শিক্ষার্থীৰ হৃদয়ত মচিব নোৱাৰাকৈ মাৰি দিছিল। ফলত শিক্ষা ব্যক্তি আৰু সমষ্টিৰ বাবে নীতি-নিৰ্দেশক আৰু পৰিচালিকা শক্তি স্বৰূপে পৰিগৃহীত হৈছিল। কিন্তু ‘গুৰুকুল’ত প্ৰদান কৰা এনে শিক্ষা গ্ৰহণৰ দুৱাৰ সৰ্বসাধাৰণৰ বাবে মুকলি হৈ থকা নাছিল। বস্তুতঃ মুকলি কৰি ৰখা সম্ভৱ নহৈছিল; কাৰণ শিক্ষাদান এটা জীৱিকাৰ বৃত্তি স্বৰূপে গৃহীত হোৱা নাছিল, অথবা শিক্ষাও পণ্য দ্ৰব্য স্বৰূপে বিবেচিত হোৱাৰ প্ৰশ্ন নাছিল। তথাপি সমাজৰ বাবে প্ৰমূল্য সৃষ্টি কৰাত শিক্ষাই এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। পুৰোহিত শ্ৰেণীৰ সৃষ্টিয়ে ধৰ্মৰ বহিৰংগক বৃত্তিৰ আধাৰ কৰি তোলাৰ ফলত উল্লিখিত মান আৰু মূল্যবোধৰ বিকৃত ব্যাখ্যা সৃষ্টি হ’বলৈ ধৰিলে যদিও গুৰুকুলৰ শিক্ষাই লক্ষ্য হেৰুওৱা নাছিল। সেইবাবে, গুৰুস্বৰূপে পিতৃগুৰু, মাতৃগুৰু আৰু দীক্ষাগুৰুৰ সমান স্থান অধিকাৰ কৰি থাকিল শিক্ষা গুৰুৱেও। ব্ৰিটিছ-ৰাজত্বত আৰম্ভ হোৱা আনুষ্ঠানিক শিক্ষা-পদ্ধতিয়ে গুৰুকুলৰ পদ্ধতি ত্যাগ কৰিলেও, সমাজ-জীৱনত প্ৰতিষ্ঠিত প্ৰমূল্যসমূহ সলাব নোৱাৰিলে। বৰং, আজিও তাৰ ক্ষীণ প্ৰভাৱ অনুভূত হৈ আছে। বেংগলত একালৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত গবৰ্ণৰ জেনেৰেল ছাৰ জন শ্বোৰ্-এ ব্ৰিটিছ-ভাৰতৰ শিক্ষা-নীতি খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্মৰ লগত সম্পৰ্ক ৰাখি নিৰূপণ কৰিব লাগে বুলি প্ৰকাশ কৰা অভিমতৰ মাজত ভাৰতীয় মূল্যবোধৰ ঠাইত ইউৰোপীয় মূল্যবোধ প্ৰতিষ্ঠাৰ স্বপ্নও আছিল। অৱশ্যে তেওঁৰ মূল লক্ষ্য আছিল ভাৰতীয়সকলকো

তেওঁবিলাকৰ একেটা ধৰ্মৰ বৃত্তলৈ সুমাই ব্ৰিটিছ-শক্তিক অধিক বলশালী কৰি তোলা আৰু যদি পোনপটীয়াকৈ ধৰ্মৰ বৃত্তৰ মাজলৈ সুমাব নোৱাৰি, তেনেহ’লে অন্ততঃ ইউৰোপীয় ৰুচি আৰু নৈতিক প্ৰমূল্যৰে নতুন ভাৰতীয় মন সৃষ্টি কৰা। মেকলে’ৰ প্ৰসিদ্ধ উক্তি— “Indian in blood and colour, but English in taste, in opinions, in morals and in intellect”ৰ মাজত ভাৰতত প্ৰৱৰ্তন কৰা ব্ৰিটিছ-শিক্ষানীতিৰ ঘাই লক্ষ্য পৰিস্ফুট হৈ আছে। ভাৰতীয়সকলক ইউৰোপীয় সংস্কৃতিৰ শ্ৰেষ্ঠ সম্পদসমূহৰ লগত পৰিচিত কৰাতকৈও, ভাৰতত ব্ৰিটিছ শাসন সুদৃঢ় কৰিবৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বিষয়া, উকীল, চিকিৎসক আৰু কাৰ্যালয় সহকাৰীৰ শ্ৰেণী গঢ়ি তোলাটো আছিল ব্ৰিটিছ-ভাৰতৰ শিক্ষানীতিৰ বাস্তৱ লক্ষ্য।

অসমত ১৮৩০ চনত এজন ব্ৰিটিছ খ্ৰীষ্টান মিছনেৰী মিঃ জেমছ ৰে-ই প্ৰথম এখন স্কুল আৰম্ভ কৰে যদিও বেছি দিন এই স্কুল নাথাকিল। ইয়াৰ পাঁচ বছৰৰ পিছত জেনেৰেল জেন্‌কিন্সৰ যত্নত গুৱাহাটীত প্ৰতিষ্ঠিত হ’ল গুৱাহাটী ছেমিনাৰী। এক প্ৰকাৰ, এই গুৱাহাটী ছেমিনাৰীকে অসমত ব্ৰিটিছ পদ্ধতিৰে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাদানৰ প্ৰথম সফল আৰম্ভণি বুলি ক’ব পাৰি। উজনি অসমত ১৮৪১ খ্ৰীষ্টাব্দত শিৱসাগৰৰ এখন স্কুল চৰকাৰী প্ৰচেষ্টাত গঢ়ি তোলা হয়। চৰকাৰী প্ৰচেষ্টাত গঢ়ি তোলা স্কুলবিলাকত শিক্ষাৰ মাধ্যম স্বৰূপে প্ৰৱৰ্তন কৰা হ’ল বঙলা ভাষা। যোৱা শতিকাৰ মাজভাগলৈকে ইউৰোপীয় শিক্ষা-পদ্ধতিয়ে অসমত কেৰাণী, মহৰী, নকল-নবিছ, গাণনিক, ৰাজহ-কৰ্মচাৰী, মৌজাদাৰ আদি বিষয়বাব চলাব পৰা লোক সৃষ্টি কৰাতে গুৰুত্ব দিছিল। ইয়াৰ ভিতৰতে

অৱশ্যে স্কুলৰ শিক্ষক সৃষ্টিও উদ্দেশ্য আছিল। ছাৰ চাৰ্লছ উডৰ ১৮৫৪ খ্ৰীষ্টাব্দৰ প্ৰসিদ্ধ প্ৰতিবেদনে ভাৰতবৰ্ষৰ শিক্ষানীতিৰ পৰিৱৰ্তন ঘটালে আৰু ফলত ভাৰতীয় শিক্ষাৰ যোগে ইউৰোপীয় কলা-সাহিত্য আৰু বিজ্ঞানৰ শিক্ষাদানৰ লক্ষ্যও সংযুক্ত হ'ল। কিন্তু, অসমৰ ক্ষেত্ৰত এনে ধৰণৰ শিক্ষা দিব পৰা স্কুলৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰাথমিক আৰু এম. ভি. স্কুল মুকলি কৰাতে শিক্ষাৰ প্ৰসাৰৰ লক্ষ্য সীমাবদ্ধ হৈ থাকিল। কলেজীয়া শিক্ষাৰ বাবে অসম বৈ থাকিবলগীয়া হ'ল এই শতিকাৰ প্ৰথম বছৰটোলৈ। তথাপি বংগৰ নৱজাগৰণৰ টোৱে আৰু কলিকতাৰ কলেজীয়া শিক্ষাই স্পৰ্শ কৰা অসমীয়া শিক্ষিতসকলে পাশ্চাত্য ৰুচি আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰৱাহ এটি অসমলৈ বোৱাই আনিলে যোৱা শতিকাৰ শেহৰ ফালে। কিন্তু, এই প্ৰৱাহে আমাৰ প্ৰাচীন মূল্যবোধবোৰক উটুৱাই নিয়া নাছিল; বৰং “পুৰণি পৃথিৱীক ন-কৈ চাই” লোৱাৰ এটি নতুন দৃষ্টি দান কৰিছিলহি। আধুনিক শিক্ষাই উদাৰ মানৱিকতাবাদ, স্বদেশ প্ৰীতি আৰু ৰোমাণ্টিক ব্যক্তিনিষ্ঠতা আমাৰ শিক্ষিত মনোজগতত আনি প্ৰতিষ্ঠা কৰিলেহি। সত্য-শৌচ, দয়া, ক্ষমা প্ৰতিষ্ঠাৰ লক্ষ্যই, আৰু অসত্য, অন্যায় আৰু অধৰ্মৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰাৰ বাবে সংকল্প প্ৰতিষ্ঠাৰ লক্ষ্যই আধ্যাত্মিক চৰিত্ৰৰ উপৰিও মানৱিক চৰিত্ৰ লাভ কৰিলে। ফলত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ পৰা বেজবৰুৱাইদি জ্যোতিপ্ৰসাদলৈকে আমাৰ সাংস্কৃতিক প্ৰৱাহেও এটি স্বাভাৱিক পৰিৱৰ্তনৰ গতি লাভ কৰিলে; বিৰোধ বা সংঘৰ্ষৰ সৃষ্টি নহ'ল। ঊনবিংশ শতিকাৰ বংগত বিদ্রোহী “ইয়ংবেংগল” গোটৰ সৃষ্টি হোৱাৰ দৰে অসমত তেনে গোট সৃষ্টি কৰাৰ প্ৰয়োজন নহ'ল। ব্ৰাহ্মণ্য ধৰ্ম আৰু কৌলীণ্য প্ৰথা-জৰ্জৰ বংগদেশৰ লগত আমাৰ মৌলিক পাৰ্থক্যও এইখিনিতে। আমাৰ আধ্যাত্মিক, নৈতিক, সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক মূল্যবোধসমূহৰ মাজত থকা সমন্বিত চৰিত্ৰ আমাৰ বাবে অতিশয় মূল্যবান সম্পদ।

স্বাধীনতা লাভৰ পিছৰ সময়ছোৱাত শিক্ষাৰ দ্ৰুত প্ৰসাৰ আৰু বিকাশ ঘটিছে। ১৯৫৩ চনৰ অৱস্থাৰ লগত ২০১৩ চনৰ অৱস্থাৰ তুলনা কৰিব নোৱাৰি। শিক্ষিতৰ হাৰো বহু পৰিমাণে বাঢ়িছে। ১৮৮৫ চনত অসমত যিমান প্ৰাথমিক স্কুল আছিল ২০২০ চনত তাতোকৈ শতগুণে অধিক সংখ্যক কলেজ আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক শ্ৰেণীৰ বিদ্যালয়

হ'ল। বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তিবিদ্যা, চিকিৎসা-বিজ্ঞান, কৃষি-বিজ্ঞান আদিৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠিল। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সংখ্যাই কেৱল বৰ্তমানৰ অসমত কেম্পাছসহ তেইছখন। কিন্তু, শংকৰদেৱৰ পৰা বেজবৰুৱাইদি জ্যোতিপ্ৰসাদলৈকে যিবোৰ প্ৰমূল্যৰ ধাৰা প্ৰবাহিত হৈ আহিছিল, সেই ধাৰাৰ এই স্বাধীনতা লাভৰ পিছৰ সময়ছোৱাত স্তিমিত হৈ আহিবলৈ ধৰাতো আমাৰ সাংস্কৃতিক ভৱিষ্যতৰ বাবে ভয়ংকৰ বিপদৰ কথা হৈ পৰিছে। এই অৱক্ষয়ৰ পটভূমি ৰচনা কৰি দিছে শিক্ষা তথা দৃষ্টিভংগীত পৰা বস্তুসৰ্বস্ব, জীৱিকাৰ বৃত্তি-নিৰ্ভৰ বিশ্বায়নমুখী বণিক সভ্যতাই। নতুন বিশ্বায়নমুখী সভ্যতাই সাংস্কৃতিক সুৰুচিৰ পৰিৱৰ্তে শৰীৰ-ক্ষুধাৰ তাড়না সৃষ্টি কৰিছে। বস্তু-ধৰ্মী জীৱন-সৰ্বস্বতাই সকলো প্ৰাচীন প্ৰমূল্য পদ-দলন কৰি পেলাইছে। শৰীৰ-সৰ্বস্ব, বস্তুধৰ্মী আকাংক্ষাই অসত্য, অন্যায়, দুৰ্নীতি আৰু ভণ্ডামিৰ ৰাজত্ব প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। প্ৰাচীন ঐতিহ্যৰ পৰা আৰু ঊনবিংশ শতিকাৰ পাশ্চাত্য সংস্কৃতিৰ পৰা আহৰণ কৰা সকলো সং আৰু সুন্দৰৰ ধাৰণাই মৃত্যু-ক্ষণ গণি যেন বিনাই ফুৰিছে। আনকি শিক্ষা আৰু শিক্ষকৰ প্ৰতি থাকিবলগীয়া মৰ্যাদাবোধো অস্তিত্ব হৈছে। শিক্ষকতা এটা জীৱিকাৰ বৃত্তিলৈ অৱনমিত হৈছে। এসময়ৰ সমাজত বিবেক-স্বৰূপ শিক্ষকসকল এতিয়া সাধাৰণ বৃত্তিজীৱী কৰ্মচাৰীৰ দৰে গণ্য হৈছে। শিক্ষক হ'ব নোৱাৰা আৰু হ'বনলগীয়া অনেকেই অন্যায় আৰু অনৈতিক পথ অৱলম্বন কৰি শিক্ষকতাৰ “চাকৰি” সংগ্ৰহ কৰিছে। আমাৰ নৈতিক স্বলনৰ পথ আমি এনেকৈয়ো মোকোলাই লৈছোঁ। আমি এই অৱক্ষয় ৰোধ কৰিবৰ বাবে এক শক্তিশালী নৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক আন্দোলন গঢ়ি তোলাৰ ওপৰতহে আমাৰ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰিছে। আমি আজি এই সংকটৰ প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখত থিয় দিছোঁ। এই প্ৰত্যাহ্বান আমি গ্ৰহণ কৰিবলৈ মানসিক, নৈতিক আৰু বৌদ্ধিক শক্তি আহৰণ কৰিব লাগিব। যদি প্ৰচলিত পাঠ্যক্ৰমে সেই সুবিধা নিদিয়ে পাঠ্যক্ৰম-বহিৰ্ভূত শিক্ষাৰে হ'লেও আমি সেই সুবিধা আদায় কৰি ল'ব লাগিব। মনত ৰাখিব লাগিব— মূল্যবোধ হানি হোৱা মানে চৰিত্ৰ হানি হোৱা। এষাৰ কথা আছে— ধন হানি হ'লে দুনাই অৰ্জন কৰিব পাৰি, স্বাস্থ্য হানি হ'লেও স্বাস্থ্য অৰ্জন কৰিব পাৰি, চৰিত্ৰ হানি হ'লে তাক অৰ্জন কৰা কঠিন। □

নগেন শইকীয়া : অৱসৰপ্ৰাপ্ত বেজবৰুৱা - অধ্যাপক, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়। লেখক এগৰাকী প্ৰথিতযশা সাহিত্যিক আৰু চিন্তাবিদ।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ : পৃষ্ঠভূমি আৰু মূল নীতিসমূহ

ড° কন্দৰ্প কুমাৰ ডেকা

শিক্ষা হ'ল উপযুক্ত মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ, সামাজিক উত্তৰণ দ্ৰুততৰ কৰাৰ আৰু সঠিক পথত আগুৱাই লৈ যোৱাৰ এক প্ৰধান আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ আহিলা। সভ্যতাৰ বিকাশৰ লগে লগে বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ সমাজে আনুষ্ঠানিক নাইবা অনানুষ্ঠানিক একোটা শিক্ষা ব্যৱস্থা গঢ় দিছিল। সভ্যতাৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে বিশ্বৰ সকলো দেশতে আনুষ্ঠানিক শিক্ষা ব্যৱস্থা গঢ় লৈ উঠিছে। শিক্ষা ব্যৱস্থাক নিৰ্দিষ্ট লক্ষ্য আৰু নিৰ্দ্ধাৰিত উদ্দেশ্যৰে আগবঢ়াই নিবলৈ এক সুচিন্তিত পূৰ্ব নিৰ্দ্ধাৰিত নীতিৰ আৱশ্যক। এই নীতি সাধাৰণতে প্ৰস্তুত কৰা হয় সমাজখন নাইবা ৰাষ্ট্ৰখনৰ আদৰ্শ, পৰম্পৰা, সামাজিক প্ৰয়োজন, অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক মতাদৰ্শ আৰু ভৱিষ্যতে হ'ব পৰা পৰিৱৰ্তনৰ ধাৰা, ইত্যাদিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি।

আমাৰ দেশে স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ পিছৰ কালছোৱাত এতিয়ালৈকে তিনিটা ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি গ্ৰহণ কৰিছে। প্ৰথম ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি গ্ৰহণ কৰা হৈছিল ১৯৬৮ চনত। দ্বিতীয় শিক্ষা নীতি গ্ৰহণ কৰা হৈছিল ১৯৮৬ চনত আৰু ইয়াৰ কিছু সালসলনি ঘটোৱা হৈছিল ১৯৯২ চনত। যথেষ্ট দীঘলীয়া আলোচনা-বিলোচনাৰ পিছত ভাৰতীয় মহাকাশ সন্থাৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ শ্ৰীকৃষ্ণ স্বামী কস্তুৰীৰংগনৰ নেতৃত্বত গঠিত সমিতিৰ দ্বাৰা প্ৰস্তুত কৰা আমাৰ দেশৰ তৃতীয় ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতিত আমাৰ দেশৰ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ মন্ত্ৰীসভাই ২০২০ চনৰ ২৯ জুলাইত অনুমোদন জনায়, যাক ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ বুলি কোৱা হয়।

মন কৰিবলগীয়া কথা এইয়া যে, ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ গ্ৰহণ কৰা হৈছে আগৰখনৰ পৰা সুদীৰ্ঘ প্ৰায় ৩৫ বছৰৰ পিছত। এই সময়ছোৱাত দেশৰ সমাজ, অৰ্থনীতি আদি বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত অভূতপূৰ্ব পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ চমকপ্ৰদ উন্নতি সাধিত হৈছে, গোটেই বিশ্ব যেন এখন গোলকীয় গাঁৱত পৰিণত হৈছে। এনে পৰিৱৰ্তনৰ ফলশ্ৰুতিত মানুহৰ বহুতো পূৰ্বৰ ধাৰণা সলনি হোৱাৰ লগতে মনোভাৱৰো পৰিৱৰ্তন অৱধাৰিত হৈছে। আনহাতে নিত্য নতুন প্ৰযুক্তিৰ সফল ৰূপায়ণৰ বাবে আৱশ্যক হৈছে নতুন নতুন কৌশল আয়ত্বৰ প্ৰয়োজনীয়তা। এনে অৱস্থাত তিষ্ঠি থাকিবলৈ প্ৰয়োজন হৈছে জীৱনজোৰা শিকন। লগতে আৱশ্যক হৈ পৰিছে নতুন নতুন বিষয়ৰ পাঠ্যক্ৰম, নতুন নতুন কৌশলৰ প্ৰশিক্ষণ, ফলপ্ৰসূ শিক্ষণ-শিকনৰ পদ্ধতি। এইবোৰ দেখি-শুনি আন্তৰ্জাতিক শিক্ষা আয়োগে ১৯৯৬ চনতে পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিল যে, একৈশ শতিকাৰ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব লাগিব— (ক) জানিবলৈ শিকা (Learning to Know), (খ) কৰিবলৈ শিকা (Learning to Do), (গ) একেলগে বাস কৰিবলৈ শিকা (Learning to Live Together) আৰু (ঘ) হ'বলৈ শিকণ (Learning to Be) —এই চাৰিটা স্তম্ভৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি। অতি সাম্প্ৰতিক সময়ত শ্ৰেণীকক্ষত শিক্ষক আৰু শিকাকৰে মুখামুখিকৈ (face to face) প্ৰদান আৰু গ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়াৰে প্ৰচলিত শিক্ষণ-শিকনৰ উপৰিও ইণ্টাৰনেটৰ সহায়ত প্ৰদান কৰা 'অনলাইন' শিক্ষাও জনপ্ৰিয় হ'বলৈ ধৰিছে।'

আমাৰ দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ এক গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাস আছে, য'ত অকল জ্ঞান অন্বেষণৰ বাবে নহয়, এক সুস্থ জীৱন যাপনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কৌশলসমূহ আৰু সুখ-শান্তিৰ বাবে এক উচিত মনোভাৱ গঢ়াত সহায়ক হ'ব পৰাকৈ এক সামগ্ৰিকতাবাদী শিক্ষা (holistic education) প্ৰদান কৰা হৈছিল। ব্যক্তিৰ দ্বাৰা আত্মাৰ উপলব্ধি আৰু মুক্তিৰেই আছিল প্ৰাচীন ভাৰতীয় শিক্ষাৰ মূল লক্ষ্য। প্ৰাচীন ভাৰতীয় শিক্ষা ব্যৱস্থাই চৰক আৰু শূশ্ৰূত, আৰ্যভট্ট, ভাস্কৰাচাৰ্য, চানক্য, পতঞ্জলি আৰু পানীনী আদি বহুতো মণিষীৰ জন্ম দিছিল যিসকলে গণিত, জ্যোতিৰ্বিদ্যা, ধনুৰ্বিদ্যা, চিকিৎসা বিজ্ঞান, অভিযান্ত্ৰিক আৰু স্থাপত্য বিদ্যা, জাহাজ নিৰ্মাণ, যোগ বিজ্ঞান, চাৰু কলা, দবাখেল আদিত অনবদ্য অৱদান আগবঢ়াই চিৰস্মৰণীয় হৈ আছে।

বৰ্তমান সময়ত সমগ্ৰ বিশ্বৰ লগতে আমাৰ দেশেও চতুৰ্থ ঔদ্যোগিক বিপ্লৱৰ অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সাজু হৈছে। আনহাতে ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ সাধাৰণ পৰিষদে ১৯৪৮ চনতে মানৱ অধিকাৰৰ সাৰ্বজনীন ঘোষণা (Universal Declaration of Human Rights) প্ৰকাশ কৰি 'প্ৰত্যেকৰে শিক্ষাৰ অধিকাৰ আছে' বুলি দোহৰাৰ বহু বছৰ পিছত হ'লেও আমাৰ দেশে ২০০৯ চনত ৬ পৰা ১৪ বছৰ বয়সলৈকে প্ৰত্যেক ল'ৰা-ছোৱালীক বাধ্যতামূলক আৰু বিনামূলীয়া শিক্ষা প্ৰদান কৰিবলৈ 'শিক্ষাৰ অধিকাৰ আইন' (Right to Education Act) প্ৰণয়ন কৰিছে। ৰাষ্ট্ৰসংঘই ঘোষণা কৰা 'বহনক্ষম বিকাশৰ লক্ষ্য-৪' (Sustainable Development Goal-4) অনুসৰি আইন ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ লগতে আমাৰ দেশেও ২০৩০ চনৰ ভিতৰত জীৱন জোৰা শিক্ষা নিশ্চিত কৰাৰ অৰ্থে অন্তৰ্ভুক্তি আৰু সমদৰ্শী (inclusive and equitable) মান সম্পন্ন শিক্ষা প্ৰদান কৰিবলৈ দায়বদ্ধ হৈছে। সাতে-সোতৰে মিলাই এই কথা ক'ব পাৰি যে অনাগত দিনত ল'ৰা-ছোৱালীয়ে অকল লিখা-পঢ়া আৰু সংখ্যাগ্ঞানৰ কৌশল, উচ্চ স্তৰৰ চিন্তা আৰু সমস্যা সমাধানৰ কৌশলসমূহ আয়ত্ব কৰাৰ উপৰিও তেওঁলোকে সাংস্কৃতিক সজাগতা, অনুকম্পা, অধ্যৱসায়, দৃঢ়তা, দলবদ্ধভাৱে কাম কৰা, নেতৃত্ব প্ৰদান কৰা আদিকে ধৰি সামাজিক আৰু আবেগিক কৌশলসমূহৰো বিকাশ সাধন কৰিব লাগিব। এক কথাত ক'বলৈ হ'লে শিক্ষাই ল'ৰা-ছোৱালীক বিদ্যায়তনিক, সামাজিক আৰু আবেগিকভাৱে যোগ্য কৰি তুলিব লাগিব।

বৰ্তমান সময়ত শিশুসকলে জন্ম লাভ কৰিছে এক উচ্চ স্তৰৰ প্ৰযুক্তিৰ পৰিৱেশত আৰু প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰখনে দিনে দিনে উন্নতৰ পৰা উন্নতৰ হৈ গৈয়ে আছে। আমি অনুমান কৰিব পাৰোঁ যে, ভৱিষ্যতে আজিৰ দিনত শিশুসকলে এনে এক কৰ্মক্ষেত্ৰত খোজ পেলাবলগীয়া হ'ব পাৰে, য'ত যি প্ৰযুক্তি ব্যৱহৃত হ'ব সেই প্ৰযুক্তি এতিয়ালৈকে আৱিষ্কাৰেই হোৱা নাই। এতেকে ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ৰ খচৰা প্ৰস্তুত কৰোতে সমিতিয়ে এনে এক শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ৰূপৰেখা অংকন কৰিবলগীয়া হৈছে, যিয়ে প্ৰত্যাহ্বানমূলক আৰু অভিনৱ পন্থা অৱলম্বনেৰে আমাৰ দেশৰ নতুন প্ৰজন্মক উপযুক্ত জ্ঞান, বহুমুখী কৌশল, যোগাত্মক উচিত মনোভাৱ আৰু মূল্যবোধৰ লগতে ভৱিষ্যতৰ কৰ্মক্ষেত্ৰখনৰ বাবে নিয়োগক্ষম কৰি তুলিব পাৰিব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০য়ে ভাৰতীয় আত্মিক বৈশিষ্ট্য নিমজ্জিত এক শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ পোষকতা কৰিছে। এই ব্যৱস্থাৰ দ্বাৰা সকলো ল'ৰা-ছোৱালীকে উচ্চমানৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰি ভাৰতবৰ্ষক বহনক্ষমভাৱে এখন সামঞ্জস্য (equitable) আৰু স্পন্দনশীল (vibrant) জ্ঞান সমাজলৈ ৰূপান্তৰিত কৰা আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা আমাৰ দেশক গোলকীয় জ্ঞানৰ এক বৃহৎ শক্তিবলৈ প্ৰস্তুত কৰাৰ লক্ষ্য স্থিৰ কৰা হৈছে। ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ৰ মনঃদৰ্শন (vision) হ'ল— ইয়ে শিকাৰৰ মনত ভাৰতীয় হ'বলৈ কেৱল চিন্তাতে নহয়— মনন (spirit), বুদ্ধিমত্তা (intellect) আৰু কৰ্মত গভীৰ গৌৰৱবোধ সঞ্চারিত কৰাৰ উপৰিও জ্ঞান, কৌশল, প্ৰমূল্য আৰু প্ৰৱণতা (disposition)ৰ বিকাশ ঘটাব, যিয়ে মানৱ অধিকাৰ, বহনক্ষম উন্নয়ন আৰু জীৱন যাপনৰ বাবে দায়িত্বপূৰ্ণ প্ৰতিশ্ৰুতিক পৃষ্ঠপোষকতা কৰিব আৰু গোলকীয় কল্যাণ সাধন কৰি এজন প্ৰকৃত গোলকীয় নাগৰিক (global citizen) হিচাপে পৰিচয় দিব পাৰিব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ৰ মূলতত্ত্ব (principles)ত কুৰিৰো অধিক প্ৰাথমিক আদৰ্শৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিছে। এইবোৰৰ ভিতৰত বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য কেইটামান তলত দাঙি ধৰা হ'ল—

➤ বিদ্যায়তনিক আৰু অবিদ্যায়তনিক ক্ষেত্ৰসমূহৰ প্ৰত্যেকগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বকীয় গুণসমূহৰ চিনাক্তকৰণ, স্বীকৃতি প্ৰদান আৰু স্বকীয় যোগ্যতাৰ উৎসাহ প্ৰদান।

➤ তৃতীয় শ্ৰেণীলৈকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰাথমিক

সাক্ষৰতা আৰু সংখ্যাগ্ৰহণ আহৰণ কৰাত গুৰুত্ব প্ৰদান।

➤ স্বকীয় পাৰদৰ্শিতা অনুযায়ী শিক্ষার্থীয়ে নিজৰ নিজৰ শিকন পাঠ্যক্রম আৰু ভৱিষ্যত পথৰ বাচনি কৰি অগ্ৰসৰ হ'বলৈ শিথিলতা প্ৰদান।

➤ কলা আৰু বিজ্ঞান, পাঠ্যক্রম আৰু সহঅতিৰিক্ত পাঠ্যক্রমিক কাৰ্য্যৱলী, বিদ্যায়তনিক আৰু বৃত্তিমুখী বিষয় ইত্যাদিৰ ধৰা-বন্ধা বিভাজনৰ বিলোপ সাধন।

➤ বিজ্ঞান, সামাজিক বিজ্ঞান, কলা, মানৱীয় (humanities) আৰু ক্ৰীড়া আদি বিষয় সামৰি বহু বিষয়ক (multidisciplinary) আৰু সামগ্ৰিক (holistic) শিক্ষা প্ৰদান।

➤ যুক্তিসন্মত সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা গুণ আৰু অভিনৱ উদ্ভাৱনী (innovation)ৰ প্ৰতি অনুকম্পা বৃদ্ধিৰ বাবে সৃষ্টিশীলতা (creativity) আৰু বিশ্লেষণাত্মক চিন্তা (critical thinking)ৰ বিকাশ সাধন কৰা।

➤ অনুকম্পা, অইন মানুহৰ প্ৰতি সন্মান, পৰিচ্ছন্নতা, সৌজন্য, গণতান্ত্ৰিক মনোভাৱ, সেৱাৰ মনোভাৱ, ৰাজহুৱা সম্পত্তিৰ প্ৰতি সন্মান, বৈজ্ঞানিক মানসিকতা, স্বাধীন মনোভাৱ, দায়িত্ববোধ, বহুত্ব (pluralism), সমমানতা (equality) আৰু ন্যায় নীতি শাস্ত্ৰ, মানৱীয়তা আৰু সাংবিধানিক প্ৰমূল্য সৃষ্টিৰ বাবে শিক্ষা প্ৰদান।

➤ শিক্ষণ আৰু শিকনত বহুভাষিকতা (multilingualism) আৰু ভাষা শক্তিৰ বিকাশ ঘটোৱা।

➤ যোগাযোগ, সহযোগিতা, দলবদ্ধভাৱে কাম কৰা আৰু প্ৰত্যন্ত গুণ (resilience) আদিৰ দৰে জীৱন কৌশলসমূহ (life skills) শিকোৱা।

➤ সংক্ষিপ্তকৰণ (summative) মূল্যায়নৰ সলনি গঠনমূলক (formative) মূল্যায়নত মনোনিবেশ কৰা।

➤ ভাষাই সৃষ্টি কৰা বাধা আঁতৰ কৰিবলৈ 'দিব্যংগ' ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুবিধাৰ বাবে আৰু শৈক্ষিক পৰিকল্পনা আৰু সু-ব্যৱস্থাপনাৰ বাবে শিক্ষণ-শিকনত প্ৰযুক্তিৰ বিস্তৃত প্ৰয়োগ।

➤ নিয়োগ, নিয়মিত বৃত্তিগত বিকাশ, যোগাত্মক কাৰ্য পৰিৱেশ আৰু সেৱা বিধিৰ ক্ষেত্ৰত সততে মনত ৰাখিব লাগিব যে, শিক্ষকসকলেই শিক্ষণ প্ৰক্ৰিয়াৰ হৃদপিণ্ড

স্বৰূপ।

➤ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ অখণ্ডতা (integrity), স্বচ্ছতা (transparency) আৰু সম্পদ দক্ষতা (resource efficiency) নিশ্চিত কৰিবলৈ এক 'লঘু কিন্তু দৃঢ়' নিয়ামক বিধিৰ লগতে স্বায়ত্ব শাসন, সু-প্ৰশাসন আৰু সৱলীকৰণৰ মাজেৰে অভিনৱ আৰু অগাণুগতিক ভাৱ (idea)ক উৎসাহ যোগান।

➤ অতি উন্নত মানৰ শিক্ষা আৰু বিকাশৰ বাবে উচ্চ মানৰ গৱেষণা।

➤ চহকী, বৈচিত্ৰপূৰ্ণ, প্ৰাচীন আৰু আধুনিক সংস্কৃতি আৰু জ্ঞান পদ্ধতি আৰু পৰম্পৰাক লৈ মূল সম্পৰ্কিত আৰু গৌৰৱপূৰ্ণ ভাৱতৰ্বৰ।

➤ এক শক্তিশালী, স্পন্দনশীল (vibrant) ৰাজহুৱা শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ লগতে প্ৰকৃত ব্যক্তিগত জনহিতৈষী আৰু সমাজৰ অংশ গ্ৰহণৰ বাবে উৎসাহিত আৰু সুচল কৰি তুলিবলৈ বুজন পৰিমাণৰ বিনিয়োগ, ইত্যাদি।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত বিদ্যালয় শিক্ষা, উচ্চ শিক্ষা আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ লগত জড়িত অনুষ্ঠানসমূহৰ গাঁথনিত উল্লেখযোগ্য পৰিৱৰ্তন সাধন কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰা হৈছে। বিদ্যালয় শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ১২ বছৰীয়া শিক্ষা গাঁথনি (১০+২)ৰ ঠাইত ১৫ বছৰীয়া (৫+৩+৩+৪) গাঁথনিৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছে। বিদ্যালয়ত শিশুৰ ভৰ্তিৰ বয়স পূৰ্বৰ ৬ বছৰৰ ঠাইত ৩ বছৰলৈ আগুৱাই আনি এই সময়খিনিক 'প্ৰাৰম্ভিক শৈশৱ পৰিচৰ্যা আৰু শিক্ষা' (Early Childhood Care and Education) হিচাপে চিহ্নিত কৰি শিশুসকলৰ সামগ্ৰিক শিকন, বিকাশ আৰু কল্যাণ সাধন কৰা হ'ব। বিদ্যালয় শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অতি উল্লেখনীয় দিশসমূহৰ ভিতৰত আন এটা হৈছে— বহু ভাষিকত্বত গুৰুত্ব প্ৰদান আৰু ভাষাৰ শক্তি বৃদ্ধি। বিদ্যালয় শিক্ষাৰ প্ৰথম ৫ বছৰ মাতৃভাষা নাইবা গৃহভাষা (Home Language)ত শিক্ষা গ্ৰহণৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে। এই নীতি চৰকাৰী আৰু ব্যক্তিগত বিদ্যালয় উভয়তে সমানে প্ৰযোজ্য হ'ব। বিদ্যালয়ৰ প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ষষ্ঠৰ পৰা অষ্টম শ্ৰেণীৰ ভিতৰত 'ভাৰতবৰ্ষৰ ভাষাসমূহ' (The Languages of India) শীৰ্ষক এটি স্ফূৰ্তি প্ৰকল্প (Fun Project) ত অংশ গ্ৰহণ কৰিব লাগিব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত প্ৰাৰম্ভিক শৈশৱ পৰিচৰ্যা আৰু শিক্ষাত বিজ্ঞানসন্মতভাৱে শিক্ষা প্ৰদান কৰাকে ধৰি সকলো স্তৰৰ পৰিয়ালৰ শিশুক শিক্ষাৰ

আওতালৈ অনা, শিক্ষা সমাপ্ত নকৰাকৈ বিদ্যালয় ত্যাগ (Dropout) ৰোধ কৰা, মানসিক, শাৰীৰিক, বৌদ্ধিক আৰু আৱেগিক সকলো দিশ সামৰি সামগ্ৰিক শিক্ষা প্ৰদান, অভিজ্ঞতা সম্ভূত শিকন (Experiential learning)ত গুৰুত্ব প্ৰদান, পাঠ্যক্রম (Course) বাচনিত শিথিলতা প্ৰদান, অত্যাৱশ্যকীয় বিষয়, কৌশল আৰু সামৰ্থ (Capacities) পাঠ্যক্রমত অন্তৰ্ভুক্তি, বিদ্যালয় শিক্ষাৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰীয় পাঠ্যক্রম প্ৰণয়ন আৰ্হি (National Curriculum Framework for School Education - NCFSE) প্ৰস্তুত, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিকাশৰ পৰীক্ষণ পদ্ধতিৰ পৰিৱৰ্তন, বিদ্যালয় শিক্ষকৰ নিযুক্তি, তেওঁলোকৰ সেৱাৰ পৰিৱেশ আৰু সংস্কৃতি, অবিৰত পেচাদাৰী বিকাশ, শিক্ষকসকলৰ পেচাদাৰী মানদণ্ডৰ ক্ষেত্ৰত নিৰ্দেশনা, সকলোৰে বাবে শিক্ষা, বিদ্যালয় চৌহদত ফলপ্ৰসূ আৰু প্ৰভাৱী প্ৰশাসনীয় ব্যৱস্থা, সমতা আৰু অন্তৰ্ভুক্তিমূলক শিক্ষা, মানদণ্ড নিৰূপণ আৰু বিদ্যালয় শিক্ষাৰ মূল্যাংকন, ইত্যাদি বহুতো গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ত নিৰ্দেশনা আগবঢ়াইছে।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত উচ্চ শিক্ষা সম্পৰ্কে কোৱা হৈছে যে, একৈশ শতিকাৰ প্ৰয়োজন পূৰাবলৈ উত্তম, চিন্তাকৰ্ষক, সৰ্বাংগীন সুন্দৰ আৰু অভিনৱ উদ্ভাৱনীমূলক ব্যক্তি সৃষ্টি কৰিব লাগিব উচ্চ শিক্ষাই। সামাজিক স্তৰত উচ্চ শিক্ষাই এখন উজ্জীৱিত, সামাজিকভাৱে সচেতন, বুদ্ধিমান আৰু কৌশলী ৰাষ্ট্ৰ গঠনৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰিবলৈ লাগিব, যি নিজৰ সমস্যাবোৰৰ নিকপকপীয়া সমাধান কাৰ্যকৰী কৰিব পাৰে। উচ্চ শিক্ষাই জ্ঞান সৃষ্টিৰ আধাৰ গঠন কৰিব লাগিব, যাৰ দ্বাৰা ৰাষ্ট্ৰৰ বৰ্দ্ধিত অৰ্থনীতিলৈ অৱদান আগবঢ়াব পাৰে। উচ্চ শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য ব্যক্তিক নিয়োগক্ষম কৰি তোলাতে সীমাবদ্ধ নাৰাখি তাৰ উৰ্দ্ধত হ'ব লাগিব। ই অধিক স্পন্দনশীল, সামাজিকভাৱে সক্ৰিয় সহযোগী সম্প্ৰদায় সৃষ্টিৰ লগতে এখন অধিক সুখী, অসঞ্জক (cohesive), মাৰ্জিত, উৎপাদনশীল, অভিনৱ উদ্ভাৱনীমূলক প্ৰগতিশীল আৰু সমৃদ্ধিশালী ৰাষ্ট্ৰ নিৰ্মাণত ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত বৰ্তমানে উচ্চ শিক্ষাত চলি থকা কেৰোণসমূহ উল্লেখ কৰিছে আৰু সেইবোৰ আঁতৰ কৰি সমদৰ্শিতা (equity) আৰু অন্তৰ্ভুক্তকৰণ (inclusion)ৰে উচ্চ শিক্ষাক পুনৰ উজ্জীৱিত কৰিবলৈ কিছুমান পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়াইছে। তাৰে কেইটামান হ'ল—

(ক) প্ৰতিখন জিলা নাইবা তাৰ ওচৰে-পাজৰে অন্ততঃ একোখনকৈ বৃহৎ বহুবিষয়ক (Multidisciplinary) বিশ্ববিদ্যালয় নাইবা মহাবিদ্যালয় থাকিব আৰু সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে অধিক সংখ্যক উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান স্থানীয় ভাৰতীয় ভাষাৰ মাধ্যমত শিক্ষা প্ৰদান কৰিব।

(খ) অধিক বহুবিষয়ৰ স্নাতক পাঠ্যক্রম প্ৰচলন।

(গ) শিক্ষক আৰু শিক্ষানুষ্ঠানৰ স্বায়ত্ব শাসন প্ৰতিষ্ঠা।

(ঘ) ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভিজ্ঞতাবৰ্দ্ধনৰ বাবে পাঠ্যক্রম, শিক্ষণশৈলী, মূল্যাংকন ব্যৱস্থা আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ সাহায্য (Support) প্ৰদানত সংশোধন।

(ঙ) যোগ্যতাভিত্তিক নিয়োগ আৰু শিক্ষণ, গৱেষণা আৰু সেৱাৰ ভিত্তিত কৰ্মজীৱনৰ অগ্ৰগতি প্ৰদানেৰে শিক্ষক আৰু শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ নেতৃত্ব প্ৰদানকাৰীসকলৰ ন্যাযনিষ্ঠা (integrity) পুনৰ সাব্যস্তকৰণ (re-affirmation)।

(চ) বিশ্ববিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয়সমূহত অতি উন্নত মানৰ সহকৰ্মী সমীক্ষিত (Peer reviewed) গৱেষণা আৰু সক্ৰিয়ভাৱে কৰা গৱেষণাৰ পৃষ্ঠপোষকতা কৰিবলৈ পুঁজি যোগানৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ এক ৰাষ্ট্ৰীয় গৱেষণা ন্যাস (National Research Foundation - NRF) স্থাপন।

(ছ) উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহক বিদ্যায়তনিক আৰু প্ৰশাসনিক স্বায়ত্বশাসিত উচ্চ অৰ্হতাসম্পন্ন স্বতন্ত্ৰ (independent) পৰিষদৰ দ্বাৰা পৰিচালনা।

(জ) উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে একক নিয়ামক (Regulator)ৰ দ্বাৰা 'লঘু কিন্তু দৃঢ়' বিধি ব্যৱস্থা (Regulation) প্ৰৱৰ্তন।

(ঝ) উৎকৃষ্ট ৰাজহুৱা শিক্ষাৰ বাবে অধিক সুযোগকে ধৰি অন্তৰ্ভুক্তি, সমদৰ্শিতা বৃদ্ধি, ব্যক্তিগত আৰু জনহিতৈষী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা অসুচল আৰু অনগ্ৰসৰ শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীৰ বাবে জলপানিৰ ব্যৱস্থা, অনলাইন আৰু মুক্ত দূৰ শিক্ষণ (ODL)ৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান আৰু সকলো বিশেষভাৱে সক্ষম শিকাৰৰ বাবে আন্তঃগাঁথনি আৰু শিক্ষণ সামগ্ৰী উপলব্ধ আৰু সহজলভ্য কৰা।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০য়ে উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰধান হেঁচা দিব উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰচলিত খণ্ডিত ব্যৱস্থাটোৰ বিলোপ সাধন কৰি তাৰ ঠাইত এক বহুবিষয়ক

(Multidisciplinary) বিশ্ববিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় আৰু উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ থূপ (Cluster) নাইবা জ্ঞান স্নায়ুকেন্দ্ৰ (Knowledge hub) প্রতিষ্ঠা কৰা— য'ত ৩,০০০ বা ততোধিক শিক্ষার্থীয়ে অধ্যয়ন কৰিব। এনে ব্যৱস্থাই পণ্ডিত আৰু সমকক্ষ ব্যক্তিৰ একোখন সুস্পন্দিত সমাজ গঢ় দিব, শিক্ষার্থীসকলক কলাত্মক, সৃষ্টিমূলক আৰু বিশ্লেষণীয় বিষয়বোৰৰ উপৰিও ক্ৰীড়া, আন্তৰ্বিষয়গত (interdisciplinary) গৱেষণাকে ধৰি এক সক্ৰিয় গৱেষণা সমাজ গঢ় ল'ব আৰু উচ্চ শিক্ষাত সামগ্ৰী আৰু মানুহৰ সম্পদৰ কুশলতা বৃদ্ধি কৰিব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০ত প্ৰধানকৈ তিনি প্ৰকাৰৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানৰ কথা কোৱা হৈছে - (১) গৱেষণা ঐকান্তিক বিশ্ববিদ্যালয় (Research Intensive Universities), যিবোৰত শিক্ষণ আৰু গৱেষণাক সমানে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হয়, (২) শিক্ষণ ঐকান্তিক বিশ্ববিদ্যালয় (Teaching Intensive Universities), যিবোৰত শিক্ষণত অধিক গুৰুত্ব দিয়া হয় যদিও উল্লেখনীয় (significant) গৱেষণাও সম্পাদন কৰে আৰু (৩) স্বায়ত্ত্ব শাসিত ডিগ্ৰী প্ৰদানকাৰী মহাবিদ্যালয় (Autonomous Degree Granting College- AC), যিবোৰ বহু বিষয়ক বৃহৎ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান, য'ত স্নাতক পৰ্যায়ৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰা হয়, ই এখন গতানুগতিক বিশ্ববিদ্যালয়তকৈ সৰু। এই শিক্ষা নীতিত প্ৰস্তাৱ আগবঢ়োৱা হৈছে যে, বৰ্তমানৰ মহাবিদ্যালয়সমূহক এক পৰ্যায়ক্ৰমিক প্ৰত্যয়ন (Graded accreditation)ৰ স্বচ্ছ ব্যৱস্থাৰ জৰিয়তে খাপ (Graded) অনুসাৰে স্বায়ত্ত্ব শাসন প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ব। মহাবিদ্যালয়সমূহৰ যাতে প্ৰত্যেক স্তৰৰ প্ৰত্যয়নৰ কাৰণে প্ৰয়োজন হোৱা নিম্নতম উন্নতিৰ ধাপ (benchmark) চুব পাৰে তাৰ কাৰণে তেওঁলোকক উৎসাহিত কৰা, পথ প্ৰদৰ্শন (mentoring), সাহায্য প্ৰদান আৰু প্ৰনোদন (incentive) আগবঢ়োৱা হ'ব। এইটো ধৰি ল'ব পাৰি যে, এটা সময়ত প্ৰত্যেকখন মহাবিদ্যালয় হয় একোখন স্বায়ত্ত্ব শাসিত ডিগ্ৰী প্ৰদানকাৰী মহাবিদ্যালয় হিচাপে নহয় এখন বিশ্ববিদ্যালয় সংঘটক (Constituent) মহাবিদ্যালয় হিচাপে উন্নত হ'ব। যথোপযুক্ত প্ৰত্যয়নৰ জৰিয়তে স্বায়ত্ত্ব শাসিত ডিগ্ৰী প্ৰদানকাৰী মহাবিদ্যালয়সমূহে ইচ্ছা কৰিলে একোখন গৱেষণা ঐকান্তিক নাইবা শিক্ষণ ঐকান্তিক বিশ্ববিদ্যালয়লৈকো উন্নীত হ'ব পাৰিব। এই শিক্ষা নীতিত এইটোও স্পষ্ট কৰি দিয়া হৈছে যে ওপৰত উল্লেখ কৰা

তিনি প্ৰকাৰৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানৰ শ্ৰেণী বিভাজন জঠৰ (rigid) নহয়, বৰং ই এক অবিচ্ছিন্ন ধাৰা (continuum) হৈ। উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহে তেওঁলোকৰ পৰিকল্পনা, কাৰ্যাৱলী আৰু ফলপ্ৰসূতাৰ ভিত্তিত ক্ৰমাৱয়ে এক প্ৰকাৰৰ পৰা অইন এটা প্ৰকাৰলৈ গতি কৰিব পাৰিব। যথোপযুক্ত সম্পদ আহৰণ, প্ৰণোদন আৰু গাঁথনিৰ জৰিয়তে উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহে শিক্ষণ আৰু গৱেষণাৰ বাহিৰেও অন্যান্য গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব পালন কৰিব। এইবোৰৰ ভিতৰত হ'ব- অইন উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানৰ উন্নয়নত সহায় আগবঢ়োৱা, সামাজিক কামত নিয়োজিত হোৱা আৰু সেৱা আগবঢ়োৱা, বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ ক্ষেত্ৰত পৰিশীলন (Practices), উচ্চ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ বাবে শিক্ষকসকলৰ পেচাদাৰী উন্নয়ন (Faculty Development) আৰু বিদ্যালয় শিক্ষালৈ সাহায্য প্ৰদান, ইত্যাদি।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত আশা কৰা হৈছে যে, ২০৪০ চনৰ ভিতৰত দেশৰ সকলো উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান বহুবিষয়ক অনুষ্ঠানলৈ পৰিৱৰ্তিত হ'ব আৰু তাত অধিক সংখ্যক শিক্ষার্থী ভৰ্তি কৰাব। এই প্ৰক্ৰিয়াটোৱে যিহেতু সময় ল'ব, আটাইবোৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানে প্ৰথমে ২০৩০ চনৰ ভিতৰত বহুবিষয়ক হোৱাৰ বাবে পৰিকল্পনা কৰিব আৰু ক্ৰমাৱয়ে ইঙ্গিত স্তৰলৈ শিক্ষার্থীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি কৰিবলৈ তৎপৰ হ'ব। প্ৰত্যেক জিলাত নাইবা ইয়াৰ ওচৰে-পাজৰে ২০৩০ চনৰ ভিতৰত অন্ততঃ এখন বৃহৎ বহুবিষয়ক উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান প্রতিষ্ঠা কৰিবলৈ পদক্ষেপ লোৱা হ'ব, য'ত স্থানীয় বা ভাৰতীয় ভাষাত নাইবা দ্বি-ভাষিক মাধ্যমত শিক্ষা প্ৰদান কৰা হ'ব। বৃত্তিমূলক শিক্ষাকে ধৰি উচ্চ শিক্ষাত মুঠমাঠ নামাংকন অনুপাত (Gross Enrolment Ratio- GER) ২০১৮ চনৰ ২৬ শতাংশৰ পৰা ২০৩৫ চনত ৫০ শতাংশ লৈ বৃদ্ধি কৰিবলৈ লক্ষ্য স্থিৰ কৰা হৈছে।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ৰ অইন এটা উল্লেখনীয় দিশ হ'ল— মুক্ত আৰু দূৰ শিকন (ODL) আৰু অনলাইন কাৰ্যসূচীসমূহক পাৰস্পৰিক শিক্ষা প্ৰদান ব্যৱস্থাৰ সমানে গুৰুত্ব প্ৰদান। উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহে তেওঁলোকৰ কাৰ্যসূচী সম্প্ৰসাৰণ, নামভৰ্তিৰ সামৰ্থ্যৰ উন্নতি, GER বৃদ্ধি আৰু জীৱনজোৰা শিকন (Life long Learning)ৰ অৰ্থে ODL আৰু Online কাৰ্যসূচী চলাব পাৰিব, যদিহে সেই শিক্ষানুষ্ঠানে তেনে কৰিবলৈ প্ৰত্যাশিত হয় বা অনুমতি লাভ কৰে, ODLৰ কাৰণে প্ৰত্যাশিত উৎকৃষ্ট শিক্ষানুষ্ঠানক

উচ্চ মানৰ অনলাইন কোৰ্চ প্ৰবৰ্তনৰ কাৰণে উৎসাহিত কৰা হ'ব আৰু সাহায্য আগবঢ়োৱা হ'ব। তেনে গুণগত মানৰ অনলাইন কোৰ্চ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহৰ পাঠ্যক্রমত সুবিধাজনকভাৱে সংহত (integrate) কৰা হ'ব আৰু মিশ্ৰিত ধাৰা (Blended Mode)ক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হ'ব।

উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ য়ে লোৱা অইন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ সিদ্ধান্ত হ'ল— এটা শাখা (Single Stream) থকা উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহক পৰ্যায়ক্রমে উঠাই দি সেইবোৰ স্পন্দিত বহুবিষয়ক শিক্ষানুষ্ঠানৰ থূপ (Cluster)ত সন্নিবিষ্ট কৰা। উপযুক্ত প্ৰত্যয়ন লাভৰ জৰিয়তে সকলো শিক্ষানুষ্ঠানে ক্ৰমান্বয়ে বিদ্যায়তনিক আৰু প্ৰশাসনিক ক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণ স্বায়ত্ব শাসন লাভৰ পিনে গতি কৰিব পাৰিব। ৰাজহুৱা শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ স্বায়ত্ব শাসন সমুচিত ৰাজহুৱা স্বার্থ আৰু সমৰ্থন পুষ্ট হ'ব। পক্ষপাতহীন শিক্ষাৰ প্ৰতি ৰাজহুৱা ধৰণৰ প্ৰতিশ্ৰুতি থকা ব্যক্তিগত খণ্ডৰ শিক্ষানুষ্ঠানকো উৎসাহিত কৰা হ'ব। পৰ্যায়ক্রমে প্ৰদান কৰা স্বায়ত্ব শাসন ব্যৱস্থাৰ জৰিয়তে ১৫ বছৰৰ ভিতৰত সংবদ্ধিত মহাবিদ্যালয় (Affiliated College) ব্যৱস্থা ক্ৰমান্বয়ে বিলোপ কৰা হ'ব। বৰ্তমানৰ সকলো সংবদ্ধ মহাবিদ্যালয়ে নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ ভিতৰত আৱশ্যকীয় ন্যূনতম মাপকাঠি লাভ কৰি প্ৰত্যয়নৰ মাপকাঠি অৰ্জন কৰিব আৰু কালক্রমত স্বায়ত্ব শাসিত ডিগ্ৰী প্ৰদানকাৰী মহাবিদ্যালয়লৈ উন্নীত হ'ব। বৰ্তমানে আমাৰ দেশত উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যি জটিল নামকৰণ (Nomenclature), যেনে— Deemed to be University, Affiliating University, Unitary, University ইত্যাদি বিধিসম্মতভাৱে নীতি পালনৰ পিছত এইবোৰ নাম উঠাই দি অকল 'বিশ্ববিদ্যালয়' বুলি কোৱা হ'ব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত উচ্চ শিক্ষাক অধিক সামগ্ৰিক আৰু বহুবিষয়ক কৰাৰ মানসেৰে যিবোৰ প্ৰসংগ উত্থাপন কৰিছে সেইবোৰ চমুকৈ তলত দাঙি ধৰা হ'ল—

➤ সামগ্ৰিক আৰু আৰু বহুবিষয়ক শিক্ষাই মানুহৰ বৌদ্ধিক, সৌন্দৰ্যাত্মক (aesthetic), সামাজিক, শাৰীৰিক, আবেগিক আৰু নৈতিক সংহতভাৱে উন্নত কৰাৰ লক্ষ্য স্থিৰ কৰিব।

➤ সামগ্ৰিক শিক্ষা পৰিশেষত পেচাদাৰী, কাৰিকৰী আৰু বৃত্তিমুখী আদি কৰি সকলো প্ৰকাৰৰ শিক্ষাৰ অংশ হ'ব।

➤ IITকে ধৰি অভিযান্ত্ৰিক শিক্ষানুষ্ঠানসমূহো অধিক কলা আৰু মানৱীয় বিষয় সন্নিবিষ্ট কৰি সামগ্ৰিক আৰু বহু বিষয়ক হ'ব। কলা শাখাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো বিজ্ঞান, বৃত্তিমূলক বিষয় আৰু soft Skillৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰা হ'ব।

➤ সকলো শিক্ষানুষ্ঠানতে ভাষা, সাহিত্য, সংগীত, দৰ্শন, ভাৰততত্ত্ব (Indology), কলা, নৃত্য, থিয়েটাৰ, শিক্ষাতত্ত্ব, গণিত, পৰিসংখ্যা, নিৰ্ভাঁজ আৰু প্ৰায়োগিক বিজ্ঞান, সমাজতত্ত্ব, অৰ্থনীতি, ক্ৰীড়া, অনুবাদ আৰু তৰ্জমা (Interpretation) ইত্যাদি বিষয়ৰ বিভাগ স্থাপন কৰা হ'ব।

➤ শিক্ষাৰ্থীসকলে যাতে বিশ্বত প্ৰচলিত বিভিন্ন দিশসমূহ বুজি পায় আৰু এখন শান্ত, সুৰক্ষিত, বহনক্ষম, নমনীয় সমাজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰে তাৰ বাবে বিশ্বজনীন নাগৰিকত্ব শিক্ষা (Global Citizenship Education-GCED) শিক্ষাৰ্থীসকলক প্ৰদান কৰা হ'ব।

➤ উচ্চ শিক্ষাৰ পাঠ্যক্রমত ক্ৰেডিটভিত্তিক কোৰ্চ, সমাজৰ লগত জড়িত আৰু ইয়াৰ সেৱাৰ প্ৰকল্প, পৰিৱেশ বিজ্ঞান আৰু প্ৰমুখ্যে ভিত্তিক শিক্ষা অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হ'ব।

➤ স্নাতক ডিগ্ৰী তিনিবছৰীয়া নাইবা চাৰিবছৰীয়া হ'ব। এই সময়ৰ ভিতৰত শিক্ষাৰ্থীয়ে ইচ্ছা কৰিলে সাময়িকভাৱে প্ৰস্থান কৰিব পাৰিব। কোনো এক Disciplineত নাইবা ক্ষেত্ৰত বৃত্তিমুখী আৰু পেচাদাৰী বিষয়কে ধৰি এবছৰীয়া পাঠ্যক্রম সম্পূৰ্ণ কৰিলে চাৰ্টিফিকেট, দুবছৰৰ পিছত ডিপ্লোমা আৰু তিনিবছৰীয়া কাৰ্যসূচী সম্পূৰ্ণ কৰাৰ পিছত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰিব। বহুবিষয়ক কাৰ্যসূচীত চাৰিবছৰীয়া পাঠ্যক্রমেহে অগ্ৰাধিকাৰ পাব।

➤ এটা Academic Bank of Credit [ABC] প্ৰতিষ্ঠা কৰা হ'ব, য'ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিভিন্ন অনুমোদিত শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা অৰ্জন কৰা ক্ৰেডিটসমূহ ডিজিটেল মাধ্যমত সঞ্চয় কৰি ৰখা হ'ব, যাতে উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে এই ক্ৰেডিটসমূহক ভিত্তি কৰি ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰিব পাৰে।

➤ চাৰিবছৰীয়া কাৰ্যসূচীত এটা ডিগ্ৰী with research হ'ব পাৰে যদিহে শিক্ষাৰ্থীগৰাকীয়ে তেওঁ অধ্যয়নৰ মেজৰৰ ক্ষেত্ৰত উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানখনে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰি দিয়া এটা দুৰূহ গৱেষণা প্ৰকল্প সম্পূৰ্ণ কৰে।

➤ সামগ্ৰিক আৰু বহুবিষয়ক শিক্ষাৰ কাৰণে MERUs (Multidisciplinary Education and

Reacarch Universities) নাম দি IIT, IIMsৰ পৰ্যায়ৰ আদৰ্শ ৰাজহুৱা বিশ্ববিদ্যালয় স্থাপন কৰা হ'ব, যাৰ লক্ষ্য হ'ব মান সম্পন্ন শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত সৰ্বোচ্চ গোলকীয় মানদণ্ড প্ৰতিষ্ঠা কৰা।

➤ Start up incubation স্থাপন কৰি প্ৰযুক্তি বিকাশ কেন্দ্ৰ, নতুন ক্ষেত্ৰত গৱেষণা, অধিক Industry Academic সংযোগ আৰু মানৱীয় আৰু সামাজিক বিজ্ঞানত আন্তৰ্জাতিক গৱেষণা আদি বিষয়ত উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানে বিশেষ মনোযোগ দিব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০এ উৎকৃষ্ট শিক্ষণ পৰিৱেশ আৰু শিক্ষার্থীলৈ আগবঢ়াবলগীয়া সাহায্য (support) সম্পৰ্কেও কেইটামান গুৰুত্বপূৰ্ণ নিৰ্দেশনা আগবঢ়াইছে। তাৰে ভিতৰত কেইটামান উল্লেখযোগ্য কথা হ'ল—

➤ উচ্চ শিক্ষাৰ অৰ্হতাৰ বহল আধাৰৰ ভিতৰত পাঠ্যক্রম, শিক্ষণ শৈলী আৰু মূল্যাংকন আদি বিষয়ত শিক্ষানুষ্ঠান আৰু শিক্ষকসকলে অভিনৱত্ব অনাৰ বাবে স্ব-শাসন লাভ কৰিব।

➤ সকলো ধৰণৰ মূল্যাংকন ব্যৱস্থাৰ বিষয়ত উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানে সিদ্ধান্ত ল'ব অভিনৱত্ব আৰু নমনীয়তাক স্থান দিয়াৰ খাতিৰত Choice Based Credit System (CBCS)ৰ সংশোধনী ঘটোৱা হ'ব।

➤ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহে প্ৰত্যেক কাৰ্যসূচীৰ বাবে স্থিৰ কৰা শিকনৰ লক্ষ্যসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে লাভ কৰা সফলতাৰ মূল্যাংকন কৰিবলৈ Criterion Based Grading System লৈ গতি কৰিব।

➤ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহে উচ্চ সংশয়যুক্ত পৰীক্ষাৰ পৰা আঁতৰি আহি অধিক অবিৰত আৰু সৰ্বাংগীন (Comprehensive) মূল্যাংকনৰ ব্যৱস্থা কৰিব।

➤ প্ৰত্যেক অনুষ্ঠানে পাঠ্যক্রমৰ উন্নতি সাধনকে ধৰি মান সম্পন্ন শিক্ষা প্ৰদানলৈকে ইয়াৰ শৈক্ষিক পৰিকল্পনাক সামৰি লৈ বহল আনুষ্ঠানিক বিকাশৰ পৰিকল্পনা (Institutional Development Plan-IDP) প্ৰস্তুত কৰিব।

➤ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে উচ্চ মানৰ সাহায্য কেন্দ্ৰ আৰু পেচাদাৰী বিদ্যায়তনিক আৰু ভৱিষ্যত কৰ্মজীৱনৰ পৰামৰ্শ দিয়াৰ দিহা কৰা হ'ব।

➤ ODLৰ শৃংখলাবদ্ধ উন্নয়নৰ কাৰণে নিয়মাবলী, মানদণ্ড আৰু নিৰ্দেশনা, বিধি-বিধান প্ৰস্তুত কৰা

হ'ব।

➤ শ্ৰেণীকক্ষতে হওক নাইবা অনলাইন আৰু ODLতে হওক সকলো কাৰ্যসূচী, কোৰ্চ, পাঠ্যক্রম আৰু সকলো বিষয়ৰে শিক্ষণ শৈলী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আগবঢ়োৱা সাহায্য সকলোৰে লক্ষ্য হ'ব গুণগতমান, এইবোৰ গোলকীয় মানদণ্ডৰ হ'ব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০এ আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাতোক আন্তৰ্জাতিকৰণ কৰাৰ ওপৰতো গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে, যিহেতু এইটো বিশ্বায়নৰ যুগ। এই নীতিত আশা কৰা হৈছে যে, ভাৰতবৰ্ষত বৰ্তমানে অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কৰি থকা বিদেশৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপৰিও অনাগত ভৱিষ্যতত অধিক সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আমাৰ দেশলৈ আহিব। এওঁলোকৰ ভ্ৰমণ, অধ্যয়ন আৰু ট্ৰেডিং স্থানান্তৰ ইত্যাদিৰ সু-ব্যৱস্থা কৰা হ'ব। অধিক সংখ্যক বিদেশী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ আৰু 'ঘৰতে আন্তৰ্জাতিকৰণ'ৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ বিভিন্ন বিষয়ত, যেনে- ভাৰততত্ত্ব, ভাৰতীয় ভাষা, আয়ুচ (AYUSH), যোগ, কলা, সংগীত, ইতিহাস, সংস্কৃতি আৰু আধুনিক ভাৰত, বিজ্ঞান আৰু সমাজ বিজ্ঞানৰ বিষয়ৰ আন্তৰ্জাতিক দিশৰ পৰা প্ৰাসংগিক বিষয়ৰ পাঠ্যক্রম আগবঢ়োৱাৰ উপৰিও উচ্চ মানৰ বসবাসৰ সুবিধা আৰু শিক্ষানুষ্ঠানৰ টোহদত সকলো ধৰণৰ সুবিধা প্ৰদান কৰিব লাগিব। এই ক্ষেত্ৰত কেইবাটাও নীতি-নিৰ্দেশনা আগবঢ়োৱাৰ লগতে ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত প্ৰস্তাৱ কৰা হৈছে যে, বিশ্বৰ শীৰ্ষ ১০০ৰ ভিতৰত স্থান লাভ কৰা বিদেশী বিশ্ববিদ্যালয়ক আমাৰ দেশত কাম-কাজ চলাই নিবলৈ অনুমতি প্ৰদান কৰিবলৈ উপযুক্ত বিধি-বিধান প্ৰস্তুত কৰা হ'ব।

উচ্চ মানৰ শিক্ষণ-শিকনৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০এ প্ৰতিটো উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানত টোহদত খেল-খেমালি, সংস্কৃতি, চিত্ৰকলা, সংঘ, পৰিৱেশ সংঘ, কৰ্মমূলক সংঘ, সামাজিক সংঘ আদিৰ সুবিধা প্ৰদানত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত গ্ৰামাঞ্চলৰ পৰা অহা শিক্ষার্থীসকলৰ বাবে পৰ্যাপ্ত আবাস আৰু প্ৰত্যেক শিক্ষানুষ্ঠানত সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে গুণমান সম্পন্ন চিকিৎসাৰ সুবিধা উপলব্ধ কৰাতো গুৰুত্ব দিছে। বিভিন্ন উপায়েৰে শিক্ষার্থীসকলক আৰ্থিক সাহায্য আগবঢ়োৱাৰ লগতে তেওঁলোকৰ যোগ্যতা বৃদ্ধিৰ বাবে কেইবাটাও পদক্ষেপ ঘোষণা কৰা হৈছে। ৰাষ্ট্ৰীয় বৃত্তি পৰ্টেল (National Scholarship Portal) টোৰ

সম্প্রসাৰণ ঘটোৱা হ'ব— যাতে ইয়াৰ দ্বাৰা বৃত্তি লাভ কৰা শিক্ষাৰ্থীসকলৰ লগত যোগাযোগ বক্ষা কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ অগ্ৰগতিৰ খতিয়ান ল'ব পৰা যায়।

উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহ উত্তম, কৰ্মদক্ষ আৰু প্ৰাণোদিত শিক্ষক লাভ কৰিবলৈ ৰাষ্ট্ৰীয় নীতি ২০২০ত কেতবোৰ পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা হৈছে। তাৰে ভিতৰত উল্লেখনীয় হ'ল—

➤ সকলো শিক্ষানুষ্ঠানতে অতি লাগতীয়াল আন্তৰ্গাঁথনি আৰু সুবিধা যেনে— নিৰ্মল খোৱাপানী, পৰিষ্কাৰ শৌচাগাৰ, ব্লেকবোৰ্ড, শৈক্ষিক সা-সঁজুলি, গ্ৰন্থাগাৰ, পৰীক্ষাগাৰ আৰু ভাল লগা শ্ৰেণীকক্ষ আৰু চৌহদ উপলব্ধ কৰা হ'ব। প্ৰত্যেক শ্ৰেণীকক্ষতে শেহতীয়া শৈক্ষিক প্ৰযুক্তিৰ সামগ্ৰী উপলব্ধ হ'ব লাগে।

➤ শিক্ষণৰ দায়িত্বৰ বোজা অত্যাধিক হ'ব নালাগে আৰু শিক্ষক-ছাত্ৰৰ অনুপাত অতি বেছি হ'ব নালাগে, যাতে তেওঁলোকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত আলোচনা-বিলোচনা কৰিব পাৰে, গৱেষণাৰ কাম-কাজ চম্ভালিব পাৰে আৰু শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ অইন কাম-কাজত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব পাৰে।

➤ শিক্ষকসকলে যাতে তেওঁলোক নিয়োজিত হৈ থকা শিক্ষানুষ্ঠানৰ আৰু ইয়াৰ সমাজৰ সৈতে জড়িত আৰু প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হৈ থাকিব পাৰে, তাৰ কাৰণে তেওঁলোকক অইন শিক্ষানুষ্ঠানলৈ বদলি কৰিব নালাগে।

➤ ধাৰ্য কৰা গাঁথনিৰ লগত সংগতি ৰাখি শিক্ষকসকলক নিজৰ পাঠ্যক্ৰম আৰু শিক্ষণ শৈলী ধাৰ্য কৰিবলৈ স্বাধীনতা প্ৰদান কৰা হ'ব।

➤ যথোপযুক্ত পুৰস্কাৰ, পদোন্নতি, স্বীকৃতি আৰু শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ নেতৃত্বৰ দায়িত্ব অৰ্পণেৰে শিক্ষকসকলক উদগনি জনাব লাগে। ইতিমধ্যে যিসকল শিক্ষকে মৌলিক বিধি-বিধান মানি চলা নাই তেওঁলোকক জবাবদিহি কৰিব লাগে।

➤ বৰ্তমানৰ নিয়মীয়া নিযুক্তি বাহাল থাকিব যদিও এক 'Tenure track' অৰ্থাৎ উপযুক্ত অৱক্ষণ কাল (Probation Period) প্ৰচলন কৰা হ'ব।

➤ উচ্চ শৈক্ষিক আৰু সেৱাৰ দক্ষতা থকা তথা নেতৃত্ব আৰু পৰিচালনাৰ কৌশল থকা শিক্ষকসকলক শীঘ্ৰে চিনাক্ত কৰি নেতৃত্বৰ প্ৰশিক্ষণ প্ৰদান কৰা হ'ব। নেতৃত্বানুযায়ী পদবীৰোৰ কেতিয়াও খালী হৈ থাকিব নালাগিব, এটা পদ খালী হোৱাৰ আগতে তাত নতুন নিযুক্তি দি এক সমপতিত

কাল (Overlapping time period) কৰাটোহে নীতি কৰা হ'ব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত শিক্ষাত সমতা আৰু অন্তৰ্ভুক্তি অধিক ফলপ্ৰসূ কৰাৰ বাবে উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহলৈকো কেইবাটাও পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছে। তাৰে ভিতৰত আছে— ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আগবঢ়োৱা সুবিধাৰ বাবে হোৱা ব্যয় আৰু মাজুলৰ মাজত সামঞ্জস্য স্থাপন; দুৰ্বল শ্ৰেণীৰ পৰিয়ালৰ শিক্ষাৰ্থীলৈ অধিক আৰ্থিক সাহায্য আৰু জলপানি প্ৰদান, উচ্চ শিক্ষাৰ সুযোগ আৰু জলপানি সম্পৰ্কে সজাগতা সৃষ্টি, ভৰ্তিকৰণ প্ৰক্ৰিয়াত সকলো শ্ৰেণীৰে অন্তৰ্ভুক্তি, উচ্চ শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমসমূহ অধিক নিয়োগক্ষম কৰি তোলা, ভাৰতীয় ভাষা আৰু দ্বিভাষিক মাধ্যমত শিক্ষাদান কৰা অধিক ডিগ্ৰী পাঠ্যক্ৰম, অনুন্নত অঞ্চলৰ শিক্ষাৰ্থীৰ বাবে 'Bridge Course'ৰ ব্যৱস্থা কৰা, আৱশ্যকীয় পৰামৰ্শ প্ৰদানৰ কাৰ্যসূচী, লিংগ সম্বন্ধীয় বিষয়ত আটাইকে সজাগ কৰা, হাৰাশাস্তি ৰোধ কৰিবলৈ কটকটীয়া ব্যৱস্থা কৰা, শিক্ষানুষ্ঠানৰ উন্নয়নমূলক আঁচনি প্ৰস্তুত কৰা, ইত্যাদি।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত শিক্ষক শিক্ষাৰ ওপৰত যথেষ্ট গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে। এই নীতিত কোৱা হৈছে যে আঁসোৱাহপূৰ্ণ শিক্ষক শিক্ষা অনুষ্ঠানসমূহক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবৰ বাবে কটকটীয়া নিয়ন্ত্ৰণ ব্যৱস্থা যুগুত কৰা হ'ব। ২০৩০ চনৰ পৰা কেৱল শৈক্ষিকভাৱে সৱল, বহু দিশাত্মক আৰু অখণ্ড শিক্ষা ব্যৱস্থাকহে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰা হ'ব। শিক্ষা নীতিত আগবঢ়োৱা অইন কেইটামান নিৰ্দেশনা হ'ল—

➤ সকলো বহুবিষয়ক বিশ্ববিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয়ে শিক্ষাৰ বিভিন্ন দিশত গৱেষণা কৰাৰ লগতে শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ প্ৰতিষ্ঠা কৰাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব। ইয়াত B.Ed পাঠ্যক্ৰমসমূহ শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ আন বিভাগসমূহ, যেনে- মনোবিজ্ঞান, দৰ্শন, সমাজতত্ত্ব, ভাৰতীয় ভাষা, কলা, সংগীত, বুৰঞ্জী, সাহিত্য, শাৰীৰিক শিক্ষা, বিজ্ঞান, গণিত, ইত্যাদিৰ সহযোগত আগবঢ়াই নিব।

➤ যিহেতু শিক্ষক শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে চাৰি বছৰীয়া সংহত (Integrated) শিক্ষক প্ৰস্তুতি কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰিব লাগিব, এতেকে সকলো স্বায়ত্ত্ব শাসিত শিক্ষক শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ ২০৩০ চনৰ ভিতৰত বহুবিষয়ক অনুষ্ঠানলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিব লাগিব।

➤ বহুবিষয়ক উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানে প্ৰদান কৰা

চাৰি বছৰীয়া সংহত B.Ed ডিগ্ৰী ২০৩০ চনৰ ভিতৰত বিদ্যালয় শিক্ষকৰ বাবে নূন্যতম অৰ্হতা হ'ব।

➤ চাৰিবছৰীয়া সংহত B.Ed এটা Dual Major স্নাতক ডিগ্ৰী হ'ব, য'ত শিক্ষাতত্ত্বৰ লগতে অইন এটা বিষয়, যেনে- ভাষা, বুৰঞ্জী, সংগীত, গণিত, কম্পিউটাৰ, বিজ্ঞান, ৰসায়ন, অৰ্থনীতি, কলা, শাৰীৰিক শিক্ষা ইত্যাদিৰ যিকোনো এটা বিষয় 'মেজৰ' হিচাপে থাকিব।

➤ যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ইতিমধ্যে কোনো এটা বিশেষ বিষয়ত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰিছে তেওঁলোকৰ বাবে চাৰিবছৰীয়া সংহত B.Ed আগবঢ়োৱা উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহে দুবছৰীয়া B.Ed য়ো চলাব পাৰিব।

➤ যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কোনো এটা বিষয়ত চাৰিবছৰীয়া সংহত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰিছে, তেওঁলোকক এবছৰীয়া B.Ed আগবঢ়াব পাৰিব।

➤ উৎকৃষ্ট যোগ্যতা থকা প্ৰাৰ্থীক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ চাৰিবছৰীয়া, দুবছৰীয়া আৰু এবছৰীয়া B.Edত জলপানি আগবঢ়োৱা হ'ব।

➤ শিক্ষক শিক্ষাত সম মানদণ্ড বক্ষা কৰিবলৈ পূৰ্ব সেৱা (Pre-Service) শিক্ষক প্ৰস্তুতিৰ কাৰ্যসূচীত যোগদান কৰিবলৈ National Testing Agencyয়ে চলোৱা প্ৰৱেশ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগিব।

➤ উৎকৃষ্ট মানৰ জ্যেষ্ঠ নাইবা অৱসৰ প্ৰাপ্ত শিক্ষক আৰু যিসকলে হুস্ম্যাদী আৰু দীৰ্ঘম্যাদী পথ প্ৰদৰ্শক হিচাপে নাইবা পেচাদাৰী সাহায্য প্ৰদান কৰিবলৈ ইচ্ছুক তেওঁলোকক লৈ এটা বৃহৎ যৌথ শক্তি (Pool) সৃষ্টি কৰি এটা National Mission for Mentoring গঠন কৰা হ'ব।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত বিদ্যালয় শিক্ষা আৰু উচ্চ শিক্ষাৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত অইন

কেইবাটাও বিষয়, যেনে- বৃত্তিগত শিক্ষা (Vocational Education), বিদ্যায়তনিক গৱেষণা, বিশেষকৈ ৰাষ্ট্ৰীয় গৱেষণা ন্যাস (National Research Foundation-NRF)ৰ গঠন সম্পৰ্কে, উচ্চ শিক্ষাৰ নিয়ামক ব্যৱস্থা (Regulatory System), শিক্ষাৰ বাণিজ্যিকৰণত প্ৰতিবন্ধৰ আৰোপ, উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ ফলপ্ৰসূ প্ৰশাসন আৰু নেতৃত্ব, পেচাদাৰী শিক্ষা, প্ৰাপ্তবয়স্ক শিক্ষা আৰু জীৱনজোৰা শিক্ষণ, ভাৰতীয় ভাষা কলা আৰু সংস্কৃতিৰ উত্তৰণ, প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰ আৰু সু-সংহতকৰণ, অনলাইন আৰু ডিজিটেল শিক্ষা ইত্যাদিৰ ওপৰত বিস্তৃত সিদ্ধান্ত আৰু নিৰ্দেশনাও আগবঢ়াইছে।

ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ত চতুৰ্থ খণ্ডটিও অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। কাৰণ এই খণ্ডত আগৰ খণ্ডসমূহত আগবঢ়োৱা পৰামৰ্শ নাইবা নিৰ্দেশনা সমূহ কেনেদৰে বাস্তৱায়িত কৰা হ'ব তাক লিপিবদ্ধ কৰা হৈছে। এই খণ্ডৰ শিৰোনাম কেইটামান হ'ল— শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰীয় পৰামৰ্শ পৰিষদক অধিকতৰ শক্তিশালী কৰণ, বিত্তৰ যোগান যাতে সকলোৰে বাবে গুণগত মান সম্পন্ন শিক্ষা সহজলভ্য হয়, ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ৰ প্ৰৱৰ্তন। এই শিক্ষা নীতিতে এইটো আশা কৰা হৈছে যে, ২০৩০-৪০ চনৰ ভিতৰত ইয়াৰ নীতি-নিৰ্দেশনাসমূহ সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰৱৰ্তিত হৈ কাৰ্যকৰী হৈ উঠিব আৰু ইয়াৰ পিছত অইন এটা সামগ্ৰিক পুনৰীক্ষণ কৰা হ'ব।

প্ৰৱন্ধটি এক নিৰ্দিষ্ট পৰিসৰত আৱদ্ধ কৰি ৰাখিবলগীয়া হোৱা হেতুকে ওপৰৰ দুটা পৰিচ্ছেদ (Paragraph)ত থকা বিষয়সমূহ বহুলভাৱে আলোচনা কৰিব পৰা নহ'ল। আশা কৰা হৈছে পৰৱৰ্তী সময়ত স্থানান্তৰত এই বিষয়ে পাঠকৰ আগত দাঙি ধৰা হ'ব। □

ড° কন্দৰ্প কুমাৰ ডেকা : প্ৰাক্তন উপাচার্য, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আৰু প্ৰাক্তন উপাচার্য, মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ বিশ্ববিদ্যালয়, নগাঁও।

বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা আৰু বিকাশৰ প্ৰয়োজনীয়তা

বলীন কুমাৰ কোঁৱৰ
ড° জুৰি কোঁৱৰ

প্ৰস্তাৱনা :

বিগত ত্ৰিশ জুন বৃহস্পতিবাৰৰ দিনা আবেলি পৰিবাৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰে শিক্ষয়িত্ৰী ড° জুৰি কোঁৱৰ আৰু ছোৱালী দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গৱেষিকা ছাত্ৰী চন্দ্ৰিকা আইদেউৰ লগত ঘৰতে গৱেষণা সম্বন্ধে কথা পাতি আছিলো, হঠাৎ মোৰ ভ্ৰামকটো বাজি উঠিল; ছোৱালীয়ে চাই ক'লে দেউতা এটা নজনা নম্বৰৰ পৰা আহিছে, ধৰিবা নেকি? কিছু সময় বৈ থাকি হাতখনি আগবঢ়াই ভ্ৰামকটো ল'লো, কাণত লগোৱাত আনটো মূৰৰ পৰা ক'লে ছাৰ মই পৰানন কোঁৱৰ, সোণাৰি কলেজৰ শিক্ষক, আপোনাক চৰাইদেউৰ আলোচনাত লগ পাইছিলো। তেওঁক মনত পেলাবলৈ যত্ন কৰি ক'লো কোৱাচোন কিয়বা ফ'ন কৰিলো। পৰাননে তপৰাই ক'লে এই ২০২০ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে পঞ্চাশ বছৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলে, সোণালী জয়ন্তী পতাৰ যো যা কৰা হৈছে, অৱশ্যে ক'ভিড ২০১৯ বন্ধৰ বাবে পতাৰ ব্যৱস্থাটো নিশ্চিত হোৱা নাই যদিয়ো এখনি স্মৰণিকা প্ৰকাশ কৰাৰ দিহা কৰা হৈছে। সেয়েহে আপোনাক আমনি কৰিছো লিখা এটা বিচাৰি। লগে লগে মোৰ মানস পটত ভাঁহি উঠিল মহাবিদ্যালয়খনি আৰম্ভ কৰাৰ কথাবিলাক। আমি তেতিয়া সোণাৰিৰ ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত সপ্তম-অষ্টম মানৰ ছাত্ৰ, পুৱা-আবেলি ত্ৰিশ কিলোমিটাৰ খোজ কাঢ়ি টাওকাক চাহ বাগিচাৰ পৰা অহা-যোৱা কৰোঁ। এদিনা গম পালো সোণাৰি খেলপথাৰৰ গাতে লাগি থকা

বগা বঙালৰ পৰিত্যক্ত জিমখানা ক্লাব ঘৰটোত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আৰম্ভ হ'ব হেনো। কিছুদিনৰ পিছত আমাৰ ইংৰাজী পঢ়োৱা ৰবীন কোঁৱৰ আৰু উপাধ্যক্ষ সুৰেশ দাস ছাৰে নতুন মহাবিদ্যালয়খনত শিক্ষক আৰু এজন পণ্ডিত গোলাপ গোহাঁইদেৱে অধ্যক্ষৰূপে যোগ দিলে, অৱশ্যে দুৰৰ পৰা দেখাৰ বাবে আজিলৈকে গোহাঁইদেউক ব্যক্তিগতভাৱে লগ পোৱাৰ সৌভাগ্য হোৱা নাই। সৰু মফচলীয়া চহৰ সোণাৰি প্ৰায় চাৰিওদিশৰ পৰা চাহ বাগিচাই আগুৰি আছে। ৰাইজৰ প্ৰবল প্ৰত্যাশা লৈ আৰম্ভ কৰা মহাবিদ্যালয়খনি প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতে ওচৰ-পাজৰৰ চাহ বাগিচাসমূহে পা-পইচাৰ লগতে বিভিন্ন সামগ্ৰী যোগান ধৰি সহায় কৰিছিল। মই পৰাননক ক'লো, ঠিক আছে দেশৰ নতুন শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ওপৰত লিখি থোৱা এটা প্ৰবন্ধ আছে, তাকে পঠাই দিব পৰা যাব। তেওঁ সাউৎকৈ ক'লে, ছাৰ তেনে প্ৰবন্ধ কেইবাটাও পোৱা যাব, বেয়া নেপাই যদি নগালেও কেন্দ্ৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচার্য হোৱা সূত্ৰে আপুনি “বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষা ব্যৱস্থা”ৰ ওপৰত এটা লিখি দিব বুলি আশা কৰিছো, আপুনি জুলাই মাহৰ শেষত দিলেও হ'ব। মই তেওঁক ক'লো, চাম বাৰু, তুমি এখনি আনুষ্ঠানিক পত্ৰ ই-ডাকেৰে পঠাই দিবা। পিছদিনা আবেলি পত্ৰখনি পাই ঠিৰাং কৰিলো হেজাৰ হ'লেও জন্ম ঠাইৰ মহাবিদ্যালয়, তাতে কৈশোৰত্বৰ দুৰ্বাৰ সংগ্ৰাম আৰু সময়ৰ কথা, প্ৰবন্ধটো লিখি পঠাব লাগিব।

মহান উক্তি :

বর্ণ-বৈষম্যতা দূৰ কৰিবলৈ শক্তিশালী পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ একালৰ ৰাষ্ট্ৰপতি বেঞ্জামিন ফ্ৰেঙ্কলিনে কৈছিল “জ্ঞান অৰ্জনৰ বাবে কৰা বিনিয়োগেহে উত্তম সূতৰ সৈতে বৰ্দ্ধিত আয় দিয়ে।”

বিশ্বৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ মানৱ তথা ভাৰত ৰাষ্ট্ৰৰ পূৰ্ব ৰাষ্ট্ৰপতি প্ৰয়াত ড° এ পি জে কালামে কৈছিল “২১ শতিকা হ’ল জ্ঞানৰ আকৰ য’ত আহৰণ, ধাৰণ আৰু প্ৰয়োগেই হ’ল অত্যৱশ্যকীয় সমল। জ্ঞানেই হ’ল উৎকৰ্ষতা আৰু শক্তিৰ প্ৰধান ছাবিকাঠি, ই মানুহক ক্ষমতাশালী আৰু ধনবান কৰি তোলে, সমাজ পৰিবৰ্তন কৰে, আবিষ্কাৰ আৰু নব্যসমল সৃষ্টিত উদ্বিগ্নি দিয়ে, সমাজৰ প্ৰতিটো দিশ আৰু স্তৰতে সততা আৰু ন্যায় প্ৰতিষ্ঠা কৰি শান্তি আৰু প্ৰগতি আনে।”

শিক্ষা :

সভ্যতাৰ পৰিক্ৰমাত জটিলৰ পৰা জটিল হৈ পৰা পৃথিৱীখনত দিনে দিনে এইটো অপৰিহাৰ্য হৈ পৰিছে যে বিশ্ব তথা দেশখনৰ উঠি অহা চামক জ্ঞান অন্বেষণৰ লগতে কৌশল আহৰণ কৰি সমস্যাৰ সমাধান, তথ্য বিশ্লেষণ-ব্যৱহাৰৰ জৰিয়তে প্ৰমাণ আয়ত্ত্ব কৰি সঠিক সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিব পৰা ক্ষমতা প্ৰদান কৰা। এনে কৌশলসমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিজ্ঞান, গণিত, কাৰিকৰী শিক্ষা তথা প্ৰযুক্তিবিদ্যা চৰ্চাৰে আয়ত্ত্ব কৰিব লাগিব। আমি যদি দেশৰ ভৱিষ্যতৰ নেতা, সহযোগী আৰু কৰ্মীসকল সঠিক অনুধাৰন ক্ষমতাসম্পন্ন হৈ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ জটিল সমস্যা সমাধান কৰিব পৰা কৰি তুলিব বিচাৰো, লগতে যদিহে অগ্ৰগামী আৰু বিকশিত কৰ্মবাহিনী গঢ়ি তুলিব বিচাৰোঁ তেন্তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক এই বিষয় কিটাৰ অন্তৰ্গত পাঠ্যক্ৰমত জ্ঞান প্ৰদান কৰি জ্ঞানী, কৌশলী আৰু তীক্ষ্ণ কৰি তুলিব লাগিব। লগতে উঠি অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নৈতিকতা শিক্ষাৰ লগতে উত্তম পাৰিপাৰ্শ্বিক অৱস্থা আৰু বন্ধুত্বসুলভ মুকলি বাতাবৰণ দিয়াটো আৱশ্যক।

ডেকাশক্তি আৰু শিক্ষা :

আজি বিশ্বক আৱশ্যক হৈছে কৌশলী ডেকা শক্তিৰ, যি বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষা আহৰণেৰে নিজৰ লগতে দেশ আৰু দহৰ ভৱিষ্যত গঢ়িব পাৰে। এনে ডেকা শক্তিক দিব লাগিব বিজ্ঞানৰ আকৰ্ষক অভিজ্ঞতা। তেওঁলোকে বিজ্ঞানৰ সূত্ৰ আৰু স্বৰূপসমূহ বিভিন্ন সমল তথা হাথিয়াৰ, তথ্য আহৰণ, আৰ্হি আদিৰ সহায়ত পৰীক্ষাগাৰ, বিজ্ঞানাগাৰ, গৱেষণাগাৰত প্ৰমাণ কৰিব পাৰে।

বিশ্বত বহু যুগৰ পৰা বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষাৰ প্ৰতি উঠি অহা চামৰ আগ্ৰহ কম হোৱা দেখা যায়, সৰহ সংখ্যক উচ্চ মাধ্যমিক উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী কলা, ব্যৱসায় পৰিচালনা, অৰ্থনীতি, ন্যায়িক ব্যৱস্থা অধ্যয়নৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। কিন্তু এইটোও সত্য যে পৰীক্ষাৰ ফলাফল ভাল কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৰহ সংখ্যকেই বিজ্ঞান, কাৰিকৰী বিদ্যা, পাৰিপাৰ্শ্বিক বিজ্ঞান, চিকিৎসা বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তিবিদ্যা আৰু গণিতশাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰে। বিজ্ঞানীসকলে প্ৰতিষ্ঠা কৰা সূত্ৰ, প্ৰামাণিক তথ্য আহৰণ আৰু প্ৰয়োগ কৰি কাৰিকৰী বিশেষজ্ঞই নতুন প্ৰযুক্তি তথা সূত্ৰ প্ৰায়োগিক দিশত উপস্থাপন কৰে আৰু ইয়াৰ প্ৰয়োগৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰে। কাৰিকৰী শিক্ষাৰ উপাধিধাৰী এগৰাকী ব্যক্তি মেকানিক বা কাৰিকৰ এগৰাকীৰ পৰা যথেষ্ট পৃথক, প্ৰথম বিধে সৃষ্টি কৰা সা-সজুলিসমূহ দ্বিতীয় বিধে প্ৰয়োগ কৰে, ব্যৱহাৰ কৰে। কাৰিকৰী বিদ্যা এনে এক বৃত্তি যাক আয়ত্ত্ব কৰা হয় গণিত আৰু সাধাৰণ বিজ্ঞান অধ্যয়ন, অনুশীলন আৰু অভিজ্ঞতাৰ দ্বাৰা; ইয়াৰ লগত বিচাৰশক্তি, কৌশল আৰু বোধশক্তি প্ৰয়োগ কৰি লাভজনক উপায় উদ্ভাৱনেৰে মানৱ জাতিৰ উপকাৰত অহা সামগ্ৰী উদ্ভাৱন কৰাৰ লগতে প্ৰাকৃতিক শক্তিৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰা হয়।

আজি বিশ্ব প্ৰেক্ষাপটলৈ লক্ষ্য কৰিলে এইটো জল জল পট পটকৈ ওলাই পৰে যে উচ্চ মাধ্যমিক, উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু উচ্চ শিক্ষাৰ আৰম্ভণি মহাবিদ্যালয় স্তৰত উঠি অহা চাম বিজ্ঞান, গণিত, কাৰিকৰী আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ তুলনাত কলা, সমাজ অধ্যয়ন, অৰ্থনীতি আৰু বাণিজ্য পৰিচালনাৰ প্ৰতি অধিক আগ্ৰহী; ইয়াৰ মূল কাৰণ হ’ল এই বিষয়সমূহ কঠিন বুলি ধাৰণা কৰা আৰু বেছি সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰীক্ষা ফলাফল নিম্ন স্তৰৰ হোৱা।

ভাৰতৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা :

স্বাধীনোত্তৰ বাসন্তৰটা বছৰৰ ভিতৰত ভাৰতত ৯৪২ খন কেন্দ্ৰীয়, ৰাজ্যিক, ব্যক্তিগত আৰু মান্যতা লভা বিশ্ববিদ্যালয়, ৰাষ্ট্ৰীয় স্তৰৰ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান ২৩ খন আই আই টি, ৭ খন এইমচ্, ৩১ খন এন আই টি, ২০ খন আই আই এম, ৭ খন নাইপাৰ, ৭ খন আইজাৰ, ২০ খন আই আই আই টি আৰু ৪২০০০ তকৈ অধিক মহাবিদ্যালয় স্থাপিত হৈছে। উচ্চ শিক্ষা অনুষ্ঠানসমূহে প্ৰায় ৯.৯৫ কোটি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক স্নাতক, বিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ, কাৰিকৰী শিক্ষা, চিকিৎসা বিজ্ঞান, কৃষিবিজ্ঞান, পশু চিকিৎসা বিজ্ঞান, মৎস্যবিজ্ঞান আদিত নামভৰ্তি কৰে।

কিন্তু অত্যন্ত দুৰ্ভাগ্যজনক কথাতো হ'ল বিশ্বৰ ১,০০০ খন শ্ৰেষ্ঠ উচ্চ শিক্ষা অনুষ্ঠানৰ ভিতৰত ভাৰতৰ মাত্ৰ ২৩ খনহে শেষৰ ফালে স্থান লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে। সৰ্বসাধাৰণে কোনো এক শিক্ষানুষ্ঠানৰ যোগ্যতা কিমান তাক নিৰ্ণয় কৰে কিমান সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰশাসনিক, আই আই টি, এন আই টি, আই আই এচ চি, চিচিএমবি, আইআইআইটি, কাৰিকৰী আৰু চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিব পাৰিছে - তাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি। ভাৰতৰ কাৰিকৰী মহাবিদ্যালয়সমূহৰ পৰা যোৱা বছৰ ওলাই অহা স্নাতকৰ সংখ্যা হ'ল প্ৰায় ৭,৫০,০০০ তাৰে ৭৫ শতাংশ আৰু সাধাৰণ স্নাতকৰ ৮৫ শতাংশই বিশ্বমানৰ উদ্যোগ আৰু কোম্পানীত চাকৰি পাবৰ বাবে অনুপযুক্ত, আনকি তথ্য প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰতো অৱস্থা একে। দেশখনত এতিয়া ছাত্ৰ; শিক্ষকৰ অনুপাত হ'ল ২৫ঃ৯, মহাবিদ্যালয়ত থকা ৪,২৫,০০০ শিক্ষকৰ ৫৭ শতাংশৰ স্নাতকোত্তৰ বা ড'ক্টৰেট অৰ্হতা নাই আৰু খালি আছে ২৫ শতাংশ পদ; বিশ্ববিদ্যালয়ত থকা প্ৰায় ৮০,০০০ শিক্ষকৰ ২২ শতাংশৰ নাই ড'ক্টৰেট অৰ্হতা আৰু খালি আছে প্ৰায় ৩৫ শতাংশ পদ। সেইদৰে ভাৰতীয় প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠান, ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠান, ভাৰতীয় তথ্য প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠান, সৰ্বভাৰতীয় আয়ুৰ্জ্ঞান প্ৰতিষ্ঠান, ভাৰতীয় বিজ্ঞান প্ৰতিষ্ঠান, ভাৰতীয় পৰিচালন প্ৰতিষ্ঠান আদিত প্ৰায় ৪৫ শতাংশ পদ খালি হৈ আছে।

ভাৰতৰ শিক্ষা ব্যয় :

ভাৰতৰ মুঠ ঘৰুৱা উৎপাদনৰ ৪.২ শতাংশ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ব্যয় কৰা হয়, মুঠ ধনৰ মাত্ৰ ৩০ শতাংশহে উচ্চ শিক্ষালৈ যায়। কিউবাৰ মুঠ ঘৰুৱা উৎপাদনৰ ১২.৮ শতাংশ ধন শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰাৰ বিপৰীতে ভাৰতৰ কাষৰীয়া দেশ আনকি নেপালেও ৪.৭ শতাংশ ব্যয়ৰে ভাৰতক চেৰাই গৈছে। ভাৰত যুৱ শক্তিৰ ক্ষেত্ৰত অতি চহকী ১৩০ কোটি জনসংখ্যাৰ ৬৪ শতাংশ অৰ্থাৎ ৮৩ কোটি হ'ল যুৱক, এই শক্তিক উপযুক্তভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ হ'লে আৱশ্যক আছিল শিক্ষা আৰু অনুশীলন, এই দিশত প্ৰচণ্ড প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হৈছে। যদিওবা শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বৰ্দ্ধিত হাৰৰ ধন বিনিয়োগ কৰা হৈছে এতিয়াও দেশত প্ৰায় ২৫ শতাংশ মানুহ নিৰক্ষৰ হৈ আছে, মাথো ৩২ শতাংশ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থী উচ্চ মাধ্যমিক স্তৰ, কেৱল ৭ শতাংশইহে মহা আৰু বিশ্ববিদ্যালয় পায়গৈ। তাতে দেশখনৰ উচ্চ শিক্ষাখণ্ডটো

আজিও পঁয়া লগা হৈ আছে, উচ্চতৰ মাধ্যমিক উত্তীৰ্ণ শিক্ষার্থীৰ মাথো ৯৯ শতাংশকহে ভৰ্তি কৰাব পৰা অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান দেশখনত আছে। ভাৰতৰ মহাবিদ্যালয়সমূহত বছৰি ভৰ্তি হোৱা শিক্ষার্থীৰ প্ৰায় ৮৬ শতাংশহে স্নাতক হয়, তাৰে মাত্ৰ ১২ শতাংশই স্নাতকোত্তৰ আৰু শেষত গৈ মাথো ৯ শতাংশইহে ডক্টৰেট গৱেষণাত ভৰ্তি হয়, ১ শতাংশই ডিপ্লমা বা প্ৰমাণ পত্ৰ পোৱা শ্ৰেণীত নাম লগাইগৈ। স্নাতক ডিগ্ৰীধাৰীৰ বৃহৎ সংখ্যকে উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণেৰে পাব পৰা ভাল নিয়োগ সুবিধাৰ বাবে আগ্ৰহী নোহোৱাকৈ থাকি যায়। মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ দুয়ো লিঙ্গৰ শিক্ষার্থীৰ সিংহভাগ (৩৭ শতাংশ) ক'লা আৰু সমাজ অধ্যয়নত ভৰ্তি হোৱাৰ বিপৰীতে বেছি সংখ্যক ল'ৰাই কাৰিকৰী, চিকিৎসা, কৃষি, পশু চিকিৎসা, মৎস্যপালন, ৰেচম বিষয়ত (মুঠ ২২ শতাংশ), বেছি ভাগ ছোৱালীয়ে ধাত্ৰী, ১২ শতাংশই বিজ্ঞান, ৬ শতাংশই অৰ্থনীতি, বাণিজ্য আৰু ব্যৱসায় পৰিচালনা বিষয়ত ভৰ্তি হয়। ভাৰতৰ কাৰিকৰী মহাবিদ্যালয়সমূহৰ পৰা যোৱা বছৰ ওলাই অহা স্নাতকৰ সংখ্যা হ'ল ৭,৫০,০০০, তাৰে ৭৫ শতাংশ আৰু সাধাৰণ স্নাতকৰ ৮৫ শতাংশই বিশ্বমানৰ উদ্যোগ আৰু কোম্পানীত চাকৰি পাবৰ বাবে অনুপযুক্ত, আনকি তথ্য প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰতো অৱস্থা একে। দেশখনত এতিয়া ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ অনুপাত হ'ল ২৫ঃ ১, মহাবিদ্যালয়ত থকা ৪,২৫,০০০ শিক্ষকৰ ৫৭ শতাংশৰ স্নাতকোত্তৰ বা ডক্টৰেট অৰ্হতা নাই আৰু খালি আছে ২৫শতাংশ পদ; বিশ্ববিদ্যালয়ত থকা প্ৰায় ৮০,০০০ শিক্ষকৰ ২২ শতাংশৰ নাই ডক্টৰেট অৰ্হতা আৰু খালি আছে প্ৰায় ৩৫ শতাংশ পদ। সেইদৰে ভাৰতীয় প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠান, ভাৰতীয় বিজ্ঞান প্ৰতিষ্ঠান, ভাৰতীয় পৰিচালন প্ৰতিষ্ঠান আদিত প্ৰায় ৪২ শতাংশ পদ খালি হৈ আছে।

১৯৯০ ৰ পৰা ২০১০ চন মানলৈ ইউৰোপৰ প্ৰায় দুই-তৃতীয়াংশ বছেৰেকীয়া আয় আহিছিল গৱেষণা আৰু আৱিষ্কাৰৰ পৰা। যদিহে বছৰি গঢ়ে ০.২ শতাংশ মুঠ দেশীয় উৎপাদনৰ ধন গৱেষণা আৰু উন্নয়নত খৰচ কৰা হয় তেন্তে ১.১ শতাংশ মুঠ দেশীয় উৎপাদন বৃদ্ধি পাব। বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষাক পাঁচটা আধাৰলৈ নিব লাগিব। (ক) সাধাৰণ বিজ্ঞান, (খ) বৃত্তিমুখী বিজ্ঞান, (গ) কাৰিকৰী শিক্ষা, (ঘ) পাৰিপাৰ্শ্বিকতা আৰু (ঙ) বৃত্তিমূলক শিক্ষা।

বিজ্ঞান, গণিত, কাৰিকৰী বিদ্যা আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক বিজ্ঞান :

সাধাৰণ বিজ্ঞান বিষয়, গণিত শাস্ত্ৰ, কাৰিকৰী বিদ্যা, পাৰিপাৰ্শ্বিক বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যা উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পাঠ্যক্ৰমত থকা আৱশ্যক। এই বিষয় কেইটাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ প্ৰায়োগিক দিশৰ প্ৰতি অধিক জ্ঞান প্ৰদান কৰে। আৰ্হি প্ৰস্তুতকৰণ আৰু কাৰিকৰী বিদ্যাই সমস্যা সমাধানৰ লগতে ভাবৰ আদান-প্ৰদান উন্নত কৰাত যথেষ্ট সহায় কৰে। তাতে হাতে-কামে অনুশীলন কৰা কাৰ্যই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক যথার্থতে বুজিবলৈ সহায় কৰাৰ লগতে অধিক আকৰ্ষিত কৰে। উচ্চ আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰ্যায়ৰ নৱম শ্ৰেণীৰ পৰা দ্বাদশ শ্ৰেণীলৈ আৰ্হি প্ৰস্তুত কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। নৱম শ্ৰেণীত সাধাৰণ বিজ্ঞানৰ লগতে কাৰিকৰী শিক্ষা আৰম্ভ হোৱা ভাল। একাদশ শ্ৰেণীত প্ৰকল্প পৰিচালনা আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণীত কাৰিকৰীবিদ্যাৰ প্ৰকল্প সমাপন কৰিবলৈ দিব লাগে। মাধ্যমিক পৰ্যায়ত সাধাৰণ বিজ্ঞানৰ লগতে গণিতৰ শিক্ষা অধিক হ'ব লাগে; যদিওৱা ক'লা-সমাজ অধ্যয়ন বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰীবিদ্যাৰ উদ্দেশ্য নহয়, ভালকৈ ইংৰাজীত লিখা আৰু প্ৰকাশ কৰাতো নিতান্তই আৱশ্যক। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সূত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰি কাৰিকৰী শিক্ষাই সামগ্ৰী আৰু ইয়াৰ প্ৰণালী উদ্ভাৱনেৰে অৰ্থনৈতিক বিকাশ, স্বাস্থ্যৰক্ষা, দেশৰক্ষা, পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ সংৰক্ষণ আৰু সংবৰ্দ্ধন, প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ উপযুক্ত ব্যৱহাৰ আদি বিভিন্ন প্ৰযুক্তি উদ্ভাৱন আৰু প্ৰচলন কৰে। বহুতে আকৌ প্ৰযুক্তি উদ্ভাৱন আৰু পৰিচালনা কৰে। পাঠ্যক্ৰমত বিজ্ঞান আৰু গণিতৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱে শিক্ষাৰ্থী এগৰাকীৰ চাৰিওকাষে পৰিবেশিত বিশ্বজুৰি গঢ় লৈ উঠা মানসিক চৰিত্ৰই কৰ্মস্থলী আৰু স্ব-উত্তৰণ চেৰাই যাব পাৰে। এগৰাকী সূনাগৰিক হ'বলৈ হ'লে এজন ব্যক্তিৰ মানুহ আৰু সমাজৰ সৈতে জড়িত মৌলিক সূত্ৰ আৰু তথ্যৰ ওপৰত বিজ্ঞানসন্মত জ্ঞান থকাটো প্ৰয়োজনীয়।

ভাৰতৰ কথা ক'বলৈ হ'লে সমস্যাটো প্ৰায় একে ধৰণৰ যদিয়ো বেছি সংখ্যক মহা আৰু বিশ্ববিদ্যালয় স্তৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা দি প্ৰশাসনিক, বৈদেশিক, আৰক্ষী আদি সেৱাৰ চাকৰি পাবৰ বাবে যিহেতু অধিক ধন আৰু ক্ষমতা লাভ কৰে। আনহাতে উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শিক্ষা লোৱা সৰহ ভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে দশম-একাদশ শ্ৰেণীৰ পৰা প্ৰশিক্ষণ প্ৰতিষ্ঠানত পাঠ গ্ৰহণ কৰে কাৰিকৰী শিক্ষা লাভেৰে বা চিকিৎসা বিজ্ঞান শিক্ষা লাভেৰে কাৰিকৰী বিশেষজ্ঞ বা চিকিৎসক হৈ অধিক

ধন ঘটাব বৃত্তি-চাকৰি ল'বলৈ। ইংৰাজবিলাকে আৰম্ভ কৰা ইংৰাজী মাধ্যমৰ আধুনিক শিক্ষা ব্যৱস্থাই বিজ্ঞান, কাৰিকৰী শিক্ষা, প্ৰযুক্তিবিদ্যা, সমাজ অধ্যয়ন, অৰ্থনীতি, ব্যৱসায় পৰিচালনা, শিক্ষাতত্ত্ব, ন্যায়িক শিক্ষা আদিৰ দুৱাৰ মুকলি কৰি দিয়ে ভাৰতবৰ্ষত। কেতিয়াবা কেতিয়াবা পৰিয়াল-পৰিজনৰ লগতে পৰামৰ্শদাতাৰ প্ৰভাৱে অথবা স্বয়ং উদ্বুদ্ধ এক ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী বিজ্ঞান আৰু গণিতৰ প্ৰতি ইমানেই অনুৰক্ত-অনুৰাগী হৈ পৰে যে বিজ্ঞানকেই নিজ উৎকৰ্ষতাৰ বাবে অধ্যয়ন কৰিবলৈ লয়। কাৰিকৰী বিষয়ত স্নাতক হ'বলৈ ভৰ্তি হোৱা শিক্ষাৰ্থীৰ চল্লিশ শতাংশই মাজতে এৰি দিয়ে। কাৰিকৰী পাঠ্যক্ৰমত বছৰি পাঁচ শতাংশ বৰ্দ্ধিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ভৰ্তি হয়, বৰ্তমান ১.২ লাখে স্নাতকোত্তৰ আৰু ৪৫ হেজাৰে ড'ৰেট ডিগ্ৰীৰ বাবে অধ্যয়ন কৰি আছে। পৰিসংখ্যাই এই কথাটোলৈ আঙুলিয়াই যে কাৰিকৰী শিক্ষাই সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰত সোমাব পৰা নাই। একবিংশ শতিকাত বৃত্তি পোৱা প্ৰযুক্তিগত কৰ্মৰাজিয়ে কাৰিকৰী শিক্ষা আৰু নিয়োগৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ গুৰুত্ব উৎকৰ্ষতা লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হোৱা নাই। কাৰিকৰী শিক্ষাৰ স্নাতক স্তৰত ভৰ্তি হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ইয়াৰ প্ৰতি অনীহা জন্মাটোত বহু কেইটা কাৰণ নিহিত হৈ আছে; প্ৰথমটো হ'ল উচ্চ আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰ্যায়ত কাৰিকৰী শিক্ষাৰ প্ৰতি একেধাৰে গুৰুত্ব দিয়া নহয়। তাতে বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী গণিত আৰু বিজ্ঞান বিষয়ত দুৰ্বল হোৱাৰ লগতে কাৰিকৰী শিক্ষাই দিব পৰা নিয়োগ সুবিধাৰ প্ৰতি সজাগ নহয়। ফলস্বৰূপে প্ৰথম বা দ্বিতীয় বৰ্ষত তেওঁলোকৰ কাৰিকৰী শিক্ষাৰ প্ৰতি অনীহা আহি পৰে আৰু পৰিত্যাগ কৰে। উঠি অহা চামক কাৰিকৰী শিক্ষাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰিবলৈ হ'লে পথপ্ৰদৰ্শক, অভিভাৱক, শিক্ষক তথা পৰামৰ্শদাতাই দিহা-পৰামৰ্শ দিব লাগিব।

অসম আৰু উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষা :

এতিয়া যদি আমি অবিভক্ত অসমৰ কথালৈ আহোঁ তেন্তে বহু পৰিমাণে হতাশ হ'ব লাগিব। পাহাৰীয়া ৰাজ্য কেইখনৰ অৱস্থা অতি পুতৌ লগা। অৰুণাচল প্ৰদেশ, নগালেণ্ড, মিজোৰাম, মেঘালয়, ছিকিম আৰু ত্ৰিপুৰাত শতকৰা ৭-১২ ভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েহে উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু মহাবিদ্যালয়ত বিজ্ঞান শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। নগালেণ্ডত ৬৩ খন মহাবিদ্যালয়ৰ মাত্ৰ ৭ খনতহে বিজ্ঞান শিক্ষা আছে, অৰুণাচলৰ কথা ক'বই নোৱাৰি, মিজোৰামত

৪২ খনৰ ৬ খনত, মেঘালয়ত ৫৬ খনৰ ১২ খনত, ছিকিমত ৩৮ খনৰ ৫ খনতহে বিজ্ঞান বিষয় আছে। উক্ত ৰাজ্যকেইখনত পাঠশালাৰ পৰা বিশ্ববিদ্যালয়লৈ নাম ভৰ্তি যথেষ্ট কম। অসম আৰু মণিপুৰৰ অৱস্থা বহু উন্নত। অসমত বৰ্তমানৰ ২২ খন বিশ্ববিদ্যালয়, এখনকৈ আইআইটি, আইআইআইটি, এইমচ্, চিএচআইআৰ-নেইষ্ট, ছখন কাৰিকৰী, আঠখন চিকিৎসা, তিনিখন ধাত্ৰী, দুখন দন্ত চিকিৎসা, এখন মৎস্য বিজ্ঞান, এখন ৰেচম বিজ্ঞান, দুখন কৃষি, দুখন বাগিচা শস্য, দুখন পশু চিকিৎসা মহাবিদ্যালয় আছে। বছৰি এই মহা আৰু বিশ্ববিদ্যালয়সমূহত প্ৰায় ৬০ হেজাৰ (২২ শতাংশ); ক'লা, সমাজবিদ্যা, অৰ্থনীতি, বাণিজ্য, ব্যৱসায় পৰিচালনা, ন্যায় আৰু বিচাৰ আদিত ৪৫ শতাংশ উচ্চতৰ মাধ্যমিক উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নামভৰ্তি কৰে। ৬০ হেজাৰৰ ২৮ হেজাৰ মানে সাধাৰণ বিজ্ঞান, ২২ হেজাৰে বৃত্তিগত বিজ্ঞান বিষয়সমূহ মহা আৰু বিশ্ববিদ্যালয়সমূহত বাচি লয়; কাৰিকৰী শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰায় ১২ হেজাৰ মান উচ্চতৰ মাধ্যমিক উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নামভৰ্তি কৰে। এই পৰিসংখ্যাসমূহ বিশ্লেষণ কৰিলে এইটো নিশ্চিত হয় যে ১.২৫ লাখ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কলা আদি বিষয়ত নাম ভৰ্তি কৰাৰ বিপৰীতে ০.২৮ লাখে সাধাৰণ, ০.২২ লাখে বৃত্তিমূলক বিজ্ঞান আৰু ০.১২ লাখ মানে কাৰিকৰী শিক্ষা বছৰি নিৰ্বাচন কৰে।

বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগে ৰাষ্ট্ৰীয় সমীক্ষা আৰু মূল্যমান নিৰ্ণয়কাৰী সমিতি গঠন কৰি উচ্চ শিক্ষা অনুষ্ঠান মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয়সমূহ প্ৰতি পাঁচ বছৰৰ মূৰত মূল্যায়ন কৰে। অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা বিভাগেও ৰাজ্যখনৰ গাঁও-ভূঁইৰ সম্যক জ্ঞান নথকা ব্যক্তিৰ পৰামৰ্শত পৰি প্ৰায় একেধৰণৰ মূল্যায়ন ব্যৱস্থা বিদ্যালয়ৰ গুণমান নিৰ্ণয়ৰ বাবে যোৱা চাৰিটা বছৰে চলাই আছে যদিও কিবা লাভ হোৱা পৰিলক্ষিত হোৱা নাই। গতিকে ই হৈ পৰিছে একপ্ৰকাৰৰ উৎসৱ মাত্ৰ, ৰাজ্যৰ বিধান সভা সদস্য, উপায়ুক্ত, মহকুমাধিপতি তথা অন্যান্য বিষয়া-কৰ্মচাৰী, যাৰেই ইচ্ছা ভাগ ল'ব পাৰে। এনে অপ্ৰয়োজনীয় ব্যৱস্থাৰ ঠাইত যদি য'ত বিদ্যালয় নাই, যদিওৱা আছে সা-সুবিধা নাই, শিক্ষক নাই, বাট-পথ নাই, উপযুক্ত পাঠ্য-পুথিৰ অভাৱ বা সময়ত নেপাই- এই সকলোবোৰ যোগাৰ দিয়াৰ যথোপযুক্ত ব্যৱস্থা ল'ব লাগিছিল, তাৰ পিছতহে নিৰ্বাচিত উপযুক্ত শিক্ষকেৰে পৰীক্ষাৰ ফলাফল চাই বিদ্যালয়ৰ মান নিৰ্ণয় কৰিব লাগিছিল; ইয়েই নিশ্চয় প্ৰশস্ত উপায়

হ'লহেঁতেন।

আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাত বিজ্ঞানক বৰ এটা গুৰুত্ব দিয়া নহয়, সাহিত্যিক, শিল্পী, গায়ক, বিচাৰক, বুৰঞ্জীবিদ, ব্যৱসায় পৰিচালক আদিক লৈহে সকলো ব্যস্ত। এগৰাকী বৈজ্ঞানিকে কি গৱেষণা কৰিছে, কি দ্ৰব্য আৰু প্ৰণালী অৱিষ্কাৰ কৰিছে তথা তেখেতৰ মান বিশিষ্ট কিমান গৱেষণা পত্ৰ প্ৰকাশ পাইছে তাক লৈ কোনোৱে মূৰ নঘমায়। গতিকে অভিভাৱকসকলে প্ৰতিভা আৰু মেধাসম্পন্ন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বিশেষ ব্যক্তিগত প্ৰতিষ্ঠানত প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ কৰাই বৃত্তিমূলক শিক্ষা গ্ৰহণেৰে ভৱিষ্যতে ধনী আৰু ক্ষমতাৱন্ত হোৱাৰ বাবে উচ্চতৰ মাধ্যমিক স্তৰত ব্যক্তিগত প্ৰশিক্ষণ প্ৰতিষ্ঠানত যোগ দিয়ে। প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাত অনুত্তীৰ্ণ সকলেহে মাত্ৰ সাধাৰণ বিজ্ঞান বিষয়ত ভৰ্তি হয়। এই ক্ষেত্ৰত উঠি অহা প্ৰজন্মক কোনো স্তৰতে এক প্ৰসিদ্ধ বিজ্ঞানী তথা বিজ্ঞানৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বাঁটা পোৱাৰ কথা কোৱা নহয়। ভাল বেতন পোৱা চাকৰিৰ লগতে এগৰাকী ব্যক্তিৰ নিয়োগ সম্ভাৱনীয়তা বঢ়োৱা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাটো কেতিয়াও বেয়া হ'ব নোৱাৰে; সেইদৰে প্ৰতিগৰাকী অভিভাৱক আৰু পথ প্ৰদৰ্শকে দায়িত্ব ল'ব লাগিব জ্ঞানপিপাসু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিকাবলৈ, বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষাৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰিবলৈ, বিজ্ঞানাগাৰত হাতে-কামে কৰি জ্ঞানৰ পৰিধি বৃদ্ধি কৰিবলৈ আৰু ইয়েই হ'ল শিক্ষাৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য। দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে উৎকৃষ্ট মেধা থকা আৰু প্ৰতিশ্ৰুতিসম্পন্ন কিশোৰ-কিশোৰীক বিজ্ঞান, কাৰিকৰী আৰু প্ৰযুক্তিশিক্ষাৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰিবলৈ বিশেষ একো কৰা নহয়। অৰ্থাৎ পথ প্ৰদৰ্শক, অভিভাৱক বা শিক্ষকে তেওঁলোকক প্ৰতিযোগিতামূলক বিভিন্ন পৰীক্ষা দিবলৈ উপদেশ দিয়াৰ বাদে বিজ্ঞান তথা কাৰিকৰী শিক্ষাত নিয়োজিত হৈ অগ্ৰসৰ হ'বলৈ নিদিয়ে।

তাতে এইটো অপৰিহাৰ্য যে বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী বিষয়ৰ শিক্ষকসকলক প্ৰতিবছৰে সৰ্বস্বৰূপে প্ৰশিক্ষণ দিব লাগে, উচ্চ মাধ্যমিক আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়সমূহত সাধাৰণ বিজ্ঞান বিষয়সমূহৰ লগতে বৃত্তিমুখী বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষা থকা যোগ্য ব্যক্তিক শিক্ষকৰূপে নিয়োগ কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। লগতে এইটো অৱশ্যেই কৰণীয় যে প্ৰাথমিক আৰু উচ্চ মাধ্যমিক পৰ্যায়ত পাঠ্যপুথিৰ এক আমূল পৰিবৰ্তন সাধন; বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰীবিদ্যাৰ শব্দ-অৰ্থ, সূত্ৰ-ব্যাখ্যা, ঘটনা-

পৰিঘটনা আদি অন্তৰ্গত কৰিব লাগিব। প্ৰাথমিক পৰ্যায়ত বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী বিষয়ক সামগ্ৰী, ছবি আদি প্ৰদৰ্শন কৰিব লাগে, উচ্চ মাধ্যমিকৰ ওপৰ শ্ৰেণীত পৰীক্ষাগাৰৰ ব্যৱস্থা থকাৰ লগতে শিক্ষকে পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা কৰি দেখুৱা আৱশ্যক, উচ্চতৰ মাধ্যমিকত বিজ্ঞানাগাৰ আৰু কাৰিকৰী প্ৰশিক্ষণশালা থকাটো অত্যাৱশ্যক; লগতে বছৰি এইবিলাক পৰিচালনা কৰিবলৈ ধনৰ আৱশ্যক হ'ব লাগিব।

অসমত কাৰিকৰী শিক্ষাৰ প্ৰতি মানুহ বহু পৰিমাণে বীতৰাগ হৈ পৰিছিল, অৱশ্যে ভাৰতীয় প্ৰযুক্তি প্ৰতিষ্ঠান, ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰযুক্তি প্ৰতিষ্ঠান, ভাৰতীয় তথ্য প্ৰযুক্তি প্ৰতিষ্ঠান আদিৰ কথা সুকীয়া। সাধাৰণতে কাৰিকৰী বিশাৰদসকলৰ সৰহ সংখ্যকে কৰা দুনীৰ্তি আৰু নিয়োগৰ সুবিধা নথকাৰ বাবে; তাতে উদ্যোগ নথকা, ভীৰুতা, আত্মবিশ্বাসহীনতা আৰু শিকাৰ-শিক্ষাৰ গভীৰতা নথকাৰ বাবে চাকৰিৰ সাক্ষাতকাৰত সৰহ ভাগ অসমীয়া যুৱক-যুৱতীয়ে ফলৱতী হ'ব নোৱাৰাৰ বাবে ভাৰতীয় ৰেল, ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাই পথ নিৰ্মাণ সন্থা, তেল প্ৰাকৃতিক গেছ আয়োগ, ভাৰতীয় তেল, কয়লা ভাৰত, দলং নিৰ্মাণ কোম্পানী আদিত চাকৰি পাবলৈ সমৰ্থ নহয়। সেয়েহে ৰাজ্যখনত কাৰিকৰী শিক্ষাৰ আমূল পৰিবৰ্তন সাধন অত্যাৱশ্যকীয় হৈ পৰিছে। উচ্চ আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক স্তৰৰ পাঠ্যক্ৰমত প্ৰাৰম্ভিক কাৰিকৰী শিক্ষা অন্তৰ্গত কৰিব লাগিব।

কাৰিকৰী শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত উদ্যোগ আদিত চূড়ান্ত বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক স্নাতক নিয়োগাৰ্থী হিচাবে কাম কৰিবলৈ সুবিধা দিব লাগিব, লগতে পাৰিতোষিক আৰু নম্বৰ লাভৰ সুযোগ থকাটো আৱশ্যক। নিয়োগাৰ্থীৰ কাম-কাজ পৰ্যালোচনা কৰি প্ৰতিষ্ঠানটোৱে স্থায়ী চাকৰিত নিয়োগ কৰিব পাৰে। অধ্যয়নৰত কাৰিকৰী শিক্ষাৰ্থীয়েও কোনো অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান বা কোম্পানীত নিয়োগাৰ্থী হৈ বহু কথা হাতে-কামে শিকিবলৈ সুবিধা পায়, তাতে কাৰিকৰী শিক্ষাৰ সুনিৰ্দিষ্ট বিষয় এটাৰ ওপৰত জ্ঞান আৰু পাৰ্গতালি আয়ত্ত কৰি স্নাতকোত্তৰ তথা গৱেষণা উপাধি লাভ কৰিবলৈ অগ্ৰসৰ হ'ব পাৰে।

সামৰণি :

একবিংশ শতিকাৰ পৰিবৰ্তিত পৰিস্থিতি আৰু

ব্যাপকতাত আমি খাপ খাব পাৰিছোনে, নাই পৰা নিশ্চয়। ইয়াৰ মূল কাৰণবোৰ ফঁহিয়াই চালে দেখা যাব যে শিক্ষাৰ ব্যাপকতা এতিয়াও সুদূৰ পৰাহত; এনে বহু অঞ্চল আছে য'ত মহাবিদ্যালয়-উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় নেলাগে প্ৰাথমিক বিদ্যালয়েই স্থাপিত হোৱা নাই। তাতে স্থাপিত উচ্চ, উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু মহাবিদ্যালয়ত গণনা কেন্দ্ৰ, পৰীক্ষাগাৰ, প্ৰয়োগশালা তথা গৱেষণাগাৰ চূড়ান্তভাৱে উপেক্ষিত। ৰাজ্যিক আৰু ব্যক্তিগত খণ্ডৰ বিশ্ববিদ্যালয় সমূহত থকা এনে শিক্ষা সাধনবোৰৰ অৱস্থাও বৰ সন্তোষজনক নহয়। আনহাতে ব্যৱহৃত পাঠ্যপুথিসমূহো সময়ৰ লগত খাপ খোৱা নহয়। গতিকে প্ৰয়োজন আছে বিজ্ঞান, গণিত, কাৰিকৰী শিক্ষা, প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ লগতে পাৰিপাৰ্শ্বিক বিজ্ঞানৰ শব্দ, অৰ্থ আৰু আভাস ঠিক প্ৰাথমিক স্তৰৰ পাঠ্যপুথিৰ পৰাই আৰম্ভ কৰিব লাগিব। উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ তল শ্ৰেণীসমূহতো বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰীবিদ্যাৰ লগতে পাৰিপাৰ্শ্বিক বিজ্ঞান সম্পৰ্কেও কিছু বিৱৰণ থকা প্ৰয়োজন। তাতে বিজ্ঞান, কাৰিকৰী শিক্ষা, গণিত আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক বিষয়ৰ শিক্ষক যথেষ্ট কম হোৱাৰ লগতে থকা শিক্ষকসকলকো আধুনিক আৰু নকৈ উন্মেষিত জ্ঞানৰ সন্ধান দিয়া নহয় আৰু শিক্ষকসকলো এই ক্ষেত্ৰত বৰ এটা আগ্ৰহী হোৱা দেখা নেযায়। যথাযোগ্য শিক্ষা লাভেৰে বিদ্যাৰ্থীসকল জ্ঞানী হ'ব লাগিব আৰু আহৰিত জ্ঞান মানৱ সমাজৰ উৎকৰ্ষতাৰ বাবে ব্যৱহাৰকাৰী প্ৰজ্ঞাৰ সাধক হ'ব লাগিব, লগতে হ'ব লাগিব পৰিবেশ আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ প্ৰতি সচেতন। সমাগত সময় আৰু অৱস্থাৰ বাবে সকলোৱে মিলি সোণোৱালী পথৰ সন্ধান কৰিব লাগিব আৰু ইম্পিত উদ্দেশ্যত সফল হ'বলৈ যত্নপৰ হ'ব লাগিব। মন্ত্ৰ, জৰা-ফুকা, অন্ধবিশ্বাস, কুসংস্কাৰ, অনাচাৰ, অত্যাচাৰ, কদাচাৰ, ব্যভিচাৰ, নাৰী নিৰ্যাতন আৰু ডাইনী হত্যাৰ দৰে অভিশাপেৰে ভৰি থকা ৰাজ্যখনৰ পৰ্বত-ভৈয়ামত বিজ্ঞান, গণিত, কাৰিকৰী শিক্ষা, প্ৰযুক্তিবিদ্যা, গণনা আৰু তথ্য বিজ্ঞান, পৰিবেশ আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক বিজ্ঞানৰ জেউতি পৰি ৰূপালী পথৰ সৃষ্টি হওক আৰু সেই পথেৰে আগবাঢ়ি য়াওক চাওলুং চ্যুকাফাদেৱে গঢ়ি তোলা বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতি। □

অধ্যাপক বলীন কুমাৰ কোঁৱৰ : প্ৰাক্তন উপাচার্য, নগালেণ্ড (কেন্দ্ৰীয়) বিশ্ববিদ্যালয় আৰু অধ্যাপক, তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়, তেজপুৰ।

ড° জুৰি কোঁৱৰ : অধ্যাপক, তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়।

Quality Concern in Higher Education: A Personal Observation

Prof. (Dr)Jyoti Prasad Saikia

In a recent and large-scale discussion on quality concern in higher education throughout the country, I wish to make the rather bold statement that present higher education must be reevaluated strictly in terms of its quality concern. No doubt at all, my statement is entangled with debate, however my stand is very rational from own personal experiences and understanding. I always believe that higher education is deeply involved in the construction and dissemination of knowledge as well as enhancing among its students the skill necessary for its acquisition and utilization. In this context my mentor Professor UttamBhoitehas nicely and rightly opined that as knowledge has become a critical factor in determining the prospects of society, it has assumed importance than ever before (Sociological Bulletin: Vol-58, 2009). But unfortunately it is true that Education, in the

contemporary world, has become a commodity. Some tend to exchange education for money.

In the modern world, any commodity brought in a marketplace need to meet one or more of the three functions.

❖ It should serve a physical need of the buyer.

❖ The purchase must help to raise the standard of living.

❖ It should add to social esteem of the user of the commodity.

Candidly speaking, in the modern world, the value of tertiary education is calibrated with success in the job market, even size of the pay package and brand value of the institution imparting the education.

Dibrugarh University, once a distinguished personality, intellectual and educationist Dr. T. Ramasamiof Science &

Technology, Govt. of India, nicely said that “Globalization of economics does promote spreading of the cultural values from one civilization to another.

India thought order “Mother, Father, Guru and God” is undergoing changes under the thrust of globalization values into “Mother, Father, Guru and Market.”

I am very fond of his statement and I also believe that such changes are not without their implications on education sector as well.

In his lecture, Dr. Ramaswami presented and shared an alternative view to us. That day I noticed though his view could not claim originality- but he interpreted nicely that Indian education started as cultural process. I always feel, in Indian culture, Education was focused on building a persona and character to the students (learner).

The oriented philosophy relied on the faith that man was born perfect and education revealed his or her perfection to the individual.

Self-realization was the essence of educational experience in the ancient Indian civilization. In ancient time, education was never accepted as a commodity. The process of education was not built on the principle of transaction.

It was rooted on a strong relationship between the teachers and students. To quote from the address of Gurdev Tagore at the Nobel Lecture delivered on 26th May, 1921 -”You know the tradition of our country are never to accept any material fees from the students in return to teaching, because in India we consider that one who has knowledge has the responsibility to impart it to the students.”

‘Nalanda’ is a symbol of the university of cultural values. Actual meaning of the word ‘Nalanda’ is “INSATIABLE IN GIVING”- such has been the ancient values system of this civilization.

Education should ideally be considered as a step in enhancing the cultural value leading to a mental evolution of an individual. It should

lead to learned group behaviour of the society.

But in 21st century education as a whole is not based on these (traditional) objectives. Now, we cannot say, this social behaviour is traceable to the education at home, schools and university or college.

India is currently believed to be rising. There is growth. Suddenly, the materialistic aggression is prevailing over the spiritual supremacy. Education is now a commodity exchanged in the market place. Love is traded. Affection is priced. Transaction has overpowered relationships. So, I am now in a complex and critical situation and raising many questions on quality concern in higher education.

How can we define the concepts like ‘quality’ and ‘Higher Education’? Whether ‘quality’ is concerned with value-based society or anything else?

Current education system employed in most enterprises in the country seem to be focussed on preparing students for-

- (i) Meeting the need of the job market.
- (ii) Living rather than life and
- (iii) Adapting to the competition in life.

Generally, now we have to say that theory of survival of the fittest to justify competition among people. In fact Darwin’s theory postulated the adaptation of any species as a group. It did not focus on adaptation of any individual member of a species to the ecosystem. Now how can we discuss about adaptation? Now competition is high amongst mankind for higher education, better jobs and professional life. Personal rather than social is at the apex of the competition pyramid. So, it is a big question for me – Does our quality in Higher Education address issues relating to “BUILDING CULTURAL VALUES” and “DEVELOPMENT OF HUMAN PERSONALITY”? I believe balance between the priorities of “SERVICE TO SOCIETY” and “SUCCESS AT ONE’S OWN LIFE” needs to be built into the educational enterprises.

If (quality) Higher Education focuses

only on the process of preparing for success at marketplace for careers, then we have to give second thought about modern dynamic H.E. I personally believe, Higher Education promote cultural value and lead to societal benefit. It should evaluate the human thought and at the same time – creativity, innovation and skill should be developed for society. Here we have to discuss about quality concern in Higher Education. It is seen that Quality in H.E. generally refers to the level of excellence at infrastructure, skill, competence of teachers and taught ultimately culminating in the utility of the products. Quality is not always utilization. It could be independent of these things in a particular circumstance, commitment.

But it is an idealized concept today. I personally believe that the quality of H.E. is a multidimensional concept. Donald Ekong approaches it through the composite concept of “quality assurance” which implies that “All the policies, systems and processes are directed to ensuring the maintenance and enhancement of the quality of educational provision within an institution. A quality assurance system is the means by which an institution confirms to itself and to others that the conditions are in place for students to achieve the standard that the institution has set. So, in this way, quality can be understood as adaptation to what is required by the institution. Quality of higher education depends initially on the quality of the system components:

- (i) Quality of staff and
- (ii) Quality of curricula

But now quality assurance policy identifies different components. Now, even quality of Higher Education assumes the existence of an adequate physical infrastructure that matters needs. But I always feel that higher education must first concern to development of ‘cognition’, i.e. thought process. Thus, when we are to talk about quality (concern) in Higher Education, academic quality should be counted first. Academic quality is a way of describing

how well the learning opportunities available to students help them to achieve their award. It is about making sure that appropriate and effective teaching, support, assessment, and learning opportunities are provided for them. But still question is being raised – Is quality a ‘way of describing anything?’

The accreditation of academic quality refers to results associated with teaching, learning and service. Teaching and Learning, Research and service are most important within the framework of institutional mission. For academic quality, there some important set of standards which will guide the institution to achieve the academic quality result.

- (i) Courses / Programs description
- (ii) Hours of study (How many hours of study on completion of each course and how they earned).
- (iii) Course objectives or expected learning outcomes (A brief and clear statement of what the student can expect to achieve on successful completion of each course).
- (iv) Course contents (The course contents and material are structured to facilitate effective learning and real acquisition of skills).
- (v) Course delivery and availability (The provision of study materials to students is prompt and timely and guidance on study skills is also provided).
- (vi) Course update (Course contents and materials are to be reviewed within specified time period to ensure they remain available, effective and up to date).
- (vii) Teaching methodology (Methodology or teaching style such as oral traditional method seminar, TV/ Broadcasting, E-content etc. Pedagogy should be improved).
- (viii) Tutorial or guidance (Teachers or tutorial support of sufficient quality must be available to all students).
- (ix) Teacher proficiency (They must have a sound understanding and up-to-date knowledge of their subject).
- ❖ They must know how learners learn.

- ❖ They must help and motivate their students.
- ❖ They must have capacity to communicate with students
- ❖ They also make effective use of feedback.
- (x) Assessment and Evaluation (Student progress must be assessed on a regular, ongoing basis and students must be provided with prompt and helpful comments.)
- (xi) Certificate or diploma.
- (xii) Transcript or equivalent (On completion of a course, the College/University must also produce a transcript or document containing, some information).

I personally always believe that the intellectual dynamism, resourcefulness and economic prosperity of country or society are reflected in the quality of Higher education. In this context, the teachers in Higher Education have to play an important role as catalyst to bring change in education as required. If the teachers come forward then quality of Higher Education will be never collapsed at any cost. Last I wish to focus on Access, Equity and Excellence in Higher Education.

The issue of access and equity in Higher Education have become more critical – because never before in history; knowledge had become so important a commodity as now both for the individual and society. As a factor of production it has now assumed critical importance.

It is estimated that in developed countries over 60 percent of production process is knowledge based. So, any country aspiring for rapid economic growth needs to focus its attention and resources on rejuvenation, refinement and further growth of its system of Higher Education which is intimately associated with the creation, distribution and the application of knowledge.

On the other hand Excellence can never be self-generating in nature. It is to be brought about through purposeful, deliberate and most conscious efforts. I believe, it is an outcome of confluence of many factors. I always feel, the index of quality of Higher Education in India cannot be determined merely by assessing it only at the university level.

A large bulk of the extensive network of institutions of higher education in India consists of Colleges. The quality of College Education greatly impinges on the quality of higher education in general. So, a lot of effort and investment are needed at the College level if the quality of Higher Education in general is to be improved. This is my fully personal understanding regarding quality concern in higher education. I feel, unless India articulates a comprehensive policy with regard to higher education is likely to plunge into deep chaos. However, we should be optimistic for reclaiming of our valued education. □

Prof. (Dr.) Jyoti Prasad Saikia : Vice Chancellor, Birangana Sati Sadhini Rajyik Vishwavidyalaya, Golaghat (Assam)

Higher Education in India and the National Education Policy, 2020 : Some Reflections

Rajib Handique

The launching of the National Education Policy, 2020 (NEP, 2020) has given rise to a lot of hope and aspirations regarding the future of education in India. The NEP 2020 has also been touted as the New Education Policy as well. It is no doubt new but all the policy parameters aren't new as many of them have been recommended earlier by other committees and some of them have also been implemented. It is therefore necessary to have a look at the past efforts at reform of higher education in India before the NEP 2020.

Higher education in India has undergone much changes after independence in terms of the objectives and processes involved. The Charles Wood's Dispatch (1854) known also as the Magna Carta of Indian education played a great role in laying a systematic foundation to the Indian education system including that

of the higher education. Historically modern higher education in India started with the establishment of the three universities in the Presidencies of Calcutta (now Kolkata), Bombay (now Mumbai) and Madras(now Chennai) in 1857, though there were colleges that were functioning before that date as well. After independence in 1947, India tried to bring about reform in the education system and there were many committees that were appointed by the government to examine the extant situation and suggest ways and means for the desired transformation.

The first important commission constituted to examine and report on the status of higher education in India was the University Education Commission. This Commission that worked between December 1948 and August 1949 had some of the most eminent educationists

of the time. The Commission included among others, Dr. S. Radhakrishnan (Chairperson), Dr. Tara Chand, Dr. Zakir Hussain, Dr. James Forest Duff, (VC, University of Durham), Dr. Zakir Hussain, Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, and Dr. Maghnad Saha. The Commission toured the country extensively and submitted a comprehensive report of 510 pages excluding the appendices. They had observed, “We were everywhere struck by a deep general awareness of the importance of higher education for national welfare and an uneasy sense of the inadequacy of the present pattern.” This sense of inadequacy has not gone away even in the second decade of the twenty first century. However, the government of independent India took several important steps for improvement of higher education in India. The University Grants Commission (UGC) came into existence on 28th December, 1953 and became a statutory Organization of the Government of India by an Act of Parliament in 1956, for the coordination, determination and maintenance of standards of teaching, examination and research in university education.

Perhaps the most significant of the Education Commissions was the National Education Commission (1964-1966), popularly known as Kothari Commission. This commission was set up by the Government of India to examine all aspects of the educational sector in India, to evolve a general pattern of education and to advise guidelines and policies for the development of education in India. It was formed on 14 July 1964 under the chairmanship of Daulat Singh Kothari, then Chairman of the University Grants Commission. The terms of reference of the commission were to formulate the general principles and guidelines for the development of education from primary level to the highest and advise the government on a standardized national pattern of education in India. However, the medical and legal studies were excluded from the purview of the commission. The Kothari Commission

Report submitted on 29 June, 1966 laid out 23 recommendations for betterment of the education system in India and were highly effective in subsequent policy making.

The Kothari Commission had recommended among others, provision of free and compulsory education for children aged 6 to 14 years, adopting a three-language formula at state levels, providing favourable and adequate service conditions for teachers, to address the issues of social justice equity and access by focussing on girls education, education of backward classes, education of tribal people and physically and mentally handicapped children; and making Maths and Science an integral part of education. The Commission also recommended reforms to improve education at university level by paying special attention to postgraduate level research and training, apart from providing adequate funding and libraries and laboratories.

The education system at the national level was aligned in 10+2+3 pattern, as recommended by the Kothari Commission. It laid stress on vocationalisation of higher education which even the NEP 2020 seeks to implement. It is said that even the National Policy on Education in 1986 (which was formulated under the leadership of former Prime Minister of India, Rajiv Gandhi), was influenced by recommendations of Kothari Commission. Structurally, as per recommendations of Kothari Commission, the education sector in India got stratified into national bodies, state bodies and Central Board.

The National Policy on Education (NPE), 1986 once again tried to formulate a road map towards a new future of higher education. Apart from giving stress on access, equity, there was a significant emphasis on Open and Distance Learning, the IGNOU getting established in 1985. Access and equity are the goals of NEP 2020 as well.

The NPE 1986 was followed by a Programme of Action (1992) which increased

focus on certain aspects of education system, especially universal education through National Literacy Mission and establishment of Anganwadis and Balwadis. At the higher education level, provisions were made in vocational education to meet the requirements of industry and employment. Provisions were also made for self-financed Universities. The provision was made to open at least one Open University in each State and IGNOU had to give technical assistance and Distance Education Council (DEC) to regulate them. Provision was made to delink jobs with Degree and more focus was to be given to attaining skills and competencies for youth. Provision was also made to open rural universities and institutes.

In spite of the reforms already made, there were challenges emerging with the 21st Century being acknowledged worldwide as the 'Knowledge Century'. Every nation found itself operating in an increasingly competitive and globalised international environment where the information infrastructure, research and innovation systems, education and lifelong learning, and regulatory frameworks are crucial variables. These new developments notwithstanding, the demographic advantage of India as young country over the countries of the West and even China, required India to "leapfrog in the race for social and economic development" by establishing a knowledge-oriented paradigm of development. It is with this broad task in mind that the Knowledge Commission (NKC) was established on 13th June 2005 and given a timeframe of three years from 2nd October 2005 to 2nd October 2008 to achieve its objectives. It submitted its recommendations by 2007 which were very farsighted. It stated, "The time has come to create a second wave of institution building, and of excellence in the fields of education, research and capability building." Thus, the NKC sought to prepare India for the Knowledge Driven Age and these recommendations remain valid even today.

The Ministry of Human Resources Development(MHRD), Government of India had constituted a committee in February 2008, to look into the functioning of the UGC and the AICTE and assess their role in implementing higher education in India. The scope of the committee, chaired by eminent scientist Professor Yash Pal, was subsequently expanded to "advise renovation and rejuvenation of higher Education in India". The recommendation made by the committee included matters that finds resonance even in the NEP 2020. The following three recommendations would evince us of this fact.

Firstly, regarding curricular reforms, the Yash pal committee had strongly advocated curricular reforms to complement theoretical course content with on field practical exposure in the form of summer jobs or internships. It also says that the courses should be designed so that there is integration across disciplines so that the student is stimulated in various subjects like humanities, social sciences, literature along with engineering or management. The committee also emphasized on improving teacher education.

Another recommendation of the Yash Pal Committee was the establishment of a unified regulatory authority. There are multiple organizations in India, formed to regulate higher education institutes like the All India Council of Technical Education (AICTE), Bar Council of India (BCI), University Grants Commission (UGC), Medical Council India (MCI), National Council of Teacher Education (NCTE), and many such regulating bodies. Such multiple authorities led to repetition of work, inefficiency and wastage of money. In order to avoid these lacunae, the committee had recommended formation of a unified high level regulation authority, the National Commission for Higher Education and Research (NCHER). Thirdly, on the issue of foreign universities, the Yash Pal committee held the view that, if any university, among top 200 in the world, want to

come to India, it should be welcome.

The NEP 2020 got cabinet approval on 29th July, 2020. A committee under the Chairmanship of Dr. K. Kasturirangan had drafted the NEP 2020 document, and had done a fine job by integrating some of the recommendations made by earlier committees into a singular comprehensive policy document that took care of the education system in India from the primary to the higher education stage. NEP 2020 has done a lot by causing a convergence of earlier schemes and policies.

One of the major policy suggestions of the NEP 2020 is the restructuring of the school education from the pre-primary to higher secondary stage into a 5+3+3+4 curricular and pedagogical structure based on cognitive and socio-emotional developmental stages of children. It also seeks to reduce content load in school education curriculum. There will be no hard separation of learning areas in terms of curricular, co-curricular or extra-curricular areas and all subjects, including arts, music, crafts, sports, yoga, community service, etc. will be curricular. It promotes active pedagogy that will focus on the development of core capacities: and life skills, including 21st century skills.

In higher education, a restructuring of higher education institutions with three types of higher education institutions is proposed, viz., (i) focused on research; (ii) focused on teaching and research; and (iii) focussed on teaching (degree awarding) generally at a under graduate level. There will be re-structuring of Undergraduate programs which would be of three or four years duration and have multiple exit and entry options with students enabled to learn through multiple higher educational institutions maintaining the record of progression in the academic bank of credits.

The Committee has proposed for massive transformation in Teacher Education by shutting down sub-standard teacher education institutions and moving all teacher education

programmes into large multidisciplinary universities and colleges. The 4-year integrated stage-specific B.Ed. programme will eventually be the minimum degree qualification for teachers.

A new apex body Rashtriya Shiksha Ayog would enable a holistic and integrated implementation of all educational initiatives and programmatic interventions, and coordinate efforts between the Centre and States. The National Research Foundation, an apex body is proposed for creating a strong research culture and building research capacity across higher education.

Several new policy initiatives for promoting internationalization of higher education, strengthening quality open and distance learning, technology integration at all levels of education, adult and lifelong learning and initiatives to enhance participation of under-represented groups, and eliminate gender, social category and regional gaps in education outcomes are recommended. Promotion of Indian and Classical Languages has been recommended by NEP 2020. The path breaking reforms recommended are expected to bring about a paradigm shift by equipping students, teachers and educational institutions with the right competencies and capabilities and also create an enabling and reinvigorated educational eco-system for a vibrant new India. There are huge challenges before the government and higher education institutions in implementing some of the key proposals of NEP 2020 according to the time line on which the reforms are to be implemented.

Institutional structural reforms include doing away with the affiliating character of Indian universities. Affiliating system has long been considered a curse as it has stifled higher education through a command-and-control mechanism. A colonial legacy, committee after committee have recommended for doing away with the system of affiliation but it never seemed to go away. The last few five-year plans had

provided for universities to transform 10% of the affiliated colleges into autonomous colleges. Yet, excepting in some states of Southern India, there was lack of enthusiasm on this matter.

The affiliated colleges are a huge conglomerate with tremendous diversity in terms of their extant infrastructure and locations. Making some of them autonomous might require skilful clustering and devolution of autonomy. Moreover, their transformation into degree giving institutions would necessitate adequate buttressing of their academic and administrative infrastructure.

The education system, especially the higher education system in India has been a colonial legacy and has not been able to provide the adequate human resources for transforming India into an entrepreneurial economic superpower. The NEP 2020 has provided new institutional and curricular structures that appear to be based on the education system of USA. In other words, NEP 2020 appears to be changing the British system into an American system. Yet something as important as the Community College model of USA has been ignored in the NEP 2020. The Community Colleges of

USA could have been a good alternative for many of the rural affiliated colleges in their transformation to autonomous institutions.

In any case, the substance is always more important than the form. The NEP 2020 has significantly adopted a multidisciplinary approach to impart different aspects of social reality to students in a holistic manner, following the ancient Indian education system when the students had the opportunity to learn Chauthashti Kalas - sixty-four arts/ disciplines within the educational complexes. Such paradigm shift is easier said than done and would remain a challenge.

In fine, the efficacy of a policy is to be seen in its implementation. NEP 2020 provides a huge opportunity to do away with the colonial mores of the higher education system in India. At the same time implementation of the NEP 2020 is fraught with huge challenges. The state must be ready to provide sufficient funds for causing the transformation, without which NEP 2020 would remain a dream within the policy document. The private institutions are likely to prosper under the circumstances. □

Prof. (Dr.) Rajib Handique : Professor of History, Gauhati University, Assam

বিজ্ঞান, বৈজ্ঞানিক মানসিকতা আৰু আমাৰ সমাজ

ক্ষীৰধৰ বৰুৱা

মানুহ চেতনশীল আৰু চিন্তাশীল প্ৰাণী। এই গুণৰ বলতেই মানুহে অতীতৰেপৰা প্ৰকৃতিক বিশ্লেষণ আৰু অনুধাৱন কৰি প্ৰাকৃতিক নিয়মসমূহ নিজৰ তথা সমাজৰ কল্যাণৰ বাবে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা চলাই আহিছে। মূলতঃ মানুহৰ এই প্ৰচেষ্টাই, অৰ্থাৎ প্ৰকৃতিৰ অধ্যয়নেই হ'ল বিজ্ঞান। প্ৰকৃতিক অধ্যয়ন কৰি ইয়াৰ বহস্য উদঘাটন কৰাৰ লগত জড়িত হৈ থকা বিশেষ পদ্ধতিয়েই হ'ল বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি। সাধাৰণভাৱে ক'বলৈ গ'লে, বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি হ'ল প্ৰধানকৈ এটা পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাভিত্তিক পদ্ধতি। এই পদ্ধতিৰ সহায়ত প্ৰকৃতিৰ ঘটনা-পৰিঘটনা, প্ৰাকৃতিক উপাদান আদি বিশ্লেষণ কৰি সত্যৰ সন্ধান কৰা হয়।

ধৰ্মৰ দৰে বিজ্ঞানত কোনো পৰম সত্যৰ স্থান নাই। বিজ্ঞানৰ অধ্যয়নৰ দুৱাৰ সদায় সকলোৰে বাবে খোলা। আইজাক নিউটনৰ মহাকৰ্ষণ তত্ত্বটো বহুতো পৰীক্ষাৰদ্বাৰা প্ৰমাণ কৰা হৈছিল। তাৰ পাছতো নতুন তথ্যৰ আৱিষ্কাৰে সেই তত্ত্বৰ প্ৰাসংগিকতা নাইকিয়া কৰি পেলালে। মাইকেলছন-মৰ্লিৰ পোহৰৰ বেগ সম্পৰ্কীয় পৰীক্ষাৰ ফলাফলে ধ্ৰুপদী পদাৰ্থবিজ্ঞানৰ ভেঁটিটোকে কঁপাই তুলিছিল। ফলত, আইনষ্টাইনে আপেক্ষিকতাবাদৰ অৱতাৰণা কৰিলে। কিন্তু, আইনষ্টাইনো বিপদমুক্ত নহয়। বিজ্ঞানৰ সকলো শাখাতে নতুন নতুন তত্ত্ব ওলায়েই আছে,

একোটা নতুন তত্ত্বই পুৰণি তত্ত্ববোৰ চৰ পেলাই গৈ আছে। মুঠতে, বিজ্ঞান গতিশীল, ইয়াৰ বিকাশ আৰু প্ৰগতি চিৰন্তন।

বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি মানুহৰ চিৰলগৰীয়া। মানুহে প্ৰায়বোৰ দৈনন্দিন কামকাজত জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে, কম-বেছি পৰিমাণে বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি প্ৰয়োগ কৰে। উদাহৰণস্বৰূপে, এজন খেতিয়কে বিজ্ঞান শিক্ষাৰে শিক্ষিত নহ'লেও অভিজ্ঞতাৰ ভিত্তিত কৃষিকাৰ্যত বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি প্ৰয়োগ কৰিব পাৰে। আমাৰ প্ৰচলিত আনুষ্ঠানিক বিজ্ঞান শিক্ষাৰ নিম্ন স্তৰত বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিৰ প্ৰশিক্ষণ নিদিয়াৰ ফলতেই বিজ্ঞান শিক্ষা যান্ত্ৰিক আৰু মূলতঃ তথ্যভিত্তিক হৈছে। মানুহৰ বৈজ্ঞানিক মানসিকতা আৰু লগতে বৈজ্ঞানিক সজাগতা গঢ়ি নুঠাৰ ই প্ৰধান কাৰণ। বিশেষকৈ, শিশুসকল আজন্ম বিজ্ঞানী; অৰ্থাৎ শিশুৰে জন্মগতভাৱেই বৈজ্ঞানিক মানসিকতাৰ অধিকাৰী হৈ আহে। পাছৰ জীৱনত উপযুক্ত বিজ্ঞান শিক্ষাদানেৰে তেওঁলোকৰ বৈজ্ঞানিক মানসিকতাৰ প্ৰতিপালন তথা বিকাশ নঘটালে ভৱিষ্যত জীৱনত তেওঁলোকৰ মনত অন্ধবিশ্বাসে বাহ ল'ব পাৰে। 'কোঠাৰী শিক্ষা আয়োগ'ৰ (১৯৬৫-৬৬) প্ৰতিবেদনত এই কথাষাৰেই কোৱা হৈছে: "যদি বিজ্ঞান উপযুক্তভাৱে শিকোৱা নহয়, আৰু বেয়াকৈ শিকে, তেন্তে ই আনকি

শিকাবৰ মনত নতুন অন্ধবিশ্বাসৰ জন্ম দিব পাৰে।” [“If science is poorly taught and badly learnt, it may lead even to new superstitions.”]

বৈজ্ঞানিক মানসিকতানো কি? চমুকৈ ক’বলৈ হ’লে, মানুহৰ চিন্তা আৰু কামকাজত বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিৰ প্ৰয়োগ কৰিব পৰাৰ সামৰ্থ্যই হ’ল বৈজ্ঞানিক মানসিকতা। এই ‘বৈজ্ঞানিক মানসিকতা’ [scientific temper] বিষয়টো প্ৰথমবাৰৰ বাবে পণ্ডিত জৱাহৰলাল নেহৰুৱে ১৯৪৬ চনত তেওঁৰ ‘ডিস্ক’ভাৰি অৱ ইণ্ডিয়া’ নামৰ গ্ৰন্থত উল্লেখ কৰিছিল। (তাৰো আগতে ১৯২৬ চনত বাৰ্ট্ৰাণ্ড ৱাছেলে তেওঁৰ ‘অন এডুকেছন’ নামৰ ৰচনাত ইয়াৰ উল্লেখ কৰিছিল।) ভাৰতবৰ্ষ স্বাধীন হোৱাৰ ঠিক পাছতে প্ৰধান মন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহৰুৱে বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ সুপ্ৰয়োগেৰে দেশখন প্ৰগতিৰ পথত আগ বঢ়াই নিবলৈ যে জনসাধাৰণৰ এটা অন্ধবিশ্বাস আৰু অন্ধসংস্কাৰমুক্ত মনৰো প্ৰয়োজন, সেই কথাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। নেহৰুৱে কৈছিলঃ “It is science alone that can solve the problems of hunger and poverty, of insanitation and illiteracy, of superstition and deadening custom and tradition, of vast resources running into waste, of a rich country inhabited by starving people. Who indeed could afford to ignore science today? At every turn we have to seek its aid. The future belongs to those who make friends with science.”

ভাৰতে স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ আজি তিনি কুৰি বাৰ বছৰৰ ভিতৰত আমাৰ দেশ বৈজ্ঞানিক শিক্ষা আৰু গৱেষণা, মহাকাশবিজ্ঞান, পাৰমাণৱিক শক্তি আহৰণ, কৃষি, স্বাস্থ্য আদি বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত আশানুৰূপ নহ’লেও ভালেখিনি আগ বাঢ়িল। মানুহ বিজ্ঞানশিক্ষাত আগ বাঢ়িল, প্ৰযুক্তিবিজ্ঞানক মানুহে জীৱন নিৰ্বাহৰ লগৰীয়া কৰিবলৈ শিকিলে, কিন্তু সৰহভাগ মানুহৰে বৈজ্ঞানিক সজাগতা আৰু মনস্কতা গঢ় লৈ নুঠিল। দেশৰ সৰহখিনি মানুহ অন্ধবিশ্বাস, অন্ধসংস্কাৰ তথা কুসংস্কাৰ, ধৰ্মাঙ্কতা আদিৰপৰা এতিয়াও মুক্ত হ’ব পৰা নাই। সমাজত আজিও ডাইনী হত্যা, ধৰ্মৰ নামত নৰবলি আৰু প্ৰাণীহত্যা, ভ্ৰান্ত ধাৰণাৰ বাবে গঁড়, কেৰোঁ সাপ আদি প্ৰাণীৰ হত্যা, কন্যা শিশু হত্যা, বেজালি আৰু মন্ত্ৰ-জৰা-ফুঁকা, ধৰ্মৰ অচিলা লৈ বাবা, পীৰবাবা, গডমেন আদিৰ জন-প্ৰবঞ্চনা আৰু ব্যৱসায়-দুৰ্নীতি, ভাগ্য গণনা আদি এশ-এবুৰি কু-কৰ্মকাণ্ড চলি থকাটোৱে বৈজ্ঞানিক মানসিকতাৰ প্ৰতি চৰম প্ৰত্যাহান সূচায়। ১৯৭৬

। ৫৬। স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)

চনত ভাৰতবৰ্ষই বিশ্বত প্ৰথমবাৰৰ বাবে নিজৰ সংবিধানত সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰে বৈজ্ঞানিক মানসিকতা থকাটো জনসাধাৰণৰ এটা মৌলিক অধিকাৰ বুলি অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে। তথাপিও, এই সংবিধান প্ৰদত্ত অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰি অন্ধবিশ্বাসৰ বিৰুদ্ধে মাত্ৰ মাতিবলৈ গৈ এইখন দেশতে ড° নৰেন্দ্ৰ ডাভলকাৰ, গোবিন্দ পানছাৰে, ড° এম. এম. কালবুৰ্গী, আৰু গৌৰী লংকেশৰ দৰে যুক্তিবাদী বুদ্ধিজীৱীসকলে আততায়ীৰ হাতত প্ৰাণ হেৰুৱাব লগা হৈছে।

বৰ্তমান আমাৰ সংস্কৃতি যে বিজ্ঞান-নিৰ্ভৰশীল হৈছে, অকল সেয়ে নহয়, আমি বৈজ্ঞানিক সংস্কৃতিৰ মাজতেই বাস কৰিছোঁ। প্ৰযুক্তিবিজ্ঞানে দান কৰা সমস্ত সম্ভাৰ আমি বিনাদ্বিধাই আমাৰ মনোৰঞ্জন, সুখ-স্বাস্থ্য, আৰু অৰ্থনৈতিক উন্নতিৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা সত্ত্বেও আমাৰ সমাজত বৈজ্ঞানিক মানসিকতাৰ অভাৱ আৰু কুসংস্কাৰ-অন্ধবিশ্বাসৰ প্ৰভাৱ এতিয়াও বিৰাজমান। বিজ্ঞান শিক্ষাৰে শিক্ষিত ব্যক্তি, আৰু স্বয়ং বিজ্ঞানীও অন্ধবিশ্বাসৰপৰা মুক্ত নহয়। সেইকাৰণেই, ডাক্তৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ, আৰু বিজ্ঞানৰ শিক্ষকেও গণেশৰ মূৰ্তিক গাখীৰ খুৱায়; কেতিয়াবা নিঃসন্তান ডাক্তৰেও সন্তান লাভৰ আশাৰে বেজালি আৰু বন-দৰৱৰ সহায় লোৱা দেখা যায়।

অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ সংজ্ঞা কি? স্পষ্টকৈ ক’বলৈ গ’লে : যি বিজ্ঞান নহয়, সেয়ে অন্ধবিশ্বাস। শব্দগত অৰ্থৰপৰা চাবলৈ গ’লে, যুক্তিহীন বা ভিত্তিহীন বিশ্বাসেই হ’ল অন্ধবিশ্বাস, আৰু অন্ধবিশ্বাস জড়িত হৈ থকা নীতি-নিয়ম বা আচাৰ-অনুষ্ঠানেই হ’ল অন্ধসংস্কাৰ বা কুসংস্কাৰ। উদাহৰণস্বৰূপে, বসন্ত বা আই ওলোৱা এবিধ ভাইৰাজজনিত ৰোগ। কিন্তু, আমাৰ সমাজত বসন্ত ওলালে ‘শীতলা আই’ৰ আৱিৰ্ভাব হোৱা বুলি আইক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ বিভিন্ন আচাৰ-অনুষ্ঠান পতা হয়। সেইদৰে, পুত্ৰ সন্তান লাভৰ বাবে সতনাৰায়ণ পূজা পতা, গৰ্ভস্থ সন্তানৰ লিংগ পৰিৱৰ্তন কামনা কৰি পূজা-পাতল কৰা, শৰাই-শলিতা দিয়া আদি অন্ধবিশ্বাসযুক্ত কুসংস্কাৰ। প্ৰেতাগ্নি থকা বুলি কৰা অন্ধবিশ্বাসৰ বাবেই মৃতকৰ শ্ৰাদ্ধাদি (প্ৰেতকৰ্ম) পতা হয়।

‘সৰ্বপ্ৰাণবাদ’, অৰ্থাৎ পৃথিৱীৰ সকলো বস্তুৰেই প্ৰাণ আছে বুলি কৰা ভ্ৰান্ত ধাৰণাৰ বাবেই মানুহে আদিম যুগৰপৰাই শিল, গছ, নদী, পানী আদিক পূজা কৰি আহিছে। এইবোৰত ভূত, প্ৰেত, যথিনীয়ে বাস কৰে বুলি

বিশ্বাস কৰে। আধুনিক যুগত এই বিশ্বাসৰ উদাহৰণ হ'ল মটৰগাড়ী, বাইক, কম্পিউটাৰ আদিক সেন্দূৰৰ ফোঁট পিন্ধোৱা, ঘৰ-দুৱাৰ, গাড়ীৰ প্টিয়াৰিং আদিক সেৱা কৰা ইত্যাদি। আনকি, ভাৰতৰ মহাকাশ বিজ্ঞান সংস্থা 'ইছৰো'ৰে প্ৰতিটো মহাকাশ অভিযানৰ আগতে মহাকাশযানৰ প্ৰতিকৃতি এটা বালাজী মন্দিৰত উছৰ্গা কৰে।

পদাৰ্থবিজ্ঞানী ড° মেঘনাদ সাহাই ১৯৩৯ চনতে লিখা এটা প্ৰবন্ধত উল্লেখ কৰিছিল যে ভাৰতৰ শতকৰা ৯৯জন মানুহেই পঞ্জিকা আৰু প্ৰায়োগিক জ্যোতিষত বিশ্বাস কৰে। তথাকথিত শুভদিন নহ'লে, বা কোষ্ঠী নিমিলিলে বিবাহ নহয়। এই অবৈজ্ঞানিক বিশ্বাসবোৰ এতিয়াও আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত। আলোচনী, বাতৰিকাকত, টিভিয়েগে প্ৰচাৰিত ৰাশিফল, ভাগ্যগণনা মানুহে আজিও আস্থাৰে গ্ৰহণ কৰে। আনকি, বিদেশতো জ্যোতিষ সমাদৃত। বহুতে জ্যোতিষবিদ্যা আৰু জ্যোতিৰ্বিজ্ঞান বিষয় দুটাক একাকৰ কৰি দেখুৱাব খোজে। 'নাছাই শনি গ্ৰহলৈ কেছিনি উপগ্ৰহ প্ৰেৰণ কৰাৰ সময়ত ভাৰতৰ কোনো কোনো ঠাইত শনি পূজাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল, যাতে গ্ৰহদোষ নঘটে।

অতীজত কৃষিকাৰ্য্য, দূৰ ভ্ৰমণ, নৌযাত্ৰা আদিৰ বাস্তৱ প্ৰয়োজনত আকাশৰ নিৰ্দিষ্ট ঠাইত থকা গ্ৰহ, নক্ষত্ৰ, চন্দ্ৰ আদিৰ অৱস্থান নিৰ্ণয়ৰ প্ৰয়োজন হৈছিল। মানুহে অভিজ্ঞতাৰপৰা দেখিছিল যে এইবোৰৰ অৱস্থানে বতৰ আৰু জলবায়ু নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। পিছৰ যুগত এই গ্ৰহ-নক্ষত্ৰবোৰে মানুহৰ জীৱন তথা ভাগ্যৰ ওপৰতো প্ৰভাৱ পেলায় বুলি মানুহে ধাৰণা কৰিবলৈ লয়। সেয়াই আছিল জ্যোতিষবিদ্যাৰ আৰম্ভণি। প্ৰত্যেক ব্যক্তিয়ে নিজৰ ভৱিষ্যত বা ভাগ্যক জনাৰ এটা স্বাভাৱিক আগ্ৰহ থাকে। মানুহৰ এই দুৰ্বলতাৰ সুযোগ লৈয়েই জ্যোতিষ তথা ভাগ্য গণনাৰ ৰমৰমীয়া বজাৰখন চলি আছে। জ্যোতিষৰ কিছুমান কথা কেতিয়াবা কাকতালীয়ভাৱে মিলি যায়, সেইবোৰ প্ৰচাৰিত হয়, আৰু নিমিলিবোৰ প্ৰচাৰ নহয়। এবাৰ কেইবাজনো বিখ্যাত জ্যোতিষীক কেইজনমান ব্যক্তিৰ জন্মপত্ৰিকা দি মানুহকেইজন কেনেকুৱা সেই বিষয়ে ক'বলৈ কোৱা হৈছিল। পাছত দেখা গ'ল, জ্যোতিষীয়ে ভাল বুলি কোৱা আটাইকেইজন মানুহেই আছিল কুখ্যাত ব্যক্তি। বিজ্ঞানীসকলে এটা পৰীক্ষাত দুহাজাৰৰো অধিক ব্যক্তি বাছি লৈছিল, যিসকলৰ জন্মৰ তাৰিখ-তিথি একে, আৰু সময়ো এক মিনিটৰ ভিতৰত। কিন্তু, সেইসকলৰ মাজত কোনো মিল পোৱা নগৈছিল। ১৯৭৫ চনত বিশ্বৰ ১৮৬

গৰাকী বৰেণ্য বিজ্ঞানীয়ে জ্যোতিষশাস্ত্ৰৰ সাৰশূন্যতাৰ বিষয়ে এখন ইস্তাহাৰত স্বাক্ষৰ দান কৰিছিল। সেইসকলৰ ভিতৰত ওঠৰজন ন'বেল বঁটা পোৱা বিজ্ঞানীও আছিল।

বৰ্তমান আধুনিক সমাজৰ শিক্ষিত-অশিক্ষিত উভয় অংশতে কিছুমান নতুন অন্ধ সংস্কৃতিয়ে কুপ্ৰভাৱ পেলাইছে। ইয়াৰ দুটা উদাহৰণ হ'ল চীনৰ ফেংচুই আৰু জাপানৰ বেইকি চিকিৎসা পদ্ধতি। সৌভাগ্যৰ আশাৰে ঘৰত ব্যৱহাৰ কৰা ফেংচুই সামগ্ৰীবোৰৰ কলাত্মক সৌন্দৰ্য্য উপভোগ্য। কিন্তু, তাৰ লগত জড়িত অন্ধবিশ্বাসবোৰে শিশু-কিশোৰ-মহিলা সকলোৰে মন ভ্ৰান্ত ধাৰণাৰে ভৰাই পেলায়। বেইকিৰ দৰে চিকিৎসা পদ্ধতিয়ে জৰা-ফুঁকাৰ দৰে সাময়িকভাৱে কিছুমান ৰোগৰ উপশম ঘটোৱাৰ বাহিৰে আন একো কৰিব নোৱাৰে। বনৌষধি বা আয়ুৰ্বেদৰ সহায়ত কেনছাৰ আৰু এইডছৰ চিকিৎসা সম্ভৱ বুলি দাবী কৰাটোও বিজ্ঞানসন্মত নহয়। ২০০৫ চনত বিশ্বৰ বিজ্ঞানীমহলে উচ্চ পৰ্যায়ৰ অধ্যয়ন চলাই চতুৰ্থবাৰৰ বাবে ঘোষণা কৰিছিল যে হোমিঅ'পেথিক চিকিৎসাবো হেনো কোনো বৈজ্ঞানিক ভিত্তি নাই।

বজাৰত বটলত কিনিবলৈ পোৱা 'অক্সিজেন-সমৃদ্ধ' খোৱাপানীৰো কোনো বৈজ্ঞানিক ভিত্তি নাই। কাৰণ, মানুহে এই গেছ পানীৰপৰা গিলি গ্ৰহণ নকৰে। অক্সিজেন পেটলৈ গ'লে অতিৰিক্ত গেছ হোৱাৰহে সম্ভাৱনা থাকে। এই গেছ হাঁওফাঁওৰ জৰিয়তেহে শৰীৰে গ্ৰহণ কৰে, মুখেৰে পেটলৈ ভৰাই নহয়। সেইদৰে, ইলেকট্ৰিক ব্লেংকেট, হাৰ্বেল পদ্ধতিৰে ল'ৰা-ছোৱালীৰ উচ্চতা বঢ়োৱা, বেঞ্চেৰিয়ামুক্ত কলম, বায়'টেলিভিছন আদি হ'ল আধুনিক সামগ্ৰীৰে সমাজত অন্ধবিশ্বাস বিস্তাৰ কৰাৰ কেতবোৰ উদাহৰণ।

সমাজত প্ৰচলিত কিছুমান লোকবিশ্বাস আৰু পৰম্পৰাৰ বৈজ্ঞানিক ভিত্তি থাকিবও পাৰে। মানুহে স্বাস্থ্য ৰক্ষা আৰু কৃষিকাৰ্য্যত ব্যৱহাৰ কৰা কিছুমান উদ্ভিদজাত দ্ৰব্য আৰু খনিজাত পদাৰ্থ ইয়াৰ উদাহৰণ। সেইবোৰৰ উপযুক্ত গৱেষণা আৰু প্ৰণালীবদ্ধ প্ৰয়োগে সমাজৰ কল্যাণ সাধন কৰে। ইংলণ্ডৰ গ্ল'চেষ্টাৰ অঞ্চলত বহু বছৰৰ আগৰেপৰা এটা লোকবিশ্বাস চলি আছিল যে গো-বসন্তৰদ্বাৰা আক্ৰান্ত হোৱা মানুহৰ বসন্ত ৰোগ নহয়। এই লোকবিশ্বাসৰ ভিত্তিতেই চিকিৎসাবিজ্ঞানী এডৱাৰ্ড জেনাৰে বসন্ত ৰোগৰ ছিটা উদ্ভাৱন কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল। কিন্তু, জৰা-ফুঁকা, যাদু-মন্ত্ৰ, স্বপ্নপ্ৰাপ্ত ঔষধ, বেজালি আদিৰ

কোনো বৈজ্ঞানিক ভিত্তি নাই।

সংবাদ মাধ্যমৰ দুৰ্বল ভূমিকাই সমাজত অন্ধবিশ্বাসৰ বিস্তাৰ ঘটাত অৰিহণা যোগায়। আমাৰ সংবাদ মাধ্যমবোৰে অন্ধবিশ্বাসমূলক আৰু চাঞ্চল্যকৰ বা-বাতৰি পৰিৱেশন কৰাত সাৱধানতা অৱলম্বন কৰা উচিত। ১৯৮০ চনৰ ১৬ ফেব্ৰুৱাৰিৰ পূৰ্ণ সূৰ্যগ্ৰহণৰ আগে আগে সংবাদ মাধ্যমে প্ৰচাৰ কৰা 'গ্ৰহণত বায়ুমণ্ডলৰ অৰ্জিন কমিব, বিষাক্ত গেছ ওলাব, ...' ইত্যাদি ধৰণৰ কল্পনাপ্ৰসূত, অবৈজ্ঞানিক কথাই সমগ্ৰ দেশতে সন্ত্ৰাসৰ সৃষ্টি কৰিছিল। আনহাতে, একে সংবাদ মাধ্যমৰে সুস্থ আৰু বিজ্ঞানসন্মত দৃষ্টিভঙ্গীৰ কাৰণেই ১৯৯৫ চনত ঘটা পূৰ্ণ সূৰ্যগ্ৰহণ আশীৰ 'গণভীতি'ৰ সলনি 'গণ-উৎসৱ'ত পৰিণত হৈছিল। কিন্তু, একে বছৰতে 'গণেশৰ দুগ্ধপান'ৰ ঘটনাই দেশৰ শিক্ষিত-অশিক্ষিত সকলো স্তৰৰ ব্যক্তিক প্ৰভাৱিত কৰাটো বিস্ময়কৰ কথা। সেই সময়ত ভাৰত তথা অসমৰ কেইখনমান বাতৰিকাকতে বিজ্ঞানী, অধ্যাপক, দল-সংগঠন আদিৰ অভিমত গ্ৰহণ তথা সমীক্ষাৰ জৰিয়তে সেই 'ভ্ৰমজনিত ঘটনা'ৰ বৈজ্ঞানিক ব্যাখ্যা (কাৰণ : পৃষ্ঠটান আৰু কৈশিক ত্ৰিফা) দিবলৈ প্ৰচেষ্টা চলোৱা দেখা গৈছিল। কোনোবা 'বাবা'ৰ অলৌকিক কাণ্ড, কোনোবাৰ অলৌকিক চিকিৎসা, 'গছৰ শিপাত শিৱৰ আৱিৰ্ভাব', বেজালিৰ সহায়ত কৰ্কট ৰোগৰ চিকিৎসা আদিৰ বাতৰি সংবাদ মাধ্যমে যেনে আছে তেনেভাৱেই পৰিৱেশন কৰাৰ ফলত ৰাইজৰ মাজত বিভ্ৰান্তিৰ সৃষ্টি হোৱা দেখা যায়। বৈজ্ঞানিক সত্যতা-নিৰূপণযোগ্য অন্ধবিশ্বাসমূলক বাতৰিবোৰ কেৱল চাঞ্চল্য সৃষ্টিৰ বাবেই প্ৰচাৰ হ'ব নালাগে। এনে ঘটনাৰ পথানুসৰণ কৰি পাছৰ ফলাফলসমূহো জনসাধাৰণক জনালে তেনে ঘটনাৰ পুনৰাবৃত্তি নহ'বৰ বাবে ৰাইজ সতৰ্ক হৈ থাকিব পাৰিব।

বৰ্তমান স্বাৰ্থাৰ্থেষী মহলে বৈজ্ঞানিক সত্য তথা তথ্যত অন্ধবিশ্বাসৰ প্ৰলেপ দিবলৈ কৰা অপ্ৰচেষ্টা সমাজৰ প্ৰগতিৰ বাবে অতি ক্ষতিকৰ। ই জনসাধাৰণৰ মানসিক তথা বৌদ্ধিক বিকাশত কুপ্ৰভাৱ পেলাব পাৰে। উদাহৰণ : প্ৰাচীন ভাৰতত বিমানৰ আৱিষ্কাৰ, মানৱ দেহত হাতীৰ অংগৰ প্ৰতিষ্ঠাপন, ডাৰউইনৰ তত্ত্বৰ ত্ৰুটি, কেপ্ৰাৰ পাপৰ ফলত হোৱা, নদ-নদীত পূজা দিলে বানপানী আঁতৰা, বৰষুণ-বানপানী ভগৱানৰ সৃষ্টি, ইত্যাদি। এনে পৰিস্থিতি

আমাৰ সাংবাদিকসকলৰ বাবে প্ৰত্যাহ্বানমূলক। সাৰ্থক বিজ্ঞান-সাংবাদিকতাৰ বাবে ব্যক্তিৰ এটা অনুসন্ধিৎসু, যুক্তিবাদী মন আৰু বিজ্ঞানৰ মৌলিক জ্ঞান থকাটো প্ৰয়োজনীয়। কেৱল আনুষ্ঠানিক বিজ্ঞান শিক্ষা লাভ কৰা ব্যক্তিকে বিজ্ঞান-সাংবাদিক হ'ব পাৰিব বুলি কোনো কথা নাই।

সমাজত প্ৰচলিত অন্ধবিশ্বাস, অন্ধসংস্কাৰ, ভ্ৰান্ত ধাৰণা আদি আঁতৰাই প্ৰতিজন ব্যক্তিকে বৈজ্ঞানিক মানসিকতাসম্পন্ন কৰি তুলিবলৈ ব্যক্তি, সংগঠন আৰু চৰকাৰে সমাজৰ তৃণমূল স্তৰৰপৰাই প্ৰচেষ্টা চলাব লাগিব। জনসাধাৰণৰ মাজত বৈজ্ঞানিক সাক্ষৰতাৰ বিস্তাৰৰ লগতে তেওঁলোকক বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিৰ সৈতে পৰিচয় কৰাই দিব লাগিব। শিশু তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰপৰাই হাতে-কামে বিজ্ঞানৰ শিক্ষা দান কৰিব লাগিব, যাতে তেওঁলোকে বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিৰ প্ৰশিক্ষণ লৈ তেওঁলোকৰ মন কাৰ্য-কাৰণৰ ধাৰণাৰে পৰিপুষ্ট হ'ব পাৰে, আৰু তেওঁলোকৰ জন্মগত বৈজ্ঞানিক অনুসন্ধিৎসা আৰু মানসিকতাৰ পূৰ্ণ বিকাশ ঘটিব পাৰে। বিদ্যালয়ৰ পাঠ্যপুথিসমূহতো বিভিন্ন অন্ধবিশ্বাসৰ উৎস, সেইবোৰৰপৰা হ'ব পৰা ক্ষয়-ক্ষতি, দূৰ কৰাৰ উপায় আদি সম্পৰ্কীয় পাঠ সন্নিৱিষ্ট কৰা উচিত।

এখন বিজ্ঞান-মনস্ক সমাজ গঢ়িবলৈ এটা যুক্তিবাদী আন্দোলনৰ প্ৰয়োজন, আৰু ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠনৰ প্ৰচেষ্টা। অসমত ঊনবিংশ শতিকাত হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা, আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন, গুণাভিৰাম বৰুৱা, কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য্য, যাদুৰাম ডেকা বৰুৱা প্ৰমুখ্যে অগ্ৰণী ব্যক্তিসকলে অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ বিৰুদ্ধে যুক্তিবাদী চিন্তাধাৰাৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিবলৈ অভিযান চলাইছিল। প্ৰগতিশীল চিন্তাধাৰাৰ বাটকটীয়া এই মহান ব্যক্তিসকলে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ বিকাশ সাধন কৰাৰ লগতে অসমত যুক্তিবাদী আন্দোলনৰো বীজ সিঁচি থৈ গৈছে। বৰ্তমান ৰাজ্যখনৰ অসম সাহিত্য সভা, অসম বিজ্ঞান সমিতি, অসম বিজ্ঞান লেখক সংস্থা, ইলোৰা বিজ্ঞান মঞ্চ প্ৰমুখ্যে সংগঠনসমূহে এই ক্ষেত্ৰত আগৰণুৱা হৈ কাম কৰিলে এখন প্ৰকৃতাৰ্থত বৈজ্ঞানিক সমাজ গঢ়াত নিশ্চয় সফল হ'ব পৰা যাব। □

ক্ষীৰধৰ বৰুৱা : অৱসৰপ্ৰাপ্ত মুৰব্বী, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ, বিশ্বনাথ মহাবিদ্যালয় আৰু ২০০৪ চনত ভাৰত চৰকাৰৰ ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা প্ৰাপক বিজ্ঞান-প্ৰচাৰক।

সামাজিক মাধ্যম উত্তৰ আধুনিক গণতান্ত্ৰিক গণমাধ্যম হ'বনে ?

ড° সৌমাৰজ্যোতি মহন্ত

সাম্প্ৰতিক সময়ত বহু লোকে পুৰাৰ বাতৰি কাকতখন হাতলৈ অহাৰ পূৰ্বেই ৰাটছআপ, ফেচবুক আদি খুচৰি বিগত সময়ৰ বা দিনটোৰ বা-বাতৰিসমূহ জনাৰ বা দেখা শুনাৰো সুযোগ পায়। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল প্ৰায়বোৰ টি. ভি. চেনেল, ৱেব মিডিয়াই ব্ৰেকিং নিউজসমূহ সামাজিক মাধ্যম এতিয়া 'ফ্ৰণ্টলাইন মিডিয়া' হোৱাৰ বাবে ইয়াত বাতৰিসমূহ আপলোড কৰে। ৱেব পৰ্টেলসমূহ এই ক্ষেত্ৰত এখোপ আগত। সামাজিক মাধ্যমযোগে প্ৰচাৰিত বহু বা-বাতৰিৰ গ্ৰহণযোগ্যতাক লৈ প্ৰশ্ন উত্থাপিত হ'লেও তৎকালীনভাৱে ম'বাইলতে ইয়াক লাভ কৰাৰ বাবে বহু লোকে ইয়াক নিয়মিতভাৱে চোৱাটো এক প্ৰকাৰ অভ্যাসত পৰিণত কৰিছে। ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া ছাৰে বহু পূৰ্বেই প্ৰান্তিকত লেখিছিল যে আমি ৰাতিপুৱা দুটা বস্ত্ৰ ব্যৱহাৰৰ বাবে ক্ৰয় কৰোঁ। সেয়া হ'ল গাখীৰ আৰু বাতৰি কাকত। আমি যিদৰে নিৰ্ভেজাল গাখীৰ বিচাৰোঁ তেনেকৈ আমি নিৰ্ভেজাল সংবাদো বিচাৰোঁ। কিন্তু শইকীয়া ছাৰে বিচৰা সেই নিৰ্ভেজাল গাখীৰ আৰু সংবাদ পোৱাটো বৰ যে সহজ নহয়, সেয়া সকলোৰে জ্ঞাত। ভেজাল সংবাদৰ ধাৰাটোৰ আৰম্ভণিৰ প্ৰক্ৰিয়াও অধিক ত্বৰান্বিত হ'ল কুৰি শতিকাৰ শেষ দশকৰ পৰা। সংবাদ বাতৰি কাকত,

টেলিভিচন, ৰেডিঅ'ৰ যোগেদি পোৱাৰ সময়ছোৱালৈকে সংবাদ মাধ্যমত খুউব বেছি প্ৰতিযোগিতা নথকাৰ বাবে এই মাধ্যমসমূহত ভেজাল, মছলাযুক্ত, চাঞ্চল্যকৰ সংবাদসমূহে বিশেষ অধিকাৰ পোৱা নাছিল। নতুন মিডিয়া বা নিউ মিডিয়াই খবৰ বা ইনফৰ্মেচন ব্যৱস্থাটোৰ আমূল পৰিবৰ্তন ঘটাই সৃষ্টি কৰিলে এক উত্তৰ আধুনিক গণতান্ত্ৰিক গণ মাধ্যমৰ (Democratic post modern public sphere)। এই মাধ্যমৰ যোগেদি বিশ্ব যিকোনো প্ৰান্তৰ পৰাই যিকোনো বয়সৰ লোকে বিভিন্ন বিষয়ত বাৰ্তালাপ কৰিব পাৰে; মতামত প্ৰদান কৰিব পাৰে; ফটো-ভিডিঅ' আপলোড কৰিব পাৰে। ব্লগ, ৱেবছাইট, ইউটিউব, ৰাটছআপ, ফেচবুক, টুইটাৰ আদিৰ অবাধ জনপ্ৰিয়তাৰ বাবে পৰম্পৰাগত গণ মাধ্যম, ব্ৰডকাস্ট মিডিয়া আদি প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'ল। কেৰ্নানক্ৰছে (১৯৯৮) এই বিকাশৰ আখ্যা দিলে - death of distance (দূৰত্বৰ মৃত্যু) যি global citizen (গোলকীয় নাগৰিক)ৰ প্ৰক্ৰিয়াটোক অধিক খৰতকীয়া কৰিলে। নতুন গোলকীকৃত গণ মাধ্যমে (globalized public sphere) সমগ্ৰ বিশ্বজুৰি নতুন এক জাতি (nation world wide) গঠন কৰিলে আৰু জনসাধাৰণ, গণমাধ্যম আৰু ৰাষ্ট্ৰৰ মাজৰ

সম্বন্ধক এক নতুন ৰূপ দিলে। সামাজিক মাধ্যম নতুন মিডিয়াৰ প্ৰসাৰতাৰ লগে লগে প্ৰচলিত বহু সামাজিক বাধা ব্যৱহাৰ কৰোঁতাসকলে ক্ৰমাৱয়ে প্ৰত্যাহ্বান কৰিবলৈ ল'লে। বহু ক্ষেত্ৰত ব্যক্তিৰ পাৰস্পৰিক সম্পৰ্ক, ব্যৱসায় বৃদ্ধি, এডভাৰটাইজমেন্ট, বৌদ্ধিক বিতৰ্ক, সবস-সবৰ আলোচনাৰে আক্ৰমণ-প্ৰত্যাক্ৰমণ, প্ৰেম-যৌনতা, শিল্প সুলভ কামৰ প্ৰসাৰ, অবৈধ কাৰ্যকলাপৰ প্ৰসাৰতা, ঘৃণা, সাম্প্ৰদায়িকতা বৃদ্ধি, নতুন উদ্ভাৱনী চিন্তাৰ বিতৰণলৈকে সামাজিক মাধ্যমে ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। মেইনষ্ট্ৰীম মিডিয়া বা প্ৰচলিত মূল মিডিয়াৰ ধাৰাটোৱে সামাজিক মাধ্যমক গ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰথমতে ইতস্ততঃ কৰিছিল যদিও সামাজিক মাধ্যমৰ সৰ্বগ্ৰাসী ৰূপটোক উপলব্ধি কৰি ইয়াক সমৰ্থন কৰাই নহয় লাহে লাহে গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশীদাৰো হৈ পৰিল। আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত সেয়েহে অসমৰ প্ৰায় আটাইকেইখন বাতৰি কাকতৰ নিজা পটেল, ফেচবুক পেইজ আদি থকাৰ লগতে আটাইকেইটা ছেটেলাইত চেনেল নিজা বাতৰিসমূহক সংক্ষেপে সামাজিক মাধ্যমতো প্ৰদান কৰে। আনহাতে সামাজিক মাধ্যমৰ যোগেদি বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত বা আদৰ্শৰ ক্ষেত্ৰত একে ভাৱধাৰাৰ লোকসকলে মতামত ভাৱ বিনিময়ৰ সুযোগ লাভ কৰাৰ বাবে কেৱল ৰাজ্য বা ৰাষ্ট্ৰৰ ভিতৰতে নহয় আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয়ভাৱেও মানুহৰ মাজত এক বন্ধুত্বপূৰ্ণ, পাৰস্পৰিক সম্পৰ্ক গঢ় লৈ উঠিল। লাহে লাহে মূল ধাৰাৰ সংবাদ মাধ্যমৰ তুলনাত সামাজিক মাধ্যমৰ প্লেটফৰ্মখন বহু বৃহৎ হৈ পৰিল। বিগত কেইটামান দশকৰ ভিতৰত তথ্য-প্ৰযুক্তিৰ অভাৱনীয় উত্তৰণ ঘটিছে। ৰবটিকছ, নেন'-প্ৰযুক্তি, কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা, মেচিন লাৰ্ণিং, ডিজিটেল মাধ্যম, কম্পিউটিশ্বনেল থিংকিং আদিয়ে মানুহক এখন বেলেগ পৃথিৱীলৈ লৈ গৈছে। শেহতীয়াকৈ ব্লু-অৰিজিন, ভাৰ্জিন গেলেকটিছ স্পেছ এ' আদি কোম্পানীসমূহে মহাকাশ পৰ্যটনো আৰম্ভ কৰাৰ পিচত আমি বাস কৰা ধৰিত্ৰীখনেই নহয় মহাকাশলৈকো পৰ্যটন প্ৰসাৰিত হ'ল। অচিৰেই হয়তো চন্দ্ৰতো পৰ্যটন আৰম্ভ হ'ব। অৰ্থাৎ প্ৰযুক্তিয়ে সমাজখন নিয়ন্ত্ৰণ নকৰে বুলি কোৱা হয় যদিও ক্ৰমাৱয়ে নতুন উদ্ভাৱনসমূহে বিশ্বৰ গৰিষ্ঠ সংখ্যক লোকৰ ক্ষেত্ৰতে 'মানুহে প্ৰযুক্তিক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাতকৈ প্ৰযুক্তিয়েহে মানুহক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ' ধাৰণাটোক যেন অধিক সবল কৰি তুলিছে। নিউ মিডিয়া, সামাজিক মাধ্যমৰ আশ্ৰয় নোলোৱাকৈ এতিয়া গৰিষ্ঠ সংখ্যক লোকেই এখন্তেক থাকিব নোৱাৰে। অৱধাৰিতভাৱে দূৰত্বৰ অপমৃত্যু (Death

of Distance) হ'ল; শাৰীৰিক উপস্থিতিতে ইজনে সিজনক লগ পোৱাটো কম হৈ পৰিল 'ম'বাইল'ৰ আশীৰ্বাদতে। অৰ্থাৎ যোগাযোগৰ ব্যৱস্থাটোক প্ৰযুক্তিয়ে অতি সহজ কৰি তুলিলে যদিও আন্তৰিকতাপূৰ্ণ যোগাযোগটো লাহে লাহে অৱসান ঘটাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সেয়েহে পৰিয়ালৰ বাহিৰৰ লোকৰ কথাটো বাদেই, এটা পৰিয়ালৰ ভিতৰতে সন্তান, পতি-পত্নীৰ পাৰস্পৰিক সম্পৰ্কবোৰত ক্ষতি কৰিছে সামাজিক মাধ্যম আৰু অন্যান্য প্ৰযুক্তিৰ আহিলাৰ সৈতে থকা অত্যাধিক সম্পৰ্কই। যোগাযোগৰ ব্যৱস্থাবোৰ অত্যাধুনিক হোৱাৰ স্বত্বেও মানুহ কিয় নিসঙ্গতা, একাকীত্বত ভুগিছে, মানুহ মানুহৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈছে তাক প্ৰশ্ন কৰাৰ সময় আহি পৰিছে। নিউ মিডিয়া, সামাজিক মাধ্যম কি -- এই সম্পৰ্কে ব্যাখ্যা কৰিবলৈ গৈ ভিন ক্ৰছবি (Vin Crosbie) য়ে তিনি ধৰণৰ যোগাযোগৰ মাধ্যমৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে -- ব্যক্তিগত পৰ্যায়ত যোগাযোগ অৰ্থাৎ ইণ্টাৰপাৰছনেল মিডিয়াক 'এজনৰ পৰা আনজনলৈ' (One to One), মাছ মিডিয়া অৰ্থাৎ গণমাধ্যমৰ দ্বাৰা 'এজনৰ পৰা বহু জনলৈ' (One to Many) আৰু নতুন মিডিয়া বা নিউ মিডিয়াক 'বহুজনৰ পৰা বহুজনলৈ' (Many to Many) বুলি ক্ৰছবিয়ে মন্তব্য কৰিছে। ক্ৰছবিয়ে উল্লেখ কৰা বহুজনৰ পৰা বহুজনলৈ প্ৰসাৰিত বাৰ্তাই এহাতে বহুজনৰ বাবে উপকাৰ সাধন কৰিছে, সমাজত বহু দিশ উন্মোচিত কৰিছে আৰু সমান্তৰালকৈ ই এক লেকামহীন যোঁৰাৰ দৰে য'তে ত'তে বিচৰণ কৰি সামাজিক বিশৃংখলাৰো সৃষ্টি কৰিছে। ফেইচবুক একাউণ্ট এটা খুলিবলৈ কোনো কৰ্তৃপক্ষৰ অনুমতি বা নিৰ্দেশনা অনুসৰণ কৰিব লাগিব বুলি কথা নাই। ফলত নিজৰ একাউণ্টৰ লগতে ভূৱা একাউণ্টৰ যোগেদি বাৰ্তা প্ৰেৰণৰ দ্বাৰা বিভিন্ন অসামাজিক কাৰ্যকলাপ, চাইবাৰ ক্ৰাইম, বিভিন্ন মন্তব্য বিকৃতকৰণ, মানসিক হাৰশাস্তি আদি দিনক দিনে বৃদ্ধি পাইছে। লক্ষণীয়ভাৱে কভিড -১৯ৰ লকডাউনৰ সময় ছোৱাত ভাৰতীয় লোকসকলে দৈনিক হিচাপত স্মাৰ্টফোনৰ নামত ব্যৱহাৰ কৰা সময়ৰ পৰিমাণ ২৫ শতাংশ বৃদ্ধি পাই ৬.৯ ঘণ্টা হৈছেগৈ। স্মাৰ্টফোন আৰু মানৱীয় সম্পৰ্কৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ শীৰ্ষক এক অধ্যয়ন মতে ক'ৰোণা সংক্ৰমণৰ পূৰ্বে মাৰ্চ ২০২০ লৈকে ভাৰতীয় নাগৰিকে দৈনিক গড় হিচাপত ৫/৫ ঘণ্টাকৈ ব্যয় কৰিছিল। ২০১৯ বৰ্ষত এই হাৰ আছিল ৪.৯ ঘণ্টা। কিন্তু ২০২০ বৰ্ষত এপ্ৰিলৰ পৰা এই হাৰ

অভাৱনীয় ৰূপত বৃদ্ধি পালে। ক'ৰোনাৰ বাবে হোৱা লকডাউনৰ অজুহাতত স্মাৰ্টফোনৰ ব্যৱহাৰ বৃদ্ধি পালে বুলি কোৱা হয় যদিও ডেকাৰ পৰা বৃদ্ধলৈকে ক্ৰমান্বয়ে ইয়াৰ সৈতে একাত্মতা স্বাভাৱিক কথালৈ পৰিণত হোৱাৰ বাবে বহুজনৰ পৰা বহুজনলৈ বাৰ্তাৰ প্ৰসাৰতা অধিক বৃদ্ধি পাইছে। 'The Social Dilemma' নামৰ ছবিখনে সামাজিক মাধ্যমৰ নেতিবাচক প্ৰভাৱ সম্পৰ্কে সুন্দৰ ব্যাখ্যা দাঙি ধৰিছে। ফেইচবুক, টুইটাৰ, ইউটিউব আদিৰ অধিক ব্যৱহাৰে এখন কৃত্ৰিম জগত সৃষ্টি, মানুহৰ মনৰ নিজৰ ইচ্ছাধীন হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে যান্ত্ৰিকভাৱে নিয়ন্ত্ৰিত হোৱা আদি বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত ছবিখনে সূক্ষ্মভাৱে বিশ্লেষণ কৰিছে। ২০১৬ চনত আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি নিৰ্বাচনৰ সময়ত ৰাজনৈতিক মেৰুৰূপণ, ব্ৰেটি অৰ্থাৎ ইউৰোপীয় ইউনিয়নৰ পৰা ব্ৰিটেইনৰ প্ৰস্থান, সামাজিক মাধ্যমত হোৱা বহু ভুৱা আৰু প্ৰবোচনামূলক মন্তব্য-বিতৰ্ক আদি সম্পৰ্কে 'ছচিয়েল ডিলেমা'ই ফাঁহিয়াই দেখুৱাইছে। তথ্যচিত্ৰখনে সামাজিক মাধ্যমক কিয়, কেনেকৈ, কিমান তৰ্কতাৰে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি আৰু ইয়াৰ ঋণাত্মক প্ৰভাৱ সম্পৰ্কে ৰাইজক সজাগ কৰি দিছে। সামাজিক মাধ্যমে আমাক অসামাজিক কৰি তুলিছে বুলিও বহুলভাৱে চৰ্চিত হৈছে। নিউমিডিয়া, চছিয়েল মিডিয়াই পূৰ্বে উল্লেখ কৰা ধৰণে 'উত্তৰ আধুনিক গণতান্ত্ৰিক গণমাধ্যম' ৰূপে সাঁচা অৰ্থত ভূমিকা পালন কৰিলে সমাজ বাৰুকৈয়ে উপকৃত হ'ব। এই ক্ষেত্ৰত এনে বহু উদাহৰণো নোহোৱা নহয়। বহু সামাজিক আন্দোলন, গণজাগৰণৰ ক্ষেত্ৰত সামাজিক মাধ্যমসমূহে যোগাত্মক ভূমিকা পালন কৰিছে। জেচমিন বিপ্লৱ, জনলোকপালৰ সময়ত জাগৰণ, গ্ৰেটা থুনবাৰ্গৰ পৰিৱেশ আন্দোলন, অসমৰ বহু গণজাগৰণৰ ক্ষেত্ৰতো সামাজিক মাধ্যমে বিশেষ ভূমিকা পালন কৰিছে। মুক্ত মন, মুক্ত চিন্তা, মৌলিক চিন্তাৰ বিস্তাৰ আদিক উলাই কৰিব নোৱাৰি, কিন্তু এনে চিন্তাৰ অপব্যৱহাৰে যদি মূৰকত সমাজৰ লোকচান

কৰে তেন্তে ই সকলোৰে বাবে ক্ষতিকাৰক হ'ব। কেইবছৰমান পূৰ্বে নতুন দিল্লীত 'The Hindustan Times' ৰ দ্বাৰা আয়োজিত এক অনুষ্ঠানত আমেৰিকাৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি বাৰাক ওবামাই কৈছিল- 'প্ৰধানমন্ত্ৰী আৰু মেয়ৰৰ কাৰ্যালয়েই সৰ্বাধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয়, গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰকৃত কাৰ্যালয় হৈছে জনগণ বা নাগৰিকৰ কাৰ্যালয়হে। নিউ মিডিয়াই মুক্ত মন সৃষ্টি কৰি জনসাধাৰণৰ বাবে এক প্লেটফৰ্ম গঢ়ি তুলিছে যদিও বহু সময়ত গণতান্ত্ৰিক দেশলৈ ভাবুকিও কঢ়িয়াই আনিছে।' বুকাৰ বিজয়ী লেখক হাৰ্ডৱাৰ্ড জেকচনেও কৈছে যে ফেচবুক, টুইটাৰ, তথ্য প্ৰযুক্তিৰ আধিপত্যৰ ফলত ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ শিশুসকলৰ যান্ত্ৰিক শিকন বৃদ্ধি হ'ব যি তেওঁলোকক প্ৰকৃত ৰূপত শিক্ষিত কৰিব নোৱাৰে, কিতাপৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ আসক্তি কমি আহিব। 'যিসকল পৃথিৱীৰ আবৰ্জনা, যিসকল ব্যক্তিৰ কোনো মূল্য নাই, তেওঁলোকে আগ্ৰহেৰে আত্মহত্যা কৰি সমাজখন পৰিস্কাৰ কৰক'— ৰু ছৰেল ছুইছাইড চেলেঞ্জ নামৰ দেশে বিদেশে নৱ প্ৰজন্মৰ কিশোৰসকলৰ মাজত জনপ্ৰিয় অনলাইন গেম বিধৰ স্ৰষ্টা ফিলিপে এই গেম বিধৰ যোগেদি অসংখ্য কিশোৰক এনেদৰে আহ্বান জনায়। আত্মহত্যা এক সুন্দৰ সুযোগ — এনে এবিধ ভাৱৰ সৃষ্টি কৰাৰ ফলত এই গেমৰ অন্তত আত্মহত্যা কৰাৰ ঘটনা ভাৰতৰ বহু ৰাজ্যত সংঘটিত হ'ল। পকে'মন গ', পাব্জি আদিৰ অনলাইন গেমসমূহেও সমাজৰ বহু ক্ষতি কৰিছে। সামাজিক মাধ্যম, নিউ মিডিয়াৰ সমগ্ৰ দিশসমূহ উপলব্ধি কৰি ইয়াৰ কিছু পৰিমাণে নিয়ন্ত্ৰণ অতি আৱশ্যক হৈ পৰিছে। ভাৰতবৰ্ষৰ তথ্য-প্ৰচাৰ মন্ত্ৰালয়ে ইতিমধ্যে এই ক্ষেত্ৰত পদক্ষেপ আৰম্ভ কৰিছে। প্ৰযুক্তি সমাজৰ উত্তৰণৰ বাবে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। কিন্তু ই বিজ্ঞানসন্মত, বিশ্লেষণাত্মক মন তৈয়াৰ কৰাতকৈ কেৱল ভোগ, কামনাৰ অহিলা বা বৈষয়িক আৰামৰ আহিলাত পৰিণত হোৱাটো কাৰো কাম্য নহয়। □

ড° সৌমাৰজ্যোতি মহন্ত : অধ্যক্ষ, শিৱসাগৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়, শিৱসাগৰ। লেখক এগৰাকী বিশিষ্ট নিবন্ধকাৰ।

100 Years of Media and Journalism Education in India with special reference to Assam

Dr Ankuran Dutta

A 100 years of media and journalism education bears the testimony of 10 decades of development in the channels of communication from folk, print to online media and these 100 years have created journalists, media persons, advertising experts among others who have shaped the dynamic demography of media today.

In the colonial era, a British socialist, theosophist, women's rights activist, writer, and philanthropist Dr. Annie Besant introduced journalism as a discipline in the country. The history of journalism and media education accredits Dr. Besant for having initiated the first journalism course at the National University at Adyar, Madras under the aegis of Theosophical Society, in 1920. Initially, it was a bachelor's degree under the Faculty of Arts in the Department of English with an added practical training to the students arranged in the office of "New India", where Dr Besant paid special attention to professional journalism. However, it did not last long.

Nearly a decade later in 1938, at Aligarh Muslim University, the journalism course was

offered as a certificate course. According to Prof. Pradip Thomas, "at the private Bhavan Institute in the south Indian city of Kochi", the Pro-Independence Congress Party established a school for Indian journalists who would aid the nationalist movement's support for Home Rule. Both initiatives offered opportunities for the training of indigenous journalists and contributed immensely towards the creation of professional, 'native' journalists, some of whom advocated for 'Home Rule,' 'Independence' and the 'Freedom Struggle'. However, in the early years of Independence, it was often a bachelor's education in English literature that became the basis for employment in journalism rather than a professional degree in journalism.

The founding father of formal journalism education in India, Professor PP Singh who studied journalism at the University of Missouri, Columbia, USA established the first Journalism Department in Punjab University, Lahore in 1941. Down South in independent India, the University of Madras started the first department of Journalism and Communication in 1947, which was one of

the firsts journalism programmes in the Asian region. The Department of Journalism and Mass Communication of Calcutta University, Kolkata claims to have been established in the year 1948 almost coinciding with that of Madras.

The Department of Journalism at the Maharaja's College, Mysore started in 1951, offered journalism as one of the three optional subjects. Very soon this subject attracted a large number of students and gained popularity. Dr. Nadig Krishna Murthy became the head of the department in 1953 and strove hard to build the newly established department for more than two decades. Mr. Syed Iqbal Khadri joined Prof. Nadig Krishna Murthy in 1959, as a lecturer. The college was under the University of Mysore. Years later in August 1971, the Department of Post-Graduate Studies and Research in Journalism was introduced. However, the regular classes were formally inaugurated on September 20, 1972. Thus, the University of Mysore left a milestone by introducing journalism as a subject of study at the post-graduate level offering master's degree.

Rashtrasant Tukadoji Maharaj Nagpur University could well claim to have given a formal structure to mass communication education in India, for offering the first structured and well-planned journalism course post-independence. It was to the credit of Hislop College, Nagpur and its then Principal, Dr. D G Moses, who established a full-fledged Department of Journalism with the approval and encouragement of Nagpur University in 1952-53. Prof. K E Eapen was the first Indian scholar to be the head of the department. The beginning was made with a diploma course in journalism, which was later elevated to the degree level in the mid-sixties. The university's Department of Journalism was set up as a unit of the Social Sciences faculty in July 1969. Mr. S T Puranik was the first honorary head of the Department. The Department was renamed as the Department of Mass Communication in

1989.

Simultaneously in the South, the Department of Communication & Journalism, University College of Arts & Social Sciences at Osmania University was started in 1954 by D'Forest O'Dell. Osmania University upgraded journalism course to a bachelor degree course in 1962, which was considered as the first-degree course in journalism.

The Indian Institute of Mass Communication (IIMC) was set up in New Delhi, 1965 with support from UNESCO and the Ford Foundation, under the aegis of the Ministry of Information and Broadcasting. Inaugurated on August 17, 1965, by the then Minister for Information and Broadcasting, Smt. Indira Gandhi, the Indian Institute of Mass Communication (IIMC) started with a small staff, including two consultants from UNESCO. Over the years, IIMC has expanded and offers Post-graduate Diploma Courses setting a benchmark for professional training in journalism.

Moving on to Northeast India, the concept of media as an industry evoked the need for quality media and journalism education over the years. Though perceived as a relatively contemporary phenomenon, it was an out of box foresight that led to the introduction of media education at Gauhati University in 1967, marking the beginning of media education in India's North East (will discuss in detail later). The Department of Journalism and Mass Communication was established in 1973 in the Faculty of Arts at the Banaras Hindu University.

With the establishment of SITE and Kheda as important landmarks in the history of communications and communication-research in India, higher studies in mass-communication witnessed a profuse transformation in the course contents. The UGC, therefore, constituted a Curriculum Development Committee in Mass-Communication to recast various programmes for Indian universities. Prof. M R Dua, the nodal member of the committee submitted the report

alongwith a model curriculum in 2001. The UNESCO also developed a model curriculum for journalism education.

The first Media Education Initiative of Assam

It was a rare foresight and ability to think ahead of the times to introduce media education at Gauhati University fifty years ago in 1967. The charming leadership of Professor V Venkatrao and Professor Deba Prashad Baruah played an instrumental role in setting up media education under the department of political science. Later in the year 1983, the centre metamorphosed into a full-fledged department of the university offering post graduate diploma courses in communication and journalism. In 1994 the Bachelor of communication and journalism was launched and it was only in 2005 that post graduate programme started as per the UGC guideline. In her research, Parishmita Phukan mentions that it would not be an exaggeration to coin Prof. V Venkatarao as the founding architect of the media education in the region.

Padmashri Anjan Kumar Banerjee was the first full time faculty of the department, who later shifted to Benaras Hindu University, Varanasi. Dr. Arobindo Mazumdar rendered his service for a long period in the department. He headed the department from 1984 to 1999 and during his tenure, in 1994 Bachelor of Communication and Journalism course was introduced and the diploma in journalism course was kept in avience. Till 2016, Professor Anuradha Dutta, Professor Kandarpa Barman, Dr Abhijit Bora, Professor Umesh Deka and Dr. Chandan Kr Goswami served the department as head in charge. In January 2016, Dr Ankuran Dutta joined the department and took charge of the full-fledged head after about 16 years and he has been trying to give a new dynamic shape to the Department, which became popular as one of the vibrant media departments in India. During the last five years, the department organised about 80 events of

International, National and Regional basis and collaborated with about 30 international and national organisations. The physical and academic infrastructures were also developed with newly built RCC building, renovating the old building, Computer Lab, Non-Linier Editing Lab, Multimedia Studio, Conference Room, Researchers' Lab etc. and initiated the campus recruitment opportunities with about 50% successful placement in different leading media organisations and 100% placement for mandatory two months internship in leading media organisations. The department runs with an associate professor and three assistant professors alongwith a number of guest faculties.

The department was also served by many veteran journalists and media personalities of the region. Jnanpith awardee Dr Birendra Kumar Bhattacharyya taught in this department for four years. Among others, Satish Chandra Kakoti, Munin Chandra Borkataki, Radhika Mohan Bhagawati, Dr.Khiren Roy, Naren Chandra Rajkhowa, Haidor Hussain, Prashanta Jyoti Baruah, Pratap Bordoloi built and nourished the department during different phases of its evolution. Presently, about 40 renowned media personalities are associated with the department as guest faculties.

In the last five decades, the department produced lots of journalists, media personalities, public relation practitioners, film makers, science communicators, media educators and public opinion leaders. Among the alumni, who served in the media industry were Pratap Bordoloi, Imdadul Bulbul, Tajuddin Ahmed, Tripti Devi, Bhupen Borkataki, Dwijendra Mohan Sarma, Dr. Roman Sarma, Karuna Mohan Sarma, Anupama Das, Manju Laskar, Dipak Sarma, Deben Tamuly, Paresh Baishya, Jahnabi Khund, Debajit Katoki, Jiten Choudhury, Rajesh Medhi, Dipendra Kumar Mazumdar and so on.

Among the public opinion leaders, MP (Rajya Sabha) Bhubaneswar Kalita (1967), former Chief Minister and MLA Prafulla

Kumar Mahanta (1983-84), former MLA Rekha Rani Das Boro (1983-84), Speaker of Assam Legislative Assembly Hitendranath Goswami, Assam Chief Minister Sarbananda Sonowal (1995-96), former Speaker of ALA and state BJP President Ranjeet Kumar Dass, AASU Advisor Dr. Samujjal Kumar Bhattacharya (1995-96), former AASU President Amiya Kr Bhuyan are prominent alumni of the department.

Presently, the department offers master programme in mass communication under Choice based Credit System, master of philosophy and doctoral programme. In the last one decade, since masters programme was introduced, the students of the department have been well received by the media industry, government services and media education. A good number of students have also cleared different competitive examinations including Information Officer of the Central and State governments, NET and JRF. Many other national awards are also won by the students and research scholars of the department. The students are sent for many organisations in and abroad the country for their internship programmes.

The department has collaborated with about 30 organisations including renowned media houses. The department has been striving for the excellence in media education in collaboration with many international and intergovernmental organisations, such as UNICEF, Commonwealth Educational Media Centre for Asia (CEMCA), International Committee of the Red Cross, University of California Los Angeles, Poynter News University of Florida, US Consulate etc. Among the national and regional level, the department has been collaborating with Gandhi Smriti and Darshan Samiti, National Council for Science and Technology Communication, Ministry of Information and Broadcasting and Ministry of Consumer Affairs of Government of India, Assam Directorate of Information and Public Relations, Airport Authority of India etc.

GU Times is a periodical publication of the department, which is edited and published by the students of the department. It is noteworthy that the first issue of the GU Times was edited by Bhubaneswar Kalita. Assam Assembly Speaker Hitendranath Goswami too edited an issue of the journal. Presently, the issues of the 50th volume of the journal have been published by the current students. The first ever student media festival of the north eastern region, Communika has been organising by the students of the department since 2006. The students also produce programmes for the community radio service of the university Radio Luit from its inception in 2011.

A maverick department in the northeast region, the department of communication and journalism at Gauhati University paved the path for development of media studies in northeast India. After almost 30 years from the establishment of this department, it was only in 1996 that Assam University, Silchar set up mass communication department and hence, followed by Tezpur University with state of the art facilities in 2001. St. Anthony's College, Shillong founded a mass media department in 1995. Media and Communication Study Centre, which is renamed as Media and Communication Study Centre was established in 2004 at Cotton College. Presently, almost all the universities of the region have their programmes on media and communication. In addition, a plenty of standalone institutes have also been grown up to produce skilled human resources for the industry. The tree, which was planted by Prof. V Venkatarao, has grown up despite various challenges in these 50 years and as a result its branches have been scattered across the whole of north east today.

Media Education in Public Institutions of Assam in regular mode

As discussed, Gauhati University started the first journalism course in the state through conventional education system. The Department of Communication and Journalism

of the university came into existence in 1967. The department of Mass Communication of Assam University, Silchar started the first masters programme in the state. This department started functioning in 1996 and since then it has been providing quality training and media education at postgraduate and doctoral levels. Prof. Partha Chatterjee, a renowned media personality, educator and motivational author of Kolkata took the initiative as the Professor & Head to upgrade the department with an excellence. The infrastructure of the department consists of a Video studio, Audio Studio, Associated Control Rooms, and a comprehensive post production facility with audio edit suites, FCP non-linear editing, Computer Lab and screening hall. The department's TV studio is fully equipped with broadcast quality equipment coupled with online multi camera production facility. Adding yet another feather to its illustrious cap, the department has been recently granted a Major Research Project (MRP) by UGC, New Delhi on the thrust area of modern mass India.

The department has been offering four academic programmes, namely Master of Mass Communication (Four Semesters), M.Phil (Three Semesters), Ph.D. and D.Litt of the total eleven faculties serving in the department two are Professors, one Associate Professor and the rest are Assistant Professors. Prof. G P Pandey is working as the Head of the Department. A renowned media educator Prof K V Nagaraj also served this department for a period of five years as its head and later as the Pro Vice Chancellor of the University.

Having seen the increasing demands for technically well-equipped film technicians in the regional film industry in the last few of years of the 20th century, the Governing Body of Jyoti Chitraban (Film Studio) Society (JCFS) decided to establish a film institute in the Jyoti Chitraban film studio. In this regard the society has acquired the formal permission from the Govt. of Assam on 14 December 1998 to establish the institute & thus the institute came into existence

on 17 January, 1999 by the name Jyoti Chitraban Film and Television Institute (JCFTI). Jyoti Chitraban (Film Studio) Society remained as the mother concern providing all sorts of existing audio-visual equipments of the studio and other logistics required to run the institute till 2011. In 2011 the institute was bifurcated from the studio and became a complete government entity by the name Regional Government Film and Television Institute (RGFTI). Then again in 2016 the institute was renamed as Dr. Bhupen Hazarika Regional Government Film and Television Institute (DBHRGFTI) by the Govt. of Assam. For many years DBHRGFTI was the only institute of its kind in the entire north-eastern region of India. It's a regional centre of excellence in the field of film & television education and programme production. The institute, considered as one of the leading film & television institutes of the country, emphasizes on holistic development of its students as a film maker through interactive practical training on various aspects of film education. A closely networked industry-institute interface is ensured through invitation of guest lecturers from the industry, regular visits to the studios and laboratories, organizing workshops and seminars, attending film festivals etc.

Established in 2001, the department of mass communication and journalism at the Tezpur Central University is one of its kinds in the entire northeast to have state-of-the-art facilities with provisions for production of industry grade quality media content. The department offers two Master's programme in Mass Communication & Journalism (MAMCJ) and MA in Communication for Development with an intake of 37 and 12 students respectively. The curriculum combines theoretical studies of media with practical and skill orientation, which includes courses in television journalism and production, visual communication, new media technology, film studies, advertising and public relations, development communication, communication research methods and

applications etc. The department also offers a Part-time Post Graduate Diploma in Community Communication from 2009, which became a full time master programme later on Communication for Development.

The department facilitates the students with an exclusive computer laboratory, an audio visual studio with a fully equipped audio/video studio with digital non-linear and linear edit solutions, multi-camera set-up make learning a unique experience. Presently, Prof. Joya Chakravorty is heading the department.

Media and Communication Study Centre was established by the Entrepreneurship Development Cell (EDC) on December 3, 2004 at Cotton College, Guwahati with the initiative of the Chief Coordinator and other members of the Entrepreneurship Development Cell (EDC) of the college and Dr Ankuran Dutta as its founder course coordinator. Dr Satyendra Kr Choudhury and Dr Suresh Kr Nath alongwith the other members of EDC such as Dr Abhijit Bordoloi and Dr SantanuSarma were the persons behind to adopt the idea of starting a media centre at the college, which was proposed by Dr Dutta in the beginning of the year 2004. Dr Anamika Ray took academic charge of the center in 2006 as course coordinator and later as senior faculty, when she was instrumental to start a special course on science communication. EDC was a five year project funded by the Department of Science & Technology and it was started in 2003. The media centre under the EDC initially started initially a 9 month course consisting of three level on mass communication in January 2005. Later the course became a self-financing PG Diploma programme. In 2008, the centre was renamed as Centre for Mass Communication & Journalism (CMCJ) and as a tribute to Bharat Ratna Late Dr. Bhupen Hazarika, CMCJ became BCMJ i.e. Dr. Bhupen Hazarika Centre for Mass Communication & Journalism. The Centre was eventually upgraded to a full-fledged Department in July, 2018. At present

the department offers a masters programme along with pass course in the under graduate level, which is headed by Dr Abhijit Barthakur, a professor of physics.

Although Dibrugarh University first initiated a mass communication programme through distance education in 2006, the Centre for Studies in Journalism and Mass Communication, was established at Dibrugarh University in 2008, which offers two master programmes: M.A in Mass Communication (MAMC) with a provision for specialization in print, electronic, new media and public affairs and a mandatory internship programme and M.A. in Communication for Sanitation, Hygiene and Health (CSH&H), which was started in collaboration with UNICEF. The centre has well-equipped studios and computer laboratories, it has been successful in carving a niche for itself in the field of Media and Communication education since its inception in 2008. Its infrastructure provides the students balanced inputs in both theory and practice of mass communication. Eminent scholars, journalists, filmmakers, video professionals, corporate communication specialists, and leading academicians constitutes a panel of eminent visiting faculty who offer quality education to the students from across India and those from abroad enrolled under Indian Council for Cultural Relations – African Scholarship Scheme.

The Department of Animation and Multimedia Technology started in the year 2009. Initially the department offered 3 year diploma programme in Animation and Multimedia Technology to prepare students to make a career in the field of Animation and other related industries. The department has been upgraded and renamed as the Department of Multimedia Communication and Design (MCD) in 2016 to widen up its scope and started its Under Graduate Bachelor of Design programme from July 2016. In the year 2019, the department started its Post Graduate

programme as part of the DeNovu category specialization. The department currently offers diploma course of 3 year / 6 semester Diploma in Animation and Multimedia Technology, under graduate course of 4 year / 8 semester Bachelor of Design (B. Des.) in Multimedia Communication and Design and post graduate course of 2 year / 4 semester Master of Design (M. Des.) in Multimedia Communication and Design. Earlier the Bachelor of Design programme was affiliated to Assam Science and Technology University (ASTU), Guwahati and the Diploma programme is affiliated to State Council of Technical Education, Govt. of Assam. The M. Des., B. Des. and Diploma programme have been started under CITK's own academic affiliation from 2019 onwards after the institute was declared as a Deemed-to-be-University. The PhD. degree programme has also been started from 2019.

The Department of Mass Communication was established in August, 2016 with the provision of Bachelor of Mass Communication (BMC) degree at Bajali College, Pathshala. As Bajali College got upgraded to Bhattadev University, the BMC Department was transformed to the Department of Mass Communication & Journalism in June, 2019 and started functioning regularly from 14th August 2019. The Department offers Mass Communication & Journalism as an Honours subject and awards the degree B.A. in Mass Communication & Journalism. The main objective of the department is to groom the students to be skilled communicators and to help them in getting associated and engaged them in the media sector of the country. The Department is dedicated to impart knowledge amongst the students about journalism, different kinds of media, photography, film studies, advertising and public relations and many more. To provide the students with practical knowledge, the department frequently organises educational tours, field visits, workshops, street plays and other kinds of educational programmes.

The Department of Mass Communication & Journalism, Assam Women's University, Jorhat started functioning from the inception in the year 2014. The department provides media education and training at the post graduate level. The focus is on hands-on training along with theory to make the experience holistic. There is no permanent faculty in the department and the department runs with contractual assistant professors.

Media education is not popular in the under graduate level in Assam. Only a few provincialized colleges run a bachelor programme under Gauhati University with entirely contractual faculties. Centre for Media Studies was established at Dakshin Kamrup College, Mirza in the year 2014. Dakshin Kamrup College, Dakshin Kamrup Girls College and Bongaigaon College run the bachelor of mass communication (BMC) programme, which is now renamed as BA in Mass Communication. With the policy paper developed by Dr Ankuran Dutta on the request of the Directorate of Information and Public Relations, the Government of Assam announced to establish an Institute of Mass Communication & Printing Technology in the name of LakshminathBezbaroa, pioneer of modern Assamese literature in the Budget session for the year 2011-12 and 2013-14. The vision of this institution is expansion and mobilization of facilities for offering good quality mass media and printing technology education and research in the North- East Region. This Institution is an initiative to seed new ideas and create knowledge, with the vision of imparting high level training with values and social commitment. An area of 30 Bighas of land has been allocated for this project in the village of Kali Pahar of SilaGhopa Mouza under North Guwahati revenue circle. Although, the work for this Institute is at halt at present.

In order to extend the benefits of the study of mass communication to any student interested in the field, the Institute of Distance

and Open Learning (IDOL), Gauhati University started a PG Diploma programme in Journalism and Mass Communication and a two-year Master of Communication and Journalism (MCJ) programme from 2005 and 2008 respectively in open and distance learning system. Prof. Srinath Baruah was the Director of the institute, when the first mass communication programme started in distance mode, later Dr.Kandarpa Das introduced the masters programme, which is a modular yearly course. Under this scheme, a student successfully completing the first year will be awarded the PG Diploma in Journalism and Mass Communication and will be eligible for admission to the Final Year of the course. If they also successfully complete the Final Year module also, they will be awarded the MCJ degree. Dr Ankuran Dutta is the present coordinator of the media programmes at IDOL.

The Directorate of Distance Education, Dibrugarh University also started a PGDJMC programme from 2007 for the distance learners of the state. This programme was initiated by Prof Mukut Hazarika, the then director of distance programmes and the programme was designed by Dr Abhijit Bora and Dr Ankuran Dutta. In the next year, the university established the Centre for Studies in Journalism & Mass Communication and launched a regular P G Diploma course in conventional mode. Professor Kamala Borgohain is the Director in-charge of this centre. Earlier, the university established a Media Studies Centre in collaboration with the Vikalpa Trust of New Delhi and started two programmes, namely Animation & Digital Film Making and Digital Film Making & Recording Arts.

Meanwhile, Krishna Kanta Handiqui State Open University was established and its academic works started functioning from the mid of 2007. This first and only state open university of the north east launched a Bachelor of Mass Communication programme for the first time in the region. After receiving a good response in

the BMC programme, the University has started two UG level diploma programmes namely Diploma in Journalism & Mass Communication and Diploma in Assamese Journalism and two PG diploma programmes – PG Diploma in Mass Communication and PG Diploma in Broadcast Journalism. The university has also launched Master of Mass Communication from the academic year of 2010 and two PG diploma programme on TV production and Radio Production in regular mode from the academic year 2011. Later these two programmes were clubbed and relaunched as PG Diploma in Broadcast Journalism. Dr Ankuran Dutta and Dr Anjuman Borah started the BMC programmes and Dr Dutta was instrumental to launch all other diplomas, post graduate diplomas and masters programmes alongwith establishment of the first community radio service Jnan Taranga in January 2009 and the first web radio e-Jnan Taranga in 2011. With the encouragement of the founder Vice Chancellor Prof Srinath Baruah and the Registrar Rajat Baran Mahanta, he initiated the radio services and the multimedia production centre, from where more than thousand audio and video educational programmes were produced. It became a school and named as Dr Bhupen Hazarika School of Mass Communication.

Centre for Open and Distance Learning (CODL), Tezpur University was established in 2011 with the objective of disseminating knowledge and imparting quality education in the open and distance learning mode. CODL launched MA in Mass Communication and Journalism to improve quality training and understanding of communication and media to put communication practices within the realm of Indian and Northeast Indian social and cultural context.

Media Education in Private Institutions of Assam

The Department of Mass Communication at Assam Don Bosco University was established with a broad objective to provide

students with practical hands-on training in the field of media and communication studies. The department started on the 1st August 2014 with PG programme and later expanded to the UG programme on the 18th August 2017. The department offers a modular structure for the PG programme with a Certificate after the first semester, PG Diploma Certificate after the second semester and a Master's Degree after the fourth semester with a blend of conceptual inputs and hands-on training for research practices and methodology.

Assam Royal Global University, Guwahati offers post-graduate programme that provides professional education to aspirants wishing to become journalists and managers/managerial executives in mass media. Besides providing an understanding of communication theories and mass media research, the programme offers three areas of specialization- Electronic Communication covering radio, television and film production; or advanced journalism covering political business, science, environment, crime and investigative journalism; or in Marketing Communication covering advanced concepts in Media Planning and Buying, Brand Management, Corporate Communications, Event Planning and Implementation.

Assam Down Town University, which was established in 2010 initiated with both undergraduate and post graduate programme in mass communication in 2012 but later discontinued all media related programmes in 2015. MahapurushSrimantaSankardev University has launched the Masters programme in Mass Communication from the academic year of 2022-23.

Image Creative Education is India's first professionally-managed Multimedia training institute, established in 1996. From the day it was established as an Institute for Multimedia Arts & Graphic Effects (IMAGE), it has been offering highly professional courses in the Design and Media fields. In the 20 plus years,

it has grown from strength to strength and has a pan India presence today with over 32 fully operational Digital Media training institutes that have trained over 72,000 students and assisted them in charting a successful career.

Regional Institute of Journalism and Mass Communication was one of the pioneering private institute established in the mid nineties under the guidance of Dr Arupjyoti Choudhury and started their classes in the evening hours at Handique Girls' College. Many other private institute came up during that time with different short term diploma and certificate courses such as Assam Professional Academy, Graphica Design Studio etc.

Asian Institute of Management and Technology (AIMT) is an initiative of Gyanjyoti Foundation offers bachelor and masters programmes in mass communication since 2010. The course along with the prescribed syllabus also brings into its fore, drama classes for students' personality development. The department also organizes, from time to time, street plays and film making sessions for better interaction with the immediate society, along with renewed understanding of the social fibre.

To provide a platform for such promising young minds, noted film-maker and social activist, Late Sailadhar Baruah, with the help and co-operation of an able team of educationist, intellectuals, journalists and social activists, established the Assam Institute of Mass Communication & Media Research in 2007. The educational agenda of Assam School of Journalism, a standalone institute has specifically incorporated local language, literature, society, culture along with special and prime importance to practical area of all the different facets in journalism and mass communication and has come up with a well-rounded curriculum. Meanwhile, observing the recent fall in the ethical or moral quarters of the journalistic profession Assam School of Journalism has given particular weightage to a healthy, value based and holistic approach of

the imparting of journalistic knowledge. This educational institution is being managed by Pratyasha Foundation, a registered Trust since 2011.

Assam Academy of Media Studies was set-up in the year 2011 under the aegis of Unike Educational & Media Centre. Assam Academy of Media Studies (AAMS) (formerly Academy of Broadcasting Media School) provides high quality training in Broadcast Journalism, TV Production & Direction, Camera & Lighting, TV News Reporting & News Production, Post Production & Video Editing, Radio Jockeying, Audio Production, Voice Over Training and Disc Jockeying (DJ-ing) and is known for producing the best media professionals in the region. Here, creativity and commitment are the main priorities. At the AAMS, our main aim is to turn exceptional, creative and talented people into hardcore professionals, by training them on the latest techniques and technologies, mentoring them with an environment that is conducive to creative learning. Turning Point Institute of Media and Creative Skills is situated in Guwahati and established in 2016. The institute was primarily specialised in broadcast journalism with short term and yearlong programmes in journalism.

Zee Institute of Creative Art is the animation wing of the Mighty ZEE LEARN Group and Guwahati Centre being one of its oldest centres pan India. This institute provides a unique and personalized method of learning, creating an environment to nurture, educate and encourage creative individuals to achieve the highest level of success.

The T-Series Stage Works Academy is an initiative designed to identify, nurture and create a pool of immensely skillful and passionate professionals who can match national and global demands. Carrying the flag of Sh. Gulshan Kumar the founder of T-Series, the academy has been formed with a commitment to foster creativity and talent by offering structured courses in the field of film, music, dance and

performing media arts. T-Series Stage Works is led by head honcho Mr. Bhusan Kumar, leading Bollywood singer Ms. Tulsi Kumar and her husband Mr. Hitesh Ralhan to establish and operate this noble cause.

We have opened our academy in Noida where Sh. Gulshan Kumar's T-series started its incredible journey! Apart from the modern infrastructure and world class equipments, the academy boasts of a team of distinguished advisors and pull off immensely talented faculties for all courses. We are also in the process of extending our wings to open branches in other cities of India and Internationally with T-Series StageWorks, Guwahati being the first one.

Science Communication Education in India's North East

In 2005, the National Children Science Congress was organized in Guwahati. The Congress was fully covered by the students of the Media and Communication Study Centre of Cotton College. During the NSCC, the then course coordinator met Dr. Dinesh Ch. Goswami, eminent science communicator and scientist of Regional Research Laboratory, Jorhat. In a meeting, Dr. Goswami advised on the funding provisions of the National Council for Science and Technology Communication, New Delhi for the mass communication centres. Then the course coordinator immediately took the initiative and contacted to the NCSTC for funding. At that time, science communication was a new concept among the faculties of Cotton College. The new course coordinator Dr. Anamika Ray took initiative to start a special paper in science communication. Then she participated in a workshop on curriculum development of science communication at Jaipur organized by Prof. Sanjeev Bhanawat, head of the department of Mass Communication of Rajasthan University in collaboration with NCSTC, Govt. of India. After receiving the technical knowledge on the running of a science communication paper in PG Diploma course, the course coordinator of

MCSC prepared a project with the help of the authorities of EDC, Cotton College, especially Dr. S K Choudhury & Mr. S K Nath. The project was sanctioned by the NCSTC, Govt. of India to run a special paper in science communication in May, 2007. After receiving the financial grant from the NCSTC, the Media Centre of Cotton College incorporated a special paper on science communication in second semester of the existing PG Diploma programme. Dr. Manoj Kr. Patairiya, the then Director of NCSTC took special care to start the project for the first time in the region. Inevitably, it must be mentioned here that, some science organizations of the state organized so many workshops and seminars on science communication or science journalism, but for the first time it has been incorporated in an academic discipline in the region.

On the other hand, with the support and help of Dr. Abhijit Bora, then Lecturer & Head in-charge of Department of Communication and Journalism, Gauhati University, Dr. Ankuran Dutta prepared a different project to start science communication special paper in the Master of Arts in Mass Communication course of the university. This project was also sanctioned by the NCSTC, Govt. Of India in 2008, but the coordinator of the project Dr. Dutta has resigned from the department and joined the newly established K KHandiqui State Open University, Guwahati and principal coordinator Dr. Bora shifted to Tezpur University in 2009. Dr Anamika Ray joined as senior lecturer to run the programme till her joining at Sikkim Central University in 2010. Science Communication is running as an optional specialization in the third semester of MA Mass Communication course of Gauhati University. Assam University, Silchar has also started an optional specialization in science and technology communication in the final semester of masters programme from 2009.

Conclusion

In the country, currently, about

900 colleges and institutes offer mass-communication and journalism programmes in different levels, in which the maximum number of institutes are based in Delhi NCR counting nearly 150 institutes followed by Bengaluru and Kolkata as cities and Maharashtra as a state. The institutes offer media and journalism courses in India can be categorised into three major types. Firstly, the departments in universities and colleges. The second category is the stand-alone institutes and the third category is the training institutes owned by different media houses. With media being the fourth pillar of democracy, the demands for well-trained professionals and media experts have led to the growth of training grounds. While journalistic qualities are considered inherent, deep insight into media matters, ethics, and responsibility have been an outcome of the hundred years of media education in a country where the right information is crucial for its growth amidst diversity. □

References

- AAMS. (2020). Assam Academy of media studies. Assam Academy of Media Studies. Retrieved February 20, 2021, from <https://www.aaoms.in/index.php>
- ADBU. (2020). Department of Mass Communication. Assam Don Bosco University. Retrieved February 6, 2021, from <https://www.dbuniversity.ac.in/Mass-Communication.php>
- AIMT. (2020). Bachelor in mass Communication (BMC). Asian Institute of Management And Technologies. Retrieved February 6, 2021, from <https://asianinstitutions.com/bmc-bachelor-in-mass-communication/>
- ASJ. (2020). About us – Assam School of journalism. Assam School of Journalism – Leading journalism institute in Assam. Retrieved February 7, 2021, from <https://assamschoolofjournalism.org/about-us/>
- Assam University. (2020). Department of Mass Communication. Assam University, Silchar. Retrieved February 6, 2021, from <https://www.assamuniversity.ac.in/>

- aus.ac.in/mass-communication-department/AWU. (2020). Department of mass Communication & Journalism. Assam Women's University, Jorhat. Retrieved February 6, 2021, from <https://www.awu.ac.in/smc.html?mmc>
- Bhattadev University. (2020). Department of Mass Communication and Journalism. Bhattadev University, Bajali. Retrieved February 6, 2021, from https://www.bhattadevuniversity.ac.in/arts_faculty.jsp
- Bongaigaon College. (2017, December 27). Bachelor of mass communication (BMC): Course details, admission, fees, eligibility, syllabus, jobs & salary. CollegeDekho.com. Retrieved February 6, 2021, from <https://www.collegedekho.com/courses/bachelor-of-mass-communication/>
- Cotton University. (2020, May 3). Department of Mass Communication Journalism and Media Studies. Retrieved February 6, 2021, from <https://mcj.cottonuniversity.ac.in/>
- DBHRGFTI. (2020, November 27). History. Dr. Bhupen Hazarika Regional Government Film & Television Institute | Government Of Assam, India. Retrieved February 7, 2021, from <https://dbhrgfti.assam.gov.in/about-us/history-8>
- Dibrugarh University. (2020). Centre for studies in journalism and mass communication. Retrieved February 6, 2021, from <https://dibru.ac.in/centre-for-studies-in-journalism-and-mass-communication/>
- DIPR. (2021, February 19). LakshminathBezbaroa Institute of mass communication & printing technology. Information & Public Relations | Government Of Assam, India. Retrieved March 2, 2021, from <https://iprd.assam.gov.in/frontimpotentdata/lakshminath-bezbaroa-institute-of-mass-communication-printing-technology>
- DK College. (2020). Centre For Media Studies (CMS). Dakshin Kamrup College. Retrieved February 6, 2021, from <https://dkcollegeonline.in/cms-department.html>
- DK Girls College. (2020, December 2). Mass communication & journalism. Dakshin Kamrup Girls' College, Mirza. Retrieved February 6, 2021, from <https://www.dkgirlscollege.in/mass-communication-journalism/>
- Dutta, A. (2018). Fifty Years of Media and Communication Education in North East India. *Communication Today*, 22(1), 79-84.
- Dutta, A., & Ray, A. (2011). *Science communication in Assam*. DVS Publishers.
- Gauhati University. (2021). Department of Communication and Journalism. Gauhati University | A NAAC A-grade institution. Retrieved February 5, 2021, from <https://www.gauhati.ac.in/academic/arts/communication-and-journalism#>
- KKHSOU. (2021). Bhupen Hazarika School of Mass Communication. Krishna Kanta Handiqui state Open University. Retrieved February 7, 2021, from https://kkhsou.in/web_new/bhupen-hazarika-school.php
- Royal Global University. (2020). MA in Journalism & Mass Communication. Retrieved February 6, 2021, from <https://www.rgu.ac/rscomma.php>
- Tezpur University. (2021). About us | Mass communication and journalism. Retrieved February 6, 2021, from <https://www.tezu.ernet.in/dmass/about.php>
- Turning Point. (2020). Turning point Institute of media and creative skills - TPIMCS, Guwahati about us courses, fees, admission, ranking, placement 2021. <https://www.universitydunia.com/>. Retrieved February 7, 2021, from <https://www.universitydunia.com/institute/58480-turning-point-institute-of-media-and-creative-skills>
- ZICA | ZICA Guwahati ZIDA Guwahati. (2020). ZICA & ZIDA Guwahati. <https://www.zicaguwahati.com/zicahome>

Dr. Ankuran Dutta : Associate Professor and Head, Department of Communication and Journalism, Gauhati University, Guwahati.

Affect of Migration on the Rights of Indigenous People of Assam Understanding its Legacies

Girin Phukon

Introduction:

The colonization of land by settlers from East Bengal began in a big way in the second decade of the 20th century and on a reduced scale continued even beyond the partition of the country in 1947. As such it appears that there was a number spheres where migration was large in numbers with diverse origins as (i) Tea garden labourers and other labourers from Bihar, Uttar Pradesh, Orissa, and Tamil Nadu; (ii) Settlers on agricultural land from Eastern Bengal; (iii) Hindu Bengali migrants in service sector; (iv) Marwari migration in trade, business and industry; and (v) migration from Nepal as agriculturist and livestock farmers.³ (Girin Phukon, 1996) These migrants, which had largely been engineered by the colonial state had brought an enormous demographic changes in Assam leading to frequent ethnic conflict.

After the annexation of Assam with rest of India, the traditional indigenous Assamese elite not only lost the political space to the British but also the economic space created by the colonial rule in the field of industry, commerce and business to Marwari immigrants and service sector to Bengalis, as these new areas demanded a different skill unknown to them. Emerging out of new politico-economic conditions, the Assamese middle class hardly found any space in the modern sector to accommodate themselves. Because of their non-entrepreneur background, they aspired for administrative and public services rather than to compete in industrial and commercial field.

This brought them in direct competition with the Hindu Bengali immigrants who had already occupied the service sector.

In their bid to fight against the Bengalis dominance, the Assamese elite used the linguistic symbol as a political resource in order to mobilize the Assamese ethnic group by projecting their self interest as the interest of entire indigenous Assamese. Thus it seems obvious that immigration of Hindu Bengalis, mostly to urban areas and to jobs in the modern sector has been a more potential source of conflict in Assam than Muslim peasant migrants from East Bengal. Unlike the Muslims of Bengali descent, Hindu Bengalis are seen as active opponents of lingo-cultural policy of Assam Government led by dominant ethnic Assamese of the Brahmaputra valley.

This study however, deals with the affect of migrants on the rights of the indigenous people of Assam with reference to the Tribals and non tribals indigenous Assamese which manifests in the form of “politics of migration”. Therefore, this paper seeks to examine the question as to how the issue of Migration has been politicised and it has become an instrument of politics in Assam. Besides, it will be an interesting point to understand how “land rights” of the indigenous tribals has been affected by the migrants and “land alienation” as a result of migration has been utilized by the emerging tribal elite as a potential political resource in arousing identity consciousness of the Plains Tribals in Assam?

Who are Indigenous People?

As defined by the UNO Sub-committee on prevention of discrimination and protection of Indigenous Committees, the people who inhabited a land before it was conquered by colonial societies and who consider themselves distinct from the societies currently governing those territories are called indigenous peoples. As such the World Bank sought to identify the “Indigenous People” on the basis of following characteristics. (i) close attachment to ancestral territories and natural resources in those area; (ii) self-identification and identification by others as member of a distinct cultural group; (iii) an indigenous language, often different from the national language; (iv) the presence of customary, social and political institution; and primary subsistence oriented production (World Bank, 2005). These characteristics of “indigenous people” indicate that a community is supposed to possess the following attributes to claim the status of “indigenous”. (H. Srikanth, 2014)

- They are the descendants of the original inhabitants of the land before colonial conquest.
- They are usually tribal in their status and outlook.
- They are united on the basis of common blood ties.
- They are guided by customary law.
- They live in close association with nature.
- They have been marginalised and made subordinate to communities that migrated and colonised the land.
- They continue to follow old customs and traditions despite being a part of national states with different values and ethos.

The indigenous people of the world are very diverse. They live in all most all the countries of the world and form a spectrum of humanity. In some countries the indigenous peoples form the majority of the population, other comprise small minority. They are concerned with preserving respective land, protecting language, promoting culture. Some

of them, strive to preserve traditional way of life, while others seek greater participation in the political process. Despite extensive diversity in indigenous communities throughout the world, all indigenous people have one common component i.e. they all share a history of injustice. Most of them have been denied the right to participate in the governing process of the current state system. In the context of northeast India it may be noted that no community has been officially declared as “indigenous” either by the state or the Central Government. Therefore the question who is indigenous in Assam, still remains contentious. However, many communities, have been claiming recognition as “indigenous people and have begun identifying and projecting themselves as “indigenous”.

What are the Rights of Indigenous People?

The United Nations Declaration on the Right of Indigenous Peoples, adopted by the UN General Assembly in 2007 recognizes that the indigenous people have the rights to maintain and strengthen their distinct political, legal, economic, social and cultural institutions, while retaining their rights to participate fully, if they so choose in the political, social, economic and cultural life of the state. Thus some of the Rights of Indigenous people as enumerated by the UNO may be noted as follows:

- Indigenous peoples have the right to self-determination. By virtue of that right they freely determine their political status and freely pursue their economic, social and cultural development.
- Indigenous peoples and individuals have the right not to be subjected to forced assimilation or destruction of their culture.
- Indigenous peoples shall not be forcibly removed from their lands or territories. No relocation shall take place without the prior and informed consent of the indigenous peoples concerned and after agreement on just and fair compensation.
- Indigenous peoples have the right to

practice and revitalize their cultural traditions and customs. This includes the right to maintain, protect and develop the past, present and future manifestations of their cultures, such as archaeological and historical sites, artifacts, designs, ceremonies, technologies and visual and performing arts and literature.

➤ Indigenous peoples have the right to the lands, territories and resources which they have traditionally owned, occupied or otherwise used or acquired.

➤ Indigenous peoples have the right to maintain, control, protect and develop their cultural heritage, traditional knowledge and traditional cultural expressions, as well as the manifestations of their sciences, technologies and cultures, including human and genetic resources, seeds, medicines, knowledge of the properties of fauna and flora, oral traditions, literatures, designs, sports and traditional games and visual and performing arts. They also have the right to maintain, control, protect and develop their intellectual property over such cultural heritage, traditional knowledge, and traditional cultural expressions.

➤ Indigenous peoples have the right to determine their own identity or membership in accordance with their customs and traditions. This does not impair the right of indigenous individuals to obtain citizenship of the States in which they live.

In the context of these Rights of the indigenous people as advocated by the UNO, it is pertinent to examine the impact of migration on the rights of indigenous people of Assam. Because, Migration to the state of Assam has been a perennial problem. In fact, there had been a continuous flow of migration into Assam ever since the British occupation. At the beginning, in order to run the colonial administration, clerks, officers, teachers, lawyers, doctors and other servants familiar with the system of company administration were brought from outside the province, particularly from Bengal (Now Bangladesh). Besides these middle class

professions, a number of other people also came within this flow to fill the demands of economic growth and to take the advantage of expanding opportunities of trade and business. (Girin Phukon, 1996) It may be noted that once Assam became a part of India, it began to be perceived as a part of pan-Indian economic space. The Britishers saw Assam as a land which needed more settlers. The enterprises that developed during Assam's economic transformation in the 19th century such as tea industry, coal mines, oil fields, construction of roads, railway lines greatly necessitated migrant labourers and therefore the colonial rulers actively pursued the policy to encourage immigration. The Assamese peasantry did not show much interest in wage labour. Besides, in the early parts of twentieth century, a new commercial agriculture through colonization of land by immigrants agriculturist became the principal way of supplying food grains and other agricultural products to the growing "modern sectors." (Sanjib Baruah, 2000). The immigrants affected on the Land Rights of the indigenous people of Assam.

Affects of Bengali Migration on the of lingo-cultural rights of Indigenous Assamese People:

In the pre-independence period, to the growing and aspiring Assamese middle-class, the 'Bengalis' have appeared as an obstacle to their economic and cultural advancement. As the Bengali Hindus were among the first social groups in India to learn English, they could move into administrative positions and then entered the modern professions. By the beginning of the 20th century the doctors, lawyers, teachers, journalists, clerks and officers in railways and the bureaucrats of Assam Government have been mostly the Bengalis. Another factor which helped the Bengalis to grab public offices and professions was that the British introduced the Bengali language, in place of the Assamese, as the official language of the province in 1837 which continued almost

a half a century. It was natural that finding the Assamese language closely akin to 'Bengalee' the British looked on its differential as merely a dialectical variation which ought to yield to what they considered the more cultivable of the Calcutta standard. It may also be a fact that the British intentionally did it as a part of their 'divide and rule' policy so as to perpetuate the tension between the Assamese and the Bengalis. However, the indigenous people had to learn Bengalee in their schools and they resented it. It was not until 1873 that Assamese began to be taught in primary schools and another quarter of a century was to elapse before it found its way into high schools. Although, the Assamese language was introduced in schools, the Bengalis continued to have separate Bengali schools. The Assam Tribune, which championed the views of the indigenous Assamese elite, complained that the Bengalis had refused to learn Assamese and to adopt it as their medium of instruction. (The Assam Tribune, November, 15, 1940) Together with the Bengali Hindu elite, the Muslim immigrants from Bengal also demanded equal rights for the Bengali language. Thus, Matiur Rahman Mia, who presented the view of Muslim immigrants in the Assam Legislative Assembly, and pleaded:

We are Bengalis, our mother tongue is Bengali under the circumstances, if this Assamese language be imposed as a new burden on our shoulder, on our children's shoulders and if we are deprived of our mother-tongue, then that will amount to depriving our children from opportunities of education. (Speech in Bengali Assam Legislative Assembly Debates, February, 16, 1938)

Similarly, the third session of the Assam Domiciled and Settlers' Association. (renamed Assam Citizens' Association) which championed the views of the Bengali middle-class in Assam, held at Nowgong on 24th March 1940, reiterated the demand for equal citizenship rights and education through the medium of one's mother tongue. (The Assam Tribune, March, 29, 1940) But the Assamese elite wanted that Bengalis should learn Assamese and assimilate with the

Assamese culture. It may, however, be noted that prior to independence, Assamese had never been the language of the majority of the people residing in the geographical entity called, Assam. Subsequently, the question of language got tied up with the economic issues which therefore got highly politicised. Economically, the business of Assam was controlled by the Europeans and the Marwaris. Though numerically small, the Marwaris are the most visible of the migrant communities in Assam, dominating trade, commerce, banking and credit. As already noted, the Bengalis had largely captured the petty trades, clerical and other jobs and professions like medicine and law. In fact, position of influence and profit which the indigenous Assamese elite wished to hold were in large part in the hands of the Bengalis. The Assamese elite who were late in coming to commercial and industrial fields found themselves greatly handicapped and hence they developed a sense of deprivation. In fact, the development of a capitalist economy could provide very little benefit to the emerging nascent Assamese middle-class.

This situation became more critical with the penetration of Bengalee immigrants from the district of Mymensing into the rural interiors of the province. These immigrants came mainly to settle on agricultural land. So rapid and large was the immigration that this led even C.S. Mulan, a British Census Commissioner to remark by way of warning thus:

...Probably the most important event in the province during the last twenty five years, an event moreover, which seems likely to alter permanently the whole future of Assam and to destroy more surely than the Burmese invaders of 1820. The whole structure of Assame culture and civilization has been the invasion of a vast horde of land-hungry Bengali immigrants, mostly Muslims, from the district of Eastern Bengali.... It is sad but no means improbable that in another thirty years Sibsagar district will be the only part of Assam in which an Assamese will find himself at home..4 (Census Report of India (Assam), 1931 Vol. III, Part I, P. 49)

Thus it appears that during the late thirties and early forties a new element emerged leading to large-scale immigration. After 1926 the provincial government of Assam was mostly dominated by the Muslim League. The Assamese elites complained that the Muslim League ministry led by Muhammad Saadulla adopted a policy of encouraging Muslims of East Bengal to come to Assam with the design of increasing the size of Muslim population in Assam. "The Development Scheme: Position of Indigenous People" (H.N. Baruah; The Assam Tribune, August 29, 1941).

In order to counter the Muslim immigrants, Dr. Rajendra Prasad had toyed with the idea of populating Assam with Bihari Hindu immigrants so that Muslim influx from East Bengal could be checked. For instance, in the autobiography, Dr. Rajendra Prasad maintained:

I sounded the Assamese on the subject and they welcomed it. Some thought it better to have the Hindus of Bihar than the Muslims of Mymensingh. They welcomed the idea also because by themselves the Assamese were unable to bring the land under plough. But the influx of Muslims from Mymensingh was upsetting the population ratio, and the Assamese wanted to retain a majority in the Brahmaputra valley. The influx from Mymensingh could be countered only by Bihari Hindus to settle down on the land. (Rajendra Prasad, Autobiography, 1957)

However, this is not to imply that a section of the Assamese middle-class did not contribute to the flow of immigrants. It appears from the contemporary evidence that the upper strata of the then Assamese society also welcomed the importation of immigrant labour and did not suffer from a 'xenophobia' of the later period." Anandaram Dhekial Phukon, a leading personality of the Assamese society during the middle of the nineteenth century, in a memorandum, submitted to A.J.M. Mills, pleaded that the people from some of the backward parts of Bengal could be invited to immigrate as a means of improving the ratio of population of the province." (AJM Mills,

Calcutta, 1854). Gunabhiram Baruah, a member of Assamese gentry, even estimated that no less than a million people could easily be settled from outside on waste land of Assam. (Amalendu Guha, 1977, p.68) In fact, the Assamese elite of the nineteenth century were convinced that no economic progress was possible unless the then depopulated condition was restored to normalcy. Even some Assamese Mahajans provided a substantial part of the necessary finance to enable the immigrant peasants to bring virgin soil under the plough. (Ibid.) At the same time, most of them encouraged the influx of men to Assam with a view to employing cheap labour in their fields and homesteads. (Assam Banking Enquiry Committee Report, 1929-30) Over and above, the corrupt revenue officers, most of whom were Assamese, also gave settlement to the immigrants. (Assam Legislative Council Proceedings (ALCP) 1923, and Bishnu Bora's speech ALCP, 1927)

Since the Muslim immigrants happened to be Bengalis, their linguistic affinity with the Bengali Hindus gave a numerical push to the Bengali population in the province. After the partition of the country, the streams of Hindu Bengali refugees flowed into Assam from erstwhile East Pakistan (now Bangladesh) and it appeared to be a 'threat' to the socio-cultural and even political identity of the indigenous Assamese. In fact, Bengali migration into Assam had two major socio-political dimensions: (i) it began to increase the numerical strength of the Muslims in the province which threatened the dominant position of the Assamese Hindu elite; and (ii) it created the Assamese-Bengali tension on the issue of lingo-cultural question which got highly politicized.

Even after independence, immigration from erstwhile East Pakistan continued unabated and these dimensions of immigration still continues to be a factor in Assam politics. It appears that the period 1951-1971 is marked by significant increases in the growth rate of population. In 1951, the decadal increase in

population was 19.94 which shot up to 34.97 in 1961 and 34.95 in 1971. The corresponding all-India figures for these years are 13.31, 21.64 and 24.80 respectively. (*Economic Survey in Assam, 1972*. Department of Economics and Statistics, Government of Assam) Therefore, it is believed that the higher rate of growth of population in Assam cannot be explained only in terms of the natural rate of growth but also has to be explained in terms of large-scale immigration from outside the state (particularly from Bangladesh). Further, it may be noted that in the wake of Bangladesh war of 1971-72, several lakhs of Bengali immigrants poured into Assam but after the war was over, only a few of them returned home. The Assamese Hindu who happened to be the dominant group in the Brahmaputra valley feel that the large number infiltrators have threatened to impair the demographic balance of the state, and upset the socio-cultural equilibrium even to the extent of obliterating the identity of the local people. It is assumed that the Bengali immigrants constitute one of the important vote-banks in the state and thus it determines the trend of Assam politics.

In fact, the growing number of Bengali migrants into Assam is viewed by a large section of the Assamese people as a 'threat' to their right to socio-political and cultural identity. Linguistically, Assam now the most diversified state in India. It may be noted that 57 percent of its population speaks Assamese; and 16 percent speaks one of the local tribal languages. Bengali, the language of Bangladesh and West Bengal, is the mother-tongue of 17.4 percent of the population. (Myron Weiner, *Sons of the Soil*, Oxford University Press, 1978, p.81) Hindi, the language of migrants from Bihar, Uttar Pradesh and Rajasthan, is spoken by 4.3 percent of the population. Economically the Assamese elite feels a sense of insecurity from the point of view of what they call "economic exploitation" by the outsiders. It may be noted that the modern sinews of life such as employment, trade, business etc. are largely in the hands of

non-Assamese residents of Assam. The scope for government job is limited, the economic infrastructure of industrialization is grossly inadequate, and land and forest are not adequately used for the economic development of the state. Mention may be made that while all-India per capita income increased at the compound annual rate of 1.1 percent during the period from 1960-61 to 1982-83, the corresponding figures for Assam was 0.2 percent. Moreover, the number of job-seekers on the live Register is more than double from 1.89 lakh during 1975 to 4.03 lakh in 1982; out of 4.03 lakh job-seekers in 1982, 1.76 were educated unemployed. (Jogram Hati Baruah; "Assam and the Seventh Plan", *The Assam Tribune*, 1985.) Whatever employment opportunities are available, the educated Assamese middle-class has to face keen competition from the non-Assamese, particularly the Bengalis. The aspiring Assamese middle-class, therefore, considers some of the immigrant communities as a substantial 'threat' to their economic advancement. They feel that if the immigration from Bangladesh and other parts of India remains unchecked the Assamese people would soon lose their distinct identity.

Thus it appears that ever since the colonial rule there has been a growing apprehension in the minds of the Assamese people that they would be swamped by the continuous flow of the Bengali immigrants. In pre-independence period, formation of *Asom Jatiya Mahasabha* and *Asom Samgrakshini Sabha* was the manifestation of this anxiety which organized the Assamese people politically. Similarly after independence, '*Assamese nationalism*' began to take firm roots and the emerging Assamese middle-class undertook the task of strengthening "self-consciousness" among the indigenous Assamese masses with the hope that their mobilization might transform it into a widespread movement to achieve the goals of socio-economic, political and cultural significance. The language movement (1960), the movement on the issue of medium of instruction (1972), and the anti-

foreigner movement (1979-85) were directed towards the realization of such goals. More importantly, the formation of Asom Gana Parishad (AGP) in 1985 and ULFA in 1989 marked the culmination of the 'threat' posed by the Bengali immigrants, particularly from Bangladesh. Thus, since then, politics in Assam has largely been regionalized. This process of regionalization of politics has got a new lease of life in the event of Citizenship Amendment Act, 2019 to grant Indian citizenship to the "Hindu Bangladeshi" immigrants. The Act is clearly aimed at serving the interest of Hindu particularly immigrant and it has ignored the interest of the indigenous people. Therefore, this Act has been vehemently opposed by the indigenous people of Assam. In view of this The Assam Tribune maintained :

Assam is already having a large population of Bangladeshi migrants legal as well as illegal and Muslim as well as Hindus. If illegal Hindu Bangladeshi migrants are settled in Assam as Indian citizen, the state runs the risk of turning into a Bengali majority state in the near future together with the associated fallouts not the least the termination of "Assamese" as the official language. (The Assam Tribune, April, 3, 2017)

Such major socio-ethnic conflicts in the state so far between the Bangladeshi migrant and the indigenous people are supplemented by the reason of economic insecurity caused by rapidly decreasing arable land and also to project the right over land, language and culture of the indigenous people.

Affects of Muslim peasant migrants on the Land Right of the Indigenous Tribal People:

The colonial state designated large area of vacant land in Assam as "waste land" available either for tea plantation or for settlement of migrant peasants. In effect, it affected the interest of local gentry and the indigenous peasants. The widespread occupation of land for tea plantations consolidated the foundation of 'Planter's Raj' in Assam. By 1901 tea

plantation had occupied about one-fourth of the total settled area of Assam proper, went under 'Planters Raj'. (Amalendu Guha, 1977) Obviously this adversely affected the traditional agriculturists, as well as the shifting cultivators, many of whom came to be known as "Tribals". A number of public places like that of 'Market' where villages brought their farm products either for sale or exchange came under tea plantation. Even the rural communication system was disrupted as most of the public roads were fenced off and the people were denied access. Surprisingly this also included historic public roads like Rajgarh and Lahdoi garh. (Sanjib Baruah, 2000) In many places the agriculturalist villagers had to walk a number of miles around the tea gardens. The use of roads that went through garden was restricted. It may also be noted that the 'Natives' were not allowed to go through a tea plantation area on bicycle or with umbrella in the presence of whitemen. (Ibid) Occupation of land for tea plantation, however, did not create much trouble to the Tribals as they are basically familiar with paddy cultivation which requires low land unlike the tea plantation. The situation became critical when a large number of Muslim migrants began to flow from over-populated East Bengal (later East Pakistan and now Bangladesh) into Assam in search of land. First they occupied the 'Char' areas (plains of the river valley) then began to occupy the government land and encroached upon the grazing reserves. Since 1920 onwards they started encroaching the areas inhabited by the indigenous tribals.

The tribals are agriculturalists and as such their economic structure is essentially based on agricultural production. They were even regarded by the British colonial observers as the most skilled agriculturalist in Assam. They were impressed by their little irrigation channels known as 'dongs' in a region where the great majority of peasants depended on vagaries of the weather. (Hiren Gohain, 1987) As they are primarily agriculturalists the first and foremost

protection is needed in respect of land.

The Plains Tribals are a political category which emerged at the time of Scheduling of the caste and tribes under the Reforms of 1935 Act. The encroachment of Tribal areas by the migrants not only devastates the Tribal economy, but it also adversely affected the socio-political life of the Tribals. It brought a sudden change into demography of the state. In many places the encroachers and immigrants outnumbered the tribals. As such in some areas they have turned into an ineffective minority, exploited and discriminated by the outsiders. Thus immigration leads to disequilibrium of various kinds in socio-economic life of the Tribals. Although Assam Land and Revenue Regulation Act, 1886 was formulated no specific provision was made for the protection of tribal land. It was only during the 1930-40, due to the pressure of the Tribal League, the colonial state introduced some imaginary lines known as "Line System" by amending the Act of 1886 for the protection of Tribal land. (Report of Line System Committee, 1938) Accordingly, imaginary lines were created to demarcate the areas of the Tribals and the immigrants were not allowed to go beyond those lines. But the Muslim League Ministry led by Md. Sadulla abolished the 'Line System' in 1942 on the plea of 'grow more food' programmes under the policy of 'Land Development Scheme'. (Girin Phukon, op. cit) Thus Muslim immigrants were allowed to settle in the vast areas of uncultivable 'khas' land within the Tribal Belt.

It may be reiterated that in 1945 the Congress government prepared a scheme to constitute Tribal Belt and Block to protect the land rights of the plains Tribals over their land. The Act was passed in 1947 and made a part of Assam Land and Revenue Manual, Chapter X. The Tribal Belts were conceived as a protective measure against the onslaught of immigrants from East Bengal. The Second Bordoloi Ministry formed in 1946, added a new chapter to the Land Revenue regulation, 1886 relating

to protection of land of the Tribals. Accordingly the Law authorized the state government to notify the backward classes in need of protection so far as land is concerned. It also authorized the government to form the Belt and Block comprising compact areas predominantly inhabited by the Tribals. The Belts are larger units while the Blocks are relatively small where certain restrictions are imposed on settlement of government land and transfer of private land. The most important restriction is that such settlement and transfer are supposed to confine only to the notified classes. In pursuance of the provision of Chapter X of the *Assam Land and Revenue Regulation, 1886* of Government of Assam constituted 38 Belts and Blocks in Assam till 1981.

Even during the period of colonial rule the tribal elite complained that the non-tribal cultivators, particularly from Bengal, had been allowed to occupy land in the tribal areas. They were critical of the immigration policy of the Md. Saddula Government which they characterized as "policy of Invitation" to landless peasant from Bengal. (Bhimbor Deori, 1940) It appeared to them that the increasing numbers of non-tribals in the Tribal Belt were posing a threat to the tribal identity. A large scale immigration from Bengal and their settlement in the Tribal Areas created an acute problem of the tribals. It may be noted that the Assam Land and Revenue Regulation Act, 1886 provided protection of the Tribal land under its sections 160 to 171. The main objective of these sections was to protect the interest of the tribals. As such under this Act, as already noted, Tribal Belt and Blocks were constituted to restrict transfer of land by sale, mortgage and lease. But contrary to this the, Tribal elite very often complain that large-scale transactions between the tribals and the non-tribals within the Belts and Blocks have been taking place. Further, they alleged that most of the government officials and politicians are known to have been involved in such illegal transactions of land. In fact, there is a large

number of non-tribal populations within all the Tribal Belts and Blocks since the time of their constitution. (Report of Advisory Council, 1976) Thus non-tribal occupy the government waste-land and even the bulk of reserved forests of the north of the Brahmaputra Valley. In effect, large scale encroachment upon intrusion into Tribal Belts and Blocks have assumed alarming proportion which the government has admitted and in one of its circular states that “in spite of specific instructions issued from time to time for removal of unauthorized occupants from Tribal Belts and Blocks, large scale encroachments are not only continuing but also seem to be increasing.(Government Circular,1982) Thus situation has obviously led the Tribals to a pitiable state of landlessness and homelessness within the very Belts and Blocks which are created in order to protect their land right. Attempts to evict these immigrants have so far failed because of their strong financial standing and the Tribals often lose their land through mortgage and litigation. The Tribal elites complain that the government department has never cared to Belts and Blocks, and so they fall easy prey to eviction operations of the government. It is also advantageous for the government because it does not have to bother about compensation. Perhaps, this was the reason why the government reconstitutes those tribal Belts and Blocks as and when it feels necessary for land for various purposes even without notification. For instance, Tribal village of South Kamrup, Lakhimpur, Bijini, Thamulpur Tribal Belts and Blocks have been deserved by the Assam Government at different times which were constituted in 1950. (Memorandum,1991) (vide Govt. order No. RD.4/46/172 dated 27.2.50). The tribal leadership, thus complain that the permanent land settlement in the tribal areas has not yet been done. As a result, most of the tribal peoples do not have that land patta though they have been possessing a particular plot of land since time immemorial. As a consequence, they cannot receive any kind of

loan because they have nothing to mortgage in exchange. In view of this All Bodo Students’ Union alleged that in Assam there are as many as 45 tribal Belts and Blocks now covering an area of about 12,528,320 Bighas of land but nowhere they have been preserved by the enforcement of law. It further complains that the non-tribal immigrant encroachers have ‘illegally’, occupied lands in the Tribal Belts and Blocks.(Memorandum, 1987) In a similar vein Hiren Gohain, a reputed scholar, remarked:

“As for Tribal belt and blocks under successive ministries dominated by the Assamese caste-Hindus, they were repeatedly and massively breached. Not only were Bengal Hindu refugees from East Pakistan but even landless immigrant Muslims were allowed to settle there. As for the Assamese caste Hindus, they had no difficulty, with the state government machinery to back them in interpreting and modifying the definition of belts and blocks to their advantage. Further since the Tribals lack all protection from the inroads of money economy led by petty traders and money lenders, large number of them soon found themselves without a means of livelihood. Land alienation has been the direct result of economic exploitation and political domination” (Hiren Gohain, 1987).

The situation becomes more critical when the migrants from neighbouring countries, particularly from Bangladesh continue to occupy land within the tribal belts and blocks. It appears to the Tribals that the Tribal belts and blocks have become the target of attacks for habitation by unauthorised classes of people, specially the migration coming from the neighbouring countries since the last several decades. Thus Biruchan Dolley, president of Tribal Belts and Blocks Liberation Manch, Lakhimpur maintains:

They (migrants) carried children when they came and by now their population is multiplying in numbers resulting the situation in the areas explosive. In the extensive areas of North Lakhimpur sub-mountainous Tribal Belts, the Muslim immigrants have

made a base of strong hold deep into three Mouzas, namely Nowboicha, Laluk and Nakari so much so that village after village of the Adivashi Tribals have gone under their conquest. As the situation is becoming not only alarming but also very explosive which may give rise to vexed problem of communal tension some day or other. (Biruchan Doley, 1990)

Obviously, therefore, there has been a dearth of agricultural land in the tribal belts and blocks, mainly due to immigration from outside the state. In the subsequent period, the refugees from Bangladesh have made the problem acute. The contemporary Governments for political reason settled a large number of refugees in those areas of Tribal Belts and blocks. Besides, other non-tribal indigenous people also began to occupy these lands taking advantage of simplicity of the tribals. Gradually this has created a serious problem and bitter feeling among the tribals against the dominant section of the Assamese elite who still continue to be politically powerful.

It may be reiterated that under the British administration, the tribals remained backward educationally, socially and even economically. As a result they failed to occupy prominent place in the British Administration. As the areas inhabited by the Tribal people were not within the easy reach of the administration very little was done for the development of these people during the period of colonial rule. This state of affairs continued even after the country attained independence. The level of progress in the tribal areas has been extremely low. The rate of literacy is much lower than that of other non-tribal section of the population. The basic criterion which determine the level of development like the per capita income, per capita consumption, use of fertilizer, post and telegraphs and bank facilities sharply indicate the disadvantageous position of the tribals during the early years of post-independence period. The position did not show any noticeable improvement even during the last few decades of freedom as the government of Assam has failed to remove the

major handicaps standing in the way of balanced development. Though various schemes were undertaken, the benefits did not percolate down to the grass-root level leaving the major section of the tribals in the same pitiable condition of poverty and backwardness. Now the tribals do not want to be deprived of any economic benefit which other non-tribal Assamese groups enjoy. As the tribals are primarily agriculturalists, the first and foremost protection is needed in respect of land right. It may also be noted that the representatives of the tribals in the State bureaucracy and other government and non-government establishment is negligible due to lack of spread of education among them.

It appears to the tribal elite that the problems including the problem of land alienation could be solved only in a separate state of their own. The medium movement 1972 and the Assam movement 1979-85 had further sharpened the identity consciousness among the tribals. The emerging elite of Tribal 'middle class' and the youth—student force of the Tribals began to mobilize their people and the feeling of a sense of deprivation from what they call, 'legitimate share' of political power began to widen and deepen. In fact, bargaining for a share of political power began to be viewed as the means for solution of their problems. Indeed, 'adequate' share of political power, they believe, is necessary for the maintenance of lingo-cultural identity and all-round development of the tribals. Thus the maintenance of distinct identity and development of the tribals appear to be identical and complementary to each other. In effect, the emerging tribal elite consciously or unconsciously involve in the process of politics of identity. Thus different groups of the plains tribals of Assam demand either separate or autonomous state. As such the Bodo, Misings, Tiwas, Rabhas have been demanding political boundary for the purpose of maintaining their distinct socio-cultural identity. It is therefore, evident that in the multi-polar power-relationship the Plains Tribals have been

playing a significant political role in Assam.

In fact, Large-scale migration into Assam had changed its demographic composition to such an extent that it has become fertile ground for persistent ethnic conflict. The dimension of migration has been inextricably linked with the economic interest of different groups in Assam. Therefore, the process of migration had intensified the identity formation of ethnic groups which finally led the competition for resources among them and has manifested their demands for either separate or autonomous state. The existence of these indigenous people and their identity culture and economy are endangered now. In the last few decade, these indigenous people have seen much conflict and violence that have been caused by the plunderers of their resources. The conflicts, despite some constitutional safeguards and autonomous arrangement have led to wide spread unrest.

Summing up :

Thus this study shows that Migration into Assam, particularly to its resource rich Brahmaputra valley is a historical process. Over the ages, Assam has received migrants from various parts of the country and even outside. The problem of migration is still a living phenomenon in Assam politics. The Assamese Hindu who happens to be the dominant group in the Brahmaputra valley feel that continuous influx of people from outside the state, particularly from Bangladesh has been posing a threat to their distinct socio-cultural identity. The movement on the issue of 'Foreign National' (1979-85), IMDT Act and the current anti-Bangladeshi foreigner uprising, anti-Citizenship Amendment Bill, 2016 and anti Citizenship Amendment Act (CAA) movements is the manifestation of such a feeling. The lack of a sustainable design to handle the problem of immigration and popular discontent arising out of non-fulfillment of expectation of the nascent Assamese middle class in post-colonial Assam led to eruption of ethnic tension between indigenous Assam and immigrant population in the state. It is believed that the

migrant communities, particularly the Muslims constitute one of the important Vote banks in the state and thus it determines the trends of Assam politics. A section of the Assamese even expresses the apprehension that if the Muslim immigrants become the dominant group in Assam numerically in the years to come, a day may come when they might demand Assam's secession from India. Some of them even suspect that Bangladesh has deliberately been conspiring to send large number of people in order to change the communal ratio in the state in the hope of justifying the annexation of Assam with Bangladesh. It seems that the Bengali Muslim has already held the balance of political power in Assam. Thus their political clout is reflected in the state legislature. The formation of United Minority Front (UMF) in the eighties of the last century and in recent times, the emergence of All India United Democratic Front (AIUDF), a sectarian political organization, led by a section of Muslim elite has been a significant development of Assam politics. Similarly, other parties and groups have been trying to capitalize the issue of 'Bangladeshi Muslim and Hindu immigrants' into Assam in their game of power politics. In fact, the neo-rich tribal and even non-tribal elite talk about 'indignity' not to benefit the poorest within the respective communities, but to protect and promote their own interest. Therefore, it is interesting to understand how the issue of migration has been politicized and it is used as an instrument political strategy by different quarters instead of preventing its affects on the rights of the indigenous people. In fact, this factor has provided scope for expression of personalities of diverse groups of people inhabiting this region and generated political participation on a wide scale through political mobilization. By and large, it has been instrumental in politicizing the unorganized masses providing momentum to the process of political articulation.

Epilogue:

Most of the native people of northeast

India are poor, marginalized and neglected but whether by invoking indignity could their disadvantages be removed is a big question. The problem of poverty, regional underdevelopment, landlessness, lack of avenues for livelihood, growing unemployment are not due to migrant communities but by product of forces of capitalist market economy. The prescription offered by advocates of indignity such as formation of tribal states, creation of more territorial council, constitutional recognition for traditional political institution have little relevance in the age of globalization and neo-liberalism. They create the illusion that one can be safe only one's ethnic cocoon. In the hands of elite, the ideology of indigeneity marks the growing class exploitation within. (H. Srikanth. op. cit)

References:

Amalendu Guha, *Planters Raj to Swaraj: Freedom Struggle and Electoral Politics in Assam 1826-1947*, New Delhi, 1977, p. 68.

A.J.M. Mills, *Report on the Province of Assam* (Calcutta, 1854)

Assam Banking Enquiry Committee Report, 1929-30, Vol. I, p. 508-17.

Biruchan, Doley, "New land Policy of Assam: Tribal Belts and Blocks" *The Assam Tribune*, 9 July 1990.

Bhimbor Deori's speech in Assam Legislative Council Proceeding, Vol. I, 26 February 1940, p.103.

Census Report of India (Assam), 1931, Vol-III, Part I, p. 49.

Economic Survey in Assam, 1972, Department of Economics and Statistics, Government of Assam.

Girin Phukon, "Politics of Influx in Assam", *Politics of Regionalism in Northeast India* (New Delhi, 1996), p. 21.

Government Circular dated 30 December 1982, vide No. R/SRSD/16/82/10,

Dispur, Assam.

Hiren Gohain, "Tribal and Assamese Nationalism", *Frontier*, November 11, Vol. 22, 1987, p.7.

Harendranath Baruah, "The Development Scheme: Position of Indigenous People" *The Assam Tribune*, August 29, 1941.

H. Srikanth, "Who in Northeast India Are Indigenous?" *Economic and Political Weekly*, May 17, 2014, p.41.

Jogram Hati Baruah, "Assam and the Seventh Plan", *The Assam Tribune*, August 24, 1985.

Memorandum submitted to the Three-Member Committee on Bodo issue by the ABSU and BPAC, 1991.

Memorandum submitted by ABSU to the Prime Minister of India 1987.

Myron Weiner, *Sons of the Soil*, Oxford University Press, 1978, p. 81.

Report of the Line System Committee, 1938.

Report of the sub-committee of Advisory Council for Welfare of Scheduled Tribes (Plains) on Settlement of land in Tribal Belts and Blocks and Forest Land. 1976, p. 54.

Reported in *The Assam Tribune*, March 29, 1940.

Reply to Bishnu Bora, a member of Legislative Council, Assam Legislative Council Proceedings (ALCP), August 13, 1923, Vol.-III, p. 521, and Bishnu Bora's speech on July 23, ALCP, 1927, Vol. III, Part II, pp. 1089-91.

Sanjib Baruah, *India Against Itself* (New Delhi, 2000), p. 47.

Speech in Bengali, Assam Legislative Assembly Debates, February 16, 1938, pp. 66-71 (translated).

The Assam Tribune, November 15, 1940.

The Assam Tribune, April 3, 2017.

World Bank, "World Bank Indigenous Peoples' Operation Directives DD 4.2" July, 2005. □

Girin Phukon : Former National Fellow, ICSSR, New Delhi; Retired Professor and Head, Department of Political Science, Dibrugarh University.

Indian Growth Story: Unequal and far from Perfect

Mithilesh Kumar Sinha

Prologue

The Indian growth story has been far from perfect. That is not an understatement by any stretch of imagination. A growing challenge for the economy is the fast-evolving problem of inequality. Inequality in society is like air pollution. An unequal distribution of income leads to pressure for redistribution through distortionary taxes, hence reducing growth. Inequality leads to socio-political instability, which will in turn reduce investment and hence growth. Widening income inequality is the defining challenge of our time. In advanced economies, the gap between the rich and poor is at its highest level in decades. High and sustained levels of inequality, especially inequality of opportunity can entail large social costs. Entrenched inequality of outcomes can significantly undermine individuals' educational and occupational choices. Further, inequality of outcomes does not generate the "right" incentives if it rests on rents. In that event, individuals have an incentive to divert their efforts toward securing favoured treatment and protection, resulting in resource misallocation, corruption, and nepotism, with attendant adverse social and economic consequences. In particular, citizens can lose confidence in institutions, eroding social cohesion and confidence in the future. Everyone is affected by it to a varying extent. It's also an inevitable consequence of economic activity; i.e., people pursuing their dreams, some of them racing ahead, some falling behind. Inequality also arises and persists because of past factors that entrench disparity between social classes across

generations. Kids from lower-income families do not have access to good-quality schools and can be trapped in low-paying jobs, or worse, fall into drug use and crime. The cycle can perpetuate (Ranade: 2020).

In 2018, one billionaire was created every two days. Statistics show that most of the wealth has been sucked up to the top in recent decades. For example, the Credit Suisse's 'Global Wealth Report of 2019 says, the number of \$ millionaires worldwide went up from 13.88 million in 2010 to 46.79 million in 2019. Even as the Indian economy has grown over the last two decades, the growth has been more unequal in the country than in most parts of the world. Regarding India, Oxfam said the combined total wealth of 63 Indian billionaires is higher than the total Union Budget of India for the fiscal year 2018-19 which was at Rs 24,42,200 crore.

Literature

Is a strong case to make that with rapid growth, rising relative inequalities, more often than not, lead to advancing distributional equity in the society. This argument can be rationalised based on insights put forward by US economists Simon Kuznets, Tibor Scitovsky and Albert O. Hirschman. Some observers (Ostry & et.al.:2014) claim the correlation provides evidence economic inequality drives growth in a variety of ways. Incentives are greater for innovation and entrepreneurship when inequality is pronounced. Economists argue therefore, that wealth disparities are an inevitable part of a successful economy. Kaldor (1957) maintains that long-term market patterns

show pulls toward the concentration of wealth. Economists like Thorbecke & Charumilind (2002) find empirical evidence of a negative correlation of about 0.5-0.8 percentage points between long-term growth rates and sustained economic inequality. Denning (2011) concludes that inequality is “the single factor most closely and consistently related to crime.

The objective of the paper is to highlight the rising and alarming income and wealth inequality in India and its impacts. Keeping the above objectives in mind, the paper is divided in three sections. Section I presents the global perspective of income inequality. Section II highlights the rising and alarming income

and wealth inequality in India and section III examine its impacts and this section contains also suggestions with concluding remarks.

Income Inequality: Global Scenario

In advanced economies like USA and France, the gap between the rich and poor is at its highest level. The top 0.1 per cent captured growth in income share i.e. 12% in India, 18% in USA, 12% in France and 6% in China. The top 1% captured 29% of growth in income share in India, 34% in USA, 21% in France and 15% in China. The bottom 50% captured growth in income share of 11% in India, 1% in USA, 17% in France, and 13% in China.

Table1: Share of Total National Growth Captured by Different Income Groups, 1980-2014

Income Groups*	Total (%)	Bottom 50%	Middle 40%	Next 9%	Top 1%	Top 0.1%	Top 0.01%	Top 0.001%
India	100	11	23	37	29	12	6	3
China	100	13	43	29	15	6	3	1
France	100	17	42	20	21	12	6	2
USA	100	1	33	32	34	18	9	4

Source: Indian Income Inequality: From British Raj to Billionaire Raj.

Table 2: Inequality and Growth in the BRIC Countries (2000-2018)

Country	Average Income Growth (%)	Bottom 40 % Growth (%)	Difference between Income Growth of the Bottom 40% and Av Income Growth (%age points)	Top 1% Growth (%)
Brazil	5	20	14	16
China	361	263	-97	518
India	122	58	-64	213
Russian Federation	72	121	49	68

Source: BRIC Data

Inequality in India

Contrast between Growth of GDP and Income Distribution: Spectacular economic growth over the past three decades has made India a global economic powerhouse. Between 1990 and 2016, India's economy grew at a compound rate of around 7% in current dollars. The Indian economy is now the third largest in the world by purchasing power parity after China and the United States.

The surging economic growth has improved living conditions of its citizens, but these improvements were not uniformly distributed among India's diverse population. Despite being among the richest countries in the world, India has attracted negative attention in recent years as the second most unequal country in the world, after Russia. Incomes of the super-rich in India are growing at a staggering pace. The Credit Suisse's 'Global Wealth Report of 2019' says, in India, the number of dollar millionaires went up from 34,000 in 2010 to 759,000 in 2019. Inequalities in all dimensions, namely, consumption expenditure, income, and wealth have been on the rise since the launch of economic reforms in India. Though there is no data on inequality of income and wealth for the period preceding the economic reforms, the consumption expenditure data show clearly that the tendency towards decline in inequality has become a thing of the past.

Regarding income inequality, the India Human Development Surveys (IHDS) data acts as a shock to the comfort with which the consumption expenditure-based Gini was used as a proxy to show that inequality in India was very low. The wealth of the richest Indians reported in Forbes' India Rich List, amounted to less than 2% of National income in the 1990s, but increased substantially throughout the 2000s, reaching 10% in 2015 and with a peak of 27% before the 2008-09 financial crises. Such data suggests a rise in wealth inequality levels throughout the post-2000 period. The share of national income accruing to the top

1% income earners is now at its highest level since the creation of the Indian Income Tax (Act) in 1922. The top 1% of earners captured less than 21% of total income in the late 1930s, before dropping to 6% in the early 1980s and rising to 22% today. Over the 1951-1980 period, the bottom 50% group captured 28% of total growth and incomes of this group grew faster than the average, while the top 0.1% incomes decreased. Over the 1980-2014 period, the situation was reversed; the top 0.1% of earners captured a higher share of total growth than the bottom 50% (12% versus 11%), while the top 1% received a higher share of total growth than the middle 40% (29% vs. 23%). Income growth per adult growth can appear high for certain groups, but can represent little from the perspective of total growth at the country level. The top 0.1% earners captured more total growth than the bottom 50% (12% vs. 11% of total growth) over the period. The top 0.1% of earners represented less than 800,000 individuals in 2013-14; this is equivalent to a population smaller to Delhi's IT suburb, Gurgaon. It is a sharp contrast with the 389 million individuals that made up the bottom half of the adult population in late 2013. At the opposite end of the distribution, the top 1% of Indian earners captured 29% of total growth, as much as the bottom 84%. The comparison of these figures with China and other countries is particularly noteworthy. Out of the four countries, India is the country where the middle 40% benefitted from the least from total growth over the period. The bottom 50% however captured a similar share of total growth in India and in China (respectively 11% and 13%).

Income growth rates in India over the 1980-2014 periods substantially increase as we progress upwards through the distribution of income. The bottom 50% of earners experiences a growth rate of 97% over the period, while the top 10% saw a 376% increase in their incomes. The equivalent figures for the top 0.01% and top 0.001% were 1834% and

2776%, respectively.

A detailed analysis of the AIDIS data does show that the wealth shifts are increasingly towards upper deciles. ‘Considering wealth inequality by deciles revealed that only the topmost decile increased its share in asset ownership after 2002 ... this trend of wealth consolidation has worsened since then, and narrowed to the top 10 per cent and perhaps even lower; by 2012, the top 5 per cent alone owned half of the wealth’. This is corroborated by other sources, such as the Forbes’ Indian Rich list, according to which the wealth of the richest Indians that it reported amounted to ‘less than

2 per cent of national income in the 1990s, but increased substantially throughout the 2000s, reaching 10 per cent in 2015, and with a peak of 27 per cent before the 2008–09 crisis’.

Oxfam International’s January 2020 ‘Time to Care’ report goes on to say this about India in 2019 India’s top 1% of population holds 42.5% of national wealth while the bottom 50%, the majority of the population, owns a mere 2.8% of the national wealth. In other words, the top 1% hold more than 4 times the wealth held by 953 million people (or the bottom 70% of the population). Wealth of top 9 billionaires is equivalent to the wealth of the bottom 50% of the population.

Table 3: Share of Different Income Groups in the National Income of India

Income Group	Mid-1960s	1982-83	2000	2013-14
Top 10%	40%	30%	40%	55%
Middle 40%	40%	46%	40%	30%
Bottom 50%	19%	24%	21%	15%

Source: Chancel and Piketty, 2017

Table 4: Share of Total National Growth Captured by Different Income Groups in India: Before and After Liberalisation

Income Group	Share of Growth (1951-80)	Captured by Income Group (1988-2014)
Total	100%	100%
Top 10%	28%	66%
Middle 40%	49%	23%
Bottom 50%	24%	11%

Source: Chancel and Piketty, 2017

Table 3 shows that there was actually an increase in the share of the bottom 50 per cent of the adult population in the national income from 19 per cent to 24 per cent in the first three decades between the mid-1950s to the mid-1980s. In addition, the middle-income group too experienced an increase in the share while the share of the top ten per cent declined from 40 per cent to 30 per cent. But the trend was completely reversed since the mid-1980s with all the increase in income moving up to the rich top 10 per cent, while the rest of the population experienced sharp decline in the share, especially since the early 2000s.

Table 4 captures the growing inequality of incomes in over three decades under the neoliberal regime compared to the three decades of the pre-reform period. What is striking is not only all the rising income share shifting to

the top 10 per cent or the steep decline in the share of the middle class from about one-half of the national income in the first thirty years to less than one-fourth in the later period. This is a clear phenomenon of ‘hollowing out’ of the middle class.

Inequality between castes

In India, the upper classes were the main beneficiary of the nation’s surging economic development and poverty rates are also significantly lower among the upper caste Hindus rather than the Hindu other backward classes, the scheduled castes and scheduled tribes, and Muslims. One third of Muslim and Hindu scheduled castes and tribes are in poverty compared to 10% of the upper castes Hindu. Altogether, 28% or around 360 million Indians are living in conditions of severe poverty.

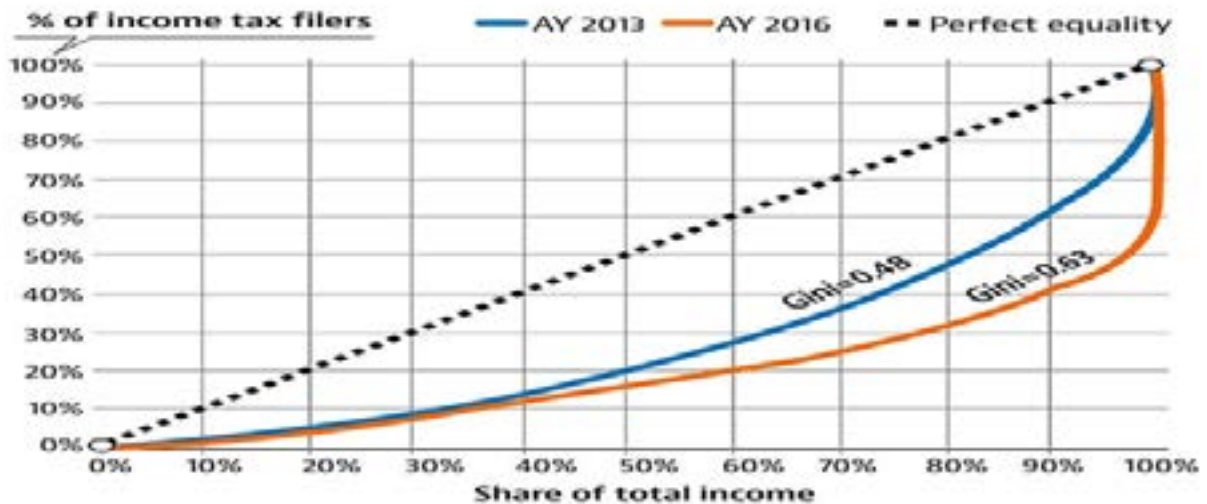
Income Inequality Among Caste and Religion

	Annual Income of HH (in Rs)	Per Capita Income (in Rs)	Annual Consumption (in Rs)	Per Capita Annual Cons (in Rs)
SC	89,356	19,032	87,985	18,740
ST	75,216	16,401	72,732	15,860
OBC	104,099	21,516	108,722	22,503
FC (Brahmins)	167,013	35,303	146,037	30,869
FC (Non-Brahmins)	164,633	36,060	143,497	31,430
Muslims	105,538	20,046	181,546	19,525
Others	242,708	56,048	181,546	41,924
Overall	113,222	23,798	109,216	22,956

Source: Wealth Inequality, Class and Caste in India, 1961-2012 (November 2018)

Note: (i) HH: Household; Others (non-Hindu, non-Muslim religion group and does not fall under SC/ST/OBC); FC (Hindu population who do not fall under SC, ST, and OBC). Calculation using NFHS IHDS 2011 dataset.

Analysis reveals that the Gini coefficient — the globally used statistical measure of income inequality — rose by 15 percentage points from 2013 to 2016

Conclusions can be drawn from above data analysis. First, the level of inequality is very high in the country and cannot be disputed. Second, India is experiencing the twin shocks of high levels of income inequality and a rapidly widening pace of such inequality. Third, as a corollary, the benefits of growth have been extremely skewed towards the rich. Higher inequality comes in the way of demand creation. Economic growth is sustainable provided the poor are also able to rise in the hierarchy and spend on goods and services. If these incomes do not rise, the demand cycle is interrupted.

Economic inequality can adversely exacerbate a range of social problems, including inter-group relations and conflict, social cohesion and violent crime. Inequality hurts not only the poor but everyone with increased crime and increased workplace accidents. India ranks 125 out of 159 countries in the Gender Inequality Index. In a range of indicators including mean years of schooling, gross national income per capital and labour force participation rates, Indian women lag significantly behind Indian men. Cumulative effects of entrenched inequality will worsen their deprivations. Inequality is also affecting India's urban landscape. Recent studies show that

class, ethnicity and caste inequalities represent the growing axis of residential segregation in contemporary urban India (Riaz: 2017).

There are two main areas where changes to policy could boost economic equality: taxation and social spending.

1. Progressive taxation where corporations and the richest individuals pay more to the state in order to redistribute resources across society.
2. Social spending on public services such as education, health and social protection, is also important. There is a strong case in India for free, universal public services.

Tackling inequality and reducing the gap between citizens is ironically a necessity to keep the economy ticking. In the West, high levels of prosperity across the citizens was one reason for expanding markets overseas. We do have a large populace that needs to move up the ladder or else will continue witnessing growth in waves rather than in a linear manner.

By increasing social spending, changing gendered attitudes towards care work, and ensuring the wealthy pay their share, we could take concrete action towards this goal. Doing so would be critical to resolving, not only the glaring inequities of the present, but also the threat of a more unequal future.

Epilogue

The billionaire boom is not a sign of a thriving economy but a symptom of a failing economic system. Those working hard, growing food for the country, building infrastructure, working in factories are struggling to fund their child's education, buy medicines for family members and manage two meals a day. The growing divide undermines democracy and promotes corruption and cronyism. India is one of the richest countries in the world, and yet, the average Indian is relatively poor as a result of highly-skewed income distribution.

Governments must prioritise care as being as important as all other sectors in order to build more human economies that work for everyone, not just a fortunate few. Policymakers of India need to consider policies to tackle inequality. The first is the crucial importance of continued and increased public expenditure for productive investments in infrastructure as well as for social expenditures and ensuring food access. Both aggregate expenditure and the

pattern of public expenditure are important.

References

- Erik Thorbecke & Chutatong Charumilind, Economic Inequality and Its Socioeconomic Impact, 30 World Development 1477, 1482 (April 22, 2002).
- Jonathan D. Ostry, Andrew Berg, & Charalambos G. Tsangarides, Redistribution, Inequality, and Growth, Int'l Monetary Fund, April, 2014.
- Nicholas Kaldor, A Model of Economic Growth, 67 The Economic Journal 591, 622 (Dec. 1957)
- Ranade, A. (2020): 'Too much inequality tends to retard economic growth', Livemint, June 2.
- Hassan, Riaz (2017): "India's Rising Inequality is Taking the Shine off its Growth Story even in the World's Eyes, Scroll.in, December 23
- Steve Denning, Lest We Forget: Why We Had A Financial Crisis, Forbes, Nov. 22, 2011.
- World Inequality Lab (2018). World Inequality Report 2018. World Inequality Database. □

Mithilesh Kumar Sinha: Professor of Economics, Nagaland University, Nagaland.

ৰোমাণ্টিক প্ৰেম, ৰোমাণ্টিক সম্পৰ্ক, মগজুৰ বিজ্ঞান আৰু কৈশোৰ কাল

ড° প্ৰাঞ্জল বুঢ়াগোহাঁই

কৈশোৰ কালত আমাৰ আবেগবোৰ অধিক সক্রিয়, ঠুনুকা আৰু শক্তিশালী হৈ পৰে। সি খঙেই হওক বা লাজেই হওক। ভয়েই হওক বা ৰোমাণ্টিক প্ৰেমেই হওক। আবেগৰ এই সক্রিয়তা অথচ ভংগুৰতাই আমাৰ সন্মুখত বেলেগ বেলেগ প্ৰত্যাহ্বানৰ সৃষ্টি কৰে। এই প্ৰত্যাহ্বান বিজ্ঞতাবে মোকাবিলা কৰিবলৈ কিশোৰ-কিশোৰীসকলৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেম আৰু ৰোমাণ্টিক সম্পৰ্কৰ লগত জড়িত কথাবোৰ আমি বিজ্ঞানসন্মত আৰু মুকলিমুৰীয়াকৈ পাতিব লাগিব। কিন্তু আমাৰ মূলকত এই কথাবোৰ দৰকাৰী সময়তো খোলাখুলিকৈ পাতিব পৰা হোৱাগৈ নাই। ৰোমাণ্টিক ভালপোৱাৰ ক্ষেত্ৰত আহি পৰা সমস্যা সম্পৰ্কত মই নিজে বহু কিশোৰ-কিশোৰীৰ লগত কথা পাতিব লগা হৈছে। বহু শিক্ষক, অভিভাৱকৰ পৰম্পৰাগত, আকোৰগোজ মনোভাৱৰ বাবে মই কিশোৰ-কিশোৰীৰ সমস্যা এটা লাঘৱ কৰাত ব্যৰ্থ হৈছোঁ। আনকি মই এই কথাও শিক্ষক-অভিভাৱক কিছুমানক বুজাই দিয়াত বিফল হৈছে যে ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক কোনো নৈতিক স্বলন বা অধঃপতন নহয়, বৰঞ্চ ই এক জৈৱিক বৈশিষ্ট্য। এই জৈৱিক বৈশিষ্ট্যক আমি বিজ্ঞানসন্মতভাৱে জানি লোৱাৰ দৰকাৰ আছে। এই সম্পৰ্কত আমি বিশদকৈ কথা পাতিম।

কিন্তু তাৰ আগতে মই লগ পোৱা দুগৰাকীমান কিশোৰ কিশোৰীৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ দুটা কাহিনী কৈ লওঁ। তাৰ গইনা লৈ তেতিয়া পিছৰ কথাখিনি পাতিবলৈ সুচল হ'ব।

ৰিম্পিৰ কথা :

পাঠকক প্ৰথমেই কৈ লৈছোঁ যে মই তেওঁৰ আচল নামটো নাই কোৱা। এবাৰ এখন মহাবিদ্যালয়ৰ এখন সভাত মই জীৱনৰ ইতিবাচকবিলাকৰ বিষয়ে এটা ভাষণ দিছিলো। ভাষণটো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অভিভাৱক-অভিভাৱিকা সকলোৱে একেলগে শুনিছিল। ভাষণ শেষ হোৱাৰ পাছত বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অভিভাৱক-অভিভাৱিকাই মোৰ লগত কথা পতাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে। তেওঁলোকৰ কিছুমান সমস্যা, অভিজ্ঞতা আদি ক'লে। তাৰ ভিতৰত এগৰাকী মহিলাই মোলৈ চাই কিছু অপেক্ষা কৰি থকা মই দেখিলো। মানুহ অলপ সেৰেঙা হোৱাত তেওঁ মোৰ কাষ চাপি আহিল। কন্দনামুৱা হৈ ক'লে— 'ছাৰ মোৰ এজনী ছোৱালী আছে। তাইক মোক ঘূৰাই দিব পাৰিব ছাৰ? মোৰ ছোৱালীজনী বচাওক চাৰ। মোক তাইক ঘূৰাই দিয়ক।' মানুহবোৰে মোক এনেকৈ কথা ক'লে বা মোৰ ওচৰত এনে আশা প্ৰকাশ কৰিলে এক ভয়ংকৰ যন্ত্ৰণাত মই চটফটাই উঠোঁ। কাৰণ মই এজন

মামুলি শিক্ষক। মুখেৰে দুই-চাৰিযাৰ উপদেশ-পৰামৰ্শৰ বাদে আন কাম কৰিব পৰাকৈ মোৰ জ্ঞান-কৌশল নাই। তথাপি কিশোৰ-কিশোৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিভিন্ন সমস্যাবোৰৰ প্ৰতি প্ৰবল আগ্ৰহ আৰু সহৃদয়তা অনুভৱ কৰোঁ। সেয়ে এনেবোৰ বিষয়ত দুই-চাৰিযাৰ কথা পাতিবলৈ বাধ্য হওঁ। সি যি কি নহওক, ৰিম্পিৰ ওচৰলৈ যাওঁ। মানুহগৰাকীয়ে মোক খোৱতে ক'লে— 'তাই আজিকালি আমাক (মাক দেউতাকক) তিলমানো পৰোৱাই নকৰে। যি তি কৰে ছাৰ। পঢ়া-শুনা বেয়া। আমি কথা ক'লে অকণো গুৰুত্ব নিদিয়ে। তাতকৈ ডাঙৰ কথা এতিয়ালৈকে তাই কেইবাবাৰো আত্মহত্যাৰ চেষ্টা কৰিছে। কেতিয়াবা তাই কটাৰীৰে নিজৰ হাতৰ সিৰ কাটি লয়, কেতিয়াবা বেৰত মূৰ খুন্দিয়াই আঘাত কৰি লয় ইত্যাদি। এবাৰ মাক-দেউতাকলৈ এখন চিঠি লিখি মৰিম বুলি ওলাই গ'ল। কাগজখন পাই লগে লগে থানাত খবৰ দিয়াত তাই এফালে গৈ থকা অৱস্থাত ৰাস্তাত পুলিচে উদ্ধাৰ কৰি ঘৰত গটাই দিয়ে।' কথাখিনি মনোযোগ দি শুনি মই ক'লো— 'মই এই সমস্যাটো নিশ্চয়কৈ ভাল কৰিব নোৱাৰোঁ। আপুনি মনোৰোগ বিশেষজ্ঞৰ লগত পৰামৰ্শ কৰা উচিত।' তেওঁ ক'লে— 'ছাৰ সেইবোৰ কৰা হৈ গৈছে। আনকি ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গ'লে তাই কয়, মোক ডাক্তৰে কিডাল কৰিব।' মই ক'লো— 'খুব সোনকালেই এদিন আপোনাৰ ঘৰলৈ গৈ আছে। কিবা আশা নকৰিব। মাত্ৰ কথা পাতিম।' সোনকালেই বন্ধ বাৰ এটাত মই তেওঁলোকৰ ঘৰত হাজিৰ হ'লোঁগৈ। বহি চাহ খালো। কুশল বাৰ্তা ল'লো। মাক-দেউতাক বহি আছে। মাকে ৰিম্পিক মাতি আনিলে। চিনাকি কৰাই দিলে। ক'লে— 'তোমাক লগ পাবৰ বাবেই ছাৰ বহুত দূৰৰ পৰা আহিছে।' তাই বিশেষ একো আগ্ৰহ নেদেখুৱালে। মাকে মাকৰ দৃষ্টিভঙ্গীৰে কথাবোৰ কৈ গ'ল। তাইক ডাঙৰ কৰোঁতে হোৱা কষ্ট, তাইৰ প্ৰতি থকা মৰম, আবদাৰ আদিবোৰৰ কথা। দেউতাকে কি কৰে তাইৰ বাবে সেয়াও ক'লে। 'ছাৰ তাই কিতাপ পঢ়ি থাকিলে আমি নুশুওঁ। মাজ-নিশালৈ বহি থাকো। তাইৰ জন্মদিনত তাইৰ মঙ্গল কামনা কৰি একোটাকৈ গছ পুলি ৰুওঁ। অথচ, মই কথা ক'লে তাই অকণো কথা বুলিয়েই নাভাৰে। মই জানো তাইৰ মাক নহয়। তাই জানো মাকৰ দুখ বুজিব নালাগে।' এইবুলি কৈ তেওঁ হুকুকাই কান্দি পেলালে। মই নিমাত। ৰিম্পিলৈ চালো। নিৰুদ্বেগ, নিৰ্বিকাৰ — যেন একো হোৱা নাই। দেখি এনে লাগিল, মাকৰ এই হিয়া ভঙা কান্দোনে

তাইৰ মনত তিলমানো প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি কৰিব পৰা নাই। মই ক'লো— 'ৰিম্পিৰ লগত মই কথা পাতিব খোজোঁ।' তাই মান্তি হ'ল কথা পাতিবৰ বাবে। আৰম্ভ কৰিলো। দুই-তিনিদিন। আন্তৰিকতাৰে, সহৃদয়তাৰে। এক অন্তৰ্ভেদী যাত্ৰা। এগৰাকী ছোৱালীৰ বা ল'ৰাৰ মাক-দেউতাকৰ প্ৰতি কি ভয়ংকৰ ক্ষোভ থাকিব পাৰে। কি ভয়ংকৰ ঘৃণা আৰু খং থাকিব পাৰে। মাক-দেউতাকৰ অজানিতেই তেওঁলোকৰ এটা এটা কামে কিদৰে তেওঁলোকৰ সন্তানক তেওঁলোকৰ কাষৰ পৰা মানসিকভাৱে বহুত দূৰলৈ লৈ যাব পাৰে। সৰহ সময়তেই কিশোৰ-কিশোৰীসকলে মাক দেউতাকে খং কৰা বা অত্যাচাৰ কৰাৰ সময়ত তাৰ বিষয়বস্তু দেখা নাপায়, বা বুজি পাবলৈ অক্ষম। তেওঁলোকে কেৱল খংটোহে দেখা পায়। ফলত খং বা মাৰ-পিটৰ ফলাফল বিপৰীতহে হৈ পৰেগৈ। ৰিম্পিৰ ক্ষেত্ৰতো চাগে তেনেই হ'ল। তাইৰ গোটেই কাহিনী লিখিলে এখন ডাঙৰ উপন্যাস হ'বগৈ। মই দুই চাৰিটা কথা উল্লেখ কৰি তাইৰ কাহিনী সামৰিম। মই তাইক বুজাই দিব পাৰিলোঁ যে তাইক সহায় কৰিবলৈ মই আগ্ৰহী। কেৱল তাইৰ ভাল আশা কৰিয়েই ইমান দূৰ বাটকুৰি বাই, সকলো কাম বাদ দি মই তাইৰ কাষলৈ দৌৰি আহিছোঁ। তাই যদি আকৌ বিচাৰে যিকোনো সময়তে, এটা আহানত দৌৰি আহি মই তাইৰ কাষত সাজু হ'ম। তাইৰ আনন্দ, হাঁহি আদি মোৰ সপোন, মোৰ আশা। তাই লাহে লাহে কথাবোৰ মোক ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। মাক-দেউতাকৰ লগত তাইৰ সংঘাত আৰম্ভ হৈছিল তাই লগৰে এটা ল'ৰাৰ লগত তাইৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা। তাই মোক কৈ গ'ল— 'ছাৰ তাক মোৰ লগ পাবলৈ মন যায়, কথা পাতিবলৈ মন যায়, দিনটোত এবাৰ দেখিলে মনটো ভাল লাগে- বহু সেয়াই। আমি কেতিয়াও কথা পাতিবলৈ মেনেজ কৰিব নোৱাৰোঁ ছাৰ। আঁতৰৰ পৰা চাওঁ। কিন্তু তাৰ লগত এযাৰ কথা পতাৰ ইচ্ছা মোৰ বহুত। এদিন স্কুলৰ ব্ৰেক টাইমত বিদ্যালয়ৰ পিছফালে থকা গছজোপাৰ তলত আমি আকস্মিকভাৱে লগ পালো। একো নভবাকৈ যত্নৰ দৰে আমি ঠাইতে ৰৈ গ'লো। ক'ব নোৱাৰাকৈ যত্নৰ দৰে আমি কাষ চাপিলো। নাজানো কিমাননো কাষ চাপিছিলো। কিবা কথাও কৈছিলো। সি মোৰ হাতখন ধৰিছিল। ক'ব নাজানিছো মোৰ কেনেকুৱা লাগিছিল। বিজয় ছাৰৰ মাতৰাৰত উচপ খাই গৈছিলো। ছাৰে কাণত ধৰি আমাৰ দুয়োটাকে প্ৰিন্সিপাল মেমৰ ৰুমলৈ লৈ

আনিছিল। মেমে গালি পাৰিছিল, মাৰিছিল। মই, আমি স্কুলখনৰ বদনাম কৰিছো বুলি কৈছিল। আকৌ এবাৰ তেনেকৈ হ'লে স্কুলৰ পৰা খেদি পঠাম বুলি কৈছিল। দেউতা-মাক মাতি নিছিল। দেউতা- মাক মোৰ আৰু স্কুলৰ আন শিক্ষকসকলৰ সন্মুখত প্ৰিন্সিপাল মেমে কৈছিল— আপোনালোকৰ ছোৱালীয়ে প্ৰেম কৰিছে। স্কুলৰ পিছফালে ল'ৰাৰ লগত লুকাই...। দেউতাই প্ৰিন্সিপালৰ অফিচতে মোক চৰিয়াইছিল। কেইবা চৰ। মায়ে কান্দিছিল”। কথাখিনি একেৰাহে কৈ ৰিম্পিয়ে উশাহ এটা লৈছিল। চকুপানী এটোপাল বাগৰি আহিছিল। অলপ সময় বৈ তাই উচুপি কৈছিল— ‘ছাৰ মই ধৰিবই নোৱাৰিলো ক'ৰ পৰা কি হ'ল, কেনেকৈ হ'ল। মই তৰ্কিবই নোৱাৰিলো। সেই এটা মাথো মুহূৰ্তই কেনেকৈ মোৰ জীৱনটো ইমান বেয়াকৈ সলাই পেলালে। মোৰ দোষ কি আনকি মই সেয়াও বুজিব নোৱাৰিলো। মই ছাৰ তাক লগহে কৰিছিলো। হাততহে ধৰিছিলো। সেই এটা মাথো কথাই মানুহৰ জীৱন এনেকৈ বিযাক্ত কৰে নে ছাৰ? মই ইমান বেয়া কাম কৰিলোনে ছাৰ?’ তাৰ পাছত তাই হুকুকাই অলপ কান্দি। মই একো কোৱা নাই। সন্মুখত বহি পিছৰ কথাখিনি শুনিবৰ বাবে অধীৰ অপেক্ষাৰে বাট চাই আছে। অলপ কান্দি তাই ব'ল। নিজে চকুপানীখিনি মুছিলে। স্থিৰ হৈ আকৌ ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে— ‘তাৰ পাছত ছাৰ মোৰ জীৱনেই বেলেগ হৈ থাকিল। ঘৰৰ বান্ধোন টান হ'ল। দেউতাকে বিদ্যালয়ত থৈ আহেগৈ, লৈয়ো আহেগৈ। মোবাইল চোৱা বন্ধ— জানোছা তাৰ লগত কথা পাঠোঁ, মেছেজ কৰোঁ। ঘৰৰ পৰা ওলাই যোৱা বন্ধ— জানোছা তাক লগ কৰোঁ। মা-দেউতাহঁতে ক'বলৈ গ'লে বাহিৰৰ পৰা দৰ্জা মাৰি মোক সোমোৱাই থৈ যায়— জানোছা সি লগ কৰে। ছাৰ, কি আচৰিতভাৱে মোৰ পৃথিৱীখন সলনি হৈ গ'ল মই বুজিবই নোৱাৰিলো। স্কুলত মোৰ পঢ়াও বেয়া হ'ব ধৰিলে ছাৰ। পঢ়িবলৈ মন নাযায়। দুখ লাগে। ইমান বেয়া নে মই, যে মোৰ বাবে পৃথিৱীখন ইমান সলনি হৈ গ'ল। স্কুলত সকলোৱে যেন এটা ডাঙৰ সত্য আৱিষ্কাৰ কৰিলে যে প্ৰেমত পৰাৰ বাবেই ৰিম্পি পঢ়াত গেলিলে। কিবা এটা নোৱাৰিলেই সেইটোকে কয়— প্ৰেম কৰিছে নহয়, ফুকলীয়া বয়সত। ছাৰ, যিকোনো কথাতে অকল সেইটোকে টানিব। প্ৰেমত পৰিলে, পঢ়া গ'ল। পৰীক্ষাত নোৱাৰিলেও ক'ব প্ৰেম হ'লটো। ঘৰটো একে। আনকি ভাত খাবৰ সময়তো ক'ব— ‘খা আমাৰ মান-সন্মানটো

খালিয়েই, এতিয়া ভাত খা।’ তাই আকৌ এবাৰ হুকুকাই কান্দি উঠিল। কিছু পৰৰ পাছত আকৌ স্থিৰ হৈ কৈ গ'ল— ‘এনেকৈ ভাত খাব পাৰি জানো ছাৰ। এনেকৈ জীয়াই থাকিব পাৰি জানো ছাৰ? মোৰ বাহিৰলৈ অলপ যাবলৈ মন যায়, বন্ধুবোৰক লগ পাবৰ মন যায়, সিহঁতৰ লগত কথা পাতিবলৈ মন যায়। স্বাভাবিক জীৱন এটা জীয়াই থাকিবলৈ মন যায়। সকলো ক্ষেত্ৰতে, সকলোৱে মোৰ সেই প্ৰেমৰ কথাৰে দোষী কৰে। সেইটোতো নহয় ছাৰ। মই তেনে এটা কাম কৰিলো বুলিয়েই মোক ইমান বৰ্জনীয় কৰিব লাগেনে? মই নাজানিলো যেনিবা। মই কষ্ট পাইছোঁ ছাৰ। বহুত কষ্ট।’ আকৌ তাই বহু পৰ বৈ আছিল। ময়ো। একো কোৱা নাছিলো। পাঠক বন্ধু, ৰিম্পিয়ে মোক যিধৰণেৰে কথাখিনি কৈছিল, যিমান আবেগিকভাৱে কৈছিল মই নিশ্চয় তেনেকৈ পৰা নাই। কিন্তু এয়াৰ কথা লাজ-লাজকৈ হ'লেও কওঁ— সেইদিনা ময়ো ৰিম্পিৰ লগে লগে উচুপি উঠিছিলো। তাৰ পিছৰ কথাখিনিলৈ আহোঁ। তাই কৈ গ'ল— ‘ছাৰ মোৰ এনেকৈ থাকি অকণো ভাল লগা নাই। মোক কোনেও ভাল নাপায় ছাৰ। সকলোৱে মোক বেয়া বুলি ভাবে। মাহঁতেও। মই কাৰো জীৱনৰ বাবে একো লাগতীয়াল নহয় ছাৰ। মই নথকাহ'লে পাপাহঁতে এই বদনামবোৰ নাপালেহেঁতেন। টোপনি নাহে ছাৰ। ৰাতি কেতিয়াবা ঘপুকৈ উঠি ভাবো, যাওঁগৈ নেকি, একেৰাৰে। কাকো আমনি নকৰাকৈ, কাৰো আমনি নোহোৱাকৈ। সাহস নহয়। তালৈ মনত পেলাওঁ। ছাৰ, এতিয়া তালৈ মোৰ বেছিকৈহে মনত পৰে। মোৰ কোনো নাই যেন লাগে, মোক কোনোৱে নুবুজে যেন লাগে। কিন্তু সি বুজে ছাৰ। তাৰ চকুলৈ চালেই লাগে মোৰ কথাবোৰ সি বুজিছে, সি জানিছে। সি আঁতৰি থাকে, কিন্তু মৌলৈ চায়। মই এদিন কথাবোৰ তাক মনে মনে লিখি দিলোঁ। সিও মোক লিখি দিছিল— ‘মা-পাপাক কষ্ট নিদিবা। তেওঁলোকৰ মতে কামবোৰ কৰাচোন। আমি লগ নহওঁ দিয়া। কথাবোৰ মনতে থাকক। তেওঁলোকে তোমাক জন্ম দিছে, ডাঙৰ কৰিছে। তোমাৰ পৰা আশা কৰিবই, ভাল বিচাৰিবই।’ — ছাৰ সি ইমান বুজি পায় কথাবোৰ। তাক মোৰ বেছিকৈহে ভাল লাগে। সি মাজে মাজে মোলে লিখে। সি লিখা চিঠিবোৰ পঢ়ি মই খাই পেলাওঁ ছাৰ। কিন্তু মই লিখা এখন তাৰ ঘৰত পালে। তাৰ মাক-দেউতাকে মোৰ দেউতাক ফোন কৰি জনালে, মই তেওঁলোকৰ ল'ৰাক গেলালো বুলি। এতিয়াও এৰা নাই বুলি। ছাৰ, মোক উঠিব নোৱাৰাকৈ

মাৰিলে দেউতাই। বিষত মোৰ মৰো যেন লাগিছিল। কিন্তু অকণো কন্দা নাছিলো ছাৰ। মনতে ভাবিছিলো মৰিয়াই মৰিয়াই মোক মাৰি পেলাওক। মায়ে আঁতৰৰ পৰা চাই আছিল ছাৰ। এবাৰো দেউতাক নক'লে নামাৰিবা বুলি। আগতে এচাট দিলেই মায়ে নামাৰিবা বুলি হাত পাতি ধৰিছিল ছাৰ। মই কেবাদিনো পৰি থাকিলো বিষত। নমৰিলো। কিন্তু নিজে মৰাৰ পৰিকল্পনাটো যেন বেছি হ'ল। এদিন ব্লড এখনেৰে হাতৰ সিৰবোৰ কাটি পেলালো ছাৰ। বহুত তেজ ওলাল। তেজবোৰ দেখি কিবা এটা বেলেগ লাগিছিল। আগতে অকণমান তেজ দেখিলেই মূৰ ঘূৰায়। কিন্তু সেইদিনা নিজে হাত কাটি সবসৰকৈ ওলাই অহা তেজবোৰ চাই ভয় লগা নাই। কিবা এক উত্তেজনাত মই উন্মাদ হৈ উঠিছিলো। আৰু কাটিছিলো। এসময়ত মই চাগে অচেতন হৈ গৈছিলো। বাছি থাকিবলৈ মন নাছিল ছাৰ। অথচ বাছি আছোঁ। জী থাকিবলৈ মন নোযোৱাকৈ জীয়াই আছো ছাৰ।'

পাঠক বন্ধু, এইখিনিলৈকে মই বিম্পিৰ কথা ক'লো। তাৰ পাছত মই তাইৰ লগত কি কৰিলো বা কি কথা পাতিলো সেয়া সদ্যহতে অপ্ৰাসঙ্গিক। মই এই কথাখিনিৰে আপোনালোকক এইটোহে ক'ব খুজিছো যে ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ সম্পৰ্কটো এই বয়সত কিমান স্বাভাবিক অথচ সেই বিষয়টোৰ লগত বিজ্ঞভাবে মোকাবিলা কৰিবলৈ আমি এতিয়াও সাজু হৈ উঠা নাই। মই কোনো এগৰাকী-দুগৰাকী বিশেষ অভিভাৱকৰ কথা কোৱা নাই। এই ক্ষেত্ৰত আমি সামাজিকভাবেই অপৰিপক্ক হৈ আছোঁ। কি বিদ্যালয়, কি ঘৰ সকলোৱে এনে বিষয়ৰ লগত বিজ্ঞভাবে মোকাবিলা কৰিবলৈ শিকাৰ দৰকাৰ আছে। পাঠক বন্ধু, এইখিনিতে আৰু এগৰাকী কিশোৰৰ কথা কোৱাৰ লোভ মই সামৰিব পৰা নাই। তদুপৰি মই ভাবিছোঁ বেলেগ ধৰণৰ আৰু এটা ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ কথা ক'লে আপোনালোকে এই বিষয়টো আৰু সন্সলীয়াকৈ বুজিব পাৰিব।

ধীমানৰ কথা :

ধীমানৰ কথা লৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল ধীমানৰ মাক। তেওঁ মোক ফোনতে দুই-চাৰিবাৰ ধীমানৰ কথা কৈছিল। তেওঁ ভূগি থকা সমস্যাটোৰ ভয়াবহতাৰ কথা কৈছিল। এদিন সময় মিলাই ধীমানৰ মাকক মাতি পঠিয়ালো। তেওঁৰ লগত ভালকৈ কথা পতাৰ পাছত মই ধীমানৰ লগত কথা পাতিম বুলি জনালো। তেওঁ আহিল এদিন। মোক কথাবোৰ কৈ গ'ল। প্ৰথমে ধীমানৰ লগত

থকা তেওঁৰ সম্পৰ্কৰ গভীৰতাৰ কথা ক'লে— 'ছাৰ, দেউতাকৰ লগত ইমান নালাগে। কিন্তু মই বুলি ক'লে সি মৰি যাব পাৰিছিল। একেৰাহে মোৰ লগতে লাগি থাকে। মোৰ লগতহে শুৱে। মোৰ লগত নুশুলে তাৰ টোপনি নাহে। কিতাপ ৰাতি যেতিয়ালৈ পঢ়ে তেতিয়ালৈ মই কাষত বহি থাকোঁ। মই থাকিলে সি মন দি পঢ়ে। তাৰ মাজত সি শুধি থাকে— মা তোমাৰ টোপনি ধৰিছে নেকি, তুমি কষ্ট পাইছা নেকি? মোৰ জ্বৰ-মূৰ কামোৰণি হ'লে সি অনবৰতে মোৰ কাষতে থাকে। পানীগিলাছ, অমুকটো, তমুকটো গোটায়। মূৰত মোহাৰি ডাঙৰ মানুহে কোৱাদি কয়— ভাল পাইছানে? ভাল হ'ব। মই আছো নহয়।' কথাখিনি কৈ তেওঁ অলপ পৰ ব'ল। মানুহগৰাকী শোকত ভাগি পৰা দেখিলো। আকৌ ক'বলৈ অলপ সময় ব'ব লগা হ'ল। —'আজি এবছৰ হ'ল, কি যে হৈ গ'ল ছাৰ। ইমান বিপৰীত। একেটা মানুহৰে ইমান বেলেগ ৰূপ। নিজৰ ল'ৰাকে ইমান অচিনাকি লগা হ'ল। মই কেতিয়াবা ব' লাগি চাওঁ ছাৰ— ই সেই ধীমানেই নে? ই মোৰ সেই সন্তানেই নে? গোটেই ঘটনাটো আজি এমাহ মানৰ কথা ছাৰ। ওচৰৰে ছোৱালী এজনীৰ প্ৰেমত পৰিলে। একে স্কুলত পঢ়া। ই ক্লাচ টেন, তাই ক্লাচ এইট। তাই ইয়াৰ আগতেও দুটামান ভালপোৱা ল'ৰা আছিল ছাৰ। ফেমিলীও ভাল নহয়। তেনে ছোৱালী এজনীৰ লগত মই মোৰ ল'ৰাৰ সংসাৰৰ কথা কল্পনাই কৰিব নোৱাৰোঁ। মই কথাষাৰ গম পাই তাক ঢেৰ বুজালো ছাৰ। পঢ়াৰ কথা ক'লো, ভৱিষ্যত জীৱনৰ কথা ক'লো, তাই কেনেকুৱা ছোৱালী সেইবোৰ বুজাই দিলো, সিহঁতৰ পৰিয়ালৰ কথা ক'লো। কিন্তু মোৰ কথা তাৰ মূৰতেই নোসোমাল ছাৰ। ইমান দান্তিকভাৱে মাকৰ আগত কৈ দিয়ে— মই তাইক ভাল পাওঁ। কেতিয়াবা বিয়া যদি কৰাৰ লাগে, তাইকেই কৰাম। ছাৰ গালি পাৰিলো, মাৰিলো। দেউতাকে কেইবাদিনো সৰহকৈয়ে মাৰিলে। কিন্তু কি আচৰিত তাৰ জিদ বাঢ়িহে যায়। আমাৰ চকুৰ সন্মুখতে সি তাইৰ লগত ফোনত কথা পাতিবলৈ ল'লে। ফোন কাটি ল'লো। আমাকে দেখুৱাই সি তাইলৈ চিঠি লিখিবলৈ ল'লে। আমাৰ চকুৰ সন্মুখেদি সি তাইৰ লগত ফুৰিবলৈ যাবলৈ ল'লে। কি আচৰিত জেদ, কি আচৰিত দস্তালি। মেট্ৰিক পাছ কৰাৰ পাছত তাইৰ পৰা আঁতৰি থাকক বুলি ডিব্ৰুগড়ত এখন কলেজত হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰীত নাম লগাই দিলো। পঢ়াত মন নাই। তাৰ প্ৰেমহে ডাঙৰ। মোবাইলত কেৱল তাইৰ লগত কথা।

তাই আনকি তাৰ ভাড়াঘৰলৈও অহা বুলি শুনিলো। মই ঘৰ এৰি তাৰ লগত থাকিবলৈ গুছি আহিলো। মই থকাতে তাই আহি তাৰ কামত সোমাই কথা পাতিবলৈ ল'লে ছাৰ। মই নিজকে চম্ভালিব নোৱৰা যেন লাগিল। তাইক চুলিত ধৰি বাহিৰ কৰিলোঁ। গালি পাৰিলোঁ। মাৰ-পিটো কৰিলো ছাৰ। তাৰ পাছত তাৰ ৰূপটো আৰু ভয়ংকৰ, মোক সোমাব নিদিয়ে। দা লৈ বহি থাকে। মোক কাটিব। মাকক কাটিব। তেওঁ হুকুকাই কান্দি পেলালে। —‘ছাৰ চাওকচোন সেই ল'ৰাটোৱে এতিয়া মোক কাটিবলৈ দা লৈ বহি আছে। মোৰ নিজৰ গৰ্ভকেই ধিক্কাৰ দিবলৈ মন যায় ছাৰ। মই ক'ত ভুল কৰিলো?’

পাঠক বন্ধু, ধীমানৰ মাকৰ কথাখিনি মই ইমানতে সামৰিম। এইখিনি কথাৰ পৰাই আপুনি নিশ্চয় ধীমান আৰু তাৰ মাকৰ মাজৰ দ্বন্দ্ব বা অসুবিধাখিনিৰ কথা বুজিছে নিশ্চয়। এতিয়ালৈকে এই দ্বন্দ্বখিনিৰ কাৰণে মই ধীমান বা ধীমানৰ মাক-দেউতাক কাকো জগৰীয়া কৰিবলৈ যোৱা নাই। ধীমানৰ কথা ইয়াৰ পিছৰ আলোচনাখিনিৰ মাজলৈ আমি আনিয়েই থাকিম। সদ্যহতে আমি কৈশোৰ কালৰ এই ৰোমাণ্টিক প্ৰেম আৰু ৰোমাণ্টিক সম্পৰ্কৰ দুই-চাৰি জৈৱিক কথা পাতি ল'ব লাগিব। তেহে আমি বুজিব পাৰিম ধীমান বা ৰিম্পি কিয় এনেকুৱা হ'ল। লগতে আমি এই কথাও তং কৰিব পাৰিম— ধীমান আৰু ৰিম্পিৰ মাক-দেউতাকৰ আচৰণ কেনে হ'ব পাৰিলেহেঁতেন।

কৈশোৰ কালৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ ৰসায়ন :

আমাৰ মগজুৰ কাৰ্যত দুই ধৰণৰ ৰাসায়নিক পদাৰ্থই বিশেষ ভূমিকা লয়। তাৰে এবিধ হ'ল— আমাৰ শৰীৰৰ বিভিন্ন হ'ৰ্মনবোৰ আৰু আনবিধ হ'ল— স্নায়ুপৰিবাহীবোৰ। আমাৰ শৰীৰৰ বিভিন্ন অংশত থকা গ্ৰন্থিবিলাকৰ যোগেদি আমাৰ শৰীৰে ষাঠিবিধতকৈ অধিক হ'ৰ্মন নিঃসৰণ কৰে। এই হ'ৰ্মনবোৰে মগজুৰ বাহিৰৰ ভিতৰৰ বিভিন্ন অংশলৈ বিভিন্ন বাতৰি আদান-প্ৰদান কৰে। ইয়াৰ কিছুমান হ'ৰ্মন বিশেষকৈ কৈশোৰ কালতহে নিঃসৰণ হয় বা সক্ৰিয় হৈ উঠে আৰু বিভিন্ন কাৰ্য পৰিচালনা কৰে। তেনে কেইবিধমান হ'ৰ্মন হৈছে তেস্তোষ্টেৰণ (Testosterone), এষ্ট্ৰজেন (Estrogen) আৰু প্ৰজেস্টেৰণ (Progesterone)। এইকেইবিধ হ'ৰ্মনক পোনমূৰে যৌন হ'ৰ্মন বুলিও ক'ব পাৰোঁ। আচলতে এই হ'ৰ্মন কেইবিধৰ নিঃসৰণৰ আৰম্ভণিৰ যোগেদিয়েহে কৈশোৰ কালৰ আৰম্ভণি হয়। এই

হ'ৰ্মনবিলাকৰ নিঃসৰণে দেহ-মগজুত বহু পৰিৱৰ্তন আনে যিবোৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি আমি ছোৱালী এজনীক গাভৰু হোৱা বা ল'ৰা এজনক ডেকা হোৱা বুলি কওঁ। আনহাতে স্নায়ুপৰিবাহীবোৰে আমাৰ আবেগিক জীৱনত অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লয়। আমাৰ শৰীৰত, মনত উত্তেজনা সৃষ্টিকাৰী কেইবিধমান স্নায়ুপৰিবাহী হ'ল— এপিনেফ্ৰাইন (Epinephrine), ন'ৰপাইনেফ্ৰাইন (Norepinephrine) আৰু গ্লুতামেট (Glutamate)। আকৌ, কিছুমান স্নায়ুপৰিবাহী আছে যিবোৰে শৰীৰ আৰু মনৰ উত্তেজনা প্ৰশমিত কৰিব পাৰে। যেনে— ছেৰ'টনিন (Serotonin)। এইবিধ স্নায়ুপৰিবাহীয়ে উদ্বেগ আৰু উত্তেজনাৰ বিপৰীতে যুঁজি মনক শান্ত কৰি ৰাখিব পাৰে। আনহাতে ইয়াৰ অভাৱৰ ফলত কিশোৰ-কিশোৰী অতি আক্ৰেশী, খঙাল বা বিমৰ্ষ হ'ব পাৰে। দ'পামাইন (Dopamine) নামৰ এবিধ স্নায়ুপৰিবাহী আছে যি মনটোক আৰু শৰীৰটোক ভাল লগা এটা অনুভৱ দি থাকে। ই একে সময়তে শৰীৰ মনক উত্তেজিতও কৰে আৰু প্ৰশমিতও কৰে। এই স্নায়ুপৰিবাহীক বিজ্ঞানীসকলে feel good neurotransmitter নাম দিছে।

পাঠক বন্ধু, ৰোমাণ্টিক প্ৰেম কেৱল কৈশোৰ কালৰে বৈশিষ্ট্য নহয়। মোটামুটি সমগ্ৰ জীৱন জুৰি ই আমাৰ বৈশিষ্ট্য হৈ থাকে। কিন্তু বয়স অনুসৰি, জীৱন কাল অনুসৰি ইয়াৰ স্বভাৱৰ সাল-সলনি ঘটে। কৈশোৰ কালত সি প্ৰচণ্ডভাৱে সক্ৰিয়, প্ৰতিক্ৰিয়াশীল আৰু ক্ৰীড়নক হৈ পৰে। তাৰ কাৰণ হৈছে এই কালত তেস্তোষ্টেৰণ (Testosterone), এষ্ট্ৰজেন (Estrogen), প্ৰজেস্টেৰণ (Progesterone) আদি যৌন হ'ৰ্মনবোৰ শৰীৰে নতুনকৈ নিঃসৰণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। এই হ'ৰ্মনবোৰে লিম্বিকমগজত প্ৰচণ্ড সঞ্চালনৰ সৃষ্টি কৰে। মগজুৰ এই অংশ আমাৰ আবেগবিলাকৰ বাবে দায়বদ্ধ। মগজুৰে এই হ'ৰ্মনবোৰৰ উপস্থিতি নতুনকৈ পায়, গতিকে সঠিকভাৱে মোকাবিলা কৰিবলৈ মগজুৰ প্ৰস্তুতি নাথাকে। তাতে আকৌ আবেগ নিয়ন্ত্ৰণ, সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ আদিৰ দায়িত্বত থকা আমাৰ প্ৰিফ্ৰন্টেল কৰ্টেক্স এই সময়ত গঠনৰত অৱস্থাতে থাকে। সাতে সোতৰই মিলি এই সময়ত ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ উত্তেজনা অতি সক্ৰিয়, তীব্ৰ আৰু ঠুনুকা হৈ পৰে। মানুহৰ জীৱনত ৰোমাণ্টিক প্ৰেম যে কৈশোৰ কালতহে আৰম্ভ হয় তেনে নহয়। কৈশোৰত ভৰি দিয়াৰ আগতেই ৰোমাণ্টিক প্ৰেম আৰম্ভ হ'ব পাৰে, যিটোক আমি আজিকালিৰ ভাষাত

ক্ৰাশচ বুলি কওঁ। মোৰ লগৰ বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগতো প্ৰেমৰ কথা ওলালে দুই-চাৰিয়ে কয় বোলে তেওঁলোকৰ প্ৰথম প্ৰেম সৰু থাকোঁতেই, চতুৰ্থ-পঞ্চম শ্ৰেণীত থাকোঁতেই হৈছিল। আমি জানো প্যুবাৰ্টিৰ লগে লগেহে শিশুৰ মন-শৰীৰ যৌন জীৱন আৰু অভিজ্ঞতাৰ বাবে সাজু হৈ উঠে। তেতিয়াহঁলে তাৰ আগতেই এই ক্ৰাশচ কিদৰে সম্ভৱ? প্ৰায় ন-দহবছৰ মান বয়সত আমাৰ শৰীৰে কিছুমান বিশেষ হ'ৰমন নিঃসৰণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে— যিবিলাকক একেলগে এন্ড্ৰজেন (Endrogen) বোলে। এই এন্ড্ৰজেনবোৰৰ ভিতৰত বিশেষভাৱে DHEA বা দিহায়ড্ৰএপিয়ানগ্ৰস্তেৰন (Dehydroepiandrosterone) নামৰ এন্ড্ৰজেনৰ বাবে আমি এই ক্ৰাশচ বা প্ৰথম প্ৰেম অনুভৱ কৰোঁ। এই ক্ৰাশচক আমি অনুৰাগ বা আসক্তিৰ ফেহুঁজালি বুলি ক'ব পাৰোঁ। কিন্তু ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ মূল দফা আৰম্ভ হয় প্যুবাৰ্টি বা কৈশোৰত ভৰি দিয়াৰ পিছতহে। কৈশোৰতহে আমি আচল যৌন আগ্ৰহ আৰু আসক্তি অনুভৱ কৰোঁ। বা আন কথাত ক'বলৈ গ'লে প্ৰেমৰ নিচা অনুভৱ কৰোঁ। মজাৰ কথা হ'ল যৌন আসক্তিৰ বাহিৰে পৰিপূৰ্ণ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমত থকা প্ৰায় গোটেইখিনি উপাদান আৰু লক্ষণ এই ক্ৰাশচত থাকিব পাৰে বা থাকে। কিন্তু আজিকালি প্যুবাৰ্টি আগৰ দিনতকৈ আগতীয়া বয়সত হ'বলৈ লৈছে। বহু ল'ৰা-ছোৱালীৰ ন-দহ বছৰৰ ভিতৰতে প্যুবাৰ্টি হৈ যায় আৰু তেওঁলোকৰ মন, শৰীৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ বাবে সাজু হৈ উঠে।

কিশোৰ আৰু কিশোৰীৰ মাজত থকা ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ পাৰ্থক্য :

কিশোৰ আৰু কিশোৰীৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ স্তৰ একে নহয়। ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ ক্ষেত্ৰত কিশোৰ আৰু কিশোৰীৰ মাজত থকা এই পাৰ্থক্য অভিভাৱক-অভিভাৱিকা, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী বা কিশোৰ-কিশোৰীসকলেও ভালদৰে বুজি পোৱাটো অতি দৰকাৰী বুলি মই ভাবো। যৌন জীৱন আৰু ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ এই পাৰ্থক্যবোৰ বুজি কিশোৰ আৰু কিশোৰীৰ ক্ষেত্ৰত আমি বেলেগ বেলেগ ধৰণে ব্যৱস্থা লোৱা আৰু আচৰণ কৰাৰ দৰকাৰ থাকে। ল'ৰা আৰু ছোৱালী সামাজিকভাৱে সমান বুলি গণ্য কৰা সমাজখনতো আমি এই কথা উচিতভাৱে বুজি পোৱাৰ দৰকাৰ যে ল'ৰা আৰু ছোৱালীৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ বৈশিষ্ট্য আৰু যৌন জীৱনৰ বৈশিষ্ট্য একে নহয়। এই যে ক'লো ল'ৰা আৰু ছোৱালীৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ

বৈশিষ্ট্য আৰু যৌন জীৱনৰ বৈশিষ্ট্য বেলেগ— তাৰ কাৰণ জৈৱিক। শৰীৰ-মগজুত ৰসায়নৰ বিভিন্নতাই তেওঁলোকৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ আচৰণত বিভিন্নতা আনে। সামাজিকভাৱে সকলোকে সমান দৃষ্টিৰে চাবলৈ গৈও এই জৈৱিক ৰসায়নৰ বিভিন্নতাক আমি আওকান কৰা উচিত নহয়। ল'ৰাৰ ক্ষেত্ৰত কৈশোৰ কাল আৰম্ভ হোৱাৰ সময়ত লিম্বিক মগজুৰ হাইপ'থেলামাছ (Hypothalamas) দ্ৰুত গতিত বিকাশ আৰু প্ৰস্ফুটন হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে। আনফালে তেস্তুস্তেৰণ নামৰ যৌন হ'ৰমনবিধৰো নিঃসৰণ আৰম্ভ হয়। এই দুই ক্ৰমবৰ্ধমান পৰিঘটনাই যৌনতাৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ আগ্ৰহ বঢ়াই তোলে। তেওঁলোকৰ মন যৌন দিবাস্বপ্ন, যৌন চিন্তা আৰু যৌন উৎসুকতাই আৰম্ভ ৰাখে। নিদ্ৰাতো যৌনোদ্দীপক সপোন দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰে। হস্তমৈথুন বহু কিশোৰৰে যৌন জীৱনৰ অংশ হৈ পৰে। আনফালে মগজুৰ দ'পামাইনেও প্ৰভাৱ পেলাবলৈ আৰম্ভ কৰে। যিহেতু যৌন অভিজ্ঞতা তৃপ্তিদায়ক, গতিকে ইয়াৰ লগত দ'পামাইন জড়িত হৈ যায়। এনে সন্তোষজনক, তৃপ্তিদায়ক অভিজ্ঞতা পুনৰ লভিবৰ বাবে দ'পামাইনে প্ৰেৰিত কৰে।

কিশোৰীৰ ক্ষেত্ৰতো হাইপ'থেলামাছৰ বিকাশে যৌন বাসনা জগোৱা হ'ৰমনৰ নিঃসৰণ ত্বৰিত কৰে। আমাৰ দেহত থকা তেস্তুস্তেৰণ নামৰ হ'ৰমনবিধেই এই যৌন উত্তেজনা জগাই তোলে। আৰু কিশোৰ-কিশোৰীৰ ক্ষেত্ৰত ই নতুনকৈ নিঃসৰণ হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে। পিছে তুলনামূলকভাৱে কিশোৰীতকৈ কিশোৰৰ দেহত এই হ'ৰমনবিধ বেছিকৈ নিঃসৰিত হয়। বিজ্ঞানীসকলৰ মতে কিশোৰীতকৈ কিশোৰৰ দেহত ই দহৰ পৰা বিশ শতাংশ পৰ্যন্ত বেছিকৈ নিঃসৰণ হয়। ফলত প্ৰেমৰ দৈহিক দিশটোৰ প্ৰতি কিশোৰসকল বেছি আগ্ৰহী হয়। তেওঁলোকৰ প্ৰেমৰ অন্যতম উদ্দেশ্যও যৌন বাসনা চৰিতাৰ্থ বা দৈহিক হৈ পৰে। কিশোৰসকলে কিশোৰীসকলক আন দৃষ্টিতকৈ যৌন কামনা চৰিতাৰ্থৰ সামগ্ৰী হিচাপেহে চাবলৈ আৰম্ভ কৰে। এই তেস্তুস্তেৰণৰ নিঃসৰণ বেছি হোৱাৰ বাবেই কিশোৰসকল কিশোৰীৰ তুলনাত অধিক নোমাল, শাৰীৰিকভাৱে ডাঙৰ, শক্তিশালী, আক্ৰমণাত্মক আৰু যৌনতাৰ প্ৰতি অধিক আগ্ৰহী হয়। আনহাতে কিশোৰীৰ মনতো যৌন বাসনা থাকে যদিও ই শৰীৰ সৰ্বস্ব হৈ নপৰে। যৌনতা আৰু প্ৰেমৰ প্ৰতি কিশোৰীসকলৰ দৃষ্টিভঙ্গীৰ পাৰ্থক্যৰ কাৰণ হ'ল— তেস্তুস্তেৰণ নিঃসৰণৰ

ক্ষেত্ৰত থকা পাৰ্থক্য। কিশোৰীসকল ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ 'সম্পৰ্ক'ৰ ক্ষেত্ৰত আগ্ৰহী হয়। তেওঁলোকে প্ৰেমিকৰ লগত একেলগে বহি কথা পতা, সময় কটোৱা, যতন লোৱা আদিবোৰৰ প্ৰতি বেছি আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰে। ৰালছএ দেখুৱাইছে যে এগৰাকী নাৰীয়ে সন্তান জন্ম দিয়াৰ সময়ত বা সন্তানৰ যতন লোৱাৰ সময়ত অক্সিটচিন (oxytocin) নামৰ এবিধ হ'ৰ্মনৰ নিঃসৰণ হয়। এই হ'ৰ্মনৰ বাবে নাৰীয়ে মৰম লগা জন্তু বা শিশুৰ প্ৰতি এক বিশেষ মোহ বা মৰম দেখুৱায়। একে সময়তে এই হ'ৰ্মনে নাৰীক দীঘলীয়া দায়বদ্ধ সম্পৰ্কৰ প্ৰতি সাজু কৰি তোলে। পুৰুষৰ ক্ষেত্ৰত ভেছ'প্ৰেছিন (vasopressin) নামৰ হ'ৰ্মনবিধে ৰোমাণ্টিক সংগীৰ লগত বান্ধোন নিয়ন্ত্ৰিত কৰে। পুৰুষৰ ক্ষেত্ৰত এই হ'ৰ্মনৰ বৃদ্ধিয়ে সংগীৰ প্ৰয়োজনৰ প্ৰতি অধিক মনোযোগী কৰি তোলে। তদুপৰি এই হ'ৰ্মনৰ বাবেই নিজৰ সংগীৰ নিৰাপত্তাৰ চিন্তা পুৰুষে প্ৰদৰ্শন কৰে।

ৰোমাণ্টিক প্ৰেম কিয় ভংগৰ :

এগৰাকী জৈৱ নৃতত্ত্ববিদ হেলেন ফিছাৰ, যি ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ মগজুৰ ৰসায়নৰ বিশেষজ্ঞ, তেওঁ সিদ্ধান্তলৈ আহিছিল যে ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ অনুভৱত ড'পামাইন আৰু ন'ৰপাইন'ফাইনামৰ স্নায়ুপৰিবাহীবিলাকৰ নিঃসৰণ বৃদ্ধি পায় আৰু ছেৰ'টনিন নামৰ স্নায়ু পৰিবাহীৰ নিঃসৰণ হ্রাস পায়। মগজুত ড'পামাইনৰ বৃদ্ধিয়ে উত্তেজনা আৰু সুখানুভূতি বঢ়ায়। আৰু ন'ৰপাইন'ফাইনৰ বৃদ্ধিয়ে হৃদযন্ত্ৰৰ কম্পন বঢ়ায়, শৰীৰৰ শক্তি বঢ়ায় আৰু নিজৰ প্ৰেমিকাৰ প্ৰতি মনোযোগ আৰু আকৰ্ষণ বঢ়ায়। তদুপৰি এই ন'ৰপাইন'ফাইনৰ বাবেই এংজাইতি আৰু নাৰ্ভাছনেছ বাঢ়ে। বিপৰীতে এই ন'ৰপাইন'ফাইন যদি হ্রাস পাই মানুহ দুখী হয়, বিমৰ্ষ হয় আৰু আবেগিক ভাৰসমতা হেৰুৱায়। আৰু এটা মজাৰ কথা হ'ল এই হ'ৰ্মন আৰু স্নায়ুপৰিবাহীবিলাকৰ নিঃসৰণ সকলো সময়তে একে নহয়। সেয়ে ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ প্ৰকাশো সাময়িক হয়। ৰালছএ কৈছে যে, কিশোৰ-কিশোৰীৰ ক্ষেত্ৰত অতি গভীৰ প্ৰেমৰ স্থায়ীত্ব তিনি-চাৰিমাহ মানৰহে হয়। যিহেতু এই স্নায়ুপৰিবাহী আৰু হ'ৰ্মনবোৰৰ নিঃসৰণ সকলো সময়তে একে হৈ নাথাকে গতিকে আজিৰ দিনটোত প্ৰচণ্ড ৰোমাণ্টিক উত্তেজনাত থকা মানুহ এজন কাইলৈ সেই উত্তেজনাত নাথাকিবও পাৰে। তদুপৰি একেগৰাকী নাৰী বা পুৰুষৰ প্ৰতি দীঘলীয়া সময়ৰ বাবে সেই উত্তেজনা অনুভৱ নকৰিবও পাৰে। সেয়ে কিশোৰ-কিশোৰীৰ

লগত কথা পাতোতে মই সঘনাই ব্যংগ কৰোঁ— আমি পৃথিৱীত গঢ়া সম্পৰ্কবিলাকৰ ভিতৰত এটা সম্পৰ্কতেই ব্ৰেক আপ থাকে, সেয়া হ'ল ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক। তাৰ বাহিৰে বাই-ভনী, ককাই-ভাই, মা-দেউতা আৰু বন্ধু-বান্ধৱৰ লগত আমি কেতিয়াও সম্পৰ্ক ব্ৰেক আপ কৰিব লগা হোৱা নাই। পাঠক বন্ধু, মই আগতে কৈছিলো যে, কৈশোৰ কালত আমাৰ প্ৰিফ্ৰণ্টেল কৰ্টেক্স গঠনৰত অৱস্থাত থাকে। এই প্ৰিফ্ৰণ্টেল কৰ্টেক্সৰ বিকাশ হোৱাৰ লগে লগে কিশোৰ-কিশোৰীসকল নিজৰ প্ৰেমৰ ক্ষেত্ৰত যুক্তি-বুদ্ধিৰ প্ৰয়োগ কৰিব পৰা হৈ গৈ থাকে। সেয়ে কৈশোৰৰ প্ৰথমছোৱাত ৰোমাণ্টিক প্ৰেমত প্ৰায় উন্মাদ হৈ পৰা কিশোৰ-কিশোৰী এগৰাকীও পিছফাললৈ যুক্তিযুক্ততা আৰু পৰিপক্বতাৰে এটা সম্পৰ্ক চাব পৰা হয়। আমাৰ গাঁওবিলাকত বহু কিশোৰ-কিশোৰী ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ এই প্ৰথম ধুমুহাছাটিতে দিক্‌বিদিক হেৰুৱাই বিয়া-বাৰু কৰি পেলায়। মোৰ যিসকল পাঠক তেনেধৰণৰ গ্ৰাম্য পৰিৱেশৰ লগত চিনাকি নহয় তেওঁলোকক জনাওঁ যে অসমৰ বহুতো গাঁৱত, বাগিচাবোৰত এতিয়াও বহুতে কৈশোৰৰ আৰম্ভণিতেই বিয়া পাতে। বহু কিশোৰ-কিশোৰী লুকাই-চুৰকৈ যৌন কাৰ্যত লিপ্ত হয়। আমাৰ দেশৰ কথা বাৰু যহন-তহন। বহু পশ্চিমীয়া দেশত কিশোৰীৰ গৰ্ভৱস্থা এক ভয়ংকৰ সমস্যা হিচাপে থিয় দিছে।

ৰোমাণ্টিক প্ৰেম কিয় নিছা :

ড'পামাইনে মগজুত বহুখিনি উদ্দেশ্য পূৰণ কৰে যদিও প্ৰধানতঃ এইবোৰে আমাৰ মন-মগজুত এক তৃপ্তিৰ অভিজ্ঞতা জগাই তোলে আৰু এনে তৃপ্তিৰ পিছত দৌৰিবলৈ আমাক প্ৰেৰিত কৰে। পোন কথাত ক'বলৈ গ'লে মগজুত (বিশেষকৈ ষ্ট্ৰিয়াতামত) ড'পামাইনৰ সক্রিয়তাই আমাৰ মন তৃপ্ত কৰি তোলে। ফলত যিটো কাৰ্য বা অভিজ্ঞতাই আমাৰ ড'পামাইন সক্রিয় কৰি আমাৰ মন তৃপ্ত কৰিলে তেনে কাম পুনৰ কৰিবলৈ, তেনে অভিজ্ঞতা পুনৰ পাবলৈ আমাৰ মন যায়। কিশোৰ-কিশোৰীয়ে বা আমিও যেতিয়া বন্ধুৰ সুখী মুখবোৰ দেখোঁ, মন পছন্দৰ খাদ্যৰ খালি এখন দেখোঁ, খমখমীয়া নোটৰ জাপ এটা দেখোঁ, যৌনোদ্দীপক ফটো দেখোঁ বা অকণমান মদ গলাধঃকৰণ কৰোঁ তেতিয়া আমাৰ মন মগজুত কিছু উদ্দীপনা উত্তেজনা অনুভৱ কৰোঁ। কাৰণ এইবোৰ কাৰ্য-অভিজ্ঞতাই আমাৰ মন মগজুৰ সেইবোৰ বিন্যাস সক্রিয় কৰি তোলে যিবোৰ ড'পামাইন নিৰ্ভৰ। আৰু সেইবাবেই আমি বন্ধুৰ সংগ, ভাল লগা

খাদ্য, যৌনতা বা মদ আদি পাবৰ বাবে উত্ৰাৱল হৈ পৰোঁ। যেতিয়া ইচ্ছা কৰা মতে আমি এইবোৰ (মনে বিচৰা সংগ, এটা চুমা, ছকলেটৰ পেকেট আদি) লাভ কৰোঁ তেতিয়া ড'পামাইনে আমাৰ মনত এক তৃপ্তি বা সন্তুষ্টিৰ অনুভূতি সৃষ্টি কৰে। আকৌ পুৰস্কাৰ এটা পোৱাৰ পাছতো তাৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ প্ৰতিক্ৰিয়া অধিক হয়। তাৰ বিপৰীতে আকৌ শাস্তি বা লোকচানৰ প্ৰতি শিশু বা বয়স্কৰ তুলনাত তেওঁলোক কম মনোযোগী আৰু প্ৰতিক্ৰিয়াশীল হয়।

গভীৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ অনুভূতিয়ে ষ্টিয়াতাম সত্ৰিয় কৰি তোলে যি প্ৰচুৰ পৰিমাণে দ'পামাইন নিঃসৰণ কৰে। আৰু কৈছোৱেই যে এই দ'পামাইনৰ নিঃসৰণে ভাল লগা ভাব জগাই তোলে। লগতে আগতে কোৱাৰ দৰে তৃপ্তি আৰু পুৰস্কাৰ বাসনা সত্ৰিয় কৰি তোলে। পাঠকে লক্ষ্য কৰিছে যে ৰোমাণ্টিক প্ৰেমত মগজুৰ ৰসায়ন নিচাসক্তিৰ লগত একে হৈ যায়। বিপৰীতে প্ৰেমত বাধাপ্ৰাপ্তিত বা প্ৰেমহীনতাত মগজুত দ'পামাইন, ছেৰ'টনিন আৰু ন'ৰপাইন'ফাইন আদি স্নায়ুপৰিবাহীবোৰ কমি যায়, যাৰ ফলত কিশোৰ-কিশোৰী এগৰাকী দুখী, হতাশ, বিমৰ্ষ, মানসিক অস্থিৰতা আদিত ভোগে।

আগতীয়া কৈশোৰকালৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেম কিয় অসুবিধাজনক :

পাঠক বন্ধু, মই আপোনালোকক এই কথা কেতিয়াও নকওঁ যে ৰোমাণ্টিক প্ৰেম কঠোৰ হাতেৰে দমন কৰক। কিন্তু লগতে এয়াও নকম যে আগতীয়া কৈশোৰ কালত ৰোমাণ্টিক প্ৰেমক সমৰ্থন কৰক। এই সময়ছোৱাৰ তেওঁলোকৰ শৰীৰৰ জৈৱ-ৰাসায়নিক পৰিঘটনাই তেওঁলোকৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ সম্পৰ্কক কিছু সাৱধানতাৰে চাবলৈ আমাক বাধ্য কৰিছে। প্ৰথম কথা এই সময়ছোৱাৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ অনুভৱ প্ৰচণ্ড চিন্ত-চাঞ্চল্যকৰ। এই প্ৰেমৰ নিচাত পৰাজনে নিজক নিয়ন্ত্ৰণৰ ক্ষমতা দেখুৱাব নোৱাৰে। নোৱাৰে মানে এক কথাত তেওঁলোকৰ সেই ক্ষমতা নাথাকে। ফলত তেওঁলোকে মাক-দেউতাক বা ডাঙৰৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ পৰা মুক্ত থকা সময়খিনি কেৱল ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ বিলাস-স্বপ্নত হেৰাই যাব। ৰোমাণ্টিক দিবা-স্বপ্নত বিভোৰ হ'ব। হাতত ম'বাইল ফোন এটা পালে কথাই নাই। তেনে ক্ষেত্ৰত পঢ়া-শুনাৰ দৰে আন দৰকাৰী কাম বিলাকত প্ৰভাৱ পৰিব। সেয়ে ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ সম্পৰ্কলৈ অহা কিশোৰ-কিশোৰীৰ পঢ়া-শুনা বা আন দৰকাৰী কাম তদাৰক কৰাৰ দৰকাৰ হৈ পৰিব। দ্বিতীয়তে,

আমি জানো যে মগজুৰ অপৰিপক্ক তাৰ বাবেই তেওঁলোক সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ, ভৱিষ্যদৰ্শন আদিত দুৰ্বল। তাতে আবেগৰ প্ৰাৱল্যই সেইবোৰ ক্ষমতা আৰু কমাই পেলায়। ফলত তেওঁলোকে ভৱিষ্যতৰ কথা ভাবিব নোৱাৰা হয়। আমাৰ গাঁৱৰ নিচিনা গাঁওবোৰত বহু কিশোৰ-কিশোৰীয়ে কৈশোৰ কালৰ আৰম্ভণিতে বিয়া পাতে। ঘৰৰ বা সমাজৰ বাধা থকাৰ বাবে লুকাই-চুৰকৈ বেছিভাগ বিয়া হৈ যায়। কোনো অৰ্থনৈতিক পৰিকল্পনা বা আন ব্যৱস্থা নকৰাকৈ বিয়া পতা তেনে পৰিয়ালৰ অন্ধকাৰ ভৱিষ্যত এটা দেখি আমি ডাঙৰবোৰ হায়ৰাণ হৈ যাওঁ। কিন্তু কামটো কৰাৰ সময়ত তেওঁলোকে সেই ভৱিষ্যৎটো চাব নোৱাৰে। আগতীয়া কৈশোৰতে বিয়া পতা তেনে পৰিয়াল সামাজিকভাবেও কিছু অসুবিধাজনক। তেওঁলোকৰ সতি-সন্ততি স্বাস্থ্যৱান নহয় বুলি ডাক্তৰী পৰীক্ষাত প্ৰমাণ হৈছে। অৰ্থনৈতিকভাৱে তেওঁলোক আত্মনিৰ্ভৰশীল নহৈ পৰিয়ালৰ ডাঙৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব লগা হোৱাটোৱে পাৰিবাৰিক অশান্তি আনে। কাৰণ বিয়া পতাৰ পাছত মাক-দেউতাকে অৰ্থনৈতিক দায়িত্ব লৈ থকাটো আমাৰ সমাজৰ নিয়ম নোহোৱাৰ নিচিনা। গৱেষণাই প্ৰমাণ কৰিছে যে আগতীয়া বয়সত বিয়া পতা পৰিয়ালৰ স্থায়িত্ব আৰু পাৰিবাৰিক শান্তি পিছৰ বয়সত বিয়া পতা পৰিয়ালতকৈ তাকৰ। অতি সোনকালে বিয়া পতাৰ বাবে এটা দীঘলীয়া যৌন জীৱন তেওঁলোকৰ সন্মুখত পৰি থাকে। এজন সংগীৰ লগত দীঘলীয়া যৌন জীৱনৰ বাবে মানুহ জৈৱিকভাৱে সাজু নহয়। আমাৰ দেশত দীঘলীয়া পাৰিবাৰিক জীৱন এটা আমি বৰ্তাই ৰাখোঁ পৰিয়ালৰ পৰস্পৰৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতাৰ বাবেহে। এয়া আমাৰ নৈতিক বৈশিষ্ট্যহে। জৈৱিক নহয়। দীঘলীয়া সময়ৰ বাবে সত্ৰিয় যৌন জীৱন এটা লৈ এয়া ৰক্ষা কৰাটো জটিল হৈ পৰে। তৃতীয়তে, তথাকথিত নৈতিক শৃংখলাৰে তেওঁলোকক বান্ধিবলৈ টান হয়। তেস্তেষ্টেৰণৰ দৰে যৌন হৰমনে তেওঁলোকক শাৰীৰিকভাৱে মদগজ কৰি তোলে লগতে মানসিকভাৱেও। লগত দ'পামাইন, ন'ৰপাইন'ফাইন আদিৰ দৰে স্নায়ুপৰিবাহীয়ে তেওঁলোকৰ চিন্ত-চাঞ্চল্য আৰু উত্তেজনা বঢ়াই তোলে। ফলত তেওঁলোকে নিজকে শক্তিমন্ত অনুভৱ কৰে। শাৰীৰিক, মানসিক দুয়োধৰণে। সামাজিক, নৈতিক নিয়মবোৰৰ প্ৰতিও এক বৈপ্লৱিক ধৰণৰ চেতনা গা কৰি উঠে। ৰিস্ক ল'বৰ কাৰণেও মানসিক ভাবে তেওঁলোক সাজু হৈ উঠে। লগতে অপৰিপক্ক মগজুৰ কথাটোও গাঁথি দিলো। এনে পৰিস্থিতিত যদি তেওঁলোক

ডাঙৰৰ তদাৰকী আৰু নিৰ্দেশনাৰ তলত নাথাকে তেওঁলোকে যিকোনো বিস্ক লৈ ল'ব পাৰে। সেয়া আমাৰ ডাঙৰসকলৰ বাবে ভীষণ প্ৰত্যাহ্বান। এনে তদাৰকী আৰু নিয়ন্ত্ৰণ নথকাৰ বাবে তেওঁলোকৰ সামাজিক আৰু যৌন জীৱন বেমেজালিময় হৈ পৰাটো আমি নিশ্চয়কৈ লক্ষ্য কৰিছোঁ। মদ-ভাং, ড্ৰাগছ আদিত বহু কিশোৰ-কিশোৰী আসক্ত হৈ পৰাটো আমি নিতৌ দেখি আহিছোঁ। তেওঁলোকৰ ব্যৱহাৰ-পাতি দেখি ডাঙৰবোৰ অনবৰতে অসন্তুষ্ট হয়। পশ্চিমৰ বহু দেশত আগতীয়া কৈশোৰ কালতে কিশোৰীসকলে গৰ্ভধাৰণ কৰাটো এটা ভয়ংকৰ সমস্যা ৰূপে দেখা দিছে। ডাঙৰৰ সঠিক তদাৰকী আৰু নিয়ন্ত্ৰণৰ অভাৱৰ বাবে আমাৰ ঠাইতো কিশোৰ-কিশোৰীৰ যৌন জীৱন অনিয়ন্ত্ৰিত হৈ আহি আছে। ই কেৱল নৈতিক দিশতে নহয় আন বহু দিশত উদ্বেগৰ বিষয়।

অভিভাৱক-অভিভাৱিকা, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ কৰিবলগা :

ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ ক্ষেত্ৰত থকা জৈৱিক সত্যতথিনি প্ৰকাশ কৰাৰ পাছত বহু লোকে মোক প্ৰশ্ন কৰে— 'তেতিয়াহলে আমি কৰিব লগা কি আছে? তেওঁলোকক খোললোং-খোজা প্ৰেম কৰিবলৈ অনুমতি দিম নেকি? নে কোনো কাৰণতে প্ৰেম হ'ব নোৱৰাকৈ বান বজাৰ দৰে কিশোৰ-কিশোৰীক কোনো মেৰ ঘৰত ভৰাই ৰাখিম?' একে আধাৰে এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবলৈ মোৰ বাবেও সুচল নহয়। ফুকলীয়া বয়সতে প্ৰেমৰ নিচাত মাতাল হৈ যোৱাটো আমাৰ মূলুকত সামাজিকভাবে ব্ৰাত্য। কি অভিভাৱক, কি শিক্ষক, কি সমাজ কোনেও এই কথা সহজকৈ ল'ব নোৱাৰে। তদুপৰি জৈৱিক কাৰণতে আগতীয়া কৈশোৰ কালৰ প্ৰেম বিস্কি। এতিয়া আমি ভাবিব লাগে যে কিদৰে আমি আগতীয়া কৈশোৰ কালৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমক বাহ্যিকভাবে নিয়ন্ত্ৰিত কৰি ৰাখিম। পাঠক বন্ধু, ভুলকৈ নুবুজিব। মই নিয়ন্ত্ৰিত কৰাৰ কথাহে কৈছোঁ। একেবাৰে প্ৰেম হ'বলৈকে নিদিওঁ বা হোৱাৰ পাছত পুলিয়ে-পোখাই নিঃশিচহু কৰি পেলাম ধৰণৰ কথা কোৱা নাই। এই ৰোমাণ্টিক প্ৰেমক নিয়ন্ত্ৰিত কৰি পৰিপক্ব বয়সলৈ বাট কাটি নিব পৰাটো একপ্ৰকাৰৰ সফলতা বুলিয়েই সদ্যহতে মই আপোনাক কৈ থওঁ।

বহু অভিভাৱক শিক্ষকে নিয়ন্ত্ৰণৰ নামত সেই প্ৰেমৰ অনুভূতিকে পুলিয়ে-পোখাই মনৰ পৰা উভালি পেলোৱাৰ কথা ভাবে। নিজৰ কিশোৰ-কিশোৰীৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেমৰ তেনে ঘটনা শুনিলে তেওঁলোকে ধৈৰ্য

হেৰুৱাই পেলায়। এয়া প্ৰচণ্ড নৈতিক স্বলন বুলি ভাবি তেওঁলোক হতাশ হৈ পৰে। এই হতাশা আৰু ধৈৰ্য্যচ্যুতিৰ বাবে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ প্ৰতি বেছিভাগ সময়তে তেওঁলোক অতি কঠোৰ আৰু খঙাল হৈ পৰে। যিটো কিছু পৰিমাণে আমাৰ কাহিনীৰ বিস্কি আৰু ধীমানৰ ক্ষেত্ৰত ঘটিছিল বুলি আমি ভাবিব পাৰোঁ। পাঠকক মই এষাৰ কথা আগতেই কৈ আহিছোঁ যে জৈৱিক কাৰণতে কিশোৰ-কিশোৰীসকলৰ ক্ষেত্ৰত শাস্তিয়ে সংশোধন আনিব নোৱাৰে। বিপৰীতে পুৰস্কাৰৰ প্ৰতি তেওঁলোক অধিক আগ্ৰহী আৰু প্ৰতিক্ৰিয়াশীল হৈ পৰে। বোধকৰোঁ, এই কাৰণতেই বিস্কি আৰু ধীমানক ইমানবোৰ শাস্তি দিয়াৰ পাছতো সিহঁত প্ৰেমৰ সম্পৰ্কৰ পৰা আঁতৰি অহা নাছিল বৰঞ্চ সিহঁত বেছি জেদি আৰু আকোঁৰগোজহে হৈছিল।

মই বাৰেপতি দুটামান শব্দ কৈ আহিছোঁ যিকেইটা মোৰ বুদ্ধিমান পাঠকে নিশ্চয়কৈ ধৰিব পাৰিছে। মই কৈ আছোঁ যে তেওঁলোকক অন্ততঃ প্ৰিফ্ৰণ্টেল কৰ্তেকস বিকাশ নোহোৱালৈকে 'তদাৰকী' কৰি থাকিব লাগিব আৰু বাহ্যিকভাৱে 'নিয়ন্ত্ৰণ'ত ৰাখিব লাগিব। এইকাৰণেই কৈছোঁ যে তেওঁলোকৰ এই বয়সত আত্মনিয়ন্ত্ৰণ তাকৰ। মনত চাঞ্চল্য, উত্তেজনা অনুভৱ কৰাৰ সময়ত তেওঁলোকৰ প্ৰিফ্ৰণ্টেল কৰ্তেকসে লিম্বিক মগজুৰ লগত সঠিক সংযোগ ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে। ফলত তেওঁলোক সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ, ভৱিষ্যদৰ্শনত দুৰ্বল হৈ পৰে। এয়া ডাঙৰ হিচাপে আমাৰ বাবে উদ্বেগৰ কথা। তেওঁলোকক ভুল সিদ্ধান্তৰ বাবে তেওঁলোকতকৈ আমি ডাঙৰসকলে বেছি কষ্ট পাব লগা হয়। গতিকে তেওঁলোকৰ মাজত আত্ম-অনুশাসন আৰু আত্মনিয়ন্ত্ৰণ ক্ষমতাৰ বিকাশ কৰাটো আমাৰ এটা প্ৰধান দায়িত্ব হিচাপে আমি ল'ব লাগিব। আৰু এই আত্ম-অনুশাসন আৰু আত্মনিয়ন্ত্ৰণ ক্ষমতাৰ বিকাশ নোহোৱালৈকে আমি বাহ্যিক নিয়ন্ত্ৰণ আৰু অনুশাসন নিশ্চিত কৰিব লাগিব। তিনিজন কিশোৰ মটৰ চাইকেলেৰে কেনিবা ওলাই গ'ল, মাক-দেউতাকে গম নাপায় এয়া হ'ব নোৱাৰিব। কেইজনমান কিশোৰ-কিশোৰীয়ে কোনোবা ৰেষ্টুৰাঁত জন্মদিন পাতিছে, কোনো ডাঙৰ মানুহ নাই এয়া হ'ব নোৱাৰিব। ঘৰত কোনো নথকা সময়ত তেওঁলোক লগ লাগিছে এয়া হ'ব নোৱাৰিব। শ্ৰেণীকোঠা কোনো শিক্ষক নথকাকৈ তেওঁলোকক এৰি দিয়া হৈছে এয়া হ'ব নোৱাৰিব। মই কোৱা নাই যে তেওঁলোকে এইবিলাক কাম কেতিয়াও কৰিব নোৱাৰিব। কিন্তু তেওঁলোকৰ আত্মনিয়ন্ত্ৰণ

ক্ষমতাৰ বিকাশ নোহোৱা পৰ্যন্ত এই সকলোবিলাক হ'ব লাগিব ডাঙৰ তদাৰকীত। কিন্তু সমান্তৰালভাৱে তেওঁলোকৰ আত্মনিয়ন্ত্ৰণ ক্ষমতাৰ বিকাশৰ বাবেও ব্যৱস্থা লৈ থাকিব লাগিব। মইতো তেওঁলোক লগ হোৱা, চিনেমা চোৱা, কথা পতা, একেলগে খেলা, পিক্‌নিক খোৱা, শৈক্ষিক ভ্ৰমণত যোৱা কথাবোৰ পুৰামাত্ৰাই সমৰ্থন কৰোঁ। কিন্তু আগতীয়া কৈশোৰ কালত এইবোৰ হ'ব লাগিব ডাঙৰ চোকা তত্ত্বাৱধানত। অন্যথা সিহঁতে ক'ত গুণ্ডগোল লগাই পেলাব, আপুনি গমকে নাপাব। বহু মাক-দেউতাকে তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে তেনে কাম কৰিব নোৱাৰে বুলি একপ্ৰকাৰে নিশ্চিতহৈ হৈ থাকে। তেওঁলোকে ভাবে যে তেওঁলোকৰ সংস্কাৰে তেওঁলোকৰ কিশোৰ-কিশোৰীক সংযমী কৰি ৰাখিব। কিন্তু মই আপোনালোকক সৱধান কৰি থওঁ— এই বয়সটোৰ জৈৱিক বৈশিষ্ট্যই এনে যে আপোনাৰ সংস্কাৰৰ লগত যদি তত্ত্বাৱধান আৰু তদাৰকী নাথাকে আপুনি বিচৰা ফলাফল নাপাব। আপুনি, শিক্ষকে সদায় ভাল বুলি চাৰ্টিফিকেট দি থকা কিশোৰ বা কিশোৰ এগৰাকীয়ে এনেকুৱা গুণ্ডগোলীয়া সিদ্ধান্ত এটা লৈ পেলাব পাৰে যে আপুনি হায়ৰাণ হৈ যাব। সোঁৱৰাই দিছোঁ— বহু সময়ত এয়া আপুনি দিয়া সংস্কাৰৰ অভাৱৰ বাবে নহয়, এয়া হয় তেওঁলোকৰ বয়সৰ জৈৱিক বৈশিষ্ট্যৰ বাবে। সেই কথা আমি আন্তৰিকতাৰে বুজি পোৱা উচিত।

দেখা যায় যে ডাঙৰ চকুৰ সন্মুখত তেওঁলোক ইমান ভদ্ৰ, নম্ৰ কিন্তু চকুৰ আঁতৰ হ'লেই তেওঁলোক বিপৰীত হৈ পৰিব পাৰে। গতিকে আপুনি চকুৰে দেখা তেওঁলোকৰ আচৰণক লৈ আপুনি নিশ্চিত মনে নাকত তেল দি শুই থাকিব নোৱাৰিব। সেই আচৰণ চাই ভাল বুলি চাৰ্টিফিকেট দিয়াত মোৰ আপত্তি নাই। বৰঞ্চ এনে চাৰ্টিফিকেট মই সমৰ্থনেই কৰোঁ। কাৰণ ই তেওঁলোকৰ পুৰস্কাৰ বাসনা চৰিতাৰ্থ কৰে। গৱেষণাই দেখুৱাইছে যে

বেছিভাগ বিশোৰ-কিশোৰীয়ে বিদ্যালয়লৈ অহা-যোৱাৰ বাটতেই পাৰেমনে অঘটন ঘটায়। কিয় বাৰু? কাৰণ এই সময়খিনিত প্ৰায়ে তেওঁলোকৰ ওপৰত ডাঙৰ চকু নাথাকে। গতিকে ডাঙৰ চকুৰ পৰিসীমাৰ ভিতৰত ৰাখি তেওঁলোকক শিকাবলগা কথাবোৰ শিকাব লাগে, কৰাবলগা কামবোৰ কৰাব লাগে। কিন্তু তাৰ মাজে মাজে তেওঁলোকক এৰি দি তেওঁলোকৰ আত্মনিয়ন্ত্ৰণ ক্ষমতা অনুশীলন কৰিবলৈও দিব লাগে। কিন্তু এই যে এৰি দিলে, সেই সময়ত তেওঁ আত্মনিয়ন্ত্ৰণ, আত্মসংযম বজাই ৰাখিলেনে নাই তাৰ খতিয়ান কিন্তু আপোনাৰ হাতত নিখুঁতভাৱে পৰিব লাগিব। যদি আপোনাৰ চকুৰ দৃষ্টিৰ আঁতৰতো তেওঁলোক আত্মনিয়ন্ত্ৰিত, আত্মসংযমী তেতিয়াহ'লে তেনে সুবিধা অধিক প্ৰদান কৰিব আপুনি আত্মনিয়ন্ত্ৰণ আৰু আত্মসংযম ক্ষমতা বঢ়াই যাওক। কিন্তু যদিহে আপোনাৰ চকুৰ আঁৰ হোৱাৰ লগে লগে সি আপুনি বিচৰাতকৈ বেলেগে হৈ পৰিল, তেতিয়াহ'লে তেওঁক আৰু কিছুদিনৰ বাবে আপোনাৰ তদাৰকী আৰু নিয়ন্ত্ৰণৰ ভিতৰলৈ আনক। মই কৈ যাওঁ যে চিৰদিন তেওঁলোকৰ তদাৰক কৰিবলৈ আমি তেওঁলোকৰ লগত নাথাকোঁ। আমি নথকা অৱস্থাত তেওঁলোকে নিজৰ দায়িত্ব সুকলমে ল'ব পাৰিব লাগিব। গতিকে তেওঁলোকক আমি সামাজিকভাৱে, আবেগিকভাৱে আত্মনিৰ্ভৰশীল কৰি তুলিব লাগিব। গতিকে তেওঁলোকক অনবৰতে আঙুলিত ধৰি নিয়ন্ত্ৰণত ৰখাটো জীৱনবিমুখী কথা।

পাঠক বন্ধু, কিশোৰ-কিশোৰীৰ লগত আমাৰ ব্যৱহাৰ কেনে হোৱাটো তেওঁলোকৰ জৈৱিক বৈশিষ্ট্যই দাবী কৰে, তেনে মাত্ৰ দুই-এটা কথাহে আপোনাক কৈছোঁ। তেওঁলোকৰ লগত আচৰণ কৰোঁতে আমি মানি চলিব পৰা নীতিবোৰৰ সম্পৰ্কত দীঘলীয়াকৈ লিখাৰ স্থল আছে।□

ড° প্ৰাঞ্জল বুঢ়াগোহাঁই : সহকাৰী অধ্যাপক, শিক্ষা বিভাগ, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড়।

চৰাইদেউ জিলা আৰু
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাস

চৰাইদেউ : ইতিহাসৰ এক সোণালী অধ্যায়

দিলীপ কুমাৰ বুঢ়াগোহাঞি

অতি মোহনীয় ব্যক্তিত্ব, বুকুত অদম্য সাহস আৰু অসীম প্ৰেৰণাৰ উৎস, এজন সুন্দৰ, সুঠাম দেহৰ ৰাজকোঁৱৰ চাওলুং চুকাফা। তেওঁক এদিন এনায়েকে কৈছিল - “একে চোঙতে দুটা বাঘ নেথাকে, একে শালতে দুটা হাতী নেথাকে, একে পাটতে দুটা ৰজা নেথাকে。”এনায়েকৰ উপদেশ মানি সুদীৰ্ঘ ঠাৰ বছৰ দক্ষতাৰে মং-মিত-কুপ-ক্লিং-নয় ৰাজ্যৰ ৰাজপাটত থাকি শাসন কৰা চুকাফাই এখন নতুন স্বাধীন ৰাজ্য বিচাৰি এদল শক্তিশালী কাজুৰা যুজাৰু, অভিজ্ঞতা পুষ্ট ডাঙৰীয়া, লগুৰা-লিকচৌ, বন্দুক-বৰতোপ, খাৰ বাৰুদসহ অনেক প্ৰজা আৰু পৰিয়াল লগত লৈ ১২১৫ চনৰ এক সোণালী পুৰা যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল দক্ষিণ-পশ্চিমলৈ। চুকাফা আছিল এক অদমনীয় ব্যক্তিত্বৰ সাহসী ৰাজকোঁৱৰ। তেওঁ নিজৰ ৰাজ্য এৰি অহাৰ সময়ত এনায়েকে টোপোলা ভাতৰ লগত দি পঠাইছিল চোমদেও নামেৰে এক বহুমূলীয়া বহু যি লগত থাকিলে ৰাজ্য-সম্পত্তি নুগুচে, ঐশ্বৰ্য নুগুচে, শত্ৰুক সহজে জয় কৰিব পাৰে।

তেতিয়াৰ স্বৰ্গৰাজ্য আৰু পিচলৈ টিয়েন নানৰ তাই ৰজা আছিল লেংডন। তেওঁৰ পুত্ৰ খেনখাম আৰু খেনখামৰ দুই পুত্ৰ খুন-লুং, খুন-লাই। এওঁলোকৰে খুন-লুঙৰ বংশৰ পৰিণতি চাও চাং-বুনৰ পুত্ৰ ফু-চাং-কাং ওৰফে চাও চাং-ন্যেউ। এওঁৰে তিনিজন কোঁৱৰ ছু-জৎ-ফা, ছু-খাম-ফা আৰু ছুকাফা। ফু-চাং-কাঙৰ পত্নী তথা ছুকাফাৰ মাক নাং-মং-ল্লক-খাম-চেং। তেওঁ মাও-লুঙৰ ৰজা চাও-তাই-পঙৰ জীয়ৰী। চাও-তাই-পঙৰ পুত্ৰ পা-মেউ-পুঙে পিছত পিতৃ ৰাজ্যৰ ৰজা হয়। ছুকাফাৰ জন্ম হৈছিল চাও-তাই-পঙৰ ৰাজধানী চেন-চেত আৰু তাত মোমায়েক পা-মেউ-পুঙৰ কোনো সতি-সন্ততি নথকাত ছুকাফাই আছিল মাও-লুং ৰাজ্যৰ ভৱিষ্যতৰ উত্তৰাধিকাৰী স্বৰূপ।

পিছে সময়ত পা-মেউ-পুঙৰ দুজন পুত্ৰ জন্ম হোৱাত ছুকাফাক বেলেগ ৰাজ্যৰ অনুসন্ধানৰ আৱশ্যক হ'ল। ফলস্বৰূপে চাওলুং ছুকাফাই মাও-লুং এৰি নতুন ৰাজ্যৰ সন্ধানত যাত্ৰা আৰম্ভ কৰাৰ পূৰ্বে প্ৰায় দুই বছৰ ধৰি লগত যাব লগা মানুহ আৰু বয়-বস্তু লৈ সাজু হৈছিল। তেতিয়া ১২১৫ চনৰ আঘোণ মাহ, তাই লোকসকলৰ এক শুভ মাহ। সকলো শুভ কৰ্মৰ বাবে শুভ মাহ। এনে এক মাহতে এখন অচিনাকি দেশত এখন নতুন ৰাজ্য স্থাপন কৰিবলৈ ছুকাফাই সদল বলে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। ১২১৫ চনৰ পৰা ১২২৮ চনলৈকে সুদীৰ্ঘ তেৰ বছৰে অসংখ্য পৰ্বত-পাহাৰ, জান-জুৰি, অটব্য অৰণ্যানি, বাঘ-ভালুক আদি বনৰীয়া হিংস্ৰ জন্তু, লিক-লিকাই থকা পাহাৰীয়া জোক-পোক আৰু অচিনাকি ঠাইৰ অসংখ্য আৱৰি মানুহৰ বেছ ভেদ কৰি অদমনীয় ভাৱে আগবাঢ়ি আহিল আৰু ১২২৮ চনৰ ১৬ আঘোণৰ এক সোণালী পুৰা অসমৰ টি-পামত ভৰি দিলেহি। ইয়াৰ পিছত তেখেতে সৌমাৰ পীঠৰ অন্তৰ্গত অভয়পুৰ, শ'লগুৰি, হাবুং, চণ্টক, শিমলুগুৰি আদি ঠাইত কিছু বছৰকৈ থাকি, খেতি-বাতি কৰি নিজৰ ৰাজধানীৰ বাবে উপযুক্ত ঠাই বিচাৰি শেষত ১২৫৩ চনত চে-বাই-ডয় চে-লুং-চে-খামত স্থায়ী ৰাজধানী স্থাপন কৰি অসমত আহোম ৰাজত্বৰ আৰম্ভণি কৰিলে।

সেই সময়ত শিমলুগুৰিৰ ওচৰৰ অঞ্চলবোৰত মৰাণ-বৰাহীসকলৰ বসতি আছিল। উজনিৰ মৰাণসকল আৰু নামনিৰ বৰাহীসকলৰ বসতি আছিল আৰু তেওঁলোকৰ জনসংখ্যা প্ৰায় চাৰি হাজাৰ মান আছিল। তেতিয়া মৰাণসকলৰ ৰজা আছিল বদৌচা আৰু বৰাহীসকলৰ ৰজা থামি-থুমা বা থাকুমথা। ছুকাফাই মৰাণ-বৰাহীসকলক মেৰাইলৈ ৰাজধানী পতাৰ সময়ত বৰাহী ৰজা থামি-থুমাৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠাই কোৱাইছিল

- “আমি উজনিৰ ৰাজ্যৰ পৰা আহিছোঁ। সিৰোৰ হৈছে থানগিৰি, আমি আলহী, আমাক গাঁও-ভূঁইবোৰ পৰিচয় কৰাই দিব লাগে”। বৰাহী আৰু মৰাণসকলে কথাবোৰ শুনি ভাল পালে, তেওঁলোকে ছুকাফাৰ লগত মিত্ৰ হ’ল। বৰাহী ৰজাই তেওঁৰ ৰূপৰতী কুঁৱৰী হিঙুলীক ছুকাফালৈ বিয়া দি দুয়োঘৰ মহামিত্ৰ হ’ল। বদৌচাই নিজৰ মানুহৰ ভিতৰতে নেতা হৈ থাকিল।

ছুকাফাই থামিথুমাৰ কথা মতে ১২৫৩ চনৰ আঘোণ মাহত ন-ভাত খাই নাকুৰি দেওৰ ওচৰৰ পৰ্বতখনিতে নগৰ কৰি থাকিল। স্বৰ্গদেৱে উপৰিপুৰুষলৈ পূজা কৰি ৰূপ আঠ তোলা, ছইজৰী দুগছ, খাম কাপোৰ এখন উচৰ্গা কৰিলে আৰু নিম গছৰ গুৰিত লগত অনা এটা পখৰা ঘোঁৰা বলি দিলে। DHAS: MS34, Folio 10 (v) ত থকা তাই লিপিবদ্ধ অনুবাদ মতে -

“In the Lak-ni year Mong-Keo, a city was built at the hills. The city was very beautiful and big. One horse was put in the North, another one was in the South. Khamte Rongte gold coiled in a tun-pang (tree). The gold coiling was for several rounds upto the roots of the tree, one Soi of Silver in a pot. Living on the hills, performed re-rong Me-Ban (ceremony). Stayed at Che-Lung Che-Kham”.

এয়ে অসমত ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ আৰম্ভণি। দূৰৈৰ পৰা পাহাৰৰ ওপৰত জিলিকি থকা নগৰখনেই হ’ল চে-ৰাই-ডয়, চৰাইদেউ। ইয়াৰ দক্ষিণৰ টিলাটোত বৰাহী ৰজাৰ উপাস্য দেৱতা মহাদেউ গোঁসাই আছিল। এই স্থানতে লাংকুৰি দেৱতা ৰূপে গাহৰি দি পূজা কৰিবলৈ নিবন্ধ কৰিলে। মৰাণ-বৰাহীৰ কুঁৱৰী ছুকাফা স্বৰ্গদেৱে বিয়া কৰি দুয়ো ঘৰ মিত্ৰ হোৱাৰ একে আদৰ্শৰে লগত অহা প্ৰজাসকলেও বৈবাহিক জীৱনৰ পাতনি মেলি কিৰাট-মঙ্গলীয় লোকৰ সামাজিক জীৱনত মিলি গ’ল।

ছুকাফা স্বৰ্গদেৱে চৰাইদেউত ৰাজধানী পাতি লগে লগে তেওঁৰ লগত মাও-লুঙৰ পৰা অহা থাওমুং-ক্লিং-লুং-মাংৰাইক প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ বাবেৰে বুঢ়াগোহাঞি পাতিলে আৰু থাওমুং-কাং-এগনক বৰগোহাঞি ডাঙৰীয়া নিয়োগ কৰি ৰাজকাৰ্য আৰম্ভ কৰিলে। ড° লীলা গগৈৰ বুৰঞ্জীয়ে পৰশা নগৰৰ মতে চৰাইদেউ নগৰখন আছিল দীঘলে-পুতলে প্ৰায় দহ-বাৰ মাইল। ইয়াৰ পূবে নিমনাগড়, দক্ষিণে নগা পৰ্বতৰ সীমান্তৰ পৰা ভৈয়ামৰ এক বহল অঞ্চল, পশ্চিমে ৰাজগড়

আৰু উত্তৰে নিমনাগড়। চৰাইদেউ নগৰ আৰু নগা পৰ্বতৰ মাজত ৰণখাম বা ৰুংখাম আৰু চুণখাম নামৰ দুখন নগৰ। তাই ভাষাত ৰুং-ৰ অৰ্থ ধানৰ থোৰ, খাম-ৰ অৰ্থ সোণ, অৰ্থাৎ সোণোৱালী ধানেৰে ভৰা নগৰ। এতিয়া চৰাইদেউৰ দক্ষিণে থকা এৰা পথাৰত এসময়ত নদন-বদন সোণগুটি ধানেৰে উপচা পথাৰ আছিল। চৰাইদেউত ৰজাই তিনিখন খাত কৰাইছিল। পাহাৰৰ উত্তৰ ফালে তললৈ এঙাৰ বুলীয়া মাটিত কেইবা শ পুৰা জুৰি কৰা হৈছিল এঙেৰা খাতখন। ইয়াৰ উপাৰ্জন ৰজা আৰু ৰজাঘৰে উপভোগ কৰিছিল। ইয়াৰ মাটিৰে চৰু-কলহো সাজিছিল। এঙেৰা খাতৰ পশ্চিমলৈ গছিকলা খাত আৰু বৰাখোৱা খাত। গছিকলা খাতৰ উপাৰ্জনেৰে দেওপূজা কৰিছিল আৰু বৰাখোৱা খাতৰ উপাৰ্জনেৰে ৰজাই পিতৃকৰ্ম কৰিছিল। বৰ্তমান এই তিনিখন খাতৰ পথাৰ মানুহৰ ঘৰ-বাৰীৰ মাজত হেৰাল।

চৰাইদেউ পৰ্বতৰ ওখ টিলাটোৰ ওপৰত ৰজাঘৰীয়া দেওশালখন আছিল যত ছুকাফাই প্ৰথম ৰাজধানী লোৱাৰ সময়ত নিম গছৰ তলত ঘোঁৰা বলি দি ৰাজ্য ঘোষণা কৰিছিল। এতিয়া এই স্থানত আঠ সিৰ যুক্ত কেইটামান শিলৰ খুটা আৰু দ’ম বান্ধি থকা ভগা ইটা সিঁচৰতি হৈ আছে। পূৰ্বতে এই দেওশালখনৰ স্থানত এটা ডাঙৰ আঠ চুকীয়া মন্দিৰ আছিল, শিলৰ দুৱাৰ আছিল আৰু তলৰ পৰা ওপৰলৈ উঠি যাবলৈ শিলেৰে খাপ খাপকৈ সজাই লোৱা খটখটিৰ বাট আছিল। দেওশালৰ পশ্চিম কাষৰ পাহাৰটোৰ ওপৰত বৰাহী-মৰাণসকলৰ পূজা-সেৱাৰ থলী আছিল আৰু এই স্থানতে গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেৱে ১৬১৩ শকত এটি দ’ল বন্ধাইছিল। ইয়েই হ’ল চৰাইদেউৰ লাংকুৰি দ’ল। আহোমসকলে শিৱক লাংকুৰি বুলিছিল।

চৰাইদেউৰ দেওশালৰ তললৈ উত্তৰ-পশ্চিম দিশত আছিল চৰাইদেউৰ মিঠা পুখুৰী, তাৰ দক্ষিণলৈ খাৰঘৰৰ পুখুৰী, পদুম পুখুৰী, ভোগদৈ পুখুৰী, বৰগোহাঞি পুখুৰী, লেঙ্গীবৰ বা বুঢ়াগোহাঞি পুখুৰী, পূবলৈ ৬ পুৰা ১ বিঘা ১০ লোচা এলেকাৰে শ’ধোৱা পুখুৰী, কোৰধোৱা পুখুৰী, চিৰিং পুখুৰী, বানচেং পুখুৰী আদি সৰু বৰ পুখুৰীবোৰ। দেওশালৰ উত্তৰ-পশ্চিম ফালে গড়েৰে মেৰাই আছিল ঘাই ৰজাবাৰীখন, ইয়াৰ দক্ষিণে আছিল বাইলুং পুৰোহিতসকলৰ দেওশালখন। এতিয়া ইয়াক বানগুং দেওশালখনৰ খুৰা ভাগি পৰাত বাণ্টুং দেওশালৰ চালপীৰা বুলি কয়।

ছুকাফা স্বৰ্গদেউৰ পিছত ছু-তোউ-ফা, ছুবিন-ফা, ত্যাও ছু-খাং-ফা, ছু-খাং-ফা, ছুতুফা আৰু ত্যাও খাম-থি এই সাতজন স্বৰ্গদেৱে ১২৫৩ চনৰ পৰা ১৩৯৮ চনলৈকে সুদীৰ্ঘ ১৪৫ বছৰ আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী চৰাইদেউত ৰাখি ৰাজ্য শাসন কৰি গ'ল। এই সময়ছোৱাত আহোম ৰাজ্যৰ পূব সীমা আছিল দিহিং নৈ, দিহিঙৰ পূবলৈ চুতীয়া ৰাজ্য, পশ্চিমে দিখৌ নৈ আৰু দিখৌৰ পশ্চিমলৈ কছাৰী ৰাজ্য। ত্যাও ছু-খাং-ফাৰ ভায়েক ছুতুফা। ছু-খাং-ফাৰ ৰাজত্ব কালত তেওঁ লাহানজিং গাঁৱত খেতি কৰি আছিল। ছু-খাং-ফাৰ মৃত্যুৰ পিছত ৰাজ্যৰ দুজন প্ৰধান ডাঙৰীয়া চাও-ফ্ৰং-ডাম বুঢ়াগোহাঞি আৰু তাফ্ৰিথিন বৰগোহাঞি দুয়ো এক মত হৈ ছুতুফাক আনি চপাণ্ডিত ৰজা বুলি সেৱা কৰিলে। তেওঁ আছিল অতি সৰল স্বভাৱৰ হোজা মানুহ। তেওঁ চুতীয়া ৰজাৰে সখি হৈছিল। তেতিয়া ভৰ বাৰিষা, জেঠৰ বাৰ দিন। চুতীয়া ৰজাই সখি ছুতুফাক চফাই নৈত নাও খেল চাবলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। ছুতুফাই লগত মাখোন কেইজনমান নিৰস্ত্ৰ নাৱৰীয়া লৈ নাও-খেল চাবলৈ গ'ল। তাতে এক অসতৰ্ক সময়ত চল চাই চুতীয়া ৰজাই ছুতুফাক ধৰি নি হত্যা কৰিলে। ফলত আহোম আৰু চুতীয়া ৰাজ্যৰ মাজত সন্ধাৰ নাইকীয়া হ'ল। পিছত ভায়েক ত্যাও-খাম-থি ৰজা হ'ল। তেওঁ ৰজা হৈয়েই ভাতৃবধি চুতীয়া ৰজাৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ ল'বলৈ বিস্তৰ সৈন্য লৈ দিহিং পাৰ হৈ উজাই লুইত পালোগৈ। চুতীয়াইও হুছকি গৈ পৰ্বতত সোমালগৈ।

চুতীয়াৰ ৰণলৈ যোৱাৰ সময়ত ত্যাও-খাম-থিয়ে বৰ ৰাণীৰ হাতত ৰাজ্যভাৰ দি গৈছিল। তেওঁ আছিল বন্ধ্যা, ৰূপত ৰূপৱতী কিন্তু স্বভাৱত অতি উগ্ৰ। ৰজাৰ অনুপস্থিতিত ক্ষমতাৰ ৰাগিত সগৰ্ভা সতিনী সৰু কুঁৱৰীক মনে সজা দোষত প্ৰাণদণ্ডৰ আদেশ দিলে। কিন্তু ডাঙৰীয়াসকলে তেওঁক প্ৰাণে নামাৰি গোপনে কলৰ ভূঁৱত তুলি দিহিঙৰ ভটিয়নী সোঁতত এৰি দিলে। সেই সময়ত দিহিঙৰ পাৰত এখন হাবুঙীয়া বামুনৰ পুৰণি গাঁও আছিল। সৰু কুঁৱৰীক হাবুঙীয়া ব্ৰাহ্মণ এজনে নৈৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে। সময়ত সৰু ৰাণীৰ এটি পুত্ৰ সন্তান জন্মিল। এইজনেই আছিল ছু-ডাং-ফা বা বামুণী কোঁৱৰ যি জনে আহোম ৰাজপাটত উঠিয়েই ৰাজ্যৰ ৰাজধানী চৰাইদেউৰ পৰা চৰণুৱালৈ স্থানান্তৰ কৰিলে।

ছুকাফা স্বৰ্গদেউৰ পৰা ত্যাও-খাম-থিলৈকে প্ৰায় ডেৰশতা বছৰ চৰাইদেউ আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী আছিল

যদিও নতুন ঠাইৰ নতুন পৰিৱেশত ৰাজ্যখন থানথিত লগোৱাত ব্যস্ত থকাৰ কাৰণে সেই সময়ৰ সাতজন ৰজাৰ ৰাজত্ব কালত ৰাজ্যখনৰ বেছি চকুত লগা উন্নতি হোৱা নাছিল। ছু-ডাং-ফাৰ পৰা ছু-হুং-মুং দিহিঙীয়া ৰজাৰ ৰাজত্ব কাললৈকে প্ৰায় ১৪০ বছৰ চৰণুৱাত ৰাজ্যৰ ৰাজধানী থকাৰ সময়তো চৰাইদেউৰ কোনো উন্নয়ন নহ'ল, বৰঞ্চ এখন এৰি অহা ৰাজধানী ৰূপত এলাগী হৈ পৰি থাকিল। চৰাইদেউ এক নতুন ৰূপত জিলিকি উঠিল গড়গাঁও আৰু ৰংপুৰত ৰাজ্যৰ ৰাজধানী থকাৰ প্ৰায় আঢ়ৈশ বছৰৰ অতি ব্যস্ততাপূৰ্ণ সময়ত।

আহোমসকলে মৃতকক মৈদাম দিয়া এটা অতি প্ৰাচীন পৰম্পৰা। তাই লোকসকলৰ উপৰিপুৰুষসকলে চীন দেশত বসবাস কৰাৰ সময়ত মৃতকৰ শৱদেহ এক বিশেষ পদ্ধতিৰে মাটিৰ টিপ নিৰ্মাণ কৰি মৈদাম দিছিল। কিন্তু এই প্ৰথা খৃষ্টজন্মৰ কিমান বছৰৰ পূৰ্বে পৰা প্ৰচলন হৈছিল তাৰ কোনো নিৰ্ভৰযোগ্য তথ্যৰ অভাৱ। চীনা সত্ৰাট ছিঙ হুৱাং-টিয়ে (খৃঃ পূঃ- ২৯০) তেওঁৰ মৃত্যুৰ পূৰ্বে নিজৰ সমাধিৰ বাবে মাটিৰে পাহাৰ সদৃশ টিপ সজাইছিল। এনে প্ৰথা দীৰ্ঘ দিনে চলি আহিছিল। আৰু এনে প্ৰথায়েই মাওলুঙত প্ৰচলন আছিল আৰু ১৪১৫ চনত ছুকাফাই অসমলৈ প্ৰবজন কৰাৰ সময়ত মৃতকৰ সমাধিৰ এনে পৰম্পৰাকেই লগত লৈ আনিছিল। এনেদৰে মৃতকক মৈদাম দিয়াৰ পদ্ধতি অসমত ৰাজেশ্বৰ সিংহ (১৭৫১-১৭৬৯ চন) স্বৰ্গদেউৰ সময়লৈকে সঞ্চালনিকৈ চলি আহিছিল। পিছে এই জন স্বৰ্গদেৱে দেৰগাঁৱত মৃত্যু হোৱাত সোনাই নৈৰ বাহৰত প্ৰথম এওঁৰ মৃতদেহৰ কাষ্ঠ সংস্কাৰ কৰে। ইয়াৰ পিচৰ ভালেকেইজন স্বৰ্গদেউক এই নতুন প্ৰথাৰে শৱদেহ সংস্কাৰ কৰিলেও মৃতদেহৰ ছাঁই চৰাইদেউলৈ নি গোৰ কৰি মৈদাম বান্ধি পূৰ্বৰ পৰম্পৰা ৰক্ষা কৰা হৈছিল। আহোমসকলে হিন্দু ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মৃতদেহ কাষ্ঠ সংস্কাৰ কৰি মৈদাম দিলেও বহুসংখ্যক আহোমৰ বিশেষকৈ ৰাজকোঁৱৰ, বুঢ়াগোহাঞি, বৰগোহাঞি, বৰপাত্ৰ গোহাঞি আদি ডাঙৰীয়া আৰু পুৰোহিত শ্ৰেণীৰ লোকসকলে পূৰ্বৰ পদ্ধতিৰেই মৈদাম দিয়াৰ প্ৰথা বৰ্তমান সময়লৈকে চলি আহিছে।

চৰাইদেউ হ'ল অসমৰ জেৰুজালেম স্বৰূপ, পবিত্ৰ তীৰ্থ স্থান। ইয়াত কেৱল ৰাজপৰিয়ালৰ মৃত লোকসকলকহে মৈদাম দিয়া হৈছিল। স্বৰ্গদেউসকলৰ মৈদামসমূহ ডাঙৰকৈ আৰু দেখনিয়াৰ কৰি নিৰ্মাণ

কৰা হৈছিল। ৰাণী, ৰাজমাওসকলৰ মৈদামসমূহে আপেক্ষিকভাৱে ৰজাঘৰীয়া পৰিয়ালৰ অন্যান্য সকলতকৈ ডাঙৰ আছিল। ইয়াৰ উদাহৰণ ফুলেশ্বৰী কুঁৱৰীৰ মৈদাম বা ৰাজমাও মৈদাম। পূবে নিম্নাগড়ৰ পৰা পশ্চিমে চণ্টক পৰ্যন্ত কেইবাশাৰীত কমেও দুই-তিনিশ মৈদাম চৰাইদেউত সিঁচৰতি হৈ আছে। ইয়াৰে ৰজাৰ ককাই-ভাই অথবা পুত্ৰসকলৰ মৈদামবোৰ কিন্তু সৰু আকাৰৰ। ৰজাৰ অতি মৰমৰ পুত্ৰ অথবা ভায়েকৰ মৈদাম ৰজাৰ মৈদামৰ নিচেই কাষতে দিয়া হৈছিল। ইবিলাকক পেটমৈদাম বুলিছিল।

চৰাইদেউৰ মৈদামখিনি চাৰিভাগত ভগাব পাৰি। দেওশালত পশ্চিমে কুঁৱৰী আৰু ৰাজমাওসকলৰ মৈদাম। পূবফালে শাৰী পাতি প্ৰথমে চৰাইদেউত ৰাজধানী থকাৰ সময়ত দেওশালৰ কিছু তললৈ পূবফালে ছুকাফাকে ধৰি সাতজন স্বৰ্গদেউক মৈদাম দিয়া হৈছিল। এইখিনি কেঁচা মৈদাম, কাঠৰ গৰালৰ ওপৰত মাটি জাপি সজা মৈদাম। বৰ্তমান সময়ত এই স্থানত ছুকাফা, ছুত্বেউফা, ছুবিনফা আৰু ত্যাও ছুখাংফাৰ মৈদামৰ বাহিৰে অন্যান্যসকলৰ মৈদাম সময়ত হেৰাল। ছুডাংফা বামুণী কোঁৱৰে ৰাজপাটত উঠিয়েই ৰাজ্যৰ ৰাজধানী চৰাইদেউৰ পৰা তুলি নি চৰগুৱাত পাতিছিল। সেয়েহে চৰগুৱাত ছুডাংফা, ছুজাংফা, ছু-ফক-ফা, ছু-চেন-ফা, ছু-হেন-ফা, ছু-পিম-ফা আৰু ছু-হুং-মুং স্বৰ্গদেউ আৰু তেওঁলোকৰ পৰিয়ালকে মৈদাম দিয়া হৈছিল। এইখিনি মৈদাম চৰাইদেউত বিচৰাটো ভাল। পিছে ইয়াত থকা প্ৰায় সকলো মৈদাম ধ্বংসৰ গৰাহত পৰিল।

গড়গাঁৱত ৰাজ্যৰ ৰাজধানী থকাৰ সময়ত ১৫৩৯ চনৰ পৰা ১৬৯৫ চনলৈকে ৰাজ্যশাসন কৰা ১৫ জন স্বৰ্গদেউৰ ভিতৰত চামগুৰীয়া ছুহুং ৰজা আৰু ছুলিক-ফা ল'ৰা ৰজাৰ বাহিৰে সকলো কেইজন স্বৰ্গদেউ আৰু তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ মৈদাম চৰাইদেউত দিয়া হৈছিল। চৰাইদেউত ছুকাফা লানি মৈদামৰ পূবে বৰ্তমানৰ ৰাজ্যিক পুৰাতত্ত্ব বিভাগে সংৰক্ষণ কৰা স্থানলৈকে থকা অঞ্চলত এই স্বৰ্গদেউসকলক মৈদাম দিয়া হৈছিল, যিবিলাক হয়তো বৰ্তমান কোনো লোকৰ বাগিছাৰ মাজত অথবা পাহাৰৰ টিলাত সিঁচৰতি হৈ আছে। ইয়াৰ ভিতৰৰ বহু সংখ্যক মৈদাম মানুহৰ হাত লাগি ধ্বংস হৈ হেৰাই গৈছে যদিও কম পক্ষেও ১০-১৫ টা মৈদাম এতিয়াও চিনাক্ত কৰিব পৰা অৱস্থাত আছে। ৰুদ্ৰ সিংহ স্বৰ্গদেৱে ৰাজপাটত উঠিয়েই ৰাজ্যৰ ৰাজধানী ৰংপুৰলৈ তুলি নিছিল। ৰংপুৰত ১৬৯৫

চনৰ পৰা প্ৰায় ১৮১০ চনলৈকে ৰুদ্ৰসিংহ, শিৱসিংহ, ৰাজেশ্বৰ সিংহকে ধৰি সাতজন স্বৰ্গদেৱে ৰাজ্য শাসন কৰিছিল। এইসকল স্বৰ্গদেউ আৰু তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ লোকসকলক কেন্দ্ৰীয় পুৰাতত্ত্ব বিভাগে সংৰক্ষণ কৰা স্থানৰ পৰা নিম্নাগড়লৈকে মৈদাম দিয়া হৈছিল। এইখিনি মৈদামৰ প্ৰায়খিনি স্বৰ্গদেউৰ মৈদাম শিল-ইটাৰে পকীকৈ নিৰ্মাণ কৰা মৈদাম। পিচে গৌৰীনাথ সিংহ স্বৰ্গদেউৰ ৰাজত্বকালৰ শেষত ৰাজ্যৰ ৰাজধানী যোৰহাটলৈ তুলি নিয়াৰ পিচত ৰাজ্যৰ অৱস্থা সোলোক-ঢোলোক হোৱাত পূৰ্বৰ পৰম্পৰা ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলে। ফলশ্ৰুতিত পুৰন্দৰ সিংহ আৰু কামেশ্বৰ সিংহৰ মৈদাম যোৰহাটত দিয়া হ'ল, চন্দ্ৰকান্ত সিংহ আৰু যোগেশ্বৰ সিংহৰ মৈদামৰ অৱস্থিতি অনিশ্চয়তাত থাকিল।

অসমত আহোমসকলৰ মৈদাম প্ৰথা ভাৰতবৰ্ষতে বিৰল। মৈদাম দুই প্ৰকাৰৰ। এবিধ সাধাৰণ মৈদাম কেৱল মাটি জাপি কৰা মৈদাম আৰু দ্বিতীয় বিধ শিল-ইটাৰে পকীকৈ ৰুংডাঙ্গ সাজি ওপৰত মাটি জাপি কৰা পকী মৈদাম। সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ মৈদামত শাল, শিঙিৰি, উৰিয়াম আদি টান কাঠৰ খুটাৰে প্ৰথমতে এটা গৰাল মৰা হয়। এনে গৰালবোৰ সাধাৰণতে ১৫-১৬ হাত দীঘল আৰু ৭-৮ হাত বহল কৰি বেৰি লোৱা হয়। শৰদেহ ভৰাবলৈ লোৱা কাঠৰ বাকচ বা কফিনক পেৰা বুলি কয়। এনে বাকচ সাধাৰণতে উৰিয়াম কাঠৰ তক্তাৰে কৰে আৰু এনে পেৰাত মৃতকক ভৰাই লৈ উক্ত গৰাল বা ৰুংডাঙ্গৰ ঘৰত থৈ তাৰ ওপৰত দ'ল যেন কৰি মাটি জপা হয়। পকী মৈদামৰ ক্ষেত্ৰত কাঠৰ পেৰাত মৃতকক ভৰাই ১০-১২ হাত দীঘল আৰু বহল, ১৪-১৫ হাত ওখকৈ শিল ইটাৰে নিৰ্মাণ কৰা পকী ঘৰ ৰুংডাঙ্গত থৈ তাৰ ওপৰত মাটি জাপি দ'ল যেন কৰি মৈদাম বান্ধিছিল। চৰাইদেউৰ মৈদামৰ ক্ষেত্ৰত সাধাৰণতে তাত থকা পাহাৰৰ টিলাবোৰৰ ওপৰ ভাগ কিছু কাটি আঁতৰাই থৈ মাজত ১৪-১৫ হাত দ'লকৈ মাটি খান্দি শিল-ইটাৰে ৰুংডাঙ্গ নিৰ্মাণ কৰিছিল আৰু ৰুংডাঙ্গত সোমাবলৈ তলত সুৰঙ্গ কৰি বাট ৰাখিছিল। চৰাইদেউত ৰজা, ৰাণী আৰু ৰাজমাওসকলৰ মৈদামখিনি যথেষ্ট ডাঙৰ আছিল, সৰু মৈদামখিনি পৰিয়ালৰ অন্য লোকৰ আছিল।

চৰাইদেউত দেওশালৰ তলৰ স্থানৰ পৰা পূবে নিম্নাগড়লৈকে ৰজা আৰু ৰজাৰ পো, ভাই, ককাইসকলক মৈদাম দিয়া হৈছিল। ৰাণী, ৰাজমাও আদি মহিলাসকলৰ মৈদামখিনি আছিল চৰাইদেউৰ লাংকুৰি দ'লৰ পশ্চিমলৈ।

ওখ আৰু ডাঙৰকৈ নিৰ্মাণ কৰা ৰজাৰ মৈদামৰ ভিতৰ ভাগ দুই বা তিনি মহলা পৰ্যন্ত পকীকৈ সজা হৈছিল আৰু তাৰ ভিতৰত ৰজাৰ শৰদেহ গোৰ কৰোতে ৰজাৰ নিত্য ব্যৱহাৰ্য সোণ,ৰূপ আদিৰে নিৰ্মিত সকলো দ্ৰব্য ভাগে ভাগে সজাই থৈ তাৰ ওপৰত মাটি জাপি মৈদাম বান্ধিছিল। দেখা যায় যে ৰংপুৰত ৰাজ্যৰ ৰাজধানী থকাৰ সময়ত যিসকল স্বৰ্গদেউৰ মৃত্যু হৈছিল তেওঁলোকৰ সকলো আছিল তুংখুঙ্গীয়া ৰাজকোঁৱৰ ফৈদৰ লোক। এই সময়ছোৱাত কোনো যুদ্ধ-বিগ্ৰহ নোহোৱাত ৰাজ্যখন দোপত দোপে উন্নতিও কৰিছিল আৰু আহোম ৰাজত্বৰ স্বৰ্ণযুগ ৰূপে বিবেচিত হৈছিল। ফলশ্ৰুতিতে সেই সময়ৰ স্বৰ্গদেউসকলৰ মৈদাম চৰাইদেউত পকী গাঁথনিৰে ডাঙৰকৈ বন্ধোৱা হৈছিল। ৰুদ্ৰ সিংহ, শিৱসিংহ, ৰাজেশ্বৰ সিংহ আদি সেই সময়ৰ স্বৰ্গদেউ সকলৰ মৈদামবোৰ পকী গাঁথনিৰে যথেষ্ট ডাঙৰকৈ বন্ধোৱা হৈছিল আৰু মৈদামৰ ওপৰত ইটাৰে পকীকৈ চৌচালি নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল।

চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জীৰ তথ্যৰ ভিত্তিত শিৱসিংহ স্বৰ্গদেউৰ মৈদামৰ লেখ মৈদামৰ আকাৰ, প্ৰয়োজনীয় দ্ৰব্য আদিৰে তথ্য ইয়াত দাঙি ধৰা হ'ল -

গহুৰ দীঘে ১২ হাত, বহলে ১০ হাত, বাৰ ডাঠে ৯ হাত, ভিতৰ টাকলৈ শূণ্য ওখকৈ ১৪ হাত, বাৰা টাকলৈ ১৯ হাত। আতে লাগিছে লাঠিয়া শিল ২৬,০০০ টা, ইটা টাকৰ মুৰলৈকে ৫,৭০,০০০, পাট শিল ৯০০ পাট, কম জোখৰে গুড় ৩,২২০ টা, মাহ ৩২২ টোল, শন ৩২২ টোল, শামুক চূণ ৪,৬০০ টোল, শিলচূণ ৫,৫০০ টোল। টাকৰ ওপৰৰ পৰা ওপৰলৈ মাজতে এডোখৰ বোকাৰে বান্ধিলে, এডোখৰ কৰালেৰে বান্ধিলে। এয়ে দীঘে ১৩ হাত, বহলে ১০ হাত, ওখকৈ ১৩ হাত। আতে ইটা ৮৭,৩৬০ খন, গুড় ৩১০ টা, মাহ ৩১ টোল, শন ৩১ টোল, শামুকৰ চূণ ৩৪০ টোল, শিলচূণ ১,০৬০ টোল।

ওপৰৰ ঘৰটিৰ জোখ - ভিতৰে শূণ্য দীৰ্ঘে ৬ হাত, বহলে ৪ হাত, ওখকৈ ৭ হাত, বাৰ ডাঠ মুখে ২ হাত, পাছে ২ হাত, মাৰে দীঘে ১১ হাত, বহলে ৮ হাত। আতে ইটা ১৭,১০০ খন, গুড় ১৮০ টা, শন ১৮ টোল, মাহ ১৮ টোল, শামুকৰ চূণ ২৮০ টোল, শিলচূণ ৩২০ টোল, চকাচূণ ১০০ টোল।

মৈদামৰ জোখা (গা-মৈদাম) — তলি ২৭ বেওঁ, বেচে ৮১ বেওঁ, ওখকৈ ৩৩ হাত। আতে ইটা ৩,৬০,০০০ খন, গুড় ২,৬০০ টা, মাহ ২৬০ টোল, শন ২৬০ টোল,

শামুকৰ চূণ ২,৬০০ টোল, শিলচূণ ৭,৮০০ টোল।

চৌপাশৰ ইটা গড়ৰ জোখা — গাত দ' ২ হাত, বহলে ৩ হাত, পাটি দ' ১১৪১১ বেওঁ, ৮ পাটিত ৯৩৪১১ বেওঁ।

চৰাইদেউৰ পকী মৈদামৰ ই এক উদাহৰণ মাথোন। চাংৰুঙ্গ ফুকনৰ বুৰঞ্জীৰ আলমত ভূবন চন্দ্ৰ সন্দিকৈ, ড° ভীম বৰুৱাকে আদি কৰি কেইবাজনো বুৰঞ্জীবিদৰ বুৰঞ্জীত গদাধৰ সিংহ, ৰুদ্ৰসিংহ, শিৱ সিংহ, ৰাজেশ্বৰ সিংহ, বৰজনা ৰজা (ফুলেশ্বৰী), ৰাজমাও নং ১ (শিৱসিংহৰ মাক), ৰাজমাও নং ২ (লক্ষ্মী সিংহৰ মাক বগী ৰাজমাও) আদিৰ মৈদামৰ সম্পূৰ্ণ জোখ পোৱা যায়। এই জোখৰ ভিত্তিত চৰাইদেউত থকা বহু মৈদাম সহজেই চিনাক্ত কৰিব পাৰি। কিন্তু এই বিষয়ৰ ওপৰত কোনো লোকেই গুৰুত্ব দিয়া নাই।

পুৰণি দিনৰ লেখ মতে ১ কলহৰ আয়তন আধা ঘন ফুট, ১ টোল = ৩ পুৰা, ১ পুৰা = ৩ দোন, ১ বেওঁ = ১২ ফুট দৈৰ্ঘ্য, পাটি হ'ল মৈদামৰ বাহিৰত আঠকোণীয়াকৈ থকা গড়ৰ বাহু। গহুৰ হ'ল - শিল-ইটাৰে সজা মৈদামৰ মূল কক্ষ, চৌচালি হ'ল মৈদামৰ ওপৰত সজা চাৰিখন চালযুক্ত ঘৰ, টাক হ'ল গাথনিত থকা ফুটা বা ফাঁক মৰা কাৰ্য, তলি হ'ল মৈদামৰ তলৰ অংশৰ দূৰত্ব আৰু কৰাল হ'ল হাঁহকণী, বৰালি মাছ, গুড়, শন, মাহ, বৰা চাউল আদিৰ মিশ্ৰনেৰে কৰা আজিৰ দিনৰ চিমেণ্ট।

আকৌ মৈদাম নিৰ্মাণ কৰাৰ সময় আৰু তাক সাজি উলিওৱাৰ মানুহৰ সংখ্যাও অতি আকৰ্ষণীয় বিষয়। উল্লেখযোগ্য যে শিৱ সিংহৰ মৈদাম নিৰ্মাণত মুঠ ৫৮ দিন, লক্ষ্মী সিংহৰ মাক বগী ৰাজমাওৰ মৈদাম নিৰ্মাণত ৭৯ দিন, বৰজনা ৰজা ফুলেশ্বৰী কুঁৱৰীৰ মৈদাম নিৰ্মাণত ৩৩ ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ মৈদাম নিৰ্মাণত ৪৫ দিন, ৰুদ্ৰ সিংহৰ মৈদাম নিৰ্মাণত ৩২ দিনৰ আৱশ্যক হৈছিল। মৈদাম নিৰ্মাণৰ কাৰণে যথেষ্ট কৰ্মীৰো আৱশ্যক হৈছিল। উদাহৰণস্বৰূপে ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ মৈদাম নিৰ্মাণত মানুহ লাগিছিল ৩,৮০০ গোট বা ১১,৪০০ জন। তেওঁলোকে গহুৰ খান্দোতে ২ দিন, শিলৰ গাঁথনিত ১০ দিন, ইটাৰ গাঁথনিত ২০ দিন আৰু গোৰ কৰোতে সময় লৈছিল ১৯ দিন। এইটো মৈদামৰ গহুৰৰ মজিয়া ৮৪ বৰ্গ হাত, বেৰসহ গহুৰৰ কালি ৪৪০ বৰ্গহাত, ভিতৰ শূণ্য ১৩ হাত, তলিৰ ব্যাস ১১ বেওঁ আৰু মৈদামৰ উচ্চতা ২৭ হাত। আনহাতে ৰজাৰ শৰদেহ বিলাক চৰাইদেউলৈ নি গোৰ কৰাৰ পূৰ্বে

গড়গাঁও নগৰৰ উত্তৰ দিশত থকা গোমোঠা নগৰত বহু
ঢালি কিছু দিনৰ বাবে শৰদেহ নেগেলা-নপচাকৈ বখা
হৈছিল আৰু এই বহু আছিল পাৰা জাতীয় এবিধ দ্ৰব্য।
পোক-পৰুৱা নোসোমাবলৈ ইয়াৰ লগত ধপাত গছৰ
পাতো মিহলি কৰি দিয়া হৈছিল।

তাইলোকসকলৰ দৰে পৃথিৱীৰ কেইবা ঠাইতো
মৃতকক সমাধিস্থ কৰাৰ তথ্য পোৱা যায়। ইয়াৰ এক
উদাহৰণ মিছৰৰ পিৰামিডসমূহ। খৃঃপূঃ তৃতীয় সহস্ৰাব্দত
নৱপ্ৰস্তৰ যুগৰ অধিবাসীয়ে দীঘল স্তম্ভেৰে মৃতকক সমাধিস্থ
কৰিছিল। গ্ৰীচৰ মাইচিনীয়সকলে মৃতকৰ সমাধিৰ বাবে
মৌচাক সমাধি আৰু বিবৰ সমাধি সাজিছিল। (আনুমানিক
খৃঃ পূঃ ১৬০০-১৪৫০) মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ অহাইঅ’
অঞ্চলত তাৰ এদেনা লোকসকলে খৃঃ পূঃ ১০০০ বছৰৰ
আগতে মৃতকক সৎকাৰ কৰি তাৰ ওপৰত ওখ টিপ
সাজিছিল। খৃঃ পূঃ ৩০০ ৰ পৰা খৃষ্টীয় ৬ শতিকালৈকে
হপৱেল মানৱে মাটিৰ ওখ টিপ সাজি শৰদেহ সৎকাৰ
কৰিছিল। মেৰ্কোৰ মায়া জাতিৰ মাজতো খলপীয়াকৈ
সমাধি কৰাৰ তথ্য পোৱা যায়। এনেবোৰ তথ্যৰ পৰা দেখা
যায় যে চৰাইদেউ অথবা ৰাজ্যখনৰ অন্যান্য ঠাইত সিঁচৰতি
হৈ থকা আহোমসকলৰ সৰু বৰ মৈদামসমূহ দক্ষিণ-পূব
এছিয়াৰ ভিতৰতে একক আৰু বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ।

চৰাইদেউ পাহাৰৰ ওচৰে পাঁজৰে কেইবাখনো
ৰজাবাৰী আছিল। ইবিলাকৰ ভিতৰত চৰাইদেউ পাহাৰৰ
তললৈ উত্তৰ-দক্ষিণ ফালে গড়েৰে মেৰাই লোৱা খনেই
আছিল ঘাই ৰজাবাৰী। চৰাইদেউৰ পূবে বৰ্তমানৰ
চৰাইদেউ জিলাধিপতিৰ কাৰ্যালয়ৰ কাষতে আছিল
বৰাহীবাৰী, বৰাহী ৰজাৰ নগৰ। চাৰি চাপ মাৰি বৰাহী
ৰজাই এই নগৰখন পাতিছিল। কোনো কোনো বুৰঞ্জীবিদে
এইখন ৰজা মহামানিক্যৰ ৰাজধানী আছিল বুলিও কয়।
গৌৰীনাথ সিংহ স্বৰ্গদেউৰ মাহীমাকৰ নাম নাফুকী
ৰাজমাও। তেওঁ নাফুকত এটা দ’ল বন্ধাই নাফুক নৈত
এখন শিলাসাঁকো বন্ধাইছিল। ইয়াৰ ওচৰতে এটা পুখুৰীও
খন্দাইছিল। সময়ত এইখিনি ধ্বংস হৈ হেৰাল। ইয়াতেই
নাফুকী আইদেৱে এখন বাৰী পাতি পুখুৰী খান্দি লৈছিল।
বৰ্তমান আইদেউবাৰী চাহবাগিছাৰ মাজত আইদেউ পুখুৰী
আৰু আইদেউ মৈদামে অতীতৰ কথাই ৰিঙিয়াই আহিছে।

ছুকাফা স্বৰ্গদেৱে চৰাইদেউলৈ অহাৰ পূৰ্বে তেওঁৰ
যাত্ৰা পথত অভয়পুৰ গৰাকি আহিছিল। এতিয়া অভয়পুৰ
এটা মৌজাৰনাম। ইয়াত তিনিজন অভয়পুৰীয়া ৰাজখোৱাই

এই অঞ্চল শাসন কৰিছিল স্বৰ্গদেউৰ নিৰ্দেশত। প্ৰতাপ
সিংহ স্বৰ্গদেৱে অভয়পুৰত এখন নগৰ পাতিছিল। ইয়াৰে
এখন ঠাইৰ নাম বেঙেনাবাৰী। ছুকাফা স্বৰ্গদেৱে তিপামৰ
পৰা তললৈ নামি আহোঁতে মৰাণ এজনে এই ঠাইতে নিজৰ
বাৰীৰ উভেনদীকৈ লগা বেঙেনাৰে স্বৰ্গদেউক ভেটিছিল।
আহোম ভাষাত বেঙেনাক মাথু কয়। সেয়েহে ঠাইৰ নাম
পিছলৈ বেঙেনাবাৰী হয় আৰু বেঙেনা যোগোৱা জনৰ
পৰিয়াল লানমাথু ৰূপে জনাজাত হয়। ইয়াৰ দক্ষিণলৈ
বাঁহবাৰীৰ ৰজাৰ ৰাইডঙ্গীয়া কুঁৱৰী এগৰাকীৰ এখন খাত
আছিল। খাতখন ৰাইডঙ্গীয়া ফুকনে পৰিচালনা কৰিছিল।
তেওঁ ইয়াত দুটা পুখুৰী খন্দাইছিল, তাৰে এটা দীঘলীপুখুৰী
আৰু আনটোৰ নাম গোটোঙাপুখুৰী। গোটোঙাপুখুৰীৰ
কাষতে আছে ৰাইডঙ্গীয়া ফুকন আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ
কেইবাটাও মৈদাম। পিছে ইয়াৰ মৈদাম আৰু পুখুৰী
সংৰক্ষণৰ অভাৱত ধ্বংস হোৱাৰ পথত।

আহোম ৰাজপৰিয়ালৰ দৰেই আহোম যুগত
ডাঙৰীয়াসকলেও কিছু ডাঙৰকৈ মৃতকৰ সমাধিত মৈদাম
দিছিল। লক্ষ্মী সিংহ স্বৰ্গদেউৰ ৰাজত্ব কালত গোন্ধেলা
ওৰফে কীৰ্তিচন্দ্ৰই বৰবৰুৱাই বিষয় ভোগ কৰিছিল।
তেওঁ মৃত্যুৰ পূৰ্বে লাকুৱাৰ বৰবৰুৱা খাতত এটা সুউচ্চ
মৈদাম নিজৰ কাৰণে আগতীয়াকৈ বন্ধাইছিল। এদিন তেওঁ
মৈদামটো কেনেকৈ বন্ধাইছে তাকে চাবলৈ নিজে মৈদামৰ
পেটেদি থকা দুৱাৰেদি ভিতৰলৈ সোমাই চালে। তাতে দায়
ধৰি স্বৰ্গদেৱে তেওঁক বৰবৰুৱাৰ বিষয় ভাঙি অভয়পুৰত
ঢালি দি ৰাখিছিল। এই ঠাইখনেই পিছত বৰুৱাচালি ৰূপে
জনাজাত হ’ল। লাকুৱাত কিন্তু তেওঁক মৈদাম দিয়া নহ’ল,
মৈদামটো উকা হৈ থাকিল।

সোণাৰি নগৰৰ কিছু উত্তৰে লংপতীয়া ৰেল
ষ্টেচন। আহোম যুগত নগা পাহাৰৰ লোণপুঙত লোণখনা
লোণপুঙীয়াসকলে এই অঞ্চলত বসবাস কৰিছিল।
এই লোণ আছিল আহোম যুগত অতি আতকৰ দ্ৰব্য।
লোণপুঙীয়াসকলে বাস কৰা ঠাইৰ নামেই সময়ত মুখ
বাগৰি লংপতীয়া হ’ল। ছুকাফা অসমলৈ অহাৰ পূৰ্বে এই
অঞ্চল বৰাহী আৰু চুতীয়াৰ প্ৰাধান্য আছিল। লংপতীয়া
ৰেল ষ্টেচনৰ ওচৰতে থকা দুটা মৈদাম হ’ল ধ্বজ ফুকন
আৰু ব্ৰজ ফুকনৰ মৈদাম। দুয়োজন আছিল আখৈয়া
ফুকন বংশৰ আৰু ঘনিষ্ঠ বন্ধু। আহোম ৰাজ্যত পূৰ্ণানন্দ
বুঢ়াগোহাঞিও ৰাজমন্ত্ৰী বিষয়ত থকাৰ সময়ত উজনিৰ নগা
পাহাৰৰ সীমা মুৰিয়লিত ধ্বজ ফুকনক সেনাপতি পাতি

ৰাজ্যৰ সীমা ৰক্ষাৰ দায়িত্ব দিছিল। আকৌ ভজো আৰু এটাল নামৰ দুয়োজন বৰুৱাৰ বিষয় ভোগ কৰা বিষয়া আছিল। ভজো বৰুৱাই দিচাং নৈৰ এৰা সুঁতিৰ সুবিধাৰে হাঁহ পুহি ৰজা ঘৰত যোগান ধৰিছিল। সেই সময়ত হাঁহকণী ইটা গঁথাৰ বাবে কৰাল প্ৰস্তুত কৰাত আৱশ্যক হৈছিল, তেওঁ আনকি এদিনত সাত নাও হাঁহ কণী দিব পাৰিছিল। তেওঁৰ ব্যৱহাৰৰ বাবে খন্দোৱা পুখুৰীটোৰ নাম ভজো পুখুৰী, হাঁহ মেলা ভজো বিলে এতিয়াও পুৰণি দিনক বিঙিয়াই আছে। ভজোৰ পৰা পূবলৈ আটাল পথাৰ আৰু আটাল পুখুৰী। হাঁহত চহকী ভজো বৰুৱাৰ দৰে এটালো মহৰ গাখীৰত চহকী আৰু ৰজাঘৰৰ গাখীৰ যোগান ধৰিছিল। নাহৰ আলিৰ কাষত থকা আটাল পুখুৰী আৰু আটাল পথাৰে এতিয়াও পুৰণি দিনৰ চিনাকি দি আছে।

আহোম ৰাজত্বকালত পৰ্বত ভৈয়ামৰ মিলা-প্ৰীতি আৰু খাদ্য সামগ্ৰীৰ বেহা-বেপাৰৰ এক প্ৰধান ঠাই আছিল বৰহাট। নগাসকলে পাহাৰত উৎপন্ন হোৱা আদা, জলকীয়া, কচু আদি বিভিন্ন খাদ্য সামগ্ৰী হুৰাত ভৰাই ভৈয়ামলৈ আহি এই ঠাইৰ হাটত বেচি বা সলাই বেহা-বেপাৰ কৰিছিল। সময়ত ই এখন ডাঙৰ হাটলৈ ৰূপান্তৰ হ'ল আৰু ঠাইখনো বৰহাট ৰূপে জনাজাত হ'ল। কীৰ্তিচন্দ্ৰ বৰবৰুৱাক বৰুৱাচালিত নিৰ্বাসন দিয়াৰ সময়ত ৰজাই তেওঁৰ লগত দুজন লোক নিয়োগ কৰিছিল, তাৰে এজন দিবাকৰ ভূঞা আৰু আনজন পইতাখোৱা চাংমাই। দুয়োজনকে খাত-পাম দি থাপিছিল। ইয়াৰ বাবেই এই ঠাই দুখন ভূঞাখাট আৰু পইতাখোৱা খাট নামেৰে জনাজাত হ'ল।

এসময়ত সাপেখাতী, বৰহাট, লংপতীয়া, ভূঞাখাট, শালকাঠনি, খৰিয়াভেটা আদি অঞ্চলবোৰ ৰাজ্যৰ ৰাজধানীৰ পৰা দূৰত থকাত অটব্য অৰণ্যৰে

ছানি আছিল। প্ৰায় সোতৰ শতিকালৈকে এই অঞ্চল কলিয়াপানী ৰূপে পৰিচিত আছিল। সেই সময়ত আহোম ৰাজ্যৰ অপৰাধী লোকৰ বহুতকৈ এই কলিয়াপানীত নিৰ্বাসন দিছিল। লালুকসোলা বৰফুকনৰ ছত্ৰছাঁয়াত থাকি অকাৰ্য কৰা ল'ৰা ৰজাক ৰজা ভাঙি গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেৱে ইয়ালৈকে নিৰ্বাসন দিছিল।

সোণাৰি নগৰৰ পূবত ধোদৰ আলিৰ কাষত থকা এটা পুৰণি পুখুৰী হ'ল ৰজাপুখুৰী। কোনে কাৰ স্মৃতিত এই পুখুৰীটো খন্দাইছিল তাৰ তথ্যৰ অভাৱ। কিছু লোকৰ মতে ৰুদ্ৰসিংহ স্বৰ্গদেৱে সোণাৰিত এই পুখুৰীটো খন্দাইছিল। আন এচাম লোকৰ মতে বৰাহী ৰজাই এই পুখুৰীটো খন্দাইছিল বাবে পুখুৰীটো ৰজাপুখুৰী নামেৰে জনাজাত হ'ল। সোণাৰি নগৰৰ পশ্চিমলৈ ধোদৰ আলিৰ কাষত থকা অন্য এটা পুৰণি পুখুৰী হ'ল সোণাৰি পুখুৰী। ছু-খাম-ফা খোৰা ৰজাৰ বৰমেচলৌ আৰু সৰু মেচলৌ নামৰ দুগৰাকী ৰাণী আছিল। দুয়ো গৰাকী ৰূপৱতী আৰু বাই-ভনী। এওঁলোক দুয়োকে আলপৈচান ধৰিবৰ বাবে স্বৰ্গদেৱে সোণৰ অলংকাৰ গঢ়া তাম দলৈৰ ৰূপৱতী জীয়েক এজনীক লিগিৰী কৰি ৰাখিছিল। পিছে বৰ মেচলৌ আৰু সৰু মেচলৌ ঢুকাল দুয়োকে শ'লগুৰিত মৈদাম দিলে আৰু ৰজাই লিগিৰী গৰাকীকে ৰাণী পাতিলে। পিছত ৰজাই শহুৰেক তাম দলৈক সোণাৰিতে খাত, পাম দি সংস্থাপিত কৰিলে। ইয়াৰ সাক্ষী হ'ল দলৈ পথাৰ আৰু দলৈ গাঁও। স্বৰ্গদেৱে তাম দলৈৰ বাবে এটা পুখুৰী খন্দাই দিয়ে। ইয়াৰ নামেই সোণাৰি পুখুৰী। তাম দলৈয়েও ইয়াৰ ওচৰতে শাল পাতি আ-অলংকাৰ গঢ়াৰ বাবে ঠাইৰ নামো সোণাৰি ৰূপে জনাজাত হ'ল। এতিয়া পুৰণি শিৱসাগৰ জিলাৰ এই বিস্তীৰ্ণ অঞ্চল সামৰি চৰাইদেউ জিলা হ'ল আৰু সোণাৰি নগৰখনো জিলাৰ মুখ্য কাৰ্যালয়লৈ উন্নীত হ'ল। □

দিলীপ কুমাৰ বুঢ়াগোহাঞিঃ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়, গড়গাঁও (শিৱসাগৰ)। তেখেত এগৰাকী বিশিষ্ট বুৰঞ্জীবিদ আৰু শিৱসাগৰ জিলা সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি।

চৰাইদেউ জিলাৰ ঐতিহ্য আৰু লোক জীৱনৰ সময়

ইছমাইল হোছেইন

অসমৰ তৈল আৰু গেছ ক্ষেত্ৰৰূপে জনাজাত চৰাইদেউ জিলাখন ২০১৫ চনৰ ১৫ আগষ্টত অবিভক্ত শিৱসাগৰ জিলাৰ চৰাইদেউ মহকুমাক কাটি আনি গঠন কৰা হয়। সোণাৰিক সদৰ হিচাবে লৈ গঠন কৰা জিলাখনৰ সীমা উত্তৰে মৰাণহাট, দক্ষিণে অভয়পুৰ বনাঞ্চল, বগাবাঘ, মৰাণহাৰি আদি, পূবে দিচাং নৈ, নগামাটি, বৰহাট আদি আৰু পশ্চিমে পাটসাকোঁ, লাকুৱা, দ'লবাগান আদি। উত্তৰে ডিব্ৰুগড় জিলা, দক্ষিণে নগালেণ্ড আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশ, পূবে ডিব্ৰুগড় জিলা আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু পশ্চিমে শিৱসাগৰ জিলাই আঙুৰি থকা চৰাইদেউ জিলাৰ অন্যতম প্ৰধান ঠাইসমূহ হ'ল সোণাৰি, মৰাণহাট, চেপন, লাকুৱা, মাইবেলা, চফাই, ভজো, লংপতীয়া, সাপেখাতী, বৰৱানগৰ, বৰহাট, টিয়কঘাট, মাউতগাঁও, মথুৰাপুৰ আদি।

এক সংমিশ্ৰিত জনগোষ্ঠীৰ বসতিস্থল চৰাইদেউ জিলাখন মূলতঃ আহোম ঐতিহ্যৰে চহকী এখন অন্যতম জিলা। আহোম, চুতীয়া, বৰাহী, কছাৰী, মৰাণ, কোচ, কৈৱৰ্ত, ব্ৰাহ্মণ, কলিতা, গৰীয়া, মৰীয়া, মিচিং, দেউৰী, সোণোৱাল কছাৰী, টাই শ্যাম, টাই খাময়াং, চাহ জনগোষ্ঠী, নেপালী, বড়ো, ঠেঙাল কছাৰী, মেচ কছাৰী, বাংলাভাষী হিন্দু, হিন্দীভাষী হিন্দু, আদি জনগোষ্ঠীৰ বসতিস্থল হ'লেও জিলাখনৰ সংখ্যাধিক্য জনগোষ্ঠী হ'ল আহোম, চুতীয়া, চাহ জনগোষ্ঠী, কোচ, কৈৱৰ্ত, কছাৰীমূলীয় জনগোষ্ঠী আদি।

প্ৰথম গৰাকী আহোম স্বৰ্গদেউ চাওলুং চুকাফাই বৰাহী, কছাৰী আৰু মৰাণ ৰজাক বশ কৰি পূৰ্ব-দক্ষিণ অসম দখল কৰাৰ পিছত চৰাইদেউত ৰাজধানী পাতিছিল। ছশ বছৰীয়া আহোম যুগৰ প্ৰথমখন স্থায়ী ৰাজধানী আছিল

চৰাইদেউ। তাৰ আগতে চাওলুং চুকাফাই ১২২৮ চনৰ পৰা ১২৫৩ চনলৈকে মুঠ পঁচিশটা বছৰ নাম নামৰূপৰ পৰা হাবুঙলৈকে বিভিন্ন ঠাইত অস্থায়ী বাহৰ আৰু অস্থায়ী ৰাজধানী পাতি ৰাজ্য বিস্তাৰ কৰিছিল। চুকাফাই ১২৫৩ চনত চৰাইদেউত ৰাজধানী পাতি মুঠ পোন্ধৰ বছৰ ৰাজ্য শাসন কৰাৰ পিছত ১২৬৮ চনত দেহাৰসান ঘটে। চুকাফাৰ মুঠ শাসন কাল আছিল চল্লিশ বছৰ (১২২৮-১২৬৮)।

চৰাইদেউ আছিল একাধিক আহোম ৰজাৰ ১৩৬ বছৰীয়া (১২৫৩-১৩৮৯) ৰাজধানী। ইয়াৰ পিছৰ আহোম ৰজাসকলৰ ৰাজধানী আৰু শাসনকাল আছিল এনেধৰণৰঃ চৰণুৱাত ১৫০ বছৰ (১৩৮৯-১৫৩৯), গড়গাঁৱত ১৫৭ বছৰ (১৫৩৯-১৬৯৬), ৰংপুৰত ১০০ বছৰ (১৬৯৬-১৭৯৫) আৰু যোৰহাটত ৩৩ বছৰ (১৭৯৫-১৮২৮)। ছশবছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ প্ৰায় ২৩ শতাংশ সময় অতিবাহিত হৈছিল চৰাইদেউ। মৈদাম সংস্কৃতিৰ পৃষ্ঠভূমি চৰাইদেউক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই আহোম ৰাজত্বত অসমীয়া জাতিৰ বৰভেটি গঢ় লৈ উঠিছিল। আনকি টাইমুলীয়া আহোমসকলে চৰাইদেউক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই বিজিত জনগোটসমূহক ৰাজ শাসনৰ অংশীদাৰ কৰি লৈ সংমিশ্ৰণ আৰু সংগ্ৰহণৰ মাজেৰে বৃহৎ আহোম সাম্ৰাজ্য আৰু সংমিশ্ৰিত গাঁও-সংগঠন গঢ়ি তুলিছিল। চৰাইদেউ জিলাৰ ঐতিহ্যও গঢ় লৈ উঠিছিল আহোমৰ ১৩৬ বছৰীয়া ৰাজত্বৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি।

ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ পৰা যি সমাজ ব্যৱস্থা গঢ় লৈ উঠিছিল তাৰ ভেটি আছিল ধৰ্ম নিৰপেক্ষ। ‘সাতসৰী অসম বুৰঞ্জী’ত উল্লেখ আছে :

‘আতেপাচে বাৰভূঞক মাৰি বশ কৰিলে। চুঙ্গিকো মাৰিলে। এতেকেহে সাতৰাজ্য মাৰি একৰাজ্য কৰিলে বুলি কয়। তাৰে লেখা, -চুটীয়া ১, কছাৰী ১, কমতেশ্বৰ ১, তুৰব ১, পতিলাজহা ১, এষাৰেসিন্দুৰ ১, বাৰভূঞা ১, চুঙ্গি ১ এই আঠৰাজ্য। এতেকেহে ৰূপৰ আঠচুকীয়া মোহৰ মাৰিলে। আতপাচে চোৱাতল গড় বান্ধিলে।’ (পৃষ্ঠা : ৭৬, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰকাশন বিভাগ। ১৯৭৪)

আহোম শাসন কালৰ প্ৰাথমিক পৰ্যায়ত ‘সাত ৰাজ মাৰি এক ৰাজ কৰা’ৰ ফলত উজনি আৰু মধ্য অসমত যি ৰাজনৈতিক আৰু সামাজিক ব্যৱস্থা গঢ় লৈ উঠিছিল তাৰ পৃষ্ঠভূমি আছিল চৰাইদেউকেন্দ্ৰিক ভৌগোলিক পৰিসৰ। আনকি আহোমৰ তৃতীয় স্থায়ী ৰাজধানী

গড়গাঁৱত থাকোতে (১৫৩৯-১৬৯৬) স্বৰ্গদেউ জয়ধ্বজ সিংহৰ দিনত (১৫৭৬-১৬৫৪) মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাৰ নেতৃত্বত যি দুই ঘৰ ব্ৰাহ্মণ, দুই ঘৰ গণক, দুইঘৰ কায়স্থ, দুইঘৰ কলিতা, দুইঘৰ কেওট, দুইঘৰ কোচ, দুইঘৰ চুতিয়া, দুই ঘৰ বৰু, দুই ঘৰ বৰীয়া, দুই ঘৰ আহোম, দুই ঘৰ গৰীয়া, দুই ঘৰ মৰীয়া, দুই ঘৰ ডোম (কৈৱৰ্ত), দুই ঘৰ হাৰিক কেন্দ্ৰ কৰি গাঁও গঠন হৈছিল, তাৰ বহু আগতেই চৰাইদেউ জিলাৰ গাঁওসমূহত আহোম ৰাজ প্ৰশাসনৰ নেতৃত্বত সংমিশ্ৰিত সমাজ গঢ় লৈ উঠিছিল। আনকি চৰাইদেউত ৰাজধানী থাকোতে আহোমসকলে লগত লৈ অহা ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক চৰ্চাৰ পৰম্পৰা গঢ় লৈ উঠাত বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰজাও সেইবোৰৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছিল। বিজিত মৰাণ, কছাৰী আৰু বৰাহীসকলৰ ব্যাপক সংখ্যক লোকে তেনেকৈয়ে আহোমৰ সমাজ, সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰাৰ মাজত সোমাই পৰিছিল। আহোমসকল ধৰ্মীয় দিশত উদাৰ হোৱা হেতুকে তেওঁলোকৰ ধৰ্মীয় পৰম্পৰাগত অনুষ্ঠান ফুৰালুং, মে-দাম-মে-ফী, চোমদেউ পূজা, আদিত সৰ্বস্বৰ লোকে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। এইবোৰৰ নেতৃত্ব দিছিল আহোমৰ পুৰোহিত বুলি পৰিচিত বাইলুংসকলে। চাৰ এডৱাৰ্ড গেইটে ‘এ হিষ্ট’ৰী অৱ আছাম’ গ্ৰন্থত উল্লেখ কৰিছে যে, ১২৫৩ চনত স্বৰ্গদেউ চুকাফাই অস্থায়ী বাহৰ শিমলুগুৰি এৰি চৰাইদেউত স্থায়ীভাৱে থিতাপি লওঁতে যি নগৰ আৰু সাধাৰণ প্ৰশাসন গঢ়ি তোলাৰ প্ৰাথমিক শুভ আৰম্ভণি ঘটাইছিল তাত দেওধাইৰ হতুৱাই দেৱতাৰ নামত দুটা ঘোঁৰা, নুনি গছৰ (Mulberry) তলত বলি দি প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল। (পৃষ্ঠাঃ ৭৮, ১৯৮৪, এল বি এছ পাব্লিকেশ্বন।)

আহোম ধৰ্মীয় ব্যৱস্থাত বাইলুংসকলৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা থাকে। চৰাইদেউ জিলাৰ সোণাৰি, সাপেখাতী, লাকুৱা, মাইবেলা, নেমুগুৰি, ভজো আদিক কেন্দ্ৰ কৰি যি আহোম সমাজ আৰু ঐতিহ্যই গঢ় লৈ উঠিছে তাত বাইলুংসকলে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। এইবোৰ ঠাইৰ বহুতো আহোম পৰিয়ালে নামৰ সৈতে বাইলুং শব্দটো উপাধি হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। বাইলুংসকলে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতে টাই ভাষাত কৰে। চৰাইদেউ জিলাত টাই ভাষাৰ চৰ্চা আৰু বিস্তৃত বাইলুংসকলৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদান আছে।

চৰাইদেউ জিলাৰ আহোম জনগোষ্ঠীৰ ধৰ্মীয় পৰম্পৰাৰ অনেক সমল মিশ্ৰিত ৰূপত বিস্তৃত হৈ থকা

দেখা যায়। এই ক্ষেত্ৰত দেওশালসমূহৰ ভূমিকা অন্যতম। চুতীয়াসকলৰ মাজতো দেওশালৰ পুৰণি পৰম্পৰা চলি আহিছে বা জিলাখনৰ ধৰ্মীয় পৰম্পৰাগত দিশত আহোম আৰু চুতীয়া সমাজৰ দেওশাল কেন্দ্ৰিক সমন্বয়ৰ ঐতিহ্য পৰিলক্ষিত হয়। চৰাইদেউলৈ দেওশালৰ পৰম্পৰা আহে শদিয়াৰ পৰা। এই সন্দৰ্ভত হেম বুঢ়াগোহাঞিয়ে লিখিছে :

“ওম্ফা আহোমসকলৰ ঐতিহ্য সম্বলিত পূজা। এই পূজাত আয়োজিত অনুষ্ঠান সূক্ষ্মভাৱে লক্ষ্য কৰিলে বুজিব পাৰি যে কেৱল আহোমসকলৰেই এই পূজা নহয়; অসমত বাস কৰা খিলঞ্জীয়া সকলো সম্প্ৰদায়কে সম্যকভাৱে সামৰি ল'ব পৰা উমৈহতীয়া ই লোকপূজা। কাৰণ, অনুষ্ঠানৰ লগত জড়িত থকা বহুত সম্প্ৰদায়ৰ পূজা-পাতলৰ সাদৃশ্য ওম্ফাত বিশেষভাৱে মন কৰিবলগীয়া। সেইফালৰ পৰা চাবলৈ গ'লে সকলো অসমীয়াকে সামৰিব পৰা ওম্ফা এক গণতান্ত্ৰিক অনুষ্ঠান।” (ঐ- গ্ৰন্থ। পৃষ্ঠাঃ ২৫)

চৰাইদেউকেন্দ্ৰিক আহোম ঐতিহ্য আছিল গ্ৰহণ আৰু বৰ্জনৰ মাজেৰে গঢ় লৈ উঠা সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় ঐতিহ্যৰ সমাহাৰ। জিলাখনৰ চলাপথাৰ, দিচাংপানী অঞ্চলত টাই শ্যাম, টাই খাম্‌য়াং আদি টাইমূলীয় বৌদ্ধধৰ্মীসকলৰ একাধিক গাঁও আছে যদিও তেওঁলোকো বহু ক্ষেত্ৰত আহোম ঐতিহ্যকেন্দ্ৰিক সংমিশ্ৰিত লোক-জীৱনত সোমাই পৰিছে। অনেক ঠাইত খৃষ্টান আৰু ইছলামধৰ্মীসকলেও সনাতনধৰ্মী আৰু বৌদ্ধধৰ্মীসকলৰ সৈতে একেলগে সমাজ পাতি বাস কৰি আহিছে; ফলত জাত-পাত আৰু বৰ্ণ বিভাজনৰ পৰা বহু দূৰত অৱস্থান কৰা দেখা যায় জিলাখনৰ জনসমাজত। এই গৌৰৱময় ঐতিহ্য গঢ়ি তোলাত জিলাখনক চহকী কৰিছে ইয়াৰ সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাই।

ছশবছৰীয়া আহোম ঐতিহ্যৰ বুৰঞ্জী চৰ্চাৰ উৰ্বৰ ক্ষেত্ৰ আছিল বৰ্তমানৰ চৰাইদেউ জিলাৰ কেবাখনো ঠাই। তাৰে অন্যতম হ'ল চৰাইদেউ, বকতা, নেমুণ্ডি, বকতা পাৰিজাত, পাটসাঁকো আদি অঞ্চল। এই ক্ষেত্ৰত পাটসাঁকো অঞ্চলটি সবাতোকৈ বেছি আগবঢ়া আছিল। ৰায়চাবাহ গোপাল বৰুৱাই টাই ভাষাৰ বুৰঞ্জীসমূহ ইংৰাজী ভাষালৈ অনুবাদ কৰিবলৈ পাটসাঁকো অঞ্চলৰ আঁথৈয়া গাঁৱৰ যজ্ঞোৰাম বৰুৱা, আঁথৈয়া দেওধাই গাঁৱৰ পঞ্চৰাম ফুকন, সাঁচি বৰুৱা গাঁৱৰ খেগেশ্বৰ বৰুৱা, জজলি গাঁৱৰ দেওধাই ফুকন, যোগোৰা মুখৰ গদাই বানতুঙীয়া

বৰুৱাৰ সহায় লোৱাৰ উপৰি তেওঁলোকৰ পৰা বুৰঞ্জীৰ অনেক সমল সংগ্ৰহ কৰিছিল। আনকি বুৰঞ্জীবিদ ড° সূৰ্যকুমাৰ ভূঞাই নন্দনাথ ফুকন, উম্বৰু ফুকন, ৰুচিনাথ বৰুৱা আদিৰ পৰা অনেক সমল সংগ্ৰহ কৰি অসমৰ বুৰঞ্জীৰ একাধিক সন্নিবিষ্ট কৰি থৈ গৈছে। এই তথ্যসমূহৰ উল্লেখৰ মাজেৰে হেম বুঢ়াগোহাঞিয়ে বৃটিছ বুৰঞ্জীবিদসকলৰ প্ৰসঙ্গৰে পাটসাঁকোৰ অৱদানৰ কথা সুঁৱৰি লিখিছে :

“ইংৰাজৰ ভিতৰত ই.এ. গেইট, মিঃ ফষ্টাৰ, এইচ. এ. এণ্টৱাছ আদি বুৰঞ্জী প্ৰণেতাৰেই অসম বুৰঞ্জী লিখাত বুজন অৰিহণা এই পাটসাঁকো অঞ্চলৰ পৰাই পালে। শুনা যায়, শ'লগুৰি আলিয়েদি দুখন গৰুৰ গাড়ীৰে দুগাড়ী পাটসাঁকোৰ বিভিন্ন গাঁৱৰ পৰা সাঁচিপতীয়া পুথি সংগ্ৰহ কৰি অসম চাহ কোম্পানীৰ নাজিৰা কাৰ্যালয়লৈ নিলে। স্বৰূপতে টাই-আহোম ভাষা সজীৱ কৰি ৰখা আহোম পুৰোহিতসকলৰ অসম বুৰঞ্জীলৈ দান অনবদ্য। এইসকল লোকে টাই-আহোম ভাষা সজীৱ কৰি নৰখা হ'লে অসমত টাই ভাষা লোপ পালেহেঁতেন।” (লেখিৰি বোটলা বুৰঞ্জী, পৃষ্ঠা : ৭১-৭২)

চৰাইদেউ জিলাৰ ঐতিহ্যক গৌৰৱময় কৰি তোলাত পাটসাঁকো অঞ্চলৰ উপৰি সোণাৰি, তিৰুৱাল আদি অঞ্চলৰো যথেষ্ট ভূমিকা আছে। বিশেষকৈ ধাতুশিল্পৰ ক্ষেত্ৰত এই দুটা অঞ্চলৰ অৱদান অনস্বীকাৰ্য। চৰাইদেউ জিলাৰ সদৰ ঠাই সোণাৰিখন সোণ-শিল্পৰ সৈতে জড়িত বুলি জনা যায়। ঠিক একেদৰে তিৰোৱালেও লো-শিল্পৰ মাজেৰে আহোম যুগৰ অস্ত্ৰ নিৰ্মাণত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছিল। এই সন্দৰ্ভত লীলা গগৈৰ লেখাত পোৱা যায় :

“একালত অসম সোণেৰে চহকী আছিল। ব্ৰহ্মপুত্ৰ, দিহিং, সোৱণশিৰি, জাঁজী, দিঞং আদি নৈৰ বালি কমাৰলৈ ‘সোণোৱাল’, গাৰো পৰ্বত, খাবিয়া পৰ্বত আদিৰ পৰা ৰূপ-মাটি আনি ৰূপ কমাৰলৈ ‘ৰূপোৱাল’ আৰু তিৰুপথাৰৰ আকৰৰ পৰা লো-মাটি উলিয়াই লো পগাবলৈ ‘তিৰুৱাল’ কছাৰীৰ বিভিন্ন দলক নিয়োগ কৰিছিল। ইয়াৰ পৰা এইটো প্ৰতীয়মান হয় যে প্ৰাক্-আহোম যুগৰ কছাৰী, চুতীয়া আদি জনগোষ্ঠীৰ মানুহ সোণ-শিল্পৰ লগত জড়িত আছিল। সোণাৰিসকলে অসমৰ থলুৱা কেঁচাসোণ পগাই তাৰে আয়-অলংকাৰ, সাজ-বাচন কৰাইছিল। বজাৰ ঘৰত সোণৰ তাওকিন, তাওৱান, মাইহাং, শৰাই, কাঁহী, টেমি, সঁফুৰা, কাকৈ, ফণি, নানান বিধৰ হাতৰ, কাণৰ, ডিঙিৰ

অলংকাৰ গঢ়িছিল। সোণাৰি মানুহ সৰহভাগেই কলিতা জনগোষ্ঠীৰ। অৱশ্যে অন্য মানুহৰ মাজতো সোণাৰি আছিল। অসমীয়া সোণাৰিৰ অলংকাৰ গঢ়া ৰীতিটো বিশেষ বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ। অসমীয়া সোণাৰিয়ে সোণত বাখৰ খাঁজে। লাৰ ওপৰত পটা সোণ মাৰি অলংকাৰৰ বাকী কাৰু-কাৰ্যখিনি সমাপ্ত কৰে। স্বৰ্গদেও চুড়াংফাৰ দিনৰে পৰা ৰজাই শিঙৰি ঘৰত উঠি সোণাৰি মোহৰ মৰাইছিল আৰু এনেকৈ সোণাৰি মোহৰ মৰা পৰম্পৰা আহোম ৰাজত্বৰ শেষলৈকে আছিল। ... কাঁহৰ শিল্পৰ লগত কাঁহাৰ, পিতলৰ শিল্পৰ লগত মৰীয়া জনগোষ্ঠী জড়িত আছিল। তিব্বত পৰা লো-মাটি উলিয়াই লো শলীয়াই ডুখৰীয়া লো তৈয়াৰ কৰিছিল আৰু সেই লোৰে বৰতোপ, হাতহিলৈ, সৰুহিলৈ, হেংদান, তৰোৱাল, দা, কটাৰী, কোৰ, কাঁচি, লোৱলি বা লুহীয়া আদি নিৰ্মিত হৈছিল।” (টাই সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা, বনলতা, পৃষ্ঠাঃ ৫১)

উপৰি উক্ত উদ্ধৃতিত স্বৰ্গদেউ চুড়াংফাৰ দিনত ৰজাই শিঙৰিঘৰত উঠোতে ব্যৱহাৰ কৰা সোণৰ মোহৰৰ উল্লেখলৈ চাই ক’ব পাৰি যে অসমত সোণ-ৰূপৰ মূল কেন্দ্ৰ আছিল চৰাইদেউ জিলাৰ সোণাৰি অঞ্চলটি। কাৰণ স্বৰ্গদেউ চুড়াংফাই চৰাইদেউতে ১৩৮৯ চনত শিঙৰি ঘৰত উঠিছিল। গতিকে তেওঁৰ শাসনকালৰ আগৰে পৰাই চৰাইদেউ, তিব্বতাল, সোণাৰি আদিত সোণ-শিল্পই গঢ় লৈ উঠিছিল। এই শিল্পৰ উপৰি কাঁহ-পিতল শিল্পৰ সৈতে মৰীয়াসকল জড়িত থকালৈ চাই ক’ব পাৰি যে চৰাইদেউ জিলাৰ বৰ্তমানৰ ভৌগোলিক পৰিসৰত বসবাস কৰা মৰীয়া মুছলমানৰ এটা অংশৰ পূৰ্বপুৰুষ চৰাইদেউ ৰাজধানী হৈ থকা সময়ৰ পৰাই বাসিন্দা আছিল।

চৰাইদেউৰ নাতিদুৰৰ পৰ্বতমালাৰ মাজৰ তিব্ব নামৰ ঠাইত স্বৰ্গদেউ চুকাফাৰ দিনতেই লোৰ সন্ধান পোৱা গৈছিল বুলি জনা যায়। ঠাইখনি তিব্ব লোহাখাট নামেৰে জনাজাত হৈ পৰিছিল। লোহাখাটৰ কাষেৰে তিব্ব নামৰ এখন নৈ বৈ গৈছিল। তিব্ব লোহাখাটৰ পৰা লো নিষ্কাষণৰ বাবে নিয়োগ কৰা লোকক তিব্বতাল বুলি কোৱা হৈছিল। তেওঁলোক মূলতঃ বড়ো-কছাৰী মূলৰ লোক বুলি জনা যায়। পিছৰপিনে আহোম ৰজাসকলৰ দিনত তিব্বতাল এটা খেলৰ নাম হৈ পৰিছিল। তেওঁলোকক পৰিচালিত কৰিবলৈ বৰা আৰু শইকীয়াৰ দৰে ৰজাঘৰীয়া বিষয়া নিয়োগ কৰা হৈছিল। তিব্বতালসকলে লো নিষ্কাষণ কৰাৰ

পিছত ৰজাঘৰক প্ৰয়োজনীয় কৰ দি জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছিল। তেওঁলোক পৰিশ্ৰমী আৰু স্বাৱলম্বী আছিল যদিও সমাজে তেওঁলোকক অৱজ্ঞাৰ চকুৰে চাইছিল। সেইবাবেই তিব্বতালসকলক লৈ অৱজ্ঞাসূচক প্ৰবাদ-প্ৰবচনৰো জন্ম হৈছিল। যেনে :

“তিব্বতালে কতবা খায়,

ফটা গৰু ছালৰ টঙালি বান্ধোতে
কাঁকালত জনম যায়।”

(উৎস : অসমৰ লোকখনি। ক্ষেত্ৰধৰ বৰগোহাঁইৰ প্ৰবন্ধ সংকলন। অসম সাহিত্য সভা। ১৯৮৪। পৃষ্ঠা : ৬৬)

তিব্বতাল জনগোটৰ দৰে আহোম পুৰোহিত শ্ৰেণীৰ বাইলুং ফৈদ, চৰাইদেউ, দ’লবাগান, ৰহা, তিপাম, শলগুৰি আদি ঠায়েও অসমীয়া লোক-সাহিত্যৰ বিভিন্ন প্ৰসঙ্গত ঠাই পাইছে। যেনে, ‘বাইলুঙ্গনী’ৰ উল্লেখৰে অসমীয়া ফকৰা-যোজনাৰ কোৱা হৈছে :

“বাই বাইলুঙ্গনী,

উঠি পীৰা এখন দিলোঁহেতেন

ময়ো হ’লো শইকীয়ানী।”

(উৎস : শৰাইঘাটৰ সুবচনী। সূৰ্য কুমাৰ ভূঞা। পৃষ্ঠা : ১১৬)

অসমীয়া লোক-সাহিত্যৰ অন্যতম অঙ্গ মালিতাসমূহতো বাইলুঙে গুৰুত্ব পাইছে। যেনে :

“আমগুৰি খাতৰ

শুকান খৰিচা

বলমা বিলৰ মাছ,

তুমিয়ে আহিছা

সোণাবৰ তামুলী

মণিধৰ কিমানৰ পাছ।

ওপৰ দিখৌৰ

শিলঘৰীয়া

বৰপথাৰৰ জহা,

ৰাজভঁৰালৰ

সোণ-খৰাহীৰে

দিয়া বাইলুঙক বাঁটা।”

(উৎস : অসমীয়া লোক-সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা। লীলা গগৈ। ষ্টুডেণ্টচ এম্প’ৰিয়াম। ১৯৯২)

চৰাইদেউ জিলাখন লোক-সাহিত্যৰ খনি। বিহু নাম, বিয়ানাৰাম, মিচিং অই নিঃতম, দেউৰী জিম’ছায়া, চাজেবা, সোণোৱাল কছাৰীৰ হুয়াং হুঁচৰি, টাই ভাষাৰ গীত-মাত, চাহ জনগোষ্ঠীৰ বুমুৰকেন্দ্রিক গীত-মাত, ইছলামিক ভক্তিমূলক গীত জিকিৰ, শঙ্কৰী ঐতিহ্যকেন্দ্রিক গীত-মাত আদিৰে চহকী জিলাখনৰ পাটসাঁকো, ৰহা, তিপাম, শলগুৰি, বকতা নেমুগুৰি, বকতা পাৰিজাত, লাকুৱা,

গাভৰুকেইজনীৰ নাম যুগমীয়া কৰিলে। সাপেখাতীৰ নামনিৰ খাতপাম থকা অঞ্চলকে বহুদৈক দিয়া হৈছিল। সেয়েহে এই অঞ্চলৰ নাম আজিও বহণ হৈ থাকিল।” (লেছেৰি বোটলা বুৰঞ্জী। পৃষ্ঠা : ১৪-১৫)

বিহ্নামত চৰাইদেউ ঠাইখনেও গুৰুত্ব পাইছে। যেনে :

“উজায়ে নামদাং ভটিয়াই নাজিৰা
তাৰ মাজে ৰাওনা খাত,
চৰাইদেউ ওপৰে দ’লবাগান বাগিচা
তাতে মাৰে ডাৰোগাই পাত।”

(উৎস : বিহ্নামৰ তাৎপৰ্য আৰু নানন্দনিক সৌন্দৰ্য। তীৰ্থ ফুকন। নতুন অসম। ২০০০। পৃষ্ঠা : ১২০)

বিহ্নামটিত উল্লেখ থকা দ’লবাগানো চৰাইদেউ জিলাৰেই ঠাই নাম। এই বিহ্নামটিত উল্লেখ থকা ‘ডাৰোগা’ শব্দটো ‘টেকেলাই’ হিচাবেও ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। ‘ডাৰোগা পাত’তকৈ ‘টেকেলাইপাত’ হৈ অৰ্থপূৰ্ণ হয়।

এনেদৰেই ৰাজনৈতিক, সামাজিক, ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰে চহকী হৈছে চৰাইদেউ জিলাৰ ভৌগোলিক পৰিসৰ। মৈদাম পৰম্পৰাৰ পীঠস্থান এই জিলাখন পৰিসৰত ক্ষুদ্ৰ হ’লেও ঐতিহ্যৰ ফালৰ পৰা ই এক সৰু সাংস্কৃতিক পৃথিৱী।

উৎস গ্ৰন্থ :

১। আহোমৰ দিন, হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱা। অসম প্ৰকাশন পৰিষদ। ১৯৯৭, দ্বিতীয় প্ৰকাশ। (২) দেওধাই অসম বুৰঞ্জী। সম্পাদনা : সূৰ্য্যকুমাৰ ভূঞা। বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব বিভাগ। অসম চৰকাৰ। ২০০১, চতুৰ্থ প্ৰকাশ। (৩)

সাতসৰী অসম বুৰঞ্জী। সম্পাদনা : সূৰ্য্য কুমাৰ ভূঞা। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰকাশন বিভাগ। ১৯৭৪, চতুৰ্থ প্ৰকাশ। (৪) তুংখুঙীয়া বুৰঞ্জী। সম্পাদনা : সূৰ্য্য কুমাৰ ভূঞা। বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব বিভাগ। অসম চৰকাৰ। ১৯৯০, তৃতীয় প্ৰকাশ। (৫) হৰকান্ত বৰুৱা সদৰামিনৰ অসম বুৰঞ্জী। সম্পাদনা : সূৰ্য্য কুমাৰ ভূঞা। বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব বিভাগ। অসম চৰকাৰ। ১৯৯০, তৃতীয় প্ৰকাশ। (৬) A History of Assam, Sir Edward Gait, LBS Publication, 1962, Second Edition, (৭) শৰাইঘাটৰ সুবচনী। সূৰ্য্য কুমাৰ ভূঞা। অসম প্ৰকাশন পৰিষদ। ১৯৬৮। (৮) টাই সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা। লীলা গগৈ। বনলতা। ১৯৯৪। (৯) আহোম ঐতিহ্য আৰু সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা। ইছমাইল হোছেইন। জাগৰণ সাহিত্য প্ৰকাশন। ২০০৯। (১০) শিৱসাগৰ জিলাৰ ঐতিহ্যৰ ৰূপৰেখা। ইছমাইল হোছেইন। অসম সাহিত্য সভা। ২০১৭। (১১) বিহ্নামৰ তাৎপৰ্য আৰু নানন্দনিক সৌন্দৰ্য। তীৰ্থ ফুকন। নতুন অসম। ২০০০। (১২) লেছেৰি বোটলা বুৰঞ্জী। হেম বুঢ়াগোহাঞি। কৰবী বন। ১৯৭৪। (১৩) Tai-Ahom Religion And Customs, Dr. Padmeswar Gogoi, Publication Board, Assam, 1976. (১৪) ক্ষেত্ৰধৰ বৰগোহাঁইৰ প্ৰবন্ধ সংকলন। অসম সাহিত্য সভা। ১৯৮৪। (১৫) অসমীয়া লোক-সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা। লীলা গগৈ। ষ্টুডেণ্টচ্ এম্প’ৰিাম। ১৯৯২। (১৬) ঢকুৱাখনাৰ ঐতিহ্য আৰু সংস্কৃতি। ইছমাইল হোছেইন। নিউ বামুদেউ বুক ষ্টল। ২০১৯। (১৭) বিহ্নামৰ জুৰুলি। ইছমাইল হোছেইন। বনলতা। ২০০৯। □

ইছমাইল হোছেইন : জ্যেষ্ঠ প্ৰবক্তা, প্ৰিন্স অৰ্ৱ ৰেলচ্ ইনষ্টিটিউট অৱ ইঞ্জিনিয়াৰিং এণ্ড টেকন’ল’জী’। যোৰহাট (অসম)।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আৰু ইয়াৰ দাঁতিকাষৰীয়া শিক্ষানুষ্ঠান

জুৰি দেৱী ফুকন

“নগা পাহাৰতে লাঙি গদাপাণিক
নাগিনীয়ে ধৰিলে আল।
সোণাৰি শালতে দলৈ সোণাৰিয়ে
পাতিলে সোণাৰি শাল”

ইতিহাসৰ বুকুত সোণালী আখৰে লিখা এটা নাম
সোণাৰি। চৰাইদেউত ৰাজধানী পাতি চ্যাওলুং চ্যুকাফাই
আহোম ৰাজত্বৰ গৌৰৱময় ইতিহাস ৰচি থৈ গ'ল।
চৰাইদেউৰ দাঁতি কাষৰীয়া অঞ্চলসমূহতো বুৰঞ্জীৰ নজহা-
নপমা বোল লাগি আছে।

নগা পাহাৰ, অৰুণাচলৰ দাঁতি কাষৰীয়া সোণাৰিৰ
শৈক্ষিক ইতিহাসত উজ্বলি আছে উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

শইচৰ পথাৰত জ্ঞানৰ বীজ সিঁচা এচাম জ্ঞান
পিপাসু লোকৰ অশেষ ত্যাগ আৰু ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাৰ
ফলত ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত জন্ম লাভ কৰিলে সোণাৰি
মহাবিদ্যালয়ে।

এক বৃহৎ অঞ্চলৰ উচ্চ শিক্ষাৰ সপোন দেখা
ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অভিভাৱকৰ বাবে এক যুগজয়ী অৱদান এই
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। ই হ'ল জ্ঞানৰ এক সাগৰ, য'ত
অঞ্চলটোৰ শিক্ষাৰ নৈ-নিজৰাসমূহে নিজক সৰ্মপিত কৰাৰ
সৌভাগ্য লাভ কৰিলে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সপোন সাৱটি অহা
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিক্ষানুষ্ঠানবিলাকৰ এটি অৱলোকন
কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল। অতি কম সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীহে
দূৰৰ মহাবিদ্যালয়লৈ গৈছিল। অঞ্চলটোৰ সৰহ সংখ্যক
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে প্ৰাণ
পাই উঠিছিল। একলা-দুকলাকৈ বাঢ়ি আহিল সোণাৰি
মহাবিদ্যালয়।

এতিয়াৰ পৰা ৫০-৬০ বছৰ আগে আমাৰ এই
অঞ্চলসমূহত যোগাযোগ যাতায়ত আদিৰ সু-ব্যৱস্থা
নাছিল। ফলত মেট্ৰিক পাচ কৰি বহুতেই উচ্চ শিক্ষা
লোৱাৰ পৰা বঞ্চিত হৈছিলো। সোণাৰিৰ আশে পাশে

ইতিমধ্যে প্রাথমিক, মাধ্যমিক বিদ্যালয় ভালেখিনি আছিল।

১৯১৯ চনতে সোণাৰিৰ পশ্চিম দিশৰ দ'লবাগানত প্রতিষ্ঠা লাভ কৰা বৰ্তমানৰ দ'লবাগান উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়খনেই এই অঞ্চলৰ পুৰণি উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান।

গীতিকবি পাৰ্বতি প্ৰসাদ বৰুৱাদেৱে জ্যেষ্ঠ ভাতৃ ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱাৰ সোঁৱৰণত আগবঢ়োৱা ঘৰ মাটিৰে জাকত-জিলিকা ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ প্রতিষ্ঠা কাল হ'ল ১৯৩৫ চন।

ইয়াৰ পাছৰ বছৰতে সোণাৰিৰ পূব দিশৰ তেতিয়াৰ শিৱসাগৰ জিলাৰ শেষ প্ৰান্ত বৰহাটত ১৯৩৬ চনত প্রতিষ্ঠা লাভ কৰে বৰ্তমানৰ বৰহাট উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়।

১৯৩৯ চনত সোণাৰিৰ উত্তৰ পাৰে দিচাং নৈৰ সিপাৰে মাহমৰা ডিপ্লিংত অন্য এখন বিদ্যালয়ে জন্ম লাভ কৰে। বৰ্তমান মাহমৰা ডিপ্লিং উচ্চতৰ মাধ্যমিক নামে খ্যাত।

সোণাৰিৰ পূব দিশত অন্য এখনি শিক্ষানুষ্ঠানে জন্ম লাভ কৰে ১৯৪২ চনত। এয়া বৰ্তমানৰ সাপেখাতী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়।

১৯৪৫ চনত দিচাঙৰ পাৰৰ দিচাংপানী বৌদ্ধ বিহাৰৰ অধ্যক্ষ নন্দবংশ মহাস্থৰিৰদেৱৰ উদ্যোগ আৰু স্থানীয় ৰাইজৰ সহযোগত প্রতিষ্ঠা লাভ কৰে বৰ্তমানৰ ধেমাজি দিচাংপানী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়।

১৯৪৭ চনত মথুৰাপুৰ চাহ বাগিচাৰ কাষত, ধোদৰ আলিৰ দাঁতিত প্রতিষ্ঠা লাভ কৰে বৰ্তমানৰ মথুৰাপুৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়।

টেঙাপুখুৰীত ১৯৫১ চনত মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয় ৰূপে আৰম্ভ হৈ ১৯৫৩ চনত উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়লৈ উন্নীত হোৱা টেঙাপুখুৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় সোণাৰিৰ পৰা কিছু আঁতৰৰ অন্য এখনি শিক্ষানুষ্ঠান।

সোণাৰিৰ পৰা কিছু আঁতৰৰ লাকুৱাত ১৯৩৫ চনত মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয় স্বৰূপে আৰম্ভ হোৱা শিক্ষানুষ্ঠানখনি ১৯৫২ চনত উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় ৰূপে উন্নীত হৈ বৰ্তমান লাকুৱা তান্তীয়া উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয় ৰূপে প্রতিষ্ঠিত হৈ আছে।

সোণাৰি চহৰৰ পৰা কিছু নিলগৰ ডবা তিনিআলি উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ে প্ৰাণ পাইছিল ১৯৫৫ চনত।

কমুৱা তুলাৰ নগৰ চেপনত ১৯৫৬ চনত প্ৰাণ

লাভ কৰা অন্য এটি শিক্ষানুষ্ঠান হ'ল চেপন উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়।

১৯৫৯ চনত মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয় হিচাবে প্রতিষ্ঠা হোৱা চলা পথাৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানটি ১৯৬৫ চনত চলা উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয় ৰূপে খ্যাত হয়।

১৯৫৯ চনতে সোণাৰিৰ কাষৰ লংপতীয়াত লংপতীয়া হাইস্কুল প্রতিষ্ঠা হয়।

১৯৬১ চনত মাহমৰা হাইস্কুল প্রতিষ্ঠা কৰা হয়। সোণাৰিৰ পৰা কিছু দূৰত মাউট গাঁও উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় প্রতিষ্ঠা হৈছিল ১৯৬৫ চনত।

সাপেখাতী আৰু বৰহাটৰ মাজত ধোদৰ আলিৰ কাষত থকা বৰ্তমানৰ কলাকটা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ে জন্ম লাভ কৰিছিল মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয় হিচাবে ১৯৬০ চনত আৰু ১৯৬৭ চনত হাইস্কুললৈ উন্নীত হৈছিল।

সোণাৰি আৰু সাপেখাতীৰ মাজত ধোদৰ আলিৰ কাষত ১৯৬৩ চনত প্রতিষ্ঠা লাভ কৰে বৰ্তমানৰ বামপথাৰ বেঙেনাবাৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়। বিশেষতঃ বড়ো জনগোষ্ঠী অধ্যুষিত অঞ্চলটিৰ জ্ঞান পিপাসু বহুজন ব্যক্তিয়ে ভূমিদান কৰি জ্ঞান মন্দিৰৰ ভেটি স্থাপন কৰিছিল।

প্ৰায় ২৬ খন গাঁৱৰ শিক্ষাকেন্দ্ৰ স্বৰূপে ১৯৬০ চনতে মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয় হিচাবে জন্মলাভ কৰা বৰ্তমানৰ গড় চাৰিআলি উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ে উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয় হিচাবে স্বীকৃতি লাভ কৰে ১৯৬৬ চনত।

১৯৬৩ চনত স্থাপন হয় বিশ্ৰামপুৰ হাইস্কুল। ১৯৬৭ চনত প্রতিষ্ঠা হয় দিচাঙৰ সিপাৰৰ কচুমাৰি হাইস্কুল।

সোণাৰিৰ দাঁতিকাষৰীয়া ভজো ৰেল ষ্টেচনৰ সমীপত থকা বৰ্তমানৰ ভজো উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়খন আৰম্ভ হৈছিল ১৯৬৮ চনত।

১৯৬৮ চনতে লাকুৱা অঞ্চলতো অন্য এখনি শিক্ষানুষ্ঠান গঢ়ি উঠে- লাকুৱা উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়।

সোণাৰি নগৰত ১৯৬৮ চনত সোণাৰি নিউ হাইস্কুল নামেৰে জন্ম লাভ কৰা বিদ্যালয়খন ১৯৭১ চনত গীতিকবিৰ পুত্ৰ প্ৰণৱিৰাম বৰুৱাই মাতৃৰ নামত মাটি দান কৰাৰ পাছত বিদ্যালয়খনে পদ্মকুমাৰী বৰুৱা বালিকা বিদ্যালয় হিচাবে ন-ৰূপেৰে ভূমুকি মাৰে। বৰ্তমান উচ্চতৰ মাধ্যমিকলৈ উন্নীত এইখনি সোণাৰিৰ একমাত্ৰ বালিকা বিদ্যালয়। একে বৰ্ষতে স্থাপন হয় টিমন চাহ বাগিচাৰ কাষত আলহাজ জে আহমেদ সোঁৱৰণী উচ্চ মাধ্যমিক

বিদ্যালয়।

১৯৬৯ চনত বেঙেনাবাৰীৰ পূব দিশে থকা পূৰ্বাঞ্চল হাইস্কুলে জন্মলাভ কৰে।

বৰহাটৰ সীমামূৰীয়া পূব অংশত ১৯৭০ চনত টিটলাগড় উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ সময়লৈকে আশে-পাশে এনে ২৫-৩০ খনমান বিদ্যালয়ে হাইস্কুলীয়া শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি তোলা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বহুতেই উচ্চ শিক্ষা লাভৰ পৰা বঞ্চিত হৈ ৰৈছিল। ১৯৭০ ৰ ৫ আগষ্টত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে যেন এইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অভিভাৱকলৈ আশাৰ ৰেঙনি কঢ়িয়াই আনিলে। কেইবাবছৰো ৰৈ থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েও হেঁপাহেৰে উচ্চ শিক্ষা লাভৰ বাবে পদাৰ্পণ কৰিলে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত।

ব্ৰিটিছৰ দিনৰ এটি সুন্দৰ ক্লাৱঘৰত জ্ঞানপিপাসুলোকে জ্ঞানৰ পোহাৰ মেলিলে। ক্লাৱঘৰৰ নিমজ মজিয়াত খোজ থৈ ভৱিষ্যতৰ সপোন ৰচিলে নতুনৰ গতি খেদা ডেকা-গাভৰুৰ দলে। প্ৰাণোচ্ছল সোণাৰি কলেজ থমকি ৰ'বলগীয়া নহ'ল। সোণাৰি আৰু আশে-পাশে থকা অঞ্চলৰ লোকসকলৰ আপ্ৰাণ চেপ্টা, ত্যাগৰ ভেটিত গঢ় লোৱা মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিলে শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱে।

ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, ধেমাজি দিচাংপানী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয় আদি অনুষ্ঠানত কৰ্মৰত বহু শিক্ষকে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষাদানৰ বাবে আগুৱাই আহিল। প্ৰথমতে কলা শাখাৰে আৰম্ভ হোৱা মহাবিদ্যালয়ত পূবে বৰহাটৰ পৰা পশ্চিমে লাকুৱা, মাউত গাঁও, টেঙাপুখুৰী, দক্ষিণে নগাৰাজ্য আৰু অৰুণাচলৰ সীমা পৰ্যন্ত, উত্তৰে মৰাণৰ কাষলৈকে বৃহৎ অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ হৈ পৰিল এই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। অসমীয়া, ইংৰাজী, শিক্ষাতত্ত্ব, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, অৰ্থনীতি, বুৰঞ্জী আদি বিষয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অনাৰ্চ (পাচলৈ মেজৰ) লৈ আগুৱাই গ'ল। প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা থকা শিক্ষাগুৰুসকল ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ, সুৰেশ দাস, জীৱন শইকীয়া, কমলাৱতী শইকীয়া, তুলসী গগৈ, প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড, সোণমাই বৰা, মাণিক বৰুৱা, বিমলা ফুকন, গণেশ বৰুৱা, ৰতিপ্ৰভা গগৈ, মাণিক গগৈ, বিনন্দ মহন, গিৰিণ গগৈ, অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱা আদিৰ লগতে লাইব্ৰেৰীয়ান বাণী দেৱী, কাৰ্যালয় সহায়ক তথা চতুৰ্থ বৰ্গৰ ভালেমান কৰ্মচাৰী ফণীধৰ দত্ত, কমল...., ভৱ

বৰুৱা, মিনেশ্বৰ লাহন, কাঞ্চা... মহাবিদ্যালয়খনিত এটা সময়ত সেৱা আগবঢ়াইছিল প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ডদেৱে। পাছলৈ তেখেত প্ৰশাসনিক সেৱাৰ বিষয়া হিচাবে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয় এৰি যায়। অসমৰ মুখ্য নিৰ্বাচনী আয়ুক্ত হিচাবে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীক নিৰ্দ্ধাৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত তেখেতৰ অৱদান অনস্বীকাৰ্য। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীকপটত জিলিকি আছে “তেজস্বী নাৱধিতমস্ত্ৰ”। এই বাক্যাশাৰী খাউণ্ড ছাৰে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ তেতিয়াৰ সংস্কৃত বিভাগৰ মূৰব্বী ড° মুকুন্দ মাধৱ শৰ্মাদেৱৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰিছিল।

সময়ৰ লগে লগে সোণাৰিৰ চৌপাশে আৰু বহুতো শিক্ষানুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ পাছত স্থাপন হোৱা কিছু বিদ্যালয় তলত উল্লেখ কৰিলোঁ।

১৯৭১ চনত বৰহাটৰ পূবে নগাহাট উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় স্থাপন হয়। সেই একে বৰ্ষতে মাহমৰা অঞ্চলত ছোৱালীৰ বাবে শ্বহীদ কনকলতা উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হয়।

১৯৭৩ চনত সাপেখাতী আৰু বৰহাটৰ মাজত বৰুৱা নগৰত প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ বৰুৱা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়খনে জন্ম লাভ কৰে।

সোণাৰি নগৰত জনসংখ্যা বাঢ়ি অহাৰ ফলত শিক্ষানুষ্ঠানৰ সংখ্যা বৃদ্ধিৰ চিন্তাৰে ১৯৭৪ চনত সোণাৰি নগৰ উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হয়।

এই একে বৰ্ষতে (১৯৭৪) সোণাৰিৰ পৰা ১০ কিলোমিটাৰ মান আঁতৰৰ দীঘলীপুখুৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় স্থাপন কৰা হয়।

সাপেখাতী অঞ্চলতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পোৱাত ১৯৭৯ চনত সাপেখাতী নিউ হাইস্কুল স্থাপন কৰা হয়।

১৯৮১ চনত ওঁগুৰি লুখুৰাখন হাইস্কুল (নৱম, দশম শ্ৰেণীযুক্ত) স্থাপন কৰা হয়। একে বৰ্ষতে (১৯৮১) লংপতীয়াত লাচিত বৰফুকন হাইস্কুল স্থাপন কৰা হয়।

বৰহাটতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পোৱাত ১৯৮২ চনত বৰহাট নিউ হাইস্কুলে জন্ম লাভ কৰে।

১৯৮৭ চনত মথুৰাপুৰত ছাত্ৰীৰ বাবে সুকীয়াকৈ মথুৰাপুৰ ছোৱালী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় স্থাপন কৰা হয়।

বেঙেনাবাৰীৰ পৰা পূবে সৰুপথাৰত ধোদৰ আলিৰ কাষত বীণাপাণি হাইস্কুলৰ জন্ম হয় ১৯৮৮ চনত।

১৯৮৯ চনত সাপেখাতীত ছাত্ৰীৰ বাবে সুকীয়াকৈ

সাপেখাতী ছোৱালী উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয় স্থাপন হয়।

১৯৮৯ চনতে ভজোত চিদ্দিক আলি দেৱৰ সোঁৱৰণত জৰিণা বেগমে দান দিয়া মাটিত চিদ্দিক আলি উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয়ে জন্ম লাভ কৰে।

১৯৯২ চনত বাঁহবাৰীৰ কাষত দৈচলং হাইস্কুল স্থাপন কৰা হয়।

১৯৯৩ চনত ডিপ্লিং তিনিআলি উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয় আৰম্ভ হয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্রতিষ্ঠা হোৱাৰ পাছত এনেদৰে বিভিন্ন ঠাইত নতুন নতুন বিদ্যালয় স্থাপন হ'বলৈ ধৰিলে।

ইয়াৰোপৰি ব্যক্তিগত খণ্ডৰ শংকৰদেৱ শিশু-বিদ্যা নিকেতন আৰু জাতীয় বিদ্যালয়সমূহ বহুতো ঠাইত স্থাপন কৰা হ'ল। ইংৰাজী মাধ্যমৰ চেইণ্ট যোচেফ স্কুলৰ বাদেও বহুতো বিদ্যালয় ঠায়ে ঠায়ে গঢ় লৈ উঠিল। ইয়াৰে ভালে সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰি উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। আশে-পাশে জুনিয়ৰ কলেজ কেতবোৰেও গঢ় ললে। মাহমৰা জুনিয়ৰ কলেজ, মথুৰাপুৰ জুনিয়ৰ কলেজ, সোণাৰি জুনিয়ৰ কলেজ, চুকাফা চিনিয়ৰ

ছেকেণ্ডাৰী স্কুল, এলিট একাডেমী, দিব্যালতা আইডিয়েল একাডেমী, আদিৰ পৰাও ডিগ্ৰী পঢ়িবলৈ বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সোণাৰি কলেজলৈ আহে।

এই সমূহ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ বাদেও প্ৰাথমিক আৰু মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়ৰ বহু পুৰণি ইতিহাস জড়িত হৈ আছে। সোণাৰি নগৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়েও ইতিমধ্যেই শতবৰ্ষ পাৰ কৰিছে।

বহু শিক্ষানুষ্ঠানত দূৰ-দূৰণিৰ পৰা অহা শিক্ষকে মন-প্ৰাণ ঢালি শিক্ষা প্ৰদান কৰি সোণাৰিকে আদি কৰি বৰহাট, সাপেখাতী, ভজো, ডিপ্লিং, দ'লবাগান, মথুৰাপুৰ আদি ঠাইত স্থায়ীভাৱেই ৰৈ গ'ল।

এই প্ৰাথমিক, মাধ্যমিক আৰু উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়সমূহৰ পৰা অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ক প্ৰাণ দিলে।

শত সহস্ৰ নদী-নিজৰাই সাগৰৰ বুকুত ঠাই লোৱাৰ দৰে বৰ্তমানৰ চৰাইদেউ জিলাৰ বহু শিক্ষানুষ্ঠানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় হৈ পৰিল সাগৰ সংগম। □

জুৰি দেৱী ফুকন : অধ্যক্ষা, বামপথাৰ বেঙেনাবাৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়। তেখেত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰী।

চৰাইদেউ জিলাৰ আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থা

ঋতুপৰ্ণা দত্ত

আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থা হৈছে অৰ্থনীতিবিদ বা সমাজবিজ্ঞানীসকলে কোনো ব্যক্তি বা গোটৰ শ্ৰেণী অৱস্থান বুজাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা এটা শব্দ। আয়, বৃত্তি, শিক্ষা ইত্যাদি কেইবাটাও কাৰকৰ দ্বাৰা আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থা নিৰ্দ্ধাৰণ কৰিব পৰা যায়, যিয়ে এজন ব্যক্তিৰ ব্যক্তিগত তথা সামাজিক জীৱনত ইতিবাচক বা নেতিবাচক প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে। গতিকে কোনো এক অঞ্চলৰ আৰ্থ-সামাজিক উন্নয়নে সমাজৰ প্ৰতিটো শ্ৰেণীকে সামৰি লোৱা অতি প্ৰয়োজন, কাৰণ আৰ্থ-সামাজিক উন্নয়নৰ প্ৰধান লক্ষ্য হৈছে সকলোৱে যাতে এক মৰ্যাদাপূৰ্ণ জীৱন যাপন কৰিবৰ বাবে অপৰিহাৰ্য মৌলিক প্ৰয়োজনসমূহ পূৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

চৰাইদেউ বা চে-ৰাই-দয়, ভাষ্ক ভাষাত যাৰ অৰ্থ 'পাহাৰৰ ওপৰত জিলিকি থকা নগৰ', স্বৰ্গদেউ চাওলুং চুকাফাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠিত আহোম সাম্ৰাজ্যৰ প্ৰথম ৰাজধানী হিচাপে সকলোৱে পৰিচিত। সময়ে সময়ে আহোম

শাসনকৰ্তাসকলে ৰাজধানী এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ স্থানান্তৰিত কৰিছিল যদিও চৰাইদেউয়ে আহোমসকলৰ শক্তিৰ প্ৰতীক হিচাপে অসম বুৰঞ্জীত এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি আহিছে। পূৰ্বতে ঐতিহাসিক শিৱসাগৰ জিলাৰ সৈতে সংযুক্ত হৈ থকা চৰাইদেউয়ে ২০১৫ চনৰ ১৫ আগষ্ট তাৰিখে এক পৃথক জিলা হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে। ১০৬৯-১৫ বৰ্গ কিঃমিঃ মাটিকালি আৰু সৰ্বমুঠ ৪,৭১,৪১৮ লাখ জনসংখ্যাৰে চৰাইদেউ জিলা বৰ্তমান অসমৰ এখন উল্লেখযোগ্য প্ৰশাসনিক জিলা। জনসংখ্যাৰ ঘনত্ব প্ৰতি বৰ্গ কিঃমিঃত ৩৬৬ জন। লিংগ অনুপাত প্ৰতি হাজাৰ পুৰুষৰ বিপৰীতে মহিলাৰ সংখ্যা ১০২৭ গৰাকী। সাধাৰণতে 'অসমৰ পিৰামিড' নামেৰে পৰিচিত চৰাইদেউয়ে পৰ্যটন ক্ষেত্ৰ হিচাপেও বিশ্ববাসীৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰি আহিছে। প্ৰশাসনিক দিশৰ পৰা চৰাইদেউ জিলা মুঠ চাৰিটা ৰাজহ চক্ৰত বিভক্ত— সোণাৰি, সাপেখাতি, মাহমৰা আৰু নাজিৰা (আংশিক)। আনহাতে অভয়পুৰ, মাহমৰা,

সাপেখাতী আৰু লাকুৰা হৈছে চৰাইদেউ জিলাৰ অন্তৰ্গত চাৰিটা উন্নয়ন খণ্ড। জিলাখনত গাঁও পঞ্চায়তৰ মুঠ সংখ্যা ৩৬।

অসমৰ অৰ্থনীতি মৌলিকভাৱে কৃষিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গঢ় লৈ উঠা অৰ্থনীতি। কৃষিখণ্ডই প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে ৰাজ্যখনৰ মুঠ শ্ৰমশক্তিৰ প্ৰায় ৫৩ শতাংশতকৈও অধিক লোকক নিয়োগ প্ৰদান কৰি আহিছে। চৰাইদেউ জিলাৰ কৃষিখণ্ডলৈ লক্ষ্য কৰিলেও দেখা যায় যে বৰ্তমানেও জিলাখনৰ অধিক সংখ্যক লোকৰ মূল বৃত্তি হৈছে কৃষি। অসম চৰকাৰৰ হিচাপ অনুসৰি চৰাইদেউ জিলাৰ শস্য কৰা কৃষি ভূমিৰ মুঠ ক্ষেত্ৰফল হৈছে ৬,৪৫২৭ হে"ৰ। ধান, মাহজাতীয় শস্য, শাক-পাচলি ইত্যাদি উৎপাদনৰ লগত কৃষকসকল প্ৰধানকৈ জড়িত হৈ থকা দেখা যায়। জিলাখনৰ শস্যৰ তীব্ৰতা (বীজ সিঁচা মুঠ ক্ষেত্ৰফল আৰু বীজ সিঁচা নিগুট ক্ষেত্ৰফলৰ অনুপাত) হৈছে ১৪৯ শতাংশ। চৰাইদেউ জিলাত জলসিঞ্চনৰ অধীনত থকা অঞ্চল কম হোৱাটো কৃষকসকলৰ প্ৰধান সমস্যা। বহনক্ষম কৃষি আৰু পানীৰ বিবেচনাপূৰ্ণ ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰা কৃষকসকলৰ লাভ বৃদ্ধি কৰাৰ লক্ষ্য আগত ৰাখি বিভিন্ন সম্প্ৰসাৰণ কাৰ্যসূচীৰ জৰিয়তে গ্ৰামাঞ্চলৰ কৃষিক্ষেত্ৰত জড়িত যুৱক-যুৱতীসকলক প্ৰশিক্ষণ দিয়াটো জিলাখনৰ সামগ্ৰিক বিকাশৰ বাবে অতি প্ৰয়োজন।

ঔদ্যোগিক উন্নয়নে এখন দেশ বা ৰাজ্যত গতিশীল আৰু প্ৰতিযোগিতামূলক অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ সুযোগ মুকলি কৰে, যিয়ে আয় আৰু নিয়োগ সৃষ্টি কৰে, আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বাণিজ্যৰ সুবিধা প্ৰদান কৰে তথা সম্পদৰ কাৰ্যক্ষমতা বৃদ্ধি কৰে। গতিকে দৰিদ্ৰতা নিৰাময়ৰ লগতে দেশখনক সমৃদ্ধিৰ দিশত আগুৱাই নিয়াত ঔদ্যোগিক উন্নয়ন হৈছে প্ৰধান চালিকাশক্তি। চৰাইদেউ জিলাৰ ঔদ্যোগিক উন্নয়নৰ কথা ক'বলৈ গ'লে জিলাখনত বৰ্তমান প্ৰায় ১২ টা সক্ৰিয় ঔদ্যোগিক প্ৰকল্প আছে, যি চাহ, পেকেজ খোৱাপানী, শিল গুৰি কৰা, চিমেন্টৰ বিভিন্ন সা-সামগ্ৰী নিৰ্মাণ, পেভাৰচ আৰু কংক্ৰিটৰ ব্লক বনোৱা, জৈৱিক চাহ উৎপাদন আদিৰ লগত জড়িত। জিলাখনৰ প্ৰধান উদ্যোগ হৈছে চাহ উদ্যোগ। প্ৰায় ৫৪ খন বৃহৎ চাহ বাগানৰ লগতে অনেক ক্ষুদ্ৰ চাহ বাগানো ইয়াত দেখিবলৈ পোৱা যায়। অসমৰ পৰিসংখ্যা হাতপুথি, ২০২০ত উল্লেখ থকা অনুসৰি জিলাখনৰ ক্ষুদ্ৰ চাহ খেতিয়কৰ সংখ্যা ১০,১০৫ জন আৰু ক্ষুদ্ৰ চাহ বাগানৰ বাবে পঞ্জীয়নভুক্ত

এলেকা ১০,১৭৩ হে"ৰ। চাহ উদ্যোগৰ ক্ষেত্ৰত অগ্ৰগতি লাভ কৰা হেতুকে জিলাখনত ৪৪ টা 'Bought Leaf' কাৰখানা আছে, যিয়ে কেঁচা চাহপাতসমূহ কিনি তাক প্ৰচেছড্ চাহলৈ, ৰূপান্তৰিত কৰে। চৰাইদেউ জিলাৰ 'জিলা উদ্যোগ আৰু বাণিজ্য কেন্দ্ৰ'ৰ অধীনত উদ্যোগক উন্নয়নৰ মূল লক্ষ্য হৈছে ৰাজ্যখনত অধিক নিয়োগ সৃষ্টি, আয় আৰু অৰ্থনৈতিক বিকাশৰ দিশত আগুৱাই নিয়া বহনক্ষম আৰু সুযম ঔদ্যোগিক বিকাশ লাভ কৰা।

এখন দেশৰ বিকাশত শিক্ষাই মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে আৰু শিক্ষা লাভ কৰাটো দেশৰ প্ৰতিজন নাগৰিকৰ মৌলিক অধিকাৰ। এখন দেশৰ উন্নয়ন মূলতঃ দেশখনৰ জনসাধাৰণ আৰু উপলব্ধ সম্পদৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিহে হয়। অৱশ্যে উন্নয়ন প্ৰধানকৈ জনসাধাৰণৰ ওপৰতহে নিৰ্ভৰ কৰে যে, তেওঁলোকে কিমান পৰিমাণে দুৰ্লভ সম্পদসমূহ দক্ষতাৰে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে, যাতে তেওঁলোকে দ্ৰুত হাৰত বিকাশ আৰু উদ্ভাৱনৰ ক্ষেত্ৰত অগ্ৰগতি লাভ কৰিব পাৰে। এজন ব্যক্তিক গঢ় দিয়াৰ বাবে শিক্ষাই দায়বদ্ধ। গতিকে শিক্ষা যিকোনো দেশৰ মেৰুদণ্ড। ই প্ৰযুক্তিগত বিকাশত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে আৰু বিভিন্ন দক্ষতা, মূল্যবোধ, সজাগতা প্ৰদান কৰে। চৰাইদেউ জিলাৰ শিক্ষাখণ্ডলৈ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় ইয়াত মুঠ ৬৫৩ খন প্ৰাথমিক বিদ্যালয়, ৮৫ খন উচ্চ প্ৰাথমিক, ৫৯ খন হাইস্কুল আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয় আছে, য'ত প্ৰায় ৩,৭৭৫ গৰাকী শিক্ষকে শিক্ষকতা কৰি আছে। জিলাখনৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ সংখ্যা ৬ খন। গুণোৎসৱৰ দ্বিতীয় পৰ্যায়ৰ ফলাফল অনুযায়ী চৰাইদেউ জিলাৰ স্থান অসমৰ ভিতৰত নৱম। জিলাখনৰ ২৮.৬৯ শতাংশ বিদ্যালয়ে A+গ্ৰেড লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। জিলাখনত মহিলা সাক্ষৰতা হাৰ যথেষ্ট সন্তোষজনক (৭১.৯ শতাংশ)।

আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থা আৰু স্বাস্থ্য সেৱাৰ সুবিধাৰ মাজৰ সম্পৰ্ক সমাজবিজ্ঞানীসকলৰ দ্বাৰা বহু দিনৰ পৰা অধ্যয়ন কৰি অহা হৈছে। স্বাস্থ্য আৰু সুস্থতা বৃদ্ধিৰ ক্ষেত্ৰত স্বাস্থ্যসেৱা আৰু চিকিৎসাৰ সুবিধাসমূহক সকলোতকৈ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ হিচাপে গণ্য কৰা হয়। চৰাইদেউ জিলাত বৰ্তমান এখন অসামৰিক চিকিৎসালয়, ২ টা খণ্ড প্ৰাথমিক স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰ, ১৭ টা ক্ষুদ্ৰ প্ৰাথমিক স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰ, ২ খন মডেল চিকিৎসালয়, ১ টা নগৰ স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰ আৰু ১৭ টা উপকেন্দ্ৰ আছে। উল্লেখযোগ্য যে, জিলাখনত ২ খন ব্যক্তিগত খণ্ডৰ চিকিৎসালয় আছে। জিলাখনত মহিলাৰ

প্ৰতিষ্ঠানিক প্ৰসৰৰ হাৰ ৮৮.২ শতাংশ।

যাতায়ত আৰু যোগাযোগৰ দিশৰ পৰা জিলাখনত স্থলপথ আৰু ৰেলপথৰ যাত্ৰা অধিক সুবিধাজনক। মুঠ ৰাস্তাৰ দৈৰ্ঘ্য হৈছে ৬০,৩৩৫ কিঃমিঃ। চৰাইদেউ জিলা স্থলপথৰ দ্বাৰা শিৱসাগৰ, ডিব্ৰুগড় আৰু নাগালেণ্ডৰ ম'ন জিলাৰ সৈতে সংযুক্ত হৈ আছে। ঐতিহাসিক ধোদৰ আলি চৰাইদেউ জিলাৰ সোণাৰিৰ মাজৰে পূৱ দিশে নামৰূপ (ডিব্ৰুগড় জিলা), পশ্চিম দিশলৈ শিমলুগুৰি, নাজিৰা, জয়সাগৰলৈ (শিৱসাগৰ জিলা) পাৰ হৈ যায়। ৰেল যাতায়তৰ ক্ষেত্ৰত চৰাইদেউ জিলাৰ ভজো ষ্টেচন অন্যতম জনপ্ৰিয় ৰেল ষ্টেচন। বিমান সেৱাৰ সুবিধা লাভৰ বাবে নিকটতম বিমান বন্দৰ হৈছে ডিব্ৰুগড় জিলাৰ মোহনবাৰী আৰু যোৰহাট জিলাৰ ৰ'ৰৈয়া। জিলাখনত মুঠ ডাকঘৰৰ সংখ্যা ৭৫ টা (গ্ৰামোঞ্চলত ৭২ টা আৰু নগৰাঞ্চলৰ ৩ টা)। ম'বাইল ফোন সংযোগৰ ক্ষেত্ৰত জিলাখনত এয়াৰটেল, ভাডাফোন, জিঅ' আদি কেইবাটাও টেলিকমিনিউকেচন কোম্পানীয়ে সেৱা আগবঢ়াই আহিছে।

উপৰোক্ত আলোচনাৰ পৰা জানিব পাৰি যে, কিছু দিশত চৰাইদেউ জিলাৰ প্ৰদৰ্শন সন্তোষজনক, যেনে- লিংগ অনুপাত, চাহ উদ্যোগৰ বিকাশ, মহিলা সাক্ষৰতা হাৰ, মহিলাৰ প্ৰতিষ্ঠানিক প্ৰসৰৰ হাৰ ইত্যাদি। নতুনকৈ 'জিলা' হিচাপে পৰিচয় লাভ কৰা চৰাইদেউয়ে আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থাৰ উন্নয়নৰ বাবে যথেষ্ট কৰণীয় আছে। চৰকাৰী

তথ্য অনুসৰি জিলাখনত ৯১.৯ শতাংশ লোকৰ বাসগৃহত বিজুলীৰ সংযোগ আছে, ৯৬.৪ শতাংশ লোকে বিপুল খোৱাপানীৰ সুবিধা লাভ কৰিছে। উল্লেখযোগ্য যে, উন্নত অনাময় ব্যৱস্থা ব্যৱহাৰ কৰা লোকৰ সংখ্যা ২৭.৩ শতাংশ। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত কিছু সজাগতাৰ প্ৰয়োজন আছে। তাৰোপৰি জিলাখনত স্কুলীয়া শিক্ষা আধাতে সামৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাৰ ৫.১ শতাংশ। যিটো ৰাজ্যখনৰ হাৰতকৈ (৩.১ শতাংশ) যথেষ্ট বেছি। জিলাখনৰ সামগ্ৰিক বিকাশৰ বাবে আন্তঃগাঁঠনিক উন্নয়ন অপৰিহাৰ্য। আন্তঃগাঁঠনিৰ সঠিক উন্নয়ন, কৃষি, উদ্যোগ খণ্ডৰ বহনক্ষম বিকাশ, শিক্ষা আৰু স্বাস্থ্য খণ্ডত প্ৰয়োজনীয় বিনিয়োগৰ জৰিয়তে চৰাইদেউ জিলা নিশ্চয়কৈ অসমৰ উন্নত জিলাসমূহৰ ভিতৰত এখন হিচাপে পৰিচয় লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। □

উৎস :

- ১। পৰিসংখ্যা হাতপুথি, অসম, ২০১৯
- ২। পৰিসংখ্যা হাতপুথি, অসম, ২০২০
- ৩। Charaideo at a glance, চৰাইদেউ জিলা, অসম চৰকাৰ।
- ৪। ৰাষ্ট্ৰীয় পৰিয়াল স্বাস্থ্য জৰীপ-৫ (২০১৯-২০২০), স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কল্যাণ, অসম চৰকাৰ।
- ৫। NEDFi Data Bank

ঋতুপৰ্ণা দত্ত : গৱেষক ছাত্ৰী, ৰাজীৱ গান্ধী বিশ্ববিদ্যালয়, ইটানগৰ, অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, অৰ্থবিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় - এটি বিৱৰণ (১৯৭০ - ১৯৯৫ চন)

গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই

১০৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট। ৯৬ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে ৬ গৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, এজন কাৰ্যালয় সহায়ক আৰু এজন ৪ৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰীক লৈ পুৰণি জিমখানা ক্লাব ঘৰত আৰম্ভ কৰা হ'ল সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। ৩০-৪০ মাইল পথ বাটকুৰি বাই গৈ সমীপস্থ মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব লগা সোণাৰি অঞ্চলৰ বাইজৰ বাবে ই কম আনন্দৰ কথা নহয়।

সোণাৰিত এখন মহাবিদ্যালয়ৰ আৱশ্যকতাৰ কথা বিভিন্ন কথা বিভিন্ন সভা-সমিতিত চেগা-চোবোকাকৈ চলাই থকা হৈছিল যদিও, এই দিশত নিৰ্দিষ্ট এটি পদক্ষেপ দিয়া হ'ল ১৯৬৯ চনৰ ১৬ আগষ্ট তাৰিখে। সেইদিনা সোণাৰিত এখন মহাবিদ্যালয় খোলা সম্পৰ্কে আলোচনা কৰিবলৈ সৰ্বশ্ৰী প্ৰণৱিৰাম বৰুৱা, ডিম্বেশ্বৰ গগৈ, কনক বৰুৱা, শান্তালাল আগৰৱালা আৰু আফতাবুল হুচেইনৰ আহ্বান ক্ৰমে হাইস্কুলৰ তৎকালীন প্ৰধান শিক্ষক সুকুমাৰ বৰুৱাৰ সভাপতিত্বত সোণাৰি নগৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত এখন ৰাজহুৱা সভা বহে। এই সভাই ১৯৭০ চনতে

সোণাৰিত এখন মহাবিদ্যালয় স্থাপন কৰাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি ৭৫ জন সদস্যৰে এখনি প্ৰস্তুতি সমিতি গঠন কৰি দিয়ে (পৰিশিষ্ট -১)। এই প্ৰস্তুতি সমিতিয়ে ৩১ আগষ্ট তাৰিখে বহা প্ৰথমখন বৈঠকতে ৩৩ জন সদস্যৰে এখন কাৰ্যকৰী সমিতি গঠন কৰি (পৰিশিষ্ট -২) পুঁজি সংগ্ৰহৰ বাবে যাৰতীয় ব্যৱস্থা লোৱাৰ দিহা কৰে। কাৰ্যকৰী সমিতিয়ে পুঁজি সংগ্ৰহৰ লগে লগে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ লগত যোগাযোগ আৰম্ভ কৰি ১৯৭০ চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ কুৰি তাৰিখে মহাবিদ্যালয় খোলাৰ অনুমতি বিচাৰি নিৰ্দিষ্ট মাতুলসহ আবেদন পত্ৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত দাখিল কৰে।

নগৰৰ মাজমজিয়াত চৰকাৰে টীয়ক বাগানৰ পৰা ১৯৬১ চনতে কিনি থোৱা পুৰণা জিমখানা ক্লাব-ঘৰটো সেইসময়ত পৰিত্যক্ত অৱস্থাত আছিল। কাৰ্যকৰী সমিতিয়ে চৰকাৰৰ ওচৰত প্ৰস্তাৱিত মহাবিদ্যালয়খন এই ঘৰটোতে আৰম্ভ কৰিবলৈ অনুমতি বিচাৰি আবেদন জনায়। অসম চৰকাৰে চিঠি নং আৰ. এল. এ. ৩৩০-৬৬-৯৭ তাং ১১-৪-

-৭০ যোগে প্রস্তুতি সমিতিক এবছৰৰ বাবে ঘৰটো ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়ে। এই বছৰৰ ম্যাদ ওকলি যোৱাৰ পাছত প্ৰথমে ৩ বছৰৰ বাবে আৰু শেষত ঘৰটোসহ ১৫ বিঘা মাটি চিঠি নং জি, এ, জি, ১২৪-৬২-১১৭ (ক) তাং ৯-৮-৭৬ যোগে মহাবিদ্যালয়ক স্থায়ীভাৱে আৱণ্টন দিয়ে। এই ঘৰটোৱে সোণাৰিবাসী ৰাইজক মহাবিদ্যালয়খন আৰম্ভ কৰাত প্ৰচুৰ সকাহ দিয়ে আৰু উদ্যোক্তাসকলৰ মনত আত্মবিশ্বাস বঢ়ায়।

গতিশীলতা বৃদ্ধি কৰিবৰ উদ্দেশ্যে ৩১-৫-৭০ তাৰিখে বহা কাৰ্যকৰী সমিতিয়ে এই সমিতিখন পুনৰ গঠন কৰাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি ১৪-৬-৭০ তাৰিখে এখনি ৰাজহুৱা সভা আহ্বান কৰে। ৰাজহুৱা সভাই পূৰ্বৰ সমিতিখন ভঙ্গ কৰি ১৫ জন সদস্যৰে এখনি তদৰ্থ সমিতি গঠন কৰি দিয়ে। (পৰিশিষ্ট - ৩)

মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এটি অনুষ্ঠান আৰম্ভ কৰা কিছু সহজ যেন লাগিলেও চলাই যোৱা অতি কঠিন কাম। ইয়াক আৰম্ভ কৰিবলৈ গৈ প্ৰথম সমস্যা হ'ল শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ সুৰেশ দাস আৰু অসম চৰকাৰৰ বিত্তীয় নিগমৰ সঞ্চালক শ্ৰীপ্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড আছিল স্থানীয় ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বহুমুখী বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষক। তেখেতসকলক অনা হ'ল ক্ৰমে ৰাজনীতি বিজ্ঞান আৰু ইতিহাস পঢ়াবলৈ। ধেমাজী দিচাংপানী হাইস্কুলৰ পৰা ৰবীন কোঁৱৰক অনা হ'ল ইংৰাজী পঢ়াবৰ বাবে। স্থানীয় চাহ মজদুৰ সংঘৰ তৎকালীন কৰ্মচাৰী ৰামেশ্বৰ ধানোৱাৰে আনিলে প্ৰাক্তন মন্ত্ৰী দিলেশ্বৰ তান্তীক অৰ্থনীতি পঢ়াবলৈ। যুটীয়া সম্পাদক শ্ৰীকনক বৰুৱাই আনিলে শ্ৰীসোনমাই বৰাক অসমীয়া পঢ়াবৰ বাবে। শিক্ষা বিষয়টোৰ বাবে বিভিন্ন ধৰণে যোগাযোগ কৰি ৰহাৰ পৰা অনা হ'ল কমলৱতী শইকীয়াক। চাকৰি বাদ দি ঘৰতে বহি থকা বিষুং বসুমতাৰী আৰু ফণী দত্তক নিয়োজিত কৰা হ'ল ক্ৰমে কাৰ্যালয় সহায়ক আৰু পিয়ন হিচাবে। অসমীয়া বিষয়ৰ ক্ষেত্ৰত অসুবিধাই দেখা দিয়াত কিছুদিনৰ পাছত সহায় কৰিবলৈ অনা হ'ল তেতিয়াৰ ভজোৰ বুনুয়াদী প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰৰ প্ৰবক্তা গদাধৰ চুতীয়াক। এই প্ৰতিবেদক আছিলোঁ তিতাবৰৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসৰ প্ৰবক্তা হৈ। কনক বৰুৱা, ডিম্বেশ্বৰ গগৈ, মঃ আলতাৱ হুছেইন আদিৰ কথা এৰাব নোৱাৰি আহিলোঁ সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় পাতিবলৈ, এইয়ে আৰম্ভ।

পুঁজি সংগ্ৰহৰ সমস্যা সবাতোকৈ কঠিন।

বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা কলেজ খোলাৰ অনুমতি পাবলৈ হ'লে তেতিয়াৰ দিনত কমেও ১৫,০০০ টকাৰ এটা স্থায়ী পুঁজি থাকিব লাগে। তদুপৰি দৈনন্দিন খৰছ, নামমাত্ৰ যদিও কৰ্মচাৰীৰ পাৰিতোষিক ইত্যাদি আছেই। পুঁজি সংগ্ৰহৰ অভিযান ব্যাপক ভাৱে চলাই স্থায়ী পুঁজিৰ ১৫ হেজাৰ টকা ১৯-৬-৭০ তাৰিখে জমা কৰা হয়। বাকী পাৰিতোষিক আদিৰ বাবে বিভিন্ন পন্থা অৱলম্বন কৰা হৈছিল। সোণাৰি নগৰৰ ভালে কেইগৰাকী ব্যক্তিয়ে প্ৰতিমাহে নিৰ্দিষ্ট হাৰত একোটা বৰঙণি আগবঢ়াইছিল। (পৰিশিষ্ট - ৪)। ১৯৭১ চনত সোণাৰিৰ সমবায় বিষয়া মানিক বড়াৰ সহযোগত ধানৰ ব্যৱসায় কৰি প্ৰায় ৩ হাজাৰ টকা লাভ হৈছিল। ১৯৭১ চনৰ শেষৰ ফালে ধান চপোৱাৰ দিনত ঔণ্ডুৰি শ্যাম গাঁও, লুখুৰাখন, টিয়কহাৰি, সৰুপথাৰ, জলাহ, মাহমৰা আদি অঞ্চলত পথাৰৰ পৰা ডাঙৰি সংগ্ৰহ কৰি আনি বিক্ৰী কৰি প্ৰায় ৯ হেজাৰ টকা পোৱা গৈছিল।

সেইখিনি সময়ত সোণাৰিত চলচিত্ৰ গৃহ বা অন্য কোনো আমোদ-প্ৰমোদৰ ব্যৱস্থা নাছিল। তদৰ্থ সমিতিয়ে তাৰে সুবিধা লৈ প্ৰথমে নাজিৰাৰ প্ৰয়াত জানুটি আলি আৰু শেষত নামৰুপৰ মুকুট দত্তৰ সহযোগত চিনেমা প্ৰদৰ্শন কৰি এটি নিয়মীয়া আয়ৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। তদুপৰি সোণাৰিত যিহেতুকৈ চাহ উদ্যোগ ব্যতিৰেকে অন্য কোনো উদ্যোগ নাই সেয়ে চাহবাগানৰ কৰ্মকৰ্তাসকলৰ ওচৰ চপাত প্ৰত্যেক বাগিছাই ১৯৭৩ চনৰ উৎপাদিত চাহৰ কিলোৱে প্ৰতি ১ পইছাকৈ বৰঙণি দিয়াৰ সিদ্ধান্ত কৰে। তাৰে প্ৰথম কিস্তি হিচাবে প্ৰায়বোৰ বাগানেই ৩ হাজাৰকৈ টকা দিয়ে। অৱশিষ্ট ধনখিনি অৱশ্যে পোৱা নহ'ল। চাহ মজদুৰ ভাই-ভনীসকলে প্ৰত্যেকেই ১ টকাকৈ দিয়াৰ যি সিদ্ধান্ত কৰিছিল সেই টকা কিস্তি প্ৰায়ে পোৱা হৈছিল।

চৰকাৰৰ সাহায্যৰ ক্ষেত্ৰত অনুদান হিচাবে প্ৰথমে ঘৰ সজাৰ বাবে ৮,০০০.০০ টকা আৰু ছোৱালী জিৰণি কোঠাৰ বাবে ৫,০০০.০০ টকা মুঠ ১৩,০০০.০০ টকা ১৯৭২ চনৰ জুলাই মাহত পোৱা হয়। পুনৰ ১৯৭৩ চনৰ মাৰ্চ মাহত ১৫,০০০.০০ টকাৰ আন এটা অনুদান চৰকাৰৰ পৰা পোৱা হয় আৰু সেই মাৰ্চ মাহৰ পৰাই মাহে এহেজাৰ টকাকৈ এটা পুনঃপৌণিক অনুদান চৰকাৰে মঞ্জুৰ কৰাৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খন চলাই যোৱাত যথেষ্ট সকাহ পোৱা যায়।

এনেদৰেই বিভিন্ন অৰ্থনৈতিক ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেদি আগুৱাই গৈ তদানিন্তন মুখ্যমন্ত্ৰীৰ বিশেষ

তৎপৰতাৰ বাবে ১৯৭৭ চনৰ ১ জুলাই তাৰিখৰ পৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনি ঘাটমঞ্জুৰী ব্যৱস্থাৰ অন্তৰ্ভুক্ত হয়।

প্ৰথমতে শ্ৰেণীসমূহ পুৰা আৰু গধূলি দুয়োটা খেপতে বহিছিল যদিও শিক্ষক তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ কিছু অসুবিধা হোৱাৰ বাবে ইং ১-১০-৭০ তাৰিখৰ পৰা দিনতে লোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম ছাত্ৰ হোৱাৰ গৌৰৱ অৰ্জন কৰে প্ৰিয়তোষ চাংমাইয়ে আৰু দ্বিতীয় অথচ প্ৰথম ছাত্ৰীৰ গৌৰৱৰ অধিকাৰী হয় খুচি প্ৰামানিক।

সৌভাগ্যৰ কথা যে মাত্ৰ এটা বছৰৰ বাবেহে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অনিয়মীয়াকৈ পৰীক্ষা দিব লগা হৈছিল। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা আৰোপিত প্ৰায়বোৰ চৰ্তকে পূৰণ কৰাৰ বাবে প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয় শ্ৰেণীৰ ক্ষেত্ৰত ১৮-১১-৭১ তাৰিখৰ পৰাই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্বীকৃতি পোৱা হয়। স্নাতক শ্ৰেণীৰ স্বীকৃতি পোৱা হয় ১-৫-৭৫ তাৰিখৰ পৰা। সেয়ে ১৯৭৩-৭৪ চনৰ পৰাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজ শিক্ষানুষ্ঠানতে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ফাইনেল পৰীক্ষাসমূহ দিব পৰা হৈছিল। প্ৰথমে মেজৰ আৰম্ভ কৰা হৈছিল অৰ্থনীতি বিষয়ত। ক্ৰমাৎ শিক্ষা, অসমীয়া আৰু ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ত আৰম্ভ হয় আৰু শেহতীয়াকৈ বুৰঞ্জী আৰু অঙ্ক শাস্ত্ৰতো মেজৰ আৰম্ভ কৰা হৈছে।

মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ বিভিন্ন বৈঠকত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত বিজ্ঞান শাখাটো আৰম্ভ কৰাৰ কথা আলোচনা হৈছিল যদিও বিশেষকৈ অৰ্থনৈতিক দিশটোৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰি সাহস কৰিব পৰা নাছিল। উদ্যোগী ৰাইজৰ ফালৰ পৰাও বিভিন্ন সময়ত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত বিজ্ঞান শাখাটো আৰম্ভ কৰাৰ পৰামৰ্শ আহিছিল। 'চাপৰিলে মেঘ নেৰায়' বোলা প্ৰৱচনটোৰ কথা ভাবি পৰিচালনা সমিতিয়ে ১৯৮৪-৮৫ শিক্ষাবৰ্ষৰ পৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত বিজ্ঞান শাখাটো আৰম্ভ কৰে। আৰম্ভ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত স্থানীয় ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষক সৰ্বশ্ৰী যতীন বৰগোহাঁই, প্ৰিন্স দত্ত, ভৰত বড়া, তীৰ্থ গোস্বামী আৰু আলিম আহমেদৰ অৱদান স্মৰণীয়। তেখেতসকলৰ নিজ কৰ্তব্যৰ উপৰিও প্ৰথম বছৰত মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীসমূহত পাঠদান নকৰাহেঁতেন হয়তো বিজ্ঞান শাখাটো অঙ্কুৰিত হোৱাত পলম হ'লহেঁতেন। ক্ৰমাৎ ৰাইজৰ সহায়-সহযোগত বিজ্ঞান শাখাটো পৰিস্ফুট হৈ উঠিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিয়ে বিজ্ঞান শাখাটো চলাই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট অৰ্থনৈতিক সংকটৰ সন্মুখীন হৈছিল। উপহাৰ কুপনৰ জৰিয়তে প্ৰায় আঢ়ৈ লক্ষ টকাৰ পুঁজি সংগ্ৰহ হৈছিল যদিও বিজ্ঞানাগাৰৰ খৰছৰ তুলনাত সেয়া নগণ্য আছিল। উপহাৰ কুপনৰ সফলতাৰ ক্ষেত্ৰত তৎকালীন মহকুমাধিপতি ভূপেন দাসৰ সহায়-সহানুভূতি পাহৰিব নোৱাৰি। সেইখিনি সময়তে ঘৰ-দুৱাৰ আদিও সাজিব লগা হোৱাৰ বাবে অৰ্থনৈতিক সংকট বেছি প্ৰকট হৈ পৰিছিল। কিন্তু অনুষ্ঠানটিৰ প্ৰতি ৰাইজৰ মৰমৰ বাবেই কোনো সমস্যাই মহাবিদ্যালয়খনিৰ প্ৰগতিত ব্যাঘাত জন্মাব পৰা নাছিল। ১৯৮৪ চনত প্ৰায় ১৫ দিনৰ ভিতৰতে ৰাইজৰ পৰা ৭৫ বাণ্ডিল টিনপাত সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল।

এনেদৰে বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেদি আহি ১৯৯২ চনৰ জুলাই মাহৰ পৰা স্থানীয় বিধায়কৰ তৎপৰতাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাটো ঘাট মঞ্জুৰী ব্যৱস্থাৰ অন্তৰ্ভুক্ত হয়। বিজ্ঞান শাখাত কেৱল সাধাৰণ স্নাতকৰ ব্যৱস্থা থকাৰ বাবে স্নাতক মহলাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা প্ৰথমৰে পৰা কম আছিল। ঘাট মঞ্জুৰীৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱাৰ লগে লগে জীৱবিদ্যা আৰু উদ্ভিদবিদ্যা বিষয়ত মেজৰ শ্ৰেণী আৰম্ভ কৰা হয়। বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়খনিত সৰ্বমুঠ ৮ টা বিষয়ত মেজৰ শ্ৰেণীৰ ব্যৱস্থা হৈছেগৈ।

এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰথম কমল শইকীয়াই ১৯৮৪ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয় পৰীক্ষাত দশম স্থান অধিকাৰ কৰি উত্তীৰ্ণ হৈছিল। ১৯৭৬ চনত স্নাতক পৰীক্ষাত প্ৰথম Distinction পাইছিল অমূল্য প্ৰসাদ শইকীয়াই। অৰ্থনীতি বিষয়ত প্ৰথম মেজৰ ৰাখিছিল অপূৰ্ব শইকীয়া আৰু ইন্দ্ৰকান্ত বড়াই আৰু প্ৰথম বিজ্ঞান স্নাতক আছিল পূৰ্ণানন্দ বুঢ়াগোঁহাঁই আৰু ঋদিব ৰঞ্জন শইকীয়া।

মহাবিদ্যালয়খনিৰ বাবে এটি প্ৰেক্ষাগৃহ বিচাৰি ভাৰতীয় চাহ সন্থাৰ অসম শাখাৰ ওচৰ চপাত তেখেতসকলে TAI ৰ সহযোগত ৭৭৪,১০২.০০ টকা ব্যয়ত নিৰ্মাণ কৰি এটি প্ৰেক্ষাগৃহ ৯-১১-৯১ তাৰিখে কলেজ কৰ্তৃপক্ষক চম্জাই দিয়ে। এই গৃহটিয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বহু সমস্যা সমাধান কৰে। মহাবিদ্যালয় বিজ্ঞানাগাৰ নিৰ্মাণৰ বাবে সাহায্য বিচাৰি স্থানীয় তেল আৰু প্ৰাকৃতিক গেছ আয়োগৰ কাষ চপাত তেখেতসকলে শিৱসাগৰ জিলাৰ Development Board ৰ যোগেদি ৫ লক্ষ টকা মঞ্জুৰ কৰে। তাৰে প্ৰথম কিস্তিত ১ লক্ষ,

দ্বিতীয় কিস্তিত ৮০ হেজাৰ আৰু তৃতীয় কিস্তিত ১ লক্ষ মুঠ - ২ লক্ষ ৮০ হেজাৰ টকা পোৱা হয়। বাকী মঞ্জুৰীৰ টকাখিনি ১৯৯১ চনৰ পৰা নোপোৱাত বিজ্ঞানাগাৰৰ দুটা কোঠা আধৰুৱা হৈ ৰয়। মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপালী জয়ন্তী উদ্‌যাপনৰ লগত খাপ খুৱাই কিছু ঘৰ দুৱাৰ সঁজাৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰি বিভিন্ন ব্যক্তি তথা অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানক অনুৰোধ জনোৱা হৈছিল। তাৰে পৰিপ্ৰেক্ষিতত প্ৰাক্তন বিধায়ক তথা বান নিয়ন্ত্ৰণ মন্ত্ৰী শৰৎ বৰকটকীয়ে ৫০ হেজাৰ টকা আৰু সাংসদ ভদ্ৰেশ্বৰ বুঢ়াগোহাঁইয়ে Area Development Fund ৰ পৰা বিজ্ঞানাগাৰৰ দুটা কোঠা সাজিবৰ বাবে মুঠ ১,৫০,০০০.০০ টকা দিয়ে। স্থানীয় দাতা হিম হাজৰিকাই তেখেতৰ শহুৰেক প্ৰয়াত বসন্ত দত্তৰ সোঁৱৰণত মহাবিদ্যালয়ৰ স্থায়ী তোৰণখন নিৰ্মাণ কৰি দিছিল।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনি গঢ় দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত ৰাইজৰ অকুণ্ঠ সহযোগৰ কথা দোহৰা নিশ্চয়োজন। ওপৰত উল্লিখিত ব্যক্তিসকলৰ বাদেও বহুজনৰ কথা হয়তো আমি উল্লেখ কৰিব পৰা নাই। তাৰ বাবে যেন দায়-দোষ মার্জনা কৰে। অদূৰ ভৱিষ্যতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনিয়ে পূৰ্ণতা লাভ কৰক এই প্ৰাৰ্থনাৰে সামৰিলোঁ।

পৰিশিষ্ট - ১

১৯৭০ চনত সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ প্ৰস্তুতি সমিতি

সভাৰ তাৰিখ : ১৬ আগষ্ট, ১৯৬৯ চন

সভাৰ স্থান : সোণাৰি নগৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়

১. বিমলা প্ৰসাদ চলিহা
২. কামাখ্যা প্ৰসাদ বৰুৱা
৩. জানকী সন্দিকৈ
৪. প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ বৰুৱা
৫. সুকুমাৰ বৰুৱা
৬. টাউকাৰ্কাৰ বাগিছাৰ জেনেৰেল মেনেজাৰ
৭. বলীন শইকীয়া
৮. প্ৰণৱিৰাম বৰুৱা
৯. প্ৰয়াত টঙ্কেশ্বৰ বৰুৱা
১০. প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মা
১১. প্ৰয়াত পৰনাথ শৰ্মা
১২. কেশৱ সেন শৰ্মা
১৩. উপপ্ৰতি সমাহৰ্তা, সোণাৰি

১৪. ভাৰপ্ৰাপ্ত বিষয়া, সোণাৰি থানা
১৫. কনক বৰুৱা
১৬. ডিম্বেশ্বৰ গগৈ
১৭. সোণাৰি শাখা চাহ মজদুৰ সংঘৰ সভাপতি
১৮. সোণাৰি শাখা চাহ মজদুৰ সংঘৰ সম্পাদক
১৯. চাহ কৰ্মচাৰী সংঘৰ সভাপতি
২০. চাহ কৰ্মচাৰী সংঘৰ সম্পাদক
২১. দেৱেন দাস
২২. প্ৰয়াত মইনা দৈমাৰী
২৩. বুদ্ধি প্ৰসাদ বৰগোহাঁই
২৪. বৈদ্যনাথ শৰ্মা
২৫. দেৱী প্ৰসাদ বৰগোহাঁই
২৬. গোলাপ বৰগোহাঁই
২৭. খগেন বৰা
২৮. সভাপতি, ভজো গাঁওসভা
২৯. প্ৰয়াত চিদ্দিক আলি
৩০. প্ৰয়াত প্ৰদ্যুৎ সিংহ
৩১. প্ৰয়াত ডিম্বেশ্বৰ হাজৰিকা
৩২. ফটিক বৰঠাকুৰ
৩৩. শান্তলাল আগৰৱালা
৩৪. আলতাব হুছেইন
৩৫. আফতাবুল হুছেইন
৩৬. প্ৰয়াত গঙ্গাধৰ বৰঠাকুৰ
৩৭. প্ৰয়াত নন্দবংশ মহাস্থৰিৰ
৩৮. নগেন ভট্ট
৩৯. শৰৎ বৰকটকী
৪০. প্ৰয়াত ডিম্বেশ্বৰ মহন্ত
৪১. বৈশাখু তাঁতী
৪২. প্ৰফুল্ল বৰঠাকুৰ
৪৩. এচ. ডি. অ., পি. ডব্লিউ. ডি., সোণাৰি
৪৪. আবকাৰী পৰিদৰ্শক, সোণাৰি
৪৫. প্ৰয়াত অনিল মোহন দত্ত
৪৬. সত্য তাঁতী
৪৭. সুৰেশ দাস
৪৮. যোগেন চাংমাই
৪৯. ৰামেশ্বৰ ধানোৱাৰ
৫০. ধৰণী চৌধুৰী
৫১. ধীৰেণ গগৈ
৫২. প্ৰয়াত সত্যৰঞ্জন পাল

৫৩. বজনী বৰুৱা
৫৪. বত্ৰেশ্বৰ কোঁৱৰ, প্ৰাক্তন এম. এল.এ.
৫৫. নজৰুল হুছেইন
৫৬. নাথমল আগৰৱালা
৫৭. সুৰেণ বৰুৱা
৫৮. পূৰ্ণানন্দ ৰাজকোঁৱৰ
৫৯. ননী বৰুৱা
৬০. যজ্ঞেশ্বৰ হাজৰিকা
৬১. যুগল কিশোৰ আগৰৱালা
৬২. ঋষিভদ্ৰ শ্যাম
৬৩. যদু গগৈ
৬৪. গিৰিণ ৰাজখোৱা
৬৫. প্ৰধান শিক্ষক, চলাপথাৰ হাইস্কুল
৬৬. সুৰেণ গোহাঁই
৬৭. হীৰা হাজৰিকা
৬৮. চাৰু ভূঞা
৬৯. ভক্তি দেৱী
৭০. গোৱৰ্দ্ধন দাস আগৰৱালা
৭১. সোণাৰি গাওঁ পঞ্চায়তৰ সভাপতি
৭২. সোণাৰি আঞ্চলিক পঞ্চায়তৰ সভাপতি
৭৩. প্ৰয়াত ইন্দিচ আলি
৭৪. প্ৰয়াত নাৰায়ণ আগৰৱালা
৭৫. প্ৰয়াত কুশল চান্দ আগৰৱালা

পৰিশিষ্ট - ২

কাৰ্যকৰী সমিতি

সভাৰ তাৰিখ : ৩১ আগষ্ট ১৯৬৯ চন

সভাৰ স্থান : সোণাৰি নগৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়

১. কামাখ্যা প্ৰসাদ বৰুৱা - সভাপতি
২. টক্ৰেশ্বৰ বৰুৱা - উপসভাপতি
৩. প্ৰদ্যুৎ কুমাৰ সিংহ - সাধাৰণ সম্পাদক
৪. কনক বৰুৱা - যুটীয়া সম্পাদক
৫. ডিম্বেশ্বৰ গগৈ - যুটীয়া সম্পাদক
৬. প্ৰয়াত প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ বৰুৱা - সদস্য
৭. ডি. এম. দধিচ - সদস্য
৮. উপপ্ৰতি সমাহৰ্তা, সোণাৰি - সদস্য
৯. প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মা - সদস্য
১০. প্ৰয়াত যোগেন বৰুৱা - সদস্য

১১. প্ৰয়াত সুৰেন্দ্ৰনাথ মিশ্ৰ - সদস্য
১২. বলীন শইকীয়া - সদস্য
১৩. প্ৰয়াত গঙ্গা বৰঠাকুৰ - সদস্য
১৪. অধ্যক্ষ, ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয় - সদস্য
১৫. অধ্যক্ষ, দলবাগান উঃ মাঃ বিদ্যালয় - সদস্য
১৬. অধ্যক্ষ, ডিল্লিং উঃ মাঃ বিদ্যালয় - সদস্য
১৭. অধ্যক্ষ, বৰহাট উঃ মাঃ বিদ্যালয় - সদস্য
১৮. অধ্যক্ষ, সাপেখাটি উঃ মাঃ বিদ্যালয় - সদস্য
১৯. অধ্যক্ষ, দিচাংপানী উঃ মাঃ বিদ্যালয় - সদস্য
২০. অধ্যক্ষ, মথুৰাপুৰ উঃ মাঃ বিদ্যালয় - সদস্য
২১. অধ্যক্ষ, বেঙেনাবাৰী উঃ মাঃ বিদ্যালয় - সদস্য
২২. প্ৰধান শিক্ষক, লংপতীয়া হাইস্কুল - সদস্য
২৩. প্ৰধান শিক্ষক, ভজো হাইস্কুল - সদস্য
২৪. প্ৰধান শিক্ষক, মাহমৰা হাইস্কুল - সদস্য
২৫. জানকী নাথ সন্দিকৈ - সদস্য
২৬. বৈশাখু তাঁতী - সদস্য
২৭. শান্তলাল আগৰৱালা - সদস্য
২৮. লখাই ভূই - সদস্য
২৯. ফণীন্দ্ৰ গগৈ - সদস্য
৩০. ভক্তি দেৱী - সদস্য
৩১. প্ৰয়াত ডিম্বেশ্বৰ হাজৰিকা - সদস্য
- ৩২। প্ৰয়াত ইন্দিচ আলি - সদস্য
- ৩৩। প্ৰধান শিক্ষক, চলাপথাৰ হাইস্কুল - সদস্য

পৰিশিষ্ট - ৩

তদৰ্থ সমিতি

সভাৰ তাৰিখ : ১৪ জুন, ১৯৭০ চন

সভাৰ স্থান : সোণাৰি নগৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়

- বিমলা প্ৰসাদ চলিহা - পৃষ্ঠপোষক
 বত্ৰেশ্বৰ কোঁৱৰ - পৃষ্ঠপোষক
 জানকীনাথ সন্দিকৈ - পৃষ্ঠপোষক
 ডি. এম. দধিচ - পৃষ্ঠপোষক
- ১। প্ৰয়াত প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ বৰুৱা - সভাপতি
 - ২। প্ৰয়াত টক্ৰেশ্বৰ বৰুৱা - উপ-সভাপতি
 - ৩। প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মা - কাৰ্যবাহী সভাপতি
 - ৪। গোলাপ বৰগোহাঁই - সম্পাদক
 - ৫। ডিম্বেশ্বৰ গগৈ - সহকাৰী যুটীয়া সম্পাদক

- ৬। বিপিন দত্ত - সহকাৰী যুটীয়া সম্পাদক
 ৭। কামাখ্যা প্ৰসাদ বৰুৱা - সদস্য
 ৮। শান্তালাল আগৰৱালা - সদস্য
 ৯। জিতেন নন্দী - সদস্য
 ১০। ফণীন্দ্ৰনাথ গগৈ - সদস্য
 ১১। প্ৰয়াত ইন্দ্ৰিচ আলি - সদস্য
 ১২। আল্‌তাব্‌ ছছেইন - সদস্য
 ১৩। খগেন বড়া - সদস্য
 ১৪। লখাই বাউৰী - সদস্য
 ১৫। কনক বৰুৱা - সদস্য

পৰিশিষ্ট - ৪

প্ৰতিমাহে নিৰ্দিষ্ট হাৰত বৰঙণি আগবঢ়োৱা ব্যক্তিৰ তালিকা

- ১। পৰনাথ শৰ্মা
 ২। দুলাল বৰগোহাঁই
 ৩। ৰামলাল শ্বাহ
 ৪। ধীৰেন চাংমাই
 ৫। কেশৱ দত্ত
 ৬। বিজন পাল

- ৭। ডিম্ব বড়া
 ৮। প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মা
 ৯। প্ৰয়াত মিঠাৰাম চেতিয়া
 ১০। প্ৰয়াত গঙ্গা বৰঠাকুৰ
 ১১। প্ৰয়াত কামেশ পাল
 ১২। প্ৰয়াত বিনয় পাল
 ১৩। উমেশ ঘোষ
 ১৪। ধৰণী ডেকা
 ১৫। মলং আলি
 ১৬। জিতেন নন্দী
 ১৭। নিতু পাল
 ১৮। কনক বৰুৱা
 ১৯। ঘন ৰাজকোঁৱৰ
 ২০। কৃষ্ণ ভট্ট
 ২১। চিত্ত পাল
 ২২। দিলীপ পাল
 ২৩। বিষ্ণু দত্ত
 ২৪। যতীন দত্ত
 ২৫। এচ. আৰ. দে
 ২৬। এম. আৰ. ৰহমান
 ২৭। প্ৰয়াত লোহিত হাজৰিকা
 (সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপালী জয়ন্তীৰ স্মৃতিগ্ৰন্থত
 প্ৰকাশিত প্ৰবন্ধটো সম্পাদিত ৰূপত পুনৰ প্ৰকাশ কৰা
 হ'ল) □

গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই : প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, সোণাৰি।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ঃ ৰূপালী জয়ন্তীৰ পৰা সোণালী জয়ন্তীলৈ

দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা

১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত প্ৰতিস্থিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে ১৯৯৫ চনত ২৫ টা বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে। বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে মহাবিদ্যালয়খনিয়ে পূৰ্ণ কৰা এই ২৫ বছৰৰ স্মৃতি ৰোমস্থন কৰি ১৯৯৬ চনৰ ৬, ৭ আৰু ৮ জানুৱাৰীত তিনিদিনীয়াকৈ উলহ-মালহেৰে ৰূপালী জয়ন্তী উদ্‌যাপন কৰা হয়। ৰূপালী জয়ন্তীৰ এই অনুষ্ঠানে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাকালৰ বহু ব্যক্তি, শুভাকাংক্ষী ৰাইজক একেখন মঞ্চত মিলিত হোৱাৰ সুযোগ প্ৰদান কৰিলে। মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠাৰ পৰা যৌৱনপ্ৰাপ্ত হোৱালৈকে বিভিন্নজনে অলেখ স্মৃতি ৰোমস্থন কৰি নষ্টালজিক হৈ পৰা দেখা গৈছিল। ৰূপালী জয়ন্তীৰ এই অনুষ্ঠানে মহাবিদ্যালয়খনক অধিকতৰ উন্নত পৰ্যায়লৈ আগুৱাই যাবলৈ সাহ, প্ৰেৰণা প্ৰদান কৰিলে।

বৌদ্ধিক বিকাশৰ পথেৰে নতুন উদ্যমেৰে বাট বুলাই এই মহাবিদ্যালয়খন ২০২০ চনৰ ৫ আগষ্টত ৫০ বছৰীয়া হোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। সিদ্ধান্ত হ'ল এক বৰ্ষজোৰা কৰ্ম আঁচনিৰ মাজেৰে বৰ্ণিলভাৰে সোণালী জয়ন্তী উদ্‌যাপন কৰা হওঁক। কথামতেই কাম। উদ্‌যাপন সমিতি গঠন হ'ল। ২০১৯ চনৰ ৫ আৰু ৬ আগষ্টত দুদিনীয়াকৈ সোণালী জয়ন্তীৰ আৰম্ভনি অনুষ্ঠান অতি সুন্দৰকৈ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। সিদ্ধান্ত অনুসৰি বৰ্ষজোৰা বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ অন্তত ২০২০ চনত সোণালী জয়ন্তীৰ সামৰণি অনুষ্ঠান অতিশয় উলহ-মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰাৰ কথা আছিল। কিন্তু, অপ্ৰত্যাশিতভাৱে সমগ্ৰ বিশ্বব্যাপী সৃষ্টি হোৱা ক'ভিড মহামাৰীয়ে সকলোকে ত্ৰস্তমান কৰি তুলিলে। মানুহৰ জীৱন-জীৱিকাৰ লগতে শৈক্ষিক, অৰ্থনৈতিক, সামাজিক, ৰাজনৈতিক আদি সমগ্ৰ ব্যৱস্থাটোৱেই থান-বান হৈ পৰিল।

সামাজিক প্ৰাণী মানুহে সংক্ৰমণৰ ভয়, আক্ৰান্তৰ ভয়, মৃত্যুৰ ভয়ত সামাজিক দূৰত্ব মানি চলিবলৈ বাধ্য হ'ল। এই মহামাৰী শাম কটাৰ পাছত স্বাভাৱিক জীৱনযাত্ৰা আৰম্ভ হোৱাৰ পাছত পুনৰ নতুন উদ্যমেৰে সোণালী জয়ন্তীৰ সামৰণি অনুষ্ঠান ২০২২ চনৰ ৯ আৰু ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰত তিনিদিনীয়াকৈ পতাৰ সিদ্ধান্ত হ'ল। সামৰণি অনুষ্ঠানৰ এই গৌৰৱপূৰ্ণ মুহূৰ্তত মহাবিদ্যালয়খনৰ বিগত ২৫ বছৰৰ পৰিক্ৰমাৰ এটি থূলমূল আভাস দাঙি ধৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

বিগত ২৫ বছৰত মহাবিদ্যালয়খনে ইয়াৰ আন্তঃগাঁঠনিৰ উন্নয়নৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক বিকাশত অগ্ৰণী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। প্ৰতিস্থাপক অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই ছাৰে ২৬ বছৰৰ অধিককাল সৰল নেতৃত্বৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতিত অক্লান্তভাৱে নিয়োজিত হৈ ৩১-১০-১৯৯৬ তাৰিখত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। জ্যেষ্ঠতাৰ ভিত্তিত প্ৰতিস্থাপক উপাধ্যক্ষ প্ৰয়াত সুৰেশ চন্দ্ৰ দাস ছাৰ অধ্যক্ষৰ আসনত উপবিষ্ট হয় (দুখৰ বিষয় সৃষ্টাম চেহেৰাৰ, গলগলীয়া মাতৰ, মধুৰ সম্পৰ্কৰে সু-নেতৃত্ব প্ৰদান কৰিব পৰা দাস ছাৰ যোৱা ২০২১ বৰ্ষত ক'ভিড মহামাৰীত আক্ৰান্ত হৈ পৰলোকলৈ গমন কৰিলে)। দাস ছাৰৰ অধ্যক্ষতাৰ সময়তে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ [University Grants Commission or UGC] ১৯৫৬ চনৰ UGC Act ৰ 12 b ধাৰাৰ অধীনৰ চন্দ্ৰ ধাৰাৰ অন্তৰ্গত হয় যাৰ ফলত UGCৰ বিভিন্ন বিত্তীয় অনুদান মহাবিদ্যালয়খনে লাভ কৰাৰ পথ প্ৰশস্ত হয়। দাস ছাৰৰ অধ্যক্ষতাৰ সময়তে মহাবিদ্যালয়খনে পুথিভঁৰাল নিৰ্মাণ, মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়ন তথা চৌহদৰ উন্নয়নৰ বাবে UGC ৰ পৰা প্ৰথম অনুদান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ ফলত মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালৰ অভাৱ পূৰণ হয়; পুৰণা জীমখানা ক্লাৱঘৰত থকা সৰু একোঠালীয়া পুথিভঁৰালৰ পৰিৱৰ্তে এটি উন্নত পুথিভঁৰাল মহাবিদ্যালয়খনত সংযোজিত হয়। উক্ত সময়ছোৱাতে যোৰহাট লোকসভা সমষ্টিৰ তদানিন্তন সাংসদ প্ৰয়াত দ্ৰুপদ বৰগোহাঁই দেৱে তেখেতৰ সাংসদ পূঁজিৰ ৩ লাখ টকা ব্যয় কৰি বিজ্ঞান শাখাৰ শ্ৰেণীসমূহ চলাব পৰাকৈ অসম আৰ্হিৰ এটি গৃহ নিৰ্মাণ কৰি দিয়ে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত ২৯ বছৰৰ অধিক কালৰ শিক্ষকতা তথা অধ্যক্ষতাৰ ৩ বছৰ ২ মাহৰ কাৰ্যকাল সামৰি ৩১-০১-২০০০ তাৰিখত দাস

ছাৰে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। ইয়াৰ পাছতে জ্যেষ্ঠতাৰ ভিত্তিত শ্ৰীযুত ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ ছাৰে অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে। এবছৰৰ অধ্যক্ষৰ কাৰ্যকাল তথা মহাবিদ্যালয়খনত আগবঢ়োৱা ৩১ বছৰৰ নিস্বার্থ সেৱাৰ অন্তত ৩১-০১-২০০০ তাৰিখত কোঁৱৰ ছাৰে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। কোঁৱৰ ছাৰৰ অৱসৰৰ পাছত সেইসময়ৰ উপাধ্যক্ষ প্ৰয়াত কমলাৱতী দাস বাইদেউক অধ্যক্ষ নিযুক্ত কৰা হয়। স্বৰ্গীয়া কমলাৱতী বাইদেউৰ অধ্যক্ষতাৰ সময়টো মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে দুটা বিশেষ দিশত স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। প্ৰথমটো হ'ল মহাবিদ্যালয়খনত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰীয় মূল্যায়ন আৰু প্ৰত্যায়ন পৰিষদ [National Assessment and Accreditation Council] বা চমুকৈ NAACৰ মান্যতা প্ৰদানৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ। ১৯৯৪ চনত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগে বিশ্ববিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয়সমূহৰ কাৰ্যকলাপ পৰ্যবেক্ষণৰ বাবে NAAC গঠন কৰে। NAACৰ মূল্যায়নৰ বাবে অধ্যক্ষকে ধৰি শিক্ষক-কৰ্মচাৰীসকলে মূল্যায়নৰ ৭ টা দিশৰ প্ৰতিটোৰে ক্ষেত্ৰত নম্বৰ পাব পৰাকৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ঘাটসমূহ পূৰণত ব্যস্ত হৈ পৰিল। এই সময়তে মহাবিদ্যালয়ে ড° মনমোহন সিঙৰ সাংসদ পূঁজিৰ স্থানীয় এলেকা উন্নয়ন শিতানত ২০ লাখ টকা পাবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ ফলত মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিসীমাৰ পকীবেৰা দিয়াৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কেণ্টিন নিৰ্মাণ, গ্ৰন্থাগাৰৰ কিতাপৰ সংখ্যা বৃদ্ধি, বিভিন্ন বিভাগৰ বাবে সুকীয়া গ্ৰন্থাগাৰৰ আৰম্ভনি, শিক্ষকৰ জিৰণি কোঠাৰ উন্নয়ন, শ্ৰেণীকোঠাৰ উন্নয়ন, কাৰ্যালয়ৰ ফাইলসমূহ সুন্দৰভাৱে ৰখা, কম্পিউটাৰ কক্ষ স্থাপনৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খন চকুত লগা হৈ পৰিল।

স্বৰ্গীয়া কমলাৱতী বাইদেউৰ অধ্যক্ষতাৰ কাৰ্যকালত 'ছাত্ৰাবাস নিৰ্মাণৰ' বাবে UGC ৰ পৰা অনুদান লাভ কৰা হয়। NAACৰ মূল্যায়নৰ পূৰ্বতে উক্ত কাম বাস্তৱায়িত কৰিবৰ বাবে বাইদেউৰ ব্যস্ততা বৃদ্ধি হয়। ৩১-০৩-২০০৪ তাৰিখ। সেই দিনটোৰ কথা স্মৃতিলৈ আহিলেই মনটো সেমেকি উঠে। ছাত্ৰাবাস নিৰ্মাণৰ সামগ্ৰী আনিবলৈ মিস্ত্ৰী সহিতে বাইদেউ পুৱাই শিৱসাগৰলৈ যোৱাৰ কথা। গা ধুবলৈ গৈ বাথৰুমতে বাইদেউৰ হাট এটেক। শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত জীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়া ছাৰকে ধৰি পৰিয়ালৰ লোক, মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, মহিলা সমিতিকে ধৰি বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিস্থান তথা সোণাৰিবাসী ৰাইজক কন্দুৱাই বাইদেৱে হঠাৎ ইহ সংসাৰৰ

পৰা বিদায় মাগিলে। এইটো আছিল বাইদেউৰ কাৰ্যকালত স্মৰণীয় হৈ থকা দ্বিতীয়টো দিশ। কৰ্মৰত অৱস্থাতে বাইদেউৰ মৃত্যুৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খন পৰিচালনাৰ বাবে নতুনকৈ অধ্যক্ষৰ আসনত কোনোবা এজনক বহুওৱাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰিল। সেই সময়ত শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেৱে উপাধ্যক্ষৰ আসন অলংকৃত কৰি আছিল। বিভিন্ন সামাজিক কামত প্ৰয়াত কমলাৱতী বাইদেউৰ লগত একেলগে জড়িত হৈ থকা শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেৱে এক শোকাকুল পৰিবেশৰ মাজত অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব চম্ভালি ল'ব ল'গা হয়। তেতিয়া শ্ৰীযুত মানিক বৰুৱা ছাৰক উপাধ্যক্ষ হিচাপে দায়িত্ব প্ৰদান কৰা হয়। প্ৰয়াত কমলাৱতী বাইদেউৰ সময়ত আধৰুৱা হৈ থকা NAAC ৰ মূল্যায়ন প্ৰক্ৰিয়াৰ অৱশিষ্ট কামসমূহ আগুৱাই নি শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেৱে NAAC ৰ প্ৰথম চক্ৰৰ পৰ্যবেক্ষণ সম্পন্ন কৰায়। তিনিজনীয়া NAAC ৰ Peer Team এ দুদিন ধৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশ তন্ন তন্ন কৰি পৰ্যবেক্ষণ কৰাৰ উপৰিও অধ্যক্ষ, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, পৰিচালনা সমিতি, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, গ্ৰন্থাগাৰিকা, এলুমিনি এছ'চিয়েচন, অভিভাৱক আদিক পৃথকে পৃথকে লগ কৰি সত্যাসত্যৰ বুজ লয়। উল্লেখযোগ্য যে NAAC ৰ এই প্ৰথম পৰ্যবেক্ষণতে মহাবিদ্যালয়ে C + গ্ৰেড লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

পূৰ্বৰে পৰা চলি অহা পৰম্পৰা অনুসৰি অধ্যক্ষৰ আসন খালী হ'লে আটাইতকৈ জ্যেষ্ঠজনক অধ্যক্ষ হিচাপে নিয়োজিত কৰা হয়। ২০০৫ চন মানৰ পৰা অসম চৰকাৰে মহাবিদ্যালয়সমূহত অধ্যক্ষ নিযুক্তিৰ বাবে 'অধ্যক্ষ বাছনি' পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ লয়। সেই অনুসৰি বিজ্ঞাপনৰ জৰিয়তে একোখন মহাবিদ্যালয়ে অধ্যক্ষ বাছনিত উত্তীৰ্ণ প্ৰাৰ্থীসকলৰ সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ কৰি নতুন অধ্যক্ষ নিযুক্ত কৰিব লাগে। এই ব্যৱস্থাৰ ফলত একোখন মহাবিদ্যালয়ত কৰ্মৰত শিক্ষকে আন মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হিচাপে নিয়োজিত হোৱাৰ পথ প্ৰশস্ত হ'ল। শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেৱে কাৰ্যবাহী অধ্যক্ষ হিচাপে থাকি নতুন অধ্যক্ষৰ বাবে বিজ্ঞাপন দিয়ে। অৱশেষত, নিৰ্ধাৰিত বিধি-ব্যৱস্থা অনুসৰণ কৰি একালত সোণাৰি অঞ্চলতে হাইস্কুলীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি পৰৱৰ্তী সময়ত ধেমাজি মহাবিদ্যালয়ত পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ অধ্যাপক হিচাপে কৰ্মৰত ধেমাজিৰ স্থায়ী বাসিন্দা ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰে ০৪-০৭-২০০৫ তাৰিখত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে। আনহাতে, শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেৱে

পুনৰ উপাধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে। অতিশয় উদ্যমী তামুলী ছাৰৰ সপোন আছিল মহাবিদ্যালয়খনক অতি উচ্চ পৰ্যায়ৰ বিদ্যায়তনিক অনুষ্ঠান হিচাপে গঢ় দিয়া। দায়িত্বত নিয়োজিত হৈয়ে তামুলী ছাৰে সেই সপোন বাস্তবায়িত কৰাৰ বাবে হাতে-কামে লাগি যায়। ইতিমধ্যে ০৩-০৭-২০০৫ তাৰিখত শ্ৰীযুক্তা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেৱে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাত শ্ৰী যুত অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা ছাৰ উপাধ্যক্ষ নিয়োজিত হয়। তামুলী ছাৰৰ উদ্যমত মহাবিদ্যালয়খনে যেন নতুন প্ৰাণ পাই উঠিল। ২০০৫-২০১২ চনলৈ তামুলী ছাৰৰ দিনত মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃগাঁঠনিৰ প্ৰভূত পৰিৱৰ্তন ঘটিল। প্ৰথমতে, মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান ভৱন নিৰ্মাণ, যুৱ মহাবিদ্যালয় শিতান, বৌদ্ধ, চুকাফা আৰু গান্ধী অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ স্থাপনৰ বাবে বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ পৰা অনুদান আহিল। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত বিভিন্ন আঁচনিৰ শিতানত মহাবিদ্যালয়খনে বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ অনুদান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। এই অনুদানবিলাকে মহাবিদ্যালয়খনক ক্ৰমাৎ কাৰ্যিক আৰু বৌদ্ধিক উৎকৰ্ষতা প্ৰদানত সহায় কৰে। প্ৰায় ৫০ গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে একেলগে ব্যৱহাৰ কৰিব পৰাকৈ বৃহৎ কম্পিউটাৰ কক্ষ স্থাপন হ'ল। পৰীক্ষাগাৰ সামগ্ৰী উদ্ভিদ বিজ্ঞান আৰু প্ৰাণীবিজ্ঞানৰ বাবে পৃথককৈ এটা RCC Building নিৰ্মিত হ'ল। প্ৰথমবাৰৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ত দুদিনীয়াকৈ ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ আলোচনা সত্ৰ [Seminar] অনুষ্ঠিত কৰা হয়। যুৱ মহাবিদ্যালয় শিতানত লাভ কৰা অনুদানেৰে বিভিন্ন আন্তঃগাঁঠনি উন্নয়নৰ কাৰ্য হাতত লোৱা হয়। ২০০৬ চনত পুনৰ ছাত্ৰীনিবাস নিৰ্মাণ, Carrer Oriented Programme শিতানত UGC ৰ পৰা অনুদান লাভ কৰা হয়। সেই সময়ছোৱাতে মহাবিদ্যালয়ত পৃথক Examination Branch, Departmental Room, Class Room Extention আদি বিভিন্ন কাৰ্য সম্পাদন কৰা হয়। ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰৰ দিনতে ২০০৮ চনত মহাবিদ্যালয়ত 'কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়'ৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয় অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ স্থাপিত হয়। তেতিয়াৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে এই অধ্যয়ন কেন্দ্ৰই নিয়মীয়া আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ লোকক 'বাধাৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি' উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণৰ সুবিধা প্ৰদান কৰি আহিছে আৰু ইয়াৰ পৰা লাভ কৰা ডিগ্ৰী, ডিপ্লমা তথা চাৰ্টিফিকেটৰ সহায়ত সেইসকলে বিভিন্ন কৰ্মক্ষেত্ৰত সফলতাৰে কাৰ্য সম্পাদন কৰিবলৈ

সক্ষম হৈছে। তামুলী ছাৰৰ কাৰ্যকালতে মহাবিদ্যালয়ে Swimming Pool আৰু Indoor Stadium নিৰ্মাণৰ বাবে UGC ৰ পৰা অনুদান লাভ কৰে। ইয়াৰ Indoor Stadium সম্পূৰ্ণ কৰাৰ অন্তত ০১-০২-২০১৩ তাৰিখত তামুলী ছাৰৰ সহযোগত সেইসময়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি শ্ৰীযুত শৰৎ বৰকটকী দেৱে ইয়াৰ দ্বাৰ মুকলি কৰে। UGC ৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰি প্ৰতি ৫ বছৰৰ অন্তৰালত NAACৰ মূল্যায়ন কৰাৰ লাগে। সেই অনুসৰি দ্বিতীয় পৰ্যায়ৰ মূল্যায়নৰ বাবে পুনৰ মহাবিদ্যালয়খন সক্ৰিয় হৈ উঠে। অৱশেষত, ২০০৯ চনত NAACৰ দ্বিতীয় পৰ্যায়ৰ মূল্যায়ন সম্পূৰ্ণ হয়। এই মূল্যায়নত মহাবিদ্যালয়ে B Grade লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইতিমধ্যে ৩১-০১-২০১৩ তাৰিখত তামুলী ছাৰে চাকৰিৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। Swimming Poolৰ প্ৰাৰম্ভিক কামসমূহ সম্পাদন কৰোঁতেই তেখেতে দায়িত্ব সামৰিব লগা হয়। পুনৰ বিভাগীয়ভাৱে নতুন অধ্যক্ষ নিযুক্ত নকৰালৈকে সেইসময়ৰ উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা ছাৰক অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা হয়। বৰুৱা ছাৰে উদ্ভাসিত হৈ উঠা মহাবিদ্যালয়খনত যাতে স্থবিৰতা আহি নপৰে তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি তামুলী ছাৰৰ সময়ৰ আধৰুৱা কাম সমূহ সম্পাদনৰ বাবে আগবাঢ়ে। শ্ৰীযুত অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা ছাৰৰ অধ্যক্ষতাৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়খনে Smart Class Room, Virtual Class Room, Digital Library, Science Building Construction, Drainage আদি শিতানত অসম চৰকাৰৰ পৰা ১ কোটি টকাৰ অনুদান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে মহাবিদ্যালয়ত এটি বাতানুকূল Virtual Class Room নিৰ্মাণ কৰা হয়, ২ টা Smart Class Roomৰ ব্যৱস্থা তথা মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ Dizitalised কৰা হয়। ২০০৪ চনত UGCৰ পৰা লাভ কৰা অনুদানেৰে পূৰ্বে নিৰ্মাণ কৰা ছাত্ৰীনিবাসৰ কাষতে নতুনকৈ এটা ছাত্ৰীনিবাস নিৰ্মাণৰ কাম আৰম্ভ কৰা হয়। Swimming Pool নিৰ্মাণৰ প্ৰায় ৮০-৯০ শতাংশ কামৰ অগ্ৰগতি হয়। ইতিমধ্যে, বিভাগীয় নীতি-নিয়মৰ মাজেৰে অনুমোদিত হোৱাৰ পাছত ১৭-০৯-২০১৫ তাৰিখত লক্ষীমপুৰ কেন্দ্ৰীয় মহাবিদ্যালয়ত কৰ্মৰত ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ ছাৰে মহাবিদ্যালয়ত নতুন অধ্যক্ষ হিচাপে যোগান কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু স্থানীয় ৰাইজৰ সহযোগিতাক মূলধন হিচাপে লৈ ড° গগৈ ছাৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ

উন্নতিত নিজকে নিয়োজিত কৰিবলৈ দৃঢ়সংকল্প গ্ৰহণ কৰে।

ইতিমধ্যে মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নামভৰ্তিৰ সংখ্যা ক্ৰমাৎ বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰে। দৰ্শনৰ ছাত্ৰ বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ ড° গগৈ ছাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশত থকা আসোঁৱাহসমূহ আঁতৰ কৰাৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণৰ লগতে ছাত্ৰ-শিক্ষক-কৰ্মচাৰী সকলোৰে মানসিকতাক মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক আৰু বৈষয়িক উভয় দিশৰ উন্নয়নত নিয়োজিত কৰোৱাৰ আপ্ৰাণ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে।

ড° গগৈ ছাৰে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিন পাছতে মহাবিদ্যালয়ে বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ পৰা পূৰ্বতে লাভ কৰা অনুদানসমূহৰ ব্যৱহাৰ সম্পৰ্কত পৰ্যবেক্ষণৰ বাবে UGCৰ এটি তিনিজনীয়া দল মহাবিদ্যালয়লৈ আহে। এই দলটোৱে বিভিন্ন শিতানত হোৱা পুঁজিৰ ব্যৱহাৰৰ পৰীক্ষা কৰে। দলটোৱে কিছুমান অনুদানৰ ব্যৱহাৰত আসোঁৱাহ থকা বুলি মত প্ৰকাশ কৰি প্ৰতিবেদন দাখিল কৰে। অৱশ্যে, UGCৰ পৰ্যবেক্ষকচাৰী দলৰ প্ৰতিবেদনৰ ওপৰত অসন্তুষ্টি প্ৰকাশ কৰি পূৰ্বৰ অধ্যক্ষ ড° তামুলী ছাৰে আদালতত গোচৰ তৰে। এইক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়খনে কিছু বিভাগীয় ব্যৱস্থাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হৈছে আৰু বিশেষকৈ Swimming Pool কাৰ্যক্ষম কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত অসুবিধাৰ সৃষ্টি হৈছে। তথাপি, ড° গগৈ ছাৰ ক্লান্ত থকা নাই। ইতিমধ্যে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে ২০১৩ চনত ৰাষ্ট্ৰীয় উচ্চতৰ শিক্ষা অভিযান [Rashtriya Ushattar Siksha Abhijan] চমুকৈ RUSA গঠন কৰে। শ্ৰীঅৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা অধ্যক্ষ হিচাপে থকাৰ সময়ত RUSAৰ বাবে Plan & Estimate দিয়া হয় আৰু দিছপুৰত Interface meetingত অধ্যাপক শ্ৰীজ্যোতি প্ৰকাশ ফুকনৰ সৈতে যোগাযোগ কৰে। সেই meetingতে ২ কোটি টকাৰ অনুদান প্ৰদান কৰে। মহাবিদ্যালয়খনে বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ ড° গগৈ ছাৰৰ বিশেষ তৎপৰতাত RUSA ৰ প্ৰথমলানি আঁচনিৰ শিতানত লাভ কৰা ধন সফলতাৰে ব্যয় কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এই প্ৰথমলানি আঁচনিৰ অধীনত মহাবিদ্যালয়খনে ছাত্ৰাবাস নিৰ্মাণৰ বাবে ৭০ লাখ টকাৰ অনুদান লাভ কৰে যাৰ ফলস্বৰূপে মহাবিদ্যালয়ত ৩০ জন ছাত্ৰ থাকিব পৰাকৈ এটা RCC ছাত্ৰাবাস নিৰ্মিত হয়। এই আঁচনিসমূহৰ অধীনত খেলৰ সামগ্ৰী ক্ৰয়ৰ বাবে ১০ লাখ টকা, গ্ৰন্থাগাৰৰ কিতাপ আদি ক্ৰয়ৰ বাবে ২০ লাখ টকা, গ্ৰন্থাগাৰৰ সম্প্ৰসাৰণৰ বাবে ৩০ লাখ টকা, বিজ্ঞানাগাৰৰ

সা-সজুলি ক্ৰয়ৰ বাবে ২০ লাখ টকা, কেণ্টিন নিৰ্মাণৰ বাবে ৩০ লাখ টকা, মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক আৰু প্ৰশাসনিক ভৱনৰ উন্নীতকৰণ, চৌপাশৰ উন্নয়ন আদি শিতানত যথেষ্ট পুঁজি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ অসম আৰ্হিৰ ভৱনৰ পুৰণি টিনপাতসমূহ সলাই উন্নত মানৰ টিনপাত লগোৱা হয়। সেই পুৰণি টিনপাতৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰি মহাবিদ্যালয় আৰু Public Auditorium মাজত, ছাত্ৰী নিবাসৰ চৌপাশে ওখকৈ বেৰা নিৰ্মাণ কৰা হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ Indoor Stadiumত কাৰ্পেটসহ দুখন স্থায়ী Badminton Court স্থাপিত কৰা হয়। RUSAৰ অনুদানৰ সহায়ত ১৪ লাখ টকা ব্যয়েৰে Canteenৰ নতুন ভৱন আৰু ৩০ লাখ টকা ব্যয়েৰে Libraryৰ সম্প্ৰসাৰিত ভৱন নিৰ্মাণ কৰা হয়। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে মহাবিদ্যালয়খনত এখন ভাল কেণ্টিনৰ সুবিধা সৃষ্টি হৈছে। তাৰোপৰি Libraryৰ সম্প্ৰসাৰিত ভৱনে বিভিন্ন আলোচনা চক্ৰ অনুষ্ঠিত কৰা আৰু Examination Zoneৰ কামসমূহ সুচাৰুৰূপে সম্পাদনৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰিছে। চৌপাশ উন্নয়নৰ বাবে RUSAৰ পৰা লাভ কৰা অনুদানৰ সহায়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে চাইকেল, মটৰ চাইকেল ষ্টেণ্ড, মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰৰ দাঁতিত বহি জিৰণি ল'ব পৰা পকা বেঞ্চ নিৰ্মাণ আদিৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভাৱ পূৰণৰ যত্ন কৰা হৈছে। ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ পুঁজিৰ সহায়ত ছাত্ৰ আৰু ছাত্ৰীৰ জিৰণি চ'ৰাৰ লাগতীয়াল সামগ্ৰীৰ ব্যৱস্থা কৰি এইবিলাকৰ মান উন্নত কৰাৰ প্ৰচেষ্টা কৰা হৈছে। শেহতীয়াকৈ RUSAৰ অধীনত দ্বিতীয় পৰ্যায়ত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰশাসনিক আৰু শৈক্ষিক ভৱন নিৰ্মাণৰ বাবে অনুদান বিচাৰি প্ৰস্তাৱ দিয়া হৈছে। ড° গগৈ ছাৰ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হিচাপে যোগান কৰাৰ লগে লগে কাৰ্যবাহী অধ্যক্ষ শ্ৰী অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা ছাৰে উপাধ্যক্ষৰ দায়িত্ব লয়। তেখেতৰ অৱসৰৰ পাছত শ্ৰীযুক্ত ৰাণু মহন বাইদেউ উপাধ্যক্ষ হয়। ৰাণু বাইদেৱে ২০১৭ চনৰ ৩ৰ জানুৱাৰীত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। ইয়াৰ পাছত মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিয়ে শ্ৰীপলটু পালক উপাধ্যক্ষ (প্ৰশাসনিক) আৰু মোক (শ্ৰী দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা) উপাধ্যক্ষ (শৈক্ষিক) হিচাপে নিযুক্ত কৰিব বিছাৰে। মহাবিদ্যালয়খনত দুজন উপাধ্যক্ষ হোৱাৰ বিৰোধিতা কৰি মই উক্ত দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰোঁ; কিন্তু, মহাবিদ্যালয়ৰ বৃহত্তৰ স্বার্থৰ খাটিবত কেইবাগৰাকী জ্যেষ্ঠ অধ্যাপকে জনোৱা অনুৰোধমৰ্মে মই মোৰ আপত্তি

সাব্যস্ত কৰি ২০১৭ চনৰ ২ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখত উপাধ্যক্ষ (শৈক্ষিক) হিচাপে দায়িত্ব লওঁ। উক্ত দিনাই শ্ৰীপলটু পাল দেৱে উপাধ্যক্ষ (প্ৰশাসনিক)ৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত উচ্চ শিক্ষা সঞ্চালকে উপাধ্যক্ষৰ অনুমোদনৰ বাবে জ্যেষ্ঠতাৰ ভিত্তিত এজন ব্যক্তিৰ নাম প্ৰস্তাৱ কৰি পঠিয়াবলৈ নিৰ্দেশনা দিয়ে। ইয়াৰ পাছতে শ্ৰী পলটু পালদেৱে তেখেতৰ উপাধ্যক্ষ (প্ৰশাসনিক) হিচাপে থকা দায়িত্বৰ পৰা অব্যাহতি বিছাৰে। সেই অনুসৰি মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিয়ে ২৫-০৯-২০১৭ তাৰিখৰ পৰা শ্ৰীদিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱাক উপাধ্যক্ষ হিচাপে নিযুক্ত কৰাৰ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰে। এই লেখকে তেতিয়াৰে পৰা উপাধ্যক্ষৰ দায়িত্ব লৈ যোৱা ইং ৩১-০৭-২০২২ তাৰিখত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। ইয়াৰ পাছত যোৱা ইং ০১-০৮-২০২২ তাৰিখত ইংৰাজী বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপক ড° সুনীল দত্তক উপাধ্যক্ষৰ দায়িত্ব দিয়া হয়। ড° গগৈ ছাৰে অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পাছৰে পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাগৰাকী জ্যেষ্ঠ অধ্যাপকে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। আনহাতে, বিগত সময়ছোৱাত কৰ্মৰত অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাগৰাকী শিক্ষক আৰু কৰ্মচাৰীৰ অকাল বিয়োগ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ বাবে অত্যন্ত বেদনাদায়ক আছিল। অধ্যক্ষৰ আসন শুৱনী কৰি থকা কমলাৱতী দাস বাইদেউকে ধৰি ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ শৈলেন্দ্ৰ নাথ ফুকন, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ উৎপল কোঁৱৰ, অঙ্কশাস্ত্ৰ বিভাগৰ মুহীধৰ চেতিয়া, চতুৰ্থ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰী ক্ৰমে বিমল লাহন, শৰৎ বসুমতাৰী, ৰাজীৱ মহন্তই মহাবিদ্যালয়ত চাকৰিৰ কাৰ্যকাল সমাপ্ত কৰাৰ আগতেই ইহ সংসাৰ ত্যাগ কৰে। তাৰোপৰি, বিগত সময়ছোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ তিনিগৰাকী অৱসৰপ্ৰাপ্ত শিক্ষক সুৰেশ চন্দ্ৰ দাস, তুলসী গগৈ আৰু গণেশ বৰুৱা, কৰ্মচাৰী বিষুং বসুমতাৰী, ফনি দত্তক হেৰুৱাব লগা হ'ল। বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক, কৰ্মচাৰীৰ তালিকাত ডেকাশক্তিৰ অধিক সংযোজন ঘটিছে।

বিজ্ঞান শাখা ঘাটিমঞ্জুৰী ব্যৱস্থাৰ আওতালৈ অহাৰ পূৰ্বতে এই মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষৰ পদবীকে ধৰি চৰকাৰৰ অনুমোদিত কলা শাখাৰ শিক্ষকৰ পদ আছিল মুঠ ২২ টা। ১৯৯২ চনত বিজ্ঞান শাখাৰ বাবে নতুনকৈ ১৪ টা পদ চৰকাৰে অনুমোদন জনায়। পৰৱৰ্তী সময়ত কলা শাখাৰ শিতানত অঙ্ক বিষয়ত আৰু এটি পদ অনুমোদন কৰে। ইয়াৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খনত মুঠ অনুমোদিত শিক্ষকৰ পদ ৩৭ জন হ'ল। বিজ্ঞান শাখাত পাঠদানৰ বাবে শিক্ষকৰ সংখ্যা

কম হোৱাৰ বাবে দুই-এজন শিক্ষকক অনা-অনুমোদিত পদত নিযুক্ত কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষাদান কৰিবলৈ যত্ন কৰা হৈছিল। আশা কৰা হৈছিল - চৰকাৰে ভৱিষ্যতে নতুন পদৰ অনুমোদন দিব আৰু অনা-অনুমোদিত পদত নিযুক্তসকলৰ পদ অনুমোদিত হ'ব। কিন্তু, বাস্তৱিকতে সি হৈ নুঠিল। ফলস্বৰূপে, অনা-অনুমোদিত পদত একোজন ব্যক্তি দীৰ্ঘদিন কাম কৰি থাকিব লগা হ'ল। এনে সময়তে চৰকাৰে Post Conversionৰ জৰিয়তে অনা-অনুমোদিত শিক্ষকৰ পদ অনুমোদন কৰাৰ এক ব্যৱস্থা আগবঢ়ায়। ইতিমধ্যে অসমীয়া বিভাগৰ জ্যেষ্ঠ অধ্যাপক বিনন্দ মহন ছাৰে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। মহন ছাৰৰ অৱসৰৰ পাছত উক্ত পদ অসমীয়া বিভাগৰ সন্মতিক্ৰমে প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগলৈ Conversion কৰা হয়। উদ্ভিদবিজ্ঞান বিভাগত শিক্ষকতা কৰি থকা ড° বুদ্ধিন গগৈয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ইন্সফা দি মাৰ্ছেৰিটা মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হিচাপে যোগান কৰে। ইয়াৰ ফলত উদ্ভিদবিজ্ঞান বিভাগত এটা পদ খালী হৈ পৰে। দীৰ্ঘদিন অনা-অনুমোদিত পদত কৰ্মৰত শিক্ষকৰ পদ অনুমোদনৰ বাবে উদ্ভিদ বিজ্ঞানৰ খালী হোৱা পদ অক্ষশাস্ত্ৰ বিভাগলৈ Conversion কৰা হয়। একেদৰে কিছুদিন পাছত উপাধ্যক্ষ হিচাপে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি থকা শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ শ্ৰী মানিক বৰুৱা ছাৰেও অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। নতুন পদ সৃষ্টিৰ কোনো আশা নথকাত মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই উক্ত বিভাগৰ সন্মতিক্ৰমে শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ পদটো Post Conversionৰ জৰিয়তে উদ্ভিদবিজ্ঞান বিভাগক এৰি দিয়ে। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে অসমীয়া আৰু শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগত প্ৰতিটোতে অনুমোদিত শিক্ষকৰ পদ ৪ জনৰ পৰা ৩ জনলৈ হ্রাস পায়। প্ৰতিস্থাপক অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰ বুৰঞ্জী বিষয়ৰ আছিল বাবে তেখেতৰ অৱসৰৰ পাছত বুৰঞ্জী বিষয়ত শিক্ষকৰ পদ ৩ জন হৈ পৰে। বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়খনত মুঠ অনুমোদিত পদৰ সংখ্যা এনেধৰণৰ - অধ্যক্ষ ১, শিক্ষক ৩৭(অসমীয়া ৩, ইংৰাজী ৩, ৰাজনীতি বিজ্ঞান ৪, অৰ্থবিজ্ঞান ৪, শিক্ষাতত্ত্ব ৩, বুৰঞ্জী ৩, পদাৰ্থবিজ্ঞান ৩, ৰসায়ন বিজ্ঞান ৩, উদ্ভিদবিজ্ঞান ৩, প্ৰাণীবিজ্ঞান ৪, অক্ষশাস্ত্ৰ ৪), গ্ৰন্থাগাৰিকা ১, উচ্চ বৰ্গৰ সহায়ক ১, নিম্ন বৰ্গৰ সহায়ক ২, কাৰ্যালয়ৰ বেহেৰা ৩ (ইয়াৰে এজন নৈশ চকিদাৰৰ দায়িত্বত নিয়োজিত), গ্ৰন্থাগাৰৰ বেহেৰা ১, বিজ্ঞান পৰীক্ষাগাৰৰ বেহেৰা ৮ টা। একেসময়তে স্নাতক পাঠ্যক্ৰমৰ তিনিটা বাণ্যাসিকৰ লগতে উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ দুটা শ্ৰেণীৰ পাঠদানৰ বাবে

শিক্ষকৰ সংখ্যা পৰ্যাপ্ত নহয়। বিশেষকৈ তিনিটা পদ থকা বিভাগত পাঠদানত জটিলতাৰ উদ্ভৱ হয়। অৱসৰ তথা আন কাৰণত সকলোবিলাক অনুমোদিত পদৰ বিপৰীতে বহুদিনলৈ শিক্ষকৰ পদ খালী হৈ থাকে। তাৰোপৰি, দক্ষতা বৃদ্ধিৰ পাঠ্যক্ৰম হিচাপে কম্পিউটাৰ শিক্ষাৰ বাবে কোনো পৃথক শিক্ষকৰ পদ নাই। চৰকাৰে নতুনকৈ কোনো পদৰ অনুমোদন নজনোৱাৰ পৰিপেক্ষিতত মহাবিদ্যালয়ে নিজ পূৰ্জিৰ পৰা অতি সামান্য পাৰিতোষিক প্ৰদান কৰি প্ৰায় ১৫ বছৰ ধৰি অস্থায়ী ভিত্তিত শিক্ষক নিযুক্ত কৰিব লগা হৈছে। বৰ্তমান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত এনেধৰণে অস্থায়ীভাৱে নিযুক্ত শিক্ষকৰ সংখ্যা হ'ল ১৫ জন। একেদৰে, কলা আৰু বিজ্ঞান দুটা শাখা থকা মহাবিদ্যালয়খনত কাৰ্যালয় সহায়কাৰী তথা চতুৰ্থ বৰ্গৰ অনুমোদিত পদ একেবাৰে কম হৈ আছে। হিচাপৰক্ষণ, নামভৰ্তি, প্ৰতি বাণ্যাসিকত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰীক্ষাৰ প্ৰ-পত্ৰ পূৰণৰ লগত জড়িত কাৰ্য, আভ্যন্তৰীণ মূল্যায়নৰ তথ্য অন্তৰ্ভুক্তি কৰাকে ধৰি পৰীক্ষা সম্বন্ধীয় কাৰ্য, গ্ৰন্থাগাৰৰ কাৰ্য আদি কাৰ্যালয়ৰ নিয়মিত কামসমূহ অনুমোদিত পদৰ বিপৰীতে থকা কাৰ্যালয় সহায়কে সম্পাদন কৰাতো সম্ভৱ নহয়। তাৰোপৰি, বৰ্তমান অধিকাংশ কাম কম্পিউটাৰৰ সহায়ত Online ত কৰিব লগা হয়। ইয়াৰ বাবে কোনো পৃথক কম্পিউটাৰ সহায়কৰ পদ নাই। ফলস্বৰূপে, মহাবিদ্যালয়ে বৰ্তমান ৫ জন কাৰ্যালয় সহায়কক সামান্য পাৰিতোষিকত অস্থায়ীভাৱে নিযুক্ত কৰিবলৈ বাধ্য হৈছে। মহাবিদ্যালয়খনত চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰীৰ নাটনি এক ডাঙৰ সমস্যা হৈ পৰিছে। ৮ টা বিজ্ঞানাগাৰৰ সহায়ক পদৰ ৬ টা পদেই বৰ্তমান খালী হৈ আছে। চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰীৰ অভাৱ পূৰণৰ বাবে ৭/৮ জন কৰ্মচাৰীক অস্থায়ীভাৱে নিযুক্ত কৰিব লগা হৈছে। সামগ্ৰীকভাৱে ক'ব পাৰি যে শিক্ষক তথা কৰ্মচাৰীৰ নাটনিয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষণ-শিকনৰ প্ৰক্ৰিয়াটোত যথেষ্ট অসুবিধাৰ সৃষ্টি কৰিছে। এই সম্পৰ্কত চৰকাৰ তথা বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰত দাবী উত্থাপন কৰা হৈছে।

সামগ্ৰীকভাৱে যোৱা প্ৰায় ২৫ বছৰত মহাবিদ্যালয়খনৰ আন্তঃগাঁঠনিৰ ক্ষেত্ৰত লক্ষণীয় পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। ছাত্ৰ নিবাস, ছাত্ৰীনিবাস সামৰি মহাবিদ্যালয়ত Running Water তথা Drinking Water ৰ ব্যৱস্থা হৈছে, শ্ৰেণীকোঠা সামৰি সমগ্ৰ মহাবিদ্যালয় C C Cameraৰ দ্বাৰা আবৃত কৰা হৈছে, মহাবিদ্যালয় চৌহদত নিজাববীয়াকৈ বৈদ্যুতিক ট্ৰেন্সফৰ্মাৰৰ ব্যৱস্থা,

বিকল্প বিদ্যুতৰ বাবে Generator ৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে, কেইবাটাও কাৰ্যালয়ৰ কোঠা বাতানুকূল কৰি তোলা হৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰৰ পথ পকী কৰা হৈছে। অৱশ্যে, শ্ৰেণীকোঠা, ডাঙৰ পৰীক্ষাগৃহ, উন্নত মানৰ শৈক্ষিক তথা প্ৰশাসনিক ভৱন, আলোচনা কক্ষ আদি পাৰ্থিৱ আন্তঃগাঁঠনিৰ বিভিন্ন অভাৱসমূহ পূৰণ কৰাতো মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে এক প্ৰত্যাহ্বান হৈ পৰিছে। বিগত সময়ছোৱাত যথেষ্টসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই মহাবিদ্যালয়ত সুখ্যাতিৰে শিক্ষা সমাপ্ত কৰিছে। ইয়াৰ একাংশই পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত সফলতাৰে উচ্চতৰ শিক্ষা সমাপ্ত কৰিছে। এই প্ৰাক্তন শিক্ষাৰ্থীসকল মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ। শিক্ষা, সংস্কৃতি, নাটক, সংগীত, খেল, কৃষি, উদ্যোগ, সাংবাদিকতা, আইনসেৱা, প্ৰশাসনিক সেৱা, পুলিচ, ৰাজনীতি আদি সমাজৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন বৃত্তি তথা কাৰ্যকলাপেৰে নিয়োজিত হৈ আৰু নিজ নিজ দক্ষতাৰে উজলি উঠি মহাবিদ্যালয়খনক গৰ্বিত কৰি তুলিছে। NAACৰ প্ৰথম মূল্যায়নৰ সময়তেই এই প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলকলৈ “সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰাক্তন ছাত্ৰ সংস্থা [Sonari College Alumni Association]” গঠন কৰা হয়। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত এই সংগঠনে সৱলক্ষপত মহাবিদ্যালয়ৰ সামগ্ৰিক উন্নয়নমূলক কাৰ্যকলাপত সাৰ-পানী যোগোৱা দেখা যায়। সোণালী জয়ন্তীৰ আৰম্ভনিৰ অনুষ্ঠানত প্ৰতিষ্ঠা কালৰ পৰা যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিলে সেই প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ তিতা-মিঠা স্মৃতি ৰোমছনে অনুষ্ঠানটো আগবাঢ়ি যোৱাত নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰে। ইতিমধ্যে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰাক্তন ছাত্ৰ সংস্থাই মহাবিদ্যালয় চৌহদত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এটি ভৱন নিৰ্মাণৰ দ্বাৰা এটি বৰঙণি আগবঢ়াবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৰঙণিৰে নিৰ্মিত এই ভৱনৰ অধিকাংশ কাম সম্পূৰ্ণ হৈছে। ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰা সৱল নেতৃত্ব প্ৰদান কৰি অহা এসময়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-একতা সভাৰ প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক, সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক, সোণাৰি সমষ্টিৰ প্ৰাক্তন বিধায়ক তথা বৰ্তমানৰ লোকসভাৰ সাংসদ শ্ৰী তপন কুমাৰ গগৈ মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি থকা তেখেতৰ মৰম আৰু দায়িত্বই এই বৌদ্ধিক অনুষ্ঠানটিক আগবাঢ়ি যোৱাত সততে সহায় কৰি আহিছে। তেখেতে বিধায়ক এলেকা উন্নয়ন পূঁজিৰ পৰা আগবঢ়োৱা ১০ লাখ টকাৰে এটি বৃহৎ শ্ৰেণীকোঠা নিৰ্মিত হৈছে।

তেখেতৰ প্ৰচেষ্টাত মহাবিদ্যালয়খন Solar Lightৰ দ্বাৰা পোহৰাই তুলিব পৰা হৈছে। উল্লেখযোগ্য যে, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু শিক্ষক গোটৰ অৰ্থ সাহায্যত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী স্মৃতি যুগমীয়া কৰাৰ প্ৰয়াসেৰে সোণালী জয়ন্তী স্মাৰক তোৰণখন প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। উক্ত তোৰণখন সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁইয়ে ২২-১০-২০২১ তাৰিখে মুকলি কৰে। শেহতীয়াকৈ তেখেতৰ তৎপৰতাত আৰু সোণাৰি পৌৰসভাৰ পৌৰপতিৰ উদ্যোগত মহাবিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্ভাগত ব্লক ইটাৰে পথ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে।

পৰিৱৰ্তিত সময়ৰ লগত খাপ খুৱাই শিক্ষা ব্যৱস্থাত ন-ন পৰিৱৰ্তন ঘটোৱা হৈছে। পূৰ্বৰ বাৰ্ষিক ভিত্তিত কৰা শিক্ষন-শিকন প্ৰক্ৰিয়া ষাণ্মাসিক (Semester) পদ্ধতিলৈ পৰিৱৰ্তিত হ'ল। নম্বৰ ভিত্তিক মূল্যায়নৰ বিপৰীতে মান সংখ্যা (Credit)ৰ প্ৰয়োগ কৰা হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিষয় বাচনিৰ ক্ষেত্ৰত নমনীয়তা সৃষ্টি কৰি “পছন্দ-ভিত্তিক মান ব্যৱস্থা (Choice Based Credit System বা CBCS) প্ৰৱৰ্তন কৰা হৈছে। এনে পৰিৱৰ্তনে মহাবিদ্যালয়সমূহৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যৰ তালিকাখন অধিক সম্প্ৰসাৰিত কৰিছে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়েও এই পৰিৱৰ্তনসমূহৰ লগত খাপ খুৱাই উপযুক্ত মানৰ সম্পদ গঢ় দিয়াৰ বাবে আত্মনিয়োজিত হৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিসীমাৰ ভিতৰতে পাঠদান কৰাতে ব্যস্ত নাথাকি সমাজৰ বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ লোকৰ বৌদ্ধিক, মানসিক তথা আৰ্থিক উন্নয়নত জড়িত কৰাৰ নীতি গ্ৰহণ কৰা হৈছে। এনে উদ্দেশ্য আগত ৰাখিয়েই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে আদৰ্শ গাঁও স্থাপনৰ বাবে কাৰ্যসূচী হাতত লয়। প্ৰথমতে, সোণাৰিৰ পশ্চিম দিশত অৱস্থিত নাফুক গাঁওক আদৰ্শ গাঁও হিচাপে লৈ বিভিন্ন শৈক্ষিক তথা সামাজিক আঁচনি গ্ৰহণ কৰা হয়। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত সোণাৰিৰ দক্ষিণ দিশত অৱস্থিত সোণালীপাম গাঁওক আদৰ্শ গাঁও হিচাপে লৈ বিভিন্ন শৈক্ষিক আৰু সামাজিক উন্নয়নমূলক কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰি থকা হৈছে। একেদৰে, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ ধাৰণা আগত ৰাখি ১৫-০৯-২০১৭ তাৰিখৰ পৰা ২৫-০৯-২০১৭ তাৰিখলৈকে সোণাৰি অঞ্চলৰ কেইবাখনো উচ্চ আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাগৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীয়ে পাঠদান কৰে। আগন্তুক দিনত মহাবিদ্যালয়সমূহে সামাজিক দায়বদ্ধতা

অধিক ৰূপত প্ৰতিফলিত কৰিব লাগিব বুলি ধাৰণা কৰা হৈছে।

অতি শেহতীয়াকৈ ভাৰত চৰকাৰে শিক্ষানীতিৰ পৰিৱৰ্তন কৰি “ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি, ২০২০” ঘোষণা কৰিছে। বিদ্যালয় শিক্ষা আৰু উচ্চতৰ শিক্ষা এই দুটা ভাগত বিভক্ত কৰি সকলোৰে বাবে উচ্চ গুণসম্পন্ন শিক্ষাৰ সুবিধা প্ৰদানৰ লগতে দেশখনক বিশ্বৰ ভিতৰতে জ্ঞানৰ সৰ্বোচ্চ শক্তি হিচাপে প্ৰতিস্থিত কৰাৰ দৃষ্টি আগত ৰখা হৈছে। এই নীতিত উল্লেখ কৰা হৈছে যে “এখন ভাল শিক্ষা প্ৰতিস্থান হ’ল সেইখন য’ত প্ৰতিগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকক সম্ভাষণ কৰা হৈছে আৰু তেওঁলোকৰ যত্ন লোৱা হৈছে বুলি অনুভৱ কৰে, য’ত নিৰাপদ আৰু উৎসাহিত কৰা শৈক্ষিক পৰিৱেশ বিৰাজ কৰে, য’ত এক বৃহৎ পৰিসৰৰ শিকনৰ অভিজ্ঞতাসমূহ প্ৰদান কৰা হয় আৰু য’ত ভাল আন্তঃগাঁঠনি আৰু সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে শিকনৰ উপযোগী যথোপযুক্ত সম্পদ প্ৰাপ্ত হয়।” ২০২০ চনৰ পৰা

মহাবিদ্যালয়সমূহত “ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি, ২০২০ প্ৰযোজ্য কৰা হ’ব। ২০২৩ চনৰ পৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়েও এই নীতিৰ আধাৰত আগবাঢ়িব লাগিব। এই নীতি অনুসৰি অহা ১৫ বছৰৰ ভিতৰত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন এখন “বহুধাবিষয়ক স্বায়ত্ত্ব-শাসিত মহাবিদ্যালয়(Multidisciplinary Autonomous College)” হিচাপে স্বীকৃত হ’ব লাগিব। ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি, ২০২০ অনুসৰি মহাবিদ্যালয় শিক্ষাত বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰ অন্তৰ্ভুক্তিৰে ৪ বছৰীয়া বহুধাবিষয়ক শিক্ষা হ’ব। এনে পটভূমিত মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক তথা পাৰ্থিৱ আন্তঃগাঁঠনি অধিক উন্নত কৰাৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে। বিভিন্ন দিশত মহাবিদ্যালয়খনৰ গুণগত মান উচ্চতৰ পৰ্যায়লৈ নি NAACৰ মূল্যায়নত Aমান প্ৰাপ্ত কৰাটো সময়ৰ আহান। ইয়াৰ বাবে এক বাস্তৱিক আৰু পৰিকল্পিত আঁচনিৰে আগবাঢ়িব লাগিব। ইয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত সকলো পক্ষৰে যথেষ্ট দায়িত্ব আহি পৰিছে। □

দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত উপাধ্যক্ষ আৰু অৰ্থবিজ্ঞান বিভাগৰ প্ৰাক্তন সহযোগী অধ্যাপক।
তেখেত এই মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৭৯-৮১ চনৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় বিজ্ঞান শাখাৰ এটি চমু বিৱৰণী

গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই

আধুনিক জগতৰ প্ৰগতিৰ লগত তাল ৰাখি চলিবৰ অৰ্থে এই অঞ্চলটিক সামান্যতম সজাগ কৰাৰ মানসেৰে অঞ্চলটিৰ একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত ১৯৮৪ চনৰ পৰা বিজ্ঞান শাখাটি ২৮ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে আৰম্ভ কৰা হয়। ১৯৮৫ চনত উচ্চ-মাধ্যমিক স্তৰটি সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পাছত ১৯৮৬ চনৰ পৰা স্নাতক মহলা আৰম্ভ কৰা হয়। ৭ গৰাকী প্ৰবক্তাৰে প্ৰায় ৯০ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বৰ্তমান এই শাখাটিত শিক্ষাদান কৰি থকা হৈছে।

অৰ্থনৈতিক দিশৰ পৰা বিজ্ঞান শাখা এটি খোলা বেছ কঠিন কাম। প্ৰবক্তাসকলৰ মাননীৰ উপৰিও পাঠাগাৰ আৰু বিজ্ঞানাগাৰৰ ব্যৱস্থা কৰাটো সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন অনুষ্ঠানৰ বাবে দুৰূহ কাৰ্য। তদুপৰি ভূতৰ ওপৰত দানহৰ দৰে যোৱা বছৰ ১০ আগষ্ট তাৰিখৰ ধুমুহাই মহাবিদ্যালয়ৰ ৫ টা শ্ৰেণী কোঠা আচবাব পত্ৰসহ চূৰমাৰ কৰি থৈ যায়। ফলস্বৰূপে যোৱা গোটেই শিক্ষা বৰ্ষটো আৰু বৰ্তমান শিক্ষা বৰ্ষৰো প্ৰায় আধাখিনি সময়

মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীসমূহ খেপু কৰি ল'ব লগা হয়। বিজ্ঞান শাখা আৰু ধুমুহাৰ ক্ষতিৰ বাবে চৰকাৰৰ ওচৰত বিভিন্ন সময়ত আবেদন-নিবেদন কৰিও অদ্য পৰিমিত একো নোপোৱা কথাটোও অতি দুৰ্ভাগ্যজনক। মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিয়ে নিৰ্মীয়মান ঘৰটোৰ বাবে আৱশ্যকীয় প্ৰায় ৫০ বাণ্ডিল টিনপাতৰ বাবে সদাশয় ৰাইজৰ ওচৰ চপাৰ সিদ্ধান্ত কৰে আৰু ইতিমধ্যে মহাবিদ্যালয়ে প্ৰায় ৪৪ বাণ্ডিল টিনপাত নিম্নোলিখিত ব্যক্তিসকলৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰি মূল ঘৰটো চোৱাৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰে।

দাতাসকল হ'ল :

সৰ্বশ্ৰী হৰকান্ত গগৈ, নিমনাগড় : ১ বাণ্ডিল

ৰবীন গগৈ, বনমালি : ১ বাণ্ডিল

আৰ.পি গোহাঁই, বনমালি : ১ বাণ্ডিল

দীলিপ গোহাঁই, সোণাৰি : ১ বাণ্ডিল

বিৰূচন দুৱৰা, সোণাৰি : ২ বাণ্ডিল

তিলকান্ত বৰুৱা, সোণাৰি : ১ বাণ্ডিল

হিম হাজৰিকা, সোণাৰি : ২ বাণ্ডিল

মঃ ইক্ৰামুল হুছেইন, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 ৰুদ্ৰ শ্যাম, সোণাৰি : ২ বাঙিল
 শৰৎ বৰকটকী, নিমনাগড় : ১ বাঙিল
 গুণলতা শইকীয়া, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 ড° দৌলেশ্বৰ গগৈ, নাফুক : ২ বাঙিল
 কুন্তেশ্বৰ লাহন, বেকাদলং : ১ বাঙিল
 ডিম্ব শইকীয়া, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 অভয়পুৰ বাণিজ্য পৰিষদ, চফাই : ১ বাঙিল
 সৰ্বানন্দ গোহাঁই, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 বলদেৱ গোস্বামী, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 হাজী আব্দুল চালাম, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 কলচি ইঞ্জিনীয়াৰিং, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 সোণাৰি হাৰ্ডৱাৰ আৰু মটৰ পাৰ্টচ সন্থা, সোণাৰি : ৫
 বাঙিল
 সোণাৰি নগৰ সমবায় নিগম, সোণাৰিক : ৪ বাঙিল
 চৰাইদেউ হাৰ্ডৱাৰ, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 ৰাজেন পাঠক, বিহুবৰ : ১ বাঙিল
 বিমান বৰগোহাঁই, কানুবাৰী : ১ বাঙিল
 তিলেশ্বৰ গগৈ, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 এচ.এম. খেলিল, সোণাৰি : ১ বাঙিল
 যোগ ৰাজকোঁৱৰ, লাকুৱা : ১ বাঙিল
 কামেশ পাল, সোণাৰি : ১/২ বাঙিল
 সোণাৰি খাদ্য সামগ্ৰী ব্যৱসায়ী : ৩ বাঙিল
 সোণাৰি মহাবিদ্যালয় শিক্ষকগোট : ৫ বাঙিল
 তলত নাম দিয়া ব্যক্তিসকলে টিনপাত দিয়াৰ

প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল—
 ভদৰাম গগৈ, মিননাগড়
 নজিৰুল ইছলাম বৰা, নিমনাগড়
 ৰমা ৰাজকোঁৱৰ, নিমনাগড়
 ডাঃ দিহিঙ্গীয়া, দিচাংপানী
 মানিক দত্ত, সোণাৰি
 বেনু দুৱৰা, সোণাৰি
 কনক বৰুৱা, সোণাৰি
 সৰু চুৰি, চফাই
 মলং আলি, সোণাৰি
 বংশী শ্যাম, সোণাৰি
 পোৱাল গগৈ, লাকুৱা
 ৰবি দত্ত, লাকুৱা
 খগেন গগৈ, লাকুৱা
 গঙ্গা বৰুৱা, লাকুৱা
 হৰিবুৰ ৰহমান, লাকুৱা

মহাবিদ্যালয়ৰ পঢ়া কোঠাৰ অভাৱৰ বাবে ছাত্ৰ-
 ছাত্ৰীসকলৰ অধ্যয়ন কক্ষ (Reading Room) আৰু
 লগতে থকা এটা কোঠা বৰ্তমান বিজ্ঞানাগাৰ হিচাপে
 ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ডিব্ৰুগড়ৰ পাঠ্যক্ৰম অনুসৰি স্নাতক
 মহলা পৰ্য্যন্ত আৱশ্যকীয় ব্যৱহাৰিক শিক্ষাৰ যন্ত্ৰপাতি প্ৰায়
 এক লক্ষ টকা খৰচ কৰি সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত
 বৰ্তমান সোণাৰি নিবাসী চিমটং টামাংৰ নাম উল্লেখনীয়।
 তেখেতে আমাক এটি মূল্যবান অনুবীক্ষণ যন্ত্ৰ দি সহায়
 কৰে। □ (১৯৮৫-৮৬ চনত প্ৰকাশিত)।

গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই : প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, সোণাৰি।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ ইতিহাস

বীণা বৰঠাকুৰ

সোণাৰিৰ দৰে তুলনামূলক সৰু চহৰ এখনত মহাবিদ্যালয় এখন প্রতিষ্ঠা কৰাতো বৰ সহজ কথা নাছিল। কিন্তু পৃথিৱীত সমাজৰ হকে কাম কৰিব বিচৰা গুণী-জ্ঞানী লোক আছে বাবেই সমাজখন এতিয়াও বাসৰ উপযোগী হৈ আছে। তেনেকুৱা কেইজনমান নমস্য ব্যক্তিৰ মহানুভৱতাৰ ফলশ্ৰুতিত ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় নামৰ এই জ্ঞান বৃক্ষজোপাৰ ৰোপণ ঘটিছিল। বাইজৰ দান বৰঙণি, অধ্যক্ষ মহোদয় তথা সেই সময়ৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ ত্যাগ আৰু কষ্টৰ বিনিময়ত মহাবিদ্যালয়খনে ১৯৭৮ চনত ঘাটি মঞ্জুৰী লাভ কৰিলে আৰু চৰকাৰীভাৱে ১৯৭৭ চনৰ জুলাই মাহৰ পৰা অৰ্থনৈতিক সা-সুবিধা লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ল। ইয়াৰ ঠিক ৬ বছৰৰ পিছত অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ একান্ত ইচ্ছা আৰু কেইজনমান সুহৃদয় ব্যক্তিৰ উৎসাহত ১৯৮৪ চনৰ আগষ্ট মাহত এই মহাবিদ্যালয়খনত বিজ্ঞান শাখা এটি মুকলি কৰা হয়। অৱশ্যে এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব লাগিব যে শাখাটি মুকলি কৰিবলৈ যাওঁতে অধ্যক্ষ

মহোদয়ে অশেষ কষ্ট স্বীকাৰ কৰিব লগা হৈছিল। কাৰণ বিজ্ঞান শাখাৰ দৰে খৰছী বিভাগ এটা মুকলি কৰিবলৈ সকলো সহকৰ্মীয়ে সহমত পোষণ কৰা নাছিল। অৱশ্যে স্বৰ্গীয় সুৰেশ দাস, ৰবীন কোঁৱৰ, শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ, শ্ৰীমাণিক গগৈ, প্ৰয়াত বিনন্দ মহন আদি একাংশ জ্যেষ্ঠ শিক্ষাগুৰুৱে অন্তঃকৰণেৰে বিচাৰিছিল যে অঞ্চলটোত এখন বিজ্ঞান মহাবিদ্যালয় থাকিব লাগে। কাৰণ এই ঠাইত মেধাৰ অভাৱ নাছিল অথচ ধন আৰু মানসিক সাহসৰ অভাৱত বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিজ্ঞানৰ উচ্চ শাখা আহৰণত বাধাপ্ৰাপ্ত হৈছিল। স্থানীয় ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত একাদশ-দ্বাদশ শ্ৰেণী দুটা থাকিলেও স্নাতক পৰ্যায়ৰ শিক্ষা আহৰণ কৰিবলৈ গড়গাঁও বা শিৱসাগৰত পঢ়িব লাগিছিল।

এইখিনিতে অধ্যক্ষ ছাৰক মানসিক সাহস দিছিল তদনাস্তীন দ'ল বাগান উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ অধ্যক্ষ শৰৎ বৰকটকী চাৰে। এই কটকী ছাৰ এজন নিষ্ঠাবান কংগ্ৰেছ কৰ্মী, যিজনে ২৫ টা বছৰ ধৰি সোণাৰি বিধানসভাৰ পৰা

নিৰ্বাচিত হৈ বিধায়ক আৰু মন্ত্ৰীৰ দায়িত্ব পালন কৰিছিল। প্ৰয়াত হিতেশ্বৰ শইকীয়াৰদেৰ মুখ্যমন্ত্ৰী হৈ থকা সময়ত তেখেত প্ৰথমতে শিক্ষা বিভাগৰ ৰাজ্যিক মন্ত্ৰী হৈ আছিল আৰু তেখেতৰ প্ৰত্যক্ষ সহযোগত ১৯৯৩ চনৰ মাৰ্চ মাহৰ ঘোষিত চৰকাৰী তালিকাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাটিয়ে স্থান লাভ কৰিছিল আৰু ১৯৯২ চনৰ ১৪ জুলাই তাৰিখৰ পৰা ১৪ টা অধ্যাপকৰ পদ আৰু ৮ টা পৰীক্ষাগাৰৰ সহায়ক পদত কাম কৰি থকা ব্যক্তিসকলৰ চাকৰি নিয়মীয়াকৰণ হৈছিল।

এখন কলেজ বা তাৰ এটি শাখাৰ জন্ম কাহিনীৰ লগত বহুজনৰ ত্যাগ আৰু আন্তৰিক সহযোগৰ ইতিহাস জড়িত হৈ থাকে। এই সকলোবোৰ ইতিহাস নিখুঁতভাৱে লিপিবদ্ধ কৰাটো সহজসাধ্য নহয়। নিজৰ অজ্ঞতা আৰু বিস্মৃতিৰ বাবে বৈ যোৱা তথ্যৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি এই হেঁপাহতে আমাৰ জ্ঞাত কিছু তথ্য ডাঙি ধৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিলোঁ। বিজ্ঞান শাখাটি মুকলি কৰিবলৈ ইতিমধ্যে ৩৪ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নামভৰ্তি হৈ গৈছে। প্ৰথমতে প্ৰয়োজন হ'ল শিক্ষকৰ। স্থানীয় ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ সেইসকল বিষয় শিক্ষকৰ নাম শ্ৰদ্ধা সহকাৰে স্মৰণ কৰিব লাগিব যিসকলে একেবাৰে সামান্য পৰিতোষিকেৰে কেৱল সহায়ৰ মানসেৰে শিক্ষা দান কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিল। তেখেতসকল হ'ল ক্ৰমে, ৰসায়ন বিভাগৰ - শ্ৰীযুত যতীন্দ্ৰনাথ বৰগোহাঁইদেৱ, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিষয়ৰ - শ্ৰীযুত প্ৰিঞ্চ দত্তদেৱ, গণিত বিষয়ৰ- আদিম মহম্মদদেৱ, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিষয়ৰ - শ্ৰীযুত তীৰ্থনাথ গোস্বামীদেৱ আৰু উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিষয়ৰ - শ্ৰীযুত ভৰত বৰাদেৱ।

প্ৰায় তিনি মাহ কাল তেখেতসকলে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ পিছত প্ৰথম পূৰ্ণকালীন অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰে প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগৰ শ্ৰীযুত পল্টু পালদেৱ আৰু উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগৰ শ্ৰীযুত বুদ্ধিন চন্দ্ৰ গগৈদেৱে। কিছুদিনৰ পিছত গগৈদেৱে ছেৰিকালচাৰ বিভাগত নিযুক্তি লাভ কৰি যোৰহাটলৈ গুচি যায়। পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগত শ্ৰীসৰস্বতী গগৈয়ে আহি এমাহৰ বাবে সেৱা আগবঢ়ায়। এই দুজন গুচি যোৱাত বিজ্ঞান শাখাত মাথো এজন শিক্ষক থকা বাবে পল্টু পালদেৱে কিছুদিনৰ বাবে নিজে অধ্যয়ন কৰি প্ৰাণী বিজ্ঞান বিষয়ৰ বাহিৰেও পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, উদ্ভিদ বিজ্ঞান আদি পাঠদান কৰিছিল। সেয়েহে পিছৰ কালত কলা শাখাৰ কেইজনমান জ্যেষ্ঠ শিক্ষকে

তেখেতক বিজ্ঞান শাখাৰ লাইখুটা বুলি ধেমালি কৰিছিল। যি নহওক পিছৰ বছৰত গণিত বিষয়ত টংকেশ্বৰ বৰুৱাদেৱ, (তেখেত সেই সময়ত পদ্ম কুমাৰী বৰুৱা বালিকা বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষক হিচাপে যোগদান কৰিছিল) ৰসায়ন বিভাগত শ্ৰীযুত পুনিৰাম কোঁৱৰদেৱ আৰু পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ সুজিত চাংমাই বৰুৱাদেৱে যোগদান কৰেহি। পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ সুজিত চাংমাই বৰুৱাদেৱে পিছৰ বছৰত নগাঁও পলিটেকনিক বিভাগত যোগদান কৰেগৈ। তেখেত যোৱাৰ পিছত কিছুদিনৰ বাবে শ্ৰীযুত কাণুৰঞ্জন গগৈদেৱে পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগত সেৱা আগবঢ়ায়। তেল আৰু প্ৰাকৃতিক গেছ নিগমৰ চাকৰিলৈ তেৱোঁ আঁতৰি যোৱাত এই লেখিকাই ১৯৮৬ চনৰ ১৭ নৱেম্বৰত যোগদান কৰোঁ। একেদিনাই তেল আৰু প্ৰাকৃতিক গেছ নিগমৰ চাকৰি ইস্তাফা দি অহা শ্ৰীযুত ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁইদেৱেও উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগত যোগদান কৰেহি। এইদৰে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে আমাৰ শিক্ষকৰ এটি পূৰ্ণদল, মানে সকলো বিষয়ৰে একোজনকৈ শিক্ষকৰ পদ পূৰ্ণ হয়। অৱশ্যে ১৯৮৭ চনত শ্ৰীযুত পুনিৰাম কোঁৱৰদেৱে বিষয় শিক্ষকৰ পদ গ্ৰহণ কৰি আঁতৰি যোৱাত ডঃ ৰাণা কোঁৱৰদেৱে যোগদান কৰেহি। এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছোঁ যে সেই সময়ত চাকৰি আজিৰ দৰে মহঙা নাছিল। কাৰণ স্থায়ীভাৱে থকা আমি সকলোৱেই অনান্য চৰকাৰী চাকৰি (যেনে বিষয় শিক্ষকৰ স্থায়ী পদ, ONGCৰ অফিচাৰ আদিৰ পদ) লাভ কৰিছিলোঁ। কিন্তু মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মোহ লগতে শিক্ষকতা পদৰ প্ৰতি থকা হেঁপাহৰ বাবেই মহাবিদ্যালয়খন এৰি যাব পৰা নাছিলোঁ। বুদ্ধিন গগৈদেৱেও পুনৰ বাৰৰ বাবে ছেৰিকালচাৰৰ চাকৰি এৰি মহাবিদ্যালয়লৈ ঘূৰি আহিল আৰু ইয়াতে থাকি তেখেতে অশেষ কষ্টৰে গৱেষণাও সমাপ্ত কৰিলে। পিছত অৱশ্যে তেখেত মাৰ্ঘেৰিটাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ আসনত বহেগৈ।

সেই সময়ত উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষকৰ দা-দৰমহা নতুনকৈ সোমোৱা কলেজ শিক্ষকতকৈ ভাল আছিল। তথাপিও পিছলৈ স্থায়ীভাৱে থাকিবলৈ লোৱা প্ৰতিজন শিক্ষকেই টকাৰ মোহ সাময়িকভাৱে দলিয়াই মহাবিদ্যালয়খনতে কাম কৰি যোৱাৰ মনস্থ কৰিলে। এনেধৰণেৰে স্থায়ীভাৱে প্ৰতিস্থাপক মূৰব্বী অধ্যাপকৰূপে সেৱা আগবঢ়াই অহাসকলৰ নাম ক্ৰমে - প্ৰাণী বিজ্ঞান - শ্ৰীযুত পল্টু পাল, গণিত বিভাগ - শ্ৰীযুত টংকেশ্বৰ বৰুৱা,

উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ - ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁই, পদাৰ্থ
বিজ্ঞান - শ্ৰী বীণা বৰঠাকুৰ আৰু ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ -
ড° ৰাণা কোঁৱৰ।

বহুতো উত্থান-পতনৰ মাজেৰে বিজ্ঞান শাখাটিৰ
শ্ৰেণীসমূহ আগবাঢ়ি গ'ল। বহুতো অধ্যাপক আহিল আৰু
কিছুদিনৰ পিছত ব্যক্তিগত অসুবিধাৰ বাবে আঁতৰি গ'ল।
তাৰ ভিতৰত পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ শৈলজানন্দ দুৱৰা, প্ৰাণী
বিজ্ঞানৰ দীপশিখা ভূঞা আদি। দ'ল বাগানৰ উচ্চতৰ
মাধ্যমিকৰ বিষয় শিক্ষক তথা পিছলৈ অধ্যক্ষৰ আসন
শুৱনি কৰা শ্ৰীযুত প্ৰদীপ চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁইদেৱেও কিছুদিন
কষ্ট কৰি আহি হ'লেও পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগত আমালৈ
সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল।

লাহে লাহে শিক্ষকৰ পাৰিতোষিক আগবঢ়াবলৈ
তথা পৰীক্ষাগাৰৰ সঁজুলি ক্ৰয় কৰা আদিত অধ্যক্ষ
মহোদয়ৰ বহুত অসুবিধা হ'বলৈ ধৰিলে। লটাৰি খেল
পাতি, ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ (আৱাহন) আমন্ত্ৰণ কৰি
পৰিস্থিতিৰ জোৰা মাৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হ'ল। মাজতে ল'ৰা-
ছোৱালীৰ সংখ্যা কমি যোৱাত শ্ৰদ্ধাৰ মাণিক গগৈ ছাৰৰ
সহযোগত শ্ৰীযুত পল্টু পাল দেৱ আৰু ৰাণা কোঁৱৰদেৱে
গাঁৱে-ভূঞা বিজ্ঞানৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথা ব্যাখ্যা কৰি
ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সংগ্ৰহৰ কামত লাগিল। শ্ৰদ্ধাৰ ৰতি বাইদেৱে
আৰু সদ্যপ্ৰয়াত জয়ন্তী গগৈ বাইদেৱে ছাত্ৰসকলক
কিতাপ-পত্ৰ যোগান ধৰি আকৰ্ষিত কৰিবলৈ চেষ্টা
কৰিছিল। মাণিক গগৈ ছাৰেও কিতাপ যোগান ধৰিছিল।
ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁই আৰু ফণীন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱে গুৱাহাটীত
কৰিবলগীয়া কামবোৰত আগভাগ লৈছিল। আমি আগতে
সোণাৰি সমষ্টিৰ পৰা নিৰ্বাচিত আৰু সেই সময়ৰ ৰাজ্যিক
শিক্ষা মন্ত্ৰী শ্ৰীযুত শৰৎ বৰকটকী ছাৰৰ সহায়ৰ কথা উল্লেখ
কৰিছোঁৱেই। তেখেতৰ প্ৰত্যক্ষ সহযোগত আৰু অধ্যক্ষ
তথা অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ প্ৰচেষ্টাত ১৯৯৩ চনৰ
মাৰ্চ মাহৰ ঘোষিত তালিকাত ১৯৯২ চনৰ ১৪ জুলাইৰ
পৰা কাৰ্যকৰী হোৱাকৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান
শাখাটিয়ে ঘাটি মঞ্জুৰী লাভ কৰিলে। ১৪ টা শিক্ষকৰ পদ
আৰু ৮ টা পৰীক্ষাগাৰৰ সহায়কৰ পদৰ স্বীকৃতি পোৱা
গ'ল। পদসমূহ হ'ল-

প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ -

- ১। পল্টু পাল
- ২। ড° জ্যোতিমা ফুকন
- ৩। শ্ৰীৰাণা কোঁৱৰ।

উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ -

- ১। শ্ৰীৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁই
- ২। ড° বুদ্ধিন গগৈ
- ৩। শ্ৰীফণীন্দ্ৰ কুমাৰ বৰুৱা

ৰসায়ন বিভাগ -

- ১। ড° ৰাণা কোঁৱৰ
- ২। অমৃত বৰপূজাৰী
- ৩। শ্ৰীসুচিত্ৰ নাৰায়ণ ৰাজখোৱা

পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ -

- ১। বীণা বৰঠাকুৰ
- ২। শ্ৰী উৎপল কোঁৱৰ
- ৩। (এটি খালি পদ)

গণিত বিভাগ -

- ১। শ্ৰীটংকেশ্বৰ বৰুৱা
- ২। শ্ৰীভূপেন চন্দ্ৰ দিহিঙ্গীয়া

পৰীক্ষাগাৰৰ সহায়কসকল হ'ল - ১। স্বৰ্গীয়
বিমল গগৈ ২। স্বৰ্গীয় মুহিবুল হক ৩। শ্ৰীনবীন দত্ত ৪।
শ্ৰীপ্ৰমোদ শইকীয়া ৫। শ্ৰীসুশীল দাস ৬। শ্ৰীজগন্নাথ গগৈ
৭। স্বৰ্গীয় শৰৎ বসুমতাৰী ৮। বিষ্ণু দত্ত।

এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব লাগিব যে সেই সময়ত
পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগত মাথো দুজন অধ্যাপকক আৰু গণিত
বিষয়ত তিনিজন অধ্যাপকক নিযুক্তি দি ৰখা হৈছিল। কিন্তু
পদাৰ্থ বিজ্ঞানত ব্যৱহাৰিক পাঠ্যক্ৰম থকাৰ বাবে এটা খালি
পদ স্বীকৃতি দিয়া হ'ল, য'ত পিছত সাক্ষাৎকাৰৰ জৰিয়তে
শ্ৰীকেশৱ আলি আহমেদে নিযুক্তি লাভ কৰিছিল। ঘৰুৱা
অসুবিধাৰ বাবে আহমেদে বুজাবুজি বদলকৰণ (Mutual
Transfer) যোগেদি বি. পি. চলিহা কলেজলৈ আঁতৰি
গ'লত সেই কলেজৰ পৰা শ্ৰীনবীন গগৈদেৱে ইয়াত আহি
যোগদান কৰেহি। গণিত বিষয়ত তৃতীয় পদটিৰ কাম কৰি
থকা মুহীধৰ চুতীয়াদেৱে পিছত অশেষ কষ্ট কৰি তদানীন্তন
মুখ্যমন্ত্ৰী প্ৰয়াত হিতেশ্বৰ শইকীয়াদেৱৰ প্ৰত্যক্ষ সহযোগত
অনুমোদন লাভ কৰি চাকৰি নিয়মীয়াকৰণ কৰিছিল।

আমাৰ প্ৰথম অৱস্থাত এটি সমূহীয়া বিজ্ঞানাগাৰ
আছিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ কলা শাখাটো আৰম্ভ হৈছিল
বৃটিছৰ দিনৰ এটি ক্লাব ঘৰত। কাঠৰ মজিয়াৰে ইতিহাসৰ
সাক্ষী বহন কৰি ৰখা ঘৰটোৰ পূবফালে ছোৱালী হোষ্টেল
সংলগ্ন হৈ আছিল। দক্ষিণ ফালে অধ্যক্ষ আৰু দক্ষিণ-পূবত
গ্ৰন্থাগাৰ। পশ্চিমফালে এটি সৰু কোঠালি উপাধ্যক্ষ ছাৰৰ
আৰু বাকী অংশটো কাৰ্যালয়ৰ বাবে ব্যৱহাৰ হৈছিল।

কাৰ্যালয়ৰ ভিতৰফালে এটা সমূহীয়া পৰীক্ষাগাৰ য'ত পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, উদ্ভিদ বিদ্যা, প্ৰাণী বিদ্যা আৰু শিক্ষা বিভাগৰো সকলো বস্তু ৰখা হৈছিল। প্ৰথম অৱস্থাত ব্যৱহাৰিক পাঠদান, পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা সকলো এই ঘৰতে সমাপন হৈছিল। লাহে লাহে মূল ভূমিৰ পশ্চিমৰ অংশটোত পৰীক্ষাগাৰৰ কোঠাসমূহ নিৰ্মাণ কৰা হ'ল আৰু এটি এটি কৈ বিভাগসমূহ স্থানান্তৰিত কৰা হ'ল। সাংসদ দ্ৰুপদ বৰগোহাঁইদেৱৰ বদান্যতাত কেইটামান সৰু সৰু শ্ৰেণী কোঠাও নিৰ্মাণ হ'ল। পিছৰ সময়ত UGC ৰ পুঁজি, অসম চৰকাৰৰ পৰা পোৱা পুঁজি আদিৰে পৰীক্ষাগাৰসমূহ সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিল।

বিজ্ঞান শাখাই স্বীকৃতি পোৱাৰ আগতেই প্ৰাণী বিজ্ঞান, উদ্ভিদ বিজ্ঞান আৰু গণিত বিষয়ত সন্মান শাখা খোলা হ'ল। কিছুদিনৰ পিছত ৰসায়ন বিভাগ আৰু একেবাৰে শেষত পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিষয়তো সন্মান শাখা খোলা হ'ল। পিছৰ বিভাগসমূহৰ মুকলি হওঁতে পলম হোৱাৰ মূল কাৰণটো আছিল পুঁজিৰ অভাৱ। স্বৰ্গগামী কমলাৱতী দাস বাইদেউ অধ্যক্ষৰ আসনত থাকোঁতে পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ বিজ্ঞান শাখাটি খুলিবলৈ যথেষ্ট অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছিল।

পিছত ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰ অধ্যক্ষৰ আসনত বহোঁতে তেখেতৰ সহযোগত পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ অনুমোদনৰ কামখিনি কৰিলে। এইদৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন কলা আৰু বিজ্ঞান এই দুয়োটা শাখাৰে এখনি সম্পূৰ্ণ মহাবিদ্যালয়ত পৰিগণিত হ'ল।

সোণাৰি অঞ্চলৰ সকলোৰে প্ৰচেষ্টাত আমাৰ বিজ্ঞান শাখাটিৰ পৰা বহু কেইজন ডাক্তৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ, অধ্যাপক আদিয়ে সমাজৰ সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। তদুপৰি অঞ্চলটোৰ বিদ্যালয়সমূহত বিজ্ঞান শিক্ষকৰ বহুদিনীয়া অভাৱটোও আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনে পূৰণ কৰিব পাৰিছে। বৰ্তমান সময়ত কলা আৰু বিজ্ঞান এই দুয়োটা শাখাৰে ফলাফলসমূহক লৈ আমি নিশ্চয়কৈ গৌৰৱ কৰিব পাৰোঁ। এই সময়ত সেই সময়ৰ কেইজনমান উজ্জ্বল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নাম মনলৈ আহিছে যদিও কাৰোবাৰ নাম থাকি যোৱাৰ আশংকাত বিশেষভাৱে কাৰোৰে নাম উল্লেখ কৰা নহ'ল। কিন্তু তুলনামূলক ভাৱে পিছপৰি থকা সোণাৰি অঞ্চলটোৰ অনেক কীৰ্তিমান অঞ্চলবাসীক ধন্য কৰি গৈছে। □

বীণা বৰঠাকুৰ : অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহযোগী অধ্যাপিকা, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

অসমীয়া বিভাগৰ সংক্ষিপ্ত ইতিহাস

ড° ৰঘুনাথ কাগুয়ং

১.০ বিষয় প্ৰৱেশ :

অসমৰ শৈক্ষিক বিকাশৰ এক সোণালী স্বাক্ষৰ হৈছে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়; এই সোণালী স্বাক্ষৰৰ তিব্বিৰাই থকা এক উজ্জ্বল অক্ষৰ হৈছে অসমীয়া বিভাগ; যিটো বিভাগৰ কথা বাদ দি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাস অসম্পূৰ্ণ আৰু অনুজ্জ্বল।

২.০ অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰতিষ্ঠাকাল :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ সময় সহজেই অনুমান কৰিব পাৰি। সহজ ভাষাত ক'বলৈ হ'লে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ দিনটোৱে অসমীয়া বিভাগৰো জন্মদিন। আমি জানো যে, ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাপিত হয়। দৰাচলতে, উক্ত দিনই অসমীয়া বিভাগেও জন্ম লাভ কৰে। কাৰণ, উক্ত দিনই অসমীয়া বিষয়টো 'আধুনিক ভাৰতীয় ভাষা' [Modern Indian Language]ৰ অন্তৰ্গত এটা বিভাগ হিচাপে পাঠদান আৰম্ভ কৰা হয়। সেয়ে, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ সময় হৈছে ৫ আগষ্ট, ১৯৭০ চন।

৩.০ অসমীয়া সন্মান বিষয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাকাল :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক শ্ৰেণীত অসমীয়া বিষয়টো সন্মান পাঠ্যক্রম [Honours] হিচাপে আৰম্ভ কৰা হয় ১৯৮৪ চনত। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া সন্মান বিষয়ক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ পূৰ্ণ ৰাজকোঁৱৰ, আইদেউ সন্দিকৈ, প্ৰমুখ্যে ভালেকেইগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৈতে কৰা আলোচনা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফল লিপিবদ্ধ কৰি থোৱা পঞ্জীয়ন বহীৰ লিপিবদ্ধ তথ্য-পাতিক

এই তথ্যৰ আধাৰ হিচাপে গ্ৰহণ কৰা হৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৮৭ চনৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফলৰ পঞ্জীয়ন বহীত অসমীয়া বিষয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ সন্মান পাঠ্যক্রমত অৱতীৰ্ণ, অনুত্তীৰ্ণ আৰু উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ তালিকা স্পষ্ট ৰূপত পোৱা গৈছে। সেই সময়ত স্নাতক পাঠ্যক্রম তিনিবছৰীয়া আছিল। ১৯৮৪ বৰ্ষত অসমীয়া সন্মান বিষয়ত নামভৰ্তি কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ অৰ্থাৎ, চূড়ান্ত বৰ্ষৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈছিল ১৯৮৭ চনত। সেয়ে, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অসমীয়া বিষয়টো সন্মান পাঠ্যক্রম [Honours] হিচাপে আৰম্ভ কৰা সময়টো হৈছে ১৯৮৪ চন। উল্লেখ্য যে, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত স্নাতক পাঠ্যক্রম দুবছৰীয়া আছিল। কিন্তু ১৯৮৪ চনৰ পৰা স্নাতক পাঠ্যক্রম তিনিবছৰীয়া কৰা হয়। আৰু তিনি বছৰীয়া পাঠ্যক্রম প্ৰৱৰ্তন কৰা বৰ্ষতে অৰ্থাৎ, ১৯৮৪ বৰ্ষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অসমীয়া বিষয়টো সন্মান পাঠ্যক্রম হিচাপে আৰম্ভ কৰা হয়।

৪.০ অসমীয়া সন্মান বিষয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাবৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল:

অসমীয়া সন্মান বিষয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাবৰ্ষ (১৯৮৪ চন)ৰ অৰ্থাৎ স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ নাম ভৰ্তি কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল হ'ল- বীণা গগৈ (বৰহাট নিবাসী), মঞ্জুমণি বৰুৱা (বৰহাট নিবাসী), নলিনী আইদেউ (সাপেখাতী নিবাসী), পূৰ্ণ ৰাজকোঁৱৰ (দিচাংকোষ নিবাসী, ধেমাজি দিচাংপানী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ সহঃ শিক্ষক), অঞ্জলি দাস (টিমন নিবাসী, ডিল্লীং উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষক), যোগদা মহন্ত (চিংল' পথাৰ নিবাসী, চকীমুখ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষক), মলয়া গগৈ (কনকলতা হাই স্কুলৰ সহকাৰী শিক্ষক), বাসন্তী সোণোৱাল (টিটলাগড় নিবাসী) আৰু ত্ৰৈলোক্য

বৰগোহাঁই (মাহমৰা নিবাসী)।

৫.০ অসমীয়া সন্মান বিষয়ৰ প্ৰথম তিনিটা স্নাতক চূড়ান্ত
বৰ্ষৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল :

৫.১ প্ৰথম স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ (১৯৮৭)ৰ
পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী : ১) মঞ্জুমণি বৰুৱা (বৰহাট
নিবাসী)

৫.২ দ্বিতীয় স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ(১৯৮৮)ৰ
পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল : ১) অঞ্জলি দাস
(টিমন নিবাসী, ডিব্ৰুগড় উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয়
শিক্ষক), যোগদা মহন্ত (চিংল' পথাৰ নিবাসী, চকীমুখ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষক), মলয়া গগৈ
(কনকলতা হাই স্কুলৰ সহকাৰী শিক্ষক)।

৫.৩ তৃতীয় স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ(১৯৮৯)ৰ
পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল : ১)অন্নদা শইকীয়া,
২) দীপ্তি আৰন্ধৰা, ৩)গীতামণি গগৈ, ৪)হিৰণ্য দুৱৰা,
৫)কবিতা গগৈ, ৬)মঞ্জু পাল, ৭)মীনা ফুকন, ৮)প্ৰণতি
গগৈ, ৯)স্মৃতি ৰেখা গগৈ, ১০)গিৰীণ গগৈ, ১১)নলিনী
আইদেউ, ১২)নীলাক্ষী গগৈ আৰু ১৩)পূৰ্ণ ৰাজকোঁৱৰ।

৬.০ শেহতীয়া স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ(২০২২)ৰ পৰীক্ষাত
উত্তীৰ্ণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল :

ক্রঃ নং	নাম	গ্ৰেড
১	অংকিতা গগৈ	এ
২	কল্যাণী বৰুৱা	এ
৩	মিনালী বৰা	এ
৪	মুনমী চেতিয়া	এ
৫	নিতুমণি বসুমতাৰী	এ
৬	পৰিস্মিতা গগৈ	এ
৭	পূজাশ্ৰী চেতিয়া	এ
৮	পূৰ্ণিমা পাংগিং	এ
৯	বীতামণি বৰগোহাঁই	এ
১০	বীতুমণি ফুকন	এ
১১	চৰিনা হাজৰিকা	এ
১২	উপাসনা গগৈ	এ
১৩	চিন্ময় শইকীয়া	বি+
১৪	গৌতম কৰ্মকাৰ	বি+
১৫	ৰঞ্জন য়েইন	বি+
১৬	সুশান্ত গগৈ	বি+
১৭	উত্তম কুমাৰ সৎনামী	বি+

১৮	অংকুৰিকা গগৈ	বি+
১৯	বৰ্ণালী দুৱৰা	বি+
২০	গীতাশ্ৰী গগৈ	বি+
২১	সীমাশ্ৰী গগৈ	বি+
২২	জাহ্নৱী বৰা	বি+
২৩	জয়শ্ৰী গগৈ	বি+
২৪	জীতামণি ফুকন	বি+
২৫	জোনালী চাংমাই	বি+
২৬	মৌচুমী বসুমতাৰী	বি+
২৭	প্ৰজ্ঞাশ্ৰী দুৱৰী	বি+

মুঠ অৱতীৰ্ণ পৰীক্ষার্থীৰ সংখ্যা -	২৯
উত্তীৰ্ণ পৰীক্ষার্থীৰ সংখ্যা -	২৭
'এ' গ্ৰেডত উত্তীৰ্ণৰ সংখ্যা -	১২
'বি+' গ্ৰেডত উত্তীৰ্ণৰ সংখ্যা-	১৫
উত্তীৰ্ণৰ শতকৰা হাৰ -	৯৩.১

(আন দুগৰাকী ছাত্ৰী এম. তেলী আৰু পি. ছেত্ৰীৰ
ফলাফল Withheld কৰি থোৱা আছে।)

বিঃ দ্ৰঃ এওঁলোকৰ ভিতৰত মিনাক্ষী বৰাই ৭৯
শতাংশ (চি.জি.পি.এ. ৭.৯০) লাভ কৰে।)

৭.০ প্ৰতিষ্ঠাকালৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে বিভাগৰ শিক্ষক-
শিক্ষয়িত্ৰীসকল :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ
প্ৰতিষ্ঠাপক শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ ক্ষেত্ৰত দুগৰাকী ব্যক্তিৰ
নাম ল'ব লাগিব- এগৰাকী প্ৰয়াত গদাধৰ চুতীয়া আৰু
আনগৰাকী শ্ৰীযুতা সোণমাই বড়া। শ্ৰীযুতা সোণমাই বড়া
বাইদেউ হৈছে অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰতিষ্ঠাপক বিভাগীয়
প্ৰধান। উল্লেখযোগ্য যে, শ্ৰীযুতা সোণমাই বড়া বাইদেউৱে
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত প্ৰবক্তা ৰূপে যোগদান কৰে ২২-
০৮-১৯৭০ [Inspector of Colleges-ৰ ৰিপ'ৰ্টত
উল্লেখ আছে) চনত; কিন্তু, প্ৰয়াত গদাধৰ চুতীয়া ছাৰে
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত প্ৰবক্তা ৰূপে যোগদান কৰে
০৫-০৮-১৯৭০ (Inspector of Colleges-ৰ ৰিপ'ৰ্টত
উল্লেখ আছে) চনত। এই তথ্যৰ আধাৰত ক'ব পাৰি
যে, শ্ৰীযুতা সোণমাই বড়া বাইদেউতকৈ প্ৰয়াত গদাধৰ
চুতীয়া ছাৰে ১৭ দিনৰ আগতে মহাবিদ্যালয়ত যোগদান
কৰিছিল। চুতীয়া ছাৰে সেই সময়ত ভজো বগৰীপুৰিস্থিত

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ১৪৫।

‘জিলা বুনিয়াদী শিক্ষক প্রশিক্ষণ কেন্দ্ৰ, শিৱসাগৰ’ৰ স্থায়ী কৰ্মচাৰী হোৱা হেতুকে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বিভাগীয় প্ৰধানৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিব পৰা নাছিল। তদুপৰি, চুতীয়া ছাৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত প্ৰবক্তা ৰূপে অধিক সময় সেৱা আগবঢ়াব নোৱাৰিলে। তেখেতে প্ৰায় ডেৰ বছৰমানহে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত বিনা বেতনে প্ৰবক্তা ৰূপে সেৱা আগবঢ়াইছিল। আন চৰকাৰী বিভাগত স্থায়ী কৰ্মচাৰী হিচাপে কৰ্মৰত ব্যক্তিয়ে মহাবিদ্যালয়ত প্ৰবক্তা পদত সেৱা আগবঢ়াব নোৱাৰিব বুলি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিয়ে লোৱা এক সিদ্ধান্ত অনুসৰি চুতীয়া ছাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ চাকৰি ত্যাগ কৰিবলগীয়াত পৰিছিল।

তেওঁলোক দুগৰাকীৰ পিছতে লাৱণ্য প্ৰভা নেওগ নামৰ এগৰাকী প্ৰবক্তাৰ নাম (Inspector of Colleges-ৰ ৰিপ’ৰ্টত উল্লেখ আছে) পোৱা যায় যদিও তেখেতৰ অসমীয়া বিভাগত যোগদানৰ কোনো তথ্য কোনোও দিব নোৱাৰিলে। এই বিষয়ে বিভিন্নজনৰ লগত আলোচনা কৰিও তেখেতৰ বিষয়ে কোনো সন্ত্ৰেদ নাপালোঁ। সেয়ে ধাৰণা হয়-

ক)তেখেতে বোধকৰোঁ মহাবিদ্যালয়ত প্ৰবক্তা ৰূপে যোগদান কৰা নাছিল, কিন্তু বিভাগীয় কামত তেখেতৰ নামটো হয়তো ব্যৱহাৰ কৰিছিল অথবা তেখেতে কিবা কাৰণত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ দিছিল।

খ)অথবা, তেখেতে তেনেই কম দিনৰ বাবে যোগদান কৰি অথবা যোগদান কৰিয়ে তেখেতে চাকৰি এৰিছিল।

মন কৰিবলগীয়া যে, Inspector of Colleges-ৰ ৰিপ’ৰ্টত তেখেতে ৩৫০.০০ টকা দৰমহা গ্ৰহণৰ উল্লেখ আছে।

প্ৰয়াত চুতীয়া ছাৰ আৰু বড়া বাইদেউৰ পিছতে শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউৰ নাম ল’ব লাগিব। শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউৱে মহাবিদ্যালয়ত অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবক্তা ৰূপে যোগদান কৰে ১৯৭২ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ ১ তাৰিখে।

শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউৰ পিছতে মহাবিদ্যালয়ত অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবক্তা ৰূপে যোগদান কৰে প্ৰয়াত বিনন্দ মহন ছাৰে। তেখেতে ১৯৭৪ চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ ৪ তাৰিখে যোগদান কৰে।

প্ৰয়াত মহন ছাৰৰ পিছত প্ৰয়াত জয়ন্তী গগৈ

বাইদেউৱে অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবক্তা ৰূপে যোগদান কৰে। তেখেতে ১৯৯৪ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ ১২ তাৰিখে যোগদান কৰে।

উল্লেখ্য যে, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰিকা শ্ৰীযুতা বাণী দেৱী বাইদেউ শিক্ষক পদত নাছিল যদিও তেওঁও কিছু দিন মাজে মাজে পাঠদান কৰিছিল।

ইয়াৰ পিছত ক্ৰমে ড° ৰীতা দত্তই ১৯৯৫ চনত, কৰবী দাসে ১৯৯৯ চনত আৰু ড° ৰঘুনাথ কাগয়ুং-এ ২০০২ চনত অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবক্তাৰ পদত যোগদান কৰে। শেহতীয়াকৈ পদ্মকুমাৰী গগৈয়ে সহকাৰী অধ্যাপিকাৰ পদত যোগদান কৰে ২০১১ চনত।

অসমীয়া বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী(আৰম্ভণিৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে)সকলৰ নামৰ তালিকা তলত ক্ৰমানুসৰি দিয়া হ’ল-

ক্রঃ নং	শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ নাম	যোগদানৰ সময়	অন্তিম কাৰ্যকাল
১	গদাধৰ চুতীয়া	০৫-০৮-১৯৭০	-
২	সোণমাই বড়া	২২-০৮-১৯৭০	৩০-০৬-১৯৯৯
৩	এল. পি. নেওগ	০১-০৯-১৯৭২	-
৪	ৰতিপ্ৰভা গগৈ	০১-১২-১৯৭২	৩১-০১-২০১০
৫	বিনন্দ মহন	০৪-০১-১৯৭৪	১৬-০১-২০০৬
৬	জয়ন্তী গগৈ	৩১-১২-১৯৮৪	১৯৯৪
৭	ড° ৰীতা দত্ত	১৫-১১-১৯৯৫	বৰ্তমানলৈ(২০২২)
৮	কৰবী দাস	০১-০৯-১৯৯৯	-
৯	ড° ৰঘুনাথ কাগয়ুং	২২-০১-২০০২	বৰ্তমানলৈ(২০২২)
১০	পদ্মকুমাৰী গগৈ	২৪-০৯-২০১১	বৰ্তমানলৈ(২০২২)

৮.০ অংশকালীন শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলঃ

অসমীয়া বিভাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অনুপাতে স্থায়ী শিক্ষকৰ সংখ্যা কম হোৱাত প্ৰতি বছৰে অংশকালীন শিক্ষকৰ যোগেদি বিভাগীয় কাম সম্পাদন কৰিবলগীয়া হয়। অসমীয়া বিভাগত যোগদান কৰা অংশকালীন শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ তালিকা যোগদানৰ সময় ভিত্তিত তলত দিয়া হ’ল-

ক্রঃ নং	শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ নাম	যোগদানৰ সময়	অন্তিম কাৰ্যকাল
১	বিজয়লক্ষ্মী গগৈ	১৯৯৮	২০১৯ তেওঁ ২০০৪ চনত (আগষ্ট মাহৰ পিছত) চাকৰিত কৰ্মৰত অৱস্থাত নাছিল
২	লোহিত গগৈ	২০০৭(আগষ্ট)	২০০৮(আগষ্ট) ১ বছৰ

২০১১ ৬ মাহ (পুনৰ)		
৩ বিবিষ্ণু কুমাৰ শইকীয়া	১-৭-২০০৭	৩১-১২-২০১০
৪ ড° জ্যোতিৰেখা গগৈ	৪-৮-২০০৪	২০০৮
৫ জোনমণি বৰুৱা	২০০১	২-৪-২০০৪
৬ ড° জেলসিং য়েইন	১-৬-২০০৮	৩১-১২-২০১১
৭ ৰেখামণি গগৈ	১-৬-২০১১	বৰ্তমানলৈকে (২০২২) কাৰ্যৰত
৮ কেশৰী ভূঞা	৩-৮-২০১৭	বৰ্তমানলৈকে (২০২২) কাৰ্যৰত
৯ বন্দনা গগৈ	১-৬-২০১৮	৩১-১২-২০১৮
১০ বিদ্যার্থ বড়া	১-২-২০২০	৩০-৪-২০২২

৯.০ বৰ্তমান (২০২২)-ৰ কৰ্মৰত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ তালিকা

(ক) বৰ্তমান (২০২২)ৰ স্থায়ী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ ক্ৰমানুসৰিক তালিকা

ক্রঃ নং	শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ নাম	যোগদানৰ সময়
১	ড° ৰীতা দত্ত	১৫-১১-১৯৯৫
২	ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুং	২২-০১-২০০২
৩	পদ্মকুমাৰী গগৈ	২৪-০৯-২০১১

(খ) বৰ্তমান (২০২২)ৰ অংশকালীন শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ ক্ৰমানুসৰিক তালিকা

১	ৰেখামণি গগৈ	১-৬-২০১১
২	কেশৰী ভূঞা	৩-৮-২০১৭
৩	বিদ্যার্থ বড়া	১-২-২০২০
৪	নয়নমণি বৰা বেজবৰুৱা	২৪-৮-২০২২

১০.০ পিএইচ.ডি আৰু এম.ফিল ডিগ্ৰীধাৰী স্থায়ী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলঃ

ক্রঃ নং	শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ নাম/পিএইচ.ডি/এম.ফিল	প্ৰাপ্তিৰ তাৰিখ	গৱেষণাৰ বিষয়/ NET আৰু চন	বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নাম	শিৰোনাম
১	ড° ৰীতা দত্ত	পিএইচ.ডি ০১-০৩-২০১৩	অসমীয়া আৰু ওড়িয়া	গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়	লোকাচাৰ-লোকবিশ্বাস : এটি তুলনামূলক অধ্যয়ন
২	ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুং	পিএইচ.ডিৰূপে ০২-০৫-২০১৮	মিচিং লোক-সাহিত্য	NET, ২০০১ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়	পটভূমি আৰু স্বৰূপ
৩	পদ্মকুমাৰী গগৈ	এম.ফিল ১৫-১২-২০০৬	অসমীয়া বাক্যতত্ত্ব	NET, ২০০৬ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়	বিশ্লেষণাত্মক অধ্যয়ন

১১.০ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক কাৰ্যসূচীৰ কিছু আভাস

১১.১ 'অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ'

অসমীয়া বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উদ্যোগত ১৮ জুলাই ২০১১ তাৰিখে অনুষ্ঠিত এখন সভাৰ যোগেদি 'অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ' নামৰ এটা অনুষ্ঠান গঠন কৰা হয়। অসমীয়া সাহিত্য, সংস্কৃতি আৰু ভাষাৰ অধ্যয়ন, চৰ্চা, গৱেষণা আৰু বিকাশৰ উদ্দেশ্যে গঠন কৰা অনুষ্ঠানটোৰ যোগেদি বিভিন্ন কাৰ্যসূচী ৰূপায়নৰ প্ৰস্তাৱ লোৱা হয়; আৰু অসমীয়া বিভাগে এই অনুষ্ঠানটিৰ যোগেদিয়ে বাৰ্ষিকভাৱে ভালেমান কাৰ্যসূচী ৰূপায়ন কৰি আহিছে। তলত তাৰে কেইটামান কাৰ্যসূচীৰ আভাস দিবলৈ যত্ন কৰা হ'ল-

১১.২ 'ৰঙালী বিহু আদৰণি' অনুষ্ঠান

অসমীয়া বিভাগৰ 'অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ'ৰ উদ্যোগত ৰঙালী বিহুটি আদৰাৰ মানসেৰে 'বিহু আদৰণি' অনুষ্ঠানটি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সাধাৰণতে বহাগ বিহুৰ আগে আগে কোনোবা এদিন এই অনুষ্ঠানটি অনুষ্ঠিত কৰে। লোক-গীত, লোক-নৃত্য, লোক-বাদ্য পৰিৱেশন, বক্তৃতা আৰু গৱেষণা পত্ৰ এই অনুষ্ঠানটিত পাঠ কৰা হয়। অসমীয়া বিভাগৰ বিভিন্ন পত্ৰিকা, প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, গ্ৰন্থ আৰু কেলেণ্ডাৰ এই অনুষ্ঠানটিত উন্মোচন কৰা হয়। 'ৰঙালী বিহু আদৰণি' অনুষ্ঠানটি এই বছৰ (২০২২) নৱম বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে।

১১.৩ 'অসমীয়া কেলেণ্ডাৰ'

'অসমীয়া কেলেণ্ডাৰ' অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰতি বছৰে প্ৰকাশ কৰা কেলেণ্ডাৰ। 'ৰঙালী বিহু আদৰ্শ' অনুষ্ঠানত এইখন প্ৰকাশ কৰা হয়। ইয়াৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২৭ এপ্ৰিল, ২০১২। ২০২২ বৰ্ষত ই ৮ম বছৰ অতিক্ৰম কৰে।

১১.৪ 'আধাৰ'

'আধাৰ' অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা 'গৱেষণা-বিদ্যায়তনিক-সৃজনীমূলক বাৰ্ষিক পত্ৰিকা।' এই পত্ৰিকাখন বছৰি এটা সংখ্যা প্ৰকাশ কৰা হয়। ছত্ৰ-ছত্ৰী আৰু শিক্ষকসকলৰ লেখা এই আলোচনীখনত প্ৰকাশ কৰা হয়। 'আধাৰ'ৰ প্ৰথম সংখ্যা(প্ৰথম বছৰ)টো প্ৰকাশ পায় ২০১২ চনৰ ২৭ জুলাই। ২০২২ চনত 'আধাৰ' নামৰ এই আলোচনীখনে অষ্টম বছৰ অতিক্ৰম কৰে।

'আধাৰ'ৰ মূল তথ্যসমূহ তলত দাঙি ধৰা হ'ল-

ক্রঃ নং	সংখ্যা	বছৰ	সম্পাদকৰ নাম	প্ৰকাশৰ চন	অধ্যক্ষ
১	প্ৰথম	১ম	ৰঘুনাথ কাগ্যুং ৰীতা দত্ত আৰু পদ্মকুমাৰী গগৈ	২৭ এপ্ৰিল, ২০১২	ড° ৰাজেন তামূলী
২	দ্বিতীয়	২য়	ভৱেশ গগৈ	৫ চেপ্তেম্বৰ, ২০১২	ড° ৰাজেন তামূলী
৩	তৃতীয়	৩য়	বিদ্যুৎ বিকাশ চেতিয়া	৫ আগষ্ট, ২০১৪	অপৰ্ণা কুমাৰ বৰুৱা
৪	চতুৰ্থ	৪র্থ	সোণমণি পগাগু	১১ এপ্ৰিল, ২০১৫	অপৰ্ণা কুমাৰ বৰুৱা
৫	পঞ্চম	৫ম	সমীৰণ বৰগোহাঁই	২১ এপ্ৰিল, ২০১৬	ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ
৬	ষষ্ঠ	৬ষ্ঠ	দ্বীপজ্যোতি গগৈ দ্বীপজ্যোতি প্ৰধান	১১ এপ্ৰিল, ২০১৭	ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ
৭	সপ্তম	৭ম	সুস্মিতা গগৈ	১১ এপ্ৰিল, ২০১৮	ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ
৮	অষ্টম	৮ম	সামুহিক প্ৰচেষ্টা	১৯ এপ্ৰিল, ২০২২	ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ

১২.০ অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰি থকা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাসমূহঃ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা ভালেকেইখন প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাই অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁড়াল চহকী কৰিছে। তেনে কেইখনমান প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ বিষয়ে তলত কিছু আভাস দিয়াৰ যত্ন কৰা হৈছে-

১২.১ 'সাহিত্যম্' : (মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে)

'সাহিত্যম্' অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা বাৰ্ষিক প্ৰকাশ

কৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা। এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন বছৰত দুটা সংখ্যা প্ৰকাশ কৰা হয়। এটা সংখ্যা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আৰু আনটো সংখ্যা শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে প্ৰকাশ কৰা সংখ্যাটো অসমীয়া বিভাগৰ সমূহ ছত্ৰ-ছত্ৰীৰ সন্মিলিত উদ্যোগত প্ৰকাশ কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে প্ৰকাশ কৰা 'সাহিত্যম্' এই বছৰ(২০২২ চন) ১২ বছৰ অতিক্ৰম কৰিছে। ইয়াৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১ চনৰ ০৩ আগষ্ট। এই বৰ্ষৰ সম্পাদক (যুটীয়া) চিন্ময় শইকীয়া আৰু পূজাশ্ৰী চেতিয়া।

১২.২ 'সাহিত্যম্' : (শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে)

শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে প্ৰকাশ কৰা সংখ্যাটো বিভাগৰ কেৱল পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ ছত্ৰ-ছত্ৰীসকলৰ উদ্যোগত প্ৰকাশ কৰা হয়। এইখন প্ৰতি বছৰে ৫ ছেপ্তেম্বৰত প্ৰকাশ কৰা হয়। শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে প্ৰকাশ কৰা 'সাহিত্যম্'খনো এই বছৰ ১২ বছৰত ভৰি দিছে; ইয়াৰ

প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১ চনৰ ০৫ চেপ্তেম্বৰ। এইখন বিভাগীয় পাঠদান কক্ষত প্ৰকাশ কৰা হয়।

১২.৩ 'দৈনিক লেখা'

'দৈনিক লেখা' অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা ধাৰাবাহিকভাৱে দৈনিক প্ৰকাশ কৰা সৃষ্টিশীল সাহিত্য ভিত্তিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা। এই পত্ৰিকাখনত দৈনিক এটা লেখাহে প্ৰকাশ কৰা হয় যদিও লেখকৰ ভিৰ বেছি হ'লে মাজে মাজে তিনিটালৈকে লেখা প্ৰকাশ কৰা হয়। প্ৰতি এমাহৰ বাবে এজন অথবা দুজন সম্পাদক মনোনীত কৰা হয়। 'দৈনিক লেখা'ৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১ চনৰ ০৩ আগষ্ট;

প্রথম সংখ্যাৰ সম্পাদক শ্ৰীমতী ৰিমঝিম দোলাকাষৰীয়া (সমগ্ৰ আগষ্ট মাহৰ সম্পাদক), স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী আৰু 'দৈনিক লেখা'ৰ প্ৰথম লেখক শ্ৰীমতী ক্ষীৰমণি কোঁৱৰ, স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী। 'দৈনিক লেখা'ই এই বছৰ (২০২২ চন) ১২ বছৰ অতিক্ৰম কৰিছে।

১২.৪ 'বতৰা'

'বতৰা' অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰকাশ কৰা মাহেকীয়া খবৰ ভিত্তিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা। ইয়াক বেৰ খবৰ কাকত বুলিব পৰা যায়। সোণাৰি আৰু চৰাইদেউ জিলাৰ যোগাত্মক-ইতিবাচক বা-বাতৰিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন প্ৰকাশ কৰা হয়। এইখন

১২ মাহত ১২ টা সংখ্যা প্ৰকাশ কৰা হয়। প্ৰতিটো সংখ্যাৰ বাবে এজনৰ পৰা তিনিজন সম্পাদক মনোনীত কৰা হয়। 'বতৰা'ৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১ চনৰ ০৩ আগষ্ট। 'বতৰা'ৰ প্ৰথম সম্পাদক শ্ৰীমতী জুৰি ভূঞা, স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী। 'বতৰা'ই এই বছৰ (২০২২ চন) ১২ বছৰ অতিক্ৰম কৰিছে।

১৩.০ উপসংহাৰ

অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা শ্ৰীমান অভিজিৎ শইকীয়াকে ধৰি ভালেকেইগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰা হৈছে যদিও এই লেখাত সেইবোৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰিব পৰা নগ'ল। □

ড° ৰঘুনাথ কাগ্‌য়ুংঃ সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, অসমীয়া বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

অর্থনীতি বিভাগৰ সুবাস

অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা

১৯৭০ চন। সোণাৰিৰ শৈক্ষিক ইতিহাসত এটি সোণালী বছৰ। সোণাৰিৰ কেইজনমান জ্ঞান তপস্বীৰ প্ৰেৰণাত এটি উচ্চ শিক্ষাৰ পুলি ৰোপণ কৰা হৈছিল। এই পুলিটোৱে সোণাৰি কলেজ নাম লৈ যোৱা ৫০টা বছৰত ডাল-পাত মেলি বৰ্তমান বটবৃক্ষৰ ৰূপ লৈছে। ৬০-৭০দশকত অসমত বহুতবোৰ কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল। পুৰণি শিৱসাগৰ জিলাৰ যোৰহাটৰ পৰা মৰাণলৈ প্ৰতি ৫ ৰ পৰা ১০ কিলোমিটাৰ দূৰত্বত একোখন কলেজ আৰম্ভ কৰা হৈছিল। ১৯৭০ চনৰ সোণাৰি কলেজ নানা ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে আজি জাকত জিলিকা কলেজলৈ পৰিবৰ্তন হৈছে।

তেতিয়াৰ কলেজসমূহ প্ৰধানকৈ ইংৰাজী, অসমীয়া, অর্থনীতি বিজ্ঞান, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, শিক্ষা আৰু বুৰঞ্জী বিষয় কেইটা লৈ আৰম্ভ কৰা হৈছিল। যিহেতু তেতিয়া প্ৰাক্-স্নাতক বা প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয় শ্ৰেণীসমূহত প্ৰধান ৫ টা বিষয় লৈ পৰীক্ষা দিব লগা হৈছিল আৰু এটা অতিৰিক্ত বিষয় আছিল। আমি সোণাৰি কলেজৰ অর্থনীতি

বিভাগটোৰ ইতিহাসত কিঞ্চিৎ আলোকপাত কৰিব বিচাৰিছোঁ। সোণাৰি কলেজৰ অর্থনীতি বিভাগটো আৰম্ভ কৰিছিল শ্ৰীযুত দিলেশ্বৰ তাণ্ডীদেৱে। পাছলৈ তাণ্ডীদেৱ ডুমডুমা সমষ্টিৰ বিধায়ক হোৱাৰ লগতে অসমৰ শ্ৰম মন্ত্ৰীৰ দায়িত্বও বহন কৰিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত তেখেতে অকলেই গুৰি ধৰি বিভাগটো সুকলমে চলাই আছিল। তাৰ পাছত স্বৰ্গীয় বেণু দুৱৰাদেৱে বিভাগত যোগদান কৰে। কিন্তু তেখেতেও বেংকৰ চাকৰি পোৱাত অলপ দিনতে কলেজ এৰি যায়। ১৯৭১ চনত শ্ৰীযুত বিমলা ফুকনদেৱে বিভাগৰ মূৰব্বী হিচাবে দীৰ্ঘদিন কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। তেখেতৰ প্ৰচেষ্টাতে ১৯৭৬-৭৭ চনত অর্থনীতি বিভাগত সন্মান শ্ৰেণী আৰম্ভ কৰে। ১৯৭৩ চনত শ্ৰীযুত জীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়াদেৱে অর্থনীতি বিভাগত যোগদান কৰি মাননীয় ফুকন ছাৰৰ সৈতে বিভাগটোক এক গতি প্ৰদান কৰে। এই বিভাগত এই দুজন ব্যক্তিৰ অৰিহণা অপৰিসীম। সন্মান বিষয়ৰ শ্ৰেণীসমূহ নিয়াৰিকৈ চলাবৰ বাবে দুজন ব্যক্তিয়েই যথেষ্ট নোহোৱাত শ্ৰীযুত প্ৰণৱ গগৈদেৱে যোগদান কৰে

যদিও অলপ দিনৰ ভিতৰতে তেখেতেও এই কলেজৰ পৰা আঁতৰি যায়। তেতিয়া ১৯৭৮ চনত আমি এই বিভাগত যোগদান কৰোঁ। শ্ৰেণী বাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে সন্মান বিষয়ৰ শ্ৰেণীসমূহো বাঢ়ি গৈছিল। গতিকে বৰ্দ্ধিত ক্লাছৰ জোৰা মাৰিবৰ বাবে এই কলেজৰে মেধাবী ছাত্ৰী মৰহুমা চাহেৰা বেগমে অস্থায়ীভাৱে যোগদান কৰে। তেওঁ পাছত বিষয় শিক্ষকৰ চাকৰি পোৱাত গুছি যায়। তেনেতে এই কলেজৰ আৰু এজন প্ৰাক্তন ছাত্ৰ শ্ৰী অপূৰ্ব প্ৰসাদ শইকীয়াই স্থায়ী হিচাবে যোগদান কৰে। কিন্তু অলপ দিন পাছত শ্ৰীযুত শইকীয়াই অসম অসামৰিক সেৱাৰ বাবে নিৰ্বাচিত হোৱাত তেওঁ কলেজ এৰি যায়। তেতিয়া এই কলেজৰে এজন মেধাবী ছাত্ৰ শ্ৰীদিলীপ বৰুৱাদেৱে ১৯৮৯ চনত যোগদান কৰে। তেওঁ তেতিয়া কমাৰগাওঁ কলেজৰ স্থায়ী চাকৰি এৰি আহিছিল আৰু এতিয়া এই কলেজৰ উপাধ্যক্ষৰ পদ অলংকৃত কৰি আছে। তেওঁৰ যোগদানে অৰ্থনীতি বিভাগটো চাৰিজনীয়া স্থায়ী শিক্ষকৰ এটা স্বয়ং সম্পূৰ্ণ বিভাগলৈ ৰূপান্তৰ হয় আৰু বিভাগটো বিভিন্ন দিশত আগবঢ়াই নিয়াত সহায়ক হয়।

১৯৯০ চনত শ্ৰীযুত জীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়াই সোণাৰি কলেজ এৰি যোৱাত অলপ দিন আকৌ বিসংগতি দেখা দিছিল যদিও ১৯৯২ চনত শ্ৰীমিণ্টু গগৈৰ যোগদানে বিভাগটো গতিশীল কৰি তোলে। শ্ৰীযুত বিমলা ফুকনদেৱে স্বেচ্ছামূলক অৱসৰ লোৱাত ২০০০ চনত শ্ৰীপৰানন কোঁৱৰৰ যোগদানে কলেজৰ অৰ্থনীতি বিভাগটো এটা উল্লেখযোগ্য বিভাগলৈ ৰূপান্তৰিত কৰে। তেওঁলোকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শৈক্ষিক বিকাশত শ্ৰেণীকোঠাৰ বাহিৰেও

কিছুমান আঁচনি হাতত লৈ সোণাৰি নগৰত আৰু ওচৰ পাজৰৰ গাঁৱত অৰ্থনৈতিক তথা সামাজিক তথ্য সংগ্ৰহৰ দৰে কিছুমান কাম হাতত লয়। অৱশ্যে ইয়াৰ আগতেও শ্ৰীযুত বিমলা ফুকনদেৱৰ নেতৃত্বত আৰু আমাৰ সহযোগত NSS Camp আদিৰ জৰিয়তে মাজে-সময়ে কিছুমান উন্নয়নমূলক কাম কৰা হৈছিল। কেতিয়াবা বতাহত ঘৰ ভঙা মানুহক থাকিবলৈ ততাতৈয়াকৈ একোখন চালি তৈয়াৰ কৰাত ফুকনদেৱৰ নিৰ্দেশত যুদ্ধকালীনভাৱে কাম কৰা হৈছিল। এনে ধৰণৰ কাৰ্যসূচীবিলাকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষা গ্ৰহণৰ লগতে সামাজিক সমস্যাসমূহৰ লগত পৰিচয় কৰোৱাত অৰিহণা যোগাইছিল।

অৰ্থনীতি বিভাগত এইসকল স্থায়ী শিক্ষকৰ বাদেও শিক্ষাদানত যতি নপৰিবলৈ অস্থায়ী শিক্ষক নিযুক্তিৰ ব্যৱস্থা লোৱা হয়। বিভাগটোত এইসকলৰ অৰিহণা একেবাৰে কম নহয়, তাৰ ভিতৰত আগতে উল্লেখ কৰা শ্ৰী প্ৰণৱ গগৈ, মৰহুমা চাহেৰা বেগম, শ্ৰীমতী স্বপ্নালী চেতিয়া, শ্ৰী ঋতুপৰ্ণা দত্ত, শ্ৰী নিৰ্মালী কাকতি, শ্ৰী ৰেণু ঠাকুৰ, শ্ৰী প্ৰিয়াক্ষী সৎনামী, শ্ৰী স্বাগতা পালৰ নাম উল্লেখযোগ্য। বিভাগটোত এওঁলোকৰ অৰিহণাৰ কথাও সোণালী আখৰেৰে লিখা থাকিব।

এই বিভাগৰ পৰা বিভিন্নজন বিদ্বান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অসমৰ বিভিন্ন চৰকাৰী-বেচৰকাৰী বিভাগত দক্ষতাৰে সেৱা আগবঢ়াই আছে। তেওঁলোক সকলোৱেই এই বিভাগৰ একোটা বাবেবৰণীয়া মুকুতা। ইয়াৰ যোগেদি এই সকলোৱে সুখ-শান্তি তথা উন্নতি কামনা কৰিছোঁ।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। □

অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা : প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ (ভাৰপ্ৰাপ্ত), সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। তেখেত অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহঃ অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, অৰ্থবিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

ইতিহাসৰ বঙিয়াইদি - ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বিনোদ ৰাজখনিকৰ

সোণাৰিৰ দৰে মফচলীয়া নতুনকৈ গা কৰি উঠা নগৰকেন্দ্ৰিক সভ্যতা-সংস্কৃতিত সোণত বাখৰ ছটিওৱাৰ প্ৰৱল ইচ্ছাশক্তিৰে, বৃটিছে এৰি থৈ যোৱা আমোদ-প্ৰমোদৰ আবাস স্থলতে, একে ধাতুৰে গঢ়া সমাজ হিঁতৈষী, জ্ঞানপিপাসু ব্যক্তি সমষ্টিৰ সহযোগত, প্ৰাতঃস্মৰণীয় ব্যক্তি শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱৰ নেতৃত্বত ৫ আগষ্ট, ১৯৭০ চনত আৰম্ভ হ'ল “সোণাৰি মহাবিদ্যালয়- The Sonari College”। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিষদৰ পৰা ইংৰাজী, অসমীয়া (MIL), শিক্ষাতত্ত্ব, অৰ্থনীতি, বুৰঞ্জী আৰু ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ৰ শিক্ষাদানৰ অনুমতিৰে কলা শাখাৰ শিক্ষা শুভাৰম্ভ হ'ল। এই আৰম্ভণি মাথো সোণাৰিৰেই নহয় বৰঞ্চ সমগ্ৰ অধুনালুপ্ত চৰাইদেউ মহকুমা আৰু বৰ্তমানৰ চৰাইদেউ জিলাৰ ইতিহাসৰ এক সোণালী অধ্যায়ৰ সূচনাৰ প্ৰাৰম্ভ।

সদাপ্ৰয়াত স্বৰ্গীয় সুৰেশ চন্দ্ৰ দাসদেৱে মহাবিদ্যালয়ৰ আৰম্ভণি কালৰে পৰা প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱক সহযোগ কৰি ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ৰ শিক্ষাদান আৰম্ভ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে। ১৯৭০ চনৰ ১৩ জুলাই তাৰিখে কৰ্মত যোগদান কৰি উপাধ্যক্ষ, বিভাগীয় মূৰব্বী আৰু ১৯৯৭ চনৰ পৰা অধ্যক্ষ পদৰ দৰে গধুৰ দায়িত্ব অতি কৃতকাৰ্যতাৰে নিষ্ঠা সহকাৰে পালন কৰি ২০০০ বৰ্ষৰ ৩১ জানুৱাৰী তাৰিখে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

১৯৭২ চনত ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত ড° গিৰিণ ফুকনে প্ৰৱক্তা পদত যোগদান কৰে। সেই সময়ত তেওঁ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত গৱেষকৰূপে গৱেষণাত বত আছিল। সন্মানীয় ড°ৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পিছত ১৯৭৭ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ইন্ডফা দি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত প্ৰৱক্তাৰূপে যোগদান কৰে। তেওঁ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত মুঠ ৫ বছৰ কাল সেৱা আগবঢ়ায়।

১৯৭৬ চনৰ জানুৱাৰী মাহত তুলসী গগৈয়ে

মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ তৃতীয় জন প্ৰৱক্তাৰূপে যোগদান কৰে। ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত তিনিজন প্ৰৱক্তা নিযুক্তিৰ পিছতো তুলসী গগৈয়ে যোগদান কৰাৰ সময়লৈকে কাৰিকৰী কাৰণবশতঃ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ত সন্মানীয় শ্ৰেণী আৰম্ভ কৰিব পৰা নাছিল। তেওঁ মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মজীৱনত বিভাগীয় মূৰব্বী, মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্যৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি ২০০০ বৰ্ষৰ জানুৱাৰী মাহত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। অৱসৰৰ পিছতো সামাজিক দায়বদ্ধতা অটুট ৰাখি সামাজিক খ্যাতি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

অতি কম সময়ৰ বাবে স্মৃতিৰেখা মহনে ১৯৮১ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহত ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত অংশকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে যোগদান কৰে আৰু প্ৰায় ১ বছৰীয়া কাৰ্যকাল সফলতাৰে সম্পূৰ্ণ কৰি ব্যক্তিগত কাৰণত অংশকালীন প্ৰৱক্তা পদ ত্যাগ কৰে।

১৯৮২ চনৰ অক্টোবৰ মাহত টেঙাপুখুৰীৰ শৈলেন ফুকনে উত্তৰ লক্ষিমপুৰৰ পৰা বিষয় শিক্ষক পদ ত্যাগ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত প্ৰৱক্তাৰূপে যোগদান কৰে আৰু মৃত্যুৰ সময়লৈকে জ্যেষ্ঠতাৰ ভিত্তিত বিভাগীয় মূৰব্বী হিচাবে সফলতাৰে দায়িত্ব পালন কৰি ২০১১ বৰ্ষৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত স্বৰ্গগামী হয়।

১৯৮২ চনত DU/Admn./ CC/ AFF/83/2751/58ৰ যোগেদি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ে ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ সন্মানীয় বিষয় আৰম্ভ কৰিবলৈ অনুমতি প্ৰদান কৰে। মুঠ ১৫ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ সন্মানীয় বিষয়ৰ পাঠদান ১৯৮২-৮৩ শিক্ষাবৰ্ষৰ পৰা আৰম্ভ হয়। সন্মানীয় বিষয় আৰম্ভণিৰে পৰা ২০২১ শিক্ষাবৰ্ষলৈকে ৫০১ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ত সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ হৈছে। ইয়াৰে মুঠ ৫৫ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰথম শ্ৰেণী আৰু ৪৪৬ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সন্মানসহ দ্বিতীয় শ্ৰেণী লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াবলৈ সক্ষম হৈছে।

১৯৮৪ চনৰ জুন মাহত গণেশ চন্দ্ৰ বৰুৱাই ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ চতুৰ্থজন প্ৰৱক্তাৰূপে যোগদান কৰে। ছাত্ৰ সমাজৰ শৈক্ষিক উত্তৰণৰ বাবে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰি অৱসৰৰ মুহূৰ্তলৈকে বিভাগীয় মুৰব্বী, কলেজ শিক্ষক সংস্থাৰ উপ-সভাপতি পদকে ধৰি বিভিন্ন পদবীত আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্যৰ দৰে গধুৰ দায়িত্ব পালন কৰি ২০১৫ বৰ্ষৰ ডিচেম্বৰ মাহত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

১৯৯৭ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহত অংশকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে বিনোদ ৰাজখনিকৰে যোগদান কৰে আৰু ১৯৯৯ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ পৰা পূৰ্ণকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি সহযোগী অধ্যাপক পদলৈ পদোন্নতি লাভ কৰি বিভাগীয় মুৰব্বীৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে।

তুলসী গগৈদেৱে ২০০০ বৰ্ষৰ জানুৱাৰী মাহত অৱসৰ গ্ৰহণৰ সূত্ৰে খালী হোৱা পদৰ বিপৰীতে চক্ৰপাণি পাটিলে ২০০১ বৰ্ষৰ জানুৱাৰী মাহত ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত প্ৰৱক্তাৰূপে যোগদান কৰি ২০১৬ বৰ্ষত সফলতাৰে গৱেষণা সমাধা কৰি সন্মানীয় ড°ৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰে আৰু বৰ্তমান চিলেকশ্বন গ্ৰেড প্ৰৱক্তাৰূপে ছাত্ৰ সমাজৰ শৈক্ষিক-সামাজিক-সাংস্কৃতিক উত্তৰণত নেতৃত্ব বহন কৰি আহিছে।

একেদৰে, শৈলেন ফুকন ২০১১ বৰ্ষৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত কৰ্মৰত অৱস্থাত স্বৰ্গগামী হোৱাত খালী হোৱা পদৰ বিপৰীতে ২০১১ বৰ্ষৰ অক্টোবৰ মাহত লাকী চেতিয়াই ৰাজনীতি বিভাগৰ প্ৰৱক্তাৰূপে যোগদান কৰে। ২০১৮ বৰ্ষত সন্মানীয় পি.এইচ.ডি. ডিগ্ৰী লাভ কৰি বৰ্তমান জ্যেষ্ঠ সহকাৰী অধ্যাপকৰূপে ছাত্ৰ সমাজক শৈক্ষিক উত্তৰণত নেতৃত্ব দিয়াৰ উপৰিও ৰাষ্ট্ৰীয় সমাজ সেৱা আঁচনি, শিক্ষক গোটৰ সম্পাদিকা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সাতসৰী ছাত্ৰী নিবাসৰ তত্ত্বাৱধানকাৰ দায়িত্ব বহন কৰি সেৱা আগবঢ়াই আছে।

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত স্থায়ী পদৰ শিক্ষকৰ উপৰিও বিভাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নামভৰ্তি ক্ৰমাগত বৃদ্ধি, শ্ৰেণীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি আৰু সন্মানীয় বিষয়ৰ কাকতৰ সংখ্যা বৃদ্ধি আদিয়ে সৃষ্টি কৰা চাপ আৰু কামৰ বোজা পাতলাবৰ বাবে কৰ্তৃপক্ষৰ তৰফৰ পৰা অংশকালীন প্ৰৱক্তা নিযুক্তি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। ১৯৮১ বৰ্ষতে প্ৰথমতে, স্মৃতিৰেখা

মহনে অংশকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে যোগদান কৰি এই প্ৰক্ৰিয়াৰ বাট মুকলি কৰিলে।

২০১৪ বৰ্ষৰ পৰা ২০১৫ বৰ্ষলৈকে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ বৃন্দাবন চাংমাই মুঠ দুটা বৰ্ষৰ বাবে ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত অংশকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে সেৱা আগবঢ়ায়।

২০১৫ আৰু ২০১৬ বৰ্ষ মুঠ দুটা বছৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ চন্দ্ৰা ৰাংচুৱে অংশকালীন প্ৰৱক্তা ৰূপে সেৱা আগবঢ়াই বৰ্তমান দিখৌমুখ মহাবিদ্যালয়ত প্ৰৱক্তাৰূপে নিযুক্তি লাভ কৰিছে আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত গৱেষণাৰত।

প্ৰাক্তন ছাত্ৰী দেৱযানী গগৈয়েও স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পিছতে ২০১৭, ২০১৮ আৰু ২০১৯ বৰ্ষ মুঠ তিনিবছৰ সময় অংশকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে সেৱা আগবঢ়াই উত্তৰ গুৱাহাটীৰ মহাবিদ্যালয়ত প্ৰৱক্তাৰূপে কৰ্মৰত।

২০১৭ বৰ্ষত প্ৰাক্তন ছাত্ৰী পম্পী ৰাজবংশীয়ে ১ বছৰৰ বাবে অংশকালীন প্ৰৱক্তা হিচাবে সেৱা আগবঢ়ায়।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ দীপজ্যোতি বৰাই ২০১৭ বৰ্ষৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে অংশকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত কৰ্মৰত আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ বাবে নিজকে নিয়োজিত কৰিছে।

ইয়াৰোপৰি প্ৰাক্তন ছাত্ৰ বিটু ওৰাং আৰু বৰ্ণালী গগৈয়ে ২০১৯ বৰ্ষত এবছৰৰ বাবে অংশকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে।

বৰ্তমান প্ৰাক্তন ছাত্ৰী ক্ৰমে অভিতা গগৈ আৰু পল্লৱী ফুকনে অংশকালীন প্ৰৱক্তাৰূপে ২০২১ বৰ্ষৰ পৰা কৰ্মৰত হৈ আছে আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত দক্ষতাৰে নিজৰ মেধাশক্তি উদ্ভাসিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য অনুসাৰে ছাত্ৰ সমাজক ৰাজনৈতিক-সামাজিক ক্ষেত্ৰত ব্যক্তিত্ব বিকাশ সাধন কৰি সৃষ্টিশীল সচেতন নাগৰিক হিচাবে গঢ়ি তুলিবলৈ তিনিজন স্থায়ী পদৰ প্ৰৱক্তা আৰু তিনিজন অংশকালীন প্ৰৱক্তাই যৎপৰোনাস্তি প্ৰচেষ্টা আৰু দায়বদ্ধতাৰে সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। □

বিনোদ ৰাজখনিকৰ : সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। তেখেত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ।

ইতিহাস বিভাগৰ চমু ইতিবৃত্ত

সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী

১৯৭০ চনত উচ্চ শিক্ষাৰ অভাৱ পূৰাবলৈ কেইজনমান দূৰদৰ্শী জ্ঞান-পিপাসু লোকৰ যত্নত সোণাৰিৰ নিচিনা ভিতৰুৱা পিছপৰা ঠাইত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে। কলা শাখাৰ বিষয় ইংৰাজী, অসমীয়া, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, বুৰঞ্জী, অৰ্থনীতি আৰু শিক্ষা বিভাগেৰে মুঠতে ছটা বিষয়ত পাঠদান আৰম্ভ হয়। তিতাবৰৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাস বিভাগত অধ্যাপনা কৰা গোলাপ বৰগোহাঁইক সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব দিয়া হয়। তেখেতে অধ্যক্ষৰ উপৰিও ইতিহাস বিভাগৰো দায়িত্ব ল'ব লগা হয়। পৰৱৰ্তী সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা যথেষ্ট বৃদ্ধি পায়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা অনুপাতে শিক্ষক নোহোৱাত ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত কৰ্মৰত ইতিহাস বিভাগৰ বিষয় শিক্ষক প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ডে কিছুদিন অংশকালীনভাৱে সেৱা আগবঢ়ায়। কাৰণ তেখেতে ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত কাম কৰাৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰিছিল। পাছলৈ স্থায়ীভাৱে সেৱা আগবঢ়াই ১৯৭৫ চনত প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ডে অসম অসামৰিক সেৱা পদত নিযুক্তি লাভ কৰাত মহাবিদ্যালয় এৰিবলগা হয়।

একে বছৰতে বিশ্ববিদ্যালয়ত শিক্ষা সমাপ্ত কৰি ঘৰতে থকা বুলি জানিব পাৰি অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁইয়ে লংপতীয়াৰ মাণিক গগৈক অধ্যাপক হিচাপে নিযুক্তি দিয়ে। লাহে লাহে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনে পূৰ্ণাংগ কলা মহাবিদ্যালয়ত পৰিণত হয় ১৯৭৪ চনত প্ৰথম ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যাও দিনে দিনে বৃদ্ধি পায়, ডিগ্ৰী ক্লাছবোৰৰ উপৰিও প্ৰি-ডিগ্ৰীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা অভাৱনীয়ভাৱে বাঢ়ে। ফলত ১৯৭৬ চনত গিৰীণ গগৈক অধ্যাপক হিচাপে নিযুক্তি দিয়ে। ১৯৯৪ চনত ইতিহাস বিভাগৰ সন্মান বিষয় মুকলি কৰি নতুন সংযোজন কৰা হয়। ৮ গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নামভৰ্তি কৰা সন্মান বিষয়টিয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কলা বিভাগত পূৰ্ণতা আনে। ক্লাছৰ হেঁচা বৃদ্ধি পোৱাত পুনৰ দুজন অধ্যাপক নিযুক্তি দিয়া হয়। ক্ৰমে সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী আৰু বস্তু ফুকনক। ১৯৯৫ চনত অসম চৰকাৰে ইতিহাস বিভাগলৈ এটি পদৰ অনুমোদন জনায়। উক্ত পদত সুশীল কুমাৰ চুঁড়ীক নিযুক্তি দিয়া হয়। স্থায়ী চাকৰিত মকৰল হোৱাত বস্তু ফুকনে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ত্যাগ কৰে। ১৯৯৯ চনত পুনৰ অংশকালীন প্ৰবক্তা হিচাপে ড° কাশ্মিৰী গগৈয়ে যোগদান

কৰে। ২০০০ চনত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ আঁচনি মৰ্মে সুশীল কুমাৰ চুঁড়ীয়ে এম.ফিল. ডিগ্রীৰ বাবে ছুটিত যোৱাত ড° কাশ্মিৰী গগৈয়ে উক্ত পদত সেৱা আগবঢ়ায়। পাছলৈ স্থায়ী চাকৰিৰ বাবে গুৱাহাটী হিতেশ্বৰ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়লৈ গুচি যায়। ২০০০ চনত দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰক অংশকালীন অধ্যাপক হিচাপে নিযুক্তি দিয়া হয়। ২০০৯ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত মানিক গগৈয়ে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাত ২০১০ চনত দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰে উক্ত পদত পূৰ্ণকালীন হিচাপে নিযুক্তি লাভ কৰে। পুনৰ ২০১০ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত গিৰিণ গগৈয়ে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাত একে বছৰতে ডিচেম্বৰ মাহত লিণ্ডি গুড্‌উইনে উক্ত নিয়মীয়া পদত নিযুক্তি লাভ কৰে। ২০০৮ চনত কিছুদিনৰ বাবে পংকজ গগৈয়ে অংশকালীন প্ৰবক্তা হিচাপে সেৱা আগবঢ়ায়। সন্মান বিষয়ৰ সমান্তৰালকৈ অনা সন্মান বিষয় উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ আৰু দ্বিতীয় বৰ্ষৰ শ্ৰেণীসমূহৰ বাবে অংশকালীন অধ্যাপক হিচাবে কেইবাজনো অধ্যাপক-অধ্যাপিকাই মহাবিদ্যালয়ত সেৱা আগবঢ়োৱা সেইসকলৰ ভিতৰত ক্ৰমে- পূজাশ্ৰী মহন, ডলী চুতীয়া, অভিষিখা বাইলুং, ইমন দাস অন্যতম। বৰ্তমানে মৌচুমী দৈমাৰীয়ে অংশকালীন অধ্যাপিকা হিচাপে সেৱা আগবঢ়াই আছে।

বিভাগীয় সাফল্য : ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে প্ৰতিষ্ঠা হোৱা দিনৰে পৰাই সহস্ৰাধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক জ্ঞানৰ পোহৰেৰে আলোকিত কৰা ইতিহাস বিভাগৰ বিভাগে পালন কৰি আহিছে। একালত ইতিহাস বিভাগত অধ্যাপনা কৰা বহু শিক্ষকে বিভিন্ন চৰকাৰী বিভাগত সেৱা আগবঢ়াই অহাৰ উপৰিও অসমৰ বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়ত স-গৌৰৱেৰে শিক্ষাদানৰ দৰে পবিত্ৰ বৃত্তিত জড়িত হৈ দেশমাতৃক সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। তাৰোপৰি সন্মানীয় বিষয় হিচাপে প্ৰায় ৩০ ৰো অধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰথম শ্ৰেণীত উত্তীৰ্ণ হৈ এই বিভাগলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে। এক কথাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৃতিত্বই আমাৰ গৌৰৱৰ থল। যোৱা সময়ছোৱাত অৰ্থাৎ সন্মানীয় বিষয় আৰম্ভ কৰাৰ পাছত আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে দুবাৰকৈ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক পৰীক্ষাত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ২০০০ চনত স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত ৰামেশ্বৰ কুমীয়ে প্ৰথম শ্ৰেণীত প্ৰথম স্থান লাভ কৰিছিল। পুনৰ ২০০৭ চনত ৰশ্মিৰেখা ভূঞা প্ৰথম শ্ৰেণীত প্ৰথম স্থান লাভ কৰে। ৰামেশ্বৰ কুমী বৰ্তমান নগাঁৱৰ খাগৰিজান কলেজত অধ্যাপক হিচাপে কৰ্মৰত। ইতিপূৰ্বে তেওঁ Identity

Formation of Identered Labour in Tea Plan-
tation of Assam : A Historical Study (1858-
1950) বিষয়ত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা পি.এইচ.ডি
(২০১৯) ডিগ্রী লাভ কৰে।

২০২১ চনত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপিকা হিচাপে যোগদান কৰা অভিষিখা বাইলুং আমাৰ বিভাগৰ পৰা ওলাই যোৱা কৃতিমান ছাত্ৰীসকলৰ ভিতৰত অন্যতম।

তাৰোপৰি উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, মাধ্যমিক বিদ্যালয় আৰু প্ৰাথমিক বিদ্যালয় আৰু চৰকাৰী-বেচৰকাৰী অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানসমূহত সগৌৰৱেৰে সেৱা আগবঢ়াই অহা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভিতৰত—

ময়ূৰী গগৈ, শোণিতপুৰ জিলা
বিনয় বৰুৱা (২০০৬) নিগাম হাইস্কুল, ডিব্ৰুগড়
সবিতা বৰগোহাঁই (২০০৬) নগাঁও জিলা
পূজা ৰাজকুমাৰী, স্বৰ্ণম চেতিয়া, সাপেখাতী
মহাবিদ্যালয়

জিয়াউদ্দিন আহমেদ, ডিমৌ
সংযুক্ত কোঁৱৰ, ১০৫ নং শ্ৰীপুৰীয়া এল.পি.
লক্ষ্মী শইকীয়া, চফাই বাগিচা আদৰ্শ উচ্চ
মাধ্যমিক বিদ্যালয়

মামনি খামন, যোৰহাট
জোনমণি ফুকন, চফাই হাইস্কুল
সংযুক্ত শইকীয়া, চাইনৰ অকাডেমি, সোণাৰি
লিটুল বৰুৱা, এলিট অকাডেমি
জ্যোতিপ্ৰিয় বৰুৱা, বেঙ্কৰ চাকৰিয়াল
কৃতজ্ঞতা দৈমাৰী, অসম পুলিচ

আনহাতে ৰশ্মিৰেখা ভূঞাও বৰ্তমান ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যাপিকা হিচাপে সেৱা আগবঢ়াই আছে— তেওঁ ইতিপূৰ্বে Under standing the kalika purana in Historical perspective a study in society Religion and culture of Early Assam. বিষয়ত ২০১৯ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা পি. এইচ.ডি. ডিগ্রী লাভ কৰে।

তিতাবৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰা নিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰে ‘History and Management of the Temples of Upper Assam From 16th to 20th Centry AD বিষয়ত গৱেষণা কৰি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ২০১৯ চনত পি.এইচ.ডি.

ডিগ্ৰী লাভ কৰা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভাগৰ প্ৰথম ছাত্ৰ।

বৰহাট ভগৱতী প্ৰসাদ সোঁৱৰণী মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাস বিভাগৰ অধ্যাপক চন্দ্ৰ চুতীয়া আন এজন কৃতিমান ছাত্ৰ।

শিৱসাগৰ লাচিত কলেজৰ অধ্যাপিকা কুইন বৰপাত্ৰ গোহাঁই, সোণাৰি বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক লক্ষ্মোদৰ বাইলুং সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাস বিভাগৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অসমৰ ভিতৰতে বুৰঞ্জীত দ্বিতীয় সৰ্বোচ্চ নম্বৰ প্ৰাপ্ত ন্যায়িক দণ্ডাধীশ ধীৰুজ নেৱাৰ, বৰহাট মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যালয় সহায়ক ৰূপেন্দ্ৰ বৰুৱা অন্যতম। আমাৰ হাতত তথ্য নথকা হেতুকে অনিচ্ছাস্বত্বেও বহু কৃতিমান প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নাম উল্লেখ কৰিব নোৱাৰিলো।

শৈক্ষিক কাৰ্যসূচী : নিয়মীয়া পাঠদান আৰু নিৰ্দ্ধাৰিত পাঠ্যক্ৰমৰ ওপৰত শিক্ষা প্ৰদানৰ উপৰিও ২০১০ চনত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ দৰে অনুমোদিত Epoch Making Social Thinkers of India কাৰ্যসূচীৰ আঁচনিৰ সমৰ্থনত Sukapha Study and Research Centreৰ দ্বাৰা বৃহত্তৰ চৰাইদেউ জিলাৰ বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ ঠাইসমূহৰ ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়ন কৰি এখনি গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰা হয় ‘Chao Lung Su-

kapha; Reformer and State Builder’ নামেৰে। ২০২১ চনৰ মে’ মাহত অধ্যাপিকা লিণ্ডী গুড্‌উইনে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা Christian Theological Education and its Impact on the Spread of Christianity in Assam; A Study of the Eastern Theological College Jorhat’ বিষয়ত গৱেষণা কৰি পি.এইচ.ডি. ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

বুৰঞ্জী বিভাগে পৰিচালনা কৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত যাদুঘৰ এটি ২০০৫ চনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। অসমৰ ঐতিহ্য আৰু সংস্কৃতিৰ লগত জড়িত দুই-এপদ আপুৰুগীয়া সম্পদ সংৰক্ষণ কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰা হৈছে। এই যাদুঘৰটি পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ পালে এই অঞ্চলৰ সাজ-পাৰ, গহনা-গাঠৰি, লোক-বাদ্য জনগোষ্ঠীয় কৃষ্টি-সংস্কৃতি বহল ভিত্তিত সংৰক্ষণ কৰিব পৰা হ’ব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চাহিদা আৰু সময়ৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি পৰ্যটন উদ্যোগ বিকাশৰ বাবে কিছু শৈক্ষিক পাঠ্যক্ৰম যুগুত কৰি নতুন প্ৰজন্মক পৰ্যটন ক্ষেত্ৰখনত সংস্থাপন দিয়াৰ প্ৰস্তুতি ল’বৰ বাবে যথেষ্ট সম্ভাৱনা আছে। স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰমৰ উপৰিও বৰ্তমান সময়ৰ প্ৰয়োজন অনুসৰি দক্ষতা আৰু কৌশল বিকাশৰ পাঠ্যক্ৰম মুকলি কৰাৰ ব্যৱস্থা হাতত ল’লে অনাগত দিনত আৰু ফলপ্ৰসু হ’ব বুলি আশা কৰিব পাৰি। □

সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী : সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, ইতিহাস বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। তেখেত এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ এক চমু অৱলোকন

ড° প্ৰণিতা কলিতা

ঐতিহ্যমণ্ডিত চৰাইদেউ জিলাৰ এটি অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান হৈছে 'সোণাৰি মহাবিদ্যালয়'। ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে সোণাৰিৰ কেইবাগৰাকী শিক্ষানুৰাগী, সমাজসচেতক ব্যক্তি আৰু স্থানীয় ৰাইজৰ সহযোগিতাত এই মহাবিদ্যালয়খনে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে। প্ৰতিষ্ঠাকালৰ পৰা প্ৰায় এবছৰৰ পাছত অৰ্থাৎ ১৯৭১ চনত মহাবিদ্যালয়খনত স্নাতক পাঠ্যক্রম আৰম্ভ হৈছিল আৰু তেতিয়াই 'শিক্ষা বিভাগ'ৰ স্নাতক পাঠ্যক্রমৰ শুভাৰম্ভ হৈছিল। প্ৰাৰম্ভিক অৱস্থাত ১৯৭১-৭২ চনত প্ৰয়াত কমলাৱতী দাসে বিভাগৰ একমাত্ৰ মহিলা অধ্যাপিকাকৰূপে যোগদান কৰিছিল। ইয়াৰ পাছত ১৯৭৩ চনত শ্ৰীযুত মাণিক বৰুৱাই, ১৯৮২ চনত শ্ৰীযুতা ৰাণু মহন আৰু ১৯৮৯ চনত শ্ৰীযুত ৰাজীৱ কটকীয়ে শিক্ষা বিভাগত নিয়মীয়া অধ্যাপক হিচাবে যোগদান কৰে। ইয়াৰ বহু বছৰৰ পাছত ২০১০ চনত মাণিক বৰুৱাদেৱে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত শ্ৰীযুতা প্ৰণিতা কলিতাই অংশকালীন প্ৰবক্তা হিচাবে যোগদান কৰে। পাছত ২০১১ চনৰ ছেপ্টেম্বৰত সাক্ষাৎকাৰৰ ভিত্তিত নিয়মীয়া সহকাৰী অধ্যাপক হিচাবে যোগদান কৰে। ২০১৭ চনত শ্ৰীযুতা ৰাণু মহনে আৰু ২০২০ চনত শ্ৰীযুত ৰাজীৱ কটকীয়ে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত ২০২১ চনৰ ৩ ডিচেম্বৰ তাৰিখে শ্ৰীযুতা গীতিকা তালুকদাৰ আৰু শ্ৰীমতী কাব্যশ্ৰী হাজৰিকাই শিক্ষা বিভাগত নতুনকৈ যোগদান কৰে। বৰ্তমান খনদা কোঁৱৰ, জীতেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া আৰু পাপৰি চেতিয়াই অংশকালীন শিক্ষক হিচাপে শিক্ষাদান কৰি আছে।

১৯৮০ চনত 'শিক্ষা বিভাগ'ত প্ৰথমবাৰৰ বাবে Major (সন্মান/গুৰু) পাঠ্যক্রম খোলা হৈছিল য'ত চাৰি গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নামভৰ্তি কৰিছিল। ২০১৩ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ মহাবিদ্যালয়ত 'যান্মাসিক

পাঠ্যক্রম' (Semester System) বলৱৎ কৰাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়তো এই ব্যৱস্থা আৰম্ভ হয়। পৰৱৰ্তী ২০১৯ চনত Choice Based Credit System (CBSE) ব্যৱস্থা দ্বাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক পৰ্যায়ৰ পাঠ্যক্রমসমূহ ব্যৱস্থা কৰা হয়। বৰ্তমান শিক্ষা বিভাগৰ অধীনত Honours (সন্মান), Non-Honours (অ-সন্মান) আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক দুয়োটা বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী লগ লগাই প্ৰায় ১২০০ ৰো অধিক শিক্ষাৰ্থী অধ্যয়নৰত হৈ আছে। 'শিক্ষা বিভাগৰ' দ্বাৰা আগবঢ়োৱা পাঠ্যক্রমসমূহ এনেধৰণৰ :-

- ১। উচ্চতৰ মাধ্যমিক - ১ম আৰু ২য় বৰ্ষ
- ২। স্নাতক সন্মান পাঠ্যক্রম - (১ম, ২য়, ৩য়, ৪ৰ্থ, ৫ম, ৬ষ্ঠ) - যান্মাসিক
- ৩। স্নাতক অ-সন্মান পাঠ্যক্রম - (১ম, ২য়, ৩য়, ৪ৰ্থ, ৫ম, ৬ষ্ঠ) - যান্মাসিক
- (DSC and GE)
- ৪। দক্ষতা ভিত্তিক পাঠ্যক্রম (Skill Based Course)
- দক্ষতা বিকাশ পাঠ্যক্রম (Skill Enhancement course)
- TELG/TEL (৩য়, ৪ৰ্থ, ৫ম, ৬ষ্ঠ) - যান্মাসিক

শিক্ষা বিভাগৰ Honours ৰ ১ম যান্মাসিকত প্ৰথম Major পাঠ্যক্রম থাকোতে আসনৰ সংখ্যা কম আছিল। প্ৰায় ২০-২৫। পাছত আসনৰ সংখ্যা বৰ্ধিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আবেদন আৰু আগ্ৰহৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ৪০ টা কৰা হৈছিল। কিন্তু ২০২০-২১ বৰ্ষত উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ নতুন মূল্যায়ন নীতিৰ বাবে উত্তীৰ্ণ হাৰ অধিক হোৱাত আৰু প্ৰায় ১৮৬ জনে Honours ৰ বাবে আবেদন কৰাত ২য় যান্মাসিকৰ Honours

৮০ টালৈ বৃদ্ধি কৰিবলগীয়া হয়। একে ধৰণেৰে Non Honoursতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা যথেষ্ট বৃদ্ধি পায়। বিগত কিছু বছৰৰ পৰা শিক্ষা বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উত্তীৰ্ণ হাৰ যথেষ্ট সন্তোষজনক আৰু এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে উচ্চ শিক্ষা ল'বলৈ সক্ষম হোৱাৰ লগতে শিক্ষক হিচাবে আৰু অন্যান্য বৃত্তিত নিজকে নিয়োজিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা শ্ৰীযুতা প্ৰণীতা কলিতাই ২০১৮ চনৰ মে' মাহত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা "A Study on Social and Emotional Adjustment of Adolescent Studying in Higher Secondary Institution of Assam, with Special Reference Dibrugarh District" ৰ বাবে সন্মানীয় ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰে। শিক্ষা বিভাগৰ এটা মনোবৈজ্ঞানিক পৰীক্ষাগাৰ আছে য'ত মনোবিজ্ঞানৰ পাঠ্যক্রমৰ বহুতো তাত্ত্বিক ধাৰণাৰ ব্যৱহাৰিক পৰীক্ষাৰ বাবে বৈদ্যুতিক আৰু সাধাৰণ হস্তচালিত সা-সঁজুলি আছে। শিক্ষা বিভাগৰ এটা বিভাগীয় পুথিভঁৰাল আছে য'ত মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালৰ পৰা দিয়া আৰু বিভিন্ন প্ৰকাশক গোষ্ঠীয়ে বিভিন্ন সময়ত নমুনা (Specimen Copy) হিচাবে আগবঢ়োৱা প্ৰায় ৩০০ ৰো অধিক পাঠ্যপুথি আৰু সহায়ক পুথি আছে যিবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰয়োজন মতে কিছুদিনৰ বাবে দিয়া হয়।

শিক্ষা বিভাগত শ্ৰেণীসমূহত পৰম্পৰাগতভাৱে পাঠদান কৰাৰ উপৰিও দৃশ্য-শ্ৰব্য আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সঁজুলি ব্যৱহাৰ কৰি পাঠদান দিয়া হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক পাঠ্যসূচীৰ লগত সংগতি ৰাখি শিক্ষাদানৰ কৌশলৰ তাত্ত্বিক আৰু ব্যৱহাৰিক পাঠদান আগবঢ়োৱা হয়। (Theory and Methodology of Teaching)

Covid-19 ৰ ফলত শিক্ষানুষ্ঠানৰ পাঠদান স্থগিত ৰখাৰ সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে Online পাঠদানৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল যিসমূহ Google Classroom, Google Meet আৰু Zoom ৰ দ্বাৰা লোৱা হৈছিল। ইয়াৰ উপৰিও শিক্ষাৰ্থীসকলৰ বিষয় আৰু Semester অনুযায়ী Whats App গোট খুলি তাত প্ৰয়োজনীয় শৈক্ষিক আৰু অন্যান্য বাৰ্তাসমূহ আদান প্ৰদান কৰা হৈছিল। মূল্যায়নৰ বহু কাৰ্যও Onlineৰ দ্বাৰা কৰা হৈছিল। ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ শৈক্ষিক অসুবিধাসমূহ আঁতৰ কৰিব

বাবে Tutorial আৰু Remedial Class ৰ ব্যৱস্থা কৰা হয় বিভাগীয় শিক্ষকৰ দ্বাৰা।

শিক্ষা বিভাগৰ গুণগত বিকাশৰ বাবে ২০০৩ চনৰ ১ আগষ্টত এখন 'বিভাগীয় উন্নয়ন সমিতি' (Departmental Development Committee) গঠন কৰা হৈছিল সৰ্বশ্ৰী মাণিক বৰুৱা, ৰাণু মহন, ৰাজীৱ কটকী আৰু পৰীক্ষাগাৰ সহায়ক মিনেশ্বৰ লাহনক লৈ। পূৰ্বৰ অধ্যাপকসকলৰ অৱসৰ হোৱাত বৰ্তমান এই সমিতিখন পুনৰ গঠন কৰা হয়। ড° প্ৰণীতা কলিতা, শ্ৰীযুতা গীতিকা তালুকদাৰ, শ্ৰীমতী কাব্যশ্ৰী হাজৰিকা আৰু মিনেশ্বৰ লাহনক লৈ।

'শিক্ষার্থী' আৰু 'শিক্ষা বিভাগৰ' গুণগত আৰু সৰ্বতোমুখী বিকাশৰ লক্ষ্য আগত ৰাখি বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ সহযোগিতাত কিছুমান কাৰ্যপন্থা হাতত লোৱা হৈছে। ২০২০ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা বিভাগ আৰু মাজবাট মহাবিদ্যালয়ৰ IQACৰ সহযোগিতাত এখন ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ Webinar অনুষ্ঠিত হৈ যায় "ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি-২০২০ ৰ অধীনত বিদ্যালয় শিক্ষা" শীৰ্ষক।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাতত্ত্ব/শিক্ষা বিভাগে প্ৰথমৰ পৰাই সোণাৰি অঞ্চলৰ শিক্ষার্থী আৰু সমাজৰ মাজত শিক্ষাৰ আৰু জ্ঞানৰ পোহৰ বিলোৱা কাৰ্যত ব্ৰতী হৈ আহিছে। এই ক্ষেত্ৰত বিভাগৰ পূৰ্ণকালীন আৰু অংশকালীন উভয় অধ্যাপকসকলৰ অৱদান লেখত ল'বলগীয়া। ইয়াৰ উপৰি বিভাগৰ তৰফৰ পৰা ভৱিষ্যত কাৰ্যপন্থা হিচাবে মনোনিৱেশ কৰা হৈছে -

1. বৃত্তিমূলক পাঠ্যক্রমৰ (Vocational Course) সংযোজন
2. শিক্ষার্থীৰ বাবে Guidance and Counseling Cell.
3. ছাত্ৰীৰ বাবে বিশেষ Guidance and Counselling.
4. মেধাৰ অন্বেষণ আৰু কৰ্ষণ।
5. সমুদায় কেন্দ্ৰিক প্ৰসাৰণ সেৱা। (Community Centric Extension Service) □

ড° প্ৰণীতা কলিতা : সহকাৰী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, শিক্ষা বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

গণিত বিভাগ : অতীত আৰু বৰ্তমান

টংকেশ্বৰ বৰুৱা

১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত ৯৬ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক লৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষাদান কাৰ্য আৰম্ভ হয়। মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ হিচাপে তিতাবৰৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ত কৰ্মৰত শ্ৰীগোলাপ বৰগোঁহাইয়ে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰে। সোণাৰিৰ দাঁতি কাষৰীয়া বৃহত্তৰ অঞ্চলত বিজ্ঞান শিক্ষাৰ অভাৱ দূৰ কৰাৰ মানসেৰে তেখেতৰ অধীনতে ১৯৮৪ চনৰ পৰা বিজ্ঞান শাখাটো ৩৪ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে শুভাৰম্ভ হয়। উচ্চতৰ মাধ্যমিক শাখাটিত পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, গণিত, জীৱবিজ্ঞান মূল বিষয় হিচাপে লৈ পাঠদান হয়। প্ৰথম বৰ্ষৰ প্ৰথম কেইমাহ সোণাৰি ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষকসকলৰ সহায়ত পাঠদান কৰা হয়। পাছত ৬ মাহৰ ভিতৰত প্ৰতিটো বিভাগতে এজন এজনকৈ প্ৰবক্তা নিযুক্তি কলেজ কৰ্তৃপক্ষৰ দ্বাৰা কৰা হয়।

গণিত বিভাগত প্ৰথমে ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক আলিম আহমেদে পাঠদান আৰম্ভ কৰে। শ্ৰীযুত টংকেশ্বৰ বৰুৱাই নিযুক্তি লাভ কৰি ১৯৮৫ চনত ২০ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে গণিত বিভাগত যোগদান কৰে।

তৃতীয় বৰ্ষত অৰ্থাৎ ১৯৯৬ চনৰ পৰা ডিগ্ৰী পাঠ্যক্ৰম আৰম্ভ হোৱাত শ্ৰীভূপেন চন্দ্ৰ দিহিঙ্গীয়াই ২য় জন প্ৰবক্তা হিচাপে ১৯৮৯ চনৰ ২৩ আগষ্ট মাহত

যোগদান কৰে। বিজ্ঞান শাখাটো ঘাটি মঞ্জুৰীৰ কাৰণে প্ৰতি বিভাগতে তিনিজন শিক্ষকৰ প্ৰয়োজন হোৱাত স্বৰ্গীয় মুহিধৰ চেতিয়াদেৱে ১৯৯২ চনৰ ১১ এপ্ৰিল তাৰিখে তৃতীয়জন প্ৰবক্তা হিচাবে যোগদান কৰে। ১৯৯২ চনত চৰকাৰে বিজ্ঞান শাখাটো ঘাটি মঞ্জুৰীৰ ব্যৱস্থাত অন্তৰ্ভুক্ত কৰে আৰু সেই চনৰে পৰাই প্ৰতি বিভাগতে অনাৰ্ছ খুলিবলৈ কলেজ কৰ্তৃপক্ষই সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে আৰু তাৰ বাবে চতুৰ্থজন শিক্ষকৰ প্ৰয়োজন হোৱাত ১৯৯৭ চনৰ ৩ নৱেম্বৰ তাৰিখে শ্ৰীযুত মনোৰঞ্জন কোঁৱৰক নিযুক্তি দিয়ে। বৰ্তমান বিভাগটো এক কাৰ্যক্ষম বিভাগ হিচাবে পৰিগণিত। বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গণিতৰ অনাৰ্ছ লৈ সমাজত প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে। বহু বিজ্ঞান ছাত্ৰই বিভিন্ন দিশত উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি নিজ নিজ ক্ষেত্ৰত সফলতাৰে সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। অতি পৰিতাপৰ বিষয় যে মুহিধৰ চেতিয়াই কৰ্মৰত অৱস্থাতেই ১৬ ছেপ্টেম্বৰ ২০২০ চনত অকাল মৃত্যুক সাৰটি লয়। শ্ৰীযুত টংকেশ্বৰ বৰুৱাই দীৰ্ঘকাল মূৰব্বী হিচাপে থাকি ২০২০ চনৰ জুলাই মাহত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। নতুনকৈ নিযুক্তি হোৱা ৫ম জন শিক্ষক হ'ল শ্ৰীযুত কৌশিক দিহিঙ্গীয়া, ১ ডিচেম্বৰ ২০২১ বৰ্ষৰ পৰা পাঠদান আৰম্ভ কৰি আছে। বৰ্তমান বিভাগটিৰ মূৰব্বীৰ আসনত আছে শ্ৰীযুত ভূপেন চন্দ্ৰ দিহিঙ্গীয়া। □

টংকেশ্বৰ বৰুৱা : অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহযোগী অধ্যাপক আৰু মূৰব্বী, গণিত বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ খতিয়ান

নবীন গগৈ

১৯৮৪ চনত আৰম্ভ হোৱা বিজ্ঞান শাখাৰ পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগত যোগদান কৰা প্ৰাৰম্ভিক অধ্যাপকসকল হ'ল -

- ১। স্বৰ্গীয় প্ৰিন্স দত্ত
- ২। শ্ৰীমতী সৰস্বতী গগৈ
- ৩। শ্ৰীযুত সুজিৎ চাংমাই বৰুৱা
- ৪। শ্ৰীযুত কানুৰঞ্জন গগৈ

এখেতসকলে আৰম্ভ কৰা বিভাগটো পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত শ্ৰীমতী বীণা বৰঠাকুৰে ১৯৮৬ চনৰ ১৭ নৱেম্বৰত স্থায়ীভাৱে যোগদান কৰি আজি পৰ্যন্ত বিভাগটোলে সেৱা আগবঢ়াই বৰ্তমান মুৰব্বী অধ্যাপিকা হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছে। পিছৰ পৰ্যায়ত দ'লবাগান উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ বিষয় শিক্ষক শ্ৰীযুত প্ৰদীপ বুঢ়াগোঁহাই আৰু বৰ্তমান ডি. চি. বি. কলেজৰ অধ্যাপক শৈলজানন্দ দুৱৰাই কিছুদিনলৈ সেৱা আগবঢ়াইছিল। ইয়াৰ পিছত উৎপল কোঁৱৰে ১৯৯২ চনত স্থায়ীভাৱে যোগদান কৰি আমৃত্যু সেৱা আগবঢ়াইছিল। ১৯৯২ চনত বিজ্ঞান বিভাগে Deficit Grant পোৱাৰ পিছত বাচনিৰ জৰিয়তে মঃ কাচৰ আলি আহমেদে ১৯৯৩ চনত যোগদান কৰে। পৰৱৰ্তী সময়ত বুজাবুজি বদলিকৰণৰ যোগেদি কাচৰ আলি আহমেদৰ সলনি শ্ৰীনবীন গগৈয়ে ১৯৯৯ চনৰ ৫ ফেব্ৰুৱাৰীত যোগদান কৰি বৰ্তমানলৈকে স্থায়ীভাৱে কৰ্মৰত হৈ সেৱা আগবঢ়াই আছে।

বিভাগটোত ২০০৫ চনৰ পৰা সন্মানসহ (Honours) স্নাতক ডিগ্ৰী আৰম্ভ কৰাত প্ৰয়োজন হোৱা চতুৰ্থ পদটোত (অস্থায়ী) বহুকেইজনে সেৱা আগবঢ়াই গৈছে। তেখেতসকল হ'ল -

- ১। শ্ৰীযুত নৰেন চাংমাই বৰুৱা।
- ২। শ্ৰীমতী প্ৰেমলতা কুলী।
- ৩। শ্ৰীযুত ভূপেন ফুকন।
- ৪। শ্ৰীমতী মনালিছা বৰুৱা।
- ৫। শ্ৰীমতী দিপ্তী ৰাজবংশী।
- ৬। শ্ৰীমতী লিপিকা গগৈ।
- ৭। শ্ৰীমতী মনিষা চেতিয়া।

- ৮। শ্ৰীমতী স্নেহপ্ৰিয়া বৰুৱা।
- ৯। শ্ৰীমতী চাৰিকা ভট্টাচাৰ্য।
- ১০। শ্ৰীমতী চয়নিকা বৰগোহাঁই।
- ১১। শ্ৰীৰঞ্জিত গোগাঁই।
- ১২। মঃ য়াচিন আলি।
- ১৩। শ্ৰীবিভূপল বৰুৱা।

বৰ্তমান অস্থায়ীভাৱে কৰ্মৰত অধ্যাপকসকল হ'ল -
১। শ্ৰীশোভম সেন। ২। মিছ মমতা ছেত্ৰী।

বিভাগটোত বৰ্তমানলৈকে 63 জনে প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ সক্ষম হৈছে। তাৰ ভিতৰত দুজনে ডিষ্টিক্টম্যনসহ প্ৰথম বিভাগ পাই বিভাগটোলে সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে। এই বিভাগটোৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে উচ্চ শিক্ষা লৈ বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়, বিদ্যালয়, অইল ইণ্ডিয়া, বেংক, অন্যান্য চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী খণ্ডত কৰ্মৰত হৈ আছে।

বিভাগটোৰ শিক্ষকসকলে সকলো সময়তে কৰ্তৃপক্ষক সহায়-সহযোগ কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিত সহায় কৰি আহিছে। বিভাগৰ অধ্যাপিকা শ্ৰীমতী বীণা বৰঠাকুৰৰ ইতিমধ্যে তিনিখন পুস্তক প্ৰকাশিত হৈছে। ইয়াৰে এখন পাঠ্যক্ৰমৰ অন্তৰ্গত (A Handbook of Nuclear Physics) অধ্যাপক শ্ৰীনবীন গগৈয়ে Weather forecasting সম্পৰ্কীয় এক প্ৰয়োগশালাত যোগদান কৰিছিল। বৰ্তমান কৰ্মৰত শিক্ষকসকলে AIR, প্ৰান্তিক, দৈনিক কাকতত বিভিন্ন প্ৰবন্ধ পাতি পাঠ বা প্ৰকাশ কৰিছে।

বিভাগটোৰ এখন 'RAINBOW' নামৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা আছে। এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাই দুবাৰকৈ শ্ৰেষ্ঠ, দুবাৰকৈ দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ আৰু এবাৰ তৃতীয় স্থান পাবলৈ সক্ষম হৈছে।

বিভাগটোৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগত ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক বজাই ৰখাৰ বাবে ২০১৮ চনত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মঞ্চ এখন গঠন কৰা হৈছে। □

নবীন গগৈ : সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

। ১৬০। স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী পটভূমিত প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগত এভূমুকি

ৰাণা কোঁৱৰ

মুং-ডুান-চুন-খাম। সোণালী শইচৰ দেশ। আহোম ৰাজত্বৰ গৌৰৱোজ্জ্বল স্মৃতি সোঁৱৰি ৰিঙিয়াই থকা সোণাৰিত জ্ঞানৰ কঠিয়া সিঁচিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিল কেইজনমান জ্ঞানৰ পূজাৰী। যাৰ দূৰদৰ্শিতাত সেই সময়ত গঢ় লৈ উঠিছিল এখন জ্ঞান মন্দিৰ ‘সোণাৰি মহাবিদ্যালয়’। সেয়া আছিল ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টৰ কথা। সেই পোহৰ সন্ধানী দলৰ নেতৃত্বত আছিল সোণাৰিৰ বৰেণ্য ব্যক্তি শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱ।

১৯৮৪-৮৫ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত বিজ্ঞান শাখাৰ সংযোজনে এই অঞ্চলত বিজ্ঞানৰ নতুন অধ্যায়ৰ সূচনা কৰে। প্ৰথম অৱস্থাত জিমখানা ক্লাৰকে শ্ৰেণীকোঠা আৰু প্ৰয়োগশালা হিচাপে সজাই পাঠদানৰ আৰম্ভণি হৈছিল। অতি কম শিক্ষাৰ্থীৰে একাদশ শ্ৰেণীৰ পাঠদান আৰম্ভ হয়। ১৯৮৬ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত

বিজ্ঞান শাখাৰ স্নাতক মহলাৰ আৰম্ভণি হয়। ১৯৯৩ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত সন্মানীয় বিভাগ হিচাপে প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগে স্বীকৃতি লাভ কৰে।

বিজ্ঞান শাখাৰ জন্মলগ্নেৰে পৰা জড়িত থকা পল্টু পালদেৱৰ নেতৃত্বত সোণাৰি আৰু ইয়াৰ দাঁতি কাষৰীয়া অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ঘৰে ঘৰে গৈ তেওঁলোকক বিজ্ঞানৰ প্ৰতি অনুপ্রাণিত কৰাবলৈ যথেষ্ট প্ৰয়াস কৰিছিল। পল্টুপালদেৱে মণিপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰি আহি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়তে কৰ্মজীৱন আৰম্ভ কৰে। এই অঞ্চলৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতা আৰু বিজ্ঞান শিক্ষাৰ বিকাশৰ স্বার্থতে বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ পৰা পোৱা চাকৰিৰ সুযোগ নসাৎ কৰি তেখেতে এই মহাবিদ্যালয়তে থাকি গ’ল। ১৯৮৪ চনত ২৬ ডিচেম্বৰত যোগদান কৰি তেখেতে বিভাগৰ মূৰব্বী হিচাপে যথেষ্ট

কষ্ট কৰি এই বিভাগৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াইছিল। ২০১৯ চনত তেখেতে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। তেখেতৰ কৰ্তব্য নিষ্ঠা আৰু বলিষ্ঠ পদক্ষেপৰ প্ৰচেষ্টাতে সুন্দৰভাৱে জিলিকি উঠিল প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ।

১৯৮৯ চনত ড° জ্যোতিমা ফুকনে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তাৰূপে যোগান কৰি ২০১১ চনত তেখেতে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ইন্সফা দি ডিব্ৰু মহাবিদ্যালয়ত প্ৰবক্তাৰূপে যোগান কৰে।

১৯৯২ চনত ২০ ছেপ্টেম্বৰত ৰাণা কোঁৱৰদেৱে প্ৰবক্তা হিচাপে যোগান কৰে আৰু বৰ্তমান বিভাগীয় মুৰব্বী হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে। তেখেতৰ কৰ্মোপযোগী মনোভাৱ আৰু কাৰ্যৰ বাবে বিভাগটোৱে মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াবলৈ সক্ষম হৈছে।

জ্যোতিপ্ৰসাদ ফুকনদেৱে ১৯৯৭ চনৰ ৩ নৱেম্বৰত অমঞ্জুৰিত প্ৰবক্তাৰূপে যোগান কৰি ২০০৭ চনৰ মে' মাহত পূৰ্ণকালীন সহকাৰী প্ৰবক্তাৰূপে বৰ্তমানলৈ কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে। তেখেতে অধ্যাপনাৰ উপৰিও সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কৃষকান্ত মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সমন্বয়ক, RUSAৰ সমন্বয়ক আদি কাৰ্যত নিয়োজিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰণৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট অৱদান আগবঢ়াইছে। ইয়াৰ উপৰিও তেখেত Stake holder of Assam Biodiversity Rules, 2010 আৰু লগতে বহু সামাজিক কাৰ্যত জড়িত হৈ সমাজৰ উত্তৰণৰ ক্ষেত্ৰটো যথেষ্ট অৰিহণা আগবঢ়াইছে।

২০১৪ চনত ড° প্ৰিয়াংকী শৰ্মাই সহকাৰী প্ৰবক্তাৰূপে যোগান কৰি ২০১৬ চনত মহাবিদ্যালয়ৰ

পৰা ইন্সফা দি নগাঁও মহাবিদ্যালয়ত প্ৰবক্তাৰূপে যোগান কৰে। ২০১৮ চনৰ মাৰ্চ মাহৰ অমৃত মেছে সহকাৰী প্ৰবক্তাৰূপে যোগান কৰে। তেখেতে ২০২০ বৰ্ষৰ জুলাই মাহত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা সফলভাৱে গৱেষণা সমাপ্ত কৰি সন্মানীয় Ph.D ডিগ্ৰী লাভ কৰে। তেখেতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক উত্তৰণৰ ক্ষেত্ৰত সেৱা আগবঢ়াইছে।

এই বিভাগৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰী পূৱালী বড়া আৰু ইঞ্জিনীয়াৰীয়ে সুখ্যাতিৰে স্নাতকোত্তৰ উত্তীৰ্ণ হৈ বৰ্তমান এই বিভাগতে অংশকালীন প্ৰবক্তাৰূপে কৰ্মৰত হৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিত উন্নতিৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াইছে।

প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগত অংশকালীন প্ৰবক্তা হিচাপে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্নজনে সেৱা আগবঢ়াইছিল। তেখেতসকল হৈছে— মাইনু গগৈ, মানসী চাংমাই, ড° ভেনিলা বাইলুং, প্ৰয়াত ড° বিংকু দত্ত, সুকন্যা বাইলুং (বৰ্তমান আৰক্ষী উপ-পৰিদৰ্শক হিচাপে কৰ্মৰত), যুপ্ৰাঞ্জনা বৰুৱা।

প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগৰ বিজ্ঞানাগাৰত সহায়ক হিচাপে শৰৎ বসুমতাৰী আৰু বিষ্ণু দত্তদেৱে ১৯৯২ চনত যোগান কৰিছিল। তেওঁলোকে বিভাগটোৰ বিভিন্ন ব্যৱহাৰিক ক্লাচৰ সামগ্ৰীবোৰ সংগ্ৰহ কৰাৰ উপৰিও বিভাগটো পৰিপাটীকৈ থোৱাত যথেষ্ট অৰিহণা আগবঢ়াইছে।

এই বিভাগৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হৈ যোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিভিন্নজনে বিভিন্ন কৰ্মত নিয়োজিত হৈ সমাজৰ শৈক্ষিক, সাংস্কৃতিক আৰু সামাজিক ক্ষেত্ৰত উজলি উঠাৰ লগতে সুনাগৰিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে। □

বানা কোঁৱৰ : সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ চমু ইতিহাস

অমৃত কুমাৰ বৰপূজাৰী

১৯৭০ চনত প্রতিষ্ঠা হোৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কলা শাখাৰ সৈতে কেইগৰাকীমান স্থানীয় ব্যক্তি আৰু অনুষ্ঠানৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাত ১৯৮৪ চনত বিজ্ঞান শাখাৰ অঙ্কুৰণ ঘটি মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে সংযোজিত হয়। তেতিয়াৰ পৰা বৰ্তমান অৱস্থালৈ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ এটি চমু বুৰঞ্জী দাঙি ধৰিবলৈ যৎপৰোনাস্তি প্ৰয়াস কৰা হ'ল।

১৯৮৪ চনত পুৰণি জিমখানা ক্লাবঘৰৰ আস্তাৱলটোতে ৰসায়ন বিভাগটোৰ লগতে পৰীক্ষাগাৰটোৰ আৰম্ভণি হয়। প্ৰথমে মুষ্টিমেয় ছাত্ৰৰে একাদশ শ্ৰেণীৰ পাঠদান আৰম্ভ হয়। ক্ৰমাৎ দ্বাদশ শ্ৰেণী আৰু নিৰবিচ্ছিন্নভাৱে ১৯৮৬ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত বিজ্ঞান শাখাৰ স্নাতক মহলাৰ আৰম্ভণি হয়। প্ৰথম অৱস্থাত আমাৰ ছাত্ৰসকলে প্ৰায়োগিক পৰীক্ষাসমূহ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত দিব লগা হৈছিল, যদিও ১৯৯১ চনৰ পৰা নিজ মহাবিদ্যালয়তে দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ে অনুমোদন জনায়। ১৯৯৪ চনত প্ৰাকৃতিক তেল গেছ আয়োগৰ (শিৱসাগৰ) অনুদানত নিৰ্মিত

নতুন ভৱনলৈ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ তথা পৰীক্ষাগাৰ স্থানান্তৰিত কৰা হয়। ২০০১ চনত বিভাগটোত ৰসায়ন বিজ্ঞানৰ সন্মান (Major) ৰ আৰম্ভ কৰা হয়। মাত্ৰ ৩ জন খলুৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে ৰসায়নৰ সন্মান আৰম্ভ হয়। ২০১৫ চনত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ অৰ্থ সাহায্যত নিৰ্মিত বৰ্তমানৰ নতুন ভৱনটোলৈ বিভাগটোৰ সম্প্ৰসাৰণ ঘটে।

১৯৮৪ চনতে স্থাপিত ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগটোলৈ শিক্ষকতাৰে অৱদান আগবঢ়োৱা স্থায়ী আৰু অস্থায়ী শিক্ষাগুৰুসকলৰ একাদিক্ৰমে নামবোৰ লিপিবদ্ধ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হ'ল-

- ১। শ্ৰীযুত পুনিৰাম কোঁৱৰ - ৫-৮-১৯৮৪ ৰ পৰা ১২-৮-১৯৮৭ (অস্থায়ী)
- ২। ড° ৰাণা কোঁৱৰ - ১৩-৮-১৯৮৭ ৰ পৰা ৩১-৩-২০২০ (স্থায়ী)
- ৩। অমৃত কুমাৰ বৰপূজাৰী - ৭-৮-১৯৮৯ ৰ পৰা বৰ্তমানলৈ (স্থায়ী)
- ৪। সুচিত্ৰ নাৰায়ন ৰাজখোৱা - ৯-১১-১৯৯২ ৰ পৰা

বৰ্তমানলৈ (স্থায়ী)
 ৫। মুক্তাবুল হুচেইন - ১-৮-১৯৯৮ ৰ পৰা ১-৮-২০২০
 (ছুটিৰ বিপৰীতে)
 ৬। ড° অপূৰ্ব চেতিয়া - ১-৮-১৯৯৮ ৰ পৰা ১-৮-২০২০
 (ছুটিৰ বিপৰীতে)
 ৭। মৃদুল হাজৰিকা - ১-৮-২০০৬ ৰ পৰা ৩১-১২-২০১০
 (অস্থায়ী)
 ৮। নয়নজ্যোতি হাজৰিকা - ১-৭-২০১১ ৰ পৰা
 ৩০-৯-২০১১ (অস্থায়ী)
 ৯। ৰমেশ বৰগোহাঁই - ১-৮-২০১২ ৰ পৰা
 ১৫-১২-২০১২ (অস্থায়ী)
 ১০। মিলনজ্যোতি কৈৰী - ১-৮-২০১৩ ৰ পৰা
 ৩১-১২-২০১৩ (অস্থায়ী)
 ১১। অজয় তালুকদাৰ - ১-১-২০১৪ ৰ পৰা
 ৩১-১-২০১৪ (অস্থায়ী)
 ১২। ৰাজেশ মণ্ডল - ১-১-২০১৫ ৰ পৰা ৩১-১-২০১৬
 (অস্থায়ী)
 ১৩। কাশ্মিৰী আহমেদ - ১-২-২০১৬ ৰ পৰা বৰ্তমানলৈ
 (অস্থায়ী)
 ১৪। অক্ষয় বৰগোহাঁই - ১-৯-২০১৬ ৰ পৰা
 ২৮-২-২০১৯ (অস্থায়ী)

১৫। তপন শইকীয়া ১-৩-২০১৮ ৰ পৰা ৩০-৬-২০১৮
 (অস্থায়ী)
 ১৬। টিকেদ্রজিৎ চেতিয়া - ১-৮-২০১৯ ৰ পৰা
 ৩০-১১-২০১৯ (অস্থায়ী)
 ১৭। বক্তিম বৰঠাকুৰ - ১-১০-২০২০ ৰ পৰা
 ৩১-৩-২০২২ (অস্থায়ী)
 ১৮। বিকাশ কুমাৰ শৰ্মা - ১-১২-২০২১ ৰ পৰা বৰ্তমানলৈ
 (স্থায়ী)

ওপৰত উল্লিখিত শিক্ষাগুৰুসকলৰ উপৰিও
 মাজে-সময়ে শিক্ষকতাৰে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা
 আমাৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অজানিতে থাকি যোৱা
 সকলোলৈকে তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া অৱদানৰ বাবে
 কৃতজ্ঞতা জনালো।

বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগটোৰ পৰীক্ষাগাৰৰ
 সহায়ক হিচাবে বিভাগটোলৈ আগবঢ়োৱা বৰঙণিৰ বাবে
 তেওঁলোকৰ নামবোৰ উল্লেখ কৰা হ'ল-

প্ৰমোদ শইকীয়া, নবীন দত্ত, স্বৰ্গীয় বিমল লাহন,
 দীন বাহাদুৰ ছেত্ৰী। তাৰোপৰি সাময়িকভাৱে সহায়ক
 হিচাবে যিসকলে বিভাগটোলৈ বৰঙণি আগবঢ়াই গ'ল
 তেওঁলোকলৈ কৃতজ্ঞতা জনাই বসায়ন বিভাগৰ চমু
 ইতিহাসৰ সামৰণি মৰা হ'ল। □

অমৃত কুমাৰ বৰপূজাৰী : সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

A Brief History of the Department of Botany

Phanindra Kr Boruah

The science faculty of Sonari College was established in 1984 with the subjects Biology, Physics, Chemistry and Mathematics. Before 1984 the students of the Charaideo sub-division had to go the different colleges of Assam for having higher education in science. The great problem was solved when the then governing body of our college had taken the resolution to start the science faculty from the pre-degree course (now the higher secondary course) onwards continuously year by year. The degree course in Botany, Zoology and Mathematics were open in 1987.

The Dibrugarh University had given the permission with the letter No. (a) E-PG817/87/9/A Date 3rd May, 1990; and (b) DU/ADMN/PERM/SC/90/926 Date 28th Nov, 1990

Again Sonari College had applied for the permission of major course in botany to Dibrugarh University and fortunately the University had given the permission to open major course in botany with the letter No. MAJOR- DU/Reg/IC/Perm/95/929/33 w.e.f.-1993-1994 session

From that session the department of botany of Sonari College successfully continuing the major course uptill now with a well equipped laboratory.

The main objectives of the Department:
(a) To provide higher education in Botany to the poor people of the surrounding undeveloped area, particularly the Tea Tribes which is a major part of the population of the sub-division where the college is situated. (b) To create an academic atmosphere in this region. (c) To

create awareness of conservation of forest, wild life and spreading of knowledge of pollution. (d) To disseminate scientific knowledge among the people to develop scientific temperament. (e) Collection, Identification, Multiplication and Conservation of rare and endangered species of plants. (f) To develop human resources in the field of Herbal medicine, Horticulture, Floriculture etc. (g) To train the students to be a good teacher and research worker. (h) Above all the production of good citizen of the country is also a main objective of the department.

Vision of the department: As the department of Botany of Sonari College is the only center of higher education in Botany in this vast undeveloped area, it intends to develop itself a center of excellence in near future with the following salient features: 1. Awareness program among the students of the college, among the people of the surrounding locality about the plant resources found in this area. 2. To take up Minor research projects and Major research projects relating with the Tea gardens, Sericulture, Ethnobotany etc. 3. To organize Seminar, Symposium, Workshop etc. to give awareness to conserve the Bio-Diversity in this area. 4. To spread knowledge about pollution.

Facilities in the Department: We have our own departmental infrastructure with sufficient number of equipments. The accommodation is sufficient for ten Major students. The electrification and running water facilities are also available in the department. A sufficient number of books are also available in the departmental library.

A Botanical garden with a fishery (the Sonari College Eco Park) is also going under progress.

The main equipments in the Laboratory: 1. Binocular Research Microscope, 2. Compound Microscope, 3. Simple Microscope, 4. Autoclave, 5. Hot Air Oven, 6. Muffle Furnace, 7. Microtone, 8. Centrifuge, 9. Hot Plate, 10. Hot Water Bath, 11. Chromatogram, 12. Chemical Balance, 13. Incubator, 14. Stage

Scale, 15. Ocular Scale, 16. Camera Lucida, 17. Fossil Slides, and 18. A Large No. Glass Apparatus etc.

Some outreach activities of the Department and its faculty Members-

We the teachers and students of the department organized local excursion to some areas of the district where we can give awareness to the people living there about the conservation of plants and animals and also spreading the knowledge of Bio-Diversity and pollution etc.

Dr. Buddhin Gogoi was an active member of Lions Club of Sonari, secretary of Sonari Sahitya Sabha. He also related with the Charaideo District Sports Association, Charaideo Science Society and also many other organizations. He is a life member of International Society for conservation of natural resources. Mr. Ranjitch. Buragohain has a great influence in the field of Art and Cultural of this vast area. He was the best singer of Gargaon College in 1975-76, 1976-77, in Sivsagar College 1978-79. He demonstrated high proficiency in both Vocal and Instrumental music at the International Trade Fair at Delhi in 1981 and also in Jaipur and Chandigarh. Mr. Buragohain was the male singer of national programme title "National Programme of Regional Music – Bihu Songs of Assam" broadcast by All India Radio Delhi Centre under the direction of Late Parag Chaliha the Principal of the Sivsagar College and eminent artist of Assam and also two times M.P. of Rajya Sabha from Assam. Now he is the teacher in charge of the Music and Culture of our College. He is also member of Governing Body of our college from this year i.e. 2004. He is also an active member of Charaideo Science Society. Also he is related with many other organizations of sub-division. Mr. Phanindra Kr. Baruah is a very good cricket and volleyball player and also related with many sports association of the Charaideo sub-division. The volleyball team of our college

won the championship of Sivsagar District College Employees Volleyball Competition held at Nazira College under the captainship of Mr. Baruah. Mr. Prabin Ch. Borah was a silent writer and music composer. He wrote many songs and poems. He is related with many social organizations and active member Charaideo Science Society. Now, Miss Sumon Gogoi and Miss Pranati Gogoi have joined as assistant Professor on 20th August 2021.

Outgoing Students and their present status of the Department: Shri. Manash Baruah, MBA; Shri Gaurav Deb Das, MBA; Shri. Pranabjyoti Dutta, MBA; Shri Avatar Singh, MBA; Dr. Ajit Dey, B.Sc., MBBS; Dr. Firuj Handique, MBBS; Shri Baljit Kaur, MBBS; Shri. Manjit Gogoi, Lecturer in Botany at Gargaon

College and also research scholar of Dibrugarh University; Shri Susanta Tanti, Lecturer in Botany at Gargaon College; Miss Arundhoti Goswami, a student of AMC of MBBs Course; Shri. Dipak Agarwalla, well Established Businessman.; Shri Binod Agarwalla, well Established Businessman; Shri Jitumoni Pohusungi, H.S Teacher; Shri. Dipok Borgohain, H.S Teacher; Shri Bhaben Khaklari, Teacher; Shri Mannalal Dey, Teacher; Shri Bipin Chawra, Tea garden welfare officer; Shri Lalit Borah, Teacher; Miss Susmita Dey, Microbiologist and a company research worker; Miss Ashapurna Borkotoky, Teacher; Md. Mukibu IHussain, Businessman; Shri Swapan Paul, Businessman; Shri Chayan Nath, Medical Representative; Shri Krishna Borgohain, Teacher; Shri Rupam Borah, Businessman etc. □

Phanindra Kr. Baruah : Associate Professor and Head, Department of Botany, Sonari College.

Department of English, Sonari College: A Brief Overview

Dr Sunil Dutta

Sonari College is the nerve centre of higher education of Sonari town and the surrounding rural areas. It provides quality education to Higher Secondary and Undergraduate level students in the Faculties of Arts and Science. The Department of English came into being in 1970 when Sonari College was set up with another five departments of the Arts stream. Mr Robin Chandra Konwar, MA, a graduate teacher of Dhemaji Desangpani High School, joined as lecturer in English on part-time basis on 5th August, 1970, the propitious day of establishment of the college. The teaching-learning transaction of the embryonic college formally started with Mr Robin Chandra Konwar giving the opening lecture to the newly admitted students of the Pre-university (PU) class immediately after the Welcome Address delivered by Mr Golap Chandra Borgohain, the Founder Principal of the College. Mr Konwar, the founding father of the Department, left his salaried job in the said school and joined as full time Lecturer on 26 September, 1970 and continued to teach English until he was entrusted with the responsibility of the Vice-Principal of the college on November, 1996. He became the Principal of the college in February, 2000 and continued to render his services to the satisfaction of all concerned until his retirement in January 2001. Mr Robin Chandra Konwar, who is often known as “Konwar Sir”, is very popular among his colleagues and students by virtue of his qualities of head and heart. An omnivorous reader and an avid collector, Mr Konwar possesses a good collection of books

comprising rare volumes.

Mr Ajit Lahon, BA (Hons), who was working as subject teacher in English at BPBM Higher Secondary School, also taught English in the initial stage of the college. Mr Keerty Baruah, MA, also served the Department for a period of around 2 years and left for Nazira Higher Secondary School. Mr Jadav Chandra Dutta, who hailed from Maibela, worked as a Lecturer in English for about 6 years. He served the Department even after the college was brought under deficit system in July, 1977. He endeared himself to all his students and colleagues for his outstanding qualities. Mr Dimbeswar Borah MA, who worked in and retired from BPBM Higher Secondary School as Subject Teacher in English, also extended his services to this college for a brief period in 1975. A voracious reader and a progressive thinker, Mr Borah has authored a good number of important books on wide-ranging issues. Mrs Junu Mahanta, MA from Dibrugarh University, worked in the Department for a few years and left for DDR College, Chabua. The year 1985 is remarkable for the department because in that year two ladies, Mrs Kankana Nath and Mrs Neela Barua, increased the strength of the department by joining as lecturers against regular vacant posts. But both of them left the college in the early part of the year 1992. Their departure left Prof R C Konwar single-handed. Mr Bipul Bhuyan from Aidewbari Tea Estate also served the Department for about two years until his appointment at Lawkua Tantria HS School.

Mr Sunil Dutta joined the Department in April, 1992 and has been serving the college since then. The enrolment of the college gradually increased and the demand for the Honours Programme grew. Dibrugarh University accorded permission for opening the much-desired BA Honours Programme in 1998 and it began forthwith. Initially, students offering Honours Programme were few in number. However, the number increased soon. Mr Dutta had been serving as the Head of the Department of English from 1st February, 2000 to the month of November, 2014, when he left for pursuing PhD work in the Department of English, Assam University, Silchar. He was awarded Teacher Fellowship by the University Grants Commission (UGC) under its Faculty Development Programme for a period of two years. His Ph D work was supervised by Dr Dipendu Das, Professor of English and Dr Jaydeep Chakravarty, Assistant Professor of English, of that university. He was awarded the Ph D degree in English in September, 2017 and the title of his thesis is “Redefining Nationalism: A Study of the Selected Plays of Asif Currimbhoy”. Currently, he is working as the Vice-principal of the college.

Dr. Basanta Goswami of Hengerabari, Guwahati also taught English for period nearly two years.

Ms. Deepanjali Gogoi, MA, joined the Department on 23rd December, 1993. She did her Ph.D. from Gauhati University under the supervision of Prof.(Dr.) Umesh Deka, Department of MIL of the same University on 1st July, 2014. The topic of her thesis is “The Role of English Language in Assamese Society and Culture”. She was awarded UGC Teacher Fellowship under Faculty Development Programme for two years extending from November, 2010 to November, 2012. Mrs

Momi Baruah, MA, too extended her services for a few years and left for Singapore.

Ms Anita Konwar, MA, M Phil, joined the Department on 12 July, 2008. The title of her M.Phil. Dissertation is “The Figure of the Father in D. H. Lawrence’s *Sons and Lovers* and *The Rainbow*”. She completed her Dissertation work under the supervision of Prof.(Dr.) Bijoy Kumar Danta, Head of the Department of English, Dibrugarh University. She was also awarded the degree of Ph.D. by Dibrugarh University in November, 2011. She carried out her Ph.D. work under the supervision of Prof. (Dr.) Tilottama Misra. The topic of her Ph.D. thesis is “Conceptualization of the Self in the Fictional Writings of Anita Desai”.

Thus the Department is ready with three Ph D degree holders to open Post-graduate classes and awaiting for sanction of the 4th, 5th and 6th posts.

In view of the increasing enrolment and consequent workload, the college authority has to engage teachers on contractual basis as regular posts have not been sanctioned for long. Mrs Anju Ara Begum MA was the first of such teachers in the Department of English. She has been rendering her best services since August 1996 in a high spirit of sacrifice and dedication. Many teachers served the department from time to time. They include Mrs Rashmi Mohan, MA. Mr Prodip Changmai MA, Mr Himangshu Bhuyan MA, Mr Dipankar Basumatary MA, Ms Pallabi Pritam Bodo MA, Mr Madhav Dutta MA, Mr Paramananda Panging MA, B Ed, Ms Nikumoni Gogoi MA, Ms Madhupoli Gogoi MA, Ms Parismita Buragohain MA PhD, Mr Nabajyoti Dutta MA, B.Ed, Ms Jebin Sultana, MA, D El. Ed, Md Amir Hussain, MA, Mr Arunav Das, MA, Mrs. Sikhmoni Devi and many more. Currently, Mrs Anju Ara Begum, Ms Ankita Baruah MA and Ms Abhilekha Mohan, MA are offering their selfless services to the Department. □

Dr. Sunil Dutta : Vice Principal, Sonari College. He is also Associate Professor in the department of English.

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ

ড° নিজুমণি চাংমাই

বছৰ বাগৰে সময়ৰ গতিশীলতাত। জীৱনৰ কাঠামোত পাৰ হৈ যায় অনুভৱৰ 'দস্তাবেজে'। বুৰঞ্জীয়ে আচোঁৰা সোণাৰিৰ বুকুত ১৯৭০ চনত স্থাপিত হোৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে ৫০টা বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীক চিহ্নটিত উল্লিখিত 'তেজস্বি নাৱধীতমস্তু' অৰ্থাৎ তেজ যুক্ত উজ্জ্বল, বুদ্ধিদীপ্ত আৰু জ্ঞানৰ আলোকেৰে উদ্ভাসিত মহাবিদ্যালয়খনৰ মেৰুদণ্ড গ্ৰন্থাগাৰটি প্ৰতিষ্ঠাপক গ্ৰন্থাগাৰিকা শ্ৰদ্ধাৰ বাণী দেৱী বাইদেউৱে তেখেতৰ সাধ্যানুসাৰে শৃংখলিত ৰূপত গঢ়ি তুলিছিল। মই এইখন মহাবিদ্যালয়ৰে ছাত্ৰী হোৱাৰ হেতুকে বাইদেউ মোৰ কলেজীয়া দিনৰে অতি পৰিচিত আৰু সন্মানীয়। সময়ে ঠিকনা সলনি কৰাৰ দৰেই মইও ২০০৭ চনৰ এপ্ৰিল মাহৰ পৰা বাইদেউৰ সহকৰ্মী তথা Assistant Librarian হিচাবে এই গ্ৰন্থাগাৰটিতে মোৰ ঠিকনা হ'ল। সন্মানৰ এটা ব্যৱধান ৰাখি আন্তৰিকতাৰে সৈতে প্ৰত্যেকটো কাম মোক বাইদেউৱে শিকাইছিল। এটা অনুষ্ঠান এখন ঘৰৰ দৰে, ঘৰখনৰ মূৰব্বীজনৰ, নিৰাপত্তা, দায়বদ্ধতা, আগ্ৰহ আৰু আন্তৰিকতাই যিদৰে ঘৰখন সজীৱ কৰি ৰাখে ঠিক তেনেদৰে বাণী বাইদেউৱে আমাৰ প্ৰতিজন সহকৰ্মীৰ সৈতে গ্ৰন্থাগাৰটি সজীৱ কৰি ৰাখিছিল। এই গ্ৰন্থাগাৰটি আৰম্ভণিতে যিহেতু মাত্ৰ কেইখনমান কিতাপ আৰু বিভিন্নজন শুভাকাংক্ষীৰ দান-বৰঙণিৰে (পুৰণি কিতাপ) যাত্ৰা আৰম্ভ হৈছিল সেয়েহে চতুৰ্থ বৰ্ষৰ

কৰ্মচাৰী ফণী দত্তৰে সৈতে বাইদেৱে গ্ৰন্থাগাৰটি পৰিচালনা কৰিছিল। সময়ৰ লগে লগে গ্ৰন্থাগাৰটি পৰিসৰ বাঢ়িল আৰু অস্থায়ীভাৱে বাইদেউৰ সৈতে কেইবাগৰাকী ব্যক্তিয়ে সহায় সেৱা আগবঢ়ালে। মই যেতিয়া গ্ৰন্থাগাৰটিত আহিছিলো তেতিয়া গ্ৰন্থাগাৰটি সম্পূৰ্ণৰূপে Manual System ত কাম-কাজ সমূহ চলি আছিল। আৰু তেতিয়া মুঠ কিতাপৰ সংখ্যা ৭০০০ ঘৰ চুইছিলগৈ। আনহাতে Book Self Softwareত Data Entry কাম বাইদেৱে কৰি আছিল। (Book Self is free windows software) মইও অলপ দিন Book Selfত Data Entry কৰিছিলো। কিন্তু সেইসময়ৰ মান্যবড় অধ্যক্ষ আৰু বাণী বাইদেউৰ আলোচনা আৰু তৎপৰতাত ২০০৮ চনৰ শেষৰফালে গুজৰাটৰ গান্ধীনগৰত INFLIBNET Centre ত SOUL (Software for University Library)ৰ Training ৰ বাবে যায়। তাৰ পাছত ক্ৰমে ২০০৯ চনৰ প্ৰথম ভাগৰ পৰাই Soul Softwareত Data Entry & Cataloging, Major Students Membership, Teachers' Membership, Serial Controlৰ কামসমূহ খৰখেদাকৈয়ে সম্পাদন কৰা হৈছিল। ইতিমধ্যে ২০১০ চনৰ মাৰ্চ মাহত বাণী বাইদেউৰ চাকৰি জীৱনৰ অৱসৰৰ দিন আনফালে ২০১০ চনতে NAACত দ্বিতীয় মূল্যায়নৰ তাৰিখ। মইও বিশেষ অভিজ্ঞতাৰে পুস্তক নোহোৱা বাবে কিছুমান ভুল-ত্রুটি ৰৈ গৈছিল। এই সুযোগতে প্ৰতিষ্ঠা

কালৰে পৰা এই গ্ৰন্থাগাৰটিত সেৱা আগবঢ়োৱা লোকসকলৰ নামসমূহ উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছো। তেখেতসকলৰ শ্ৰমৰ বিনিময়তে আজিৰ এই গ্ৰন্থাগাৰটি পূৰ্ণ পৰ্যায়ত উপনীত হৈছে।

বৰ্ষ	নাম	পদবী
১৯৭০-২০১০	বাণী দেৱী	গ্ৰন্থাগাৰিকা
১৯৭০ - ২০০৩	ফণী দত্ত	চতুৰ্থ বৰ্গৰ সহায়ক
১৯৯৪-৯৫	শ্ৰীমতী কমলা নেৱাৰ	গ্ৰন্থাগাৰ সহায়ক
১৯৯৬-৯৭	চৰলা হাজৰিকা	গ্ৰন্থাগাৰ সহায়ক
১৯৯৮- বৰ্তমানলৈকে	শ্ৰীপ্ৰদীপ বৈদ্য	গ্ৰন্থাগাৰ সহায়ক
২০০২-২০২২ (মাৰ্চ)	ৰাজীৱ মহন্ত	চতুৰ্থ বৰ্গৰ সহায়ক
২০০৭ বৰ্তমানলৈকে	ড° নিৰ্জুমণি চাংমাই	সহকাৰী গ্ৰন্থাগাৰিকা
২০০৯-২০১১	পুলিন চেতিয়া	চতুৰ্থ বৰ্গৰ সহায়ক
২০১১ - ২০১৬	সংগীতা ৰয়	গ্ৰন্থাগাৰিকা
২০১১ বৰ্তমানলৈকে	সজল দেৱ	চতুৰ্থ বৰ্গৰ সহায়ক
২০২১ বৰ্তমানলৈকে	শ্ৰীমতী স্বপ্নালী শইকীয়া	গ্ৰন্থাগাৰিকা

বৰ্তমানলৈকে গ্ৰন্থাগাৰটি সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিবৰ বাবে ব্যৱহৃত Software সমূহ (Library Management Software)

চন	Software	কামৰ বিৱৰণ	কম্পিউটাৰৰ সংখ্যা
২০০৭	Book Self	Book Entry	2
২০০৯	SOUL I.O.	Book Entry Cataloging, Major Students Membership, Serial Control	4
২০১০	D Space Institutional repository software	Collect and stored the teacher's own publication, sonari college research journal, Sonali etc.	5+4=9
২০১৫	SOUL 2.0 বৰ্তমানলৈকে	Book entry, cataloging Student membership,	11
২০১৮	Barcode technology	Circulation, OPAC All documents	11

২০১০ চনৰ NAAC ৰ মূল্যায়নৰ সময়ত গ্ৰন্থাগাৰটি Partially automated বুলি দেখুওৱাৰ পৰা গৈছিল। কিন্তু দুভাগ্যৰ বিষয় ২০১৩ চনৰ এটা দিনত হঠাৎ Software Problem ৰ বাবে গ্ৰন্থাগাৰটি পুনৰ Manual system লৈ ঘূৰি যাব লগা হৈছিল। ক্ৰমে ২০১৫ চনত INFLIBNETৰ সহায়ত SOUL 2.0 Software

টো পোৱাৰ বাবে পুনৰ Automation ৰ সকলো কাম বৰ্তমানলৈকে সুন্দৰভাৱে চলি আছে। আনহাতে স্বপ্নালী শইকীয়াৰ তৎপৰতাত বৰ্তমান গ্ৰন্থাগাৰটিত E-resource, open educational resource ইত্যাদিৰে গ্ৰন্থাগাৰটিত সকলো সুবিধাই উপলব্ধ। □

ড° নিৰ্জুমণি চাংমাই : সহকাৰী গ্ৰন্থাগাৰিকা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিদ্যায়তনিক গ্ৰন্থ, পত্ৰিকা আদি : এক আভাস

ড° অনিতা কোঁৱৰ

এখন মহাবিদ্যালয়ৰ সৃষ্টিশীল আৰু বৌদ্ধিক চৰ্চাৰ মাধ্যম হৈছে ইয়াৰ পৰা প্ৰকাশিত বিদ্যায়তনিক গ্ৰন্থ, পত্ৰিকা আৰু বিভাগীয় আলোচনীসমূহ। চৰাইদেউ জিলাৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অন্যতম প্ৰাণকেন্দ্ৰ স্বৰূপ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে সময়ে সময়ে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশিত বিদ্যায়তনিক তথা গৱেষণামূলক পত্ৰিকা, বিভাগীয় পত্ৰিকা, আলোচনী, সম্পাদিত গ্ৰন্থ, পাঠ্যপুথি, গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ, ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ আলোচনা চক্ৰৰ সম্পাদিত সংকলন, আত্ম-শিকন সামগ্ৰী লেখন আদিৰ জৰিয়তে সৃষ্টিশীল তথা বৌদ্ধিক মনৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন সময়ত প্ৰকাশিত বিভাগীয় পত্ৰিকা, আলোচনী আদিত সৃষ্টিশীল লেখাৰ জৰিয়তে বিদ্যায়তনিক তথা সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰলৈ বৰঙণি আগবঢ়াইছে। তলত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিদ্যায়তনিক গ্ৰন্থ আৰু পত্ৰিকাৰ এক চমু আভাস দাঙি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে।

শৈক্ষিক পত্ৰিকা :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক গোট ২০০৪ চনৰ জুন মাহত প্ৰথমখন শৈক্ষিক পত্ৰিকা "Academic

Journal of Sonari College" প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়। এই পত্ৰিকাখনৰ সম্পাদনা কৰে পৰানন কোঁৱৰে। এই পত্ৰিকাখনত মুঠ ১০টা লেখা প্ৰকাশ হয়। এই লেখাসমূহে জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য, পৰিৱেশ প্ৰদূষণ, বিজ্ঞান, গণিত, সাহিত্য, অৰ্থনীতি, গ্ৰন্থাগাৰ সন্মন্ধীয় বিভিন্ন গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে। এই পত্ৰিকাখনৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ক্ৰমে ড° বুদ্ধিন গগৈ, অনিন্দিতা পাল, পঙ্কজ হাজৰিকা, ড° বানা কোঁৱৰ, এ. কে. বৰপূজাৰী, এচ. এন. ৰাজখোৱা, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, মুহিধৰ চেতিয়া, ড° জ্যোতিমা ফুকন, বানু মহন, বীনা বৰঠাকুৰ, বাণী দেৱী, দীপাঞ্জলি গগৈ, ৰঘুনাথ কাগয়ুং আৰু পৰানন কোঁৱৰ।

Academic Journal of Sonari Collegeৰ দ্বিতীয় খণ্ডটি প্ৰকাশ হয় ২০০৯ চনৰ আগষ্ট মাহত। এই খণ্ডটি সম্পাদনা কৰে বীনা বৰঠাকুৰে। এই খণ্ডটিত মুঠ ১৫ টা মননশীল লেখা প্ৰকাশ হয়। এই খণ্ডটিৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ক্ৰমে - ৰতিপ্ৰভা গগৈ, অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱা, বাণী দেৱী, বীতা দত্ত, নিজুমণি চাংমাই, ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁই, পল্টু পাল, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, ড° জ্যোতিমা ফুকন, দীপাঞ্জলি গগৈ, অমৃত কুমাৰ বৰপূজাৰী, সুশীল কুমাৰ চুড়ী, নবীন গগৈ, অনিতা কোঁৱৰ আৰু পৰানন

কোঁৱৰ। এই খণ্ডটিৰ ভিন্ন ধৰ্মী লেখাসমূহে চৰাইদেউ মহকুমাৰ নৃ-গোষ্ঠীয় উপভাষা, বিশ্ব মন্দাৱস্থা, লোক-সংস্কৃতি, গ্ৰন্থাগাৰ, বনৌষধি, কীটনাশক আৰু মানৱ স্বাস্থ্য, চেৰিব্ৰেল পাল্চী ৰোগ, ইংৰাজী ভাষা, ইংৰাজী উপন্যাসৰ পৰ্যালোচনা, চাহ শ্ৰমিকৰ সামাজিক পৰিৱৰ্তন, পজমা, চৰাইদেউ মহকুমাৰ বুৰঞ্জীমূলক আৰু ভৌগোলিক বৃত্তান্ত, গণিত আৰু ৰসায়ন বিজ্ঞান সম্বন্ধীয় বিভিন্ন বিষয়ত আলোকপাত কৰিছে।

বিদ্যায়তনিক আৰু গৱেষণা পত্ৰিকা :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশিত গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ Sonari College Academic and Research Journal (SCARJ)ৰ প্ৰথম খণ্ডটি প্ৰকাশ হয় ২০১২ চনত। এই খণ্ডটো সম্পাদনা অধ্যাপক ড° বানা কোঁৱৰে। গৱেষণা পত্ৰিকাখনৰ এই খণ্ডটিত ২১ জন লেখক-লেখিকা ক্ৰমে ৰঘুনাথ কাগয়ুং, ৰীতা দত্ত, পদ্মকুমাৰী গগৈ, জ্যোতিৰেখা গগৈ, বানু মহন, ৰাজীৱ কটকী, প্ৰণীতা কলিতা, সুশীল চুড়ী, দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ, পি.কে. গগৈ, আৰ. কোঁৱৰ, এচ. এন. ৰাজখোৱা, অনিতা কোঁৱৰ, পি. কে. বৰুৱা, সুনীল দত্ত, লিণ্ডী গুড্‌উইন, লাকী চেতিয়া, নিজুমণি চাংমাই, ৰীনা বৰঠাকুৰ, ৰাজেন তামুলী, দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱাৰ গৱেষণামূলক লেখা প্ৰকাশ পায়। এই লেখাসমূহে লোক-সংস্কৃতি, শিক্ষা, শ্ৰেণীকোঠাত নাটকৰ কৌশল, উপন্যাস পৰ্যালোচনা, বিজ্ঞান, ৰাজনীতি, সমাজ বিজ্ঞান, গ্ৰন্থাগাৰ, পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন দিশত আলোকপাত কৰিছে।

Sonari College Academic and Research Journalৰ ২য় খণ্ডটিত ২০ জন লেখক-লেখিকা ক্ৰমে মনীষ ৰয়, ঋত্বিক মজুমদাৰ, ড° অনিতা কোঁৱৰ, নিজুমণি চাংমাই, ড° জ্যোতিৰেখা গগৈ, লাকী চেতিয়া, লিণ্ডী গুড্‌উইন, দীপাঞ্জলি গগৈ, পৰানন কোঁৱৰ, প্ৰণীতা কলিতা, মিলনজ্যোতি কৈৰী, দিগন্ত শৰ্মা, দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা, ড° অনুৰাধা শৰ্মা, পদ্মকুমাৰী গগৈ, ড° বানা কোঁৱৰৰ ১৬ টা গৱেষণামূলক লেখা প্ৰকাশ পায়। এই লেখাসমূহে ভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতি, নাৰী সবলীকৰণ, শিক্ষা, ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি আদি বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে।

এই খণ্ডটিৰ মুখ্য সম্পাদক আছিল অধ্যাপিকা ড° ৰীতা দত্ত আৰু সহকাৰী সম্পাদকদ্বয় আছিল ক্ৰমে

অধ্যাপক শ্ৰীৰঘুনাথ কাগয়ুং আৰু শ্ৰীপৰানন কোঁৱৰ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গৱেষণা পত্ৰিকা Sonari College Academic and Research Journalৰ তৃতীয় খণ্ডটি প্ৰকাশ পায় ২০১৪ চনত আৰু এই খণ্ডটিৰ সম্পাদনা কৰে অধ্যাপিকা ড° অনিতা কোঁৱৰে। এই খণ্ডটিত মুঠ ২০ টা গৱেষণামূলক লেখা প্ৰকাশিত হয়। এই খণ্ডটিৰ সহকাৰী সম্পাদিকাৰ দায়িত্ব পালন কৰে ক্ৰমে লাকী চেতিয়া, প্ৰণীতা কলিতা আৰু লিণ্ডী গুড্‌উইনে। এই খণ্ডটিৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ক্ৰমে - ড° সত্যবীৰ সিং, ড° অনিল কুমাৰ তেওচিয়া, ড° মীনা শেৰাৰট, ড° সুবোধ কুমাৰ ৰা, ড° ৰাজেন তামুলী, গুঞ্জ মিশ্ৰ, দেৱকী নন্দন ভট্ট, ভোলানাথ গুপ্ত, ৰীনা বৰঠাকুৰ, সুনীল দত্ত, পৰানন কোঁৱৰ, ড° ঋত্বিক মজুমদাৰ, চক্ৰপাণি পাটিল, সঙ্গীতা ৰয়, প্ৰণীতা কলিতা, ড° নীতা কলিতা বৰুৱা, নিজুমণি চাংমাই, প্ৰিয়াংকী শৰ্মা, লিণ্ডী গুড্‌উইন, লাকী চেতিয়া, ড° ৰীতা দত্ত, মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ, ৰঘুনাথ কাগয়ুং আৰু ৰেখামণি গগৈ। এই লেখাসমূহত ভাষা, সাহিত্য, ঔপনিৱেশিকতাবাদ, অৰ্থনীতি, স্থানান্তৰীকৰণ আৰু মানৱীয় নিৰাপত্তা, ম'বাইল ফোন আৰু স্বাস্থ্য, শান্তি আৰু সংঘাত, ৰুছা আৰু শিক্ষা, গ্ৰন্থাগাৰ, খাদ্য সন্তাৰ, মহিলাৰ অধিকাৰ, জনগোষ্ঠীয় সমস্যা, বিজ্ঞান বিষয়ক বিভিন্ন দিশ প্ৰতিফলিত হৈছে।

Sonari College Academic and Research Journal ৰ চতুৰ্থ খণ্ডটি ২০১৫ চনত প্ৰকাশিত হয়। এই খণ্ডটি সম্পাদনা কৰে অধ্যাপিকা ড° দীপাঞ্জলি গগৈয়ে। সহকাৰী সম্পাদিকাৰ দায়িত্বত আছিল ড° অনিতা কোঁৱৰ। এই খণ্ডটিত মুঠ ১৯ টা গৱেষণামূলক লেখা প্ৰকাশ হয়। এই খণ্ডটিৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ক্ৰমে- জ্যোতিকা বৰঠাকুৰ, ড° মনোজ কুমাৰ সিন্হা, নিশি বৰগোহাঁই, ধ্ৰুৱজ্যোতি শইকীয়া, লাকী চেতিয়া, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, অনিতা কোঁৱৰ, জ্যোতিপ্ৰসাদ ফুকন, চক্ৰপাণি পাটিল, দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ, মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ, সঙ্গীতা ৰয়, প্ৰণীতা কলিতা, লিণ্ডী গুড্‌উইন, ৰিতুপৰ্ণা দত্ত, বিনীতা শইকীয়া, মধুপলি গগৈ, নিজুমণি চাংমাই, ৰীতা দত্ত, ৰঘুনাথ কাগয়ুং, পদ্মকুমাৰী গগৈ আৰু ৰেখামণি গগৈ। এই লেখাসমূহে গল্প, কবিতা, উপন্যাসৰ পৰ্যালোচনা, মানৱ সম্পদ, সামাজিক বিকাশ, গ্ৰন্থাগাৰৰ ভূমিকা, বৈজ্ঞানিক ব্যৱস্থা, মানৱ অধিকাৰ, স্থানান্তৰীকৰণ, প্ৰব্ৰজনৰ সমস্যা, শৈক্ষিক মনস্তত্ত্ব, ইণ্ড'-চাইনীজ সম্প্ৰদায়, মানৱ স্বাস্থ্য

আদি বিভিন্ন দিশ সামৰি লৈছে।

Sonari College Academic and Research Journal ৰ পঞ্চম খণ্ডটি যুটীয়াভাৱে সম্পাদনা কৰে অধ্যাপিকা লিণ্ডী গুডউইন আৰু অধ্যাপক ড° চক্ৰপাণি পাতিৰে। এই খণ্ডটি প্ৰকাশ পায় ২০১৬ চনত। এই খণ্ডটিত মুঠ ১৮ টা গৱেষণামূলক লেখা প্ৰকাশ পায়। এই খণ্ডটিৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ক্ৰমান্বয়ে - পৰানন কোঁৱৰ, ড° অনিতা কোঁৱৰ, প্ৰণীতা কলিতা, ড° নীতা কলিতা বৰুৱা, লাকী চেতিয়া, ধ্ৰুৱজ্যোতি শইকীয়া, সঙ্গীতা বয়, ধনদা কোঁৱৰ, ড° নিজুমণি চাংমাই, ড° বিনীতা শইকীয়া, মধু পাল গগৈ, ড° বিষ্ণু দত্ত, প্ৰাসনা বৰুৱা, সুস্মিতা মহন, পৰিস্মিতা বুঢ়াগোহাঁই, বিপুল দে, জ্যোতিপ্ৰসাদ ফুকন, মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ, ড° বৰুণ দে, বঘুনাথ কাগয়ুং, পদ্মকুমাৰী গগৈ আৰু ৰেখামণি গগৈ। এই লেখাসমূহে লোক-সাহিত্য, নাটক, উপন্যাসৰ পৰ্যালোচনা, অৰ্থনৈতিক বিশ্লেষণ, শিক্ষা, বিষুৱভা আৰু কমিউনিষ্ট আন্দোলন, কৈশোৰ কালৰ সমস্যা, তথ্য আৰু পত্ৰিকা, গ্ৰন্থাগাৰ আৰু ICT, ইংৰাজী ভাষা শিক্ষণ, আত্মসহায়ক গোট, অসমীয়া উপ-জাতীয়তাবাদ, জনগোষ্ঠীয় সংঘাত আৰু অসম সাহিত্য সভা, গণিত, জৈৱ-বিজ্ঞান সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন দিশ আলোকপাত কৰিছে।

Sonari College Academic and Research Journal ৰ ষষ্ঠ খণ্ডটি সম্পাদনা কৰে অধ্যাপিকা ড° অনিতা কোঁৱৰে। এই খণ্ডটি প্ৰকাশ হয় ২০১৭ চনত। এই খণ্ডটিৰ সহ-সম্পাদিকা হৈছে পদ্মকুমাৰী গগৈ, প্ৰণীতা কলিতা, লাকী চেতিয়া আৰু লিণ্ডী গুডউইন। এই খণ্ডটিত মুঠ ১৯ টা গৱেষণামূলক লেখা প্ৰকাশ হয়। এই লেখাসমূহে কেৰালাৰ পিতৃতন্ত্ৰ, আয়ুৰ্বেদ আৰু বনৌষধি, জনগোষ্ঠী, মৌখিক পৰম্পৰা, স্বচ্ছ ভাৰত মিছন, উত্তৰ আধুনিক উপন্যাস, মিচেল ফুক, শেইক্সপীয়েৰৰ নাটক, জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ নাটক, সাধুকথা আৰু গ্ৰাম্য পুথিভঁৰাল, লোকগীত, ICT আৰু শিক্ষা, জনগোষ্ঠীয় পৰিচয়, হেৰল্ড পিণ্টাৰৰ নাটক, শিশু আৰু পুষ্টি, ৰাজনীতি, গণিত বিজ্ঞান তথা জৈৱ বিজ্ঞান সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন দিশত দৃষ্টিপাত কৰিছে। এই খণ্ডটিৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ড° গীতা ই, তনয়া দে, ড° আকুমলা ৱালিং, ড° ভোলানাথ গুপ্ত, শ্যামলিমা শইকীয়া, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ, দেৱযানি গগৈ, লিণ্ডী গুডউইন, নৱজ্যোতি দত্ত, নিৰ্মালী বৰকাকতি, পৰিস্মিতা বুঢ়াগোহাঁই, প্ৰণীতা কলিতা,

লাকী চেতিয়া, ধ্ৰুৱজ্যোতি শইকীয়া, সুস্মিতা মহন, ড° অনিতা কোঁৱৰ, জেস্মিন চেতিয়া, বঘুনাথ কাগয়ুং আৰু নিজুমণি চাংমাই।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশিত Sonari College Academic and Research Journal ৰ ৭ম খণ্ডটি ২০১৮ চনত প্ৰকাশিত হয়। এই খণ্ডটি যুটীয়াভাৱে সম্পাদনা কৰে অধ্যাপকদ্বয় মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ আৰু দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰে। এই খণ্ডটিত মুঠ ২১ টা লেখা প্ৰকাশ হয়। এই লেখাসমূহে অৰ্থনৈতিক অসমতা, জি. এচ. টি. আৰু পৰোক্ষ কৰ ব্যৱস্থা, ইংৰাজী নাটকৰ পৰ্যালোচনা, পৰিৱেশ সম্বন্ধীয় মূল্যবোধৰ শিক্ষা, জনগোষ্ঠীৰ পৰম্পৰাগত জ্ঞান, অভিজ্ঞতাবাদ (Empiricism), আত্ম-সংকল্পৰ অধিকাৰ, কৈশোৰকালত ছাত্ৰৰ আবেগিক সমন্বয়, সেউজ বজাৰ, কৃষিভিত্তিক বজাৰ, NGOৰ ভূমিকা, গ্ৰন্থাগাৰ আৰু স্বত্বাধিকাৰৰ (Copyright)ৰ প্ৰয়োগ, মে-ডাম-মে-ফি, ভাৰতীয় শ্ৰমিক শ্ৰেণী, কৃষিভিত্তিক উদ্যোগৰ শ্ৰমিক, ঔপনিৱেশিক শাসন আৰু চাহ বনুৱা, কবিতা, সাহিত্যৰ অনুবাদ, সামৰিক শাসনৰ অধীন সামাজ্যত নাৰী, বয়ঃসন্ধিৰ কিশোৰ-কিশোৰী সম্বন্ধীয় বিভিন্ন গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ৰ ওপৰত তথ্যভিত্তিক আলোচনা আগবঢ়াইছে। এই খণ্ডটিৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ক্ৰমে ড° পৰানন কোঁৱৰ, দিলীপ বৰুণ বৰুৱা, ড° সুনীল দত্ত, অঞ্জলি সাউদ, জ্যোতিপ্ৰসাদ ফুকন, ড° অনিতা কোঁৱৰ, লিণ্ডী গুডউইন, লাকী চেতিয়া, ধ্ৰুৱজ্যোতি শইকীয়া, ড° প্ৰণীতা কলিতা, মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ, দেৱযানী গগৈ, নিৰ্মালী বৰকাকতি, ৰিতুপৰ্ণা দত্ত, দীপজ্যোতি বৰা, ড° নিজুমণি চাংমাই, অভিশিখা বাইলুং, সত্যদীপ লহকৰ, হিমন্ত বৰগোহাঁই, বঘুনাথ কাগয়ুং, পদ্মকুমাৰী গগৈ, দিপীকা বৰুৱা আৰু দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ।

Sonari College Academic and Research Journal ৰ অষ্টম খণ্ডটি ২০১৯ চনত প্ৰকাশ হয় আৰু এই খণ্ডটি যুটীয়াভাৱে সম্পাদনা কৰে অধ্যাপকদ্বয় ক্ৰমে - ড° সুনীল দত্ত আৰু ড° বঘুনাথ কাগয়ুঙে। এই খণ্ডটিত মুঠ ৩১ টা গৱেষণামূলক লেখা প্ৰকাশ পায়। এই খণ্ডটিৰ মুঠ ৩২ জন লেখক-লেখিকা হৈছে ক্ৰমে - ধ্ৰুপদী ঘোষ, ড° পৰানন কোঁৱৰ, নিৰ্মালী বৰকাকতি, ড° অনিতা কোঁৱৰ, ড° প্ৰণীতা কলিতা, লিণ্ডী গুডউইন, ড° জ্যোতিপ্ৰসাদ শইকীয়া, ড° চক্ৰপাণি পাটিৰ, ইৰা দত্ত বৰা, অভিলাষা

ফুকন, লাকী চেতিয়া, দিপীকা বৰুৱা, পূৱালী বৰা, ড° নিজুমণি চাংমাই, নৱজ্যোতি দত্ত, ড° বঘুনাথ কাগ্‌য়ুং, অভিধিমা বাইলুং, ড° ৰাজীৱ কাগ্‌য়ুং, ৰক্তিম মেধি, ড° সুনীল দত্ত, ড° ধ্ৰুৱজ্যোতি নাথ, ড° গায়ত্ৰী চুতীয়া বৰদলৈ, ড° হৰেন হাজৰিকা, ড° যুগল খাৰঘৰীয়া, পদ্মকুমাৰী গগৈ, ৰেখামণি গগৈ, ড° ভাস্কৰজ্যোতি গগৈ, ড° শান্তনা দুৱৰা সন্দিকৈ, বিদ্যাৰ্থ বড়া, যতীন্দ্রনাথ শইকীয়া, জেল সিং য়েইন, ড° বিনীতা শইকীয়া গগৈ। এই লেখাসমূহে কলা, অৰ্থনীতি, অনুবাদৰ সমস্যা, শিশু বিকাশ, মিছনেৰী, সমাজ বিজ্ঞান, মানৱীয় নিৰাপত্তা, মহিলা সৱলীকৰণ, নাটক আৰু উপন্যাসৰ পৰ্যালোচনা, বিশেষ জনগোষ্ঠীৰ পটভূমি, গ্ৰন্থাগাৰ, লোকগীত, লোকসংস্কৃতি, লোকাচাৰ, ভাষিক সংঘাত, আধ্যাত্মিক জ্ঞান, বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গী, বনৌষধি গছ তথা জৈৱ-বিজ্ঞান সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন দিশৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে।

মহিলা কোষৰ পত্ৰিকা :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মহিলা অধ্যয়ন কোষৰ প্ৰথমখন পত্ৰিকা “উত্তৰণ” প্ৰকাশ হয় ২০০৯ চনত আৰু সম্পাদনা কৰে অধ্যাপিকা বানু মহনে। এই পত্ৰিকাখনত মুঠ ২৫ টা লেখা প্ৰকাশ পায়। লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ক্ৰমান্বয়ে ড° ৰাজেন তামুলী, ড° অঞ্জলি শৰ্মা, হৰপ্ৰিয়া বাৰুকিয়াল বৰগোহাঁঞি, ৰতিপ্ৰভা গগৈ, মীৰা ঠাকুৰ, নিবেদিতা ফুকন, দীপাঞ্জলি গগৈ, অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা, গুণলতা শইকীয়া, কুঞ্জ চলিহা, ৰশ্মি মহন ৰাজখোৱা, ৰানু মহন, ফুল কোঁৱৰ, অনিতা কোঁৱৰ, ৰুণু সন্দিকৈ, জোনালী বৰপূজাৰী, সুশীল কুমাৰ চুড়ী, ড° জ্যোতিমা ফুকন, বাণী দেৱী, সুনীল দত্ত, অঞ্জলি সাউদ দত্ত, বঘুনাথ কাগ্‌য়ুং, বিৰিধি কুমাৰ শইকীয়া, ৰীতা দত্ত, মৃদুলা শৰ্মা, চিন্ময় সুমন দত্ত। এই লেখাসমূহে নাটক, উপন্যাসৰ পৰ্যালোচনা, কবিতা, জীৱনী, নাৰী সৱলীকৰণ, ব্যক্তিত্ব আৰু শৈশৱকাল, কৈশোৰকালৰ সমস্যা, শিশুৰ চৰিত্ৰ গঠন আৰু সাধুকথা, মহাত্মা গান্ধী আৰু লিঙ্গসমতা, লোক-সংস্কৃতি, অন্ধবিশ্বাস, বিজ্ঞান আদি বিভিন্ন দিশৰ ওপৰত আলোচনা আগবঢ়াইছে।

সুদীৰ্ঘ বিৰতিৰ পাছত “উত্তৰণ”ৰ দ্বিতীয় খণ্ডটি প্ৰকাশ পায় ২০১৬ চনত আৰু এই খণ্ডটিৰ সম্পাদনা কৰে অধ্যাপিকাৱয় ক্ৰমে ড° অনিতা কোঁৱৰ আৰু লাকী চেতিয়াই। এই খণ্ডটিত মুঠ ১৬ টা লেখা প্ৰকাশ হয়।

লেখাসমূহে কৃষি আৰু নাৰী, অসমৰ ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ, স্বাস্থ্য আৰু ম'বাইল ফ'নৰ অপকাৰিতা, সংকটাপন্ন টাই আহোম ভাষা, নাৰী সৱলীকৰণ, বৈদিক সাহিত্য, বিষুৱাভা আৰু ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলন, চেমিষ্টাৰ পদ্ধতি আৰু পৰীক্ষা ব্যৱস্থা, নাৰী সৱলীকৰণত NGO ৰ ভূমিকা, মহিলাৰ স্বাস্থ্য, ভাৰতীয় পৰ্যটন উদ্যোগ, নাটক আৰু কবিতাৰ পৰ্যালোচনা আদি বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে। এই খণ্ডটিৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ক্ৰমে লিণ্ডী গুড্‌উইন, দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ, ৰীনা বৰঠাকুৰ, ড° অনিতা কোঁৱৰ, ড° নিজুমণি চাংমাই, সঙ্গীতা ৰয়, ধ্ৰুৱজ্যোতি শইকীয়া, লাকী চেতিয়া, প্ৰণীতা কলিতা, ধনদা কোঁৱৰ, চম্পা ৰাংচু, প্ৰিয়াঙ্কী শৰ্মা, ডলী চুতীয়া, ড° ৰীতা দত্ত, পদ্মকুমাৰী গগৈ, বিজয়লক্ষ্মী গগৈ, ৰেখামণি গগৈ আৰু ৰিতুপৰ্ণা দত্ত।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মহিলা অধ্যয়ন কোষৰক মুখপত্ৰ “উত্তৰণ”ৰ তৃতীয় সংখ্যা প্ৰকাশ হয় ২০১৮ চনত। এই সংখ্যাটিৰ যুটীয়া সম্পাদিকা হৈছে অধ্যাপিকাৱয় ৰীণা বৰঠাকুৰ আৰু ড° বিভা দত্ত নেওগ, ড° অন্তৰ্জ্যোতি গগৈ, ৰীণা বৰঠাকুৰ, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, ড° ৰীতা দত্ত, লিণ্ডী গুড্‌উইন, ৰেখামণি গগৈ, কেশৱী ভূঞা, কল্পনা বৰুৱাৰ ১০টা প্ৰবন্ধ, স্বৰ্ণালী গগৈ বৰাৰ অনুবাদ, গুণ বৰা, গীতাঞ্জলী হাজৰিকা ভূঞা, ড° জীৱন কলিতাৰ কবিতা আৰু মানিক পালৰ গল্প প্ৰকাশ হয়। এই লেখাসমূহে নাৰী সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন পৰ্যালোচনা, ভ্ৰমণ কাহিনী, কবিতা পুথিৰ আলোচনা, জ্যোতি প্ৰসাদৰ সৃষ্টিত সৌন্দৰ্য চেতনা, আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ সীতা বিষয়ক সংগ্ৰহণ, Indian Nationalist Historiography ইত্যাদি বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে।

আলোচনা চক্ৰত পঠিত গৱেষণা পত্ৰৰ সম্পাদিত সংকলন :

Environmental Degradation and Sustainable Development শীৰ্ষক গ্ৰন্থখনি ২০০৯ চনৰ ৪ আৰু ৫ ডিচেম্বৰত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ আৱণ্টিত পুঁজিৰে অনুষ্ঠিত কৰা ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ আলোচনা চক্ৰখনিত পঠিত গৱেষণামূলক লেখাসমূহৰ সংগৃহীত ৰূপ। গ্ৰন্থখনি সম্পাদনা কৰে অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰে। গ্ৰন্থখনিত মুঠ ২১ টা গৱেষণামূলক লেখা সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে।

এই লেখাসমূহে পাৰিপাৰ্শ্বিক অৱনমন, বহনক্ষম উন্নয়ন, ভূমিক্ষয়, ধানৰ বহন ক্ষমতা, খাদ্য নিৰাপত্তা, ক্ষুদ্ৰ চাহ খেতি, বনাঞ্চল ধ্বংস, বেমাৰত ব্যৱহৃত বনৌষধি গছৰ সংৰক্ষণ, সুগন্ধি গছ, পৰিৱেশ সন্মন্ধীয় শিক্ষা, কৃষি জৈৱ বৈচিত্ৰ্য, জৈৱ বৈচিত্ৰ্য সংৰক্ষণত NGO ৰ ভূমিকা, চৰাইদেউৰ সংৰক্ষিত বনাঞ্চল, পানীদিহিং পক্ষী অভয়াৰণ্য, গোলকীয় উষ্ণতা, ইক'টুৰিজিম ইত্যাদি বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত তথ্যসমৃদ্ধ আলোচনা আগবঢ়াইছে।

Government Schemes in North East India শীৰ্ষক গ্ৰন্থখনি বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ আৱণ্টিত পুঁজিৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ উদ্যোগত ২০১১ চনৰ ২৩ আৰু ২৪ ছেপ্টেম্বৰত অনুষ্ঠিত হোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ আলোচনা চক্ৰখনিত পঠিত গৱেষণামূলক লেখাসমূহৰ সংগৃহীত ৰূপ। এই গ্ৰন্থখনিত ২২ খন গৱেষণামূলক প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ পাইছে। এই লেখাসমূহে চৰকাৰী আঁচনিৰ নীতি, কাৰ্যকৰীকৰণ, মূল্যায়ন, মানৱ সম্পদ বিকাশ, অৰ্থনৈতিক উন্নয়নত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ভূমিকা, গ্ৰাম্য উন্নয়ন, উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ MGNREGA আঁচনি, সৰ্বশিক্ষা অভিযানৰ ভূমিকা, চৰকাৰী আঁচনি আৰু ক্ষুদ্ৰ চাহ উদ্যোগ, পৰ্যটন, পদপথৰ দোকানৰ দৰে ক্ষুদ্ৰ ব্যৱসায়, লিংগসমতা আৰু নাৰী সৰ্বলীকৰণত চৰকাৰী আঁচনিৰ ভূমিকা, গ্ৰন্থাগাৰ আৰু বৃত্তিগত বিকাশ, SHG আঁচনি, দুপৰীয়া আহাৰ আৰু অক্ষয়া পাত্ৰৰ মূল্যায়ন, গ্ৰাম্য অনাময় কাৰ্যসূচী PMEG কাৰ্যসূচী ইত্যাদি বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ উদ্যোগত ২৯ আৰু ৩০ মাৰ্চ, ২০১৩ তাৰিখে এখনি ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ আলোচনা চক্ৰ অনুষ্ঠিত হয়। আলোচনা চক্ৰৰ বিষয়বস্তু হৈছে, “উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ প্ৰেক্ষাপটত লোক-সংস্কৃতিঃ পৰম্পৰা আৰু পৰিৱৰ্তন”। “উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ লোক-সংস্কৃতি” শীৰ্ষক গ্ৰন্থখনি দুদিন ধৰি অনুষ্ঠিত হোৱা আলোচনা চক্ৰত পঠিত গৱেষণাপত্ৰসমূহৰ নিৰ্বাচিত আৰু সম্পাদিত সংকলন। এই গ্ৰন্থখন যুটীয়াভাৱে সম্পাদনা কৰিছে অধ্যাপক ৰঘুনাথ কাগয়ুং আৰু অধ্যাপিকা ড° ৰীতা দত্তই। গ্ৰন্থখনৰ লেখাসমূহত উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ লোক-ভাষা, লোক-উৎসৱ, লোক-নৃত্য, লোক-সাহিত্য, লোক-বাদ্য, লোক-কথা, লোক-বিশ্বাস, লোক-ধৰ্ম দৰ্শন, লোক-সাজ, লোক-খাদ্য, লোক

ৰীতি-নীতি ইত্যাদিৰ পৰম্পৰাগত আৰু পৰিৱৰ্তিত দিশৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে। এই গ্ৰন্থখনিত মুঠ ৯৪ জন লেখক-লেখিকাৰ গৱেষণামূলক লেখা সন্নিৱিষ্ট হৈছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰৰ পৰা প্ৰকাশিত গ্ৰন্থ :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ দ্বাৰা অনুদিত ‘চুকাফা অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ’ (Centre for Sukapha Studies and Research) অধীনত মহাবিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগে এটা প্ৰকল্প হাতত লয়। এই প্ৰকল্পৰ সমন্বয়ক অধ্যাপক সুশীল কুমাৰ চুড়ীৰ সম্পাদনাত সেইসময়ৰ চৰাইদেউ মহকুমাৰ বুৰঞ্জীমূলক কীৰ্তিচিহ্নসমূহৰ পৰ্যবেক্ষণ কৰি এখনি গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰা হয়। এই গ্ৰন্থখনিত জীৱেশ্বৰ মহন, লিঙী গুডুইন আৰু দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰৰ চাওলুং চুকাফা শীৰ্ষক লেখাৰ লগতে চৰাইদেউ মহকুমাৰ বুৰঞ্জীমূলক কীৰ্তিচিহ্নসমূহৰ আলোকচিত্ৰ সম্বলিত বিস্তৃত তথ্য আৰু প্ৰকল্পৰ প্ৰতিবেদন সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে। ইয়াৰ উপৰিও এই গ্ৰন্থখনিত শিৱসাগৰ জিলা, চৰাইদেউ মহকুমাৰ বুৰঞ্জীমূলক ঠাই, মধ্য অসম, ষ্টীলৱেল পথৰ মানচিত্ৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ দ্বাৰা অনুদিত “বুদ্ধ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ”ই (Buddha Study and Research Centre) "The Present Societal Relevance of Buddhist Ethics with Special Reference to Three Refugees" শীৰ্ষক এটা গৱেষণামূলক প্ৰকল্প হাতত লয়। The Societal Relevance of the Three Jewels and Buddhist Ethics শীৰ্ষক গ্ৰন্থখন উক্ত প্ৰকল্পৰে ফচল। এই গ্ৰন্থখন সম্পাদনা কৰিছে অধ্যাপক পি. কে. গগৈয়ে আৰু গ্ৰন্থখনিৰ লেখক-লেখিকাসকল হৈছে ড° গিৰীশ বৰুৱা, মলয়া বৰা, অধ্যাপক ললিত শ্যাম। এই লেখাসমূহত বুদ্ধৰ দৰ্শনৰ সামাজিক তথা নৈতিক মূল্য, সাম্প্ৰতিক চিন্তাধাৰা তথা সমাজত বুদ্ধৰ দৰ্শনৰ গুৰুত্ব শীৰ্ষক বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰা হৈছে।

Worldview : Eastern and Western নামৰ গ্ৰন্থখনি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ “বুদ্ধ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ”ৰ অধীনত চলি থকা "An Introductory Revision of the Comparative Study of Advaita

Phenomenology and Quantum Theoretical View of Reality" শীৰ্ষক গৱেষণামূলক প্ৰকল্পটোৰ প্ৰকাশিত ৰূপ। এই গৱেষণা গ্ৰন্থখনিত তিনিজন লেখক-লেখিকা ক্ৰমে প্ৰদীপ কুমাৰ গগৈ, বানা কোঁৱৰ আৰু মলয়া বৰাই অদ্বৈত, বুদ্ধিষ্টি, কাৰ্টেচিয়ান 'ফেনমেনলজি' (প্ৰপঞ্চবাদ) আৰু কোৱাণ্টাম তত্ত্বৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা বাস্তৱৰ এক সুন্দৰ তুলনামূলক আৰু বিশ্লেষণাত্মক আলোচনা দাঙি ধৰিছে।

বিভাগীয় পত্ৰিকা আৰু অন্যান্য :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় বিজ্ঞান সমিতিয়ে ২০০৮ চনত জিনপুল (Genepool) নামৰ এখন বিজ্ঞান আলোচনী প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়। এই আলোচনীখনৰ সম্পাদনা কৰে ড° জ্যোতিমা ফুকনে। এই আলোচনীখনত মুঠ ৩৫ টা বিজ্ঞানভিত্তিক লেখা প্ৰকাশ পায়। এই লেখাসমূহে সেউজ ৰসায়ন আৰু জৈৱ প্ৰযুক্তি, বৈজ্ঞানিক বিয়া, দুষ্প্ৰাপ্য গাঁড় আৰু কাছ প্ৰজাতি, মানুহৰ বিলাসী বেমাৰ, কীটনাশকৰ ব্যৱহাৰ, বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণ, জিন থেৰাপি, জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ সংৰক্ষণ, কৰ্কট ৰোগ, জৈৱ পদাৰ্থ বিজ্ঞান (Biophysics) নেন' প্ৰযুক্তিবিদ্যা (Nanotechnology), জেনেটিক ইঞ্জিনিয়াৰিং, পৰিৱেশ, খাদ্য আৰু জীৱ বিজ্ঞান সম্বন্ধীয় বিভিন্ন গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ IQAC (Internal Quality Assurance Cell)ৰ দ্বাৰা "আখৰা" নামৰ এখন পত্ৰিকা ২০০৮ চনত প্ৰকাশিত হয়। এই পত্ৰিকাখন সম্পাদনা কৰে সেইসময়ৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ বিজ্ঞান শাখাৰ ছাত্ৰ ননী মাধৱ ফুকনে। এই পত্ৰিকাখনত ৭ জন লেখক-লেখিকাৰ বন্ধুত্ব, বনাঞ্চল, প্ৰদূষণ, সংৰক্ষণ, মাতৃভাষা, ব্লেক হ'ল, শক্তিৰ সংকট ইত্যাদি বিষয়ক প্ৰবন্ধ, ২ জন লেখক-লেখিকাৰ গল্প, এগৰাকী লেখিকাৰ গ্ৰন্থ আলোচনা আৰু ১৮ জন লেখক-লেখিকাৰ মননশীল কবিতাৰ সমাহাৰ ঘটাইছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগে "Economic Forum of Sonari College" ৰ বেনাৰত ২০১০ চনত Oikonomia শীৰ্ষক এখন বিভাগীয় পত্ৰিকা প্ৰকাশ কৰে। এই পত্ৰিকাখনৰ সম্পাদনা কৰে বিভাগৰ অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰে। এই পত্ৰিকাখনিত ২০ জন লেখক-লেখিকাৰ লেখা প্ৰকাশ হয়। এই লেখাসমূহে

খাদ্য নিৰাপত্তা, অসমৰ অৰ্থনীতি, মানৱ বিকাশ, মুক্ত বজাৰ অৰ্থনীতি, মূল্যবৃদ্ধি, বজাৰ ব্যৱস্থা, শিশু শ্ৰম, ক্ষুদ্ৰ ঋণ, দৰিদ্ৰতা, জনসংখ্যা বৃদ্ধি, কৃষি কাৰ্য আৰু বিত্তীয় ঋণ, নিবনুৱা সমস্যা, গোলকীয় উষ্ণতা, ঘৰুৱা হিংসা, ই-বাণিজ্য আদি বিভিন্ন দিশৰ ওপৰত আলোকপাত কৰি পত্ৰিকাখনৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰিছে।

Oikonomia শীৰ্ষক পত্ৰিকাখনৰ দ্বিতীয় খণ্ডটি প্ৰকাশ হয় ২০১১ চনত। এই খণ্ডটিৰ সম্পাদনা কৰে অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰে। এই খণ্ডটিত মুঠ ১৭ টা লেখা প্ৰকাশ হয়। এই লেখাসমূহে চৰকাৰী আঁচনিৰ মূল্যায়ন, বাণিজ্যিক বেংক, মুদ্ৰাস্ফীতি, দৰিদ্ৰতা আৰু মানৱ বিকাশ, ভাৰতৰ পৰিকল্পনাৰ প্ৰেক্ষাপটত সবলীকৰণ, উদ্যোগখণ্ড, গ্ৰাম্য উন্নয়নত পঞ্চায়তীৰাজ ব্যৱস্থা, ক'লা টকা আৰু প্ৰত্যাহ্বান, নিবনুৱা সমস্যা, ৰাজহুৱা খণ্ডৰ প্ৰতিষ্ঠানসমূহ ইত্যাদি বিষয়ক বিভিন্ন দিশ সামৰি লৈছে।

বিভাগীয় পত্ৰিকা :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ক 'অসমীয়া বিভাগ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ'ই ২০১২ চনৰ ২৭ এপ্ৰিলত বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'আধাৰ'ৰ প্ৰথম সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰে। 'আধাৰ' সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্যসকল হৈছে অধ্যাপিকা ৰীতা দত্ত, অধ্যাপক ৰঘুনাথ কাগয়ুং আৰু অধ্যাপিকা পদ্মাকুমাৰী গগৈ। আধাৰৰ এই সংখ্যাটিত অসমীয়া বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ছটা কবিতা আৰু দুটা চুটিগল্প প্ৰকাশ হয়।

'অসমীয়া বিভাগ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ'ই সৃজনীমূলক পত্ৰিকা 'আধাৰ'ৰ দ্বিতীয় সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰে ২০১২ চনৰ ৫ ছেপ্টেম্বৰত। এই সংখ্যাটিৰ সম্পাদনা কৰে ভৱেশ গগৈয়ে। 'আধাৰ'ৰ এই সংখ্যাটিত মুঠ ৩ৰ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কবিতা, প্ৰবন্ধ, চুটিগল্প, সাধুকথা ইত্যাদি লেখাৰ জৰিয়তে প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে।

অসমীয়া বিভাগৰ সৃজনীমূলক বাৰ্ষিক পত্ৰিকা 'আধাৰ'ৰ তৃতীয় সংখ্যাটি প্ৰকাশ হয় ২০১৪ চনৰ ৫ আগষ্টত। এই সংখ্যাটিৰ সম্পাদনা কৰে বিদ্যুৎ বিকাশ চেতিয়াই। এই সংখ্যাটিত ২৪ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নিবন্ধ, চিন্তাকলা, সাময়িক চিন্তা, সাংস্কৃতিক চিন্তা, অনুভৱ শিল্প, নাৰী বিশেষ নিবন্ধ, কথা শিল্প, এক মিনিটৰ গল্প আৰু কবিতা প্ৰকাশ পাইছে।

সৃজনীমূলক পত্ৰিকা 'আধাৰ'ৰ চতুৰ্থ সংখ্যাটি প্ৰকাশ হয় ২০১৫ চনৰ ১১ এপ্ৰিলত। এই সংখ্যাটিৰ

সম্পাদিকা হৈছে সোণমণি পগাগ। এই সংখ্যাটিত ২৭ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কথাশিল্প, অনুভৱ, কবিতা, গীত, জ্ঞান-বিচিত্ৰা, প্ৰৱন্ধ আৰু সাময়িক চিন্তাৰ জৰিয়তে নিজৰ সাহিত্যিক প্ৰতিভা প্ৰকাশ কৰিছে।

অসমীয়া বিভাগৰ সৃজনীমূলক বাৰ্ষিক পত্ৰিকা 'আধাৰ'ৰ পঞ্চম সংখ্যাটি প্ৰকাশ হয় ২০১৬ চনৰ ২১ এপ্ৰিলত। এই সংখ্যাটিৰ সম্পাদক হৈছে সমীৰণ বৰগোহাঁই। এই সংখ্যাটিত ২২ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লেখা প্ৰকাশ হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিশেষ নিৰন্ধ, চিন্তা কলা, সাময়িক চিন্তা, অনুভৱ শিল্প, সোঁৱৰণ, কথাশিল্প আৰু কবিতাৰ জৰিয়তে সৃষ্টিশীল মনৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিছে।

অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক পত্ৰিকা 'আধাৰ'ৰ ষষ্ঠ সংখ্যাটি প্ৰকাশ হয় ২০১৭ চনৰ ১১ এপ্ৰিলত। এই সংখ্যাটিৰ সম্পাদকদ্বয় হৈছে দ্বীপজ্যোতি গগৈ আৰু দ্বীপজ্যোতি প্ৰধান। এই সংখ্যাটিত ২০ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে স্মৃতি মন্ত্ৰ, সাময়িক চিন্তা, বিশেষ নিৰন্ধ, অনুভৱ শিল্প, কবিতা, কথাশিল্প আৰু এক মিনিটৰ গল্পৰ জৰিয়তে সৃজনীমূলক প্ৰতিভা প্ৰকাশ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

'আধাৰ'ৰ সপ্তম সংখ্যাটি প্ৰকাশ হয় ২০১৮ চনত। এই সংখ্যাটিৰ সম্পাদকসকল হৈছে ক্ৰমে— জাহ্নবী বেকাৰ, পিংকী মালাকাৰ আৰু চুম্পী গগৈ। অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক পত্ৰিকা 'আধাৰ'ৰ অষ্টম সংখ্যাটি প্ৰকাশ হয় ২০২২ চনৰ ১৯ এপ্ৰিলত। এই সংখ্যাটিৰ উপদেষ্টামণ্ডলী হৈছে ক্ৰমে— ড° বীতা দত্ত, ড° ৰঘুনাথ কাগুং (বিভাগীয় প্ৰধান), পদ্মকুমাৰী গগৈ, ৰেখামণি গগৈ, কেশৱী ভূঞা আৰু বিদ্যার্থ বৰা। এই সংখ্যাটিত ১৬ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষয়িত্ৰীৰ লেখা প্ৰকাশ হৈছে।

সম্পাদিত গ্ৰন্থ :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মহিলা কোষে ২০২১ চনত Women in Various Fields : Roles and Contributions শীৰ্ষক এখনি গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়। গ্ৰন্থখনি যুটীয়াভাৱে সম্পাদনা কৰে অধ্যাপিকাৱয় ক্ৰমে- লিণ্ডী গুড্‌উইন আৰু ড° প্ৰণীতা কলিতাই। মুঠ ১৫ টা নাৰী সম্বন্ধীয় গৱেষণামূলক লেখাই গ্ৰন্থখনি সুসজ্জিত কৰিছে। এই লেখাসমূহত জনপ্ৰিয় সাহিত্য আৰু ঔপনিৱেশিক যুগৰ পূৰ্বৰ ভ্ৰমণ কাহিনীত নাৰীৰ অৱস্থান, যুদ্ধত মহিলাৰ ভূমিকা, মহিলাৰ শিক্ষা আৰু পিতৃতান্ত্ৰিক চিন্তাধাৰা, ঋতুসৰ সম্পৰ্কীয় সামাজিক নিয়ম-

নীতি, ঔপনিৱেশিক অসমত মহিলাৰ স্বাস্থ্য আৰু স্বাস্থ্য নীতি, নাৰীবাদী আন্দোলন আৰু কমলা ভাচিন, মহিলাৰ জীৱনত ক'ভিড ১৯ ৰ প্ৰভাৱ, মহিলাৰ ভোটাধিকাৰ আৰু সম ৰাজনৈতিক অধিকাৰ, অৰ্থনৈতিক সবলীকৰণ, সামাজিক বিকাশ আৰু লিঙ্গ বৈষম্য, পৰিৱেশ সংৰক্ষণত মহিলাৰ ভূমিকা, চাহ বাগিচাৰ মহিলা, ভাৰতবৰ্ষত মহিলা অধ্যয়ন কেন্দ্ৰৰ বিকাশ আৰু সবলীকৰণ ইত্যাদি বিষয়ক বিভিন্ন গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশৰ ওপৰত আলোকপাত কৰা হৈছে।

পাঠ্যপুথি :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈয়ে লক্ষীমপুৰ কেন্দ্ৰীয় মহাবিদ্যালয়ৰ দৰ্শন বিভাগৰ অধ্যাপনা কৰি থাকোতে ডিব্ৰুগড় আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক মহলাৰ দৰ্শন বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ পাঁচখন পাঠ্যপুথি লিখি উলিয়ায়।

ড° গগৈৰ দ্বাৰা লিখিত দৰ্শন প্ৰৱেশ (পাশ্চাত্য) সাধাৰণ দৰ্শন নামৰ পাঠ্যপুথিখন ডিব্ৰুগড় আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক মহলাৰ ২০১১-১২ চনৰ সংশোধিত নতুন পাঠ্যক্ৰমৰ ক'ৰ আৰু মেজৰ পাঠ্যক্ৰমৰ ওপৰত আধাৰিত। এই পাঠ্যপুথিখন প্ৰথম প্ৰকাশ হয় ২০০৭ চনৰ মাৰ্চ মাহত আৰু তৃতীয় সংস্কৰণ প্ৰকাশ হয় ২০১১ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহত। পাঠ্যপুথিখনৰ ১২ টা অধ্যায়ত দৰ্শনৰ প্ৰকৃতি, পৰিসৰৰ উপযোগিতাৰ লগতে জ্ঞানৰ সংজ্ঞা, তত্ত্ববিদ্যা, তত্ত্ববিদ্যা বিৰোধী মতবাদ, জ্ঞানৰ বিষয়বস্তু সম্পৰ্কীয় মতবাদ, সত্যতা সম্পৰ্কীয় তত্ত্ব, জ্ঞানৰ প্ৰৱৰ্গ, ঈশ্বৰ আৰু জগত সম্পৰ্কীয় মতবাদ, বিৱৰ্তন সম্পৰ্কীয় মতবাদ, মূল্যৰ অৰ্থ আৰু প্ৰকাৰ, জ্ঞানৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কীয় মতবাদ বিস্তৃতভাৱে আলোচনা কৰা হৈছে।

সমকালীন পাশ্চাত্য দৰ্শন [Contemporary Western Philosophy] : ড° গগৈৰ দ্বাৰা ৰচিত অন্য এখন পাঠ্যপুথি। এই পাঠ্যপুথিখন ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ষষ্ঠ যান্মাসিক আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ যান্মাসিকৰ দৰ্শন বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ লিখা হৈছে। এই পাঠ্যপুথিখন ২০০৮ চনৰ আগষ্ট মাহত প্ৰকাশ হয়। দ্বিতীয় সংস্কৰণ ২০১৪ চনৰ জানুৱাৰী মাহত প্ৰকাশ হয়। এই পাঠ্যপুথিখনৰ দহটা অধ্যায়ত সমকালীন বৃটিছ বাস্তৱবাদ, জি.ই. মূৰ, ব্ৰাট্ৰাণ্ড ৰাছেল, লুড উইগ উইট জেনষ্টাইন, এডমাণ্ড হৰ্ছাল, পি.এফ.ষ্ট্ৰাচন, উইলিয়াম জেমচ্, অস্তিত্ববাদ, এ.জে.আয়াৰ, আচৰণবাদৰ বিষয়ে

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বোধগম্য হোৱাকৈ সুন্দৰভাৱে ব্যাখ্যা কৰা হৈছে।

ড° গগৈয়ে ২০১০ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পঞ্চম ষাণ্মাসিক আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে পাশ্চাত্য তৰ্ক-বিজ্ঞান [Western Logic] নামৰ পাঠ্যপুথিখন লিখি উলিয়ায়। এই পাঠ্যপুথিখনৰ দ্বিতীয় সংস্কৰণ প্ৰকাশ হয় ২০১৩ চনত। এই পাঠ্যপুথিখনত মুঠ দহটা অধ্যায় আছে। এই দহটা অধ্যায়ত তৰ্কবিদ্যাৰ স্বৰূপ, প্ৰতীকাত্মক তৰ্ক বিজ্ঞান, বচন, সত্যতাফলন, নিগমন পদ্ধতি, পৰিমাণন তত্ত্ব, নিৰপেক্ষ ন্যায়, আগমন, প্ৰকল্প, মিলৰ পৰীক্ষণমূলক প্ৰণালীৰ বিষয়ে বিস্তৃতভাৱে আলোচনা কৰা হৈছে।

ভাৰতীয় দৰ্শন (প্ৰথম খণ্ড) : ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈৰ দ্বাৰা ৰচিত অন্যতম পাঠ্যপুথি। এই পাঠ্যপুথিখন স্নাতক প্ৰথম ছেমিষ্টাৰৰ দৰ্শন বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ ৰচনা কৰা হৈছে। এই পাঠ্যপুথিখন প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰকাশ হয় ২০১২ চনত। দ্বিতীয় সংস্কৰণ প্ৰকাশ হয় ২০১৩ চনত। এই পাঠ্যপুথিখনত মুঠ নটা অধ্যায় সন্নিৱিষ্ট হৈছে। এই নটা অধ্যায়ত লেখকে ভাৰতীয় দৰ্শনৰ স্বৰূপ, বেদ আৰু উপনিষদৰ দৰ্শন, চাৰ্বিক দৰ্শন, বৌদ্ধ দৰ্শন, জৈন দৰ্শন, ন্যায় দৰ্শন, বৈশেষিক দৰ্শন, সমসাময়িক ভাৰতীয় দৰ্শন, মীমাংসা দৰ্শন ইত্যাদি দৰ্শন বিষয়ক বিষয়বস্তু মনোগ্ৰাহীকৈ আলোচনা কৰিছে।

ড° গগৈয়ে ২০১৪ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ তৃতীয় ছেমিষ্টাৰ আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চতুৰ্থ ছেমিষ্টাৰৰ দৰ্শন বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ ভাৰতীয় দৰ্শন (দ্বিতীয় খণ্ড) শীৰ্ষক পাঠ্যপুথিখন লিখি উলিয়ায়। এই পাঠ্যপুথিখনত মুঠ সাতটা অধ্যায় আছে। এই সাতটা অধ্যায়ত লেখকে সাংখ্য দৰ্শন, যোগ দৰ্শন, মীমাংসা দৰ্শন, বেদান্ত দৰ্শন, ৰামানুজৰ বেদান্ত, ভাগৱত গীতাৰ দৰ্শন, ভাৰতীয় নীতি শাস্ত্ৰ ইত্যাদি দৰ্শন বিষয়ক বিভিন্ন বিষয়বস্তুৰ ওপৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বোধগম্য হোৱাকৈ বিস্তৃতভাৱে আলোচনা আগবঢ়াইছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱাৰ “ভাৰতৰ যুক্তৰাষ্ট্ৰীয় বিত্ত ব্যৱস্থা” স্নাতক শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উপযোগীকৈ লিখা এখন পাঠ্যপুথি। এই পাঠ্যপুথিখনত যুক্তৰাষ্ট্ৰীয় বিত্ত ব্যৱস্থা, ভাৰতৰ কৰ ব্যৱস্থা, কেন্দ্ৰীয় তথা ৰাজ্য চৰকাৰসমূহৰ বিত্তৰ গতিধাৰা, বাজেট ব্যৱস্থা, চৰকাৰী

ঋণ, ঘাটি বিত্ত ব্যৱস্থা, বিত্তীয় প্ৰশাসন ব্যৱস্থা ইত্যাদি বিভিন্ন বিষয় সামৰি বিস্তৃতভাৱে আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে।

ৰাজহুৱা অৰ্থনীতি প্ৰায়োগিক বিষয়সমূহ অধ্যাপক দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱাৰ দ্বাৰা লিখিত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ অৰ্থনীতি বিজ্ঞান মেজৰৰ দ্বিতীয় পাঠ্যক্ৰমৰ পাঠ্যপুথি। অৰ্থনীতি বিজ্ঞানত ক্ৰমাগতভাৱে গুৰুত্ব লাভ কৰা বিষয়সমূহৰ অন্যতম হৈছে ৰাজস্ব বিজ্ঞান বা ৰাজহুৱা অৰ্থনীতি। এই পাঠ্যপুথিখনত লেখকে তত্ত্বগত ধাৰণাবিলাকৰ উপৰিও ৰাজস্ব বিজ্ঞানৰ বিভিন্ন প্ৰায়োগিক দিশসমূহৰ পৰ্যালোচনা আগবঢ়াইছে।

প্ৰাৰম্ভিক সমষ্টিগত অৰ্থবিজ্ঞান ডিব্ৰুগড় আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক মহলাৰ পছন্দভিত্তিক মূল্যায়ন পদ্ধতি অনুসৰি অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিষয়ৰ দ্বিতীয় ষাণ্মাসিকৰ সন্মান (Honours) তথা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ Generic Elective ৰ আধাৰত প্ৰস্তুত পাঠ্যপুথি। এই পাঠ্যপুথিখনৰ লেখক হৈছে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ তথা অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপক দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা। এই পাঠ্যপুথিখনৰ সমষ্টিবাদী অৰ্থবিজ্ঞানৰ বিভিন্ন দিশ যেনে অৰ্থনীতিৰ সামূহিক চলকসমূহৰ আচৰণ, এখন অৰ্থনীতিৰ বিভিন্ন আৰ্থিক কাৰ্যকলাপ, অৰ্থনীতিৰ বিকাশ তথা উন্নয়ন সৃষ্টিৰ লগতে সামগ্ৰিক অৰ্থনৈতিক সমস্যাবিলাকৰ সমাধান ইত্যাদি বিষয়সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ বিস্তৃতভাৱে পৰ্যালোচনা কৰা হৈছে।

অধ্যাপক দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱাই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ অৰ্থনীতি মেজৰ পাঠ্যক্ৰমৰ আধাৰত ২০১৪ চনত পৰিৱেশ সম্বন্ধীয়া অৰ্থনীতি শীৰ্ষক পাঠ্যপুথিখন প্ৰস্তুত কৰি উলিয়ায়। পৰিৱেশীয়া অৰ্থনীতি অধ্যাপক দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা লিখিত পঞ্চমখন পাঠ্যপুথি। এই পাঠ্যপুথিখন ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পছন্দ ভিত্তিক মূল্যায়ন পদ্ধতিৰ পাঠ্যসূচী অনুসৰি স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিকৰ সন্মানৰ অৰ্থনীতি বিষয়ত সাধাৰণ পৰ্যায়ৰ ঐচ্ছিক, পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ সাধাৰণ পাঠ্যক্ৰমত অৰ্থনীতি বিষয়ত নিৰ্দিষ্ট ঐচ্ছিক আৰু ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক অৰ্থনীতি বিষয়ত সন্মানৰ বিষয়ত নিৰ্দিষ্ট ঐচ্ছিক আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ সাধাৰণ None Honours আৰু ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ সন্মান পাঠ্যক্ৰমৰ

ভিত্তিত প্ৰস্তুত পাঠ্যপুথি। এই পাঠ্যপুথিখনত পৰিৱেশীয় অৰ্থনীতিৰ অৱতাৰণা, মূল পৰিৱেশীয় সমস্যাসমূহ আৰু অৰ্থনৈতিক চিন্তাশীলতা, বাহ্যিকতাৰ তত্ত্ব, পৰিৱেশীয় নীতিৰ ৰূপৰেখা আৰু প্ৰয়োগ, বহনক্ষম উন্নয়ন, গোলকীয় পৰিৱেশ, পৰিৱেশীয় মূল্য নিৰূপণ আদি বিভিন্ন দিশ বিস্তৃতভাৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ আলোচনা কৰা হৈছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপিকা বীনা বৰঠাকুৰৰ দ্বাৰা লিখিত A Handbook of Nuclear Physics শীৰ্ষক পাঠ্যপুথিখন ছেমিষ্টাৰ ছিষ্টেমৰ ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিষয়ৰ ৬০৩ খন পেপাৰৰ আধাৰত প্ৰস্তুত কৰা হৈছে। ইয়াত নিউক্লিয়াচ পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ মূল কথাখিনি পাঠ্যক্ৰমৰ উপযোগীকৈ লিখা হৈছে।

“অসমীয়া গদ্য চয়ন” ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ স্নাতক ছেমিষ্টাৰ পদ্ধতিৰ চতুৰ্থ ষাণ্মাসিকৰ অসমীয়া বিষয়ৰ পাঠ্যপুথি। এই পাঠ্যপুথিখনৰ যুটীয়া সম্পাদক হৈছে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপিকা ড° ৰীতা দত্ত আৰু ধেমাজি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপিকা ড° বিভা দত্ত নেওগ। এই পাঠ্যপুথিখনৰ সাতটা সংস্কৰণ প্ৰকাশ হৈছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° লাকী চেতিয়াই ২০১৩ চনত ভাৰতীয় ৰাজনৈতিক চিন্তা-ধাৰা শীৰ্ষক পাঠ্যপুথিখন প্ৰস্তুত কৰি উলিয়ায়। এই পাঠ্যপুথিখন ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক মহলাৰ পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ মেজৰ পাঠ্যক্ৰম অনুসৰি প্ৰস্তুত কৰা হৈছে। ভাৰতীয় ৰাজনৈতিক চিন্তা-ধাৰালৈ অৱদান আগবঢ়োৱা দহজন বিখ্যাত ভাৰতীয় ৰাজনৈতিক দাৰ্শনিকক এই পুথিখনত সামৰি লোৱা হৈছে। তেখেতসকল হ'ল - কোটিল্য, বৌদ্ধ, চাভাৰকাৰ, ইকবাল, মহাত্মা গান্ধী, জৱাহৰলাল নেহৰু, জ্যোতিবা ফুলে, আশ্বদকাৰ, জয় প্ৰকাশ নাৰায়ন আৰু মানবেন্দ্ৰনাথ বয়। পাঠ্যপুথিখন ২০১৩ চনৰ জুলাই মাহত প্ৰকাশিত।

শিক্ষাৰ সমাজতাত্ত্বিক বুনীয়াদ শীৰ্ষক পাঠ্যপুথিখন ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ স্নাতক মহলাৰ শিক্ষা বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ প্ৰস্তুত কৰা হৈছে। এই পুথিখন প্ৰকাশ হয় ২০১৯ চনৰ জুন মাহত। এই পাঠ্যপুথিখনৰ চাৰিজন লেখক-লেখিকা হৈছে

ড° প্ৰণীতা কলিতা, লক্ষ্মোদৰ শইকীয়া, ড° পাৰুল দাস আৰু নীলাম্বী শইকীয়া। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° প্ৰণীতা কলিতাই পুথিখনৰ দ্বিতীয় অধ্যায়ত সামাজিকীকৰণ, সামাজিক গতিশীলতা, আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয়কৰণ আৰু পঞ্চম অধ্যায়ত গণতন্ত্ৰত শিক্ষাৰ প্ৰকৃতি, ভূমিকা, একনায়কত্ববাদ, সাম্যবাদ, ধৰ্মনিৰপেক্ষতাবাদ ইত্যাদি বিষয়ত আলোচনা আগবঢ়াইছে।

আত্ম-শিকন সামগ্ৰী [Self-Learning Material (SLM)] :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপক দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱাই ২০১১ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দূৰ শিক্ষা সঞ্চালকালয়ৰ অধীনত স্নাতক কলা পাঠ্যক্ৰমৰ অৰ্থবিজ্ঞান প্ৰথম পাঠ্যসূচীৰ (১০১০০) ব্যক্তিগত অৰ্থবিজ্ঞান (খণ্ড-৪) ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ প্ৰস্তুত কৰি উলিয়ায়। দূৰ শিক্ষাৰ অধীনত পঢ়ি থকা স্নাতক কলা পাঠ্যক্ৰমৰ অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এই SLMখন পাঠ্যপুথি হিচাপে গ্ৰহণ কৰি আহিছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপক ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুঙে কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰম অসমীয়া চতুৰ্থ পাঠ্য বিষয়, সাহিত্য শাখাৰ বাবে দ্বিতীয় খণ্ড-খ, অধ্যায়-৮, অধ্যায়ৰ নাম— জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ ৰূপালীম নাটক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ প্ৰস্তুত কৰি উলিয়ায়। এই SLMখনৰ [Self Learning Material] প্ৰথম প্ৰকাশ হয় ২০১৩ চনত আৰু দ্বিতীয় প্ৰকাশ হয় ২০১৬ চনৰ মাৰ্চ মাহত।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° লাকী চেতিয়াই ২০১৫ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দূৰ শিক্ষা সঞ্চালকালয়ৰ স্নাতক কলা শাখাৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ সন্মান পাঠ্যক্ৰমৰ পেপাৰ ১০১ খণ্ড-২ ৰাজনৈতিক তত্ত্ব [Political Theory]ৰ গোট-২ ৰাষ্ট্ৰৰ উৎপত্তি, দৈৱিক উৎপত্তি, সামাজিক চুক্তি, ক্ৰমবিৱৰ্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি উলিয়ায়। ইয়াৰ উপৰিও তেখেতে দূৰ শিক্ষা সঞ্চালকালয়ৰ স্নাতক কলা শাখাৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান সাধাৰণ পাঠ্যক্ৰমৰ [PSCG] ভাৰত চৰকাৰ আৰু ৰাজনীতিৰ খণ্ড-৩,

গোট-১, যুক্তৰাষ্ট্ৰ, খণ্ড-৪, গোট-২, ভাৰতীয় সংসদৰ ওপৰত ২০১৬ চনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে আত্মশিকন সামগ্ৰী [Self Learning Material] প্ৰস্তুত কৰে। ড° চেতিয়াই ২০১৯ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত দূৰ শিক্ষা সঞ্চালকালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ৰ “Comparative Political System” পেপাৰ-১০৩ খণ্ড-৪, গোট-৪ “Indentity Politics” ৰ ওপৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে আত্মশিকন সামগ্ৰী [SLM] প্ৰস্তুত কৰে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° অনিতা কোঁৱৰে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত দূৰ শিক্ষা সঞ্চালকালয়ৰ স্নাতক পাঠ্যক্ৰমৰ General English আৰু Alternative English Course1 Self Learning Material (আত্ম শিকন সামগ্ৰী) লিখি উলিয়ায়। তেখেতে General English Course1 “Unit 3- Experiences of Adolescence by Nirad C. Chaudhuri” আৰু Alternative English Course1 Unit 4- Bhisham Sahni : Dinner for the Boss” ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযোগীকৈ প্ৰস্তুত কৰে। এই আত্ম শিকন সামগ্ৰী [SLM] দুখন ২০১২ চনত প্ৰকাশিত হয়। ড° কোঁৱৰে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দূৰ শিক্ষা সঞ্চালকালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰমৰ ইংৰাজী বিষয়ৰ (২০৪) “Block : I Criticism Before the 20th Century”ৰ “Unit 1 : The Poetics by Aristotle” ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কাৰণে লিখি উলিয়ায়। এই আত্ম-শিকন সামগ্ৰী [Self Learning Material] খন প্ৰকাশ হয় ২০১৪ চনত। ইয়াৰ উপৰিও ড° কোঁৱৰে ২০১৭ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰমৰ ইংৰাজী বিষয়ৰ “Course : 203 (Contemporary Indian Writing in English)”ৰ “Block II (Part I) : Fasting, Feasting by Anita Desai” আৰু “Course : 103 (Drama)ৰ “Block II (Part I) : Shakespeare’s Hamlet”ৰ ওপৰত আত্ম-শিকন সামগ্ৰী [Self Learning Material] ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কাৰণে লিখি উলিয়ায়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মহিলা অধ্যয়ন কোষৰ মুখপত্ৰ “উত্তৰণ”ৰ তৃতীয় সংখ্যা প্ৰকাশ হয় ২০১৮ চনত। এই সংখ্যাটিৰ যুটীয়া সম্পাদিকা হৈছে অধ্যাপিকাদয় বীনা বৰঠাকুৰ আৰু ড° বীতা দত্ত। এই সংখ্যাটিত ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ, ড° বিভা দত্ত নেওগ, ড° অন্নজ্যোতি গগৈ, বীনা বৰঠাকুৰ, টংকেশ্বৰ

বৰুৱা, ড° বীতা দত্ত, লিণ্ডী গুডউইন, ৰেখামণি গগৈ, কেশৱী ভূঞা, কল্পনা বৰুৱাৰ ১০ টা প্ৰবন্ধ, স্বৰ্ণালী গগৈ বৰাৰ অনুবাদ, গুণ বৰা, গীতাজলি হাজৰিকা ভূঞা, ড° জীৱন কলিতাৰ কবিতা আৰু মাণিক পালৰ গল্প প্ৰকাশ হয়।

এই লেখাসমূহে নাৰী সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন পৰ্যালোচনা, ভ্ৰমণ কাহিনী, কবিতা পুথিৰ আলোচনা, জ্যোতি প্ৰসাদৰ সৃষ্টিত সৌন্দৰ্য চেতনা, আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যত সীতা বিষয়ক সংগ্ৰহণ, Indian Nationalist Historiography ইত্যাদি বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে।

গ্ৰন্থপঞ্জী :

1. Academic Journal of Sonari College

Konwar, Paranan, ed. Academic Journal of Sonari College. Vol. 1. Sonari : Sonari College Teachers' Unit, 2004

Borthakur, Rina, ed. Academic Journal of Sonari College. Vol. 2. Sonari: Sonari College Teachers' Unit, 2009

2. Research Journals publication from Sonari College

Konwar, Dr. Rana, ed. Sonari College Academic and Research Journal. Vol.1. Sonari: Sonari College Research Committee, 2012.

Dutta, Dr. Reeta, ed. Sonari College Academic and Research Journal. Vol. 2. Sonari; Sonari College Research Committee, 2013.

Konwar, Dr. Anita, ed. Sonari College Academic and Research Journal. Vol. 3. Sonari; Sonari College Research Committee, 2014.

Gogoi, Dr. Deepanjali, ed. Sonari College Academic and Research Journal. Vol. 4. Sonari, Sonari College Research Consultancy Cell, 2015.

Goodwin, Lindy, and Dr. Chakrapani Patir, eds. Sonari College Academic and Research Journal. Vol. 5. Sonari; Sonari College Research Consultancy Cell, 2016.

Konwar, Dr. Anita, ed. Sonari College Academic and Research Journal. Vol. 6.,

Sonari; Sonari College Research Consultancy Cell, 2017

Konwar, Manuranjan and Dibyajyoti Konwar, eds. Sonari College Academic and Research Journal. Vol. 7. Sonari: Sonari College Research Consultancy Cell, 2018.

Dutta, Dr. Sunil, and Dr. Raghunath Kagyung, ed. Sonari College Academic and Research Journal. Vol. 8. Sonari. Sonari College Research Consultancy Cell, 2019.

3. Journal of Women Cell, Sonari College

Mohan, Ranu, ed. Uttaran. Vol. I. Sonari; Principal, Sonari College, 2009.

Konwar, Dr. Anita, and Lucky Chetia, eds. Uttaran. Vol. II. Sonari. Sonari College Women Cell, 2016.

ড° বীতা দত্ত আৰু বীনা বৰঠাকুৰ, যুটীয়া সম্পাদিকা, উত্তৰণ, অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, ২০১৮।

4. Seminar Proceedings

Konwar, Paranan, ed. Environmental Degradation and Sustainable Development. Sonari. Sonari College, 2009.

Konwar, Paranan, ed. Government Schemes in North East India. Sonari College: Buddha Study and Research Centre, 2012.

Kagyung, Raghunath, and Dr. Reeta Dutta, eds. Uttar-Pub Bharator Loka-Sanskriti. Guwahati: Asian Views Dot Net for Sonari College, 2013.

5. Books published from the Study and Research Centres of Sonari College

Suri, Sushil Kr. ed. Chao Lung Sukapha: Reformer and State Builder. Sonari College: Centre for Sukapha Studies and Research, 2012.

Gogoi, P.K., ed. The Societal Relevance of the Three Jewels and Buddhist Ethics. Sonari College: Buddha Study and Research Centre, 2012.

Gogoi, Pradip K, Rana Konwar and Malaya Borah. World Views : Eastern and Western. Guwahati: MRB Publishers, 2012.

6. Departmental Journals and Others :

Phukon, Dr (Mrs) Jyotima, Genepool

Vol. 1, No. 1 Sonari: Sonari College, Science Society, 2008

Phukan, Nanimadhab, ed. Aakhara. IQAC, Sonari College, 2008.

Konwar, Paranan, ed. Oikonomia. Vol. I, Sonari: Economic Forum of Sonari College, 2010.

Konwar, Paranan, ed. Oikonomia. Vol. II. Sonari: Economic Forum of Sonari College, 2011.

7. বিভাগীয় পত্রিকা আৰু অন্যান্য :

দত্ত, বীতা, বঘুনাথ আৰু পদ্মকুমাৰী গগৈ, সম্পাদকত্ৰয়, আধাৰ, প্ৰথম সংখ্যা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, অসমীয়া বিভাগ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ, ২০১২

গগৈ, ভৱেশ, সম্পাদক, আধাৰ, দ্বিতীয় সংখ্যা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, অসমীয়া বিভাগ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ, ২০১২।

চেতিয়া, বিদ্যুৎ বিকাশ, সম্পাদক, আধাৰ, তৃতীয় সংখ্যা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ, ২০১৪।

পগাগ , সোণমণি, সম্পাদিকা, আধাৰ, চতুৰ্থ সংখ্যা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ, ২০১৫।

বৰগোহাঁই, সমীৰণ, সম্পাদক, আধাৰ, পঞ্চম সংখ্যা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ, ২০১৬।

গগৈ, দ্বীপজ্যোতি আৰু দ্বীপজ্যোতি প্ৰধান, সম্পাদকত্ৰয়, আধাৰ, ষষ্ঠ সংখ্যা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ, ২০১৭।

বেকাৰ, জাহ্নবী, পিংকী মালাকাৰ আৰু চুম্পী গগৈ সম্পাদকত্ৰয়, আধাৰ, সপ্তম সংখ্যা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ, ২০১৮।

দত্ত, ড° বীতা, ড° বঘুনাথ কাগ্যুং, পদ্মকুমাৰী গগৈ, বেখামণি গগৈ, কেশৰী ভূঞা আৰু বিদ্যার্থ বৰা, উপদেষ্টামণ্ডলী আধাৰ, অষ্টম সংখ্যা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, অসমীয়া অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা কেন্দ্ৰ, ২০২২।

8. Book Published from Women Cell,

Sonari College

Goodwin, Lindy L., and Dr. Pronita Kalita, eds. Women in Various Fields : Roles and Contributions. Sonari College: Women's Cell, 2021.

9. Text Books :

বৰুৱা, দিলীপ বৰুৱা. ভাৰতৰ যুক্তৰাষ্ট্ৰীয় বিত্ত ব্যৱস্থা. সাপেখাতী : আই.চি.এম.এচ কম্পিউটাৰ চেণ্টাৰ, ২০০৫

বৰুৱা, দিলীপ বৰুৱা. ৰাজহুৱা অর্থনীতি প্ৰায়োগিক বিষয়সমূহ. ধেমাজিঃ কিৰণ প্ৰকাশন, ২০১৪

বৰুৱা, দিলীপ বৰুৱা. প্ৰাৰম্ভিক সমষ্টিগত অর্থবিজ্ঞান (Introductory Macro Economics) গোলাঘাট, সৰস্বতী প্ৰকাশন, ২০২০.

বৰুৱা, দিলীপ বৰুৱা, পৰিৱেশ সম্বন্ধীয় অর্থনীতি, ধেমাজিঃ কিৰণ প্ৰকাশন, ২০১৪।

বৰুৱা, দিলীপ বৰুৱা. পৰিৱেশীয় অর্থনীতি গোলাঘাট, সৰস্বতী প্ৰকাশন, ২০২০

Borthakur, Rina. A Handbook of Nuclear Physics Dhemaji : Kiran Prakashan, 2014

দত্ত, ড° ৰীতা, আৰু ড° বিভা দত্ত নেওগ, সম্পাদিত, অসমীয়া গদ্য চয়ন, ডিব্ৰুগড়; কৌস্তভ প্ৰকাশন, ২০১৩

চেতিয়া, লাকী আৰু ধ্ৰুৱজ্যোতি শইকীয়া ভাৰতীয় ৰাজনৈতিক চিন্তাধাৰা যোৰহাট; ইউনিকা প্ৰকাশন, ২০১৩

লম্বোদৰ শইকীয়া ড° পাৰুল দাস, নীলাক্ষী শইকীয়া, ড° প্ৰণীতা কলিতা, শিক্ষাৰ সমাজতাত্ত্বিক বুনিয়াদ গুৱাহাটীঃ ষ্টুডেণ্টচ্ ষ্টৰ্ভ্, ২০১৯

ড° বিমলচন্দ্ৰ গগৈ, দৰ্শন প্ৰৱেশ (পাশ্চাত্য সাধাৰণ দৰ্শন), উত্তৰ লক্ষীমপুৰ, দত্ত প্ৰকাশন ২০০৭, ড° বিমলচন্দ্ৰ গগৈ, সমকালীন পাশ্চাত্য দৰ্শন [Contemporary Western Philosophy] ধেমাজি, কিৰণ প্ৰকাশন, ২০০৮

ড° বিমলচন্দ্ৰ গগৈ, পাশ্চাত্য তৰ্ক-বিজ্ঞান [Western Logic], ধেমাজি, কিৰণ প্ৰকাশন, ২০১০

ড° বিমলচন্দ্ৰ গগৈ, ভাৰতীয় দৰ্শন (প্ৰথম খণ্ড), ধেমাজি, কিৰণ প্ৰকাশন, ২০১২

ড° বিমলচন্দ্ৰ গগৈ, ভাৰতীয় দৰ্শন (দ্বিতীয় খণ্ড), ধেমাজি, কিৰণ প্ৰকাশন, ২০১৪ □

ড° অনিতা কোঁৱৰ : সহকাৰী অধ্যাপিকা, ইংৰাজী বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাৰ্ষিক আলোচনী “সোণালী”ৰ এক আলোকপাত

যুগ্মতকৰ্তা : পদ্মকুমাৰী গগৈ

মহাবিদ্যালয় আলোচনী এনে এক বৌদ্ধিক মঞ্চ য'ত সূক্ষ্ম অনুভৱেৰে যুক্তিপূৰ্ণ চিন্তাৰে শব্দ শিল্পৰ সাধনাত ব্ৰতী হ'বলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সুযোগ লাভ কৰে আৰু অনুপ্ৰেৰণা পায়। এক অৰ্থত মহাবিদ্যালয় আলোচনীসমূহ বৌদ্ধিক বিকাশৰ, মননশীলতাৰ দাপোণ স্বৰূপ।

১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টতে প্ৰতিষ্ঠা হোৱা সোণালী মহাবিদ্যালয়ে ২০২০ চনৰ ৫ আগষ্টত পঞ্চাশ বছৰ অৰ্থাৎ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে। এই সুদীৰ্ঘ পঞ্চাশটা বছৰত মহাবিদ্যালয় আলোচনী ‘সোণালী’ৰ বহুকেইটা সংখ্যা প্ৰকাশিত হৈছিল। এই সুদীৰ্ঘ সময়ছোৱাত মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা লাভ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভিতৰত যিসকলে নিজৰ চিন্তাধাৰা, অনুভৱ আলোচনীৰ পাতত লিপিবদ্ধ কৰি থৈ গৈছে সেইসকলৰ লেখাসমূহৰ উল্লেখ আমাৰ লেখাটিত অন্তৰ্ভুক্ত হ'ব। লেখাটিৰ পৰিসৰৰ সীমাবদ্ধতাৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰি আলোচনীত অন্তৰ্ভুক্ত লেখাসমূহৰ পৰ্যালোচনা কৰাটো সম্ভৱ নহ'ব। সাধাৰণতে পঞ্চাশ বছৰৰ আলোচনী বুলি ক'লে পঞ্চাশটা সংখ্যাৰ কথাই মনলৈ আহে যদিও বিভিন্ন কাৰণত পঞ্চাশটা সংখ্যা প্ৰকাশিত হোৱা নাছিল। প্ৰকাশিত সংখ্যাসমূহৰো সকলোবোৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰত সংৰক্ষিত ৰূপত উপলব্ধ নহয়। যিসমূহ আলোচনী ‘মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ’ত সংৰক্ষিত হৈ আছে আৰু লগতে যিকেইখন আলোচনীৰ সম্পাদকৰ লগত ব্যক্তিগতভাৱে যোগাযোগ কৰিব পাৰিছোঁ সেইসমূহৰ ভিত্তিতহে লেখাটি প্ৰস্তুত কৰা হৈছে।

সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথমখন ‘মহাবিদ্যালয়

আলোচনী’ ১৯৭২-৭৩ আৰু ১৯৭৩-৭৪ বৰ্ষৰ লেখাসমূহ একত্ৰিত কৰি প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। আলোচনীখনৰ সম্পাদনা কৰিছিল পুণেশ্বৰ দিহিঙ্গীয়া আৰু সোণবৰ গগৈয়ে।

১৯৮৩-১৯৮৪ বৰ্ষত চন্দন কাকতিৰ সম্পাদনাত মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বিতীয়খন আলোচনী প্ৰকাশিত হৈছিল। দুখৰ বিষয় উক্ত দুয়োখন আলোচনীৰ কপি বিচাৰি পোৱা নগ'ল। ১৯৮৫-৮৬ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ সম্পাদক ৰাতুল চেতিয়া ফুকন। তেখেতৰ লগত ব্যক্তিগতভাৱে যোগাযোগ কৰি জানিব পাৰিলোঁ যে ১৯৮৫-৮৬ বৰ্ষৰ আলোচনীখন পৰৱৰ্তী ১৯৮৬-৮৭ বৰ্ষৰ সম্পাদক মহেশ গদুকাৰ লগতে একেলগে একেটা সংখ্যাতে প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছিল। কিন্তু এই সংখ্যাৰ আলোচনীখনত পূৰ্বৰ সম্পাদক ৰাতুল চেতিয়া ফুকনৰ সম্পাদনা সমিতিৰ বিষয়ে কোনো তথ্য উল্লেখ নকৰিলে। মহেশ গদুকা সম্পাদিত (১৯৮৬-৮৭ বৰ্ষৰ) মহাবিদ্যালয় আলোচনীখনৰ নাম ‘আলোচনী’ নামেৰেহে প্ৰকাশিত হৈছিল।

‘আলোচনী’ শীৰ্ষক সোণালী মহাবিদ্যালয় আলোচনীখনৰ উপদেষ্টা আছিল অধ্যাপিকা ৰতিপ্ৰভা গগৈ। ‘আলোচনী’ৰ সম্পাদনা সমিতিখন এনে ধৰণৰ-

অধ্যক্ষ - গোলাপ বৰগোহাঁই, সভাপতি, সোণালী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

উপাধ্যক্ষ - সুৰেশ দাস

অধ্যাপিকা - ৰতিপ্ৰভা গগৈ, উপদেষ্টা

অধ্যাপিকা - কল্পনা নাথ, সদস্য

অধ্যাপক - ববিন কোঁৱৰ, সদস্য
অধ্যাপক - বিনন্দ মহন, সদস্য
মহেশ গদুকা - সম্পাদক
পীতাম্বৰ চৰাইমৰীয়া - সদস্য
(ভাৰপ্ৰাপ্ত সাধাৰণ সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা)
হেৰম্ব প্ৰসাদ ভূঞা, সদস্য (সাহিত্য আৰু তৰ্ক
বিভাগৰ সম্পাদক)

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰকাশ
কৰি উলিওৱা 'আলোচনী'ৰ বেটুপাত অংকন কৰিছিল অৰুণ
বৈৰাগীয়ে। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ তদানীন্তন উপাচাৰ্য
কমলেশ্বৰ বৰাদেৱৰ 'শুভাশিস'সহ বহুকেইটা অসমীয়া
আৰু ইংৰাজী ভাষাৰ কবিতা, প্ৰবন্ধৰে আলোচনীখন সমৃদ্ধ
হৈছিল। তলত 'আলোচনী'ৰ লেখকসকল নাম দাঙি ধৰা
হ'ল -

প্ৰবন্ধ লেখকসকল হ'ল - গোলাপ বৰগোহাঁই,
প্ৰণৱ পাংগিং, ৰতিপ্ৰভা গগৈ, মধুছন্দা শইকীয়া, মহেশ
গদুকা, অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱা, গিৰীণ কুমাৰ গগৈ, অঞ্জলি
দাস, উৎপল কুমাৰ কলিতা, হেৰম্ব প্ৰসাদ ভূঞা, লক্ষ্মীনাথ
বাইলুং, ফুলেশ্বৰ গগৈ, পিতাম্বৰ চৰাইমৰীয়া।

কবিতা - ডাঃ জামাল আহমেদ, বাবুল চন্দ্ৰ গগৈ,
কুশৰাম গগৈ, ধীৰেন বৰগোহাঁই, অৰুণ গগৈ, অৱনী
কুমাৰ পমুং, ৰাতুল কুমাৰ চেতিয়া ফুকন, কুমাৰী নলিনী
আইদেউ, মধুছন্দা শইকীয়া, ৰঞ্জুমণি শইকীয়া, অঞ্জুমণি
পাল, জুৰি দেৱী, মঞ্জুমণি পাল, সিন্ধু আইচ, ত্ৰিদিৱ কুমাৰ
ফুকন, পূৰ্ণ ৰাজকোঁৱৰ।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল হ'ল - Arun Ch.
Boiragi, Achintya Kr. Dihingia, J.K. Saikia,
Ranjit Gogoi, Purnananda Buragohain,
Kalidas Tanti.

১৯৮৭-১৯৮৮ বৰ্ষত অচিন্ত্য দিহিঙ্গীয়াৰ
সম্পাদনাত মহাবিদ্যালয়ৰ চতুৰ্থখন আলোচনী প্ৰকাশিত
হৈছিল। উল্লেখযোগ্য যে এইখন আলোচনীত পূৰ্বৰ
'আলোচনী' নামৰ পৰিৱৰ্তে 'সোণালী' নামকৰণ কৰা হ'ল।
এই আলোচনীখনতে পঞ্চম সংখ্যাৰ লেখাসমূহো অন্তৰ্ভুক্ত
হৈছে। আলোচনীখনৰ প্ৰথমৰ ফালে ১৯৮৭-৮৮ আৰু
১৯৮৮-৮৯ ৰ দুয়োখন সম্পাদনা সমিতিৰ উল্লেখ আছে।
তদুপৰি ১৯৮৭-৮৮ বৰ্ষৰ চতুৰ্থ সংখ্যক বুলি উল্লেখ কৰা
এই আলোচনীখনৰ ভিতৰৰ পৃষ্ঠাত সম্পাদক অচিন্ত্য
দিহিঙ্গীয়াৰ লগতে ১৯৮৮-৮৯ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদিকা

কল্পনা বৰুৱাৰ নামটোও উল্লেখ আছে। তদানীন্তন ৰাজহ
মন্ত্ৰী চন্দ্ৰ আৰন্ধৰা), অসম সাহিত্য সভাৰ উপ-সভাপতি
ৰাম গগৈ, সাহিত্যিক মহিম বৰাৰ শুভেচ্ছা বাণীসহ অসমীয়া
কবিতা, প্ৰবন্ধৰ শিতান আৰু ইংৰাজী কবিতা আৰু প্ৰবন্ধেৰে
আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। সেইসময়ৰ অধ্যক্ষ
গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱৰ চিন্তনীয় শীৰ্ষক পাতনিৰ লগতে
আলোচনীখনত থকা লেখকসকল হ'ল -

কবিতা : পুষ্পধৰ গগৈ, অৰুণ কুমাৰ বৈৰাগী,
হীৰা গগৈ, অঞ্জুমণি পাল, অচিন্ত্য দিহিঙ্গীয়া, প্ৰতিমা
বৰগোহাঁই, গোলাপ টিপমীয়া, অচ্যুত কোঁৱৰ, ৰাতুল কুমাৰ
চেতিয়া ফুকন, প্ৰদীপ চন্দ্ৰ বকলীয়া, ৰণজু গগৈ, পূৰ্ণানন্দ
বুঢ়াগোহাঁই, ললিত কুমাৰ গগৈ, ঋতুৰাজ চাংমাই, কল্পনা
বৰুৱা, বিনন্দ মহন, অনন্ত বৰগোহাঁই, বিজয় গগৈ, কল্পনা
বৰুৱা, প্ৰদীপ চন্দ্ৰ বকলীয়া, জিতেন গগৈ, অনীক্ষা কোঁৱৰ,
কুমুদ গগৈ, ৰঞ্জু গগৈ, অচ্যুত কোঁৱৰ, ৰুণুমী দেৱী, কিৰণ
শ্যাম, ঋতুৰাজ চাংমাই, দিগন্ত গগৈ, জ্যোতিমা ফুকন।

প্ৰবন্ধ : তনু গগৈ, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, অঞ্জুমণি গগৈ,
জগত গগৈ, ভূপেন গগৈ, নৰেশ্বৰ কুৰ্মী, অভিনৱ কোঁৱৰ,
নীলিমা চাংমাই, প্ৰতিমা বৰগোহাঁই, প্ৰদীপ চন্দ্ৰ বকলীয়া,
জগত জ্যোতি কোঁচ, কিৰণ শ্যাম, ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰ, অপৰ্ন
কুমাৰ বৰুৱা, পাপৰি গগৈ।

গল্প : ৰঞ্জুমণি শইকীয়া, ৰতিপ্ৰভা গগৈ, জুৰি
দেৱী, মাধু দেৱী, প্ৰণৱ পাংগিং, কুমুদ গগৈ, মামনি গগৈ।

কুইজ : ৰেহেনা বেগম, চুচেন পাংগিং।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল হ'ল : Purnanda
Buragohain, Pradeep Gogoi, Achintya
Dehingia, Anjumoni Paul, Arpon Kumar
Baruah, Niral Baruah.

এইখন আলোচনীত যিহেতু দুটা বৰ্ষৰ (১৯৮৭-
৮৮ আৰু ১৯৮৮-৮৯) লেখাসমূহ প্ৰকাশ কৰি 'চতুৰ্থ
সংখ্যা' বুলিয়ে উল্লেখ কৰা হৈছে তথাপিও আলোচনীখনত
দুয়োখন সম্পাদনা সমিতিৰ উল্লেখ আছে-

সোণালীৰ সম্পাদনা সমিতি (১৯৮৭-৮৮)

সভাপতি - গোলাপ বৰগোহাঁই (অধ্যক্ষ)

উপদেষ্টা -

বিনন্দ মহন (অধ্যাপক)

ববিন কোঁৱৰ (অধ্যাপক)

ৰতিপ্ৰভা গগৈ (অধ্যাপিকা)

সোণমাই বৰা (অধ্যাপিকা)

সম্পাদক - অচিন্ত্য দিহিঙ্গীয়া
সদস্য / সদস্যা -
নিত্যানন্দ বাইলুং, ডিম্ব ৰাজকোঁৱৰ, ডিম্বেশ্বৰ
কোঁৱৰ, অঞ্জুমণি পাল, শ্যামলীমা দুৱৰা।
সোণালী সম্পাদনা সমিতি ১৯৮৮-৮৯ চন
উপদেষ্টাসকল - অধ্যাপক বিনন্দ মহন, ববিন
কোঁৱৰ, অধ্যাপিকা সোণমাই বৰা, ৰতিপ্ৰভা গগৈ।
সম্পাদিকা - কল্পনা বৰুৱা
সদস্য / সদস্যা - তপন কুমাৰ গগৈ, অতুল
ৰাজকোঁৱৰ, নীলিমা বড়া।

‘সোণালী’ ১৯৮৯-৯০ বৰ্ষৰ বিষয়ে কোনো
তথ্য পোৱা নগ’ল। পৰৱৰ্তী সোণালী ১৯৯০-৯১
বৰ্ষৰ সম্পাদক আছিল দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ। তেখেতে
‘আলোচনী সম্পাদকৰ একাষাৰ’ত লিখিছে - “সোণালী’ক
প্ৰকাশ কৰিবলৈ ওলাই আহি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা লিখনি বিচাৰি
হাবাথুৰি খাবলগীয়া হোৱাটো মোৰ বাবে অভাৱনীয় বাস্তৱ
আছিল। বহুকেইখন জাননী দিয়াৰ পিছতো লিখনি বিচাৰি
বিভিন্নজনক ব্যক্তিগতভাৱে বহুবাৰ লগ ধৰিছিলোঁ যদিও
আশানুৰূপ সঁহাৰি নাপালো।” তেখেতে লিখনি নোপোৱাৰ
বাবে আৰু সেইসময়ত প্ৰয়োজনীয় পুঁজিৰ অভাৱৰ বাবে
স্বতন্ত্ৰভাৱে ‘সোণালী’ প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰাৰ কথা উল্লেখ
কৰিছে। সেয়েহে ১৯৯০-৯১ আৰু ১৯৯১-৯২ বৰ্ষৰ
আলোচনী একত্ৰিত কৰি প্ৰকাশ কৰিবলগীয়া হৈছিল।
১৯৯১-৯২ ‘সোণালী’ৰ সম্পাদক আছিল মণিদ্বীপ মহন।
তেওঁ সম্পাদনাত প্ৰকাশিত ‘সোণালী’ৰ শেষৰ ফালে
১৯৯০-৯১ বৰ্ষৰ সোণালীৰ লেখাসমূহ প্ৰকাশ কৰা হৈছে।

কবিতা : লোকেশ্বৰ গগৈ, অৰুণ কুমাৰ বৈৰাগী,
জিতেন গগৈ, ৰণজিৎ চাৰিঙ্গীয়া।

প্ৰবন্ধ : জ্যোতিমা ফুকন, শশী দেওঘৰীয়া।

গল্প : সুমন্ত শৰ্মা, গণেশ গগৈ।

১৯৯১-৯২ ‘সোণালী’ৰ সম্পাদনা সমিতিৰ
নেপথ্যত থকা ব্যক্তিসকল হ’ল -

পৃষ্ঠপোষক - গোলাপ বৰগোহাঁই (অধ্যক্ষ),
সুৰেশ দাস (উপাধ্যক্ষ)

উপদেষ্টা - ৰবিন কোঁৱৰ (অধ্যাপক), বিনন্দ মহন
(অধ্যাপক), ৰতিপ্ৰভা গগৈ (অধ্যাপিকা)।

সম্পাদক - মণিদ্বীপ মহন

সদস্য - ৰাজকমল মহন, অনন্ত বৰগোহাঁই,
জ্যোতিৰেখা শইকীয়া।

বেটুপাতৰ শিল্পী - অৰুণ বৈৰাগী
প্ৰবন্ধ, কবিতা আৰু গল্পৰে এই সংখ্যাৰ
আলোচনীখন সজোৱা হৈছে। লেখকসকল হ’ল -

প্ৰবন্ধ : সোণমাই বড়া, ৰাজকমল মহন, অনুপ
চেতিয়া, অনন্ত বৰগোহাঁই, বীনা বৰঠাকুৰ, প্ৰশান্ত শ্যাম।

কবিতা : জয়ন্তী গগৈ, দেৱজ্যোতি ফুকন,
বিশ্বজিত শইকীয়া, জয়ন্ত দেওঘৰীয়া, জগত গগৈ, ৰঞ্জিত
হাতীমুৰীয়া, জীতেন গগৈ, মণিদ্বীপ মহন, বিজুমণি গগৈ,
জ্যোতিমা ফুকন।

গল্প : কুমাৰ প্ৰণৱ, বীতামণি গগৈ।

১৯৯২-৯৩ বৰ্ষৰ ‘সোণালী’ৰ সম্পাদনাৰ
নেপথ্যত থকা ব্যক্তিসকল হ’ল -

সভাপতি - অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁই

উপদেষ্টা - অধ্যাপক ববিন কোঁৱৰ, অধ্যাপিকা
ৰতিপ্ৰভা গগৈ।

সম্পাদক - অমৃত বাইলুং

সদস্য - উৎপল চেতিয়া, খগেশ্বৰ বৰুৱা, নোমল
বৰুৱা।

সদস্যা - বিজয়লক্ষ্মী গগৈ

অলংকৰণ আৰু অংগসজ্জা - অমৃত বাইলুং

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ তদানীন্তন উপাচার্য ড°
মুকুণ্ড মাধৱ শৰ্মাৰ শুভেচ্ছা বাণীৰে সমৃদ্ধ এই সংখ্যাৰ
আলোচনীখনৰ লেখকসকল হ’লে ক্ৰমে -

প্ৰবন্ধ : বীণাবালা বাউৰী, বুধিন গগৈ, উৎপল
চেতিয়া, বিনন্দ মহন, বিনয় ৰঞ্জন ফুকন।

গল্প : মাধুৰীমা গগৈ, ৰতিপ্ৰভা গগৈ, মৃগালী শৰ্মা,
অৰুণ কুমাৰ বৈৰাগী, দেৱজ্যোতি সন্দিকৈ।

কবিতা : বিজুমণি গগৈ, চৰিত্ৰ চেতিয়া,
শুভজিৎ গগৈ, মৃগালী শৰ্মা, উমাকান্ত গগৈ, ইন্দেশ্বৰ বড়া,
বিজয়লক্ষ্মী গগৈ, মণিদ্বীপ মহন, অনামিকা কোঁৱৰ, ৰতন
ৰাজোৱা, জানমণি বৰুৱা।

কুইজ : কবিতা খাটনিয়াৰ, সুজিত কুমাৰ দে

পূৰ্বৰ আলোচনীসমূহৰ তুলনাত এইখন
আলোচনীত এটি নতুন শিতান সংলগ্ন কৰা হৈছিল। সেয়া
হ’ল - সাক্ষাৎ প্ৰসংগ। “ফাগুণৰ এটি মিঠা আবেলি” শীৰ্ষক
সাক্ষাৎকাৰটি লোৱা হৈছে তদানীন্তন অধ্যক্ষ, গোলাপ
বৰগোহাঁইদেৱৰ সৈতে। সাক্ষাৎকাৰ যুগুতাই উলিয়াইছিল
আলোচনী সম্পাদক অমৃত বাইলুঙে। সম্পাদনাৰ মজিয়াৰ
পৰা ‘সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ পোনপ্ৰথম ছাত্ৰ-ছাত্ৰী’ শীৰ্ষক

এটি লেখাও প্রকাশ কৰা হৈছে য'ত মহাবিদ্যালয়ত প্ৰতিষ্ঠা হোৱা বছৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নামসমূহ লিপিবদ্ধ হৈ আছে। তদুপৰি সম্পাদনাৰ মজিয়াৰ পৰাই উলিওৱা হৈছে 'অনুৰাগ অথবা প্ৰেম' শীৰ্ষক এটি লেখাত। এই সংখ্যাৰ আলোচনীখনত প্ৰকাশিত ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল হ'ল -

Poem : Arun Bairagi, Sumanta Sarmah, Jayanta Deogharia.

Articles : Dilip Ranjan Baruah, Biplob Hatikakoti.

তদুপৰি আলোচনীখনত সাঁথৰ, মহৎলোকৰ বাণী অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ লগতে শেষৰ পৃষ্ঠাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদকসকলৰ নাম ১৯৭৪-৭৫ চনৰ পৰা ক্ৰমে ১৯৯২-৯৩ চনলৈকে দিয়া হৈছে। লগতে আলোচনী সম্পাদকসকলৰ নাম ১৯৭২-৭৩ ৰ পৰা ১৯৯২-৯৩ চনলৈকে উল্লেখ কৰা হৈছে। অন্যান্যত প্ৰেমৰ অনুৰাগ, বিৰূপ, অভিমান আদি প্ৰকাশ "শ্বেৰ-শ্যাম্বেৰী"ও আলোচনীখনত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে।

১৯৯২-৯৩ বৰ্ষৰ 'সোণালী' প্ৰকাশৰ পিছত ১৯৯৩-৯৪ বৰ্ষৰ আৰু ১৯৯৪-৯৫ বৰ্ষৰ সম্পাদক দুজন হ'ল ক্ৰমে - নুৰুজ চাবুকধৰা আৰু চন্দন বৰগোহাঁই। সম্ভৱতঃ তেওঁলোকৰ সম্পাদিত আলোচনী দুখন প্ৰকাশ নহ'ল। পৰৱৰ্তী ১৯৯৯ চনৰ 'সোণালী' আলোচনীখন বিশ্বজিত গগৈৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশিত হয়। তেখেতে আমাক ব্যক্তিগতভাৱে কোৱামতে ১৯৯২-৯৩ ৰ পৰা ১৯৯৮-৯৯ ৰ এই মাজৰ কালছোৱাত "সোণালী" প্ৰকাশ হোৱা নাছিল। কিন্তু ১৯৯৬ চনত মহাবিদ্যালয়ে ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষ পালন কৰা স্মৃতিগ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰিছিল।

১৯৯৮-৯৯ বৰ্ষৰ 'সোণালী' আলোচনীখনত সম্পাদক বিশ্বজিত গগৈয়ে 'উপন্যাসিকা'ৰ শিতান এটি নৱসংযোজন কৰা দেখা গৈছে। তদানীন্তন ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্যৰ শুভেচ্ছা বাণীৰ লগতে প্ৰবন্ধ, বিশেষ ৰচনা, গল্প আৰু কবিতাৰ শিতানত বিভিন্ন লেখা প্ৰকাশ কৰিছিল। লেখকসকল হ'ল -

প্ৰবন্ধ : জ্যোতিৰেখা গগৈ, বিনন্দ মহন, Sunil Dutta, মিশ্ৰ গগৈ, কাশ্মিৰী গগৈ, ৰাজলক্ষী গগৈ, জয়ন্ত গগৈ, ৰাতুল মহন, ধৰ্মজ্যোতি বৰুৱা।

বিশেষ ৰচনা : বিপুল গগৈ, Swapnali Gogoi, নিপন ৰাজখোৱা, দীপাঞ্জলি গগৈ, বিতু সোণোৱাল, আশাপূৰ্ণা শইকীয়া, দ্বীপজ্যোতি বৰা, সীমান্ত বুঢ়াগোহাঁই,

ৰতিপ্ৰভা গগৈ।

উপন্যাসিকা : নুপেন বৰগোহাঁই

কবিতা : ববী গগৈ, অঞ্জনা গগৈ, বিশ্বজিত গগৈ, Nabiur Rahman Barah, পূৰ্বী শইকীয়া, যোগেশ্বৰ সোণোৱাল, মিনাক্ষী কটকী, উজ্জ্বল ফুকন, বিজন্ত বৰা, নিৰ্জুমণি চাংমাই, লোহিত গগৈ, মানসী ৰাজখোৱা।

মহৎলোকৰ বাণী, কুইজ, সাঁথৰ আদিৰে সুন্দৰকৈ সজোৱা আলোচনীখনৰ শেষৰ ফালে সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন প্ৰকাশ কৰা হৈছে।

১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল লোহিত গগৈ, কিন্তু মহাবিদ্যালয়ৰ পুঁজিকে ধৰি অন্যান্য অসুবিধাৰ বাবে সেইটো বৰ্ষৰ আলোচনীখন প্ৰকাশ নহ'ল।

২০০০-২০০১ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদনা কৰিছিল প্ৰাঞ্জল গগৈয়ে। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্য প্ৰফেচাৰ দেৱদাস কাকতিৰ শুভেচ্ছা বাণীৰে সমৃদ্ধ এই সংখ্যাৰ আলোচনীখনৰ আৰম্ভণিতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীকটিত উদ্ধৃত "তেজস্বি নাৱধীতমস্ত" বাক্যটিৰ ব্যাখ্যা দাঙি ধৰিছে। 'তেজস্বি নাৱধীতমস্ত' (তেজস্বী নৌ অধীতম্ অস্ত) এই সংস্কৃত বাক্যটিৰ অৰ্থ হ'ল আমাৰ দুয়োৰে (অৰ্থাৎ ছাত্ৰ-অধ্যাপক) অধ্যয়ন আৰু অধীত বিষয়সমূহ উজ্জ্বল হওক। প্ৰতীকৰ বাবে এই বাক্যটো নিৰ্বাচন কৰি দিছিল গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সংস্কৃত বিভাগৰ তদানীন্তন মূৰব্বী অধ্যাপক ড° মুকুণ্ড মাধৱ শৰ্মাদেৱে আৰু কাব্যতীৰ্থদেৱে। প্ৰতীকটি আঁকি দিছিল চিত্ৰশিল্পী শৰৎ বৰুৱাদেৱে। ২০০০-২০০১ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ সম্পাদক প্ৰাঞ্জল গগৈয়ে আৰম্ভণিতে এই সুন্দৰ তথ্যটি দাঙি ধৰিছে। আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিখন এনেধৰণৰ -

উপদেষ্টা - অধ্যাপক বিনন্দ মহন

উপদেষ্টা - অধ্যাপিকা দীপাঞ্জলি গগৈ

সম্পাদক - প্ৰাঞ্জল গগৈ

সদস্য - নৱ ফুকন

সদস্য - ৰাজীৱ ফুকন

সদস্য - দ্বীপজ্যোতি দিহিঙ্গীয়া

নিহাৰজ্যোতি সোণোৱাল

ডম্বিধৰ টায়ে

দেৱজিৎ বৰুৱা

বেটুপাত অংকন - অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰ

এই সংখ্যাৰ আলোচনী 'সোণালী'ত প্ৰবন্ধ, গল্প,

কবিতা, স্মৃতি ৰোমছন, এক মিনিটৰ গল্প আদি প্ৰকাশ কৰা হৈছিল-

চিন্তা শিল্প : ড° জ্যোতিমা ফুকন, নৱ ফুকন, বেবীছাঁয়া পাতিৰি, মিনাক্ষী কটকী, অমলা গগৈ, মৌচুমী সোণোৱাল, প্ৰশান্ত ৰাজখোৱা, মিংটু তাঁতী, পূৰ্ণকান্ত কোঁৱৰ, জয়ন্ত গগৈ, বনোজ টায়ে, ইৰছাদ আলি, Nabiur Rahman Borah, Mamta Jain.

বুৰঞ্জীৰ পম খেদি : ৰাজেন চেতিয়া, ৰীতা দত্ত বুঢ়াগোহাঁই, অধ্যাপক জ্যোতিপ্ৰসাদ ফুকন, নিহাৰজ্যোতি সোণোৱাল, তপন তাঁতী, নিৰঞ্জন শইকীয়া, Deepanjali Gogoi,

একমিনিটৰ গল্প : যুগল চেতিয়া, নিৰ্জুমণি চাংমাই মনস্তাত্ত্বিক গল্প : হীৰেন কোঁৱৰ, বিজয়লক্ষী গগৈ।

কবিতা : বিতুল বুঢ়াগোহাঁই, মৌচুমী গগৈ, কৰবী ৰাজকুমাৰী, অনুভৱ কুমাৰ, পূৰ্ণানন্দ ৰাজকোঁৱৰ, ৰিণ্টু টায়ে, শিখাজ্যোতি বড়া, নৱজ্যোতি বৰগোহাঁই, জ্যোতিপ্ৰসাদ চাবুকধৰা, সুৰভি ফুকন, জিৎ বৰগোহাঁই, Mamta Jain, Jibonjyoti Hazarika.

২০০১-০২ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল ভাস্কৰ বৰুৱা। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী ২০০২-০৩ বৰ্ষৰ সম্পাদক আছিল বিপ্লৱজ্যোতি ৰাজখোৱা। এই দুয়োখন আলোচনী একেটা সংখ্যাতে একত্ৰিতভাৱে প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। অৱশ্যে দুয়োটা বৰ্ষৰ লেখাসমূহ দুটা ভাগত পৃথককৈহে দিয়া হৈছে। আলোচনীখনৰ প্ৰথম ভাগতে উল্লেখ কৰা হৈছে ২০০২-০৩ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদনা সমিতি। সেয়া হ'ল -

উপদেষ্টা মণ্ডলী - অধ্যাপিকা ৰতিপ্ৰভা গগৈ, অধ্যাপক বিনন্দ মহন, অধ্যাপক সুনীল দত্ত, অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰ।

সম্পাদক - বিপ্লৱজ্যোতি ৰাজখোৱা

সদস্য - জ্যোতিপ্ৰসাদ চাবুকধৰা, জীৱনজ্যোতি হাজৰিকা, ৰাজেন চেতিয়া।

বেটুপাতৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ চিত্ৰাঙ্কন - নিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰ

অংগসজ্জা, চিত্ৰাঙ্কন আৰু বেটুপাত পৰিকল্পনা - পৰানন কোঁৱৰ

২০০১-০২ আৰু ২০০২-০৩ বৰ্ষৰ একত্ৰ সংকলন সংখ্যা হ'লেও দুয়োটা বৰ্ষতে সংগ্ৰহ কৰা লেখাসমূহৰ বাবে পৃথক পৃথক সূচীপত্ৰ প্ৰস্তুত কৰা হৈছে।

২০০২-০৩ বৰ্ষৰ সূচীপত্ৰখন এনেধৰণৰ - (আলোচনীখনৰ আৰম্ভণিতে ২০০২-০৩ বৰ্ষৰ সূচীপত্ৰখন দিয়া বাবে আমাৰ লেখাটো এই বৰ্ষৰ সূচীপত্ৰখনকে আগতে দিয়া হ'ল।)

অসমীয়া :

প্ৰবন্ধ : অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱা, সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী, ৰীতা দত্ত, ৰতিপ্ৰভা গগৈ, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, নৱ ফুকন, জীৱনজ্যোতি হাজৰিকা, ৰাজেন চেতিয়া, সন্দীপ দে, লেখকচন্দ্ৰ গগৈ, বিজয়লক্ষী গগৈ, ৰঘুনাথ কাগয়ুং।

গল্প : বিজয়লক্ষী গগৈ, নিৰঞ্জন শইকীয়া, ইমাৰাণী বৰুৱা, অণু মাহাত্ম, মামনি পাংগিং, জয়ন্ত ফুকন, অনুজ চাংমাই।

বস ৰচনা : নিলোৎপল দুৱৰী।

কবিতা : পৰানন কোঁৱৰ, ৰঘুনাথ কাগয়ুং, আব্দুল মাজাদ, অনন্ত গগৈ, জ্যোতিপ্ৰসাদ চাবুকধৰা, বলিন কোঁৱৰ, পুলক দাস, শিখামণি কোঁৱৰ, বনোজ টায়ে, এমি গগৈ।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল - Sunil Dutta, Deepanjali Gogoi, Momee Boruah, Jitu Sarmah, Neli Das।

২০০১-০২ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদনা সমিতিখন হ'ল -

উপদেষ্টা - অধ্যাপক বিনন্দ মহন, অধ্যাপক সুশীল চুঁড়ী, অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰ, অধ্যাপক দীপাঞ্জলি গগৈ।

সম্পাদক - ভাস্কৰ বৰুৱা

সদস্য - নিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰ, জয়ন্ত ফুকন।

অংগসজ্জা আৰু পৰিকল্পনা - ভাস্কৰ বৰুৱা

স্কেচ - পৰানন কোঁৱৰ

বেটুপাত - নিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰ

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ তদানীন্তন উপাচার্য ড° দেৱদাস কাকতিদেৱৰ শুভেচ্ছা বাৰ্তাৰে সমুদ্ৰ ২০০১-০২ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সূচীপত্ৰ এনেধৰণৰ -

চিন্তাশিল্প : ৰীতা দত্ত, অৰুন্ধতী গোস্বামী, ৰণোজ টায়ে, জিতু গগৈ, অভিজিত ৰাজকোঁৱৰ, লাটু গগৈ, পাপন বড়া, Rahul Prasad, Munmi Chetia, Dombidhar Taye.

কবিতা : মানসী বৰঠাকুৰ, নিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰ, শিখামণি কোঁৱৰ, মনো বাইলুং, জ্যোতিপ্ৰসাদ চাবুকধৰা, বলিন কোঁৱৰ, প্ৰশান্ত ৰাজখোৱা, Mamta Jain,

Shabram Paswan.

কথাশিল্প : গোপাল কোঁৱৰ, মিণ্টু তাঁতী, যুগল চেতিয়া, পংকজ বৰুৱা।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিবেদন। আলোচনীখনৰ মাজে মাজে জয়ন্ত ফুকন, ভাস্কৰ বৰুৱা, পাপুলী দিহিঙ্গীয়া, কুঞ্জ কোঁৱৰৰ দ্বাৰা সংগৃহীত 'অমৃতবাণী' অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। মনোজ কুমাৰ মহনৰ দ্বাৰা সংগৃহীত ইংৰাজী ভাষাত মহৎলোকৰ উক্তিও অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে।

২০০৩-০৪ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল জয়ন্ত ফুকন। অসম উন্নতি সভাৰ সভাপতি আৰু সম্পাদক ক্ৰমে ৰোহিণী কুমাৰ গগৈ আৰু সমুজ্জল কুমাৰ ভট্টাচাৰ্যৰ শুভেচ্ছাবাণী আৰু তদানীন্তন সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সাংগঠনিক সম্পাদক তপন কুমাৰ গগৈদেৱৰ শুভেচ্ছা বাণী সমৃদ্ধ আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিখন এনেধৰণৰ -

উপদেষ্টা - অধ্যাপিকা ৰতিপ্ৰভা গগৈ, অধ্যাপক বিনন্দ মহন, অধ্যাপিকা দীপাঞ্জলি গগৈ, অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰ।

সম্পাদক - জয়ন্ত ফুকন

সদস্য / সদস্য - প্ৰশান্ত বুঢ়াগোহাঁই, মাইনু গগৈ, পৰীক্ষিত বৰগোহাঁই, মৃদুল দত্ত, অমিৰঞ্জন পাংগিং।

বেটুপাত - জীণামণি চুতীয়া, জীয়াউদ্দিন আহমেদ।

চিত্ৰাঙ্কন - পৰানন কোঁৱৰ, নিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰ।

এই সংখ্যাৰ লেখকসকল হ'ল -

প্ৰবন্ধ : ড° ৰাণা কোঁৱৰ, বাণী দেৱী, জীতা বসুমতাৰী, কেশৱ ফুকন, পল্লৱীপ্ৰীতম বৰুৱা, মুকুণ্ড মাধৱ মহন, জুনাটি দত্ত, মৃদুল দত্ত, জয়ন্ত মাধৱ চেতিয়া, মামুমাণি মেধি, জীয়াউল হুচেইন, আব্দুল মাজাদ, দীপামণি গগৈ, ইমাৰাণী বৰুৱা।

কবিতা : পৰানন কোঁৱৰ, ৰঘুনাথ কাগ্‌য়ুং, ৰীতা দত্ত, শিখামণি কোঁৱৰ, এমি গগৈ, জুৰি কোঁৱৰ, নিৰুপম দুৱৰা, পৰীক্ষিত বৰগোহাঁই, বিজয়কৃষ্ণ বৰগোহাঁই, জয়লক্ষ্মী মহন, বিদ্যুৎ বিকাশ তামুলী, বিজিত কোঁৱৰ, বিনয় বৰুৱা, বৈশালী মহন, অমিৰঞ্জন পাংগিং।

গল্পঃ ৰতিপ্ৰভা গগৈ, মহেন্দ্ৰ বৰা, মামণি পাংগিং, কাৰেৰী গগৈ, অনিতা কুৰ্মী, ৰবীন গোৱালা।

একাংকিকা নাট : জয়ন্ত ফুকন।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল হ'ল - Arpan

Kumar Baruah, Madhab Dayal Dutta, Himanshu Bhuyan, Punam Maskara, Sushmita Paul.

Poem : Ali Bhushan Paul, Jay Prakash Ram, Sushmita Paul, Tirthajyoti Das.

২০০৪-০৫ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল অমৃত কুমাৰ গুৰুং। তদানীন্তন ১০৬ নং সোণাৰি বিধান সভা সমষ্টিৰ বিধায়ক শৰৎ বৰকটকীদেৱ আৰু সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদক তপন কুমাৰ গগৈদেৱৰ শুভেচ্ছা বাৰ্তা সমৃদ্ধ 'সোণালী'ৰ সম্পাদনা সমিতিত আছিল ক্ৰমে-

উপদেষ্টা - অধ্যাপক বিনন্দ মহন, অধ্যাপিকা দীপাঞ্জলি গগৈ, অধ্যাপক সুনীল দত্ত।

সম্পাদক - অমৃত কুমাৰ গুৰুং

সদস্য - মাধুৰ্য ফুকন, বিনয় বৰুৱা।

এই সংখ্যাৰ লেখকসকল -

প্ৰবন্ধ : ৰতিপ্ৰভা গগৈ, দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, জেলসিং য়েইন, বাবুল ভৰলুৱা, ঈশানী বৰুৱা, জীতা বসুমতাৰী, মুনমী কোঁৱৰ, খঞ্জন বৰুৱা, সাগৰ তাঁতী, মিনু কোঁৱৰ, টিনামণি শ্যাম, ৰমী শ্যামলীমা বড়া, পল্লৱী প্ৰীতম বৰুৱা, মুকুল বৰুৱা, ৰূপামণি ৰংছেৱাল, গীতাঞ্জলি শ্যাম, ত্ৰিবেনী গগৈ।

ভ্ৰমণ কাহিনী : বিনয় বৰুৱা, মাধুৰ্য ফুকন।

গল্প : লৰণ বড়া, অনিল গগৈ, সোমেশ্বৰ কুৰ্মী, পুষ্পাঞ্জলি চেতিয়া, পিঞ্জুমণি গগৈ।

মহাবিদ্যালয়ত আয়োজিত গল্পৰ কৰ্মশালাত বিভিন্ন বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধ এমুঠি গল্পৰ লেখকসকল হ'ল - মনালিছা ৰাজকোঁৱৰ, মিনু কোঁৱৰ, বিনয় বৰুৱা, ৰমী বড়া, দীপচন চাংমাই।

অনিল গগৈ, সোমেশ্বৰ কুৰ্মী, ৰীতা দত্ত।

অমৃত কুমাৰ গুৰুং সম্পাদিত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰত্যয়' প্ৰথম সংখ্যা, ২০০৪-০৫ বৰ্ষত প্ৰকাশিত লেখাসমূহো এইখন মহাবিদ্যালয় আলোচনীত প্ৰকাশ কৰিছে। ২০০৪-০৫ বৰ্ষতে প্ৰথম সংখ্যা প্ৰকাশ পোৱা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা "প্ৰত্যয়"ৰ সম্পাদনা সমিতিত আছিল-

উপদেষ্টা - অধ্যাপক বিনন্দ মহন, অধ্যাপিকা দীপাঞ্জলি গগৈ, অধ্যাপক সুনীল দত্ত।

সম্পাদক - অমৃত কুমাৰ গুৰুং

অংগসজ্জা - বিজিত কোঁৱৰ
সদস্য - ডেভিড গগৈ, ভাৰ্গৱজ্যোতি চাংমাই,
নৱজ্যোতি গগৈ।

‘প্ৰত্যয়’ত প্ৰকাশিত দুটি চমু লেখাৰ লগতে
কেইবাটিও কবিতা প্ৰকাশ হৈছিল। সেয়া হ’ল - পল্লৱী
প্ৰীতম বৰুৱা, তেগমণি প্ৰধান।

কবিতা : বিজিত টিপমীয়া, জুৰি কোঁৱৰ, সীমা
বনীয়া, Kalyan Konwar, দেৱজিত বড়া, ভৱজ্যোতি গগৈ,
ৰূপজ্যোতি বড়া, মাধুৰ্য ফুকন, অনাদি টায়ে, জুনাটি দত্ত।

চমু লেখা : Punam Maskara

‘সোণালী’ ২০০৪-০৫ বৰ্ষৰ এই সংখ্যাত
প্ৰকাশিত কবিতাসমূহ হ’ল - সাগৰ প্লাৱন টিপমীয়া,
হিৰেশ্বৰ দাস, আকাশদ্বীপ বজাফুকন, মনালিছা ৰাজকোঁৱৰ,
জিনামণি গগৈ, পুলক গগৈ, যমুনা কোঁৱৰ, ৰমী শ্যামলীমা
বড়া, তেগমণি প্ৰধান, বাবুল ভৰলুৱা, অনুজ চাংমাই,
বিৰাজপ্ৰতীম গগৈ, দেৱব্ৰত লাহন, শংকৰ উপাধ্যায়,
আঞ্জুন আৰা হক, নাৰায়ণ তেলী, মুকুল বৰুৱা।

ইয়াৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ
কৰা প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ কেইজনৰ চমু সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ কৰিছে।
ইয়াত অধ্যক্ষ সুৰেশ দাস, ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰৰ সাক্ষাৎ গ্ৰহণ
কৰা হৈছে। অধ্যক্ষ কমলাৱতী (দাস) শইকীয়াৰ চমু
পৰিচয় দাঙি ধৰা হৈছে।

অধ্যাপক ৰঘুনাথ কাগয়ুং, অমৃত কুমাৰ গুৰুঙে
আঁত ধৰা এটি সাক্ষাতকাৰত “সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ
সাধাৰণ সম্পাদক তথা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন
ছাত্ৰ তপন কুমাৰ গগৈৰ লগত এটি অন্তৰঙ্গ মুহূৰ্ত” শীৰ্ষক
এটি সাক্ষাতকাৰ প্ৰকাশ কৰা হৈছে। এই সাক্ষাতকাৰটিত
বিশেষ সহযোগিতা কৰিছিল - সুৰেকা ফুকন, মাধুৰ্য ফুকন,
বিজিত কোঁৱৰে।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল হ’ল - Momee
Baruah, Tirthajyoti Das, Krishna Thakur,
Kalyan Konwar, AINU Phukon, Madira
Rajkonwar

Poem : Alibhushan Paul, Sarif Ali.

২০০৫-০৬ বৰ্ষৰো ‘সোণালী’ৰ সম্পাদক আছিল
অমৃত কুমাৰ গুৰুঙে। সোণাৰি বিধানসভা সমষ্টিৰ বিধায়ক
শৰৎ বৰকটকীদেৱ আৰু সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ
সম্পাদক তপন কুমাৰ গগৈৰ শুভেচ্ছা বাণীৰে সমৃদ্ধ
আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিত আছে -

সভাপতি - ড° ৰাজেন তামুলী (অধ্যক্ষ)
উপদেষ্টা - বিনন্দ মহন (অধ্যাপক), সুনীল দত্ত
(অধ্যাপক), দীপাঞ্জলি গগৈ (অধ্যাপিকা), ৰঘুনাথ কাগয়ুং
(অধ্যাপক)।

সম্পাদক - অমৃত কুমাৰ গুৰুঙে

সদস্য/ সদস্যা - বিনয় বৰুৱা, ডেইজী কোঁৱৰ

বেটুপাত - শ্যামন্ত বৰা

আলোচনীখনৰ আৰম্ভণিতে ‘মহাবিদ্যালয়
সংগীত’ নামেৰে এটি গীত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। গীতটিৰ
গীতিকাৰ আৰু সুৰকাৰ - ৰীতা দত্ত (অধ্যাপিকা), তাল -
ৰূপক। “মঙ্গল উৰুলি জ্ঞানৰ মুকুতা লোৱা।” গীতটি
কিছুবছৰ ‘মহাবিদ্যালয় সংগীত’ হিচাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে
পৰিৱেশন কৰি আহিছিল। কিন্তু পৰৱৰ্তী সময়ত অন্য এটা
গীতহে ‘মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি’য়ে ‘মহাবিদ্যালয়
সংগীত’ হিচাবে স্বীকৃতি দিয়ে। ‘সোণালী’ৰ এই সংখ্যা
সমৃদ্ধ কৰা লেখকসকল -

প্ৰবন্ধ : বিনন্দ মহন, অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা, ৰীনা
বৰঠাকুৰ, ড° ৰানা কোঁৱৰ, তেগমণি প্ৰধান, সাগৰ তাণ্ডী,
ডেইজী দিহিঙ্গীয়া, পল্লৱী প্ৰীতম বৰুৱা, গীতাজলি শ্যাম,
ৰূপজ্যোতি বৰগোহাঁই, বিৰূপ কুমাৰ গগৈ, ৰবী বড়া,
ভবেন গগৈ, বৈশালী মহন।

কবিতা : মুনমী কোঁৱৰ, পৰী গগৈ, লক্ষিত গগৈ,
কল্যাণ কোঁৱৰ, জিগ্ৰী মনন, আঞ্জুন আৰা হক, বাবুলু
ভৰলুৱা, অৰিন্দম চন্দ্ৰৱৰ্তী, বিৰাজপ্ৰতীম গগৈ, ৰূপজ্যোতি
বৰগোহাঁই, মহেন্দ্ৰ বৰা, পৰাগজ্যোতি মহন্ত, মুন গগৈ,
বিজিত কুমাৰ টিপমীয়া, লিপিকা গগৈ, জেল সিং য়েইন,
পাপৰী চুতীয়া, দেৱজিৎ বড়া, ময়ূৰী দেৱী, ৰমী শ্যামলীমা
বড়া, ৰিতু বসুমতাৰী, পুষ্পাঞ্জলি চেতিয়া।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল - Sunil Dutta,
Rana Konwar, Lipika Gogoi.

Poem : Deepanjali Gogoi, Rakib Ali,
Alibhushan Paul.

শেষলৈ সাধাৰণ সম্পাদকৰ লগতে অন্যান্য
সম্পাদকসকলৰ প্ৰতিবেদন।

২০০৬-০৭ বৰ্ষৰ ‘সোণালী’ৰ সম্পাদক হিৰেশ্বৰ
দাস। সোণাৰি বিধান সভা সমষ্টিৰ বিধায়ক শৰৎ বৰকটকী
আৰু সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদক তপন কুমাৰ
গগৈৰ শুভেচ্ছা বাণীৰে সমৃদ্ধ এই সংখ্যাৰ আলোচনীখনৰ
সম্পাদনা সমিতি এনেধৰণৰ-

সভাপতি - ড° বাজেন তামুলী (অধ্যক্ষ)
উপদেষ্টা - সুনীল দত্ত, পৰানন কোঁৱৰ, বঘুনাথ
কাগ্যুং।

সম্পাদক - হিৰেশ্বৰ দাস
সদস্য - বিৰাজ প্ৰতীম গগৈ, বণ্টুৰাজ গগৈ, বিদ্যুৎ
বৰুৱা, অমিৰঞ্জন পাংগিং।

বেটুপাত অলংকৰণ - ইমানী বৰুৱা
ভিতৰত চিত্ৰাঙ্কন - ফুল
এই সংখ্যাৰ 'সোণালী'ৰ লেখকসকল-
প্ৰবন্ধ : ৰতিপ্ৰভা গগৈ, ড° বানা কোঁৱৰ, ড°
জ্যোতিমা ফুকন, দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা, বাণী দেৱী, মৌচুমী
গগৈ, তছলিমা বৰুৱা, মমী গগৈ, বনৌজ কুমাৰ গগৈ,
জয়শ্ৰী বৰা, দেৱযানী চেতিয়া, গীতাজ্জলি শ্যাম, প্ৰীতিৰেখা
লাহন, ৰুবী গগৈ, অৰূপ গগৈ।

গল্প : শ্যামন্ত বড়া, পল্লৱী গগৈ, মহেন্দ্ৰ বড়া,
স্মৃতা বৰুৱা, বিদ্যুৎ বৰুৱা, জেউতি বৰগোহাঁই, মনালিছা
ৰাজকোঁৱৰ, জোনমণি গগৈ, বিৰাজ প্ৰতীম গগৈ, দেৱজিৎ
চেতিয়া ফুকন, ঋতুপৰ্ণ চুতীয়া, পলি গগৈ।

কবিতা : পল্লৱী গগৈ, তুলিকা তাঁতী, চিৰঞ্জীৱ
কটকী, পৰী গগৈ, ৰুণুমা দুৱৰা, বনৌজ কুমাৰ গগৈ,
ৰিমঝিম গগৈ, সুহাস্মিতা বৰুৱা, পুষ্পাঞ্জলি চেতিয়া,
পূৰ্ণিমা চুতীয়া, দীপা গগৈ, চিৰন্তন গগৈ, আঞ্জুম আৰা হক,
ময়ুৰী দেৱী, পৰাগজ্যোতি মহন্ত, বিৰাজ প্ৰতীম গগৈ, ধন্তী
বৰুৱা, সানী দাস।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল -

Rana Konwar, Rajib Borah, Khonjan
Boruah, Anurag Protim Das, Monmita Kar.

Poem : Poramananda Panging,
Sunny Bauri, Debashis Dey, Anurag Pratim
Das, Madhupali Gogoi, Dimpri Ghosh, Sanji
Tamang.

বিবিধ : Sonny Bawri, Ifialur Rahman
Borbhuyan.

'বিদায় এটি অনুভৱ' শীৰ্ষক লেখাৰ লেখকসকল

-

বিৰাজ প্ৰতীম গগৈ, সুনীত মহন, খঞ্জন বৰুৱা,
ৰুবী গগৈ, বিদ্যুৎ বৰুৱা, প্ৰীতিৰেখা লাহন, কবিতা লাহন,
অৰূপজ্যোতি গগৈ, দীপা গগৈ, ফাৰহানা য়েচমিন হুচেইন।

২০০৭-০৮ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল

শ্যামন্ত কুমাৰ বড়া। এই বৰ্ষৰ আলোচনীখনৰ নেপথ্যত
থকা সম্পাদনা সমিতি এনেধৰণৰ -

উপদেষ্টা - অধ্যাপিকা ৰতিপ্ৰভা গগৈ, অধ্যাপক
সুনীল দত্ত, অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰ, অধ্যাপক বঘুনাথ
কাগ্যুং।

২০০৮-০৯ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল
নয়নজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই। সেইসময়ৰ অধ্যক্ষ ড° বাজেন
তামুলীদেৱ আৰু উপাধ্যক্ষ ৰতিপ্ৰভা গগৈৰ লেখাৰে সমৃদ্ধ
হোৱা আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিত আছিল -

উপদেষ্টা - অধ্যাপক সুনীল দত্ত, অধ্যাপক
পৰানন কোঁৱৰ, অধ্যাপক বঘুনাথ কাগ্যুং।

সভাপতি - ড° বাজেন তামুলী

সম্পাদক - নয়নজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই

বেটুপাত - বিক্ৰমাদিত্য ৰাজকোঁৱৰ

প্ৰচ্ছদ আৰু অলংকৰণ - ধ্ৰুৱজ্যোতি কোঁৱৰ

এই বৰ্ষৰ আলোচনীখনৰ লেখকসকল - সুনীল
চুঁড়ী, বিজয়লক্ষী গগৈ, ড° জ্যোতিমা ফুকন, সুৰজ ফুকন,
পল্লৱী গগৈ।

গল্প : আনচিং পাংগিং, সুৰভী গগৈ, জোনালী
বিশ্বকৰ্মা, ইমানী বৰুৱা, মন্দাকিনী দত্ত, কৃষ্ণ কাগ্যুং,
পল্লৱীপ্ৰিয়া কোঁচ, পৰীক্ষিত গগৈ।

কবিতা : ৰীতা দত্ত, ডলীৰাণী বৰুৱা, পল্লৱী
প্ৰিয়া কোঁচ, জয়শ্ৰী কাকতি, বিতোপন গগৈ, কবিতা বৰুৱা,
নৱদ্বীপ বৰুৱা, বৰ্ণালী বড়া, দ্বীপজ্যোতি তেলী, জ্যোতি
বৰুৱা, সৌৰভ কোঁৱৰ, মল্লিকা বেগম, পিংকী বাক্তি,
বিতোপন শৰ্মা, সুৰভী গগৈ, ননীমাধৱ ফুকন, চিৰঞ্জীৱ
কটকী, চিৰন্তন গগৈ।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল -

Arpan Kr. Baruah, Dilip Ranjan
Baruah, Sunil Dutta, Nabin Gogoi, Deepanjali
Gogoi, Jyoti Pd. Phukon, Anika Konwar,
Himangshu Bhuyan, Anurag Protim Das,
Champha Wangsu, Chow Hangseng Konwar,
Sunny Bawri, Puja Kumari Chowdhary,
Madhu Poli Gogoi.

Short Story : Mandita Rajkumari.

Poem : Ritumoni Baruah, Manamee
Khanikar, Sunny Bawri.

২০০৯-১০ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল
সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া। এইখন আলোচনীৰ প্ৰথম

ভাগতে 'মহাবিদ্যালয় সংগীত'টি দিয়া হৈছে যিটো বৰ্তমান মহাবিদ্যালয় সংগীত হিচাপে স্বীকৃত। 'সাৰে আছোঁ আমি... জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ' 'মহাবিদ্যালয় সংগীত'টি মহাবিদ্যালয়ৰে প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁইদেৱে ৰচনা আৰু সুৰ কৰিছিল। এই সংখ্যাৰ সোণালীৰ সম্পাদনা সমিতিখন এনেধৰণৰ -

সভাপতি - ড° ৰাজেন তামুলী (অধ্যক্ষ)

উপদেষ্টা - অধ্যাপিকা দীপাঞ্জলি গগৈ, অধ্যাপিকা বীনা বৰঠাকুৰ, অধ্যাপিকা ৰাণু মহন।

সম্পাদক - সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া

সদস্য - দেৱানন্দ ফুকন, চন্দন লাহন. উদ্দিপ্তী লাহন, মিথু ফুকন।

অলংকৰণ আৰু অংগসজ্জা - অনিল বৰুৱা।

এই সংখ্যাৰ আলোচনীখনৰ লেখকসকল-

প্ৰবন্ধ : পদ্মকুমাৰী গগৈ, জ্যোতিৰেখা গগৈ, নিজুমণি চাংমাই, পাক্কী কোঁৱৰ, মনালিছা লাহন, পল্লৱ গগৈ, দেৱাশ্ৰী বৰুৱা, কৰবী গগৈ, চয়নিকা লাহন, ৰিজুমণি দত্ত, বাণী দেৱী, শিল্পীকা ভূঞা, বৰ্ণালী শইকীয়া।

কবিতা : উৰ্মিলা গগৈ, ৰূপজ্যোতি বৰগোহাঁই, প্ৰান্তীময়ী দত্ত, ফাৰহানা বেগম, মুনমী বড়া।

কাব্যিক গদ্য : উদ্দিপ্তী মহন।

গল্প : ৰতিপ্ৰভা গগৈ, ইমানী বৰুৱা, জুবিমণি গগৈ, দুলুমণি বড়া, অভিজিৎ ফুকন, লক্ষীৰেখা দত্ত, ৰাকেশ গগৈ, মৃদুস্মিতা বড়া, নিৰ্মল গগৈ, ত্ৰিভূৱন গগৈ।

নাটক : ৰীতা দত্ত।

কবিতা : প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকন, সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া, চিৰঞ্জীৱ কটকী, ভূপেন গগৈ, দেৱানন্দ ফুকন, ডলীৰাণী বৰুৱা, উদ্দিপ্তী মহন, ৰূপশ্ৰী বৰুৱা, পংখী কোঁৱৰ, চয়নিকা কোঁৱৰ, সৰিতা তাঁতি, চিমি বৰগোহাঁই, ৰাকেশ গগৈ, অভিলেখ গগৈ, হেমন্ত গগৈ, ননী মাধৱ ফুকন, সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া।

অনুভৱ : দেৱজিৎ বড়া।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল - Pronita Kalita, Dr. Jyotima Phukon, Himanshu Bhuyan, Mehjubin Akhtar Rahman, Imani Baruah, Sunny Bawri, Champha Wangsu, Hangseng Konwar, Anurag Protim Das, Madhupoli Gogoi, Puja Kumari Chowdhury.

Poem : Hangseng Konwar, Hangseng

Konwar, Sunny Bawri, Manamee Khanikar, Nandita Rajkumari, Joyshree, Joyshree, Plabita Sharma, Fatima Ahmed, Krishna Kagyung, Madhu Poli Gogoi.

২০১০-১১ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল চন্দন দাস। এই বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদনা সমিতিত আছিল -

সভাপতি - ড° ৰাজেন তামুলী

উপদেষ্টা - অধ্যাপক সুনীল দত্ত, অধ্যাপক বঘুনাথ কাগয়ুং, অধ্যাপক পৰানন কোঁৱৰ।

সম্পাদক - চন্দন দাস।

ছাত্ৰ সদস্য - অভিলেখ গগৈ, চাজিদ ছচেইন।

চিত্ৰাঙ্কন - প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকন, মিথু ফুকন, প্ৰান্তীময়ী দত্ত।

এই সংখ্যাৰ লেখকসকল -

প্ৰবন্ধ : গোলাপ বৰগোহাঁই, ৰতিপ্ৰভা গগৈ, দেৱজিৎ পাণিকা, প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকন, পংখী কোঁৱৰ, ঋতুপৰ্ণা দত্ত, প্ৰিয়াংশু প্ৰতীম বৰা, নৱজ্যোতি চাংমাই, ৰীতা দত্ত, পদ্মকুমাৰী গগৈ, তৰুণিমা চেতিয়া, ঋতুস্মিতা দিহিঙ্গীয়া, নিতীশ চেতিয়া ফুকন, ভূপেন গগৈ, দেৱাশ্ৰী বৰুৱা, পাক্কী কোঁৱৰ, সংগীতা দে, নিজুমণি চাংমাই, চয়নিকা কোঁৱৰ, ৰাকেশ গগৈ, বাণী দেৱী, শিল্পীকা ভূঞা, বিজয়লক্ষী গগৈ, পৰিস্মিতা গগৈ।

গল্পলেখকসকল : অভিলেখ গগৈ, কৃষ্ণ কাগয়ুং, মন্দাকিনী দত্ত, ত্ৰিভূৱন গগৈ, মনালিছা লাহন, অলিম্পিকা বৰগোহাঁই।

নাট্যশিল্প : নিৰ্মল কুমাৰ গগৈ।

কবিতা : ননী মাধৱ ফুকন, মিণ্টু তাঁতী, দুলুমণি বড়া, সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া, শ্যামলীমা গগৈ, প্ৰান্তীময়ী দত্ত, দুলু গগৈ, দীপামণি বৰুৱা, বৰিতা গোস্বামী, উৰ্মিলা গগৈ, বৰিতা ছেত্ৰী, ডলীৰাণী বৰুৱা, উদ্দিপ্তী মহন, সুৰজিৎ বুঢ়াগোহাঁই, দেৱযানী গগৈ, পবিত্ৰ চেতিয়া, ৰূপশ্ৰী বৰুৱা, জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই, অভিজিৎ ফুকন, প্ৰবীণ গগৈ, শান্তি বনিয়া, চন্দন দাস, ৰীনা দে।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল - Jyoti Prosad Phukon, Puja Kumari Chowdhury, Modhu Poli Gogoi, Korobi Kurmi, Bhupen Gogoi, Hangseng Konwar, Shantanu Chowlik, Sangeeta Roy, Sarita Tanti, Prabin Gogoi, Sundipa Hazarika.

২০১১-১২ বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ সম্পাদক আছিল
অভিলেখ গগৈ। আলোচনীখনৰ সম্পাদনাৰ নেপথ্যত
আছিল -

সভাপতি - ড° বাজেন তামুলী (অধ্যক্ষ)

সম্পাদক - অভিলেখ গগৈ

উপদেষ্টা - অধ্যাপক ড° বানা কোঁৱৰ, অধ্যাপক
সুচিত্ৰ নাৰায়ণ ৰাজখোৱা, অধ্যাপিকা লিণ্ডি গুডউইন।

সদস্য - হৰিৎপল্লৱ গগৈ

বেটুপাত - দেৱাশিস কোঁৱৰ

স্কেছ - প্ৰান্তী, মিঠু, অভিলেখ

এই সংখ্যাৰ আলোচনীখনৰ লেখাসমূহ হ'ল -

প্ৰবন্ধ : গোলাপ বৰগোহাঁই, Dr. Anita
Konwar, হাষিকেশ বুঢ়াগোহাঁই, Lindy Goodwin,
ৰীতা দত্ত, Sangeeta Roy, অভিজিৎ শইকীয়া, Pooja
Gogoi, নিৰ্জুমণি চাংমাই, সম্পূৰ্ণ বুঢ়াগোহাঁই, ধ্ৰুৱজ্যোতি
গগৈ, পদ্মকুমাৰী গগৈ, বাণী দেৱী, চুমী কলিতা, Anurag
Protim Das, চক্ৰধৰ বাইলুং, পৰিত্ৰ চেতিয়া, Purabi
Saikia, লক্ষী গগৈ।

গল্প : ৰতিপ্ৰভা গগৈ, প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকন,
অভিলেখ গগৈ, মমিনা বেগম, কৃতী চাংমাই, মৃগাংক
হাতীমুৰীয়া, দেৱযানী গগৈ।

কবিতা : সাগৰীকা সন্দিকৈ, প্ৰণীতা কলিতা,
পৰিত্ৰ চেতিয়া, ননী মাধৱ ফুকন, জুৰি দত্ত, সৌৰভ
চেতিয়া, ময়ুৰী বৰঠাকুৰ, ৰিতুপৰ্ণা শৰ্মা, দিব্যজ্যোতি গগৈ,
শৰত কুমাৰ গগৈ, নৱজ্যোতি খাণ্ডাধৰা, Parishmita
Buragohain, অমৃত প্ৰধান, সঞ্জীৱ শইকীয়া, প্ৰিয়ংকা
শৰ্মা, সৌৰভ বৰগোহাঁই, অশোক নায়ক, Samim
Rajashree, বৰ্ণালী গগৈ, Rajashree Kaushik,
ভাস্কৰজ্যোতি হাজৰিকা, Bandita Dey, পৰিস্মিতা
বুঢ়াগোহাঁই, নীতিশ চেতিয়া ফুকন, Satroghna Borah,
উৰ্মিলা গগৈ, অলিম্পিকা বৰগোহাঁই, টুলুমণি ফুকন, জুলি
বৰুৱা, হেমন্ত গগৈ, শৰৎ গগৈ, কল্যাণী বৰুৱা, প্ৰান্তীময়ী
দত্ত, অতুল বৰগোহাঁই।

অনুভৱ : চিন্ময় গগৈ, ত্ৰিভূৱন গগৈ।

নাটক : ভৱেশ গগৈ।

২০১২-১৩ বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ সম্পাদকদ্বয়
- নিশিত কুমাৰ ডেকা আৰু ৰূপম তাছা। এই সংখ্যাৰ
আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিত আছিল -

উপদেষ্টা - গণেশ বৰুৱা (অধ্যাপক), প্ৰণীতা

কলিতা (অধ্যাপিকা), লাকী চেতিয়া (অধ্যাপিকা)

সভাপতি - অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা (অধ্যক্ষ)

সম্পাদক - নিশিত কুমাৰ ডেকা আৰু ৰূপম তাছা

বেটুপাত - শুভম সেন, দেৱাশিস কোঁৱৰ

বৰ্ণ বিন্যাস - পংকজ গগৈ, পলাশ বুঢ়াগোহাঁই

প্ৰচ্ছদ আৰু অলংকৰণ - মিঠু ফুকন, প্ৰান্তীময়ী দত্ত।

এই সংখ্যাৰ লেখকসকল হ'ল -

অসমীয়া শাখা -

প্ৰবন্ধ : বীনা বৰঠাকুৰ, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, ৰেখামণি
গগৈ, পদ্মকুমাৰী গগৈ, গীতাজুলি গগৈ, অনন্যা বুঢ়াগোহাঁই,
সোণমণি পগাগু।

গল্প : বিজয়লক্ষী গগৈ, সোণমণি পগাগু, আৰতি
মাছাৰী, হাচিবুন চুলতানা।

কবিতা : ৰিতুপৰ্ণা শৰ্মা, মণিদীপা লাহন, অতুল
বৰগোহাঁই, চক্ৰধৰ বাইলুং, পৰিস্মিতা বুঢ়াগোহাঁই, বৰ্ণালী
হাতীবৰুৱা, শৰত কুমাৰ গগৈ, গীতাস্ত্ৰী দৈমাৰী, নৱজ্যোতি
খাণ্ডাধৰা, অনিন্দিতা বুঢ়াগোহাঁই, নৱজিৎ বৰগোহাঁই,
পুষ্পী দত্ত, হাচিবুন চুলতানা, হাছিনা বেগম, ৰিতুপৰ্ণা শৰ্মা,
চিমি গগৈ, নৱজ্যোতি খাণ্ডাধৰা, হাছিনা বেগম, অতুল
বৰগোহাঁই, বিষুপ্ৰিয়া তামুলী, জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই।

‘অনুভৱ’ বিষয়ক লেখাৰ লেখকসকল : প্ৰান্তীময়ী
দত্ত, জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই, জ্যোতিষ্মান বৰগোহাঁই,
সোণমণি পগাগু।

ভ্ৰমণ কাহিনীৰ লেখকসকল : কল্যাণী বৰুৱা, ড°
ৰীতা গগৈ

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল হ'ল : Jyoti
Prasad Phukon, Sangeeta Roy, Dr. Anita
Konwar, Anjurara Begum, Rupom Tasha,
Simanta Dev, Sddam Iraqqui, Dharam Nath
Gupta, Simanta Dev.

Poem : Parishmita Buragohain,
Akhtara Begum, Sachin Rai.

Quiz : Rupam Tasha.

Travelling Tour : Deepanjali Gogoi.

ধৰম নাথ গুপ্তা

বিভাগীয় প্ৰতিবেদন।

২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ সম্পাদক আছিল
কল্যাণ গগৈ। এই বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ সম্পাদনাৰ নেপথ্যত
থকা ব্যক্তিসকল হ'ল -

সভাপতি - অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱা (অধ্যক্ষ)
সম্পাদক - কল্যাণ গগৈ
উপদেষ্টা- অধ্যাপক ড° বানা কোঁৱৰ, অধ্যাপিকা
বীনা বৰঠাকুৰ, অধ্যাপিকা দীপাঞ্জলি গগৈ।
সদস্য / সদস্যা - প্ৰদ্যুম্ন বৰুৱা, অভিনৱ লাহন।
বেটুপাত - দেৱাশিস কোঁৱৰ
স্কেছ - প্ৰান্তী আৰু প্ৰদ্যুম্ন।
অক্ষৰ বিন্যাস আৰু অলংকৰণ - পলাশ আৰু
পংকজ।

“ভাৰতৰ উচ্চ শিক্ষা আৰু বিশ্ববিদ্যালয়
অনুদান আয়োগ (UGC) আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় উচ্চ শিক্ষা
মিচন (RUSA)” শীৰ্ষক প্ৰবন্ধেৰে “অধ্যক্ষৰ একলম”
আগবঢ়োৱা সেইসময়ৰ অধ্যক্ষ অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱাদেৱৰ
লেখা সমৃদ্ধ আলোচনীখনৰ প্ৰকাশিত লেখাসমূহৰ
লেখকসকল হ’ল -

প্ৰবন্ধ : প্ৰণৱ কুমাৰ খাওণ্ড, ড° বীতা দত্ত,
টংকেশ্বৰ বৰুৱা, Pronita Kalita, ৰঘুনাথ কাগয়ুং,
Sangeeta Roy, নিজুমণি চাংমাই, বিতোপন কলিতা,
সুস্মিতা বৰুৱা, কল্যাণ গগৈ, কেশৱী ভূঞা, পূজা গগৈ,
পৰিস্মিতা বুঢ়াগোহাঁই, মৃগাংক হাতীমূৰীয়া, ৰেখা মিলি,
ময়ুৰী শ্যাম, ববী ফুকন, সম্পূৰ্ণা বুঢ়াগোহাঁই।

গল্প : সোণমণি পগাগু, অভিজিৎ শইকীয়া, বন্দনা
গগৈ, পূৱালী কোঁৱৰ, লক্ষী গগৈ, কৃতী চাংমাই, মণিদীপা
লাহন, পূৰ্ণিমা দে, মৌচুমী দেউঘৰীয়া, ইয়াছমিন বেগম।

কবিতা : বিপ্লৱ দে, নীলিম গগৈ, ৰশ্মি গগৈ,
কেশৱী ভূঞা, ৰশ্মি চাংমাই, ৰিতুপৰ্ণা শৰ্মা, ময়ুৰী
বৰঠাকুৰ, বন্দনা গগৈ, পৰিস্মিতা বুঢ়াগোহাঁই, জয়ীতা
চক্ৰৱৰ্তী, অমল হাতীমূৰীয়া, চুমী গগৈ, বৰ্ণালী নেওগ,
তুলসী দেৱ, কাবেৰী পাল, হাছিনা বেগম, ৰশ্মি চাংমাই,
নমিতা ৰাণী দেৱ, বিপ্লৱ দে, ৰাজা দেৱ, কৰিষ্মা বৰগোহাঁই,
সংগীতা শইকীয়া, কুমাৰী ছেত্ৰী, কেশৱ লাহন, নয়নমণি
গগৈ, মানস দিহিঙ্গীয়া, Santre Kumari জোনমণি
স্বৰ্গীয়াৰী, মিলিমণি কোঁৱৰ, পূৰ্ণিমা গগৈ, ইজামুল হুছেইন,
মনালিছা কোঁৱৰ, দেৱযানী গগৈ, বীনা দে, নয়নমণি
শইকীয়া, লভিতা হাজৰিকা, ঋতুপৰ্ণা কাকতি, Farjana
Mehajabis Rohman, কৰিষ্মা দাস।

ভ্ৰমণ কাহিনী : কল্যাণী বৰুৱা, কাশ্মিৰী গগৈ।
একাংকিকা নাটক : ৰুস্পী গগৈ, নৱজ্যোতি
থাণ্ডাধৰা।

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ সম্পাদনাৰ
দায়িত্ব আছিল ভৈৰৱ বৰগোহাঁই। ১৯৮৭-৮৮ বৰ্ষৰ
অচিন্ত্য দিহিঙ্গীয়া (১৯৮৮-৮৯, কল্পনা বৰুৱাসহ)
সম্পাদিত “সোণালী” আলোচনীতহে চতুৰ্থ সংখ্যা বুলি
সংখ্যাৰ উল্লেখ কৰিছিল। ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ “সোণালী”
সম্পাদকেও এই বৰ্ষৰ আলোচনীখনত “২৯ সংখ্যক
আলোচনী” বুলি উল্লেখ কৰিছে।

এই বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ সম্পাদনা কক্ষত আছে -
সভাপতি - অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱা (অধ্যক্ষ)
উপদেষ্টা - ড° বানা কোঁৱৰ (অধ্যাপক), বীনা
বৰঠাকুৰ (অধ্যাপিকা), ড° অনিতা কোঁৱৰ (অধ্যাপিকা)।
সম্পাদক - ভৈৰৱ বৰগোহাঁই
সদস্য / সদস্যা - শিৱা তাচা, দেৱাশিস গগৈ,
কুমাৰ চানু পাতিৰি, সমীৰণ গগৈ।

বেটুপাত আৰু স্কেছ - শুভম সেন।
অক্ষৰ বিন্যাস - পংকজ গগৈ, পলাশ বুঢ়াগোহাঁই।
তদানীন্তন অধ্যক্ষ অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱাদেৱে লিখা
Higher Education Scenario and NAAC শীৰ্ষক
সুন্দৰ লেখাৰে আৰম্ভণি কৰা এই বৰ্ষৰ আলোচনীখনৰ
লেখকসকল হ’ল - ড° বীতা দত্ত, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, ড° বানা
কোঁৱৰ, সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী, ৰেখামণি গগৈ, পল্লৱী ফুকন,
এনিশা শৰ্মা, কবিতা গগৈ, বিতুমণি বুঢ়াগোহাঁই, গীতামণি
বৰুৱা, মলয়া গগৈ, শচীন কুৰ্মী।

গল্প : বিজয়লক্ষী গগৈ, ৰেখা মিলি, বিতুপন
বৰুৱা, মাধুৰ্যা গগৈ, উপাসনা গগৈ, বিংকী বাউৰী,
উষামণি নেওগ, পূৱালী কোঁৱৰ, প্ৰসেনজিত দাস, নিকিতা
চেতিয়া, কাজল গগৈ, জুপিতৰা, দীপাংকৰ গগৈ, মৌচুমী
দেউঘৰীয়া, অঞ্জন বুঢ়াগোহাঁই।

কবিতা : কাজল গগৈ, নমিতা থাপা, জয়ীতা
চক্ৰৱৰ্তী, জুপিতৰা, বড়া, নৱজ্যোতি চেতিয়া, দ্বীপশিখা
গগৈ, মনালিচা কোঁৱৰ, অনিমা বৰগোহাঁই, পল্লৱী নায়ক,
মৌচুমী বৰুৱা, অশ্বিনী গগৈ, দিপল শইকীয়া, মৌচুমী
দেউঘৰীয়া, পল্লৱী ফুকন, পবিত্ৰ গগৈ, বনশ্ৰী গগৈ,
সোণমণি পেণ্ড, অভিনৱ কলিতা, এনিশা শৰ্মা, অমল
হাতীমূৰীয়া, নৱজিৎ চেতিয়া, ৰশ্মি চাংমাই, আৰতি কছাৰী,
নীলিমা গগৈ, লভিতা হাজৰিকা, চিমি গগৈ, শান্ত চাংমাই,
প্ৰেৰণা শইকীয়া, প্ৰাঞ্জল নেওগ, নিতু চাংমাই, কবিতা
জৰাধৰা, দধি গগৈ, ঋতুপৰ্ণা লাহন।

ভ্ৰমণ কাহিনী : বীনা বৰঠাকুৰ।

অনুভৱ বিষয়ক লেখা : কেশৱী ভূঞা, চয়নিকা বৰগোহাঁই, নিহাৰিকা গগৈ, পূজা দেৱ।

ইংৰাজী শাখাৰ লেখকসকল : Jyoti Prasad Phukon, Dr. Nijumoni Changmai, Manuranjan Konwar, Dolly Chutia, Nabajyoti Dutta, Jyotirekha Tanti, Rinky Gogoi, Sachin Rai.

২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ সম্পাদক আছিল জ্ঞানজ্যোতি গগৈ। এই বৰ্ষৰ আলোচনীখনৰ সম্পাদন সমিতিখন এনেধৰণৰ -

সভাপতি - ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ

সম্পাদক - জ্ঞানজ্যোতি গগৈ

উপদেষ্টা - ড° বানা কোঁৱৰ (অধ্যাপক), বানু মহন (অধ্যাপিকা), দীপাঞ্জলি গগৈ (অধ্যাপিকা), লিণ্ডী গুডউইন (অধ্যাপিকা)

সদস্য - সমীৰণ গগৈ, অভিনৱ লাহন, সুজিতা ওৰাং।

বেটুপাত - শচীন ৰায়।

অক্ষৰ বিন্যাস আৰু অলংকৰণ - পলাশ, পংকজ।

এই সংখ্যাৰ লেখকসকল -

প্ৰবন্ধ : ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ, নিকিতা চেতিয়া, Pronita Kalita, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, Rosie Thamba, Rituparna Tasha, ভাস্কৰজ্যোতি তালুকদাৰ, বনশ্ৰী গগৈ, চন্দ্ৰিকা কোঁৱৰ, জ্যোতিৰ্ময় ৰায়চৌধুৰী।

কবিতা : Sangeeta Roy, Sachin Rai, বনশ্ৰী গগৈ, বন্দনা বৰুৱা, দেৱযানী গগৈ, মৌচুমী বৰুৱা, সুজিতা ওৰাং, অভিজিৎ শইকীয়া, শচীন কুৰ্মী, অনিমা বৰগোহাঁই, অশ্বিনী গগৈ, চন্দ্ৰিকা কোঁৱৰ, এনিশা শৰ্মা, পাপৰি গগৈ, ইৰাণী গগৈ, কংকনা গগৈ, সমীৰণ বৰগোহাঁই, দেৱযানী গগৈ।

গল্প লেখকসকল : উষামণি নেওগ, ইৰানী গগৈ, অশ্বিনী গগৈ, পিংকী গগৈ, চন্দন বৰুৱা।

অনুভৱ বিষয়ক লেখকসকল : গীতিমণি বৰুৱা, এনিশা শৰ্মা।

ভ্ৰমণ কাহিনী : বাণী দেৱী।

২০১৬-১৭ বৰ্ষৰ ‘সোণালী’ আলোচনীৰ সম্পাদক আছিল জ্যোতিৰ্ময় ৰায়চৌধুৰী। সেইবৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হৈছিল ময়ূৰ বৰুৱা। কিন্তু বিশেষ অসুবিধা হেতুকে সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক জ্যোতিৰ্ময় ৰায়চৌধুৰীয়ে আলোচনী বিভাগৰ ‘ভাৰপ্ৰাপ্ত সম্পাদক’ৰ গধুৰ দায়িত্ব পালন কৰি সেই বৰ্ষৰ আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়। সম্পাদনা সমিতিয়ে

দিয়া মতে উনত্রিশ সংখ্যক (২৯) আলোচনী ‘সোণালী’ৰ সম্পাদনা সমিতিখন এনেধৰণৰ -

মুখ্য উপদেষ্টা - ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ

উপদেষ্টা - ড° বানা কোঁৱৰ (অধ্যাপক), ড° ৰঘুনাথ কাগুং (অধ্যাপক), ড° অনিতা কোঁৱৰ (অধ্যাপিকা)।

ভাৰপ্ৰাপ্ত সম্পাদক - জ্যোতিৰ্ময় ৰায়চৌধুৰী

সদস্য - দিপু গগৈ, শিশিৰ কুমাৰ গগৈ, নাজমিন চুলতানা, কাশ্যপ বৰুৱা, পল্লৱী ফুকন।

বেটুপাত - কাশ্যপ বৰুৱা

সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা - ভাৰপ্ৰাপ্ত সম্পাদক।

এই বৰ্ষৰ আলোচনীখনত দীপ দত্ত, সীমান্ত হাজৰিকা, পল্লৱী ফুকন, মিনাক্ষী সৎনামী, কাশ্যপ বৰুৱা, নুৰ য়াচমিন বেগমে অংকন কৰা সুন্দৰ ছবিৰ সংগ্ৰহেৰে ‘চিত্ৰপট’ নামেৰে এটি নতুন ‘শিতান’ অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে। তদুপৰি এই সংখ্যাৰ অন্যান্য লেখকসকল হ’ল -

প্ৰবন্ধ : দেৱযানী বুঢ়াগোহাঁই, মুনমী গগৈ, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, শিশিৰ কুমাৰ গগৈ, ঋতুপৰ্ণা দত্ত, Rituporna Gogoi, ত্ৰিৱীপ বৰুৱা, শ্যামলজ্যোতি গগৈ, মৃদুল পঞ্চুঙী, Saurav Deb, বিৰাজ বৰগোহাঁই, দিপু গগৈ, কংকনা গগৈ, জ্যোতিৰ্ময় ৰায়চৌধুৰী, দিব্যজ্যোতি দত্ত।

কবিতা : শিশিৰ কুমাৰ গগৈ, সূৰ্য গগৈ, ড° ৰীতা দত্ত, মিনাক্ষী সৎনামী, শেৱালি চাৰিঙীয়া, বাৰ্ণা বৰুৱা, হেমা চেতিয়া, মৃদুস্মিতা গগৈ, নাজমিন বেগম, কাব্যশ্ৰী মহন, বিতুপন ভূঞা, বিদ্যুৎ শইকীয়া, ইন্দুৰাণী বৰুৱা, অমল হাতীমূৰীয়া, মানৱজ্যোতি বসুমতাৰী, পাহাৰী গগৈ, জেনিফাৰ বেগম, বাবুল তেলী, এনিশা শৰ্মা, চাহিল আহমেদ, বনশ্ৰী গগৈ, অশ্বিনী গগৈ, প্ৰতীক্ষা বকল, বিতোপন বৰুৱা, অল্লান পাংগিং, দুৰ্লুমণি চেতিয়া।

গল্প : ইন্দুৰাণী বৰুৱা, নৱজিৎ গগৈ।

অনুভৱৰ একাঁজলি : এনিশা শৰ্মা।

ভ্ৰমণ কাহিনী : ৰীনা বৰঠাকুৰ, স্বপ্নালী ৰাইদঙীয়া।

নাটক : বিতুমণি বুঢ়াগোহাঁই, নৱজ্যোতি খাণ্ডাধৰা, বিতোপন বৰুৱা।

২০১৭-১৮ বৰ্ষৰ “সোণালী” বাবুল তেলীৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশিত হৈছিল। ত্ৰিশ সংখ্যক এই বৰ্ষৰ আলোচনীৰ সম্পাদনা সমিতিখন এনেধৰণৰ -

সভাপতি - ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ (অধ্যক্ষ)

উপদেষ্টা - ড° বঘুনাথ কাগয়ুং
সম্পাদক - বাবুল তেলী
সদস্য - ইন্দুবাণী বৰুৱা
প্রচ্ছদ আৰু সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা - সম্পাদক
ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ College
Development Council ৰ সঞ্চালক ড° ৰূপম
শইকীয়াৰ শুভেচ্ছা বাণী, তদানীন্তন চৰাইদেউ জিলাৰ
উপায়ুক্ত বিবেকানন্দ ফুকন, অসম সাহিত্য সভাৰ প্রধান
সম্পাদক পদুম ৰাজখোৱা আৰু মন্ত্ৰী তপন কুমাৰ
গগৈৰ শুভেচ্ছা বাণীৰে সমৃদ্ধ এই বৰ্ষৰ আলোচনীখনৰ
লেখকসকল হ'ল -

প্রবন্ধ শিতান : বীনা বৰঠাকুৰ, টংকেশ্বৰ বৰুৱা,
ড° প্ৰণীতা কলিতা, দিপীকা বৰুৱা, ধনদা কোঁৱৰ, সুশীল
কুমাৰ চুঁড়ী, Lindy Lou Goodwin, Deep Jyoti
Borah, Partisthitha Baruah, নিজুমণি চাংমাই,
কেশৱী ভূঞা, মনীষা গগৈ, ৰাণু কুৰ্মী, ড° ৰীতা দত্ত।

গল্পৰ সংফুৰা : কাশ্যপ বৰুৱা, নাৰায়ণ বসুমতাৰী,
বাবুল তেলী, ইন্দুবাণী বৰুৱা।

কবিতা কানন : প্ৰিয়ংকা বৰগোহাঁই গগৈ, মানস
প্ৰতীম চেতিয়া, ভাস্কৰ বৰুৱা, মনোমতী দাৰিগ, সীমান্ত
হাজৰিকা, শ্বৰীফ কামাল, মিনাক্ষী সৎনামী, প্লাৱিতা
বুঢ়াগোহাঁই, প্ৰিয়া দাস, সুজাতা সেন, পূৰ্ণকান্ত সিং
ৰাজপুত, ৰুণালী গগৈ, জাহ্নৱী শ্যাম, ৰাণু কুৰ্মী, প্ৰভাত
তাঁতী, ৰিণা চাংমাই, ৰবীন গগৈ, প্ৰতীক্ষা বকল।

অনুভৱ বিষয়ক লেখাৰ লেখক : সজল দাস,
পাপৰি গগৈ, দিব্যজ্যোতি দত্ত, ৰেৱতী তেলী, নিতুল মানকী।

নীলা খামৰ চিঠিৰ লেখক : প্ৰতীক্ষা বকল, মানস
প্ৰতীম বৰুৱা, বৰষা ৰাজকুমাৰী, ৰিতুমণি বুঢ়াগোহাঁই,
প্ৰতিস্থিতা বৰুৱা।

২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ একত্ৰিশ সংখ্যক “সোণালী”ৰ
সম্পাদনাৰ দায়িত্বভাৰ পালন কৰিছিল ভাৰপ্ৰাপ্ত সম্পাদক
বিকল্প কোঁৱৰে। এই বৰ্ষৰ সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী
সম্পাদকৰ দায়িত্বত আছিল অভিজিৎ গগৈ। তেওঁৰ বিশেষ
অসুবিধা হোৱা হেতুকে আলোচনী সম্পাদনাৰ গুৰু দায়িত্ব
বিকল্প কোঁৱৰে পালন কৰিছিল। সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ
সভাপতি দীপাকৰ কুমাৰ নাথ, বিধায়িকা নৱনিতা সন্দিকৈ,
চৰাইদেউ জিলাৰ উপায়ুক্ত পলাশ ৰঞ্জন ঘৰফলীয়াদেৱৰ
শুভেচ্ছা বাণীৰে সমৃদ্ধ আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিত
আছিল -

মুখ্য পৃষ্ঠপোষক - ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ (অধ্যক্ষ)
তত্ত্বাৱধায়ক - মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ (অধ্যাপক)
উপদেষ্টা - ড° ৰীতা দত্ত (অধ্যাপিকা), পদ্মকুমাৰী
গগৈ (অধ্যাপিকা)।

ভাৰপ্ৰাপ্ত সম্পাদক - বিকল্প কোঁৱৰ
সদস্য - শচীন দত্ত, প্ৰযোজ্য মাধৱ দত্ত, কাশ্যপ
বৰুৱা, আৰিফ হুচেইন।

এই বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ লেখকসকল হ'ল - গোলাপ
বৰগোহাঁই, ড° ৰীতা দত্ত, ড° প্ৰণীতা কলিতা, টংকেশ্বৰ বৰুৱা,
Dr. Anita Konwar, Jabin Sultana, Nabajyoti
Dutta, Deepjyoti Borah, দীপাঞ্জলি ডেকা, সুৰজিৎ
কোঁৱৰ, মিতালী গগৈ, কশ্মিতা খনিকৰ, প্ৰেৰণা গগৈ, বিপাশা
গগৈ, Sarupa Tamuli, কল্পনা বৰুৱা।

কবিতা : ভাস্কৰজ্যোতি গগৈ, ৰবীন গগৈ,
জাহ্নৱী হুচেইন, নেহা পাৰবিন, স্তুতি গগৈ, অনুপম
শইকীয়া, বঘুনাথ কাগয়ুং, মিতালী গগৈ, দীপাঞ্জলি ডেকা,
লাবণ্য দাস, পূৰ্বী গগৈ, পিংকী ছেত্ৰী, মনীষা গগৈ,
অংকুৰিমা গগৈ, নাৰায়ণ বসুমতাৰী, হোমেন গগৈ।

গল্প : নাৰায়ণ বসুমতাৰী, ৰিতুমণি বুঢ়াগোহাঁই,
নিমিষা মহন।

অনুভৱ বিষয়ক লেখা : ভাস্কৰজ্যোতি গগৈ,
সৌৰভ দেৱ, যে হম পাংয়ুক, লোপামুদ্ৰা মহন, এনিশা
শৰ্মা, স্নিগ্ধাশিখা, প্ৰিয়ংকা শৰ্মা।

চিঠি : পল্লৱী শৰ্মা, স্মৃতি গগৈ, বিপাশা গগৈ।

একাংকিকা নাট : ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰ।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ত্ৰিশ সংখ্যক ‘সোণালী’ৰ
সম্পাদনা কৰিছিল অনুপম শইকীয়াই। বেটুপাতৰ
ভিতৰফালে ‘তুলিকাই মনৰ কথা কোৱা’ শীৰ্ষক শিতানত
নিলোৎপল শইকীয়া, ধৰিত্ৰী ফুকন, অংকুৰিমা গগৈয়ে
অংকন কৰা ছবিৰে সজোৱা হৈছে। ২০১৯-২০ বৰ্ষটো
অৰ্থাৎ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ এই আলোচনীখনৰ সম্পাদনা
সমিতি এনেধৰণৰ -

মুখ্য উপদেষ্টা - ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ (অধ্যক্ষ)

তত্ত্বাৱধায়ক উপদেষ্টা - ড° বঘুনাথ কাগয়ুং

উপদেষ্টা - ড° পৰানন কোঁৱৰ (অধ্যাপক), ড°
অনিতা কোঁৱৰ (অধ্যাপিকা), পদ্মকুমাৰী গগৈ (অধ্যাপিকা)
সম্পাদক - অনুপম শইকীয়া

সদস্য / সদস্যা - নিলোৎপল শইকীয়া, মনীষা
গগৈ, অভিজিৎ গগৈ

প্ৰাৰ্থনা পৰিকল্পনা - বিদ্যাৰ্থ বৰা (অধ্যাপক)

প্ৰাৰ্থনা অংকন - নিলোৎপল শইকীয়া

যোৰহাট (১২নং) লোকসভা সমষ্টিৰ সাংসদ
তপন কুমাৰ গগৈ আৰু তদানীন্তন চৰাইদেউ জিলাৰ
উপায়ুক্ত বিনীতা পেগু ডাঙৰীয়াৰ শ্ৰেণীৰ বাণীৰে
সমৃদ্ধ এই বৰ্ষৰ “সোণালী”ৰ লেখকসকল হ'ল - দিলীপ
বৰুৱা, বীনা বৰঠাকুৰ, যতীন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া, বিতোপন
বৰুৱা, Dr. Pronita Kalita, Dr. Deepanjali Gogoi,
Dr. Anita Konwar, Miss Rekhamoni Gogoi,
Jebin Sultana, Nabajyoti Dutta, Deepjyoti
Borah, মুনমী চেতিয়া, অৰন্তী গগৈ, অনুৰাধা ঠাকুৰ,
ৰুনাৰী গগৈ, অংকুৰ শইকীয়া, দুৰ্লুমণি চেতিয়া, কণিকা
শৰ্মা, ভাগ্যলক্ষী নেওগ, উৎপল বৰগোহাঁই, বৰ্ণালী কোঁৱৰ,
ৰুমী চন্দ, লোহিত ঠাকুৰ, বাণী সোণোৱাল, পাপৰি বৰুৱা,
ৰীতামণি বৰগোহাঁই, ৰিতুমণি ফুকন, দিব্যাদেৱী লাহন,
নৱপল্লিকা দত্ত, নীলাক্ষী সন্দিকৈ, মৌচুমী বসুমতাৰী,
স্তুতি গগৈ, নেহা পাৰবিন, য়ে হম পাংয়ুক, কশ্মিতা
খনিকৰ, লাৱণ্য দাস, Parishmita Phukon (Rowd

Ragini), Nashima Hussain, Sarupa Tamuli,
Dharitree Phukon, Simron Kour, মো. আশিক
ৰাজা, ড° ৰঘুনাথ কাগয়ুং, ড° ৰীতা দত্ত, মিনালী বড়া,
দুৰৱী গগৈ, পূৰৱী গগৈ, অনামিকা গগৈ, পলাশ প্ৰতীম
আদিত্য, পাৰ্থপ্ৰতিম আৰন্ধৰা, মাধৱ পাতিৰি, হোনে গগৈ,
জ্যোতিষ্মা চাহ, বিকল্প কোঁৱৰ, দীপাঞ্জলি ডেকা, লাকীমণি
গগৈ, ৰাণু কুৰ্মী, উপাসনা গগৈ, মনালিছা তেলী, কিংকী
বড়া, সীমান্ত হাজৰিকা, দুৰ্বশী চেতিয়া, দীপশিখা ফুকন,
মনোজ চেতিয়া, পাহৰি আৰন্ধৰা, স্তুতি গগৈ, বিকাশ শৰ্মা,
Pallavi Prodhan, মো. আশিক ৰাজা।

অনুভৱ বিষয়ৰ লেখকসকল - প্লাৱিতা
বুঢ়াগোহাঁই, অঞ্জনা গগৈ, নিমিষা মহন, মধুস্মিতা পাল,
পূজাশ্ৰী চেতিয়া, মনীষা গগৈ, প্ৰজ্ঞাশ্ৰী দুৰৱী, নাৰায়ণ
বসুমতাৰী।

উল্লিখিত আলোচনী “সোণালী”ৰ
সম্পাদকসকল, প্ৰকাশৰ সময়, প্ৰকাশিত / অপ্ৰকাশিত
সকলোবোৰ তথ্য সংক্ষিপ্ত ৰূপত দাঙি ধৰা হ'ল-

ক্র. নং	বৰ্ষ	সংখ্যা	সম্পাদক	একক / যুটীয়া	প্ৰকাশিত / অপ্ৰকাশিত
১	১৯৭২-৭৩ ১৯৭৩-৭৪	প্ৰথম	পুনেশ্বৰ দিহিঙ্গীয়া সোণবৰ গগৈ	যুটীয়া	প্ৰকাশিত
২	১৯৮৩-৮৪	দ্বিতীয়	চন্দন কাকতি	একক	প্ৰকাশিত
৩	১৯৮৫-৮৬	-	ৰাতুল চেতিয়া ফুকন	-	অপ্ৰকাশিত
৪	১৯৮৬-৮৭	তৃতীয়	মহেশ গদুকা	একক	প্ৰকাশিত
৫	১৯৮৭-৮৮ ১৯৮৮-৮৯	চতুৰ্থ	অচিন্ত্য দিহিঙ্গীয়া কল্পনা বৰুৱা	যুটীয়া	প্ৰকাশিত
৬	১৯৮৯-৯০				তথ্য পোৱা নগ'ল
৭	১৯৯০-৯১ ১৯৯১-৯২	-	দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ মণিদীপ মহন	যুটীয়া	প্ৰকাশিত
৮	১৯৯২-৯৩	-	অমৃত বাইলুং	একক	প্ৰকাশিত
৯	১৯৯৩-৯৪	-	নুৰুজ চাবুকধৰা	-	অপ্ৰকাশিত
১০	১৯৯৪-৯৫	-	চন্দন বৰগোহাঁই	-	অপ্ৰকাশিত

১১	১৯৯৫-৯৬	-			ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষ “স্মৃতিগ্ৰন্থ” প্ৰকাশিত
১২	১৯৯৬-৯৭	-	-	-	-
১৩	১৯৯৭-৯৮	-	-	-	-
১৪	১৯৯৮-৯৯	-	বিশ্বজিত গগৈ	একক	প্ৰকাশিত
১৫	১৯৯৯-২০০০	-	লোহিত গগৈ	-	অপ্ৰকাশিত
১৬	২০০০-২০০১	-	প্ৰাঞ্জল গগৈ	একক	প্ৰকাশিত
১৭	২০০১-২০০২ ২০০২-২০০৩	-	ভাস্কৰ বৰুৱা বিপ্লৱজ্যোতি ৰাজখোৱা	যুটীয়া	প্ৰকাশিত
১৮	২০০৩-২০০৪	-	জয়ন্ত ফুকন	একক	প্ৰকাশিত
১৯	২০০৪-২০০৫	-	অমৃত কুমাৰ গুৰুং	একক	প্ৰকাশিত
২০	২০০৫-২০০৬	-	অমৃত কুমাৰ গুৰুং	একক	প্ৰকাশিত
২১	২০০৬-২০০৭	-	হীৰেশ্বৰ দাস	একক	প্ৰকাশিত
২২	২০০৭-২০০৮	-	শ্যামন্ত কুমাৰ বৰা	একক	প্ৰকাশিত
২৩	২০০৮-২০০৯	-	নয়নজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই	একক	প্ৰকাশিত
২৪	২০০৯-২০১০	-	সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া	একক	প্ৰকাশিত
২৫	২০১০-২০১১	-	চন্দন দাস	একক	প্ৰকাশিত
২৬	২০১১-২০১২	-	অভিলেখ গগৈ	একক	প্ৰকাশিত
২৭	২০১২-২০১৩	-	নিশিত কুমাৰ ডেকা ৰূপম তাছা (দ্বৈত)	একক	প্ৰকাশিত
২৮	২০১৩-২০১৪	-	কল্যাণ গগৈ	একক	প্ৰকাশিত
২৯	২০১৪-২০১৫	-	ভৈৰৱ বৰগোহাঁই	একক	প্ৰকাশিত
৩০	২০১৫-২০১৬	-	জ্ঞানজ্যোতি গগৈ	একক	প্ৰকাশিত
৩১	২০১৬-২০১৭	-	জ্যোতিৰ্ময় ৰয়চৌধুৰী (ভাৰপ্ৰাপ্ত)	একক	প্ৰকাশিত
৩২	২০১৭-২০১৮	-	বাবুল তেলী	একক	প্ৰকাশিত
৩৩	২০১৮-২০১৯	-	বিকল্প কোঁৱৰ (ভাৰপ্ৰাপ্ত)	একক	প্ৰকাশিত
৩৪	২০১৯-২০২০	-	অনুপম শইকীয়া	একক	প্ৰকাশিত

পদ্মকুমাৰী গগৈ : সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

বৈশালী মহন ন্যাসৰ সংক্ষিপ্ত টোকা

ড° বঘুনাথ কাগ্যুং

এক : অৱতৰণিকা

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক বিকাশৰ এক চৰকাৰী পঞ্জীয়নভুক্ত সংস্থা হৈছে 'বৈশালী মহন সোঁৱৰণী ন্যাস'। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপক প্ৰয়াত বিনন্দ মহনদেৱে তেখেতৰ কন্যা প্ৰয়াত বৈশালী মহনৰ স্মৃতি যুগমীয়া কৰাৰ মানসেৰে এই ন্যাসটো গঠন কৰে। উল্লেখ্য যে, বৈশালী মহন সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিষয়ৰ সন্মান পাঠ্যক্রমৰ ছাত্ৰী আছিল। ৭ জুলাই ২০০৫ তাৰিখে হঠাৎ পুখুৰীত পৰি বৈশালীয়ে ইহলীলা সম্বৰণ কৰে। সেই সময়ত তেওঁ স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী আছিল।

দুই : ন্যাসৰ মূল কথা

এই ন্যাসৰ মূল কথাখিনি তলত সংক্ষিপ্ত ৰূপত দাঙি ধৰা হ'ল-

ন্যাসৰ নাম : 'বৈশালী মহন সোঁৱৰণী ন্যাস'।

ন্যাসৰ প্ৰতিষ্ঠাকাল : ৩০-১১-২০০৫

ন্যাসৰ কাৰ্যালয় : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

ন্যাস গঠনৰ উদ্দেশ্য : এই ন্যাসটো প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক আৰু শৈক্ষিক বিকাশৰ উদ্দেশ্যে। এই উদ্দেশ্যে দুটা কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়-

১) জমা ধনৰ পৰা পোৱা সুদৰ টকাৰে প্ৰতি দুবছৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কামত অহাকৈ গ্ৰন্থ ক্ৰয় কৰা হ'ব।

২) প্ৰতি তিনি বছৰৰ মূৰে মূৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক উপকৃত হ'ব পৰাকৈ একোখনকৈ আলোচনা চক্ৰ, শৈক্ষিক

আলোচনা সভা অথবা কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত কৰিব

লাগিব।

তিনি : ন্যাস পৰিচালনা সমিতি

প্ৰতিষ্ঠা বৰ্ষৰ সমিতিৰ মূল সদস্যবৰ্গ : ড° ৰাজেন তামুলী [Chairman], বিনন্দ মহন [Settlor], ড° ৰাণা কোঁৱৰ [Managing Trustee]

বৰ্তমানৰ সমিতি : ২০১১ চনত ড° বঘুনাথ কাগ্যুঙক 'Managing Trustee'-ৰ দায়িত্ব দিয়ে। তেওঁ ২০১১

চনৰ পৰা বৰ্তমানলৈ (১১-০৯-২০২২) 'Managing Trustee'-ৰ দায়িত্বত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে। Settlor-ৰ হিচাপে আছে শ্ৰীযুতা প্ৰতিমা মহন।

চাৰি : ন্যাসৰ সম্পদ

ন্যাসৰ অন্তৰ্গত জমা গ্ৰন্থৰ সংখ্যা : ১৭২ খন।

ন্যাসৰ অন্তৰ্গত আলমাৰিৰ সংখ্যা : ২ খন।

পাঁচ : ন্যাসৰ যোগেদি ৰূপায়ন কৰা কৰ্মৰাজি

'বৈশালী মহন সোঁৱৰণী ন্যাস'ৰ উদ্যোগত কেইবাখনো স্মাৰক বক্তৃতানুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হৈছে। এই স্মাৰক বক্তৃতাসমূহ হৈছে :

(১) প্ৰথম বৈশালী মহন স্মাৰক বক্তৃতা

দিনাংক : ৪ চেপ্তেম্বৰ ২০১০

স্থান : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

বিষয় : 'অসমীয়া লোক-সংস্কৃতি : পৰম্পৰা আৰু পৰিৱৰ্তন'

সমল ব্যক্তি : ড° প্ৰবীণ চন্দ্ৰ দাস, অধ্যাপক,

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ১৯৯।

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

সঞ্চালক : ড° ৰাজেন তামুলী, অধ্যক্ষ, সোণাৰি
মহাবিদ্যালয়

আঁত ধৰোঁতা : ৰঘুনাথ কাগ্যুং, সহকাৰী
অধ্যাপক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

(২) দ্বিতীয় বৈশালী মহন স্মাৰক বক্তৃতা

দিনাংক : ১৪ চেপ্তেম্বৰ ২০১৩

স্থান : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

বিষয়: 'প্ৰবাসী অসমীয়া সমাজ আৰু অসমীয়া
ভাষা-সংস্কৃতি চৰ্চা'

সমল ব্যক্তি : ইছমাইল হোছেইন, বিশিষ্ট
সাহিত্যিক

সঞ্চালক : অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা, অধ্যক্ষ, সোণাৰি
মহাবিদ্যালয়

আঁত ধৰোঁতা : ৰঘুনাথ কাগ্যুং, সহকাৰী
অধ্যাপক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

(৩) তৃতীয় অধ্যাপক বিনন্দ মহন আৰু বৈশালী
মহন স্মাৰক বক্তৃতা

(টাই অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ, মৰাণহাটৰ সহযোগত)

দিনাংক : ১০ নৱেম্বৰ ২০১৫

স্থান : টাই অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ, মৰাণহাট

বিষয়: 'টাই আহোম ভাষা অধ্যয়নৰ কিছু
আলোচ্য দিশ'

সমল ব্যক্তি : ড° যোগেন্দ্ৰ নাথ ফুকন, বিশিষ্ট
গৱেষক

সঞ্চালক : ড° ভীমকান্ত বৰুৱা, প্ৰাধ্যাপক,

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

আঁত ধৰোঁতা : ৰঘুনাথ কাগ্যুং, সহকাৰী
অধ্যাপক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

(অধ্যাপক বিনন্দ মহনে ৭ জুলাই ২০১২
তাৰিখে মত্বক সৱটি লোৱাত তৃতীয় স্মাৰক বক্তৃতাটিৰ
নামকৰণত তেখেতৰ নামটোও অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়।)

ছয় : ন্যাসৰ গ্ৰন্থ প্ৰকাশ

বৈশালী মহন ন্যাসৰ দ্বাৰা 'প্ৰবাসী অসমীয়া
সমাজ আৰু অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতি চৰ্চা' (প্ৰকাশকাল-১৪
চেপ্তেম্বৰ ২০১৩) নামৰ এখন ক্ষুদ্ৰ পত্ৰিকা প্ৰকাশ কৰে।
গ্ৰন্থখনৰ লেখক বিশিষ্ট সাহিত্যিক ইছমাইল হোছেইন।
দৰাচলতে, গ্ৰন্থখন ১৪ চেপ্তেম্বৰ ২০১৩ তাৰিখে প্ৰদান
কৰা দ্বিতীয় বৈশালী মহন স্মাৰক বক্তৃতাৰ লিখিত ৰূপ।

সাত : ন্যাসৰ পৰৱৰ্তী আঁচনি

'বৈশালী মহন সোঁৱৰণী ন্যাস'ৰ চলিত বৰ্ষ
(২০২২)ৰ ভিতৰতে দুটা কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হৈছে-

ক) ন্যাসৰ সুদৰ ধনেৰে প্ৰায় দহ-বিশ হাজাৰ
টকাৰ গ্ৰন্থ ক্ৰয়,

খ) 'বৈশালী মহন সোঁৱৰণী ন্যাস'ৰ জন্মদাতা
প্ৰয়াত বিনন্দ মহনৰ সোঁৱৰণত 'চৰাইদেউ জিলা সাহিত্য
সভা'ৰ গ্ৰন্থাগাৰত 'অধ্যাপক বিনন্দ মহনৰ সোঁৱৰণী ৰেক'
নিৰ্মাণ।

আঠ : উপসংহাৰ

'বৈশালী মহন সোঁৱৰণী ন্যাস' যি উদ্দেশ্যে গঠন
কৰা হৈছিল তাৰ কিঞ্চিৎমান সফল হ'লে ন্যাসৰ দাতা
পৰিয়াল সুখী হোৱাৰ লগতে প্ৰয়াত বিনন্দ মহন আৰু
প্ৰয়াত বৈশালী মহনৰ আত্মাই শান্তি পাব বুলি ভাৱোঁ। □

ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুং : সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, অসমীয়া বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় & Managing Trustee
Baisali Mohan Memorial Trust.

ৰূপালী দুৱাৰ সোণালী দুৱাৰঃ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দুখন তোৰণৰ ইতিহাস

ড° পৰানন কোঁৱৰ

দুৱাৰ বন্ধই হওক বা খোলাই হওক, সকলো দুৱাৰে দিয়ে পথৰ সন্ধান। এই মহাবিদ্যালয়ৰ দুৱাৰেদি যি দুৱাৰেদি অলীক সপোন লৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে প্ৰবেশ কৰে, সেই দুৱাৰেদি এদিন উভতি যায় গধুৰ বাস্তৱলৈ। এই বাস্তৱে কাৰোবাৰ কাৰণে মুকলি কৰি দিয়ে নতুন দুৱাৰ, আন কাৰোবাক দেখুৱাই বন্ধ দুৱাৰ। বন্ধ দুৱাৰ ভাঙি নতুন পথ উলিয়াবলৈ আকৌ আৰম্ভ হয় নিজৰ স'তে নিজৰ যুদ্ধ।

তেনে এক দুৱাৰে নামাস্তৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দুখনি তোৰণঃ এখন সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষত নিৰ্মিত 'বসন্ত তোৰণ' আৰু আনখন মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত নিৰ্মিত 'সোণালী জয়ন্তী স্মাৰক তোৰণ'।

(ক) বসন্ত তোৰণঃ

১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত প্ৰতিষ্ঠা হোৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে ১৯৯৫ চনৰ ৫ আগষ্টত পঁচিশ বছৰত ভৰি দিয়ে আৰু সেই উপলক্ষে ৰূপালী জয়ন্তীৰ সামৰণী অনুষ্ঠানটো উদ্‌যাপিত হৈছিল ১৯৯৬ চনৰ ৬, ৭ আৰু ৮ জানুৱাৰীত।

কিন্তু ১৯৯৫ চন পৰ্যন্ত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কোনো ডাঙৰ স্থায়ী পকী তোৰণ নাছিল। সেয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপালী জয়ন্তী উপলক্ষে সোণাৰিৰ সেউজীয়াপামৰ নিবাসী হিম হাজৰিকা আৰু উষা হাজৰিকাই মুক্তিযোদ্ধা, শিক্ষাবিদ আৰু সমাজ সেৱক বসন্ত কুমাৰ দত্তৰ সোঁৱৰণত এখন পকী আৰু স্থায়ী তোৰণ নিৰ্মাণ কৰি মহাবিদ্যালয় খন দান দিছিল। নামকৰণ কৰা হৈছিল "বসন্ত তোৰণ"। উল্লেখযোগ্য যে, বসন্ত কুমাৰ দত্ত আছিল উষা হাজৰিকাৰ দেউতাক। এই তোৰণখন সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপালী জয়ন্তীৰ সামৰণী অনুষ্ঠানৰ প্ৰথম

দিনটোত (৫ জানুৱাৰী, ১৯৯৬ চন) উন্মোচন হৈছিল।

(খ) সোণালী জয়ন্তী স্মাৰক তোৰণঃ

২০২০ চনৰ ৫ আগষ্টত পঞ্চাশ বছৰত ভৰি দিয়া সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠানটো উদ্‌যাপিত হৈছিল ২০১৯ চনৰ ৫ আগষ্টত। এই অনুষ্ঠানটোৰ পাছতেই অৰ্থাৎ ২০১৯ চনৰ নৱেম্বৰ মাহত অনুষ্ঠিত হোৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক গোটৰ এখন সভাত এটা সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হয় যে - সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ আৰ্থিক সাহায্যৰে সোণালী জয়ন্তীৰ স্মৃতিত এখনি "সোণালী জয়ন্তী স্মাৰক তোৰণ" নিৰ্মাণ কৰি ২০২০ চনৰ ৫ আগষ্টৰ সামৰণী অনুষ্ঠানত শুভ উন্মোচন কৰা হওক। সেইসূত্ৰে এই তোৰণ নিৰ্মাণৰ বাবে এখন "তোৰণ নিৰ্মাণ" সমিতি গঠন কৰা হয়। সমিতিখন আছিল এনে ধৰণৰ -

মুখ্য সম্পাদক তথা আহ্বায়কঃ ড° পৰানন কোঁৱৰ
সহকাৰী সম্পাদক তথা আহ্বায়কঃ সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী
সদস্যঃ জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকন
ফনীন্দ কুমাৰ বৰুৱা
ড° ৰীতা দত্ত
মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ (হিচাপ পৰীক্ষক)
ড° প্ৰণিতা কলিতা
ড° লিঙী গুডউইন

আৰু আছিল -

বাণা কোঁৱৰ, সভাপতি, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় শিক্ষক গোট
নবীন গগৈ, সম্পাদক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় শিক্ষক গোট

এই তোৰণৰ কাম আৰম্ভ কৰিবলৈ লোৱা মুহূৰ্ততে অৰ্থাৎ ২০১৯ চনৰ শেষৰ মাহত CAA (Citizenship Amendment Act 2019) আন্দোলনে

সমগ্ৰ অসম অস্থিৰ কৰি তোলে। ইয়াৰ মাজতে এই তোৰণ নিৰ্মাণৰ শুভ আৰম্ভ কৰা হয় ২০২০ চনৰ ১০ ফেব্ৰুৱাৰীত (সোমবাৰ)। এই তোৰণৰ কাম আৰম্ভ হোৱাৰ পাছৰ পৰাই সমগ্ৰ বিশ্বৰ লগতে ভাৰত তথা অসমতো কৰোণা ভাইৰাছৰ (COVID 19) বাবে লক্-ডাউন আৰম্ভ হয়। প্ৰথমে সম্পূৰ্ণ লক্‌ডাউন আৰু কাৰ্ফিউ ঘোষণা কৰিছিল। কেইবা মাহৰ পাছত ই সামান্য শিথিল হৈ আংশিক লক্‌ডাউনলৈ পৰিবৰ্তিত হৈছিল। অফিচলৈ কেৱল ৫০ শতাংশ কৰ্মচাৰীকহে আহিবলৈ দিয়া হৈছিল। পাঁচ বছৰৰ তলৰ শিশু থকা মহিলা কৰ্মচাৰীক ঘৰৰ পৰাই কাম কৰাৰ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছিল। যান-বাহন চলাচলত এদিন যুগ্ম সংখ্যা আৰু এদিন অযুগ্ম সংখ্যা নীতি প্ৰয়োগ কৰিছিল। মাস্ক আৰু চেনিটাইজাৰ ব্যৱহাৰ বাধ্যতামূলক কৰা হৈছিল। বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয় সম্পূৰ্ণ বন্ধ আছিল। কেৱল “অন-লাইন ক্লাছ” চলি আছিল।

এই এক দুৰ্বিসহ সময়ত প্ৰথম কেইমাহমান তোৰণৰ কাম সম্পূৰ্ণ বন্ধ আছিল। পিচৰ পৰ্যায়ত কৰোণাৰ লক্‌ডাউনৰ মাজতো লাহে লাহে অতি সাৱধানে তোৰণৰ কাম আৰম্ভ কৰিবলৈ বাধ্য হ'লো। যদিওবা লক্‌ডাউনৰ কাৰণে মহাবিদ্যালয় বন্ধ, তথাপি তোৰণ নিৰ্মাণৰ খাতিৰত মই সদায় মহাবিদ্যালয়লৈ আহিবলগীয়া হৈছিল। শিল-বালি-ইটা-চিমেন্ট-লোহা-কাঠ-বাঁহ আদিৰ যোগান ধৰা, বনুৱাক পাৰিশ্ৰমিক দিয়া, কাৰিকৰী কথাবোৰ বিভিন্নজনৰ লগত ফ'নযোগে অথবা ভিডিঅ' কনফাৰেন্সিঙৰ জৰিয়তে আলোচনা কৰা আদি বিভিন্ন কাম। সদায় মনত ভয় যদি মোৰ গালৈ কৰ'ণা ভাইৰাছ বিয়পে। যদি মই অথবা পৰিয়ালটো 'কণ্টেইনমেন্ট'ত থাকিবলগীয়া হয়। ইফালে মোৰ ঘৰত কেঁচুৱা। তোৰণৰ বনুৱাৰ লগত অথবা ওচৰত কথা পাতিবলৈও ভয়, তেওঁলোকে স্পৰ্শ কৰা বস্তু চুবলৈও ভয়, টকা-পইচা আদান-প্ৰদান কৰাৰো ভয়, হাৰ্ডৱেৰ দোকানলৈ যাবলৈও ভয়, হোটেলত কিবা খাবলৈও ভয় মাথোঁ ভয় আৰু শংকা। বহু সময়ত তোৰণৰ কাম কৰি ঘৰত দুঃচিন্তাত থাকিবলগীয়া হয় জানোচা কৰ'ণা ভাইৰাছটো মোৰ কাপোৰত বা গাত লাগি আহিছে।

তোৰণ নিৰ্মাণৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে স্বচ্ছতা মানি চলিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছিল। তোৰণৰ কামত নিয়োজিত কৰা পেইণ্টাৰ, টাইলছ লগোৱা মিস্ত্ৰী, প্লাম্বাৰ, এলুমিনিয়ামৰ দুৱাৰ-খিৰিকী লগোৱা কাৰিকৰ, শিল-বালি ইটা-লোহা আদি যোগানকাৰী আদি নিৰ্বাচন কৰোতে

আমাৰ সমিতিৰ বিষয়-ববীয়াৰ লগত বিতং আলোচনা কৰা হৈছিল আৰু একেলগে দৰদাম কৰা অথবা কৰ্মী নিৰ্বাচন কৰোঁতে সদায়ে বিশেষভাৱে সুশীল চুঁড়ী, ৰাণা কোঁৱৰ, (প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ), নবীন গগৈ আৰু জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকন ডাঙৰীয়াৰ লগত আলোচনা কৰা হৈছিল। বস্তুবোৰ ত্ৰয় কৰা আৰু কৰ্মচাৰীক পাৰিশ্ৰমিক দিয়াৰ পাছত ভাউচাৰবোৰত সহঃসম্পাদক সুশীল কুমাৰ চুঁড়ী ডাঙৰীয়াৰ দ্বাৰা চহী কৰাই প্ৰতিদিনৰ হিচাপ 'লেজাৰ বুক'ত লিখি যোৱা হৈছিল।

তোৰণখনৰ নিৰ্মাণত বহুতো মানুহ জড়িত হৈ আছিল। তোৰণৰ নক্সা প্ৰস্তুত কৰিছিল হেপিচায়া পাতিৰিয়ে। অন্যান্য ব্যক্তিসকল আছিল - পেইণ্টাৰ : চঞ্চল দাস, ইলেক্ট্ৰিচিয়ান : বিন্দু, এলুমিনিয়ামৰ দুৱাৰ-খিৰিকীৰ কাৰিকৰ : খদ্যোৎ গগৈ, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। লোহাৰ দুৱাৰ আৰু খিৰিকী নিৰ্মাণকাৰী : ঘনদ্বীপ বৰুৱা, বৰাহী। Stainless Steelৰ আখৰ আৰু Acrylic Logo প্ৰস্তুতকাৰী গুৱাহাটীৰ ডি. বৰকাকতী আৰু ডিব্ৰুগড়ৰ আৰ. আগৰৱালা।

কৰ'ণা বিভিষিকাৰ মাজতো তোৰণ নিৰ্মাণ কৰোঁতে বহুতো সৰু-বৰ ঘটনা সৃষ্টি হৈছিল। তাৰে এটা ঘটনা এনেধৰণৰ। Stainless Steel ৰ আখৰ যোগানকাৰী জনে মোক জনালে যে কৰ'ণাৰ বাবে গুৱাহাটীত সেইসমূহ মজুত নাই। সেয়ে ইয়াক পাবলৈ হ'লে নতুন দিল্লীৰ এটা প্ৰতিষ্ঠানক আগধন দিব লাগিব। সেইমতে অনলাইন যোগে প্ৰতিষ্ঠানটোক মই ২৫০০০ (পঁশিচ হাজাৰ) টকাৰ আগধন দিলোঁ। এই টকা দিয়াৰ এসপ্তাহৰ পাছতে নতুন দিল্লীত সম্পূৰ্ণ লক্‌ডাউন হয়। ফলত প্ৰতিষ্ঠানটো বন্ধ হৈ যোৱাৰ লগতে কৰ্মচাৰীবোৰ ঘৰতে আৱদ্ধ হৈ পৰে। ইতিমধ্যে কৰ'ণা ভাইৰাছৰ বাবে নতুন দিল্লীত দ্ৰুতহাৰত মানুহ মৰিবলৈ ধৰে। এইদৰে দুমাহমান পাৰ হোৱাৰ পিছত নতুন দিল্লীত লক্‌ডাউন শিথিল হ'ল যদিও আন্তঃৰাজ্যিক পৰিবহনত চৰকাৰে কঠোৰ নীতি গ্ৰহণ কৰাত যাতায়ত বন্ধ হৈ পৰে। মুঠতে দুই-তিনি মাহৰ পাছতো বস্তু আহি অসম আহি পোৱাহি নাই। মোৰ ভয় হ'ল যদি মোৰ পৰা টকা লোৱা ব্যৱসায়ীজন কৰ'ণাত মৃত্যু হয় অথবা কৰ'ণাৰ মন্দাৱস্থাৰ বাবে প্ৰতিষ্ঠানখন বন্ধ হৈ যায়!! মই যদি সময়ত Stainless Steelৰ যোগান ধৰিব নোৱাৰোঁ আৰু এনেকৈয়ে তোৰণৰ শুভ-উন্মোচন কৰিবলগীয়া হয়..... ইত্যাদি। অৱশ্যে কেইমাহমানৰ পাছত বস্তুবোৰ আহিল

বিভিন্ন ক্ষেত্ৰলৈ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান

সাহিত্য ক্ষেত্ৰলৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান

ড° ৰঘুনাথ কাগ্‌য়ুং

অৱতৰণিকা :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাহিত্য ক্ষেত্ৰলৈ যথেষ্ট অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। এই অৱদানৰ বিষয়ে আলোচনা কৰাৰ বেলিকা তলৰ দিশসমূহৰ প্ৰতি চকু দিয়া হৈছে-

১) এই আলোচনাত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাহিত্য ক্ষেত্ৰলৈ আগবঢ়োৱা অৱদানৰ বিস্তৃত বিশ্লেষণ কৰাৰ পৰিৱৰ্তে কেৱল তথ্যসমূহৰ সম্ভেদ দিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে।

২) এই আলোচনাত পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাহিত্যিক অৱদান নিলগাই থৈ কেৱল বৰ্তমানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সামৰিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে। বৰ্তমানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ক্ষেত্ৰটো ব্যক্তিগত ৰচনাতকৈ সমূহীয়াকৈ সাহিত্যৰ পৰিবেশ সৃষ্টি কৰাৰ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে - তাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হৈছে।

৩) গৱেষণা গ্ৰন্থ আৰু পত্ৰ, পাঠ্যপুথি অথবা পাঠ্যপুথিৰ প্ৰসংগপুথি এই আলোচনাত সামৰা নাই।

৪) এই আলোচনাটোত বিষয়টোৰ সামান্য আভাস দিয়াতহে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ সাহিত্য ক্ষেত্ৰলৈ অৱদানঃ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বহুকেইগৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীয়ে কবিতা, চুটিগল্প, উপন্যাস, নাটক, জীৱনী, আত্মজীৱনী, সাধুকথাৰ পুথি, গীত, প্ৰবন্ধ আৰু বিভিন্ন বিষয়ক গ্ৰন্থ, আলোচনী, পত্ৰিকা আৰু স্মাৰক গ্ৰন্থ সম্পাদনাৰ যোগেদি অসমীয়া সাহিত্যলৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বৰঙণি আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হৈছে। তদুপৰি, গীতৰ কেছেট, ভিডিঅ' আৰু তথ্যচিত্ৰ নিৰ্মাণৰ যোগেদিও অসমীয়া সাহিত্যৰ পথাৰ চিৰ সেউজ কৰি থৈছে। প্ৰবন্ধ গ্ৰন্থ, প্ৰবন্ধ গ্ৰন্থৰ সম্পাদনা আৰু গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ ৰচনা আৰু সম্পাদনাৰ যোগেদিও অসমীয়া সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰ চহকী কৰি তুলিছে। তলত এই সম্পৰ্কে তেনেই চমু আলোকপাত আগবঢ়োৱা হ'ল-

গদাধৰ চুতীয়া

স্বৰ্গীয় গদাধৰ চুতীয়া সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যাপক। সংবাদ সেৱাৰ সমান্তৰালভাৱে চুতীয়াদেৱে সাহিত্যৰ পথাৰো চহকী কৰি

থৈ গৈছে। বিভিন্ন কাকত-আলোচনীত যথেষ্ট সংখ্যক প্ৰবন্ধ-পাতি সিঁচৰতি হৈ আছে যদিও তেখেতৰ একমাত্ৰ প্ৰবন্ধৰ সংকলনখন হৈছে 'চিন্তাৰ টো' (প্ৰকাশকাল-২০০৮ চন)।

কমলারতী দাস

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষা স্বৰ্গীয়া কমলারতী দাস এগৰাকী প্ৰবন্ধকাৰ। তেখেতৰ মৰণোত্তৰভাৱে প্ৰকাশ পোৱা এখন গ্ৰন্থ হৈছে 'পৰীক্ষাত সফলতা অৰ্জনৰ উপায়' (প্ৰকাশকাল- ডিচেম্বৰ, ২০০৭)। গ্ৰন্থখন শিশুৰ বাবে অতীৰ উপযোগী।

সোণমাই বড়া

অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰথমগৰাকী মুৰব্বী শ্ৰীযুতা সোণমাই বড়া মূলতঃ এগৰাকী প্ৰাবন্ধিক। অসমীয়া কাকত আৰু আলোচনীত তেখেতৰ ভালেমান প্ৰবন্ধ সিঁচৰতি হৈ আছে যদিও গ্ৰন্থাকাৰে এতিয়াও প্ৰকাশ পোৱা নাই। তেখেত এগৰাকী সাহিত্য সমালোচকো।

ৰতিপ্ৰভা গগৈ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষা, অসমীয়া বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত মুৰব্বী তথা সাহিত্যিক পেঞ্চনাৰ (২০১৫ চন) শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈৰ অসমীয়া সাহিত্যলৈ অৱদান অপৰিসীম। তেখেতৰ প্ৰকাশিত পুথিসমূহ হ'ল- : 'বন্ধ কোঠালি' (গল্প সংকলন, ২০০৪), 'আঠগৰাকী বৰেণ্যা অসমীয়া নাৰী' (জীৱনী, ২০০৪ চন), 'চৰাইদেউ মহকুমাৰ নু-গোষ্ঠীগত উপভাষা' (প্ৰবন্ধ, ২০০৪ চন), 'শিশু দিৱস জিন্দাবাদ' (শিশু নাটক, ১৯৯৫ চন), 'এজাক বৰষুণৰ অপেক্ষাত' (কাব্য সংকলন, ২০১০ চন), 'বিবিধা' (প্ৰবন্ধ সংকলন, ২০১৫ চন), 'মকৰাজাল' (একাংকিকা নাট, ২০১৬ চন)। তেখেতৰ সম্পাদিত পুথি-আলোচনীসমূহ হৈছে- 'চেতনা' (মুখপত্ৰ, সোণাৰি লেখিকা সংস্থা, ১৯৮৩ চন), 'শতিকাৰ মহিলা কবি' (কাব্য সংকলন, প্ৰথম প্ৰকাশ, ১৯৯৮ চন) আৰু 'বীৰাঙ্গনা' (জয়মতী স্মৃতি দিৱস, ২০০৪ চন)।

বিনন্দ মহন

অসমীয়া বিভাগৰ আৰম্ভণিকালৰ শিক্ষকসকলৰ ভিতৰত স্বৰ্গীয় বিনন্দ মহন অন্যতম। তেখেতৰ বিভিন্ন

কাকত-আলোচনীত ভালেমান প্ৰবন্ধ-পাতি প্ৰকাশ পাইছে। তেখেতে দুখন গ্ৰন্থ ৰচনা কৰে; এখনৰ নাম 'চাও-ফা-খাও-প'-লুক্-ছী-খুঙ্-ফা' (স্বৰ্গদেও ৰুদ্ৰ সিংহ আৰু তেওঁৰ নাতি-পুতি, প্ৰকাশকাল- ৯ জানুৱাৰী, ২০০৯)। 'চাও-ফা-খাও-প'-লুক্-ছী-খুঙ্-ফা' নামৰ পুথিখন আহোম ভাষাৰ পৰা অসমীয়ালৈ কৰা অনুবাদ গ্ৰন্থ। ৰায়চাহাব গোলাপ বৰবৰুৱাই সম্পাদনা কৰি প্ৰকাশ কৰা 'আহোম বুৰঞ্জী'ৰ পিছত এইখনেই আহোম ভাষাৰ পৰা অনুবাদ কৰা দ্বিতীয়খন বুৰঞ্জী পুথি।

'বৰ অশ্ব' (৫ জানুৱাৰী, ২০১০) স্বৰ্গীয় মহনৰ দ্বিতীয় প্ৰকাশিত গ্ৰন্থ। দৰাচলতে 'বৰ অশ্ব' নামৰ এই পুথিখন আহোম ভাষাৰ শব্দবোৰৰ অসমীয়ালৈ কৰা শব্দ-ভাঙনি পুথি। স্বৰ্গীয় বিনন্দ মহনে এই গ্ৰন্থখন শ্ৰীযুত জীৱেশ্বৰ মহনৰ সৈতে যুটীয়াভাৱে অসমীয়া ভাঙনি কৰিছে। উল্লেখ্য যে, আহোম ভাষাৰ মূল গ্ৰন্থ 'বৰ অশ্ব'ৰ লেখক ম' ডাম চাও টেঙাই মং, চমুকৈ টেঙাই মং।

জয়ন্তী গগৈ

অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰাক্তন অধ্যাপিকা স্বৰ্গীয়া জয়ন্তী গগৈৰ অসমীয়া সাহিত্যলৈ অৱদান অপৰিসীম। তেখেতৰ কবিতা, প্ৰবন্ধ, গল্প আৰু উপন্যাস ৰচনাত হাত আছিল। তেখেতৰ ৰচিত গ্ৰন্থসমূহ হ'ল- 'হিড়িন্মা' (উপন্যাস) আৰু 'ৰাজকাৰেঙত ফেটীগোম' (উপন্যাস)।

বাণী দেৱী

শ্ৰীযুতা বাণী দেৱী মহাবিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত গ্ৰন্থাগাৰিকা। তেখেতে ভালেকেইখন গ্ৰন্থ ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যলৈ বৰঙণি আগবঢ়াই থৈ গৈছে। তেখেতে ৰচনা কৰা দুখন চুটিগল্পৰ পুথি হ'ল -- 'জীৱন বাস্তৱ' (২০১১ চনত প্ৰকাশ, মুঠ ২৭ টা চুটিগল্পৰ একত্ৰ সংকলন) আৰু 'হৃদয় আৰু আকুলতাৰ কথকতা' (২০২০)। 'তিৰবিৰ এমুঠি জোনাক' (২০০৯) সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত তেখেতে লগ পোৱা ভিন ভিন কৰ্মচাৰীৰ বিষয়ে ব্যক্তিগত সান্নিধ্যৰ স্মৰণ কৰি লিখা পুথি। তেখেতে কেইবাখনো সাধুপুথিও ৰচনা কৰিছে। সাধুপুথিবোৰ হ'ল- 'ভাৰতীয় সাধুৰ কুকি' (২০১০), 'ইৰাণৰ সাধু' (২০১৫), 'ইণ্ডোনেছিয়াৰ সাধু' (২০১৬) আৰু 'নেপালৰ সাধু' (২০২১)।

ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ ডব্ৰু বিমল চন্দ্ৰ গগৈ এগৰাকী লেখক। তেখেতৰ ৰচিত ভালেমান প্ৰবন্ধ-পাতি বিভিন্ন আলোচনী আৰু স্মৰণিকাত সিঁচৰতি হৈ আছে। তদুপৰি, তেখেতে কেইবাখনো পাঠ্যপুথি আৰু প্ৰসংগ পুথিও ৰচনা কৰিছে। 'দীপাঞ্জলি' (জানুৱাৰী, ২০১৪) আৰু 'নল কটা গাঁৱৰ ইতিবৃত্ত' (প্ৰকাশকাল-২০১৪) তেখেতৰ ৰচিত দুখন গ্ৰন্থ। 'দীপাঞ্জলি' তেখেতৰ ৰচিত একমাত্ৰ কাব্যপুথি। গ্ৰন্থখন মুঠ ৫১ টা কবিতাৰ সংকলিত ৰূপ।

'নলকটা গাঁৱৰ ইতিবৃত্ত' (প্ৰকাশকাল-২০১৪) নামৰ গ্ৰন্থখন তেখেতৰ এখন সম্পাদিত গ্ৰন্থ। তেখেতে বসবাস কৰা গাঁওখনৰ সামগ্ৰিক বিষয়বস্তুক অৱলম্বন কৰি প্ৰবন্ধসমূহ ৰচিত। গ্ৰন্থখনত সন্নিৱিষ্ট অধিক সংখ্যক লেখা ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈৰ ৰচিত। গ্ৰন্থখনৰ যোগেদি নল কটা গাঁৱৰ এক সামগ্ৰিক আভাস পাব পৰা যায়।

বীণা বৰঠাকুৰ

পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহযোগী অধ্যাপিকা আৰু মুৰব্বী শ্ৰীযুতা বীণা বৰঠাকুৰো এগৰাকী লেখিকা। তেখেতে কাকত-আলোচনীত প্ৰবন্ধ-পাতি লেখাৰ উপৰিও দুখন শিশু উপযোগী গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছে। তেখেতৰ 'এমুঠি কবিতাৰে মইনাইতলৈ কিছু বতৰা' (২০০৭) নামৰ গ্ৰন্থখন এখন বিজ্ঞানৰ ভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত লিখা শিশু উপযোগী কবিতা পুথি। তেখেতৰ 'জীৱনটো গট্টো আহা' (২০১৫) নামৰ গ্ৰন্থখন এখন শিশু উপযোগী নীতিশিক্ষাৰ গ্ৰন্থ।

ড° জ্যোতিমা ফুকনে

প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগৰ প্ৰাক্তন সহঃ অধ্যাপিকা ড° জ্যোতিমা ফুকনে ইতিমধ্যে কেইবাখনো গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছে। সেইবোৰ হ'ল- 'ময়ো আছোঁ সুৰ্য্যৰ দ্বাৰৰক্ষী হৈ' (১৭ ডিচেম্বৰ, ২০০৭) আৰু 'গজমুক্তা আৰু মানুহ' (ডিচেম্বৰ, ২০০৯)। প্ৰথমখন কবিতাৰ পুথি আৰু দ্বিতীয়খন প্ৰকৃতি বিষয়ক প্ৰবন্ধৰ পুথি। 'গজমুক্তা আৰু মানুহ' নামৰ গ্ৰন্থখন ড° জ্যোতিমা ফুকনে আৰু পলাশ ৰঞ্জন গোস্বামীয়ে যৌথভাৱে ৰচনা কৰে। তদুপৰি, Zenepool (২০০৮) নামৰ এখন বিজ্ঞান বিষয়ক আলোচনীও তেখেতে সম্পাদনা কৰিছিল; এইখন সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা

প্ৰকাশ কৰা হয়।

সুশীল কুমাৰ চুড়ী

বৰ্তমান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী শ্ৰীযুত সুশীল কুমাৰ চুড়ীৰ ভালেমান লেখা ইতিমধ্যে অসমৰ বাতৰি কাকত-আলোচনীত প্ৰকাশ হৈছে। তেখেতৰ প্ৰকাশিত গ্ৰন্থসমূহ হ'ল : বিমলৰ তৈল ক্ষেত্ৰ দৰ্শন (২০১০, ইউনিচিফ), মাইনাৰ জগতখন (শিশু গ্ৰন্থ, ২০১০, ইউনিচিফ), সংঘাত আৰু প্ৰত্যয় (২০১৩)। 'বিমলৰ তৈল ক্ষেত্ৰ দৰ্শন' এখন শিশু গ্ৰন্থ। বিজ্ঞান মনস্কতা বৃদ্ধি কৰি তৈল উৎপাদন কাৰ্য কেনেদৰে কৰা হয় তাৰ আভাস দিবলৈ এই গ্ৰন্থখনত যত্ন কৰা হৈছে। 'মাইনাৰ জগতখন' নামৰ শিশু গ্ৰন্থখনত আখৰৰ লগত চিনাকী নোহোৱা ন শিকাক এজনক কিতাপৰ লগত চিনাকী কৰাৰ এক প্ৰয়াস কৰা হৈছে। 'সংঘাত আৰু প্ৰত্যয়' নামৰ গ্ৰন্থখন অসমৰ বৃহত্তৰ চাহ জনগোষ্ঠী সমাজখনৰ সমাজ-ইতিহাস-সংস্কৃতি-শিক্ষা-ৰাজনীতি আৰু অৰ্থনৈতিক জীৱন পৰিক্ৰমাৰ বিশ্লেষণৰ মুঠ ২০(বিশ) টা প্ৰবন্ধৰে সমৃদ্ধ এখন প্ৰবন্ধ সংকলন।

ড° বীতা দত্ত

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপিকা ড° বীতা দত্তই অসমৰ বিভিন্ন কাকত-আলোচনীত প্ৰবন্ধ-পাতি লিখাৰ বাদেও প্ৰায় দহখন একাংকিকা নাট ৰচনা কৰি মঞ্চস্থ কৰোৱাইছে। নাটসমূহ হ'ল- বনভোজ (২০০৭), আমাক বিচাৰ লাগে (২০০৮), শেষ নিশাৰ অতিথি (২০১০), বিচাৰকৰ বিলৈ (২০১৩), ইন্সপেক্টৰ কল্যাণীৰ শেষ নিশাৰ প্ৰদৰ্শনী (২০১২), পোহাৰীৰ জীয়েকৰ সাধু (২০১৪), তিমিৰ ফাৰিয়া বাজ (২০১৫), বিকল্পৰ সন্ধানত (২০১৭), জোনাকৰ গাঁৱত এন্ধাৰ (২০২২) আৰু সমন্বয় (নৃত্যনাটিকা, ১৯৯২)। তেওঁ লিখা দুখন গীতৰ পুথি হ'ল-'মোৰ একেটি সুৰত বাঁহীটি বন্ধা' (২০০৮ চন) আৰু 'তুমি অনুপম, তুমি মনোৰম শতবৰ্ণা' (২০০৯)। লেখিকাৰ এখন প্ৰবন্ধ সংকলন হৈছে- 'প্ৰয়াস আৰু প্ৰকাশ' (২০১৬)। কেইবাজনো লেখকৰ নাটকৰ তেখেতৰ দ্বাৰা সংকলিত এখন গ্ৰন্থ হৈছে- 'চৰাইদেউৰ নাটক-১' (২০১৬)। এই সংকলনখন চৰাইদেউৰ মুঠ দহজন নাট্যকাৰৰ দুখনকৈ

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ২০৭।

নাটক সন্নিবিষ্ট কবি প্ৰকাশ কৰা এক নাট্যগ্ৰন্থৰূপ। ড° দত্তৰ এখন উপন্যাস ‘ঐতিহ্যবাহী’ নামৰ আলোচনীত ২০০১ বৰ্ষৰ জানুৱাৰীৰ পৰা ধাৰাৱাহিকভাৱে প্ৰকাশ হৈ আছে। “স্বগতোক্তি” –হৈছে দত্তৰ উপন্যাসোপম আত্মজীৱনী। সামাজিক মাধ্যমৰ প্ৰায় তিনিটা গোটত আত্মজীৱনীখন ধাৰাৱাহিকভাৱে প্ৰচাৰ হৈ আছে। লেখিকাৰ এটি গীতৰ কেচেট হৈছে ‘মালিতা’ (২০০৯)।

ড° পৰানন কোঁৱৰ

অৰ্থনীতি বিভাগৰ সহঃ অধ্যাপক ড° পৰানন কোঁৱৰ এগৰাকী কবি আৰু প্ৰবন্ধকাৰ। তেখেতৰ ভালেমান কবিতা আৰু প্ৰবন্ধ অসমৰ বিভিন্ন আলোচনীত সিঁচৰতি হৈ আছে। ‘ছাঁবোৰৰ পোহৰত’ (২০১৯) তেখেতৰ একমাত্ৰ কাব্যপুথি। ‘গীতিকবি পাৰ্ৱতিপ্ৰসাদঃ জীৱন আৰু সৃষ্টিৰ মূল্যায়ন’ (১৯ আগষ্ট, ২০০৪) তেখেতৰ এখন সম্পাদিত স্মাৰক গ্ৰন্থ। এই গ্ৰন্থখনত ভিন ভিন লেখকে গীতিকবি পাৰ্ৱতিপ্ৰসাদ বৰুৱাৰ জীৱন আৰু ৰচনাৰাজিৰ সম্যক আলোচনা কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছে।

ড° কোঁৱৰে কেইবাখনো গৱেষণামূলক গ্ৰন্থও সম্পাদনা কৰিছে। সেইবোৰ হ’ল- 1) ‘Environmental Degradation and Sustainable Development’(2009), 2) ‘Government Schemes in North East India: Policy, Implementation and Evaluation’(2012)

ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুং

অসমীয়া সাহিত্যলৈ অৱদান আগবঢ়োৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপকসকলৰ ভিতৰত অসমীয়া বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপক তথা মুৰব্বী, ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুং অন্যতম। তেখেতৰ প্ৰকাশিত দুখন কাব্যগ্ৰন্থ হ’ল- ‘চকুৰ পাহিত ৰ’দৰ টো’ (২০০৮) আৰু বালিমাহী (২০২১)। ‘ঐতিহ্যৰ পোহৰত মিচিং লোক-সাহিত্য’ (২০২১) তেখেতৰ এখন বৃহৎ কলেবৰৰ গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ। তেখেতৰ ‘সু-সাহিত্যিক ভূগুমুনি কাগ্যুং’ (২০১৭) নামৰ আলোচনা গ্ৰন্থখন ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত কবি, ‘অনাহুত’ৰ অষ্টা বিশিষ্ট সাহিত্যিক ভূগুমুনি কাগ্যুঙৰ সৃষ্টি-কৰ্মৰ আলোচনা গ্ৰন্থ। আনহাতে, তেখেতৰ ৰচিত ‘কবি-সাহিত্যিক ভূগুমুনি কাগ্যুং : জীৱন, কৰ্ম আৰু চিন্তা’ (২৪ মাৰ্চ, ২০১৪) নামৰ গ্ৰন্থখন এখন শিশু উপযোগী জীৱনী গ্ৰন্থ।

ড° কাগ্যুঙৰ ভালেমান সম্পাদিত-সংকলিত গ্ৰন্থ আছে। সেইবোৰ হ’ল- ‘উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ লোক-সংস্কৃতি’ (গৱেষণামূলক প্ৰবন্ধৰ বৃহৎ কলেবৰৰ সম্পাদনা গ্ৰন্থ, ড° বীতা দত্তৰ সৈতে যুটীয়া সম্পাদনা), ‘পাৰ্ৱতিপ্ৰসাদৰ কবিতাৰ সমীক্ষণ’ (পাৰ্ৱতিপ্ৰসাদ বৰুৱাৰ কবিতাৰ বিষয়ে আলোচিত প্ৰবন্ধৰ সংকলিত-সম্পাদিত গ্ৰন্থ), ‘ছন্দিকা’ (চৰাইদেউ জিলাৰ আদিৰ পৰা বৰ্তমানৰ মহিলা কবিসকলৰ কবিতাৰ সম্পাদনা গ্ৰন্থ) আৰু ‘মিচিং সংস্কৃতিৰ আলোচনা’ (ভূগুমুনি কাগ্যুঙৰ সম্পাদিত গ্ৰন্থৰ নতুন সংস্কৰণৰ সম্পাদনা) ইত্যাদি।

ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুঙে কেইবাখনো চিত্ৰনাট্যও ৰচনা কৰিছে; তাৰে দুখন তথ্য-চিত্ৰ বিশেষভাৱে গুৰুত্বপূৰ্ণ-এখনৰ নাম ‘পঃৰাগ’ আৰু আনখনৰ নাম ‘গম্ভাব্ মিগাং ভূগুমুনি কাগ্যুং’। ‘পঃৰাগ’ নামৰ তথ্য-চিত্ৰখন মিচিং জনগোষ্ঠীৰ কৃষি ভিত্তিক লোক-উৎসৱ ‘পঃৰাগ’ উৎসৱৰ ভেটিত ইংৰাজী আৰু অসমীয়া ভাষাত নিৰ্মিত। তথ্য-চিত্ৰখনৰ পৰিচালক বিশিষ্ট অভিনেতা তথা আৰক্ষী অধীক্ষক দেৱজিৎ হাজৰিকা। উল্লেখ্য যে, এই তথ্য-চিত্ৰখন গুৱাহাটী দূৰদৰ্শনত সম্প্ৰচাৰিত। ‘গম্ভাব্ মিগাং ভূগুমুনি কাগ্যুং’ নামৰ তথ্য-চিত্ৰখন ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত কবি, অসমীয়া আৰু মিচিং ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ গৱেষক ভূগুমুনি কাগ্যুঙৰ জীৱন ভিত্তিত ৰচিত তথ্য-চিত্ৰ। ড° কাগ্যুং এই তথ্য-চিত্ৰৰ চিত্ৰনাট্যকাৰ আৰু সহঃ পৰিচালক।

ড° কাগ্যুঙে ভালেকেইখন পত্ৰিকা আৰু আলোচনীৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বও পালন কৰিছে। কাগ্যুঙে সম্পাদনা কৰা কেইখনমান বিশেষ উল্লেখযোগ্য পত্ৰিকা আৰু আলোচনী হ’ল- ১) ‘পাঞ্চজন্য’, (প্ৰকাশকঃ অসম কলেজ শিক্ষক সংস্থা শিৱসাগৰ জিলা সমিতিৰ বাৰ্ষিক গৱেষণা পত্ৰিকা, সংখ্যা-৫, প্ৰকাশঃ ২০১৩), ২) ‘KUNUR’ (প্ৰকাশকঃ মিচিং আগম কীবাং, চৰাইদেউ আঞ্চলিক সমিতিৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ)। ‘কুনুৰ’ৰ মুঠ চাৰিটা সংখ্যা কাগ্যুঙে সম্পাদনা কৰিছে- তৃতীয়, চতুৰ্থ, ষষ্ঠ আৰু সপ্তম সংখ্যা; প্ৰকাশকাল- ২০১৪, ২০১৫, ২০১৭ আৰু ২০১৮, ৩) ‘এষণা’ (চৰাইদেউ জিলা সাহিত্য সভাৰ মুখপত্ৰ, ‘এষণা’ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সম্পাদক, প্ৰথম সংখ্যা, ২০১৯), ৪) ‘সোণাৰি মহাবিদ্যালয় বিদ্যায়তনিক আৰু গৱেষণা পত্ৰিকা’ (সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক গৱেষণা পত্ৰিকা, সংখ্যা-৮, প্ৰকাশকালঃ ২০১৯, ড° সুনীল দত্তৰ

সৈতে যৌথভাৱে সম্পাদিত), ৫) 'কিশলয়' (ত্ৰৈমাসিক কাব্য পত্ৰিকা, দুবছৰৰ সম্পাদক, কাগ্যুং তেতিয়া উচ্চতৰ মাধ্যমিক বৰ্ষৰ ছাত্ৰ, জয়সাগৰৰ পৰা প্ৰকাশিত, প্ৰকাশকালঃ ১৯৯০, ১৯৯১), ৬) 'দিশৌ' (শিৱসাগৰ দিশৌমুখৰ পৰা প্ৰকাশিত ত্ৰৈমাসিক কাব্য পত্ৰিকা, প্ৰকাশকালঃ ১৯৯১-১৯৯৩), ৭) 'খোজ' (চৰাইদেউ সোণাৰিৰ পৰা প্ৰকাশিত ত্ৰৈমাসিক কাব্য পত্ৰিকা, ২০০৬ চনৰ পৰা)। তদুপৰি ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুঙে ভালেকেইগৰাকী সমাজকৰ্মী, সাহিত্যিক আৰু ভিন ভিন ক্ষেত্ৰৰ বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ সোঁৱৰণত প্ৰকাশ কৰা স্মাৰক গ্ৰন্থ আৰু বিশেষ বিশেষ অনুষ্ঠান-সংস্থাৰ দ্বাৰা বিশেষ উপলক্ষত প্ৰকাশ কৰা আলোচনী-পত্ৰিকাও সম্পাদনা কৰিছে। তেনেকুৱা ভিন ভিন গ্ৰন্থ-পত্ৰিকাৰ সংখ্যা ১৫ খনতকৈ অধিক হ'ব।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশ কৰি থকা আলোচনীৰ সংক্ষিপ্ত আভাস :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশ কৰা ভালেকেইখন আলোচনী আৰু প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাই অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁড়াল চহকী কৰিছে। তেনে কেইখনমান আলোচনীৰ বিষয়ে তলত কিছু আভাস দিয়াৰ যত্ন কৰা হৈছে-

১) 'সোণাৰি মহাবিদ্যালয় বিদ্যায়তনিক আৰু গৱেষণা পত্ৰিকা'

এইখন সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক গৱেষণা পত্ৰিকা। ইতিমধ্যে এই পত্ৰিকাখনৰ ৯ টা সংখ্যা প্ৰকাশ পাইছে। কেইবাগৰাকীও শিক্ষকে প্ৰতিটো সংখ্যা সম্পাদনা কৰি প্ৰকাশ কৰা পত্ৰিকাখনত মহাবিদ্যালয়ৰ বহুকেইগৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীয়ে নিয়মীয়াকৈ গৱেষণা পত্ৰ প্ৰকাশ কৰি আছে। পত্ৰিকাখনৰ ত্ৰিশমাসিক সম্পাদকসকল হৈছে- ড° ৰাণা কোঁৱৰ (প্ৰথম সংখ্যা, ২০১২), ড° ৰীতা দত্ত (দ্বিতীয় সংখ্যা, ২০১৩), ড° অনিতা কোঁৱৰ (তৃতীয় সংখ্যা, ২০১৪), ড° দীপাঞ্জলি গগৈ (চতুৰ্থ সংখ্যা, ২০১৫), লিণ্ডী গুডউইন আৰু ড° চক্ৰপাণি পাতিৰ (পঞ্চম সংখ্যা, ২০১৬), ড° অনিতা কোঁৱৰ (ষষ্ঠ সংখ্যা, ২০১৭), (সপ্তম সংখ্যা, ২০১৮), ড° সুনাল দত্ত আৰু ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুং (অষ্টম সংখ্যা, ২০১৯)।

২) 'সোণালী'

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰতি

বছৰে 'সোণালী' নামৰ এখন বৃহৎ কলেবৰৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰি আহিছে - যিখন আলোচনীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত সাহিত্য চৰ্চাৰ এক সুন্দৰ বাতাবৰণ গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। 'সোণালী'ৰ ২০২০-২১ বৰ্ষৰ সম্পাদক শ্ৰীপল্লৱ কাকতি আৰু তত্ত্বাবধায়ক ড° ৰঘুনাথ কাগ্যুং।

৩) 'আধাৰ'

'আধাৰ' অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা আলোচনী। এইখন বছৰি এটা সংখ্যা প্ৰকাশ কৰা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষকসকলৰ লেখা এই আলোচনীখনত প্ৰকাশ কৰা হয়। ইতিমধ্যে 'আধাৰ' নামৰ এই আলোচনীখন অষ্টম বছৰত ভৰি দিলে। 'আধাৰ'ৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১২ চনৰ ২৭ এপ্ৰিল।

৪) 'উত্তৰণ'

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় মহিলা কোষৰ দ্বাৰা এই আলোচনীখন চেগা-চোৰোকাকৈ প্ৰকাশ কৰা হয়। ইয়াৰ প্ৰথম সংখ্যাৰ সম্পাদক শ্ৰীযুতা ৰাণু মহন (২০০৯) আৰু দ্বিতীয় সংখ্যাটো ২০১৬ চনৰ মাৰ্চ মাহত ড° অনিতা কোঁৱৰ আৰু ড° লাকী চেতিয়াৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশিত হয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশ কৰি থকা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ সংক্ষিপ্ত আভাস :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশ কৰা ভালেকেইখন আলোচনী আৰু প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাই অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁড়াল চহকী কৰিছে। তেনে কেইখনমান আলোচনী আৰু পত্ৰিকাৰ বিষয়ে তলত কিছু আভাস দিয়াৰ যত্ন কৰা হৈছে-

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ আটাইবোৰ বিভাগেই বাৰ্ষিকভাৱে একোখনকৈ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰকাশ কৰি সাহিত্য চৰ্চাৰ এক পৰিৱেশ দি আহিছে। কেইটামান বিভাগে আকৌ বছৰত একাধিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰকাশ কৰি আহিছে। বিভাগীয় প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ বাদেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজাববীয়াকৈও প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰকাশ কৰি আহিছে। তলত বিভাগীয় ভিত্তিত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাসমূহৰ তালিকা দিয়া হ'ল-

অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰি থকা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাসমূহঃ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা ভালেকেইখন প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাই অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁড়াল চহকী কৰিছে। তেনে কেইখনমান প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ বিষয়ে তলত কিছু আভাস দিয়াৰ যত্ন কৰা হৈছে-

‘সাহিত্যম্’ : (মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে)

‘সাহিত্যম্’ অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা বাৰ্ষিক প্ৰকাশ কৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা। এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন বছৰত দুটা সংখ্যা প্ৰকাশ কৰা হয়। এটা সংখ্যা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আৰু আনটো সংখ্যা শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে প্ৰকাশ কৰা সংখ্যাটো অসমীয়া বিভাগৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সন্মিলিত উদ্যোগত প্ৰকাশ কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে প্ৰকাশ কৰা ‘সাহিত্যম্’ এই বছৰ(২০২২ চন) ১২ বছৰত ভৰি দিছে; ইয়াৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১ চনৰ ০৩ আগষ্ট। এই বছৰৰ সম্পাদক চিন্ময় শইকীয়া আৰু পূজাশ্ৰী চেতিয়া(যুটীয়া)।

‘সাহিত্যম্’ : (শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে) :

শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে প্ৰকাশ কৰা সংখ্যাটো বিভাগৰ কেৱল পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উদ্যোগত প্ৰকাশ কৰা হয়। এইখন প্ৰতি বছৰে ৫ ছেপ্তেম্বৰত প্ৰকাশ কৰা হয়। শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে প্ৰকাশ কৰা ‘সাহিত্যম্’খনো এই বছৰ ১২ বছৰত ভৰি দিছে; ইয়াৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১ চনৰ ০৫ ছেপ্তেম্বৰ। এইখন বিভাগীয় পাঠদান কক্ষত প্ৰকাশ কৰা হয়।

‘দৈনিক লেখা’ :

‘দৈনিক লেখা’ অসমীয়া বিভাগীৰ দ্বাৰা ধাৰাবাহিকভাৱে দৈনিক প্ৰকাশ কৰা সৃষ্টিশীল সাহিত্য ভিত্তিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা। এই পত্ৰিকাখনত দৈনিক এটা লেখাহে প্ৰকাশ কৰা হয় যদিও লেখকৰ ভিৰ বেছি হ’লে মাজে মাজে তিনিটালৈকে লেখা প্ৰকাশ কৰা হয়। প্ৰতি এমাহৰ বাবে এজন অথবা দুজন সম্পাদক মনোনীত কৰা হয়। ‘দৈনিক লেখা’ৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১ চনৰ ০৩ আগষ্ট; প্ৰথম সংখ্যাৰ সম্পাদক শ্ৰীমতী ৰিমঝিম দোলাকাষৰীয়া (সমগ্ৰ আগষ্ট মাহৰ সম্পাদক), স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী আৰু ‘দৈনিক লেখা’ৰ প্ৰথম লেখক শ্ৰীমতী ক্ষীৰমণি কোঁৱৰ, স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী। ‘দৈনিক লেখা’ৰ এই

বছৰ (২০২২ চন) ১২ বছৰত ভৰি দিছে।

‘বতৰা’ :

‘বতৰা’ অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰকাশ কৰা মাহেকীয়া খবৰ ভিত্তিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা। ইয়াক বেৰ খবৰ কাকত বুলিব পৰা যায়। সোণাৰি আৰু চৰাইদেউ জিলাৰ যোগাত্মক-ইতিবাচক বা-বাতৰিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন প্ৰকাশ কৰা হয়। এইখন ১২ মাহত ১২ টা সংখ্যা প্ৰকাশ কৰা হয়। প্ৰতিটো সংখ্যাৰ বাবে এজনৰ পৰা তিনিজন সম্পাদক মনোনীত কৰা হয়। ‘বতৰা’ৰ প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১ চনৰ ০৩ আগষ্ট। ‘বতৰা’ৰ প্ৰথম সম্পাদক শ্ৰীমতী জুৰি ভূঞা, স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী। ‘বতৰা’ৰ এই বছৰ (২০২২ চন) ৮ বছৰত ভৰি দিছে।

‘OIKONOMIA’ :

অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক চিৰঞ্জীৱ গগৈ, প্ৰকাশকাল- ১০-০১ ২০২২

‘PEARL’ :

ইংৰাজী বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক অনুভৱ প্ৰকাশ গগৈ আৰু ধনজিৎ গগৈ (যুটীয়া), প্ৰকাশকাল- ১০-০১ ২০২২

‘পু-লান-চি’ :

ইতিহাস বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক পাৰ্থপ্ৰতিম আৰন্ধৰা আৰু মানস প্ৰতিম গগৈ (যুটীয়া), প্ৰকাশকাল- ১০-০১ ২০২২

‘POLIS’ :

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক বিপাশা গগৈ, প্ৰকাশকাল- ১০-০১ ২০২২

‘জ্ঞানদ্বীপ’ :

শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ

পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক নৱপল্লিকা দত্ত, প্ৰকাশকাল-
১০-০১ ২০২২

“INFINITY” : অংকশাস্ত্ৰ বিভাগৰ দ্বাৰা
প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক ৰিজু কোঁৱৰ, প্ৰকাশকাল-
১০-০১ ২০২২

“BIOME” : উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা
প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম :

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক অল্পান জ্যোতি বৰুৱা,
প্ৰকাশকাল- ১০-০১ ২০২২

‘বৰ্ণালী’ : ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ
কৰা বাৰ্ষিক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক বেবী মেছ, প্ৰকাশকাল- ১০-
০১ ২০২২

“RAINBOW” :

পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক
প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক ভাস্কৰ ফুকন, প্ৰকাশকাল-
১০-০১ ২০২২

“ZOOLOGIKA” :

প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ নাম।

এই বৰ্ষৰ সম্পাদক দীপাঞ্জলি ডেকা, প্ৰকাশকাল-
১০-০১ ২০২২

‘প্ৰত্যয়’ :

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভাগসমূহৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা প্ৰাচীৰ
পত্ৰিকাসমূহৰ বাদেও ‘সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা
সভা’ৰ দ্বাৰা ‘প্ৰত্যয়’ নামৰ এখন প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাও প্ৰকাশ কৰি
থকা হৈছে। এইখন এবছৰত এটা সংখ্যা প্ৰকাশ কৰে। এই
বৰ্ষ(২০২২)ৰ সম্পাদক শ্ৰীমতী আকাংক্ষা শইকীয়া।

‘বটবৃক্ষ’

২০২২ বৰ্ষত সাধাৰণ বিষয়(অনা-অনাৰ্চ)ৰ ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীসকলৰ উদ্যোগতো ‘বটবৃক্ষ’ নামৰ এখন প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা
প্ৰকাশ কৰা হয়। এইখনৰ সম্পাদক শ্ৰীপল্লৱ কাকতি।

Zenepool :

এইখন এখন বিজ্ঞান বিষয়ক আলোচনী। ড°
জ্যোতিমা ফুকনৰ সম্পাদনাত এইখন ২০০৮ চনত প্ৰথম
আৰু শেষবাৰৰ বাবে প্ৰকাশ কৰিছিল।

উপসংহাৰ :

সামৰণিত ক’ব পৰা যায় যে, সাহিত্য ক্ষেত্ৰলৈ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান তেনেই কম নহয়।
বিশেষকৈ অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁড়াল সমৃদ্ধিত সোণাৰি
মহাবিদ্যালয়ৰ বৰঙণি অনস্বীকাৰ্য। □

ড° বঘুনাথ কাগুয়ুং : সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, অসমীয়া বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পঞ্চাশ বছৰীয়া সাংস্কৃতিক ইতিহাস

ড° ৰীতা দত্ত

চৰাইদেউ।

নামেই যাৰ পৰিচয়। ঐতিহাসিক সম্পদ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পদেৰে চহকী এইখন চৰাইদেউ জিলাতে কেইগৰাকীমান বৌদ্ধিক চিন্তাৰ কৰ্মকাৰী বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ নেতৃত্বত গঢ় লৈ উঠিছিল “সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”। বহু জাতি-উপজাতি, জনগোষ্ঠীৰে পৰিপূৰ্ণ এই জিলাখনিত অৱস্থিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক ইতিহাসৰ চম্ৰতাপখনিৰ তলতেই ন-জীৱন লাভ কৰা শিল্পী-কলাকুশলী আৰু সংগীত-কাব্যৰ সৃষ্টি কৰ্মই গা-কৰি উঠিছিল। গঢ় লৈ উঠিছিল এখন সুৰীয়া সমাজ। সমাজ অবিহনে মানৱে সংস্কৃতিৰ সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰে। সংস্কৃতি ব্যক্তিৰ প্ৰতি সমাজৰ দান।

চম্ৰতাপখনিৰ চাৰিটি খুটি হৈছে ক্ৰমে গীতিকবি পাৰ্ৱতি প্ৰসাদ বৰুৱা, জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী বীৰেন্দ্ৰকুমাৰ ভট্টাচাৰ্য, কবিতাকোঁৱৰ অশ্বেশ্বৰ চেতিয়া ফুকন আৰু গায়ক বৈকুণ্ঠনাথ গগৈদেৱ। গীতিকবিৰ পুত্ৰ প্ৰণৱিৰাম

বৰুৱা, ইন্দিৰা পি. পি. বৰা, মেনকা পি. পি. বৰাৰ নাম ভাৰত বিখ্যাত। সেয়ে এই সোণাৰি নগৰ প্ৰকৃতৰ্থত সোণৰ নগৰ। এই বৰেণ্য ব্যক্তিসকলৰ স্মৃতি তথা আৰ্হি অনুকৰণ কৰিয়েই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আজি নিজ নিজ প্ৰতিভা আৰু গুণেৰে নিজৰ পৰিচয় নিজেই দিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পঞ্চাশ বছৰৰ সাংস্কৃতিক ইতিহাস বিচাৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ বাৰ্ষিক আলোচনী ‘সোণালী’ৰ সন্ধান কৰিলোঁ। ১৯৭০ চনত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা নৱজাতকৰ থৰক-বৰক খোজেৰে ১৯৭২-৭৩/৭৩-৭৪ সংখ্যাৰ ‘সোণালী’য়ে প্ৰথম মাত মাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাৰেই সূত্ৰ ধৰি তলৰ তালিকাখন প্ৰস্তুত কৰিবলৈ খোজ আগবঢ়ালোঁ। লেখাটো সম্পূৰ্ণ তথ্যভিত্তিক। য’তেই মনত প্ৰশ্নৰ উদ্ৰেক হৈছে, তাতেই একোটি ‘টোকা’ সংযোজন কৰা হৈছে।

প্ৰথম সংখ্যা ‘সোণালী’ (১৯৭২-৭৩/৭৩-

৭৪)ৰ সম্পাদকদ্বয় আছিল ক্ৰমে পুনেশ্বৰ দিহিঙীয়া আৰু সোণাৰবৰ গগৈ। ১৯৮৩-৮৪ চনৰ সম্পাদক আছিল চন্দন কাকতি। ১৯৮৬-৮৭ চনৰ সম্পাদক আছিল মহেশ গদুকা।

টোকা নং ১ :

১৯৭৪ চনৰ পৰা ১৯৮৩ চনলৈকে 'সোণালী'ৰ প্ৰকাশ অব্যাহত আছিল নে নাই, বিচাৰি পোৱা নগ'ল। ১৯৮৩ চনৰ পৰা ১৯৮৭ চনলৈকে 'সোণালী'ৰ ধাৰাৱাহিকতাৰ কথা পৰৱৰ্তী ১৯৮৭-৮৮ চনৰ আলোচনীখনৰ শেষ পৃষ্ঠাত প্ৰকাশৰ চন আৰু সম্পাদকৰ নাম উল্লেখ পোৱা গ'ল।

উল্লেখযোগ্য যে ১৯৭৩ চনত বিপিন চন্দ্ৰ শৰ্মাদেৱে শ্ৰেষ্ঠ গায়কৰ সন্মান লাভ কৰিছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত তেখেতে পদ্ম কুমাৰী বালিকা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত শিক্ষকতা কৰি অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

পূৰ্বতেই উল্লেখ কৰা হৈছে যে অনুসন্ধান কালত ১৯৭৪-৮২ চনলৈকে কোনো তথ্য পোৱা নগৈছিল। সেয়ে সেই সময়ৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা মধুছন্দা শইকীয়া বৈশ্যৰ পৰা যোৱা ২৭-৯-২০২০ তাৰিখে কিছু তথ্য সংগ্ৰহ কৰোঁ।

টোকা নং ২ :

মধুছন্দা শইকীয়াই ১৯৮২ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত প্ৰাকস্নাতক শাখাত নামভৰ্তি কৰিছিল। ১৯৮২-৮৩ চনত তেখেতে শ্ৰেষ্ঠা গায়িকাৰ সন্মান লাভ কৰে। পুনৰ ১৯৮৩-৮৪ চনত এই সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এবছৰ মৰাণ মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি পুনৰ ১৯৮৫ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ আহি ১৯৮৫-৮৬ বৰ্ষ আৰু ১৯৮৬-৮৭ বৰ্ষত শ্ৰেষ্ঠা গায়িকাৰ খিতাপ অৰ্জন কৰে। ১৯৮৫ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত (শিৱসাগৰ কলেজত) অংশ গ্ৰহণ কৰে। প্ৰয়াত বিনন্দ মহন ছাৰৰ নেতৃত্বত সংগীতত তেওঁ আৰু প্ৰণতি বৰুৱাই, ঢোলত ৰঞ্জিত গগৈয়ে অংশ লয়। বৰ্তমান ৰঞ্জিত গগৈ অসমৰ এটি পৰিচিত নাম। ১৯৮৩ চনত মধুছন্দা শইকীয়াই ডিব্ৰুগড় আৰু গুৱাহাটী কেন্দ্ৰৰ যুৱবাণী অনুষ্ঠানত লোকগীত আৰু আধুনিক গীত পৰিৱেশন কৰিছিল। তেখেত স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত গায়িকা আছিল।

সেই সময়ৰ অন্যান্য গায়ক-গায়িকাসকল আছিল হিতেশ্বৰ গগৈ, অৰবিন্দ মালাকাৰ ইত্যাদি। শইকীয়া বৰ্তমান সাহিত্য জগতৰ চিনাকী নাম। এইখিনিতে মলিনা

শৰ্মাৰ নামো উল্লেখযোগ্য।

এই সময়ৰ আন এজন ছাত্ৰ আছিল স্বপন কৰ। বৰ্তমান তেখেত খেল জগতৰ লগতে সমাজৰ প্ৰায় সকলো অনুষ্ঠানৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত।

দীতিমণি গগৈৰ তথ্য অনুসৰি তেখেতে ১৯৯৫ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিছিল। সংগীত প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশ গ্ৰহণ কৰাৰ উপৰিও ১৯৯০ চনত যুৱবাণী অনুষ্ঠানত গীত পৰিৱেশন কৰি ১৯৯১ চনত আকাশবাণী ডিব্ৰুগড় কেন্দ্ৰৰ নিয়মীয়া গায়িকা হিচাবে স্বীকৃতি লাভ কৰিছিল। বৰ্তমান তেখেতে টিয়ক বাগিছা 'খ' প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত শিক্ষকতা কৰি আছে।

১৯৮৭-৮৮ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল অচিন্ত্য দিহিঙীয়া।

টোকা নং ৩ :

উক্ত আলোচনীখনৰ দুটা সংখ্যা পোৱা গৈছে। এখনত এজন সম্পাদক আৰু আনখনত দুজন সম্পাদকৰ নাম উল্লেখ আছে। দ্বিতীয় গৰাকী হৈছে কল্পনা বৰুৱা। প্ৰকৃততে দুটা সংখ্যা একেলগে মুদ্ৰিত হৈছিল।

সংগীত : এই সময়ছোৱাত শ্ৰেষ্ঠা গায়িকাৰ খিতাপ অৰ্জন কৰিছিল ৰীতা গোহাঁইয়ে। পৰৱৰ্তী সময়ত ৰীতা গোহাঁইয়ে সাপেখাতী মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰিছিল। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল প্ৰয়াত বদন গোহাঁই। ঘৰ সাপেখাতীত। গোটেই পৰিয়ালটোৱেই সংগীত চৰ্চা অব্যাহত ৰাখিছিল।

নাটক : ১৯৮৮ চনত সাপেখাতী "সাপেখাতী ৰংচ'ৰা বিনোদন কেন্দ্ৰই" আয়োজন কৰা স্বৰ্গীয় অৰুণ শইকীয়া সোঁৱৰণী নাট প্ৰতিযোগিতা "যুক্তি শূন্যৰ আত্মজীৱনী" য়ে ১ম স্থান অধিকাৰ কৰিছিল।

সেই সময়ৰ অভিনেতা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আছিল ফনী গগৈ, উৎপল বৰুৱা, অচিন্ত্য দিহিঙীয়া, পুলিন বৰুৱা, সঞ্জীৱ ফুকন, দীপক শৰ্মা। শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আৰু পৰিচালক আছিল জাকিৰ হুছেইন। বৰ্তমান জাকিৰ হুছেইনে সোণাৰি ন্যায়িক আদালতত ওকালতি কৰি আছে। তেখেতৰ পিতৃ আলতাব হুছেইনে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হাজী অচিমুদ্দিন মিচন স্কুলৰ দায়িত্ব বৰ্তমান তেখেতে বহন কৰি আছে।

দীপক শৰ্মাই জীৱন বীমা নিগমত কৰ্মৰত হৈও নাট্যচৰ্চা অব্যাহত ৰাখিছে।

উল্লেখযোগ্য যে ১৯৮৭-৮৮-৮৯ সংখ্যক 'সোণালী' একেলগে প্ৰকাশ পাইছিল।

গীত : এই সময়ত সংগীত প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰি কেইবাটাও দলে পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছিল। যেনে - কবিতা গগৈৰ দল, ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰৰ দল আৰু নীলিমা বৰগোহাঁইৰ দল। ছাত্ৰ অৱস্থাতে দলৰ দায়িত্ব বহন কৰা এইকেইজন ব্যক্তিয়ে বৰ্তমানলৈকে শিক্ষকতাৰ পবিত্ৰ তথা গুৰু দায়িত্ব পালন কৰাৰ উপৰিও সমাজলৈ অনেক সৃষ্টি আগবঢ়াই সমাজ সেৱাৰ দৰে মহৎ কামত নিজকে নিয়োজিত কৰি ৰাখিছে।

এই সময়ৰ আন কেইজনমান গায়ক-গায়িকা আছিল ক্ৰমে - দেৱযানী বৰুৱা, ৰূপালী গগৈ, সোনমণি গগৈ, নুপুৰ ভূমিজ, নূপেন বৰগোহাঁই, অনু ভাদুৰী, নীৰুমাণি মহন, স্বপন দত্ত, ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰ, নীতু গগৈ, জোনমণি গগৈ ইত্যাদি।

টোলবাদন : টোলবাদনত আত্মপ্ৰকাশ কৰিছিল ক্ৰমে যতীন লিকচন আৰু নিত্যানন্দ বাইলুঙে।

টোকা নং ৪ :

নাটক আৰু নৃত্যৰ কোনো তথ্য পোৱা নগ'ল।

সেয়ে সেই সময়ৰ ছাত্ৰী কল্পনা বৰুৱাৰ পৰা ২৫-৯-২০২০ তাৰিখে কিছু তথ্য সংগ্ৰহ কৰিছিলোঁ। তথ্য অনুসৰি, এই সময়ছোৱাত কল্পনা বৰুৱা, প্ৰতিমা বৰগোহাঁই, ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰ, ডিম্বেশ্বৰ ৰাজকোঁৱৰ আদিয়ে জনপ্ৰিয় নাট্যকাৰ চন্দ্ৰ বৰমুদৈদেৱৰ নাট 'অনুনাদ' মঞ্চস্থ কৰিছিল। ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰৰ ৰচনা আৰু পৰিচালনাৰে "সম্প্ৰীতিৰ এনাজৰী" নামৰ এখন সংগীতলেখ্য কৰিছিল। কলা-কুশলীসকল আছিল ক্ৰমে- মিনু গগৈ, মণিষা ভাগৱতী, কল্পনা বৰুৱা, মালা গগৈ, প্ৰতিমা বৰগোহাঁই, পাৰুল গগৈ, ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰ, গোলাপ টিপমীয়া, ৰঞ্জনা কাকতি, অঞ্জুমণি গগৈ, ৰঞ্জু গগৈ, বিনোদ ৰাজখনিকৰ, অতুল ৰাজকোঁৱৰ, প্ৰদীপ সিং, গীতিমণি গগৈ, মাধুদেৱী, ৰাজীৱ মহন বৰুৱা, অচ্যুত দে ইত্যাদি। ধৰ্মজ্যোতি বৰুৱাই শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা, শ্ৰেষ্ঠ নাট্যকাৰ আৰু শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালকৰ বঁটা লাভ কৰিছিল।

ইয়াৰে বিনোদ ৰাজ খনিকৰ বৰ্তমান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক।

১৯৯০-৯১/৯১-৯২ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল ক্ৰমে দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ আৰু মণিদ্বীপ মহন। উল্লেখযোগ্য যে দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ বৰ্তমান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ অধ্যাপক।

গীত : এই সময়ছোৱাৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা আছিল অঞ্জনা গগৈ। **নাটক :** নাটকৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আছিল প্ৰবীণ গগৈ আৰু শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী আছিল অৰুণা পাটমাউত।

অন্যান্য প্ৰতিযোগিতা বা প্ৰতিযোগী বা অংশ গ্ৰহণকাৰী অথবা বিজেতাৰ কোনো তথ্য পোৱা নগ'ল।

এই সময়ছোৱাতে বিহুৰা পণজিৎ চাংমাইয়ে বিজ্ঞান শাখাত অধ্যয়ন কৰিছিল। বৰ্তমান বিভিন্ন ঠাইত বিহুৰ কৰ্মশালা আদি কৰাৰ উপৰিও প্ৰতিদিন টাইমচ্ চেনেলত বিহুৱতী প্ৰতিযোগিতা পৰিচালনা কৰি আছে।

১৯৯২-৯৩ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল অমৃত বাইলুং।

গীত : এই বছৰত যথেষ্ট ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁলোক আছিল ক্ৰমে - ৰঞ্জুমণি শইকীয়া, সুনীল শৰ্মা, পূৰী গগৈ, অঞ্জনা গগৈ, বিপ্লৱ গগৈ, অজিত দিহিঙীয়া, দিলীপ ফুকন, মমতা দাস, মৃণালী শৰ্মা, মৌচুমী গগৈ, অনুমণি গগৈ, প্ৰতিভা দত্ত, ফিৰোজ কোঁৱৰ, নগেন গগৈ, তবুল বৰুৱা, নূপেন বৰগোহাঁই, নিৰদা কোঁৱৰ ইত্যাদি।

বাদ্য : বাঁহীত আছিল দুৰ্গা কোঁৱৰ, কনক বড়া, নগেন গগৈ।

নৃত্য : বিজুমণি শ্যাম, মণিমালা চাবুকধৰা, মামু শ্যাম।

নাটক : শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী অৰ্পনা বৰফুকন, শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালক-বিপ্লৱ গগৈ, অভিনেতাসকল ক্ৰমে- জ্যোতিৰেখা শইকীয়া, শীলভদ্রা দেৱী, প্ৰশান্ত গগৈ, ফিৰোজ কোঁৱৰ, জিতেন গগৈ, পূৰ্ণানন্দ ফুকন, সুশান্ত বৰুৱা, মনোৰঞ্জন গগৈ, অজিত সন্দিকৈ ইত্যাদি।

ফিৰোজ কোঁৱৰে সুদীৰ্ঘকাল অসমৰ হুঁচৰি দলক এক সুকীয়া মাত্ৰা প্ৰদান কৰি আহিছে। 'চৰাইদেউ হুঁচৰি দল'ৰ নাম উচ্চাৰণ কৰিলে ফিৰোজ কোঁৱৰৰ নাম নল'লেই নহয়। বৰ্তমান শিক্ষকতা কৰি থকাৰ উপৰিও তেওঁ 'চৰাইদেউ কলা-কেন্দ্ৰ' টি পৰিচালনা কৰি আছে।

পূৰ্ণানন্দ ফুকন বৰ্তমান এজন বিশিষ্ট ব্যৱসায়ী আৰু সমাজসেৱক।

১৯৯৫-৯৬ চনৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়ক আছিল তপন ৰাজকোঁৱৰ। তেওঁ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক থকাৰ উপৰিও থিয়েটাৰৰ নেপথ্য গায়ক আছিল। ১৯৯৫-৯৬ চনৰ আন এগৰাকী প্ৰতিভাবান ছাত্ৰী আছিল স্নিদ্ধাশিখা। DY 365 চেনেলৰ ঘোষিকা স্নিদ্ধাশিখাই স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষত অধ্যয়ন কৰিছিল। তেওঁ

আকাশবাণী ডিব্ৰুগড় কেন্দ্ৰৰ যুৱবাণী অনুষ্ঠানত এখন আলোচনীৰ কথাংশত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। আলোচনীখনৰ তহাৰধানত আছিল অধ্যাপিকা বতিপ্ৰভা গগৈয়ে আৰু আলোচনীখন ৰচনা কৰিছিল ৰুণু সন্দিকৈয়ে।

১৯৯৬-৯৭ চনৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়ক তপনৰ পিছতে দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা হৈছিল শিখা তপাদাৰ। তেওঁ একেৰাহে গজল, জ্যোতি সংগীত, পাৰ্ৱতি সংগীত, বিষ্ণুৰাভা সংগীত আদিত অংশগ্ৰহণ কৰি পুৰস্কৃত হৈছিল।

১৯৯৮-৯৯ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল বিশ্বজিৎ গগৈ।

টোকা নং ৫ :

আলোচনীখনত কোনো প্ৰতিযোগিতাৰ তথ্য পোৱা নগ'ল।

২০০০-২০০১ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল প্ৰাঞ্জল গগৈ।

টোকা নং ৬ :

আলোচনীখনত কোনো প্ৰতিযোগিতাৰ তথ্য পোৱা নগ'ল।

ব্যক্তিগতভাৱে অনুসন্ধান কৰি জানিব পৰা গ'ল যে এই সময়ছোৱাত ১৯৯৭-৯৯ চনৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা আছিল ৰাখীমণি ফুকন। তিনিবছৰৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ গায়কৰ সন্মান লাভ কৰিছিল বুৰু দেউঘৰীয়াই। পুনৰ এবছৰৰ বাবে এই বঁটা লাভ কৰিছিল। যোৱা ইং ২৫-৯-২০২০ তাৰিখত আমি সংগ্ৰহ কৰা তথ্যানুসৰি বুৰুৰ অ'ডিঅ' কেছেটসমূহ হ'ল- চৰাইদেউৰ নাচনী, আমাৰে নাচনী, বিন্দাচ, কাৰেং, নাচ গ'ৰী নাচ ইত্যাদি। তেওঁ অসমৰ বিভিন্ন মঞ্চত গীত পৰিৱেশন কৰি বৰ্তমান প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই সময়ৰে প্ৰতিভাময় আন এজন ছাত্ৰ আছিল তপন তাণ্ডী। তেওঁ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী বুলি বিবেচিত হৈছিল (All rounder)।

২০০১-২০০২ চন আৰু ২০০২-২০০৩ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদকদ্বয় আছিল ক্ৰমে বিপ্লৱ জ্যোতি ৰাজখোৱা আৰু ভাস্কৰ বৰুৱা।

টোকা নং ৭ : আলোচনীখনত কোনো প্ৰতিযোগিতাৰ তথ্য পোৱা নগ'ল।

উল্লেখযোগ্য যে বিপ্লৱজ্যোতি ৰাজখোৱা বৰ্তমান 'সোণালী চিনিয়ৰ চেকেণ্ডাৰী স্কুল'ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যাপক।

২০০৩-২০০৪ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল জয়ন্ত ফুকন।

নাটক : এই বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ নাট পৰিচালিকা আছিল হিমাক্ষী গগৈ।

টোকা নং ৮ :

আলোচনীখনত অন্যান্য প্ৰতিযোগিতাৰ তথ্য পোৱা নগ'ল। ব্যক্তিগত অনুসন্ধানত জনা যায় যে এই সময়ৰ নৃত্য শিল্পী আছিল টুটু দত্ত।

২০০৪-২০০৫ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল অমৃত কুমাৰ গুৰুং।

গীত : বছৰটিৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়ক আছিল দীৰ্ঘজ্যোতি দত্ত। তেওঁ একেৰাহে তিনিবছৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়ক হৈ আছিল। বৰ্তমান ষ্টুডিঅ' খুলি সংগীত চৰ্চা অব্যাহত ৰাখিছে।

নৃত্য : এই বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠা নৃত্যশিল্পী আছিল ডেইজি কোঁৱৰ।
নাটক : শ্ৰেষ্ঠ কমেডিয়ান আছিল বিৰূপ গগৈ।

টোকা নং ৯ :

আলোচনীখনত অন্য প্ৰতিযোগীৰ নাম পোৱা নগ'ল।

সেয়ে ব্যক্তিগত ভাৱে অনুসন্ধান কৰি জনা যায় যে ২০০৪-২০০৫ বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী আছিল মিনাক্ষী শৰ্মা।
২০০৫-২০০৬ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদক আছিল অমৃত কুমাৰ গুৰুং।

টোকা নং ১০ :

আলোচনীখনত কোনো প্ৰতিযোগিতাৰ তথ্য পোৱা নগ'ল।

২০০৬-২০০৭ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল হিৰেশ্বৰ দাস।

টোকা নং ১১ :

আলোচনীখনত কোনো প্ৰতিযোগিতাৰ তথ্য পোৱা নগ'ল।

২০০৭-২০০৮ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদক আছিল শ্যামন্ত কুমাৰ বৰা।

গীত : এই বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা আছিল প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ। এই সময়ছোৱাৰ অন্যান্য কণ্ঠশিল্পীসকল আছিল- প্ৰণামিকা গগৈ, ৰুণুমী বৰা, মৌনা গগৈ, অনুপম শৰ্মা, চিমি বৰগোহাঁই,

চয়নিকা চেতিয়া, অভিজ্ঞান অনুভব, ঝিয়াজুদ্দিন আহমেদ, নিতুল গগৈ, দেৰজিৎ গগৈ, নমিতা দত্ত, চিৰন্তন গগৈ, চয়নিকা চেতিয়া, জুৰি দত্ত, সুস্মিতা গগৈ, জিস্তিজিনা ফুকন, সংগীতা শৰ্মা ইত্যাদি।

উল্লেখযোগ্য যে প্ৰিয়াশ্ৰীয়ে একেৰাহে চাৰিবছৰৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠা গায়িকাৰ খিতাপ অৰ্জন কৰিছিল। বৰ্তমান তেওঁ বৰচহকী জ্যোতিৰ্ময় সংগীত আৰু নৃত্য কলাকেন্দ্ৰৰ গানৰ শিক্ষকতা কৰি আছে। ইয়াৰ বাদেও তেওঁ Wellborn Public School ৰ শিক্ষক।

২০০৮-২০০৯ বৰ্ষৰ আলোচনীৰ সম্পাদক আছিল নয়নজ্যোতি বৰগোহাঁই।

গীত : এই এই বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা আছিল প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ।
নৃত্য : নৃত্যশিল্পীসকল আছিল ৰুণুমী বড়া, প্ৰিয়ংকা শৰ্মা (আধুনিক নৃত্যৰ শ্ৰেষ্ঠা নৃত্য শিল্পী), পৰিস্মিতা আৰন্ধৰা, জ্যোতিষ তাঁতী আৰু সংগীতা শৰ্মা।

ব্যক্তিগতভাৱে লোৱা তথ্য অনুসৰি প্ৰিয়ংকা শৰ্মাই ২০১০ চনত নতুন দিল্লীত অনুষ্ঠিত Commonwealth games ৰ লগত সংগতি ৰাখি CCRTয়ে অনুষ্ঠিত কৰা “দেশ পৰ্ব” অনুষ্ঠানত চৰাইদেউ বিহুদলৰ হৈ অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। একে চনতে Cultural affairs ৰ দ্বাৰা সেই বিহুদলতেই কলিকতাত, ২০১২ চনত উৰিষ্যাত, ২০১৬ চনত বাংগালোৰত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। ২০১১-১২ বৰ্ষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত শ্ৰেষ্ঠা নৃত্য-শিল্পীৰ বাঁটা লাভ কৰিছিল।

২০০৯-২০১০ চনৰ ‘সোণালী’ৰ সম্পাদক আছিল সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া।

গীত : শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা আছিল প্ৰিয়াক্ষী গগৈ। অন্যান্য সংগীত প্ৰতিযোগীসকল আছিল ক্ৰমে জুৰি দত্ত, মৈত্ৰেয়ী বৰুৱা, সুৰজিৎ দত্ত, অৰ্চনা শ্যাম, চিমি বৰগোহাঁই, চিৰন্তন গগৈ, প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকন, চিৰঞ্জীৱ কটকী, কাব্যশ্ৰী বড়া ইত্যাদি।

বাদ্য : এই সময়ৰ বাঁহীবাদক আছিল বিমান গগৈ। বৰ্তমান তেওঁ অসমৰ এটি চিনাকি নাম।

নৃত্য : নৃত্যশিল্পীসকল আছিল ক্ৰমে যুথিকা গগৈ, দেবানন্দ ফুকন, প্ৰিয়ংকা শৰ্মা, চুমী বৰা, মুনমী কোঁৱৰ, অৰ্চনা কোঁৱৰ, প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকন, মুনমী বৰা, উদিশ্ৰী মহন, ভাস্কৰ গগৈ ইত্যাদি।

নাটক : শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী আছিল কাবেৰী গগৈ। দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী আছিল প্ৰিয়ংকা শৰ্মা। অন্যান্য অভিনেতা-

অভিনেত্ৰীসকল আছিল ক্ৰমে- পুলকেশ গোহাঁই, চয়নিকা কোঁৱৰ, কাবেৰী গগৈ, হানচেং কোঁৱৰ, কনচেং গগৈ, যুথিকা গগৈ, পল্লৱী প্ৰিয়া কোঁচ।

উল্লেখযোগ্য যে এই বৰ্ষত অৰ্থাৎ ২০১১ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত অংশ গ্ৰহণ কৰি বিহু দলটিয়ে শ্ৰেষ্ঠ বিহুদলৰ সন্মান লাভ কৰিছিল।

প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকনে নিজাকৈ স্কুল খুলি নৃত্যৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰি আহিছে।

হানচেং কোঁৱৰ বৰ্তমান এজন সাংবাদিক। যুথিকা গগৈ শিক্ষয়িত্ৰী। তেওঁ নৃত্য-চৰ্চাও অব্যাহত ৰাখিছে।

২০১০ বছৰৰ আন এগৰাকী প্ৰতিভাময়ী ছাত্ৰী আছিল বিষ্ণুপ্ৰিয়া তামুলী। ২০১৫ চনত তেওঁ বি. এ. পাছ কৰে। ২০১২-২০১৩ বৰ্ষত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্যৰ সম্পাদিকা আছিল। একাংক নাট প্ৰতিযোগিতাত বিচাৰকৰ বিশেষ বাঁটা লাভ কৰিছিল। বৰ্তমান M. A. আৰু D. EL. ED. সমাপ্ত কৰি প্ৰফেছনেল মেক-আপ আৰ্টিষ্ট ৰূপে কৰ্মৰত।

২০১০-১১ বৰ্ষৰ ‘সোণালী’ৰ সম্পাদক আছিল চন্দন দাস।

গীত : এই বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা আছিল প্ৰিয়াক্ষী গগৈ। অন্যান্যসকল আছিল ক্ৰমে নমিতা দুৱৰা, জুৰি দত্ত, শ্বেতা ঘোষ, কামান গগৈ, নন্দিতা চেতিয়া, প্ৰিয়াশ্ৰু গগৈ আৰু প্ৰশান্ত বৰুৱা।

নৃত্য : পল্লৱী বৰগোহাঁই, নমস্যা খামন, পৰশমণি বৰা আৰু চুমী বৰা।

নাটক : শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আছিল দুলু গগৈ (নাটক-প্ৰতিহতা, চৰিত্ৰ- ৰমেন), শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী- অলিভিয়া বৰা (নাটক- বুঢ়াৰ কথা, চৰিত্ৰ- বৰানী)। অন্যান্য অভিনেতাসকল হৈছে ক্ৰমে শান্তনু ফুকন, পুষ্পী দত্ত, ভৱেশ গগৈ, স্বপ্নজিৎ বুঢ়াগোহাঁই, ৰিম্পী শ্যাম, পুলকেশ গোহাঁই, সুৰজিৎ বুঢ়াগোহাঁই, চন্দন লাহন।

উল্লেখযোগ্য যে, প্ৰশান্ত বৰুৱাই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত শ্ৰেষ্ঠ তুলীয়াৰ সন্মান লাভ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ পৰিচালনা আৰু নেতৃত্বতেই হুঁচৰি দলটোৱে প্ৰথম স্থান পাবলৈ সক্ষম হৈছিল।

২০১০-১১ বৰ্ষতেই খুনজুৰাজ গগৈয়ে বিভিন্ন নাট প্ৰতিযোগিতাত পুৰস্কৃত হোৱাৰ উপৰিও পিছলৈ এলাহাবাদ, নাইনিতাল, আহমেদাবাদ, গুজৰাট, নতুন দিল্লী, মুম্বাই, গোৱা, চিমলাকে ধৰি বিভিন্ন স্থানত চৰাইদেউ

হুঁচৰি দলৰ হৈ বিহু প্ৰদৰ্শন কৰি আহিছে। ২০১৮ চনত সন্মিলিত নিমাইজান বিহু হুঁচৰি দলৰ হৈ দক্ষিণ কোৰিয়াত অসমৰ লোক-সংস্কৃতি প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সুযোগ লাভ কৰে। বৰ্তমান তেওঁ শ্ৰব্য কেছেট দয়ালগুৰু, বিহুগীত লৈলাং কল্পনাৰ সাগৰত, শৰাইঘাট আৰু ভিডিঅ' ছবি তথা চুটি ছবিত অভিনয় কৰি আছে।

২০১১-১১২ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদক আছিল অভিলেখ গগৈ।

গীত : এই সময়ৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা আছিল প্ৰিয়াক্ষী গগৈ। অন্যান্য গায়ক-গায়িকাসকল আছিল- ৰীতুপৰ্ণা শৰ্মা, পূজা গগৈ, প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকন, অভিনাষ গগৈ, ভাগ্ৰশ্ৰী ফুকন, নিৰ্মল গগৈ, শ্বেতা ঘোষ, অনিন্দিতা বৰগোহাঁই।

নৃত্য : প্ৰিয়ংকা শৰ্মা, যুথিকা গগৈ, বিনীতা গগৈ, পল্লৱী বৰগোহাঁই, কল্যাণী বৰুৱা, প্ৰিয়ংকা চেতিয়া ফুকন ইত্যাদি।

নাটক : প্ৰথম শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আছিল ভাস্কৰ বৰগোহাঁই, দ্বিতীয় অভিনেতা আছিল বিকু বৰগোহাঁই, শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী অলিভিয়া বৰা। অন্যান্য অভিনেতাসকল আছিল ভাগৰ শ্যাম, পূজা গগৈ, ৰিমঝিম গগৈ, ধৰ্মজ্যোতি বৰুৱা, সম্পূৰ্ণা বুঢ়াগোহাঁই।

উল্লেখযোগ্য যে সম্পূৰ্ণা বুঢ়াগোহাঁইয়ে বৰ্তমান M. A. B. ED ডিগ্ৰী লৈ বৰপেটাৰ জনিয়া হাইস্কুলত চৰকাৰী শিক্ষক পদত কৰ্মৰত। বিদ্যালয়ত তেওঁ নৃত্য-গীত-অভিনয়ৰ প্ৰতিভা প্ৰদৰ্শন কৰি চৰ্চা অব্যাহত ৰাখিছে।

২০১২-১৩ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল নিশিত কুমাৰ ডেকা আৰু ৰূপম তাছা।

টোকা নং ১২ :

আলোচনীখনত গীত সম্পৰ্কীয় কোনো তথ্য উল্লেখ নাই। সেয়ে আমি তথ্য সন্ধান কৰি জ্ঞাত হওঁ যে এই বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়ক আছিল পপলিন ছেত্ৰী। সংগীত চৰ্চা অব্যাহত ৰখাৰ লগতে বৰ্তমান তেওঁ বিদ্যা-নিকেতন, ৰাজগড়ৰ শিক্ষক।

নৃত্য : শশী লামা, অনন্যা শইকীয়া, সম্পূৰ্ণা বুঢ়াগোহাঁই, কাঞ্চনমণি দত্ত, অভিশিখা বাইলুং।

নাটক : নাটকত প্ৰথম শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আছিল নৱজ্যোতি খাণ্ডাধাৰা, দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা- জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁই। ১ম শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী পূজা গগৈ আৰু ২য় শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী আছিল অনিন্দিতা বৰুৱা।

এই সময়ৰ অন্যান্য অভিনেতাসকল আছিল ক্ৰমে পূৰ্বী শইকীয়া, আচ্যুৎ গগৈ, অভিলেখ গগৈ, অনিন্দিতা গগৈ, গীতাজলি গগৈ, ভৱেশ গগৈ আৰু কল্যাণী বৰুৱা।

কল্যাণী বৰুৱা বৰ্তমান সৰু পৰ্দা, বোলছবি, বিভিন্ন নাট্যদল আৰু ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ লগত জড়িত। অন্যহাতে জ্যোতিষ বুঢ়াগোহাঁইয়ে বৰ্তমান ১৮৯৩ নং কাজাই কটা এল. পি. স্কুল, বিলাসীপাৰাত শিক্ষকতা কৰি আছে।

২০১৩-১৪ চনৰ 'সোণালী'ৰ তথ্য অনুসৰি :

গীত : অভিজিৎ শইকীয়া, জয়শ্ৰী কোঁৱৰ, উষাময়ী গগৈ, মনজিৎ লিকচন, নৱজ্যোতি বৰা, পপলিং চেতিয়া, ঋতুপৰ্ণা শৰ্মা, সুনেন্দ্ৰা প্ৰাণামিক, পূজা গগৈ, বিকি মহান্তি ইত্যাদিয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল।

নৃত্য : শচী লামা, কল্যাণী বৰুৱা, আৰতি মাছাৰী, পূৰ্বী শইকীয়া, নৱনীতা বৰুৱা, ৰাস্ত্ৰী শৰ্মা ইত্যাদি।

নাটক : নৱজ্যোতি খাণ্ডাধাৰা, তপোবন শইকীয়া, সুব্ৰত ধাদুমিয়া, কল্যাণী বৰুৱা, লিজা শ্যাম, সুস্মিতা বৰুৱা, ৰুণজুন গগৈ, গীতিমণি বৰুৱা, হিমাদ্ৰী গগৈ, বিষ্ণুপ্ৰিয়া তামুলী, নৱনীতা বড়া, প্ৰান্তীময়ী দত্ত, আচ্যুৎ গগৈ, পূৰ্বী শইকীয়া, তপোবন শইকীয়া, সুস্মিতা বৰুৱা।

এই সময়ৰ শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী আছিল কল্যাণী বৰুৱা আৰু শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আছিল নৱজ্যোতি খাণ্ডাধাৰা। ৩য় সহ অভিনেত্ৰী আছিল সুস্মিতা বৰুৱা। বৰ্তমান তেওঁ M. ED কৰি শিক্ষকতাৰ দায়িত্ব বহন কৰি আছে।

২০১৪-২০১৫ চনৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল ভৈৰৱ বৰগোহাঁই।

গীত : এই সময় ছোৱাত শ্ৰেষ্ঠ গায়ক আছিল লক্ষীচন্দ্ৰ দাস। বৰ্তমান তেওঁ সংগীতৰ জগতত নিজৰ সুকীয়া স্থান পাবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁ কণ্ঠদান কৰা এটি গীতৰ এলবাম হৈছে 'সৰাপাত'।

এই সময়ৰ অন্যান্য কণ্ঠশিল্পীসকল আছিল নম্ৰতা চেতিয়া, প্ৰিয়ানুজ দিহিঙ্গীয়া, পদ্মপলাশ ৰাজকোঁৱৰ, পপলিন ছেত্ৰী, শান্ত চাংমাই, মনীষা মহন, অনুষ্কা গগৈ। নৱজ্যোতি বৰা আৰু জয়শ্ৰী কোঁৱৰ। ইয়াৰ ভিতৰত শান্ত চাংমাইয়ে ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰত নৃত্য প্ৰদৰ্শন কৰাৰ উপৰিও সত্ৰীয়া নৃত্যত বিশাৰদ ডিগ্ৰী লাভ কৰি চৰাইদেউ কলাকেন্দ্ৰত শিক্ষাদান কৰি আছে। নৱজ্যোতি বৰাইও 'লোক পৰিৱেশ্য কলা'ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি সংগীত সাধনা অব্যাহত ৰাখিছে। তেওঁ বৰ্তমান সোণালী সংগীত মহাবিদ্যালয়ৰ এজন সংগীতৰ শিক্ষক। তেওঁ নিজৰ

প্রডাক্ষনত নিজা কথা আৰু সুৰেৰে চাৰিটা গীতত কণ্ঠদান কৰিছে- হিয়াই হিয়াই ২০১৬, মৰমৰ চিঠি ২০১৭, বুকুৰে চোতালতে ২০১৯, মইনা ২০২০ আৰু হৃদয়ৰ কাৰেং।

নৃত্য : নৃত্যত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল ক্ৰমে- জুপিতৰা বৰা, মাইনু দিহিঙ্গীয়া, মুনাৰ্ম চেতিয়া, ধৰিত্ৰী গগৈ, শান্ত চাংমাই, সূৰ্য গোসাই, ভাগ্যশ্ৰী বসুমতাৰী।

সূৰ্য গোসাইৰ নিজাকৈ নৃত্যৰ স্কুল আছে আৰু তেওঁ ইতিমধ্যে L. L. B. ডিগ্রী লাভ কৰিছে।

নাটক : শ্ৰেষ্ঠ অভিনয় প্ৰদৰ্শন কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আছিল ক্ৰমে- ১ম শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা- অভিজিৎ শইকীয়া, ২য় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা- যুগান্তৰ কোঁৱৰ, ১ম শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী- আশাপূৰ্ণা শৰ্মা, ২য় শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী- দৰদী ফুকন আৰু ৩য় শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী- বিতুমণি বুঢ়াগোহাঁই। ৩য় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আছিল নৱজ্যোতি খাণ্ডাধাৰা।

নৱজ্যোতি খাণ্ডাধাৰাই বৰ্তমান চিকিৎসা বিভাগৰ কৰ্মচাৰী হ'লেও নাট্যচৰ্চা অব্যাহত ৰাখিছে। ভালেকেইখন চুটি ছবিতো তেওঁ অভিনয় কৰিছে। ২০১৯ বৰ্ষত তেওঁ চৰাইদেউ জিলা মইনা পাৰিজাতৰ শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালকৰ সন্মান লাভ কৰিছিল। শেহতীয়াকৈ তেওঁ কেইবাখনো নাট ৰচনা কৰিছে- গানে গানে সুৰে সুৰে, ৰং, মানুহে মানুহৰ বাবে, ঢোল বায় ক'ত, সূৰ্যাস্তৰ সিপাৰে ইত্যাদি। তেওঁ অভিনয় কৰা ৰেডিঅ' নাটৰ নাম আছিল- উদয়ভানুৰ চৰিত্ৰ। নাট্যকাৰ দীপক কলিতা।

২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল জ্ঞানজ্যোতি গগৈ।

টোকা নং ১৩ :

আলোচনীখনত গীতৰ কোনো তথ্য নাই।

নৃত্য : নৃত্যশিল্পীসকল আছিল সীমাশ্ৰী ফুকন, সংযুক্তা কোঁৱৰ, সম্পূৰ্ণা বুঢ়াগোহাঁই আৰু জাহ্নবী, জয়শ্ৰী বাইলুং, সূৰ্য গোসাই আৰু ধৰিত্ৰী গগৈ।

নাটক : এই সময়ৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আছিল জ্যোতিময় ৰায়চৌধুৰী আৰু শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী আছিল সুৰঞ্জনা চেতিয়া।

অন্যান্য অভিনেতাসকল আছিল ক্ৰমে- শান্ত চাংমাই, অভিজিৎ শইকীয়া, পাপৰি গগৈ, ৰিতু গগৈ, প্লাবিতা বুঢ়াগোহাঁই, পূজা গগৈ, ৰম্পী গগৈ, প্ৰিয়ংকা দে আৰু চুজিতা ওৰাং।

ইয়াৰ ভিতৰে অভিজিৎ শইকীয়াই ইতিমধ্যে তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতকোত্তৰ ডিগ্রী লাভ কৰি

বৰ্তমান ডিজিটেল ৰেডিঅ' 'ৰ'দালি' পৰিচালনা কৰি আছে। জনা মতে 'প্ৰচাৰ-ভাৰতী'তো তেওঁ কৰ্ম নিৰ্বাহ কৰিছিল।

২০১৬-২০১৭ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল জ্যোতিময় ৰায়চৌধুৰী।

টোকা নং ১৪ :

আলোচনীখনত কোনো তথ্যৰ উল্লেখ নাই।

২০১৭-১৮ বৰ্ষৰ 'সোণালী'ৰ সম্পাদক আছিল বাবুল তেলী।

গীত : এই সময়ৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা আছিল পূৱালী ফুকন। অন্যান্যসকল আছিল ক্ৰমে- মনিষা গগৈ, বাৰ্লিনা চেতিয়া, দেৱজিৎ ফুকন, বিদ্যুৎ হাজৰিকা, পৰিত্ৰ খাখলাৰী, হিমাশ্ৰী শইকীয়া, বিপ্লৱ গগৈ, কিংশুক গগৈ, জ্যোতিময় গগৈ, দীপাঞ্জলী বাইলুং, পূৰ্ণকান্ত সিং ৰাজপুত ইত্যাদি।

উল্লেখযোগ্য যে পূৱালী ফুকনে ২০১৭ চনৰ পৰা ২০১৯ চনলৈকে শ্ৰেষ্ঠা গায়িকাৰ বঁটা লাভ কৰিছিল। তেওঁ বৰ্তমানো সংগীতৰ লগতেই জড়িত। মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীতটি তেওঁৰ কণ্ঠতেই বাণীৱদ্ধ কৰোৱা হৈছে।

নৃত্য : নৃত্য শিল্পীসকল আছিল ক্ৰমে পাপৰি গগৈ, পূজা ছেত্ৰী, সুকন্যা ফুকন, অনামিকা গগৈ, ক্ষীৰপ্ৰভা বৰা।

নাটক : ১ম শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা আছিল জ্যোতিময় ৰায়চৌধুৰী, অভিনেত্ৰী- পাপৰি গগৈ। ২য় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা- দিব্যজ্যোতি দত্ত, অভিনেত্ৰী- বিতুমণি বুঢ়াগোহাঁই। ৩য় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা- বিপ্লৱ গগৈ আৰু অভিনেত্ৰী- বৰষা দত্ত আৰু বৰষা ৰাজকুমাৰী।

অন্যান্য অভিনেতাসকল আছিল ক্ৰমে- সঞ্জীৱ শইকীয়া, প্ৰদ্যুৎ প্ৰতীম দত্ত, সুৰঞ্জনা চেতিয়া, লোপামুদ্ৰা মহন, পল্লৱী প্ৰধান, বিৰাজ বৰগোহাঁই।

লোপামুদ্ৰা মহনে নাটক আৰু চুটি ছবিৰ সৈতে জড়িত থকাৰ উপৰিও বিভিন্ন অনুষ্ঠানত ঘোষিকাৰ কাম কৰি আছে।

জ্যোতিময় ৰায়চৌধুৰীয়ে ইতিমধ্যে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতকোত্তৰ ডিগ্রী লাভ কৰিছে।

২০১৮-২০১৯ চনতো শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা আছিল পূৱালী ফুকন।

এই বৰ্ষতে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ ঢোলবাদন প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান লাভ কৰিছিল ধীৰাজ গগৈয়ে। ইয়াৰ উপৰিও সোণাৰি ৰাজহুৱা বিহু সন্মিলন (২০১৮

চনত) ঢোলবাদন প্ৰতিযোগিতাত তেওঁ ২য় স্থান, সোণাৰি আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থাৰ উদ্যাগত আৰু সোণাৰিবাসী ৰাইজৰ সহযোগত অনুষ্ঠিত কৰা ৰঙালী বিহু সন্মিলন, ২০১৮ ত তেওঁ ঢোলবাদনত ২য় স্থান লাভ কৰে। ২০১০ চনত উত্তৰ-প্ৰদেশ, ২০১২-২০১৯ চনৰ ভিতৰত উৰিষ্যাতে কেইবাবাৰো বিহু প্ৰদৰ্শন কৰিছে। ইয়াৰ উপৰিও মেধাৰ বাবে তেওঁ UGC য়ে আগবঢ়োৱা জলপানিও লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সামৰণি :

ইতিমধ্যে ২০২০ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে “সোণালী জয়ন্তী” বৰ্ষত খোজ পেলালে। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি ৫ আগষ্ট, ২০২০ চনত উলহ-মালহেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ “সোণালী জয়ন্তী”ৰ আৰম্ভণি অনুষ্ঠান উদযাপন কৰা হ’ল। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ ক’ভিডৰ দৰে মহামাৰীৰ আগমন তথা সন্ধানত বিশ্বৰ জনজীৱন স্তব্ধ হৈ পৰিল। ইয়াৰ পিছতো দ্বিতীয়-তৃতীয়-চতুৰ্থ টোৱে আমাক সামৰণি অনুষ্ঠান পাতিবলৈ বা বৰ্ষটোত কৰিবলগীয়া সকলো পৰিকল্পনাৰ পৰা বিৰত ৰাখিলে।

আৰম্ভণি অনুষ্ঠানৰ দিনা নিশালৈ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ শুভাৰম্ভ কৰিবলৈ আমি আমন্ত্ৰণ জনাইছিলোঁ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় খ্যাতি সম্পন্ন গায়ক খগেন গগৈদেৱক। আমি গৌৰৱেৰে স্মৰণ কৰিব বিচাৰিছিলোঁ, ঢুলীয়া তথা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ ৰঞ্জিত গগৈক। অসমৰ সকলোৱে দূৰদৰ্শনৰ পৰ্দাত সততেই দেখি থকা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ প্ৰশান্ত ৰাজখোৱাইও সেইদিনা গীত পৰিৱেশন কৰিছিল। শ্ৰদ্ধাৰ বিপিন শৰ্মাদেৱৰ পৰা পূৱালী ফুকনলৈ এই সুদীৰ্ঘ পঞ্চাশ বছৰীয়া ইতিহাস এই আলোচনাত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিবলৈ আমি প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিলোঁ।

দুখৰ বিষয় যে বহুতৰ লগত যোগাযোগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিও বিফল হ’লোঁ। সেয়ে অনিচ্ছাকৃতভাৱে বহুত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নাম বাদ পৰি গ’ল।

সোণাৰিৰ সোণৰ চেকুৰা গীত-নৃত্য-নাটৰ সকলো কলা-কুশলী তথা শিল্পীৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলোঁ। ‘আন্ধাৰৰ পৰা পোহৰলৈ’ কৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ এই যাত্ৰাত আহুক আমি একেলগে গাওঁ -

“সাৰে আছোঁ আমি হেজাৰ সেনানী

জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ ।

কলা-বিজ্ঞানৰ দুগছি বন্তি

দুখনি হাততে লৈ।” □

ড° ৰীতা দত্ত : সহযোগী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

ক্ৰীড়া জগতত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ খেলুৱৈৰ ৰেঙনি

স্বপন কৰ

আহোম ৰাজত্বকালৰ ৰাজধানী চৰাইদেউ নামকৰণেৰে ১৯৮৩ চনতেই সোণাৰি আৰু মাহমৰা সমষ্টিক সামৰি অসম চৰকাৰে চৰাইদেউৰ গৌৰৱ গীতিকবি পাৰ্ৱিতি প্ৰসাদ বৰুৱা, কবিতাকোঁৱৰ অশ্বেশ্বৰ চেতিয়া ফুকন, সমাজকৰ্মী তথা চৰাইদেউ মহকুমা গঠনত অগ্ৰণী ভূমিকা লোৱা হেমকান্ত বসুমতাৰীৰ কৰ্মৰাজিৰে অসমৰ আকাশত সাহিত্য, সংস্কৃতি, বৌদ্ধিক বিকাশ, খেলা-ধূলা, নৃত্য-গীত আদিৰে জিলিকি থকা ঐতিহ্যমণ্ডিত সোণাৰিক সদৰ হিচাবে লৈ চৰাইদেউ মহকুমা আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত জিলা ঘোষণা কৰে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিওফালে সেউজীয়া দলিচাৰে পৰশ দিয়া চাহবাগিচাৰে পৰিবেষ্টিত চৰাইদেউ জিলাত মিচৰৰ পিৰামিড খ্যাত আহোম ৰাজবংশৰ স্বৰ্গদেউসকলৰ কেইবাটাও মৈদামৰ লগতে বহু কেইটা কীৰ্তিচিহ্ন আছে যিবোৰে দেশ-বিদেশৰ পৰ্যটকসকলক আকৰ্ষণ কৰি আছে। বৃটিছৰ শাসন কালৰে পৰাই সোণাৰিৰ মাজ-মজিয়াত প্ৰায় ৪৮ বিঘা মাটি সামৰি এখন খেল পথাৰ (পল' ফিল্ড নামে জনাজাত) প্ৰস্তুত কৰিছিল। কিন্তু পৰিতাপৰ কথা যে কিছু খেলৰ মূল নুবুজা ব্যক্তিৰ কাৰণে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ খেলা-ধূলাৰ লগতে অন্যান্য ক্লাব, সংঘ আদিক খেল হৈ থকা খেল পথাৰখনৰ মাটিবোৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠানৰ নামত দি

বৰ্তমান থকা প্ৰায় ১৫ বিঘা মাটিত সংকুচিত কৰি নামতহে খেলপথাৰখন আছেগৈ, যিখনত জিলা পৰ্যায়ৰ এখন খেল অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ অসুবিধা হয়।

১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত প্ৰতিষ্ঠা হোৱা একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত দাঁতিকাষৰীয়া মথুৰাপুৰ, মাইবেলা, নাফুক, চফ্ৰাই, মাহমৰা, মৰাণ, ভজো, টাওকাক, বেঙেনাবাৰী, সাপেখাতী, বৰহাট, দিচাংপানী, লংপতীয়া আদি কৰি বহু অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অধ্যয়নৰ লগতে নামমাত্ৰ বছৰেকীয়া খেল-ধেমালিত দৌৰ মৰা, জাপ মৰা, জেভলিন, ডিছকাছ থ', শ্বটপুট, ফুটবল, ক্ৰিকেট, ভলীবল, মিউজিক চেয়াৰ, কেৰম, কাবাদী, বেডমিণ্টন, ৰছীটনা, চামুচত মাৰ্বলগুটি লৈ দৌৰ মৰা, টেকেলি ভঙা, আদিয়েই হাঁহি-ধেমালিৰে খেলা খেলবোৰ আছিল প্ৰধান। বৰ্তমান সময়ৰ লগত খোজ মিলাই বিভিন্ন খেল যেনে ভাৰ উত্তোলন, হেণ্ডবল, শৰীৰ চৰ্চা, পাঞ্জা, কাৰাটে, দবা, টাইকোৱাণ্ডো, সাতোঁৰ, লন বল, খো-খো, কাবাদী আদি খেলবোৰত বিশেষ গুৰুত্ব দিয়া দেখা গৈছে, যাৰ ফলত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন সময়ত নিজৰ পাৰদৰ্শিতা, মহকুমা, জিলা, ৰাজ্যিক, ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত প্ৰদৰ্শন কৰি আহিছে। খেল আৰু খেলুৱৈসকলৰ চমুকৈ কিছু কথা উল্লেখ কৰা হ'ল।

মহাবিদ্যালয় স্থাপন হোৱাৰ প্ৰায় ১০-১৫ বছৰৰ পিছতেই খেলা-ধূলাত কিছু গুৰুত্ব দিয়া দেখা গৈছে। পূৰ্বে কলেজ সপ্তাহতে সীমাবদ্ধ আছিল যদিও পাচৰ পৰ্যায়ত শিক্ষাগুৰু বুৰঞ্জী বিভাগৰ শ্ৰীযুত গিৰীণ গগৈ ছাৰ অৰ্থনীতিৰ শ্ৰীযুত জীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়া ছাৰৰ লগতে সকলো সময়ত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত উৎসাহিত কৰা প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ খেলৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি খেলত অৱতীৰ্ণ কৰাইছিল। সেই সময়ত বিভিন্ন বিভাগত বিশেষ শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰদৰ্শন কৰা খেলুৱৈসকলৰ বিষয়ে চমুকৈ উল্লেখ কৰা হ'ল।

লক্ষী কলিতা : শ্ৰেষ্ঠ এথলেট - ১৯৭২ চন - দীৰ্ঘ দূৰত্বৰ খেলুৱৈ।

খগেন তামুলী : শ্ৰেষ্ঠ এথলেট- ১৯৭৩ চন- দীৰ্ঘ দূৰত্বৰ খেলুৱৈ।

তৰুণ দুৱৰা : শ্ৰেষ্ঠ এথলেট- ১৯৭৪ চন- ডিছকাছ, জেভলিন, শ্বটপুট।

আনন্দ বড়া : শ্ৰেষ্ঠ এথলেট- ১৯৭৫ চন- ডিছকাছ, জেভলিন, শ্বটপুট।

ৰোহিনী বৰুৱা : শ্ৰেষ্ঠ এথলেট- ১৯৭৮ চন- দীৰ্ঘ দূৰত্বৰ খেলুৱৈ।

সহদেব শইকীয়া : শ্ৰেষ্ঠ এথলেট- ১৯৭৯ চন- হুস্ব দূৰত্বৰ খেলুৱৈ।

লক্ষীনাথ বাইলুং : শ্ৰেষ্ঠ এথলেট- ১৯৮৩ চন।

শান্তি নেৱাৰ : শ্ৰেষ্ঠ এথলেট- ২০০৫ চন।

বাবাকণি পাতিৰি, স্বপন কৰ, সোণমণি গগৈ, কল্যাণী গগৈ, প্ৰদীপ বৈদ্য, ভূপেন গগৈ, ৰুণু চাংমাই, বানেশ্বৰ বসুমতাৰী, কুশল ৰাজকোঁৱৰ, তিলো গগৈ, অজিত কুমাৰ ফুকন আদি।

ইয়াৰ উপৰি বিভিন্ন বিভাগত মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অসম তথা ভাৰতবৰ্ষত ক্ৰীড়াৰ মানচিত্ৰত নিজৰ যোগ্যতাৰ স্বাক্ষৰ ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে-

জ্ঞানেন্দ্ৰ মিলি : ১৯৯৮ চনত কেৰেলাত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতাত ৩য় স্থান লাভ কৰে, ১৯৯৯ চনত বিশ্ব পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতাৰ বাবে নিৰ্বাচিত হৈছিল যদিও এৰাব নোৱাৰা অসুবিধাৰ বাবে যাব নোৱাৰিলে।

অভিজিত বৰুৱা :-পাঞ্জা খেলুৱৈ হিচাপে মধ্যপ্ৰদেশ, কেৰেলা, উৰিষ্যা, হায়দৰাবাদ, জব্বলপুৰ, ছট্ৰিশগড় আদি ৰাজ্যত অসম দলৰ খেলুৱৈ হিচাপে যোগদান কৰি পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

জয়ন্তী বৰুৱা : ২০০১ চনত বদৰপুৰত অনুষ্ঠিত ২৫ সংখ্যক ৰাজ্যিক পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতাত ব্ৰঞ্জৰ পদক, ২০০২ চনত দিল্লীত অনুষ্ঠিত হোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতাত ৰূপৰ পদক লাভ কৰে। ২০০৪ চনত ডিগবৈত হোৱা খেলত ৰূপৰ পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

দ্বীপজ্যোতি বৰ্মন : ভাৰ উত্তোলন আৰু শৰীৰচৰ্চা বিষয়ত মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে আন্তঃ মহাবিদ্যালয়, ৰাজ্যিক তথা ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ কেইবাখনো প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি নিজৰ দক্ষতা প্ৰদৰ্শন কৰিছে।

মিনেশ্বৰ খাখলাৰী : Best lifter of Sonari College.

দীপাংকৰ গগৈ : Best lifter of Sonari College.

ৰাজীৱ প্ৰধান : Mr. Sonari College.

দীপা শইকীয়া : Strong Women of Sonari College. (2015-16).

গীতাত্ৰী দৈমাৰী : Champion of the Champions, Sonari College.

দীপাংকৰ দত্ত : Mr. Sonari College (2016-17).

নিতুল মানকি : Mr. Sonari College (2005-06).

ইমাৰাণী বৰুৱা : Strong Women of Sonari College (2005-06).

জ্যোতি প্ৰসাদ বৰুৱা : Strong Man of Sonari College (1991-92).

বিকাশ বৰা : Strong Man of Sonari College (2006-07).

দিগন্ত গগৈ : Strong Man of Sonari College (1992-93).

ডিম্বেশ্বৰ খাখলাৰী : Strong Man of Sonari College (2010-11).

অলিচা নাপচা : Strong Women of Sonari College (2010-11).

গৌৰৱ ঘোষ : Mr. Sonari College.

জিতু বৰগোহাঁই : Mr. Sonari College.

ৰঞ্জিত দাস : Strong Man of Sonari College (2003-04).

প্ৰণৱ গগৈ : Mr. Sonari College (2007-08).

ফোচেংখাম বৰুৱা : Champion of the Champions.

অমৰ তাঁতী : Mr. Sonari College (2015-16).

ইচেন শ্যাম আৰু ৰেইনী বৰগোহাঁই (যুটীয়া ভাৱে) : Miss Sonari College.

চন্দন গগৈ : মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ পিছত প্ৰথম বাৰ Mr.

Sonari College হৈছিল বুলি জনা যায়।

আলিচা ৰাংচু : Best lifter (2011-12).

নবনীতা ফুকন : Champion of the Champions.

লক্ষীপ্ৰিয়া বৰা : Champion of the Champions.

ৰাজলক্ষণ হাতীমূৰীয়া : Champion of the Champions.

ইয়াৰ উপৰিও বিভিন্ন বিভাগত স্থান লাভ কৰা বিশেষ খেলুৱৈসকল হ'ল- পাৰ্থ বৰুৱা, প্ৰিয়াংক্ষী গগৈ, কাব্যশ্ৰী ফুকন, জেনিফা নাচৰিন, সাজিদ হুচেইন, আৰ্কিব জামান, ৰুস্তম শইকীয়া, সৰিফুল হুচেইন, সঞ্জয় দত্ত, অনুজ বৰগোহাঁই, নৱজ্যোতি বৰগোহাঁই, পবিত্ৰ দত্ত, চন্দন চেতিয়া, দ্বীপজ্যোতি শইকীয়া, ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰ, বণ্টু হাজৰিকা, বিজু পাল, প্ৰবাল প্ৰতিম গগৈ, চিন্ময় গগৈ, পল্লৱী বৰুৱা, নবনীতা ফুকন, লোহিত বৈশ্য, জিতু গগৈ, যুগান্ত কোঁৱৰ, অমূল্য গগৈ, অৰ্জুন প্ৰজা, শৰৎ গগৈ, স্বৰাজ গগৈ, ৰাজ বাহাদুৰ প্ৰধান, মনোৰঞ্জন ভট্ট, ৰূপা গগৈ, ৰেখা মিলি, উষামণি নেওগ, গীতাস্বী দৈমাৰী, কবিতা গগৈ, চিমি দৈমাৰী, পুষ্প নেৱাৰ, হিমাশ্ৰী বৰা, কাবেৰী বৰগোহাঁই, ইকবাল হুচেইন, তীৰ্থ কোঁৱৰ, পাপুমণি সোনোৱাল, ভীমবৰ পাতিৰি, অৰবিন্দ মালাকাৰ, জ্যোতি বৰগোহাঁই, পূৰ্ণ ৰাজকোঁৱৰ, জোনালী গগৈ, শশাংক ৰাজখোৱা, সাধন চেতিয়া।

অন্যান্য খেলত পাৰদৰ্শিতা দেখুওৱা খেলুৱৈসকল হ'ল-

ৰাজীৱ বুঢ়াগোহাঁই : আন্তঃ কলেজ টাইকোৱাণ্ডো প্ৰতিযোগিতাত ব্ৰঞ্জৰ পদক (২০১২-১৩) জিলা পৰ্যায়তো যথেষ্ট সুনাম অৰ্জন কৰিছে।

পিংকী দুলাকাষৰীয়া : আন্তঃ কলেজ টাইকোৱাণ্ডো প্ৰতিযোগিতাত ৰূপৰ পদক (২০০৫-০৬)

ৰূপা চাংমাই : আন্তঃ কলেজ কাৰাটে প্ৰতিযোগিতাত সোণৰ পদক (২০০৫-০৬)

প্ৰণীতা চাংমাই : আন্তঃ কলেজ কাৰাটে প্ৰতিযোগিতাত ৰূপৰ পদক (২০০৫-০৬)

তৰুণ কোঁৱৰ : আন্তঃমহাবিদ্যালয় কাৰাটে প্ৰতিযোগিতাত শ্ৰেষ্ঠ যুঁজাৰু আৰু সোণৰ পদক বিজয়ী (২০০৫-০৬) আন্তঃ জিলাত নিজৰ শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰদৰ্শন কৰিছে।

পিংকী ফুকন : ৰাজ্যিক হেণ্ডবল খেলুৱৈ।

মুলেন বৰগোহাঁই : ১৯৯৬ চনত দিল্লীৰ আশ্বেদকাৰ ষ্টেডিয়ামত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় ছাব-জুনিয়ৰ ফুটবলত অসম দলৰ হৈ প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিবলৈ সুযোগ পাইছিল। চৰাইদেউ

জিলাৰ পৰা একাধিকবাৰ ছাব-জুনিয়ৰ, জুনিয়ৰ ছিনিয়ৰ আন্তঃজিলা ফুটবলত অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা পাইছিল। যজ্ঞেশ্বৰ ফুকন : সু-দক্ষ ফুটবল খেলুৱৈ সেই সূত্ৰে ভাৰতীয় সেনা বাহিনীত চাকৰি পাই জব্বলপুৰ, ৰাজস্থান, এলাহাবাদ, জম্মু-কাশ্মীৰ আদি ভাৰতৰ বহু ঠাইত খেলি নিজৰ যোগ্যতাৰ পৰিচয় দিছিল।

কুশল ৰাজকোঁৱৰ : মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ এথলীট (১৯৯২-৯৩)। আন্তঃবিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিযোগিতাত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ হৈ ১০০ মিঃ দৌৰত ৰূপ আৰু ত্ৰিপুল জাম্পত সোণৰ পদক লাভ কৰে।

তিলো গগৈ : আন্তঃবিশ্ববিদ্যালয় এথলেটিকছ প্ৰতিযোগিতাত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ হৈ মধ্য প্ৰদেশৰ গোৱালিয়ৰত হোৱা খেলত শ্বটপুট সোণৰ পদক, জেভলিনত ৰূপৰ পদক লাভ কৰে (১৯৯২-৯৩)। লগতে ত্ৰিপুৰাত অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতাত শ্বটপুট আৰু জেভলিন খ'ত সোণৰ পদক লাভ কৰে (১৯৮৯), আন্তঃজিলা এথলেটিকছ মীটতো ভাল খেল প্ৰদৰ্শন কৰি পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

সোণমণি গগৈ : শ্ৰেষ্ঠ এথলীট (১৯৮৭-৮৮)।

ৰুণু চাংমাই : শ্ৰেষ্ঠ এথলীট (১৯৮৮-৮৯)।

বিকাশ বৰা : Mr. Sonari College (2006-07).

মানস প্ৰতীম গগৈ : ৰঞ্জী ট্ৰফীত খেলা ক্ৰিকেট খেলুৱৈ। অমিয়া গগৈ : শ্বটপুট, হেমাৰ থ', ডিচ্কাছ থ'ৰ সুদক্ষ খেলুৱৈ। বৰ্তমান মাস্টাৰছ্ এথলেটিকছৰ এজন ৰাজ্যিক স্থান প্ৰাপ্ত খেলুৱৈ।

বেডমিণ্টন : বেডমিণ্টন খেলতো সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ খেলুৱৈসকলে বিভিন্ন সময়ত নিজৰ পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শন কৰিছে।

কামনা ডেকা : একক ভাৱে তিনিবাৰ (1973-77) চেম্পিয়ন হয় আৰু ননী বৰুৱাৰ লগত মিক্স ডাবলছত তিনিবাৰ চেম্পিয়ন হয়। ইয়াৰ লগতে গিৰিশ কাকতী, প্ৰবীৰ সেন, বিজয় কোঁৱৰ, সীমান্ত গগৈ, প্ৰণৱ বৰা আদি খেলুৱৈয়ে কেইবা বাৰু আন্তঃ কলেজ প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। সমীৰ সেন, বুলুমণি বৰঠাকুৰ, দিশা শইকীয়া, পলি বুঢ়াগোহাঁই, অনিচা দত্ত, বিমান গগৈ, দীপক কৰ, আৰিথ ৰহমান, মানস দিহিঙীয়া, ৰাজু বাউৰী, সঞ্জয় গগৈ, মঃ ওৱাচিম হুচেইন, মুগাংক হাতীমূৰীয়া, প্ৰাণজিত দে, সুনিতা প্ৰামানিক, পম্পী কলিতা, জেবীন চুলতানা, অনিল উজাফুকন, প্ৰাণজিত সেনগুপ্ত, পৰিস্মিতা ৰাজপুত,

সুমন আগবৰালা, বিতুপন ফুকন, প্রতীম বৰগোহাঁই, ৰঞ্জীত (বাবা) বৰুৱা, ঋতুপৰ্ণ তাচা, প্ৰসেনজিত সেন, তাকিম হুচেইন, মানসী দৈমাৰী, উৰ্বশী বৰবৰা, অনামিকা কৰ, গীতাজলী কোঁৱৰ, পল্লৱ ভট্টাচাৰ্য, নিৰুপমা দুৱৰা, অজয় পাল, প্ৰাঞ্জল গগৈ, অংকুৰ শইকীয়া, প্ৰত্যাশী গগৈ, অমিয়া গগৈ, অৰ্চনা গগৈ, জেউতি ডেকা, অমিৰঞ্জন পাংগিং, বিদ্যুৎ বিকাশ তামুলী, বিজয় লক্ষী গগৈ, মঞ্জু মেচ, প্ৰাঞ্জু গগৈ, লোকমানা মহন, ৰেখা চেতিয়া, মন্দিৰা ৰাজকুমাৰী, পাপৰী বৰগোহাঁই, শেৱালী ফুকন, অভিষেক পাল, ৰেইচমা খাতুন, দেবশীষ গগৈ, ঋতুৰাজ সিং, পুৰুষোত্তম বৰা, পংকজ ক্ষেত্ৰপাল, কৰবী ফুকন, মিঠু ফুকন, ঘন চাংমাই, এনজিন আহমেদ, শোভম ফুকন, ৰমেশ বৰগোহাঁই আদি কৰি বহুতেই ভাল খেল প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

ফুটবল : ফুটবলতো মহাবিদ্যালয়ৰ বহু ছাত্ৰই অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। তাৰ ভিতৰত খগেন তামুলী, আনন্দ বড়া, বাবাকণি পাতিৰি, লক্ষীনাথ বাইলুং, পূৰ্ণ গগৈ, হীৰেণ দোলাকাষৰীয়া, দুৰ্গেশ্বৰ বুঢ়াগোহাঁই, ফুৰু কাকতী, পুষ্পধৰ গগৈ, প্ৰিয়তোষ চাকমা, বিপিন শৰ্মা, সুবোধ কৰ, যোগেশ্বৰ গগৈ, পুলীন বৰা, দিলীপ হাজৰিকা, শান্তনু ফুকন, সুজিত বুঢ়াগোহাঁই, ৰাজা শ্যাম, চাচেং শ্যাম, নব বৰগোহাঁই, টংকেশ্বৰ গগৈ, চুকেশ্বৰ মহন, অতুল মহন, জ্ঞান কোঁৱৰ, মণ্টু কোঁৱৰ, ক্ষেত্ৰ মহন, সহদেব শইকীয়া, ভূপেন গগৈ, ৰাজীৱ শইকীয়া, বানেশ্বৰ বসুমতাৰী, প্ৰদীপ বৈদ্য, ৰঞ্জীত বৰুৱা, দণ্ডেশ্বৰ গগৈ, টংকেশ্বৰ লাহন, স্বপন কৰ, বিটু ফুকন, বিশ্ব বৰগোহাঁই, বিটু বৰগোহাঁই, ঋষি কুমাৰ দাস, ৰণ্টু হাজৰিকা, অনকয় শইকীয়া, বীৰেণ চেতিয়া, কৰুণাময় ভট্টাচাৰ্য, দেবেন চেতিয়া, পল্লৱ ভট্টাচাৰ্য, দ্বীজেন বৰঠাকুৰ, চেহিদুৰ ৰহমান, বংশীধৰ সোণোৱাল, যতীন বৰগোহাঁই, ৰাজকমল মহন, ধৈৰ্য বৰগোহাঁই, নবীন বৰুৱা, ৰুদ্ৰজ্যোতি শ্যাম, লাচিত গগৈ, ৰক্তিম বৰুৱা, ভূপেন গগৈ, নাৰায়ণ শইকীয়া, পবন তাঁতী, ললিত ভূঞা, অনন্ত চাংমাই, ধ্ৰুৱজ্যোতি শ্যাম, যোগেশ চুনা, লাচিত বৰা, সঞ্জীৱ সিং, অলিন বৰগোহাঁই, গণেশ বৰা আদি কৰি বহু খেলুৱৈ আছিল।

ল'ন বল : মহাবিদ্যালয়ত যদিও ল'ন বল খেলাৰ কোনো বিশেষ সু-ব্যৱস্থা নাই তথাপি মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাগৰাকী ছাত্ৰীয়ে এই খেলত সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰ ভিতৰত-

অনন্যা শইকীয়া : এগৰাকী ভাল সাঁতোৰ

খেলুৱৈৰ লগতে ল'ন বল খেলুৱৈ, ২০১১ত ৰাচীত অনুষ্ঠিত ৩৪ সংখ্যক ৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰীড়াত সোণৰ পদক লাভ কৰে। ২০১৫ চনত কেৰেলাত অনুষ্ঠিত ৩৫ সংখ্যক ৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰীড়াত ৰূপৰ পদক, ২০১৬ চনত ৫ম ৰাষ্ট্ৰীয় ল'ন বল প্ৰতিযোগিতাত সোণৰ পদক, ২০১৭ চনত দিল্লীত অনুষ্ঠিত ১২তম এছিয়ান ল'ন বলত ব্ৰঞ্জৰ পদক, ২০১৯ চনত অসমত অনুষ্ঠিত ৭ম ৰাষ্ট্ৰীয় ল'ন বলত সোণৰ পদক লাভ কৰে।

অঘ্ৰেয়া বৰা : এগৰাকী সাঁতোৰৰ খেলুৱৈ, বিভিন্ন আন্তঃজিলাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছে আৰু দক্ষ ল'ন বল খেলুৱৈ ২০১৩ চনত কলকাতাত অনুষ্ঠিত ৪ৰ্থ ৰাষ্ট্ৰীয় ল'ন বল প্ৰতিযোগিতাত ৰূপৰ পদক। ২০১৫ চনত ৰাৰখণ্ডত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় ল'ন বলত ৰূপৰ পদক লাভ কৰে। ২০১৯ চনত অসমত অনুষ্ঠিত ৭ম ৰাষ্ট্ৰীয় ল'ন বলত ৰূপৰ পদক লাভ কৰে।

পৰিস্মিতা গগৈ : এগৰাকী সাঁতোৰৰ খেলুৱৈ লগতে ল'ন বল খেলুৱৈ। ২০১৫ চনত ৰাৰখণ্ডত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় ল'নবলত ব্ৰঞ্জৰ পদক। ২০১৫ চনত কেৰেলাত ৩৫ সংখ্যক খেলত সোণৰ পদক লাভ কৰে।

কেৰম : কেৰম খেলতো বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত কিৰামত শামে কেইবাবাৰো একক শাখাত চেম্পিয়ন হৈছে। অন্যান্য খেলুৱৈসকল মূলত জিতু সাহ, ৰাজু বাউৰী, টুলন শইকীয়া, সঞ্জয় গগৈ, মনোজ বৰুৱা, ইমতিয়াজ আহমেদ, পলি বৰগোহাঁই, দিলোৱাৰ হুচেইন, মণিজুৰ চিৰাজ আলি, পাৰ্থ বৰুৱা, বিজয় শংকৰ বৰুৱা, প্ৰবাল প্ৰতীম গগৈ, লক্ষীনন্দন দাস, ইদুল হুচেইন, মায়া মেঘালী বৰুৱা, শ্যামলীনা গগৈ, বন্দিতা দে, চিমি শ্যাম, পূজা গগৈ, প্ৰতীমা শইকীয়া, ববী দুৱৰা, জোনমণি লাহন, পম্পী কলিতা, চয়নিকা কাকতি, সুৰতৰ পাৰমানিক, ৰূপম তাচা, চিৰঞ্জীৱ শইকীয়া, কুইন দুৱৰা, অঞ্জুমা বেগম, পূৰ্বী ফুকন, আমিনুৰ ৰহমান, শাহ আলম হুচেইন, জেৰিণ বেগম, অভিজিত দাস, ৰেখা মিলি, আখতিয়া বেগম, গিৰিশ শইকীয়া, আজমল খান, জাকিৰ হুচেইন, জাফৰিন আৰা বেগম, বিজন টাপলো, প্ৰসেনজিত সেন, মানস দিহিঙীয়া, দ্বীপজ্যোতি বৰ্মন, আনজিম আহমেদ, জেৰিফা আৰা বেগম, কৈলাশ গগৈ, অনামিকা কৰ, অনু শৰ্মা, আৰিফা বেগম, আসিম চুলতানা, পল্লৱী নায়ক, ৰমেশ বৰগোহাঁই, প্ৰফুল্ল গগৈ, পল্লৱী বৰঠাকুৰ, জেউতি ডেকা, ৰেখা গগৈ,

বুদ্ধিকান্ত বৰগোহাঁই, জয়ন্ত বৰগোহাঁই, বিপিন দত্ত, অতুল দত্ত, গিৰিণ দিহিঙীয়া, প্ৰফুল্ল বৰা, পল্লৱ ভট্টাচাৰ্য, শিবতোষ দেৱ, যুগান্তৰ বৰগোহাঁই, প্ৰশান্ত দত্ত আদি।

ভলীবল : অতুল মহন, দেবানন্দ ফুকন, অনুপল ফুকন, অনুভৱ ভূঞা, বিতুপন গগৈ, অৰিন্দম চক্ৰৱৰ্তী, কাব্যৰঞ্জন দত্ত, জানকী নাথ বৰা, প্ৰফুল্ল বৰুৱা, উৎপল চেতিয়া, সঞ্জু পাল, সঞ্জয় দত্ত, পুনম ধীলন, মনামী খনিকৰ, ইমানী বৰুৱা, গীতাস্বী বৰুৱা, সানী বাউৰী, প্লাবিতা শৰ্মা, ৰুমী গগৈ, শংকু দেব, অৰজিত দাস, গৌতম সাহা, অনিল বানিক, গৌৰৱ ঘোষ, ৰাজু মিৰ্দা, মুকেশ কুমাৰ সিং, দিগন্ত কৰ্মকাৰ, ৰাজীৱ সাহ, সমীৰ গগৈ, মইনুল হক, দুদুল ফুকন, (এওঁ একেৰাহে চাৰিবাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহত শ্ৰেষ্ঠ ভলীবল খেলুৱৈ হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিল লগতে আন্তঃজিলা ভলিবল প্ৰতিযোগিতাত চৰাইদেউ জিলাৰ এজন খেলুৱৈ হিচাপে কেইবাবাৰো প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক গোটে অবিভক্ত শিৱসাগৰ জিলা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় শিক্ষক ভলীবল প্ৰতিযোগিতাত (২০০১-০৪) চনলৈ একেৰাহে চাৰিবাৰ চেম্পিয়ন হৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল। ধন্য আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাপুৰুষকল।

কাবাদী : কাবাদী খেলতো মহাবিদ্যালয়ৰ বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আন্তঃ জিলাৰ লগতে অসম দলৰ হৈ ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছে। তিনিচুকীয়াত অনুষ্ঠিত ২০১৮ চনত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় কাবাদী প্ৰতিযোগিতাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় চূড়ান্ত বিজয়ী হয় আৰু সঞ্জীৱ শইকীয়াই Best defender হিচাবে সন্মান লাভ কৰে। ২০২০ চনত সাপেখাতীত অনুষ্ঠিত আন্তঃমহাবিদ্যালয় কাবাদী প্ৰতিযোগিতাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় চূড়ান্ত বিজয়ী হয় আৰু লক্ষ্যজ্যোতি বৰবৰুৱা Best defender আৰু ধ্ৰুৱজ্যোতি খাকলাৰী Best Raider হিচাপে সন্মান লাভ কৰে। কেইবাবাৰো আন্তঃমহাবিদ্যালয় প্ৰতিযোগিতাত বাৰ্ণাছ আপ হৈছিল। কাবাদী খেলুৱৈ কেইজনৰ নাম উল্লেখ কৰিলোঁ- লক্ষ্যজ্যোতি বৰবৰুৱা, ধ্ৰুৱজ্যোতি খাকলাৰী, অনুৰণ বেজবৰুৱা, কৃষ্ণ লামা, ভাস্কৰজ্যোতি গগৈ, সঞ্জীৱ শইকীয়া, নিৰঞ্জন ঠাকুৰ, প্ৰয়াস বড়া, বিপ্লৱ গগৈ, বিপ্লৱ ভূই, হেমন্ত শইকীয়া, সুব্ৰত নন্দন চাংমাই, বাসৱ লোচন চেতিয়া, সৌৰভজ্যোতি গগৈ, সঞ্জীৱ দাস, ত্ৰিদিপন চাংমাই, মফিদুল হক, হৃদয় খাকলাৰী, ধীৰাজ

গগৈ, বেদান্ত শইকীয়া, মনোজ বড়া, বিপ্লৱ গগৈ, ধীৰাজ ফুকন, লক্ষীৰেখা দত্ত, পল্লৱী গগৈ, সীমা গগৈ, ৰিম্পী শ্যাম, নিকিতা প্ৰধান, মনজিতা গগৈ, পৰিস্মিতা চাংমাই, ডিম্পি চেতিয়া, মনালিচা, লাহন, চয়নিকা কোঁৱৰ, জুবী কোঁৱৰ, অনিমা তাছা, সুনিতা সাহ, তৰঙ্গিনী ফুকন, সুমন আগৰৱালা, প্ৰজ্ঞা ভট্টাচাৰ্য, দিলীপ হাজৰিকা (বৰ্তমান নেচনেল কাবাদী ৰেফাৰী), মফিদা বেগম, সুৰভি দাস, ৰীমা উৰাং (ৰাষ্ট্ৰীয় খেলুৱৈ), বৰষা ৰাজকুমাৰী, প্ৰীতিমণি গোৱালা, ইচা তামাং, অংকিতা গগৈ আদি।

ক্ৰিকেট : ক্ৰিকেট খেলত মহাবিদ্যালয় যিমান আগবাঢ়িব লাগিছিল সিমান আশামতে আগবাঢ়িব পৰা নাই। তথাপিও ২০১৬-১৭ চনত আন্তঃ কলেজ ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতাত চূড়ান্ত বিজয়ী হয়। বিভিন্ন সময়ত খেলা খেলুৱৈসকলৰ মাজত উল্লেখযোগ্য কেইজনমান হ'ল- বিশাল শইকীয়া, পাপু ঠাকুৰ, প্ৰত্যোষ বৰা, দেবজিত চেতিয়া ফুকন, কল্পজ্যোতি দত্ত, সুৰজিত ৰাজকোঁৱৰ, খুংলুং গগৈ, ভাৰত ফুকন, দ্বীপজ্যোতি পাল, জিতু ভূই, গৌতম গোৱালা, নিতু দত্ত, দিপু গগৈ, আব্দুল কাদিৰ, মুজিব আলি, বুলুমণি বৰঠাকুৰ আদিয়েই প্ৰধান। মানস প্ৰতীম গগৈয়ে অসম দলৰ হৈ ৰঞ্জী ট্ৰফী খেলিছে।

দবা : বিশেষ অগ্ৰগতি হোৱা নাই যদিও কাশ্যপ বৰুৱা, শচীন দত্ত, অভিজিত বড়া, জাহ্নবী চাংমাই, জুবী গগৈ, ৰিম্পী দাস, পিয়াছং চাওলুং, কাকলি ফুকন, জ্যোতিস্মিতা সন্দিকৈ আদি।

বিভিন্ন খেলত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কিছু পাৰদৰ্শিতাবে আৰু একাধিক খেলত অংশগ্ৰহণকাৰী কিছু খেলুৱৈৰ নাম উল্লেখ কৰিলোঁ।

হীৰেন দোলাকাষৰীয়া, গংগামাই প্ৰধান, মণি বৰুৱা, ছেহিদুৰ বহমান, খুসী প্ৰামানিক, আৰতি কৰ, পৰিমাই বেগম, প্ৰিয়তোষ চাকমা, পূৰ্ণ গগৈ, ননী বৰুৱা, কামনা ডেকা, স্বপন কৰ, প্ৰদীপ বৈদ্য, ৰোহিনী বৰুৱা, ৰাজীৱ শইকীয়া, কিৰণ গগৈ, ভক্ত বাহাদুৰ নেৱাৰ, ৰমেশ বৰগোহাঁই, প্ৰজুমণি ফুকন, যমুনা প্ৰধান, মঞ্জুমণি বৰুৱা, বন্তী বৰা, মধুছন্দা শইকীয়া, যোগদা মহন্ত, ৰূপা শ্যাম, বীনা শ্যাম, বীনা গোহাঁই, জীৱন কলিতা, যোগধৰ কোঁৱৰ, ৰেণু গগৈ, অৰুণ গোহাঁই, ভূপেন গগৈ, মলয়া গগৈ, দিপ্তী দেৱী, প্ৰবীন টায়ে, মিনু বৰুৱা, দীপা শ্যাম, ৰেখা বৰুৱা, কল্পনা বৰুৱা, অমিয়া গগৈ, সুৰেখা ফুকন, সোনতৰা গগৈ, নিভা গগৈ, বীনা বৰুৱা, মঞ্জু চাংমাই, নীলা চাংমাই, ৰেখা গগৈ,

কুসুম দেৱী, অমিয়া ফুকন, মিনু ফুকন, মানসী গোস্বামী, মামনী গোস্বামী, আশা আগৰৱালা, পাপৰি গগৈ, দ্বিচেন গগৈ, ৰুণালী সোণোৱাল, কল্পনা গগৈ, জেউতী ডেকা, গীতাজলী কোঁৱৰ, নিৰদা কোঁৱৰ, বিচিত্ৰ বৰগোহাঁই, সুনন্দ শ্যাম, প্ৰণৱজ্যোতি বৰদলৈ, যোগেশ্বৰ বৰুৱা, কৰবী ফুকন, বিটু ফুকন, জেচমিন চুলতানা, খীৰুমাণি কোঁৱৰ, ৰাজা শ্যাম, ফিয়াজউদ্দিন আহমেদ, সুজিত ৰাজবংশী, তুষেশ্বৰ গগৈ, জিতুমণি বৰঠাকুৰ, দেৱীকা দেৱী, দণ্ডেশ্বৰ বসুমতাৰী, কৰুণাময় ভট্টাচাৰ্য, বানেশ্বৰ বসুমতাৰী, তুফান চাংমাই, ৰুণু ফুকন, অজিত গগৈ, জিতু বৰগোহাঁই, নিৰ্মালী সোণোৱাল, শিখা বৰগোহাঁই, অঞ্জনা গগৈ, অপৰ্ণা বৰফুকন, নিৰ্জুমণি গগৈ, বিদ্যা বৰগোহাঁই, ৰঞ্জিত টায়ে, মনোৰঞ্জন গগৈ, ববিতা খাটনিয়াৰ, পৰমানন্দ গগৈ, বাবুল গগৈ, ৰেখা গগৈ, মণ্টু কোঁৱৰ, প্ৰতাপ চন্দ, যতীন লিকচন, গিৰীণ গগৈ, দ্বীপেন কোঁৱৰ, টংকেশ্বৰ গগৈ, মনদ্বীপ বৰগোহাঁই, মিণ্টু আলি, নুৰুদ্দিন খান, ৰবীন বাইলুং, শ্ৰীকান্ত মাহাতু, ৰেজাউৰ ৰহমান, কালিদাস তাণ্ডী, আব্দুল ৰছিদ জিলানী, ৰাতুল চেতিয়া ফুকন, দ্বীপজ্যোতি গগৈ, দুলাল বৰগোহাঁই, পূৰ্ণানন্দ ফুকন আদিয়েই প্ৰধান।

লেখকৰ (শ্ৰীস্বপন কৰ) পৰিচয় : মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ—

- ১। উপ-সভাপতি - অসম খো খো সন্থা
- ২। উপ-সভাপতি - অসম কাৰাটে ডু সন্থা
- ৩। যুটীয়া সম্পাদক - অসম কাবাদী সন্থা
- ৪। উপ-সভাপতি - চৰাইদেউ জিলা ভাৰ উত্তোলন সন্থা
- ৫। উপ-সভাপতি - চৰাইদেউ জিলা টাইকোৱাণ্ডো সন্থা
- ৬। উপদেষ্টা - চৰাইদেউ জিলা সাঁতোৰ সন্থা
- ৭। উপ-সভাপতি - চৰাইদেউ জিলা আৰ্চাৰী সন্থা
- ৮। উপদেষ্টা - চৰাইদেউ জিলা হেণ্ডবল সন্থা
- ৯। যুটীয়া সম্পাদক - ভাৰতীয় ৰেডক্ৰছ চছাইটি, (চৰাইদেউ জিলা শাখা)
- ১০। প্ৰচাৰ সম্পাদক - চৰাইদেউ জিলা সাহিত্য সভা

লেখক এজন ফুটবল ৰেফাৰীৰ লগতে এজন দীৰ্ঘ দূৰত্বৰ খেলুৱৈ। ১৯৮১ চনত সোণাৰি ৰাজহুৱা খেলপথাৰত ১২ (বাৰ) ঘণ্টা দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত (বিৰতি

নোহোৱাকৈ একে লেথাৰিয়ে) এই লেখকে একমাত্ৰ ১২ (বাৰ) ঘণ্টা দৌৰ সমাপ্ত কৰে। (জনাতে বৰ্তমানেও উক্ত ৰেকৰ্ড কোনেও ভাঙিব পৰা নাই)। ১৯৮৭ চনত এজন ফুটবল ৰেফাৰী হিচাবে স্বীকৃতি পাই বিভিন্ন ঠাইত খেল পৰিচালনা কৰা হয়। ২০০৪ চনৰ পৰাই কাবাদী আৰু খো খো খেলৰ বাবে অসমৰ বৰ্তমান প্ৰশাসনিক জিলা ৩৩ খনতেই যোৱা হৈছে আৰু অসম দলৰ এজন মেনেজাৰ বা প্ৰশিক্ষক হিচাবে দিল্লী, মুম্বাই, কলকাতা, মধ্যপ্ৰদেশ, উত্তৰপ্ৰদেশ, বিহাৰ, জম্মু-কাশ্মীৰ, হাৰিয়ানা, উৰিষ্যা আদি কৰি বহু কেইখন ৰাজ্যত যোৱা হয় আৰু বৰ্তমানলৈকে এই দায়িত্ব পালন কৰি থকা হৈছে। ২০১১ চনত নগাঁওত অনুষ্ঠিত Assam State Gamesত চৰাইদেউ দলৰ Chief Directorৰ দায়িত্বত আছিলোঁ। ২০১৪ চনত উত্তৰ-পূব ভাৰত খো-খো প্ৰতিযোগিতাত (গুৱাহাটীৰ সৰুসজাইত হোৱা) বিশেষ দায়িত্বত আছিলোঁ। ২০১৬ চনত অনুষ্ঠিত South Asian Gamesত গুৱাহাটীত হোৱা খেলত বিশেষকৈ কাবাদী আৰু খো খো খেলৰ বিশেষ কাৰিকৰী বিষয়াৰ দায়িত্ব পালন কৰা হয় আৰু সেইবাৰ কাবাদী আৰু খো খো খেলত ভাৰত চূড়ান্ত বিজয়ী হয়। ইয়াৰ উপৰিও ফুটবল, এথলেটিক্ছ, সাঁতোৰ, হকী, হেণ্ডবল, কাবাদী, খো-খো আদি খেলবোৰৰ মাজে-সময়ে (N. I. S. চৰকাৰী শিক্ষা নথকাকৈ) প্ৰশিক্ষণ দি থকা হৈছে। □

(বিঃ দ্ৰঃ - এই লেখনি আগবঢ়াবলৈ যাওঁতে মহাবিদ্যালয়ৰ পঞ্চাশ বছৰত প্ৰকাশিত ২০-২২ খন আলোচনীৰ সহায় লোৱা হৈছে, কোনো এখনতো খেল সম্পৰ্কীয় বিশেষ লেখনি পোৱা নহ'ল যাৰ বাবে বহু প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰু আৰু বৰ্তমান খেলি থকা কিছু খেলুৱৈৰ লগত আলোচনা কৰি লিখা যুগুত কৰা হৈছে। সেয়েহে প্ৰতিষ্ঠা কালৰ পৰা বহু যোগ্য খেলুৱৈৰ নাম যোগাযোগৰ অভাৱ আৰু তথ্য নোপোৱাৰ বাবে বাদ পৰি যোৱাটো স্বাভাৱিক। সেয়ে, সকলোৰে ওচৰত এই অজানিত ভুলৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। লেখনি ১৯৭০ - ২০২০ চনৰ ওপৰত আধাৰ কৰি লিখা হৈছে। ফোন নং : ৯৯৫৪৪৬৯১২৬)

স্বপন কৰ : তেখেত চৰাইদেউ জিলা সাহিত্য সভাৰ প্ৰচাৰ সম্পাদক, আৰু অসম খো-খো সন্থাৰ উপ-সভাপতি।

অসমৰ ৰাজনীতিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান

সুশীল কুমাৰ চুঙী

ৰাজনৈতিক বিষয়টোৱে সমাজত সদায় অগ্ৰাধিকাৰ পাই আহিছে। মানৱ সভ্যতা বিকাশৰ লগে লগে সমাজ ব্যৱস্থাসমূহ নীতি-নিয়মৰ ভিত্তিত পৰিচালিত হব ধৰিলে। সভ্যতাৰ পোহৰৰ লগে লগে পূৰ্বৰ জোৰ যাৰ মূলুক তাৰ নিয়মৰ কিছু তাৰতম্য ঘটে। দাবী উঠিল প্ৰকৃতি, বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড যিহেতুকে নিৰ্দিষ্ট নীতি-নিয়মত পৰিচালিত হয় সেয়ে ৰজা ও নীতি ব্যৱস্থাৰ মাজেৰেহে দেশ শাসন কৰিব লাগে। সময়ত গণতান্ত্ৰিক প্ৰমূল্যৰ গ্ৰহণযোগ্যতাই আমাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, বিচাৰ সকলো জনকল্যাণমূলক প্ৰতিনিধিত্ব গণতন্ত্ৰৰ দ্বাৰা অনুশাসিত হয়। সেই সূত্ৰে প্ৰতিনিধিত্ব গণতন্ত্ৰ আমাৰ দেশৰ প্ৰশাসনক আদৰি জনগণে নিজৰ সুখ-দুখ, আবেগ-অনুভূতি আৰু ব্যক্তি সত্ত্বাৰ স্ফূৰণ প্ৰতিনিধিজনৰ যোগেদি কাৰ্যকৰী হয়। কাৰ্যপালিকা আৰু বিধান মণ্ডলৰ যোগেদি আইনৰ শাসনৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। এই প্ৰতিনিধিজনৰ দ্বাৰা একোটা অঞ্চলৰ আঞ্চলিক বিভিন্নতা, সম্ভাৱনীয়তা, উন্নয়ন, পৰিকল্পনা যুগুত কৰাৰ লগতে কাৰ্যসমূহ ৰূপায়ন হয়। সেয়ে, জনপ্ৰতিনিধিজন এটা অঞ্চলৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ। জনসাধাৰনৰ ইচ্ছা ভৱসাৰ আধাৰ প্ৰতিনিধিসকল প্ৰশাসনৰ অংগৰূপে দেশ শাসন কৰে। সংবিধানে এনে শাসকসকলক ৰাজনৈতিক দলৰ যোগেদি শাসনত ভাগ লবলৈ সুবিধা দিছে- যথার্থতে ৰাজনৈতিক দলবোৰৰ যথেষ্ট ক্ষমতা আৰু কৰ্তৃত্ব থাকে। নিৰ্দিষ্ট ৰাজনৈতিক দৰ্শন কৌশল অনুসৰণ কৰি দলবোৰ শাসনত অধিষ্ঠিত হয়। ৰাজনৈতিক দলৰ লগত জড়িত থাকি দেশসেৱা কৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-শিক্ষকসকলৰ অৱদান আমি তলত উল্লেখ কৰা ধৰণে আলোচনা কৰিব পাৰোঁক।

দিলেশ্বৰ তাঁতী :- ১৯৪৪ চনৰ ২ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে ডুমডুমাৰ কেছেৰুগুৰি বৰহাপজানত জন্ম লাভ কৰা দিলেশ্বৰ তাঁতী, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অৰ্থনীতি বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পাছত ১৯৭০ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপক হিচাবে যোগদান কৰে। ১৯৭১ চনত তেখেতে সহকাৰী সম্পাদক হিচাবে

চাহ মজদুৰ সংঘ, ডুমডুমা শাখাত যোগদান কৰে। ১৯৭৮ চনত তেখেত ডুমডুমা বিধানসভা সমষ্টিৰ পৰা বিধান সভালৈ নিৰ্বাচিত হয় আৰু ২০০৫ চনলৈ একেৰাহে ছটা কাৰ্যকালৰ বাবে বিধায়ক দায়িত্বত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। ১৯৯১ চনত তদানীন্তন হিতেশ্বৰ শইকীয়া মন্ত্ৰী সভাত অসম চৰকাৰৰ শ্ৰম আৰু নিয়োগ মন্ত্ৰীৰ কাৰ্য সম্পাদন কৰিছিল, ২০০৯ চনত তেখেত অসম চাহ মজদুৰ সংঘৰ কেন্দ্ৰীয় সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হৈছিল। এই বছৰৰ ৩ আগষ্ট তাৰিখে তেখেতৰ মহাপ্ৰয়াণ ঘটে। প্ৰয়াত তাঁতী এজন ৰাজনীতিক, সমাজকৰ্মী, শ্ৰমিক সংগঠনৰ সংগঠক, মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক হোৱাৰ উপৰিও এজন লেখক আৰু শিল্পীও আছিল।

বিমলা ফুকন :- ১৯৪৫ চনৰ ৫ জানুৱাৰী তাৰিখে চাৰিং চেতিয়া গাঁওত জন্ম গ্ৰহণ কৰা বিমলা ফুকন ১৯৭১ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৰ্থনীতি বিভাগত যোগদান কৰে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ক পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ দিয়াত যিসকল লোকৰ অৱদান আছে সেইসকলৰ ভিতৰত বিমলা ফুকন অন্যতম, অধ্যাপনা কৰাৰ লগতে তেখেত মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে গাওঁ অঞ্চলৰ পৰা ধান, বাঁহ, টিং গোটোৱাত অগ্ৰণী ভূমিকা লৈছিল। কলেজৰ নামত খেলুৱা লটাৰী খেল, থিয়েটাৰ আদি অনুষ্ঠিত কৰাত মূখ্য ভূমিকা লৈছিল। চাহ ব্যৱসায়ৰ লগত জড়িত হৈ অতি কম সময়ত নিজৰ যত্ন আৰু কষ্টৰে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা ফুকন চাহ চাহ ফেষ্টিবী খুলি লাভাশ্বিত হৈ সমাজৰ আদৰ্শ স্বৰূপ হৈছে। ১৯৮৫ চনত জনতা দলৰ হৈ নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিছিল। পুনৰ ২০১১ চনত তৃণমূল কংগ্ৰেছৰ পৰা প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰি প্ৰায় ১২০০০ ভোট লাভ কৰিছিল। ২০০৩ চনত স্থানীয় স্বায়ত্ব শাসনৰ সাপেখাতী জিলা পৰিষদৰ সদস্য হিচাপে নিৰ্বাচিত হয়। ২০০৬ চনত তেখেত শিৱসাগৰ জিলা পৰিষদৰ সভাপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত হয়। কংগ্ৰেছ দলৰ সাংগঠনিক দিশত অসম প্ৰদেশ কংগ্ৰেছৰ সদস্য হিচাপেও কাৰ্য সম্পাদন কৰিছিল।

তুলসী গগৈ : ১৯৩৮ চনৰ ১২ ডিচেম্বৰ তাৰিখে লাকুৰা মাউত গাওঁত জন্ম লাভ কৰা তুলসী গগৈ দেৱ ১৯৭৫ চনত মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিভাগত যোগদান কৰে। ২০০০ চনৰ ৩১ জানুৱাৰী তাৰিখে গগৈ চাৰে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। অতি কম সময়ৰ পৰাই তেখেতে সক্ৰিয় ৰাজনীতিক হিচাপে পৰিচিত আছিল। ১৯৭৩ চনত সেয়ে পঞ্চায়ত নিৰ্বাচনত এগৰাকী কংগ্ৰেছ প্ৰাৰ্থী হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিছিল। আজন্ম কংগ্ৰেছী হিচাপে সেৱা আগবঢ়োৱা জীৱনৰ বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন দায়িত্ব পালন কৰিছিল। জনতা দলৰ বাপু জগজীৱনৰামৰ নেতৃত্বত গঠিত দলৰ প্ৰতিও আকৃষ্ট হৈছিল। ১৯৮৫ চনত তেখেত জনতা দলৰ প্ৰাৰ্থী ৰূপে মাহমৰা বিধান সভাৰ পৰা বিধায়ক পদত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিছিল। পৰৱৰ্তী কালত পুনৰ কংগ্ৰেছ দলৰ সক্ৰিয় কৰ্মী হিচাবে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিছিল। ২০০০ চনৰ আগে আগে তেখেত অসম প্ৰদেশ কংগ্ৰেছ কমিটিৰ সদস্য হিচাপে দায়িত্ব লাভ কৰে আৰু অসম গণ পৰিষদৰ দেশ বিৰোধী কাৰ্য সমূহৰ প্ৰতিবাদ কৰি প্ৰৱল জনমত গঠন কৰিছিল। কিন্তু ভাগ্যত নাছিল বুলিয়েই ২০০১ আৰু ২০০৬ চনত প্ৰৱল দাবীদাৰ হোৱা স্বত্বেও বিধায়কৰ টিকটৰ পৰা বঞ্চিত হৈছিল। ২০০৭ চনত শিৱসাগৰ জিলা কংগ্ৰেছৰ দায়িত্ব লাভ কৰে আৰু বিনা প্ৰতিদ্বন্দিতাত সভাপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত হয়। পৰৱৰ্তী ৭ বছৰ তেখেত সভাপতি হিচাপে কাৰ্য সম্পাদন কৰে আৰু কেইবাটাও নিৰ্বাচনত দলক জয়লাভ কৰোৱাত মূখ্য ভূমিকা পালন কৰে। ৰাজনীতিত জড়িত থাকি বিভিন্ন লোকক সহায়-সহযোগ কৰিছিল। তদানীন্তন অসম চৰকাৰৰ মন্ত্ৰী নেতাসকলৰ বন্ধু হিচাপে যথেষ্ট প্ৰভাৱশালী ব্যক্তি হিচাপে জনকল্যাণকাৰী কামসমূহত জড়িত থাকি অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান গঢ়ি তুলিছিল আৰু বহুতক সংস্থাপন আদিও দিছিল।

তপন কুমাৰ গগৈ : ১৯৬৯ চনৰ ১ মাৰ্চ তাৰিখে বিমলাপুৰ ভেচেলী পথাৰত জন্ম গ্ৰহণ কৰা তপন কুমাৰ গগৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ ২০০৫ চনৰ মৰাণ অধিৱেশনত সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱা তপন কুমাৰ গগৈ ২০১৬ চনৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত অসম বিধান সভালৈ নিৰ্বাচিত হয়। তদানীন্তন সৰ্বানন্দ সোনোৱাল মন্ত্ৰী সভাত শক্তিমন্ত্ৰী হিচাপে দায়িত্ব লাভ কৰে। ২০১৯ চনত ভাৰতৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত তেখেতে যোৰহাট লোকসভাৰ পৰা সাংসদ হিচাপে নিৰ্বাচিত হয়। ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টীৰ অসম প্ৰদেশৰ সাধাৰণ সম্পাদক

হিচাপেও কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। সংসদীয় ৰাজনীতিত প্ৰৱেশ কৰাৰ পূৰ্বে সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ দুটা কাৰ্যকালৰ বাবে সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদবী অলংকৃত কৰিছিল। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত হোৱাৰ উপৰিও মহকুমা ছাত্ৰ সন্থা, আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভালৈ নিৰ্বাচিত হৈছিল আৰু সফলভাৱে কাৰ্য সম্পাদন কৰিছিল।

সুশীল কুমাৰ চুড়ী : ১৯৬৮ চনৰ ২৮ ডিচেম্বৰ তাৰিখে চফাই ৰঙাপথাৰত জন্ম লাভ কৰা সুশীল কুমাৰ চুড়ী ১৯৯৫ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰে। ২০১৬ চনত চাহ জনগোষ্ঠী সাহিত্য সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদ অলংকৃত সুশীল কুমাৰ চুড়ীয়ে কেইবাখনো গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰিছে। কংগ্ৰেছ দলৰ সদস্য হিচাপে বিভিন্ন দায়িত্ব সম্পাদন কৰা চুড়ীয়ে ২০১৯ চনৰ সোণাৰি বিধান সভাৰ উপ নিৰ্বাচনত কংগ্ৰেছৰ দলৰ মনোনীত প্ৰাৰ্থী হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰি ৫১,২৬৮ টা ভোট লাভ কৰি পৰাজিত হয়। পুনৰ ২০২১ চনৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত কংগ্ৰেছ দলৰ প্ৰাৰ্থী হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰি ৫৪,৫৭৩ টা ভোট লাভ কৰি দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে।

হৰিচন্দ্ৰ গগৈ : ১৯৭২ চনৰ ১ মাৰ্চ তাৰিখে লংপতীয়াত জন্ম গ্ৰহণ কৰা হৰিচন্দ্ৰ গগৈ ১৯৯৫-৯৬ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হয়। তেওঁ ২০১৮ চনত লংপতীয়া গাওঁ পঞ্চায়তৰ সভাপতি নিৰ্বাচিত হয় বৰ্তমান উক্ত পদত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে। ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টীৰ এজন সক্ৰিয় কৰ্মী হিচাবে দলত কাম কিৰ আছে।

বিজু প্ৰধান : ১৯৮১ চনৰ ২ নবেম্বৰ তাৰিখে নাফুক গঞ্জপাৰাত জন্ম গ্ৰহণ কৰা বিজু প্ৰধান ২০০১ চনত মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হয়। ২০০২ চনত ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপসভাপতি নিৰ্বাচিত হয়। স্কুলীয়া জীৱনৰে পৰা কংগ্ৰেছ দলৰ ছাত্ৰ সংগঠনৰ লগত জড়িত থকা বিজু প্ৰধান NSUI ৰ সোণাৰি সমষ্টিৰ সভাপতি, ২০০১ চনত উপসভাপতি শিৱসাগৰ জিলা। পুনৰ ২০১৭ চনত চৰাইদেউ জিলা যুৱ কংগ্ৰেছৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হয় কংগ্ৰেছ দলৰ লগত জড়িত হৈ সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। তেওঁ সোণাৰিৰ অগ্ৰণী সামাজিক অনুষ্ঠান পথিকৃত গোষ্ঠীৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদতো কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল।

শুভ্ৰজিত সোণোৱাল : ১৯৯০ চনৰ ১ মাৰ্চ তাৰিখে

নাগালেণ্ডৰ মোৰ্ককচাংত জন্ম গ্ৰহণ কৰা শুভ্ৰজিত সোণোৱাল সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। তেওঁ ১৯৯৭ বৰ্ষত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহঃ সম্পাদক আৰু ১৯৯৮ চনত সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হয়। সোণাৰি আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰা সোণোৱাল ২০০০ চনত অসম গণ পৰিষদ দলত যোগদান কৰে আৰু বিভিন্ন দায়িত্বত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। ২০২২ চনত দলৰ পৰা অব্যাহতি লৈ সোণাৰি পৌৰসভাৰ ১ নং ৱাৰ্ডৰ পৰা প্ৰতিদ্বন্দ্বীতা কৰি নিৰ্দলীয় হিচাবে জয়লাভ কৰে। পূৰ্বতেও তেওঁ এবাৰ এই পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বীতা কৰি পৰাজিত হৈছিল। তেখেত সদৌ অসম ট্ৰাইবেল সংঘৰ চৰাইদেউ জিলা সমিতিৰ সভাপতিৰ দায়িত্ব পালন কৰি আছে।

ভাস্কৰ বৰুৱা : ১৯৮৩ চনৰ ১০ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে বগীদলত জন্ম লাভ কৰা ভাস্কৰ বৰুৱা ১৯৯৮ চনত মহাবিদ্যালয়ত নাম ভৰ্তি কৰে। শিশুৰ সুপ্ত প্ৰতিভা বিকাশৰ লগত জড়িত থাকি সামাজিক দায়িত্ব পালন কৰা ভাস্কৰ বৰুৱা ২০০৮ চনত টাই আহোম যুৱ পৰিষদত যোগদান কৰি চৰাইদেউ জিলাৰ প্ৰতিস্থাপক সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰি কেন্দ্ৰীয় কমিটিৰ সহকাৰী সম্পাদকৰ দায়িত্বত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। এজন সক্ৰিয় নাটকমী হিচাবে সুনাম থকা বৰুৱা ২০১৯ চনত ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টিত যোগদান কৰি সোণাৰি নগৰ বি. জে. পি. সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। ২০২২ চনৰ সোণাৰি পৌৰসভাৰ নিৰ্বাচনত ৬ নং ৱাৰ্ডৰ পৰা প্ৰতিদ্বন্দ্বীতা কৰি জয়লাভ কৰি পৌৰ আয়ুক্ত হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি সেৱা আগবঢ়াই আছে।

গিৰিণ গগৈ : ১৯৭৬ চনৰ ৩১ জানুৱাৰী তাৰিখে লংপতীয়া গাওঁত জন্ম গ্ৰহণ কৰা গিৰিণ গগৈ ১৯৯৩ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত নাম ভৰ্তি কৰে। ১৯৯৭ চনত ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হোৱা গিৰিণ গগৈ ১৯৯৮ চনত সাধাৰণ সম্পাদক আৰু ২০০০ চনত সভাপতিৰ দায়িত্বত অধিষ্ঠিত হয়। ২০১৩ চনত বি জে পি দলত যোগদান কৰি সোণাৰি পৌৰ সভাৰ

ৱাৰ্ড সদস্য ৰূপে ২০১৫ চনত নিৰ্বাচিত হয়। ২০১৬ চনত পৌৰ সভাৰ উপ পৌৰপতি হিচাবে দায়িত্ব লাভ কৰে। ২০২২ চনত পুনৰ ৱাৰ্ড সদস্য ৰূপে নিৰ্বাচিত হৈ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ লগতে বি জে পি দলৰ ৰাজ্যিক অ বি চি মৰ্চাৰ সদস্য হিচাবে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে।

ঋতুৰাজ চাংমাই : ১৯৭০ চনত লংপতীয়া বৰহোলা বাম গাওঁত জন্ম গ্ৰহণ কৰা ঋতুৰাজ চাংমাই ১৯৯৩ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদত নিৰ্বাচিত হয়। সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ লগতে সোণাৰি আঞ্চলিক কমিটিৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ লগতে শিৱসাগৰ জিলা সমিতিৰ সহকাৰী সম্পাদকৰ পদত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। পৰবৰ্তী সময়ত অসম গণ পৰিষদ দলত যোগদান কৰি ভাতৃ সংগঠন যুৱ পৰিষদৰ কেন্দ্ৰীয় কমিটি আৰু জিলা কমিটিৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। ২০০৬ চনত সোণাৰি পৌৰ সভাৰ নিৰ্বাচনত ৬ নং ৱাৰ্ডত প্ৰতিদ্বন্দ্বীতা কৰি পৰাজয় বৰণ কৰে। ঋতুৰাজ চাংমাই বৰ্তমান অসম গণ পৰিষদ দলৰ এজন জ্যেষ্ঠ সক্ৰিয় কৰ্মী।

ধৰ্মেশ্বৰ কোঁৱৰ : ১৯৭১ চনৰ ১৯ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে এঙেৰা কোঁৱৰ গাঁৱত জন্ম গ্ৰহণ কৰা ধৰ্মেশ্বৰ কোঁৱৰ দলবাগান উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৯১ চনত উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰে। অলপ দিন মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰাৰ পিছত ইয়াৰ পৰা গুচি যায়। পাছলৈ শিক্ষকতাৰ বৃত্তিত জড়িত হৈ সামাজিক ক্ষেত্ৰখনত অভূতপূৰ্ব সাফল্য লাভ কৰে। ২০২১ চনৰ অসম বিধান সভাৰ নিৰ্বাচনত ১০৬ নং সোণাৰি বিধান সভাৰ পৰা ৬৯৬৯০ টা ভোট লাভ কৰি বিজয়ী হয়। সংসদীয় ৰাজনীতিত সুখ্যাতি টাব কৰা ছাত্ৰসকলৰ ভিতৰত কোঁৱৰদেৱ তপন কুমাৰ গগৈৰ পাছতে অদ্বিতীয়। বিভিন্ন সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক কৰ্মৰ যোগেদি ৰাইজৰ কাষ চাপিবলৈ সক্ষম হৈছে। ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যোৱা এইসকল ছাত্ৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ। □

সুশীল কুমাৰ চুড়ী : সহযোগী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী, ইতিহাস বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

অসমৰ সংবাদ জগতলৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱদান

কল্পনা বৰুৱা

চে-ৰায়-ডয়। এক ঐতিহাসিক নাম। ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্ব কালৰ গৌৰৱময় ইতিহাসৰ এক স্বৰ্ণমণ্ডিত নাম। যাৰ বুকুতে সুদূৰ মাওলুঙৰ ৰাজকোঁৱৰ ছু-কা-ফাই ৰাজধানী পাতি দেশ তৰিলে। গঢ়িলে বৃহৎ অসমীয়া জাতি। এই চে-ৰায়-ডয়ৰ বুকুতে আছে সেউজীয়া সোণাৰি “চে নঙ খাম”। তাম দলৈৰ স্মৃতি, বৰাহী-কছাৰী ৰজাৰ ৰাজত্বৰ সোঁৱৰণি সাৰটি সোণাৰি আছে ইতিহাসৰ জীৱন্ত সাক্ষী হৈ। এদিন ৰাজ শাসনৰ বেলিমাৰ গ’ল। ‘চে-ৰায়-ডয়’ চৰাইদেউ হ’ল। কালক্রমত মহকুমা আৰু এতিয়া অসমৰ এখন উল্লেখযোগ্য জিলা হ’ল। ইতিহাসে গৰকা এই জিলাখনৰ (তাহানিৰ অবিভক্ত শিৱসাগৰ জিলা) সৰু ঠাই সোণাৰি। ঠাইখন তেতিয়াৰ দাঁতি-কাষৰীয়া অঞ্চলবোৰৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ বুলি ক’লেও বঢ়াই কোৱা নহয়। শিক্ষা, সাহিত্য, সংস্কৃতি সকলো দিশৰ পৰা ঠাইখন তাহানিৰ পৰাই আগবঢ়া আছিল। কিন্তু অভাৱ আছিল উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ, সমস্যা আছিল পৰিবহন আৰু যোগাযোগ ব্যৱস্থাৰ। তথাপিও ইয়াৰ জনগণৰ প্ৰাণৰ একোণত পোহৰৰ চেতনা আছিল। উপযুক্ত শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি উত্তৰ পুৰুষক আগুৱাই নিয়াৰ দুৰ্বাৰ বাসনা আছিল। সেয়েহে দেশে স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ তেইশ বছৰৰ পাছত এখন উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান স্থাপনৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুভৱ হ’ল। কিয়নো শিক্ষা হৈছে এটা জাতি, এখন দেশ, এখন সমাজৰ মেৰুদণ্ড স্বৰূপ। শিক্ষাৰ পোহৰে সমাজত বৰ্তি থকা এলাঞ্চু কলীয়া মনবোৰ উদ্ভাসিত কৰি তোলে আৰু সমাজত প্ৰগতিৰ চেতনা আহে।

এই সৰু ঠাই সোণাৰিৰ চৌপাশে চাহ বাগিছাৰ সেউজীয়াৰে আবৃত। বৃটিছৰ শাসন কালতে নিৰ্মাণ কৰা এটা ক্লাবঘৰ পৰিত্যক্ত হৈ আছিল। এই ক্লাবঘৰটোৱেই “জিমখানা ক্লাব”। সেইসময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা গ্ৰহণ

কৰিবলৈ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান নথকাৰ বাবে জ্ঞানপিপাসু শিক্ষাৰ্থীসকলে অসমৰ অন্যান্য প্ৰান্তত থকা বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানৰ লগতে অবিভক্ত শিৱসাগৰ জিলাত থকা আন মহাবিদ্যালয়বোৰলৈ অধ্যয়নৰ বাবে যাব লগা হৈছিল। সামৰ্থ্যৰানসকলৰ ল’ৰা-ছোৱালীয়ে দূৰণিত গৈ অধ্যয়ন কৰিছিল। কিন্তু গ্ৰামাঞ্চলৰ সৰ্বসাধাৰণ দুখীয়া পৰিয়ালৰ মেধাৰী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আৰ্থিক দুৰৱস্থাৰ বাবে দূৰণিত গৈ পঢ়াতো সপোনৰো অগোচৰ আছিল। তেনে সময়তে ১৯৬৯ চনত ভজোৰ শ্ৰদ্ধাৰ ডিম্বেশ্বৰ গগৈ আৰু সোণাৰিৰ কেইবাজনো ব্যক্তি লগ হৈ আলোচনাত মিলিত হয় আৰু এখন মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে। তাৰ ফলশ্ৰুতিত ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে কুষ্ণচূড়া আৰু সোণাৰু ফুলাৰ বতৰতে শুভক্ষণ চাই সেই জিমখানা ক্লাবটোতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় শুভাৰম্ভ কৰে। প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰা মহাবিদ্যালয়খনৰ গুৰি বঠা ধৰে আমাৰ শিক্ষাগুৰু প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱে। তেখেতৰ সুদক্ষ নেতৃত্বত মহাবিদ্যালয়খন আজিৰ পৰ্যায়ত উপনীত হ’ল। দাঁতি-কাষৰীয়া বৃহৎ অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আহি মহাবিদ্যালয়খনত নামভৰ্তি কৰিলেহি। অভিভাৱকসকলৰ সন্তানকলৈ দেখা সপোন পূৰণৰ পথ প্ৰশস্ত হ’ল। এনেকৈয়ে মহানুভৱী, দূৰদৰ্শী, শিক্ষানুৰাগী, আলোকসন্ধানীজনৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰম, প্ৰচেষ্টা, চিন্তা, ত্যাগ আৰু কষ্টৰ ফলত গঢ় লৈ উঠা মহাবিদ্যালয়খনিয়ে লাহে লাহে উন্নতিৰ জখলাৰে বগুৱা বাই আহি আজি পঞ্চাশটা বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে। বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাত, সমস্যা, প্ৰত্যাহান, আৰ্থিক অনাটন আদিৰ মাজেৰে আহি মহাবিদ্যালয়খনি বিশাল বট বৃক্ষত পৰিণত হ’ল। এই সুগন্ধি পাৰিজাত সদৃশ মহাবিদ্যালয়ৰ সুবাস চৌদিশে বিয়পি পৰিল। বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ ধ্যান-ধাৰণাৰে আধুনিক

শিক্ষা জগতত নাম ৰাখিব পৰাকৈ সক্ষম হৈ উঠিল। অসমৰ উচ্চ শিক্ষাৰ ইতিহাসত এক যোগাত্মক অধ্যায়ৰ সূচনা হ'ল। কলা আৰু বিজ্ঞানৰ দুখনি ডেউকাৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অন্তৰীক্ষ মুখী যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত চামে চামে অসংখ্য শিক্ষার্থীয়ে লাভ কৰিলে জীৱন গঢ়াৰ শিক্ষা। মহাবিদ্যালয়খনে যেনেকৈ শিক্ষার্থীক জীৱন দিলে তেনেকৈ সাহিত্য-সংস্কৃতি, কলা সাধনা, খেলা-ধূলাৰ লগতে ৰাজনৈতিক জীৱন আৰু সংবাদ সেৱাৰ দৰে এখন বিশাল ক্ষেত্ৰও দিলে, য'ত গঢ় লৈ উঠিল শিক্ষার্থীৰ ব্যক্তিত্ব আৰু জীৱন। এক বৌদ্ধিক পৰিমণ্ডলত যেনেকৈ সাহিত্য সাধনাৰ বীজ অংকুৰিত কৰিছিল, সাংস্কৃতিক আৰু সামাজিক মন গঢ় লৈ উঠিছিল তেনেকৈ আগ্ৰহী হৈ উঠিছিল সাংবাদিকতাৰ বাবে। সৃষ্টিৰ ন প্ৰেৰণাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ বহু প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সংবাদ জগতত নিজৰ নাম অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে। সংবাদ ক্ষেত্ৰখন বৰ জটিল আৰু সমস্যাৰে পৰিপূৰ্ণ যদিও সাংবাদিকতা বৃত্তিটো অতি সন্মানজনক।

সংবাদ মাধ্যম বুলিলে সংবাদ পত্ৰৰ লগতে দৃশ্য-শ্ৰাৱ্য মাধ্যমকো বুজায়। শিক্ষা, সংস্কৃতি, সাহিত্য, ৰাজনীতি, খেলাধূলা, বিনোদন আদি মানৱ সভ্যতা বিকাশৰ মূল বাহন আজি সাংবাদিকতা। মানুহৰ মনোজগতৰ চিন্তা, ধ্যান-ধাৰণা, সমাজ-সংস্কৃতিৰ ৰূপান্তৰৰ ধাৰক আৰু বাহক হ'ল সংবাদ মাধ্যম।

সাংবাদিকতা হৈছে এনে এটা বৃত্তি যিটোৰ দ্বাৰা জীৱিকা অৰ্জনৰ লগতে দেশ আৰু সমাজৰ কল্যাণৰ বাবে সমাজক প্ৰভাৱিত কৰিবলৈ বাতৰি যুগুত কৰা আৰু সৰবৰাহ কৰা হয়। বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত সাংবাদিকতাৰ ক্ষেত্ৰখন সংশ্লিষ্ট দেশখনৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, শৈক্ষিক, ভাষা-সাহিত্য, সাংস্কৃতিক আৰু বৈজ্ঞানিক দিশৰ সৈতে জড়িত হৈ থকা অতি প্ৰয়োজনীয় অংগস্বৰূপ। সাংবাদিকতাৰ বিভিন্ন দিশৰ চিন্তা-চৰ্চাই ব্যক্তি আৰু সমাজৰ উন্নয়ন, কল্যাণৰ বাবে প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ সাধনৰ লগতে ৰাজনৈতিক তথা প্ৰশাসনিক ক্ষমতাৰ উৎকৰ্ষ সাধনত উদ্বুদ্ধ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

অসমত ১৮৪৬ চনত “অৰুণোদয়” সংবাদ পত্ৰৰ জৰিয়তে সাংবাদিকতাৰ পৰিক্ৰমা আৰম্ভ হয়। সাম্প্ৰতিক সময়ত আমাৰ অসমত ছপা মাধ্যম আৰু বৈদ্যুতিন মাধ্যমৰ সাংবাদিকতা বিভিন্ন দিশৰ পৰা চহকী হৈছে আৰু বৃত্তি

হিচাবেও ক্ৰমাগত ভাৱে আকৰ্ষণীয় হৈ পৰিছে। এসময়ত অসমত সাংবাদিকতা এক ধৰণৰ সমাজ সেৱাই আছিল। বৰ্তমানেও অৱশ্যে বহুজনে এনে সমাজ সেৱা কৰি থকা দেখা যায়। অসম আন্দোলনৰ সময়ৰে পৰা মানুহৰ মাজত সচেতনতা বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰে। পৰৱৰ্তী সময়ত অসমত সেইবাবে সংবাদ ক্ষেত্ৰখনৰ প্ৰতি মানুহৰ আকৰ্ষণ বাঢ়িবলৈ ধৰে। ফলস্বৰূপে বাতৰি কাকতৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰকাশৰ সংখ্যাও বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰে।

১৯৯০ চন মানৰ পৰাই অসমৰ সংবাদ ক্ষেত্ৰখনে এটা লাভজনক উদ্যোগ হিচাবে ক্ৰমাগত বাৱে বিকশিত হয় আৰু সংবাদ কৰ্মৰ পদ্ধতি বিভিন্ন ধৰণে পৰিৱৰ্তন সাধিত হয়। ইয়াৰ লগে লগে নতুন চিন্তা, নতুন ধ্যান-ধাৰণাৰ আৰু শৈক্ষিক অৰ্হতা সম্পন্ন এচাম নতুন সংবাদ কৰ্মীৰ আগমনত সাংবাদিক জগতখনৰ তাৎক্ষণিক পৰিৱৰ্তন হ'বলৈ ধৰে। তেতিয়াৰ পৰা ছপা মাধ্যম আৰু বৈদ্যুতিন মাধ্যমৰ সাংবাদিকসকলে সমাজৰ সুস্থ বিকাশ আৰু স্থিতিৰ বাবে সফলতাৰে নিজ কৰ্তব্য কৰি যাবলৈ সক্ষম হৈছে। অসমৰ সংবাদ মাধ্যমে আঙুলিয়াই দেখুৱাই দিয়া বহু আন্তঃৰাজ্যিক আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিতৰ্কিত বিষয় আৰু ইয়াৰ সমস্যাৰ সমাধানৰ দিশ নিৰ্দেশনা দেখুৱাই দিবলৈ সক্ষম হৈছে। যাৰ ফলত সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, প্ৰশাসনিক আদি দিশৰ বিভিন্ন দুৰ্নীতিৰ দিশবোৰ নানা প্ৰচেষ্টাৰে উদঙাই দি সংবাদ মাধ্যমে এক নতুন দিশৰ উন্মোচিত কৰিছে আৰু জনগণৰ মাজত সজাগতাৰ সৃষ্টি কৰিছে।

জনসেৱা সংবাদ মাধ্যমৰ মুখ্য উদ্দেশ্য। এখন সমাজ সুস্থ ৰূপত বৰ্তি থাকি প্ৰগতিৰ পথত আগুৱাই যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত সাংবাদিকসকলৰ ভূমিকা অপৰিসীম। গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থ স্তম্ভ আখ্যা লাভ কৰা সংবাদ মাধ্যমৰ ওপৰত দেশত শান্তি-শৃংখলা, ঐক্য-সম্প্ৰীতি সুস্থ ৰূপত বৰ্তাই ৰখাৰ লগতে উন্নয়নমূলক কাম-কাজ চলাই নিবৰ বাবে পূৰ্ণ দায়বদ্ধতা ন্যস্ত থাকে। দেশ, জাতি, সমাজ কল্যাণৰ বাবে সংবাদ মাধ্যমে বিশ্বস্ততাৰে কাম কৰাটো উচিত। কিয়নো সংবাদ মাধ্যম আৰু সাংবাদিকসকল সমাজৰ অতন্দ্ৰ প্ৰহৰীস্বৰূপ। সংবাদ কৰ্মই ন্যায্যৰ পক্ষত থাকি যুঁজত অৱতীৰ্ণ হয়। সমাজৰ হিতেই সংবাদ মাধ্যম তথা সংবাদ কৰ্মৰ লক্ষ্য আৰু সেই উদ্দেশ্যেৰেই সংবাদ মাধ্যমৰ জন্ম। নিঃস্বার্থ, নিৰপেক্ষ সাংবাদিকতা, মহৎ সেৱা, সত্য আৰু শুদ্ধ বাতৰি পৰিৱেশন কৰিলোহে সংবাদকৰ্মীসকল

জনগণৰ আস্থাভাজন হ'ব পাৰে।

সংবাদ জগতৰ দৰে এনে এখন বিশাল আৰু সন্মানজনক ক্ষেত্ৰত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা ভালেমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে জড়িত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম অটুট ৰখাৰ লগতে এক যোগাত্মক দিশৰ সূচনা কৰিছে। সংখ্যাত তাকৰীয়া হ'লেও যিসকল প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অসমৰ সংবাদ জগতলৈ অৱদান আগবঢ়াইছে সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নৱপ্ৰজন্মৰ বাবে আদৰ্শ আৰু অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস। সংবাদ জগতখন আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাৰে নিৰ্বাচন কৰি লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কোনে প্ৰথমে যোগদান কৰিছিল সেই তথ্য বিচাৰি উলিয়াব পৰা নহ'ল। যিসকল প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ছপা আৰু বৈদ্যুতিন মাধ্যমত সাংবাদিকতা কৰি অসমৰ সংবাদ জগতলৈ অৱদান আগবঢ়াই মহাবিদ্যালয়খনক আৰু এখেজ ওপৰলৈ তুলি দিছে তথা উত্তৰণৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়াই নিছে সেইসকলৰ সংবাদকৰ্মৰ বিষয়ে চমু আলোকপাত কৰা হ'ল।

১। হৰিনাথ ফুকন : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত কলা শাখাত অধ্যয়ন কৰা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হৰিনাথ ফুকনে ১৯৯০ চনৰ পৰা সাংবাদিকতা কৰি আহিছে। তেওঁ ১৯৯০ চনত তিনিচুকীয়াৰ পৰা প্ৰকাশিত “পূৰ্বাঞ্চল বাতৰি” আৰু শিৱসাগৰৰ পৰা প্ৰকাশিত “কলম” নামৰ বাতৰি কাকতত একে সময়তে সংবাদ দাতা হিচাবে কানুবাৰীৰ পৰা সংবাদ প্ৰেৰণ কৰে। তেওঁ “কলম”ত তিনি বছৰ আৰু “পূৰ্বাঞ্চল বাতৰি”ত তেৰ বছৰ সাংবাদিকতা কৰাৰ পিছত ১৯৯১ চনত “দৈনিক জনমভূমি” কাকতত যোগদান কৰে। এইখন কাকতত তেওঁ ১৯৯১ চনৰ পৰা ২০২১ চনলৈকে কানুবাৰীৰ বিশেষ সংবাদ দাতা হিচাবে সেৱা আগবঢ়ায়। ১৯৯৭ চনৰ পৰা ২০১২ চনলৈকে সাংবাদিক হিচাবে অসমৰ সংবাদ জগতলৈ অৰিহণা যোগায়। বৰ্তমান তেওঁ “চৰাইদেউ প্ৰেছ গীল্ড”ৰ উপদেষ্টা।

২। অৰুণ গগৈ : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ অৰুণ গগৈয়ে ১৯৯১ চনৰ পৰা ১৯৯৫ চনলৈ আজিৰ অসম, তিনদিনীয়া অগ্ৰদূতত সংবাদদাতা হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছিল। তেওঁ এই দুয়োখন কাকতত বিভিন্ন ধৰণৰ তত্ত্ব গধুৰ প্ৰৱন্ধ, নিৱন্ধ আদিও লিখিছিল। তদুপৰি তেওঁ শ্ৰীময়ী আলোচনীতো লিখা-মেলা কৰিছিল।

৩। মহেশ গদুকা : ১৯৮৬ চনৰ পৰা ১৯৮৯ চনলৈকে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা মহেশ গদুকা পেচাত এজন অধিবক্তা। ১৯৮৯ চনৰ চেপ্তেম্বৰ মাহত তেওঁৰ

সাংবাদিক জীৱনৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হয়। তেওঁ পূৰ্বাঞ্চল প্ৰহৰী আৰু আসাম ট্ৰিবিউন কাকতত সংবাদ দাতা হিচাবে নিযুক্তি লাভ কৰে। তেওঁ ১৯৮৯ চনৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে অসমৰ বহুল প্ৰচাৰিত ইংৰাজী দৈনিক কাকত “আসাম ট্ৰিবিউন”ত সাংবাদিকতা কৰি আছে। তেওঁ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন আলোচনী সম্পাদক।

৪। প্ৰয়াত ঋতামালা দত্ত : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অৰ্থনীতি বিষয়ত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰা প্ৰয়াত ঋতামালা দত্ত এগৰাকী বলিষ্ঠ আৰু নিৰ্ভীক সাংবাদিক আছিল। তেওঁ ‘দেশৰ প্ৰগতি’, ‘সাপ্তাহিক জনমভূমি’, ‘আমাৰ অসম’ আদি কাকতৰ সাপেখাতিৰ সংবাদদাতা আছিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা ছাত্ৰীসকলৰ ভিতৰত মহিলা সাংবাদিক হিচাবে সম্ভৱতঃ প্ৰথম গৰাকী মহিলা সাংবাদিক। তেওঁ এগৰাকী অনুবাদ লেখিকা হিচাবেও সুনাম অৰ্জন কৰিছিল।

৫। অৰুণ দিহিঙ্গীয়া : ১৯৯৬ চনত উচ্চতৰ মাধ্যমিক কলা শাখাত নামভৰ্তি কৰি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰাই শিক্ষা সাং কৰা অৰুণ দিহিঙ্গীয়াই ২০০৫ চনত প্ৰথম সংবাদ ক্ষেত্ৰখনত খোজ দিয়ে। তেওঁ ‘এদিনৰ সংবাদ’ নামৰ বাতৰি কাকতখনত ২০০৫ চনত কাকতিবাৰীৰ সংবাদ দাতা হিচাবে আছিল। তেওঁ ‘দৈনিক জনসাধাৰণ’ কাকতখনত সোণাৰিৰ সংবাদ দাতা হিচাবে কাকতখনৰ প্ৰচলন বন্ধ হোৱাৰ সময়লৈকে সংবাদ প্ৰেৰণ কৰি সংবাদ ক্ষেত্ৰখনলৈ সেৱা আগবঢ়ায়। ২০০৭ চনত তেওঁ অসমৰ আগশাৰীৰ দূৰদৰ্শন চেনেল “নিউজ লাইভ”ত প্ৰায় এবছৰ সোণাৰিৰ সংবাদ দাতা হিচাবে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰাৰ পিছত ২০০৮ চনত জনপ্ৰিয় চেনেল “ডি ৱাই ৩৬৫” (DY 365) ত যোগদান কৰে। তেওঁ বৰ্তমানলৈকে সোণাৰিৰ সংবাদ দাতা হিচাবে “ডি ৱাই ৩৬৫” ত সংবাদ সেৱা আগবঢ়াই আছে। তেওঁ ২০০৬ চনত প্ৰতিষ্ঠা হোৱা ‘চৰাইদেউ প্ৰেছ গীল্ড’ৰ বৰ্তমান সম্পাদকৰ গুৰু দায়িত্ব বহন কৰি আছে।

৬। মৃদুল বৰগোহাঁই : মৃদুল বৰগোহাঁইয়ে ১৯৯৬ চনৰ পৰা ১৯৯৮ চনলৈকে মহাবিদ্যালয়ৰ কলা শাখাত অধ্যয়ন কৰিছিল। তেওঁৰ সাংবাদিক জীৱন আৰম্ভ হৈছিল ২০০৯ চনৰ পৰা। তেওঁ প্ৰথম GTPL NEWS (VNS) নামৰ কেবোল চেনেল এটাত সাংবাদিক হিচাবে সোণাৰিৰ পৰা বাতৰি প্ৰেৰণ কৰিছিল। বৰ্তমান “প্ৰথম খবৰ” চেটেলাইট চেনেল হিচাবে এই চেনেলটোৱে জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰিছে। ইয়াৰ পিছত তেওঁ ২০১৭ চনত “নিউজ

টাইম আছাম”ত যোগদান কৰে আৰু বৰ্তমানলৈকে এই চেনেলতে সোণাৰিৰ সংবাদ দাতা হিচাবে নিয়োজিত হৈ আছে। ইয়াৰ উপৰিও মৃদুল বৰগোহাঁইয়ে "Public App" নামৰ আন্তৰাষ্ট্ৰীয় চেনেল এটাত সাপেখাতীৰ সংবাদ দাতা হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছে। তেওঁ বৰ্তমান চৰাইদেউ প্ৰেছ গীল্ডৰ সাংগঠনিক সম্পাদক।

৭। মৃদুল কুমাৰ চাহ : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ মৃদুল কুমাৰ চাহ নিৰ্ভীক সাংবাদিক। ১৯৯৩ চনত তেওঁ তিনিচুকীয়াৰ পৰা প্ৰকাশিত পষেকীয়া “দৈনন্দিন” কাকতৰ যোগেদি সাংবাদিকতা আৰম্ভ কৰে। তাৰ পিছত তেওঁ “বাতৰবৰণ”, “পূৰ্বাচল”, “দেশৰ প্ৰগতি”, “ৰংপুৰ”, “অসম সংবাদ”, “এদিনৰ সংবাদ”, “আজি” আদি কাকতত নিয়মীয়াকৈ সংবাদ প্ৰেৰণ কৰি সংবাদ জগতত এক যোগাত্মক চেতনাৰ জন্ম দিছিল। তেওঁ ২০১৯ চনৰ পৰা “দৈনন্দিন বাৰ্তা” নামৰ কাকতখনৰ স্তম্ভ লেখক হিচাবে সংবাদ সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। সুদীৰ্ঘ দিন ধৰি মৃদুল চাহৰে তিনিদিনীয়া অগ্ৰদূত কাকতত নিয়মীয়াকৈ লিখি আহিছে। জনমভূমি আৰু সাদিন কাকততো তেওঁ বিভিন্ন বিষয়ৰ তত্ত্বগধুৰ লেখা লিখি আছে। ইয়াৰ উপৰিও অসমীয়া ৰিপৰ্টাৰ, বাৰ্তা পখিলী, অসম আদিত্য আদি কাকততো লিখি আছে। তেওঁ অসমবাণী কাকততো নিয়মীয়াকৈ লেখা-মেলা কৰি আহিছে। সোণাৰিৰ পৰা প্ৰকাশিত পষেকীয়া বাতৰি কাকত “চৰাইদেউ বাতৰি”ৰ তেওঁ বৰ্তমান সম্পাদক। উল্লেখ্য যে ২০২১ চনত তেওঁ অসম চৰকাৰৰ লেখক সম্বৰ্দ্ধনা লাভ কৰিছিল।

৮। দীপাংকৰ পাল : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কলা শাখাৰ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ দীপাংকৰ পালে ২০০৩ চনৰ পৰা “অসমীয়া খবৰ” কাকতৰ জৰিয়তে সাংবাদিক হিচাবে আত্মপ্ৰকাশ কৰে। তেওঁ “অসমীয়া খবৰ” কাকতৰ সোণাৰিৰ সংবাদ দাতা আছিল। ইয়াৰ পিছতে “নিয়মীয়া বাৰ্তা” কাকতৰ জন্ম হোৱাত তেওঁ সোণাৰিৰ বিশেষ সংবাদ দাতা হিচাবে যোগদান কৰে। বৰ্তমান “নিয়মীয়া বাৰ্তা” কাকতৰ চৰাইদেউ জিলাৰ বিশেষ সংবাদ দাতা হিচাবে অসমৰ সংবাদ জগতলৈ বৰঙণি আগবঢ়োৱা দীপাংকৰ পাল এজন সত্যনিষ্ঠ, দায়বদ্ধ আৰু নিষ্ঠাবান সাংবাদিক। তেওঁ সোণাৰি প্ৰেছ ক্লাৱৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক। তেওঁ ১৯৯৯ চনৰ পৰা ২০০১ চনলৈ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰিছিল।

৯। হানচেং কোঁৱৰ : ২০০৭ চনৰ পৰা ২০০৯ চনলৈকে

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা হানচেং কোঁৱৰ ইংৰাজী বিষয়ৰ স্নাতক। স্নাতক ডিগ্ৰী গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে সাংবাদিকতাৰে কৰ্ম জীৱন আৰম্ভ কৰা হানচেং কোঁৱৰে ২০১০ চনত অসমৰ আগশাৰীৰ বাতৰি চেনেল “প্ৰাগ নিউজ”ত যোগদান কৰে। প্ৰায় ছবছৰ “প্ৰাগ নিউজ”ত সংবাদ সেৱা আগবঢ়োৱা হানচেং কোঁৱৰে ২০১৬ চনত “নিউজ ১৮ নেটৱৰ্ক (News 18 Net Work) ত সোণাৰিৰ সংবাদ দাতা হিচাবে যোগদান কৰে। নিৰ্ভীক সাংবাদিক হানচেং কোঁৱৰে বৰ্তমানলৈকে এই চেনেলতে কৰ্মৰত হৈ সংবাদ সেৱা কৰি আছে। উল্লেখ্য যে "News 18 Net Work" ত অসম তথা ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত সৰ্বমুঠ ২৩ টা ভাষাত ২৩ টা চেনেল আছে। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হানচেং কোঁৱৰে এনে এটা নিউজ চেনেলত সাংবাদিকতা কৰিবলৈ সুযোগ লাভ কৰাটো মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবেই গৌৰৱৰ কথা। প্ৰতিভা সম্পন্ন যুৱ সাংবাদিক হানচেং কোঁৱৰ বৰ্তমান সোণাৰি প্ৰেছ ক্লাৱৰ সম্পাদক।

১০। স্নিগ্ধাশিখা বৰা : অসমৰ জনপ্ৰিয় সাংবাদিক স্নিগ্ধাশিখা বৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কলা শাখাৰ ছাত্ৰী আছিল। ১৯৯৬ চনৰ মাৰ্চ মাহত দুলীয়াজানৰ এটা কেবোল চেনেলত স্নিগ্ধাশিখা বৰাই প্ৰথম বাতৰি পৰিৱেশক হিচাবে যোগদান কৰে। তাৰ পিছত স্নিগ্ধাৰ জীৱনৰ গতি সলনি হয়। দুলীয়াজানৰ “কাইজেন নেটৱৰ্ক”ৰ পৰা আহি তেওঁ গুৱাহাটীৰ "NE TV." ত যোগদান কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰে। সুদীৰ্ঘ দিন “এন ই টি. ভি.”ত কৰ্মৰত হৈ থকা স্নিগ্ধাশিখাই গুৱাহাটীৰ "DY 365" ত যোগদান কৰে। তেতিয়াৰ পৰা এতিয়ালৈকে তেওঁ সুদীৰ্ঘ ১২ বছৰ "DY 365" ত ভইচ অভাৱ আৰু বাতৰি পৰিৱেশক হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছে। অসমৰ আগশাৰীৰ তথা জনপ্ৰিয় টি. ভি. চেনেল "DY 365" ত এগৰাকী প্ৰতিষ্ঠিত সাংবাদিক হিচাবে খ্যাতি অৰ্জন কৰাটো সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰী হিচাবে গৌৰৱৰ কথা। নিষ্ঠাবান আৰু দায়বদ্ধ সাংবাদিক নতুন প্ৰজন্মৰ ছাত্ৰীসকলৰ বাবে প্ৰেৰণাস্বৰূপ।

১১। প্ৰান্তিময়ী দত্ত : ২০০৯ চনৰ পৰা ২০১৪ চনলৈকে উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ পৰা স্নাতক মহললৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা প্ৰান্তিময়ী দত্ত শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ ছাত্ৰী আছিল উদয়ীমান যুৱ সাংবাদিক প্ৰান্তিময়ী দত্তই ২০১৪ চনত কটন বিশ্ববিদ্যালয়ত “মাছ কমিউনিকেশ্যনৰ” শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি থকা অৱস্থাতে ২০১৫ চনত "News Time Assam" ত এংকৰ আৰু প্ৰডিউচাৰ

হিচাবে যোগদান কৰে। তাৰ পিছত ২০১৬ চনত তেওঁ "NEWS 18 ASSMA NORTH EAST" ত যোগদান কৰে। তাত তেওঁ প্ৰথমে এংকৰ হিচাবে কৰ্মৰত আছিল যদিও বৰ্তমান তেওঁ নিউজ ডেক্সত কৰ্মৰত হৈ সংবাদ সেৱা কৰি আহিছে। তেওঁ গুৱাহাটীৰ সাংবাদিক।

১২। পৰাগজ্যোতি ফুকন : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ পৰাগজ্যোতি ফুকনৰ সাংবাদিকতা আৰম্ভ হয় "NEWS TIME ASSAM" ত। গুৱাহাটীৰ "NEWS TIME ASSAM" ত যোগদান কৰাৰ কিছু দিন পিছত পৰাগজ্যোতি ফুকনে নিউজ প্ৰডিউচাৰ আৰু নিউজ এংকৰ হিচাবে সংবাদ সেৱা কৰাৰ সুবিধা লাভ কৰে। "NEWS TIME ASSAM" ত তেওঁ কেৱল ন মাহহে সাংবাদিকতা কৰে। তাত কাম কৰাৰ অভিজ্ঞতাৰে তেওঁ বৰ্তমানৰ জনপ্ৰিয় ৱেব পৰ্টেল "টাইম -৮" ত কাম কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰে। গুৱাহাটীৰ "Time - 8" ত তেওঁ ডেৰ বছৰতকৈ অধিক সময় সাংবাদিকতা কৰাৰ পিছত জ্যেষ্ঠ সাংবাদিক প্ৰণয় বৰদলৈৰ নেতৃত্বত নতুনকৈ আত্মপ্ৰকাশ ঘটাই "ৱেব পৰ্টেল" "My News NE" ত এবছৰ সাংবাদিকতা কৰে। তাৰ পিছত তেওঁ জ্যেষ্ঠ সাংবাদিক অজিত ভূঞাৰ নেতৃত্বত "অসম লাইভ ২৪" ত কাম কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰে। বৰ্তমান পৰাগজ্যোতি ফুকনে বিগত ডেৰ বছৰৰ পৰা বৰ্তমান "অসম লাইভ ২৪"ত গুৱাহাটীৰ এগৰাকী "নিউজ এংকৰ" হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছে। এইজন যুৱ সাংবাদিকৰ নিষ্ঠা আৰু একাগ্ৰতাৰে, নিষ্ঠীক আৰু সততাৰে কৰা সংবাদ কৰ্মক সন্মান জনাই ২০২২ বৰ্ষৰ ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰেছ দিৱসত "যুৱ সাংবাদিক সন্ত্ৰা অসম"ৰ তৰফৰ পৰা "উদীয়মান নিউজ এংকৰ"সন্মানেৰে সন্মানিত কৰে।

১৩। বীৰোৎপল শেনচোৱা : ২০১২ চনৰ পৰা ২০১৪ চনলৈকে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা বীৰোৎপল শেনচোৱাই গুৱাহাটীত "Mass Communication" ৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰি থকাৰ সময়তেই "প্ৰতিদিন টাইম"ত ষ্টাফ ৰিপৰ্টাৰ হিচাবে কাম কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰে। তাৰ পিছত ২০১৫ চনৰ পৰা ২০২১ চনলৈকে তেওঁ "প্ৰতিদিন টাইম"ত কাম কৰাৰ পিছত ২০২১ চনৰ ফ্ৰেব্ৰুৱাৰী মাহৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে "N D 24" ত নামৰ নিউজ চেনেলত গুৱাহাটীৰ ষ্টাফ ৰিপৰ্টাৰ হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছে।

১৪। সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া : ২০০৭ চনত উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বাৰ্ষিকত নামভৰ্তি কৰা সৌৰভজ্যোতি চেতিয়াই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰাই স্নাতক ডিগ্ৰী গ্ৰহণ

কৰে। তাৰ পিছত কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা সাংবাদিকতা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। ২০১৫ চনত সৌৰভজ্যোতি চেতিয়াই চেটেলাইট নিউজ চেনেল "Assam Talks" ত যোগদান কৰে। ইয়াৰ পূৰ্বেতেওঁ গুৱাহাটীৰ পৰা প্ৰকাশিত "দৈনন্দিন বাৰ্তা" নামৰ কাকতখনত উপ-সম্পাদক হিচাবে কাম কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিল। "Assam Talks" ৰ পিছত তেওঁ গুৱাহাটীৰ পৰা প্ৰকাশিত আন এখন জনপ্ৰিয় সাপ্তাহিক কাকত "ভাল খবৰ"ত উপ-সম্পাদক হিচাবে যোগদান কৰি সংবাদ জগতলৈ অৰিহণা যোগায়। তেওঁ পুনৰ অসমৰ আগশাৰীৰ এটা চেটেলাইট চেনেল "প্ৰাগ নিউজ"ত নিউজ ডেক্সত যোগদান কৰি গুৰু দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে।

"প্ৰাগ নিউজ"ৰ পিছত তেওঁ ২০১৯ চনত অসমৰ অতিকৈ জনপ্ৰিয় ৱেব পৰ্টেল "Time 8" ত যোগদান কৰে। অসমৰ সংবাদ জগতত "Time 8" য়ে ৱেব সংস্কৰণত এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰি আহিছে। তদুপৰি এই চেনেলে অসমৰ সংবাদ জগতত এক নতুন দিশৰ সূচনা কৰিছে। শেষতীয়াকৈ সৌৰভজ্যোতি চেতিয়াই ২০২১ চনত অসমৰ আন এটি জনপ্ৰিয় চেটেলাইট চেনেল "NK TV" ত "NEWS DESK EDITOR" হিচাবে যোগদান কৰি বৰ্তমানলৈকে সংবাদ সেৱা আগবঢ়াই আহিছে।

উল্লেখ্য যে ২০০৯-২০১০ বৰ্ষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত আলোচনী সম্পাদক হিচাবে সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া নিৰ্বাচিত হৈছিল। সেইবৰ্ষতে সৌৰভজ্যোতিৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশ হোৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী "সোণালী" য়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত শ্ৰেষ্ঠ আলোচনীৰ সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

১৫। ঋত্বিক কৌশিক : ২০০৭ চনত ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত অধ্যয়ন কৰা ঋত্বিক কৌশিকে ২০০৯ চনত স্নাতক ডিগ্ৰী গ্ৰহণ কৰিয়েই সংবাদ জগতত ভৰি দিয়ে। তেওঁ অসমৰ জনপ্ৰিয় কাকত "আমাৰ অসম"ৰ যোগেদি প্ৰথম সাংবাদিকতা আৰম্ভ কৰে। ছপা মাধ্যমৰ পৰা অব্যাহতি লৈ তেওঁ ২০১০ চনত গুৱাহাটীৰ বৈদ্যুতিন মাধ্যম "নিউজ টাইম অসম"ত টি. ভি. সাংবাদিক হিচাবে যোগদান কৰে। তাত তেওঁ দুবছৰ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ পিছত ২০১২ চনত তেওঁ চেটেলাইট চেনেল গুৱাহাটীৰ "প্ৰতিদিন টাইম"ত যোগদান কৰে আৰু এই চেনেলত চাৰি বছৰ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ পিছত ২০১৬ চনত গুৱাহাটীৰ

“প্ৰতিদিন টাইম”ৰ পৰা অব্যাহতি লয়। তাৰ পিছত তেওঁ গুৱাহাটীৰ "NEWS 18 NORTHEAST"ত যোগদান কৰে আৰু বৰ্তমানলৈকে তাতে কৰ্মৰত হৈ অসমৰ সংবাদ ক্ষেত্ৰখনলৈ অৰিহণা যোগাই আহিছে।

১৬। ময়ূৰ বৰুৱা : ২০১৬ চনৰ পৰা ২০১৯ চনলৈকে কলা শাখাত অধ্যয়ন কৰা ময়ূৰ বৰুৱাই স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পিছতে গুৱাহাটীত "Mass Communication" ৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰে। তেওঁ প্ৰথম D News নামৰ Web Portel এটাত এবছৰ সাংবাদিকতা কৰে। তাৰ পিছত ২০১৯ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ পৰা ২০২১ চনৰ মাৰ্চ মাহলৈকে তেওঁ "N K T.V." ত গুৱাহাটীৰ ষ্টাফ ৰিপৰ্টাৰ হিচাবে সংবাদ সেৱা আগবঢ়ায়। ২০২১ চনৰ মাৰ্চ মাহৰ পৰা বৰ্তমানলৈ "N K T. V." (News With Knowledge)ত চেটেলাইট চেনেলত চৰাইদেউ জিলাৰ সংবাদদাতা হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছে।

১৭। মিংটু তাঁতী : উদীয়মান সাংবাদিক মিংটু তাঁতীয়ে ২০০১ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত কলা শাখাত নামভৰ্তি কৰে আৰু ২০০৪ চনত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। তেওঁ প্ৰথম ২০০৫ চনৰ পৰা “আজিৰ দৈনিক” বাতৰি কাকতত চফ্ৰাইৰ পৰা স্থানীয় প্ৰতিবেদক হিচাবে সংবাদ জগতত খোজ পেলায়। তেওঁ “দৈনিক জনসাধাৰণ” কাকতখনৰ জন্ম লগ্নৰে পৰা (২০০৮-২০০৯ চন) ২০১৫ চনলৈ প্ৰায় পাঁচ বছৰ সাংবাদিকতা কৰাৰ পিছত “আমি অসমৰ জনগণ” কাকতত সোণাৰিৰ বিশেষ সংবাদ দাতা হিচাবেও প্ৰায় দুবছৰৰ অধিক কাল সংবাদ প্ৰেৰণ কৰিছিল। বৰ্তমান মিংটু তাঁতীয়ে ডিব্ৰুগড়ৰ পৰা প্ৰকাশিত “অসম আদিত্য” নামৰ দৈনিক বাতৰি কাকতখনৰ জন্মলগ্নৰে পৰা চফ্ৰাইৰ স্থানীয় সংবাদ দাতা হিচাবে সংবাদ জগতলৈ অৰিহণা আগবঢ়াই আহিছে। বৰ্তমান তেওঁ চৰাইদেউ প্ৰেছ ক্লাবৰ সম্পাদক।

১৮। নিৰঞ্জন শইকীয়া : ২০০৪ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অৰ্থনীত বিষয়ত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰা নিৰঞ্জন শইকীয়াই বৰ্তমানে নিজকে এজন সাংবাদিক হিচাবে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই সাহিত্য চৰ্চা কৰা নিৰঞ্জন শইকীয়াই বিভিন্ন কাকত-আলোচনীত গল্প, উপন্যাস আদি লিখি লেখক হিচাবেও প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ গল্প প্ৰতিযোগিতাত তেওঁ পুৰস্কৃত হৈছে। বিভিন্ন আলোচনী সম্পাদনা কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ নিৰঞ্জন শইকীয়াই অসমৰ

আগশাৰীৰ বাতৰি কাকত দৈনিক বাতৰি কাকত “আমাৰ অসম” ত ২০০৮ চনৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে মাহমৰাৰ প্ৰতিনিধি হিচাবে সংবাদ সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। তেওঁ মাহমৰা প্ৰেছ ক্লাবৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সম্পাদক। তদুপৰি ALL Assam Press Correspondence Union (আপকু) ৰ চৰাইদেউ জিলা সমিতিৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব বহন কৰি আছে।

১৯। কল্পনা বৰুৱা : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰী অসম চৰকাৰৰ লেখক সম্বৰ্দ্ধনা প্ৰাপক, গুৱাহাটীৰ সৃষ্টিৰ পদাতিক, অসমৰ ২০২১ বৰ্ষৰ সমাজ ৰত্ন বঁটা প্ৰাপক, লেখিকা কল্পনা বৰুৱাই বহুদিন অসমৰ সংবাদ জগতৰ সৈতে জড়িত আছিল। তেওঁ দৈনিক বাতৰি কাকত “আজিৰ অসম” কাকতৰ যোগেদি মাহমৰাৰ সংবাদ দাতা হিচাবে সংবাদ জগতত প্ৰৱেশ কৰিছিল। ২০১২ চনত “আজিৰ অসম” কাকতৰ যোগেদি সংবাদকৰ্মী হিচাবে আত্মপ্ৰকাশ কৰা কল্পনা বৰুৱাই ২০১৩ বৰ্ষৰ পৰা অসমৰ আগশাৰীৰ ইংৰাজী দৈনিক বাতৰি কাকত "The Sentinel" কাকতত ২০১৭ বৰ্ষলৈকে মাহমৰাৰ সংবাদদাতা হিচাবে সংবাদ প্ৰেৰণ কৰি অসমৰ সংবাদ জগতলৈ অৰিহণা যোগায়। সত্যনিষ্ঠ, নিৰ্ভীক আৰু বলিষ্ঠ সংবাদ সেৱা কৰা কল্পনা বৰুৱা মহিলা সাংবাদিকসকলৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ উৎস। তেওঁ ২০১৩ চনত আত্মপ্ৰকাশ ঘটা “প্ৰতিবিশ্ব” কাকততো কিছুদিন মাহমৰাৰ সংবাদদাতা হিচাবে সংবাদ সেৱা কৰিছিল। তেওঁ মাহমৰা প্ৰেছ ক্লাবৰ জন্ম লগ্নৰে পৰা ২০১৮ বৰ্ষলৈ সদস্য আৰু পত্ৰিকা সম্পাদকৰ দায়িত্বত আছিল। তদুপৰি তেওঁ “সোণাৰি প্ৰেছ ক্লাব”ৰো এগৰাকী অন্যতম সদস্য আছিল। তেওঁ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৮৭-১৯৯১ বৰ্ষৰ কলা শাখাৰ শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ ছাত্ৰী আছিল। তেওঁ বিভিন্ন সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু সাহিত্যৰ অনুষ্ঠান, অসম সাহিত্য সভা, সদৌ অসম কবি সন্মিলন, অসম মহিলা কবি মঞ্চ, বিহু সুৰক্ষা সমিতি, লেখিকা সংস্থা, মহিলা সমিতি আদিৰ সৈতে জড়িত।

২০। কপিল চেতিয়া : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত ২০০১ চনৰ পৰা ২০০২ চনলৈ অধ্যয়ন কৰা কপিল চেতিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। বিভিন্ন সামাজিক কৰ্মৰ সৈতে জড়িত কপিল চেতিয়াই সাংবাদিক হিচাবে নিজৰ পৰিচয় অক্ষুণ্ণ ৰাখিছে। তেওঁ ২০১৩ চনৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে “দৈনিক জন্মভূমি” কাকতত চফ্ৰাইৰ প্ৰতিবেদক হিচাবে সংবাদ সেৱা কৰি অসমৰ সংবাদ

ক্ষেত্ৰখনলৈ অৰিহণা যোগাই আহিছে। কপিল চেতিয়া এগৰাকী নিষ্ঠাবান আৰু বলিষ্ঠ সাংবাদিক আৰু এজন সমাজকৰ্মীও।

২১। ঘন বড়া : ১৯৯৬ চনৰ পৰা ২০০০ চনলৈকে উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ পৰা স্নাতক পৰ্যায়লৈকে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত কলা শাখাত অধ্যয়ন কৰা ঘন বড়া এগৰাকী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। স্নাতক ডিগ্ৰী গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত বিভিন্ন সামাজিক কৰ্মৰ সতে নিজকে জড়িত কৰা ঘন বড়াই ২০০৭ চনত প্ৰথম “আজি” নামৰ দৈনিক বাতৰি কাকতখনত কানুবাৰীৰ প্ৰতিবেদক হিচাবে সংবাদ জগতত প্ৰৱেশ কৰে। ২০০৮ চনৰ পৰা ২০১৭ চনলৈকে তেওঁ “দৈনিক জনসাধাৰণ” কাকতত কানুবাৰীৰ প্ৰতিবেদক হিচাবে সুদীৰ্ঘ দিন সংবাদ সেৱা আগবঢ়ায়। তাৰ পিছত ২০২০ চনৰ পৰা “দৈনিক জনমভূমি” কাকতত কানুবাৰীৰ প্ৰতিবেদক হিচাবে বৰ্তমানলৈকে সংবাদ সেৱা কৰি আছে। তদুপৰি তেওঁ 'News ASN' নামৰ ৱেব পৰ্টেলতো বহুদিন সোণাৰিত সংবাদদাতা হিচাবে সাংবাদিকতা কৰিছিল।

২২। আলফ্ৰেড বহমান : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ আলফ্ৰেড বহমানে ১৯৮৭ চনৰে পৰা সংবাদ জগতৰ সৈতে জড়িত হয়। তেওঁ তিনিচুকীয়াৰ পৰা প্ৰকাশিত পষেকীয়া বাতৰি কাকত “পূৰ্বাচল বাতৰি” ৰ যোগেদি সংবাদ জগতত প্ৰৱেশ কৰে সোণাৰিৰ সাংবাদিক হিচাবে। তেওঁ সোণাৰিৰ পৰা প্ৰকাশিত “চৰাইদেউ বাতৰি”ৰ লগতো জড়িত। এই কাকতখনত তেওঁ নিয়মীয়াকৈ সংবাদ প্ৰেৰণ কৰাৰ লগতে বিভিন্ন প্ৰবন্ধও লিখে। তেওঁ প্ৰয়াত বিষ্ণু তাণ্ডীৰ দ্বাৰা সোণাৰিৰ পৰা প্ৰকাশিত পষেকীয়া বাতৰি কাকত “শব্দভেদী”ৰ সম্পাদক আছিল। তেওঁ সোণাৰি প্ৰেছ ক্লাবৰ প্ৰাক্তন সদস্য। ১৯৯২ চনত সোণাৰিত গঠন হোৱা “চৰাইদেউ সাংবাদিক মঞ্চ”ৰ তেওঁ প্ৰতিষ্ঠাপক সম্পাদক আছিল। মঃ আলফ্ৰেড বহমান কেৱল এগৰাকী সাংবাদিকেই নহয় তেওঁ এগৰাকী ভাল লেখকো। তদুপৰি সোণাৰি কবি চক্ৰৰ এসময়ৰ সম্পাদক আছিল।

২৩। ৰফিক আহমেদ : ১৯৯৬ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ ৰফিক আহমেদে ২০০১ চনৰ পৰা সংবাদ ক্ষেত্ৰখনত জড়িত হয়। তেওঁ ২০০১ চনৰ পৰা প্ৰথম বৈদ্যুতিন মাধ্যমৰ চেটেলাইট চেনেলৰ N.E. টি.ভি.ত ৰাজদ্বীপ বাইলুং বৰুৱাৰ সৈতে সংবাদ ক্ষেত্ৰখনত যোগান কৰে। N. E. টি.ভি.ত প্ৰায় সাত বছৰ সোণাৰিৰ পৰা সাংবাদিকতা

কৰাৰ পিছত তেওঁ ২০০৭ চনত News Live চেটেলাইট চেনেলত যোগান কৰে। তেওঁ চৰাইদেউ জিলাখনৰে বৈদ্যুতিন মাধ্যমৰ সেই সময়ৰ প্ৰথম গৰাকী সাংবাদিক। News Liveত যোগান কৰাৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে উক্ত চেনেলত চৰাইদেউ জিলাৰ প্ৰথম গৰাকী সাংবাদিক হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছে। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ ২০১০ চনত ছপা মাধ্যমতো যোগান কৰে। তেওঁ ২০১০ চনৰ পৰা “অসমীয়া খবৰ” কাকতৰ সোণাৰিৰ সাংবাদিক হিচাবে বৰ্তমানলৈকে সংবাদ সেৱা আগবঢ়াই আহিছে।

২৪। পৰীক্ষিত কলিতা : ঐতিহ্যমণ্ডিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত ১৯৯৪ চনত বিজ্ঞান বিভাগত নামভৰ্তি কৰা পৰীক্ষিত কলিতাই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ গুৱাহাটীৰ বি.বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী আৰু তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা Cultural Studiesত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। পিছত তেওঁ Indian Council of Research Fellowship লাভ কৰি Ethnomusicologyত গৱেষণা কৰে। সেইসময়তে তেওঁ Reliance Broadcast Networkৰ ৯২.৭ বিগ FMত সংগীত পৰিচালক হিচাপে কৰ্মজীৱন আৰম্ভ কৰে। পিছলৈ এই প্ৰতিষ্ঠানতে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ পৰীক্ষিত কলিতাই Regional Programming Co-ordinator (Stations- Asansal, Bhubneswar, Rourkela, Ranchi, Jamshedpur) আৰু গুৱাহাটী দূৰদৰ্শন ষ্টেচনৰ প্ৰগেম হেড হিচাপে পদোন্নতি লাভ কৰে।

বিগ এফ. এমৰ পাঁচবছৰীয়া অভিজ্ঞতাৰ পিছত তেওঁ প্ৰাইড ইষ্ট এণ্টাৰটেইনমেণ্টৰ (নিউজ লাইভ, ৰং, ৰামধেনু, নৰ্থ ইষ্ট লাইভ, ইন্দ্ৰধেনু) সংগীত চেনেল ৰামধেনুৰ প্ৰ'গ্ৰেম হেড আৰু পিছলৈ চেনেল হেড হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। বৰ্তমান এই প্ৰতিষ্ঠানতে পদোন্নতি হৈ তেওঁ প্ৰ'গ্ৰেম হেড (প্ৰাইড ইষ্ট এণ্টাৰটেইনমেণ্টছ প্ৰাইভেট লিমিটেড) হিচাপে কৰ্মৰত হৈ আছে।

সাংস্কৃতিক সংবাদ সেৱাৰ বাবে বিভিন্ন ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা লাভ কৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ পৰীক্ষিত কলিতাই সাংস্কৃতিক সংবাদ জগতত এক মৰ্যাদাপূৰ্ণ আসন অলংকৃত কৰি আহিছে। তেওঁ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে সোণাৰি তথা চৰাইদেউ জিলাৰ গৌৰৱ।

২৫। বিজু পাল (বিকি) : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ বিজু পালে প্ৰথম ‘নিউজ টাইম অসম’ত সোণাৰিৰ কেমেৰা পাৰ্ছন হিচাবে সংবাদ জগতত খোজ দিয়ে। তাত

তেওঁ প্ৰায় ডেৰ বছৰ কৰ্মৰত আছিল। তাৰ পিছত "Dy 365" ত সাংবাদিক অৰূপ দিহিঙ্গীয়াৰ লগত কেমেৰা পাৰ্ছন হিচাবে প্ৰায় তিনিবছৰ সংবাদ সেৱা কৰে। তাৰ পিছত তেওঁ Prag News ত যোগদান কৰে। Prag Newsত সোণাৰিৰ কেমেৰা পাৰ্ছন হিচাবে "D N G Live Vane"ত বৰ্তমানলৈকে কৰ্মৰত হৈ আছে। তদুপৰি তেওঁ উজনি অসমৰ Prag News ৰ কেমেৰা পাৰ্ছন।

এওঁলোকৰ উপৰিও সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত কলা আৰু বিজ্ঞান দুয়োটা শাখাতে অধ্যয়ন কৰা বহু প্ৰাক্তন ছাত্ৰই সংবাদ জগতৰ সতে জড়িত হৈ অসমৰ সংবাদ ক্ষেত্ৰখনলৈ বিপুল অৱদান আগবঢ়াইছে। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ ভীমবৰ পাতিৰিয়ে ১৯৯৬ চনৰ পৰা “জনসাধাৰণ”, “আজিৰ দৈনিক বাতৰি”ত সাংবাদিকতা কৰে। তেওঁ ১৯৯৭ চনৰ পৰা ‘পূৰ্বোদয়’, ‘সাপ্তাহিক অসমীয়া’, ‘ভূমিপুত্ৰ’, ‘ৰাইজৰ খবৰ’, ‘নতুন অসম’, ‘আজিৰ বাতৰি’, ‘আজিৰ অসম’ আদি কাকতত সংবাদ সেৱা কৰিছিল। “আমাৰ অসম” কাকতত তেওঁ চিত্ৰ সাংবাদিক তথা প্ৰতিবেদক হিচাবে যোগদান কৰিছিল। ২০০৬ চনৰ পৰা তেওঁ অৰুণোদয় সংবাদ, আদি কাকততো সংবাদ সেৱা কৰি আহিছে।

নুৰুজ চাবুকধৰাই সুদীৰ্ঘ দিন ধৰি “দৈনিক জনমভূমি” কাকতত মাহমৰাৰ সংবাদদাতা হিচাবে অসমৰ সংবাদক্ষেত্ৰলৈ বৰঙণি যোগাইছে। তেওঁ মাহমৰা প্ৰেছ ক্লাৱৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সভাপতি। জ্যোতিপ্ৰসাদ চাবুকধৰাই “নিয়মীয়া বাৰ্তা” আৰু “খবৰ” বাতৰি কাকতত মাহমৰাৰ সংবাদদাতা হিচাবে সংবাদ প্ৰেৰণ কৰি আহিছে।

ভাৰত চৰকাৰে প্ৰথমবাৰৰ বাবে ডিজিটেল সংবাদ মাধ্যমৰ বাবে কাম কৰা সাংবাদিকসকলক নতুন কেন্দ্ৰীয় মাধ্যম স্বীকৃতি নিৰ্দেশনা ২০২২ - ৰ অধীনত স্বীকৃতি দিব। ভাৰত চৰকাৰৰ তথ্য আৰু সম্প্ৰচাৰ মন্ত্ৰালয়ৰ প্ৰেছ ইনফৰমেছন ব্যুৰোত এই তথ্য প্ৰকাশিত হৈছে। চৰকাৰে সাংবাদিকসকলৰ স্বীকৃতিৰ ওপৰত এক নতুন নীতিৰ অধীনত সংবাদ মাধ্যমৰ বাবে কেইবাটাও নীতি নিৰ্দেশনা জাৰি কৰিছে। কেন্দ্ৰীয় মাধ্যম স্বীকৃতি নিৰ্দেশনা ২০১১ৰ নিৰ্দেশনাত উল্লেখ কৰিছে যে “নিৰাপত্তা, সাৰ্বভৌমত্ব আৰু

অখণ্ডতা” আৰু লগতে ৰাজহুৱা শৃংখলা, শালীনতা বা নৈতিকতাৰ প্ৰতি বিৰোধী ধৰণে কাম কৰা সাংবাদিকসকলে তেওঁলোকৰ চৰকাৰী স্বীকৃতি হেৰুৱাব।

সেয়েহে আমাৰ সংবাদকৰ্মীসকলে এনে দিশবোৰৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সততাৰে নিজ কৰ্ম সম্পাদন কৰি গ’লে মহাবিদ্যালয়খনৰ সুনাম অটুট থাকিব আৰু সমাজ তথা দেশৰ প্ৰগতিত তেওঁলোকৰ নিঃস্বার্থ অৱদানে সংবাদ জগতৰ ইতিহাসত অমৰ কৰি ৰাখিব। তদুপৰি নতুন প্ৰজন্মৰ বাবে অনুকৰণীয় আৰু পাথেয় হৈ ৰ’ব।

ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়খনত অধ্যয়ন কৰি যোৱা আৰু বহু প্ৰাক্তন ছাত্ৰই সংবাদ সেৱা কৰি অসমৰ সংবাদ জগতলৈ অৰিহণা যোগাইছে। বহু চেষ্টা কৰিও বিভিন্ন অসুবিধা বিশেষকৈ যোগাযোগ ব্যৱস্থাৰ অসুবিধাৰ বাবে বহু প্ৰাক্তনৰ সতে যোগাযোগ কৰিব নোৱাৰিলোঁ। সেয়েহে এই সীমিত পৰিসৰৰ লেখাটোত তেওঁলোকৰ তথ্য সংগ্ৰহ কৰি দিব নোৱাৰি দুঃখিত অনুভৱ কৰিছোঁ। ভূৰুকাত হাতী ভৰোৱাৰ দৰে যিসকলৰ লগত প্ৰত্যক্ষ ভাৱে যোগাযোগ কৰিব পাৰিলো তেওঁলোকৰ সংবাদ কৰ্মৰ বিষয়ে অতি চমুকৈ উল্লেখ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলো।

আমি আশাবাদী আমাৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা প্ৰাক্তন ছাত্ৰসকলে সংবাদ জগতত নিজৰে দৃঢ় স্থিতি অটুত ৰাখিব আৰু নিঃস্বার্থ ভাৱে সত্যনিষ্ঠ বাতৰি পৰিৱেশন কৰি সমাজতে ঘটি থকা বিভিন্ন সমস্যাবাৰ্জি যুক্তি সহকাৰে শক্তিশালী ভাৱে উপস্থাপন কৰিব। সমাজৰ প্ৰতি দেশৰ প্ৰতি জাতিৰ প্ৰতি সংবাদকৰ্মীসকলৰ দায়িত্ব অধিক।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয় □

(বিঃ দ্ৰ লেখাটো যুগুতাই উলিওৱাত সংবাদকৰ্মীসকলৰ তথ্য সংগ্ৰহ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মোক সহায় কৰা মোৰ সুহৃদ শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত ফণীন্দ্ৰ চেতিয়া, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক ড° পৰানন কোঁৱৰ, ভাতৃপ্ৰতীম হানচেং কোঁৱৰ, প্ৰাগজ্যোতি ফুফন, ময়ূৰ বৰুৱা আৰু দীপাংকৰ পাললৈ মোৰ অশেষ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। নিৰ্দিষ্ট সময়ত যোগাযোগ কৰিব নোৱাৰাৰ বাবে যিসকল সংবাদকৰ্মীৰ বিষয়ে লিখিব নোৱাৰিলো, তেওঁলোকে যেন ত্ৰুটি মার্জনা কৰে।)

কল্পনা বৰুৱা : প্ৰবক্তা, শিক্ষা বিভাগ, মাহমৰা মহাবিদ্যালয়, মাহমৰা। তেখেত প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক ব্যক্তি,
অৱসৰপ্ৰাপ্ত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু
শুভাকাংক্ষীৰ স্মৃতি-লেখা

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাকালৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে দু-আষাৰ

শৰৎ বৰকটকী

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা কালৰ শ্ৰীগোলাপ বৰগোহাঁই প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ পদত অধিষ্ঠিত হৈ থকা অৱস্থাত, মই দৌল বাগান উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ হিচাবে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি থকা অৱস্থাত তেখেতক সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত লগ পাইছিলো। তেতিয়াৰ পৰাই মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নয়নৰ কাৰণে ৰাইজৰ ওচৰলৈ তেখেতৰ লগত দান-বৰঙণি বিচাৰি গৈছিলো আৰু সেই সময়তেই বৰগোহাঁইৰ প্ৰচেষ্টাত মহাবিদ্যালয়খন উন্নয়নৰ দিশত আগবাঢ়ি গৈছিল। ১৯৯১ চনত মই দৌল বাগান উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা স্নেচ্ছামূলক অৱসৰ লৈ ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছ দলৰ হৈ সোণাৰি সমষ্টিৰ পৰা বিধায়কৰ টিকট লাভ কৰাৰ পাছত জয়যুক্ত হৈ প্ৰয়াত হিতেশ্বৰ শইকীয়াৰ মুখ্যমন্ত্ৰীৰ নেতৃত্বত মই ৰাজ্যিক শিক্ষা, গড়কাপ্তানী দপ্তৰৰ দায়িত্ব লাভ কৰি বৰগোহাঁইৰ লগত মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নয়নৰ দিশত আলোচনা কৰিবলৈ সুবিধা পালো। সেই সময়ত গোহাঁইদেৱে মোক প্ৰথমে মহাবিদ্যালয়ৰ গভৰ্নিং বডিৰ সদস্য হিচাবে মনোনীত কৰিলে। সেই সময়ত মহাবিদ্যালয়খনৰ একমাত্ৰ কলা শাখা আছিল। মই সেইকাৰণে

গভৰ্নিং বডিৰ উত্থাপন কৰিলো যে কেৱল কলা শাখা খুলিলেই নহ'ব, বিজ্ঞান শাখা নহ'লে আমাৰ গ্ৰামাঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল বিজ্ঞান শিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব। যিহেতু সোণাৰি অঞ্চলটো আহোম সম্প্ৰদায়, চাহ-জনজাতি আৰু অন্যান্য সম্প্ৰদায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে বসতিপূৰ্ণ। ইয়াৰ পাছত ক্ৰমান্বয়ে মোক মহাবিদ্যালয়খনৰ সভাপতি হিচাবে মনোনীত কৰে। শিক্ষা বিভাগে মোক এই দায়িত্ব দিয়াৰ পাছত তেতিয়া মই গভৰ্নিং বডিৰ উত্থাপন কৰিলো যে বিজ্ঞান শাখাটো আৰম্ভ কৰিব লাগে। সেই মৰ্মে আমি মাহে-মাহে লটাৰী যোগে ধন সংগ্ৰহ কৰি বিজ্ঞান শাখা খোলাৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰিলো। সেই লটাৰী ধনেৰে বিজ্ঞান শিক্ষকসকলক মাহেকীয়া মাননী দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল।

কেতিয়াবা কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাৰ শিক্ষকসকলক দৰমহা দিয়া পলম হ'লে গোহাঁইদেৱে মোৰ ঘৰলৈ গৈ টকা ধাৰে আনি শিক্ষকসকলক দৰমহা দিছিল। অধ্যক্ষ ডাঙৰীয়া এজন সামাজিক ব্যক্তি আছিল। ডেফিচিট কলেজৰ চাকৰি ইস্তফা দি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব বহন কৰিছিল। সেই সময়ত এইখনেই সোণাৰি

সমষ্টিৰ উচ্চ শিক্ষাৰ একমাত্ৰ অনুষ্ঠান আছিল। মই ২০০১ চনত ৰাজ্যিক মন্ত্ৰীৰ পৰা পূৰ্ণপৰ্য্যায়ৰ মন্ত্ৰী পদলৈ (Cabinet Minister) উন্নীত হোৱাৰ পাচত সেইসময়ত বিজ্ঞান শাখাবিলাক চৰকাৰীকৰণৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। সেই সুবিধা পাই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ নৰ্মচ (Norms) থকাৰ বাবে মই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাটো চৰকাৰী পৰ্য্যায়লৈ উন্নীত কৰিলো, তেতিয়াৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত চৰকাৰী বৰঙণি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিলো। সেই কাৰণে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন সোণাৰি অঞ্চলৰ এখন জাকত জিলিকা শিক্ষানুষ্ঠানলৈ পৰিণত হ'ল। সেই সময়ৰ শিক্ষকসকল তথা ৰাইজৰ যথেষ্ট বৰঙণি আছে। বিশেষকৈ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ বৰগোহাঁইদেৱৰ অহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টাৰ বাবে সকলো দিশতে শিক্ষানুষ্ঠানখন আগবঢ়াই নিবলৈ সক্ষম হৈছিল। যিসকল অধ্যক্ষই ইয়াৰ পাছত দায়িত্ব লৈছিল আৰু বৰ্তমান যিজনে দায়িত্ব লৈ আছে তেখেতও উন্নয়নৰ বাবে চেষ্টাৰ ক্ৰটি কৰা নাই। সেই বাবে মহাবিদ্যালয়খনে U.G.C. গ্ৰান্ট পাবলৈ সক্ষম হৈছে।

মহাবিদ্যালয়খনৰ পুৰণি স্মৃতিবিলাক মোৰ মানসপটত এতিয়াও চিৰসেউজ হৈ আছে। যেতিয়া সোণাৰিলৈ যাওঁ তেতিয়া যিসকলক লগ পাবোঁ মহাবিদ্যালয়খনৰ বৰ্তমান কেনে অৱস্থাত চলিছে তাৰ খবৰ লওঁ। কেতিয়াবা বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ গগৈদেৱৰ পৰা টেলিফোন যোগে খবৰ লওঁ। আজি মই অতি গৌৰৱাৱিত যে ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত প্ৰতিষ্ঠিত সোণাৰি

মহাবিদ্যালয়খন ৫০ বছৰ অতিক্ৰম কৰি সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি দিবলৈ সক্ষম হৈছে।

উল্লেখযোগ্য যে মোৰ কাৰ্যকালত দুটা ইচ্ছা আছিল যে চৰাইদেউ মহকুমাক জিলালৈ উন্নীত কৰা আৰু সোণাৰিত এখন ষ্টেডিয়াম নিৰ্মাণ কৰা। সেয়ে মোৰ বিধায়কৰ কাৰ্যকালতে চৰাইদেউক মহকুমাৰ পৰা জিলালৈ উন্নীত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। লগতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমীপতে এখন ষ্টেডিয়াম নিৰ্মাণ কৰি মোৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰিলো।

অহা ৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্টেম্বৰ ২০২২ তাৰিখে সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ উদ্‌যাপন কৰিবলৈ লোৱাৰ বাবে উদ্যোক্তাসকললৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। মোৰ সোঁৱৰণীত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ যিখিনি মানসপটত আছিল সেইখিনিকে লেখনিৰ যোগেদি দাঙি ধৰি সোণালী জয়ন্তীৰ উদ্‌যাপন সমিতিৰ সম্পাদক ড° কোঁৱৰদেৱকে প্ৰমুখ্য কৰি সমিতিৰ সকলো সদস্য, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দ এই সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাছিলো লগতে সকলো কাৰ্যসূচীৰ পূৰ্ণ সফলতা কামনা কৰিলো। ইয়াৰ লগতে সোণালী জয়ন্তী উপলক্ষত প্ৰকাশ পাব লগা স্মাৰক গ্ৰন্থখনৰ লেখনিসমূহে গুণগত শিক্ষাৰ বিকাশ, উপযুক্ত মানৰ সম্পদ গঢ় দিয়া আৰু সুস্থ-সৱল শৈক্ষিক বাতাবৰণ সৃষ্টিত অৰিহণা যোগাব বুলি আশা কৰিলো।

সদৌ শেষত শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলো। □

শৰৎ বৰকটকী : প্ৰাক্তন মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ; প্ৰাক্তন বিধায়ক, সোণাৰি বিধানসভা সমষ্টি আৰু প্ৰাক্তন সভাপতি, পৰিচালনা সমিতি, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰাৰম্ভিক ইতিবৃত্ত

ডিম্বেশ্বৰ গগৈ
(লিপিকাৰ : বিপ্লৱ জ্যোতি ৰাজখোৱা)

১৯৬৯ চনৰ কোনোবা এটা দিন। সেই বিশেষ দিনটোতে এক মহান উদ্দেশ্য আগত ৰাখি একেলগ হৈছিল চাৰিজন ব্যক্তি। সেই ব্যক্তিকেইজন আছিল সোণাৰিৰ ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক শ্ৰীডিম্বেশ্বৰ গগৈ, প্ৰয়াতসকল বানেশ্বৰ দত্ত, কাৰ্যালয় সহায়ক আব্দুল হান্নান আৰু ভজো অঞ্চলৰ সমাজসেৱক ৰবীন গগৈ। চাৰিওজন ব্যক্তিয়ে সেইদিনা সোণাৰিত এখন মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ কথা আলোচনা আৰু চিন্তা-চৰ্চা কৰি, সোণাৰিৰ গণ্যমান্য ব্যক্তি তথা অভয়পুৰ মৌজাৰ মৌজাদাৰ আৰু চাহ খেতিয়ক প্ৰয়াত কামাখ্যা প্ৰসাদ বৰুৱাক লগ কৰি, তেখেতক এই ক্ষেত্ৰত উদ্যোগ লৈ নেতৃত্ব দিবৰ বাবে অৱগত কৰাবলৈ তেখেতৰ বঙলাতে উপস্থিত হৈছিলগৈ।

ব্যক্তিকেইজনে কামাখ্যা প্ৰসাদ বৰুৱাক সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ বিষয়ে কথাষাৰ জনোৱাৰ লগতে তেখেতক সেই ক্ষেত্ৰত উদ্যোগ লৈ নেতৃত্ব দিবলৈ

অনুবোধ কৰে। কিন্তু বৰুৱাই এই কথাষাৰত আশ্চৰ্য প্ৰকাশ কৰি কয়- তোমালোকে সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰিবা! কেনেকৈ কৰিবা! মই এই ক্ষেত্ৰত দায়িত্ব ল'ব বা নেতৃত্ব দিব নোৱাৰো। তেখেতে আৰু ক'লে যে, সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় হ'লে আন ঠাইৰ পৰা ডিগ্ৰীধাৰী, উচ্চ শিক্ষিত মানুহ আহিব আৰু তেতিয়া আমাক কোনেও গুৰুত্ব নিদিব। এইদৰে কথাখিনি কৈ সেইদিনা তেখেত ভিতৰলৈ সোমাই গৈছিল।

এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে, সেই সময়ত সোণাৰিত এম. এ. পাছ কৰা বাদেই বি. এ. পাছ কৰা ব্যক্তিও যথেষ্ট নাছিল। কামাখ্যা বৰুৱাৰ কথাত তালৈ যোৱা ব্যক্তিকেইজন ক্ষুণ্ণ হৈছিল আৰু কিছু অপমানিতও বোধ কৰিছিল। সেয়ে তেওঁলোকে নিজৰ ভিতৰতে মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি এখন ৰাজহুৱা সভা আহ্বান কৰে। যিহেতু তেতিয়া সোণাৰিত এখনো ছপাশাল স্থাপন হোৱা নাছিল, সেয়ে তেওঁলোকে নিজ হাতে চিঠি লিখিয়েই

প্ৰায় দুশমান মানুহক সেই সভালৈ নিমন্ত্ৰণ কৰে।

সেই সভালৈ পূবে বৰহাটৰ পৰা পশ্চিমে মথুৰাপুৰলৈকে, উত্তৰে মাহমৰাৰ পৰা দক্ষিণে নামতোলালৈকে সমগ্ৰ অঞ্চল সামৰি বিভিন্ন জন গণ্যমান্য ব্যক্তি আৰু সেইসমূহ অঞ্চলৰ বিদ্যালয়সমূহৰ প্ৰধানসকলক নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। সেইমতেই এটা নিৰ্দিষ্ট দিনত প্ৰায় এশজন ব্যক্তি গোট খায় আৰু সোণাৰিৰ জিমখানা ফিল্ডত সভাখন অনুষ্ঠিত হয়। তাত গোট খোৱা সকলো মানুহেই সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় এখন প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সপক্ষে মত পোষণ কৰে। সেই সভাতে সোণাৰিৰ বিশিষ্ট ব্যক্তি প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মাক সভাপতি, চফাইৰ সমাজকৰ্মী প্ৰয়াত প্ৰদ্যুৎ কুমাৰ সিংহক সাধাৰণ সম্পাদক, শিক্ষক ডিম্বেশ্বৰ গগৈ আৰু প্ৰয়াত কনক বৰুৱাক যুটীয়া সম্পাদক হিচাপে লৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাপক প্ৰস্তুতি কমিটিখন গঠন কৰা হয়। সেই কমিটিয়ে প্ৰচাৰ কাৰ্য চলাই দান-বৰঙণি সংগ্ৰহ কৰি মহাবিদ্যালয়খনি প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত আগভাগ লয়।

এই ক্ষেত্ৰত সৰ্বাস্তঃকৰণেৰে সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱা মহানুভৱ ব্যক্তিসকল- সোণাৰি ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষকসকল সদ্যপ্ৰয়াত সুৰেশ দাস, শ্ৰীপ্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড (অৱসৰপ্ৰাপ্ত আই. এ. এছ. বিষয়া), শ্ৰীঅজিৎ কুমাৰ লাহন, প্ৰয়াতসকল গদাধৰ চুতীয়া, বিপিন দত্ত, বানেশ্বৰ দত্ত, যোগ শইকীয়া, আব্দুল হান্নান (কাৰ্যালয় সহায়ক), ৰবীন গগৈ (সমাজকৰ্মী, ভজো), প্ৰিয়নাথ শৰ্মা (প্ৰধান শিক্ষক, সোণাৰি নগৰ উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়), শান্তলাল আগৰৱালা (সোণাৰিৰ প্ৰতিষ্ঠিত ব্যৱসায়ী), আলতাৰ হুছেইন (ক্ৰীড়া সংগঠক, নাট্যকাৰ, অভিনেতা, সমাজকৰ্মী, সোণাৰি), প্ৰদ্যুৎ কুমাৰ সিংহ (সমাজকৰ্মী, চফাই), সুকুমাৰ বৰুৱা (প্ৰধান শিক্ষক, সাপেখাতী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়), শশীধৰ ফুকন (প্ৰধান শিক্ষক, বৰহাট উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়) আদি।

একে সময়তে কমিটিখনে মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা কৰা সন্দৰ্ভত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ লগতো যোগাযোগ কৰে। উল্লেখযোগ্য যে সেই সময়ত শিৱসাগৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ প্ৰয়াত পৰাগধৰ চলিহা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰীডাৰ আছিল। তেখেতক সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ বিষয়ে অনুসন্ধান কৰিবলৈ বিশ্ববিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই পঠিয়ায়। চলিহাদেৱ

সোণাৰিলৈ আহি প্ৰয়োজনীয় তথ্য অনুসন্ধান কৰি সন্তুষ্ট হয় আৰু প্ৰয়াত সুৰেশ দাসক এষাৰ কথা কৈছিল যে- “হেৰা ডেকা ল'ৰা, ইয়াত সকলো ফালৰ পৰা ইমান সুবিধা আছে, মই ইয়াত মহাবিদ্যালয় নহয়, এখন বিশ্ববিদ্যালয়কে পাতিলোহেঁতেন।”

সময়ত বিশ্ববিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত অনুমতি প্ৰদান কৰিবলৈ নীতি অনুযায়ী ১০,০০০ (দহ হাজাৰ) টকা জমা দিবলৈ পৰিচালনা সমিতিক জনায়।

এইসমূহ কথা বিশদভাৱে আলোচনা কৰিবলৈ ১৯৬৯ চনতে সোণাৰি নগৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত আকৌ এখন সভা অনুষ্ঠিত কৰে। সেই সভালৈ নিমন্ত্ৰিত হৈ অহা কামাখ্যা প্ৰসাদ বৰুৱাকে ৰাইজে নতুন কৈ পতা সমিতিখনৰ সভাপতি নিৰ্বাচন কৰে। কিন্তু তেখেতে সেই পদ গ্ৰহণ নকৰি সভা ত্যাগ কৰে। তেখেতৰ এই কাৰ্যত ৰাইজ অসন্তুষ্ট হয় আৰু পুনৰবাৰ সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ দৃঢ় সংকল্পবদ্ধ হয়।

সেই সময়তে শিৱসাগৰৰ প্ৰয়াত প্ৰফুল্ল কুমাৰ বৰুৱাই (সুন্দৰপুৰ চাহ বাগিচাৰ স্বত্বাধিকাৰী) অসম বিধান সভালৈ সোণাৰি সমষ্টিৰ পৰা প্ৰাৰ্থী হিচাবে থিয় দিয়াৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল। উক্ত সভাতে প্ৰফুল্ল বৰুৱাৰ অতি ঘনিষ্ঠ শান্তলাল আগৰৱালাই সেই কথাষাৰ ৰাইজক জনায় আৰু তেওঁকে সভাপতি নিৰ্বাচন কৰাতো উচিত হ'ব বুলি মত ব্যক্ত কৰে। সেই সভাতে পূৰ্বৰ প্ৰতিষ্ঠাপক প্ৰস্তুতি সমিতিখন ভঙ্গ কৰি এখন কাৰ্যকৰী কমিটি গঠন কৰে। সভাত প্ৰফুল্ল কুমাৰ বৰুৱাক সভাপতি, টংকেশ্বৰ বৰুৱাক উপ-সভাপতি, প্ৰদ্যুৎ কুমাৰ সিংহক সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে লৈ এখন ৩১ জনীয়া কমিটি গঠন কৰে।

সভা ভঙ্গৰ পিছত সেইদিনাই সন্ধিয়া শান্তলাল আগৰৱালাৰ সৈতে কমিটিৰ কেইগৰাকীমান সদস্য প্ৰফুল্ল বৰুৱাৰ শিৱসাগৰৰ বাসগৃহলৈ যায়, প্ৰফুল্ল বৰুৱা যিহেতু সেই সময়ত আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈ আছিল। তথাপি তেওঁ সোণাৰিৰ পৰা যোৱা কমিটিৰ ব্যক্তিকেইজনক ওচৰলৈ মাতি নি তেওঁলোক যোৱাৰ উদ্দেশ্যৰ বিষয়ে জানিবলৈ বিচাৰে। ব্যক্তিকেইজনৰ পৰা সকলো কথা জনাৰ পিছত বৰুৱাদেৱে ৰাইজৰ সিদ্ধান্ত মানি লয়।

প্ৰতিনিধি দলটোৱে তেতিয়া সেইসময়ত মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত অতি প্ৰয়োজনীয় হৈ থকা ১০.০০০ (দহ হাজাৰ) টকাৰ অনুদান এটা আগবঢ়াবলৈ

তেওঁক অনুৰোধ কৰে। বৰুৱাদেৱে সেই প্ৰস্তাৱো মানি লৈ শান্তলাল আগৰৱালাক তেওঁৰ হৈ উক্ত টকাখিনি প্ৰতিনিধি দলটোক দিবলৈ কয়। পিছদিনা যুটীয়া সম্পাদকে আৰু দুজনমানক লগত লৈ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত জমা দি আহেগৈ। কিছুদিনৰ পিছত উক্ত মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে বিশ্ববিদ্যালয়ে অনুমতি প্ৰদান কৰাৰ পিছত সোণাৰিবাসী আৰু সমগ্ৰ অঞ্চলৰ ৰাইজ উৎফুল্লিত হয়।

অৱশেষত ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় উদ্বোধন কৰাৰ বাবে দিন ধাৰ্য কৰি লগে লগে পূৰ্বৰ কাৰ্যকৰী কমিটিখন ভঙ্গ কৰি নতুনকৈ এখন মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি গঠন কৰে। এই সভাত প্ৰফুল্ল কুমাৰ বৰুৱাক সভাপতি, টংকেশ্বৰ বৰুৱাক উপ-সভাপতি, হৰনাথ শৰ্মাক কাৰ্যকৰী সভাপতি, গোলাপ বৰগোহাঁইক সম্পাদক, (অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়), ডিম্বেশ্বৰ গগৈ আৰু বিপিন দত্তক যুটীয়া সহকাৰী সম্পাদক হিচাপে সভাই মনোনীত কৰে। এই সমিতিয়ে মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা কৰা আৰু শিক্ষক নিযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ সিদ্ধান্ত লয়। কিন্তু সমস্যা হ'ল শিক্ষকক লৈ।

সেইসময়ত সোণাৰিৰ পৰা ১০ কিলোমিটাৰ নিলগৰ সৰুপথাৰ গাঁৱৰ স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰীধাৰী গোলাপ বৰগোহাঁই তিতাবৰৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ত উপাধ্যক্ষ পদত, মাহমৰা অঞ্চলৰ শ্ৰীৰবীন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ দিচাংপানী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত আৰু চফাইৰ শ্ৰীসুৰেশ দাস সোণাৰি ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত বিষয় শিক্ষক হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছিল।

এই তিনিওজন ব্যক্তিকে নৱগঠিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত গোলাপ বৰগোহাঁইক অধ্যক্ষ আৰু আন দুজনক প্ৰবক্তা হিচাবে যোগদান কৰিবলৈ ৰাইজে অনুৰোধ কৰে। তেওঁলোকেও উচ্চ শিক্ষাৰ দিশত সোণাৰিক আগবঢ়াই নিবলৈ আৰু অঞ্চলটোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভৱিষ্যত উচ্চ শিক্ষাৰ কথা চিন্তা কৰি, একোটা শকত অংকৰ দৰমহাৰ চাকৰিৰ পদ ইস্তফা দি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গুৰি ধৰিবলৈ মান্তি হয়। তেওঁলোকৰ লগতে মাৰ্ঘেৰিটাৰ পৰা শ্ৰমিক নেতা দীলেশ্বৰ তাঁতী, ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বিষয় শিক্ষক প্ৰয়াত গদাধৰ চুতীয়া, অজিৎ কুমাৰ লাহন, প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড (পিছলৈ অৱসৰপ্ৰাপ্ত আই.এ.এছ. বিষয়া) আৰু যোৰহাট কাকজানৰ শ্ৰীযুতা সোণমাই বৰা আদিয়ে মহাবিদ্যালয়খনত

শিক্ষাদান দিবলৈ আগবাঢ়ি আহে।

উল্লেখযোগ্য যে মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ ৭ মাহৰ পাছত, ১৯৭১ চনৰ মাৰ্চ মাহত এটা অনুদান বিচাৰি অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা বিভাগৰ মূৰব্বী ডি.পি.আই. কাশীনাথ শৰ্মাৰ লগত কৰ্তৃপক্ষই যোগাযোগ কৰিছিল। কিন্তু এনেধৰণৰ নতুনকৈ স্থাপন হোৱা অনুষ্ঠানক চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা কোনো অনুদান দিয়া নহয় বুলি তেওঁ মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষক জনায়। তেতিয়া মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই নাজিৰা বিধানসভা সমষ্টিৰ পৰা নিৰ্বাচিত হৈ যোৱা বিধায়ক হিতেশ্বৰ শইকীয়াৰ লগত যোগাযোগ কৰে।

সেইসময়ত শইকীয়াদেৱ অসম মন্ত্ৰীসভাৰ শিক্ষা বিভাগৰ ৰাজ্যিক মন্ত্ৰীৰ পদত আছিল। মন্ত্ৰী শইকীয়াই ডি.পি.আই. কাশীনাথ শৰ্মাক সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ক এটা অনুদান দিবৰ বাবে পৰামৰ্শ দিয়ে আৰু মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষকো ১৯৭১ চনৰ ৩১ মাৰ্চৰ ভিতৰত সেই সময়ৰ অসমৰ ৰাজধানী শ্বিলঙৰ ডি. পি. আই.ৰ কাৰ্যালয়লৈ গৈ তেখেতক লগ ধৰাৰ পৰামৰ্শ দিয়ে।

সেই মতেই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁই, যুটীয়া সম্পাদক ডিম্বেশ্বৰ গগৈ আৰু প্ৰয়াত বিপিন দত্ত শ্বিলঙলৈ যায় আৰু উক্ত দহ হেজাৰ টকাৰ অনুদানটো লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এনেদৰেই এচাম উদাৰ আৰু মহানুভৱ ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাত মহাবিদ্যালয়খনি দোপতদোপে উন্নতিৰ দিশত আগবাঢ়ি গৈ পূৰ্ণতাপ্ৰাপ্ত হৈ এক মহিমামণ্ডিত অনুষ্ঠানত পৰিণত হয়। এইখিনিয়েই সোণাৰিত মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰাৰম্ভিক জন্ম বৃত্তান্ত।

পিছত সেইসময়ৰ চৰকাৰ আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অনুমোদনক্রমে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি (গৰ্ভাণ্ড বডি) গঠন হয়। সেই সমিতিৰ সভাপতি হয় কামাখ্যা প্ৰসাদ বৰুৱা, উপ-সভাপতি টংকেশ্বৰ বৰুৱা আৰু সম্পাদক গোলাপ বৰগোহাঁই (অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়)। পূৰ্বৰ পৰিচালনা সমিতিয়ে এই সমিতিক সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰে।

বৰ্তমান সোণাৰি মহাবিদ্যালয় চৰাইদেউ জিলাৰ ভিতৰতে এখন সু-প্ৰতিষ্ঠিত আৰু আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয়। আৰম্ভণিৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বহু প্ৰতিভাবান ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সুশিক্ষাৰে শিক্ষিত হৈ ওলাই গৈছে আৰু নিজৰ ঠাই, নিজৰ দেশৰ লগতে দেশৰ বাহিৰতো

বিভিন্ন বৃত্তিত জড়িত আৰু নিয়োজিত হৈ সুচাৰুৰূপে জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আছে।

এই বৃত্তিবিলাকৰ ভিতৰত বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষক, বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ সন্মানীয় পদবীধাৰী, ৰাজনৈতিক নেতা, চিকিৎসক, লেখক, সংগীত শিল্পী, অন্যান্য সাংস্কৃতিক দিশৰ কৰ্মী, কাৰিকৰী প্ৰতিষ্ঠানৰ গুৰি ধৰোঁতা, বিভিন্ন ব্যৱসায়ী আদি বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

আমি আশাবাদী। সেয়ে আশা কৰিম ভৱিষ্যতেও এনেদৰে এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা শিক্ষার্থী ওলাই গৈ নিজৰ ঠাইৰ লগতে দেশৰো সুনাম অক্ষুণ্ণ ৰাখি সকলোকে গৌৰৱান্বিত কৰিব। আমাৰ কামনা সোণাৰি মহাবিদ্যালয় উত্তৰোত্তৰ উন্নতিৰ দিশত আৰু অধিক আগবাঢ়ি যাব।

উপসংহাৰ :

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠাৰ আঁৰৰ কথাখিনি স্মৃতিগ্ৰন্থখনিৰ বাবে লিখিতৰূপত দিয়াৰ কথা ক'বলৈ আমি এসময়ৰ শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুত ডিম্বেশ্বৰ গগৈ ছাৰৰ বাসগৃহলৈ গৈছিলোঁ। কাৰণ সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰথম পদক্ষেপ লোৱা চাৰিজন ব্যক্তিৰ ভিতৰত শ্ৰীযুত গগৈছাৰ অন্যতম আছিল। কিন্তু বৰ্তমান তেখেত শাৰীৰিকভাৱে অসুস্থ হৈ থকাৰ হেতুকে নিজে লিখিব নোৱাৰি শ্ৰুতলিপি আকাৰে আমাক যিখিনি কথা ক'লে, সেইখিনিকে আমি সদাশয় ৰাইজক অৱগত কৰাবৰ

বাবে এই প্ৰচেষ্টা ল'লোঁ। ইয়াত গগৈছাৰে তেখেতৰ স্মৃতিয়ে ঢুকি পোৱালৈকে কথাখিনি আমাক ক'লে। তাৰ ভিতৰত হয়তো কিছু বঢ়া-টুটাও হ'ব পাৰে। কাৰণ ছাৰৰ অসুস্থতা আৰু বয়স। আনহাতেদি যি চাৰিজন ব্যক্তিয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰথম পদক্ষেপ লৈ, চিন্তা-চৰ্চা কৰি সাহসেৰে আগবাঢ়িছিল সেই চাৰিজন ব্যক্তিৰ ভিতৰত একমাত্ৰ ডিম্বেশ্বৰ গগৈ ছাৰেই বৰ্তমান সোঁ-শৰীৰে আমাৰ মাজত আছে। আমি গগৈ ছাৰৰ সু-স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘ জীৱন কামনা কৰিলোঁ। এই কথাখিনি আমাক জনোৱাৰ বাবেও আমি তেখেতক জনালো অশেষ ধন্যবাদ।

আনহাতেদি এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথমৰস্থাৰ পৰাই বিভিন্ন দিশত উদ্যোগ আৰু দায়িত্ব লৈ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি যিসকল শিক্ষাগুৰুৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক পাঠদান কৰি তেখেতসকলৰ বহুমূলীয়া ত্যাগ, সেৱা, সময় আৰু সহায়-সহযোগ আগবঢ়ালে সেইসকলৰ প্ৰতিও আমি মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষৰ ফালৰ পৰা আগবঢ়ালোঁ আমাৰ অকুণ্ঠ শ্ৰদ্ধা আৰু অশেষ ধন্যবাদ।

মহাবিদ্যালয়খনি প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত আগভাগ লোৱা সৰহ সংখ্যক শুভাকাংক্ষী ব্যক্তিয়েই আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে আঁতৰি গৈছে। শেষত আমি সেইসকল মহানুভৱ ব্যক্তিৰ বিদেহী আত্মাৰ সদগতিৰ বাবেও পৰমজনাৰ চৰণত প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ। ধন্যবাদ। □

ডিম্বেশ্বৰ গগৈ : সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাকালৰ কাৰ্যকৰী সমিতিৰ যুটীয়া সম্পাদক। তেখেত এগৰাকী বিশিষ্ট লেখক।

বিপ্লৱ জ্যোতি ৰাজখোৱা : প্ৰশাসনিক সঞ্চালক, সোণাৰি জুনিয়ৰ কলেজ। তেখেত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ খেল বিভাগৰ সম্পাদক (২০০১-০২ বৰ্ষ) আৰু আলোচনী সম্পাদক (২০০২-০৩ বৰ্ষৰ) আছিল।

স্মৃতিৰ জোলোঙাৰ পৰা

সুৰেশ দাস

স্বামী বিবেকানন্দই কৈছিল, “স্বার্থশূন্য মানুহবোৰেই জগতৰ শক্তি আৰু আত্মত্যাগৰ বাবে প্ৰস্তুত মানুহবোৰেই জগতৰ সম্পদ’। সোণাৰিত এখন কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ক্ষণতো তেনে শক্তি আৰু সম্পদৰ অভাৱ নাছিল। তেনে শক্তি আৰু সম্পদ হৈ আগবাঢ়ি আহি যিসকল স্বনামধন্য ব্যক্তিয়ে সোণাৰিত উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানৰ অভাৱ দূৰ কৰি সোণাৰি কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, কলেজখনে জন্মৰ স্বৰ্ণজয়ন্তী বৰ্ষ গৰকাৰ এই শুভক্ষণত শক্তি আৰু সম্পদ স্বৰূপ সেইসকল প্ৰয়াত আৰু জীৱিত ব্যক্তিলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনোৱাৰ লগতে অনুষ্ঠানখনৰ জন্মলগ্নৰ পৰাই নিজকে জড়িত কৰি সুদীৰ্ঘ ৩০ (ত্ৰিশ) টা বছৰৰ কৰ্মজীৱন কটাই যোৱা ২০ টা বছৰ অৱসৰীয়া জীৱন কটাই কলেজখনৰ জন্মৰ স্বৰ্ণজয়ন্তী বৰ্ষটো উপভোগ কৰিবলৈ ইমানখিনি আয়ুস দিয়াৰ বাবে পৰমেশ্বৰৰ ওচৰত মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখত জন্মগ্ৰহণ কৰা অনুষ্ঠানটিত আৰম্ভণিৰ পৰাই প্ৰথমে উপাধ্যক্ষ আৰু ১৯৯৬ চনৰ ১ নৱেম্বৰৰ পৰা ২০০০ চনৰ ৩১ জানুৱাৰী পৰ্যন্ত অধ্যক্ষ হিচাবে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰাৰ এই সুদীৰ্ঘ কালছোৱাত লাভ কৰা অনুভৱ আৰু অভিজ্ঞতাৰ স্মৃতিবোৰে আজি মনটোত দোলা দিছেহি। এনে এটা আৱেগিক ক্ষণত বহু আনন্দদায়ক স্মৃতিক মোৰ স্মৃতিৰ জোলোঙাৰ পৰা উলিয়াই চাবলৈ অকণমান প্ৰয়াস কৰিছোঁ।

নামৰূপ, মৰাণ আৰু গড়গাঁৱত একোখনকৈ কলেজ স্থাপন কৰাৰ বহু আগতেই সোণাৰিত এখন কলেজ প্ৰতিষ্ঠা হ’ব লাগিছিল কাৰণ ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় শক্তি আৰু সম্পদৰ অভাৱ ইয়াত নাছিল। কিন্তু বিভিন্ন কাৰণত সেইটো হৈ উঠা নাছিল। তাৰ মূল কাৰণ এটা মোৰ দৃষ্টিত ধৰা পৰিছিল যিটো বহুতৰ বাবে সত্য নহ’বও পাৰে। এখন কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ যাওঁতে প্ৰথমতে সাধাৰণতে কলা শাখা বা বাণিজ্য শাখাটোকে বাচি লোৱা হয়। সোণাৰিত কলা

শাখাটোকে বাচি লৈছিল যদিও ইয়াৰ বিভিন্ন বিভাগত পাঠদান কৰিবলৈ, বিশেষকৈ প্ৰথম অৱস্থাত অবৈতনিক ভাৱে, কাৰ্য সম্পাদন কৰিব পৰাকৈ স্থানীয় ভাৱে স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰীধাৰী ব্যক্তিৰ অভাৱ আছিল। যি দুই চাৰিজন আছিল তেওঁলোক অন্য ঠাইৰ কলেজত শিক্ষাদান কৰি স্থায়ীভাৱে তাত জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আছিল নতুবা বিভিন্ন কাৰণত অবৈতনিক ভাৱে কাম কৰিবলৈ অপাৰগ আছিল। এনেবোৰ কাৰণতে হয়তো সোণাৰিত এখন কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰাত পলম হৈছিল। কিন্তু সৌভাগ্যবশতঃ এনেবোৰ অভাৱ দূৰ কৰি কলেজ প্ৰতিষ্ঠাৰ এটা সুযোগ আহিল ১৯৬৭ চনত। সেই বছৰ সোণাৰিৰ একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়খনক উচ্চতৰ মাধ্যমিকলৈ উন্নীত কৰা হয়। ইয়াৰ ফলত বিদ্যালয়খনত কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাৰ বিভিন্ন বিষয়ৰ বাবে স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰীধাৰী শিক্ষকসকলক নিযুক্তি দিয়া হয়। গতিকে সোণাৰিতে কলা শাখাৰ এখন কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ চিন্তা চৰ্চা কৰি থকা ব্যক্তিসকলৰ অন্তৰত আশাৰ সঞ্চার হয়, কাৰণ কলেজখনৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰাৰম্ভিক অৱস্থাতে সেই শিক্ষকসকলে তেওঁলোকৰ কৰ্মস্থলী ছুটীৰ পিছত বা প্ৰয়োজন সাপেক্ষে তেখেতসকলৰ আজৰি সময়ত কলেজখনলৈ আহি শিক্ষাদান কৰি কলেজখনৰ পাঠদান প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰাত সহায় কৰি দিবলৈ তেখেতসকলক অনুৰোধ কৰিবলৈ কলেজ প্ৰতিষ্ঠাত উদ্যোগ লোৱা ব্যক্তিসকলে সুবিধা পালে। সেইদৰে তেখেতসকলে শিক্ষকসকলৰ পৰা নিশ্চিত সঁহাৰি পাই পূৰ্ণোদ্যমে কলেজখন আৰম্ভ কৰাৰ কামত অগ্ৰসৰ হয়। সৌভাগ্যক্ৰমে, আমি আৰু মোৰ দুই এজন বন্ধুৱে ১৯৬৮ চনৰ পৰা সেই বিদ্যালয়খনত শিক্ষক হিচাবে কৰ্মৰত হৈ আছিলোঁ। কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আমালৈ আগবঢ়োৱা অনুৰোধৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই আমি বহু কেইজন শিক্ষকে সকলো প্ৰকাৰে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই কলেজৰ গঠন প্ৰক্ৰিয়াত মনে-প্ৰাণে নিজকে অৰ্পণ কৰিলোঁ। ইয়াৰ পাছত কলেজখনৰ আৰম্ভণিৰ প্ৰক্ৰিয়া ১৯৭০

চনত হয়। আমি ইতিমধ্যে যদিও কলেজৰ পুঁজি গঠনকে ধৰি বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ আনুষ্ঠানিকভাৱে কলেজৰ শিক্ষক হৈ উঠা নাছিলোঁ। ১৯৭০ চনত মই আৰু প্ৰণৱ খাউণ্ডে স্কুলৰ সেই পদবীৰ পৰা ইস্তফা দি কলেজখনৰ প্ৰৱক্তা হিচাপে যোগদান কৰোঁ। লগতে অসমীয়া বিভাগৰ বাবে সোণমাই বৰা, অৰ্থনীতি বিভাগত দিলেশ্বৰ তাঁতী (যি অলপ দিনৰ পিছত ডুমডুমা সমষ্টিৰ বিধায়ক হোৱাত ইস্তফা দিলে) আৰু সুদূৰ বহাৰ পৰা আহি শিক্ষা বিভাগত কমলৱতী দাসে যোগদান কৰে। বুৰঞ্জী বিভাগত আৰু ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত ক্ৰমান্বয়ে প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড আৰু মই যোগদানৰ লগে লগে ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টৰ পৰা কলেজৰ শিক্ষাবৰ্ষ আৰম্ভ হয়। ইতিমধ্যে আমাক নেতৃত্ব দিবৰ বাবে তিতাবৰ কলেজত সুদীৰ্ঘ ১০ টা বছৰ শিক্ষাদানৰ অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱে অধ্যক্ষ হিচাবে যোগদান কৰিছিল। তেখেতৰ নেতৃত্বত কলেজখনৰ জীৱন যাত্ৰা আৰম্ভ হয় আৰু আমি তেখেতৰ সহায়ক হৈ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত, বিভিন্ন সময়ত কাম কৰাৰ বহু স্মৃতিৰে আমাৰ মনৰ ভঁৰাল এতিয়াও ভৰি আছে আৰু আজি সেইবোৰ সুঁৱৰি পুলকিত হৈছোঁ। এইখিনিতে উল্লেখযোগ্য যে কলেজখনৰ গঠন প্ৰক্ৰিয়া এই পৰ্যায়ত উপনীত হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত মুখ্য অৱদান আছিল ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সাঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ, কাৰণ যিসকল সদাশয় ব্যক্তিয়ে কলেজখন গঢ়াত বিশেষভাৱে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল সেইসকল ব্যক্তিৰ ভিতৰত অন্যতম আছিল এইখন বিদ্যালয়ৰ তিনিজন আমাৰ জ্যেষ্ঠ সহকৰ্মী শিক্ষক। তেওঁলোক হৈছে শ্ৰীডিনেশ্বৰ গগৈ আৰু প্ৰয়াত কনক চন্দ্ৰ বৰুৱা যি কলেজৰ প্ৰস্তুতি পৰ্বৰ পৰাই সম্পাদক, যুটীয়া সম্পাদক হিচাবে পৰিচালনা সমিতিখন চলাই নিছিল আৰু আনজন আছিল প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ দত্ত যি পিছৰ পৰ্যায়ত সম্পাদক হিচাবে কাৰ্য সম্পাদন কৰিছিল। এই তিনিজন ব্যক্তিৰ অৱদান কলেজৰ ইতিহাসত যুগমীয়া হৈ থাকিব। এইকেইজন ব্যক্তি আমাৰ সহকৰ্মী হোৱাৰ হেতুকে কলেজত যোগদান কৰাৰ বহু আগৰে পৰাই কলেজখনৰ গঠন প্ৰক্ৰিয়াত পুঁজি গঠনকে ধৰি বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা পাইছিলোঁ। এইখিনি কৰিবলৈ যাওঁতে বহু সময়ত আমি ছুটী আদি লোৱাত বা সময়তকৈ আগতেই স্কুল এৰি যাবলৈ অনুমতি দিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিছিল সেই সময়ৰ স্কুলৰ অধ্যক্ষ, বিখ্যাত শিক্ষাবিদ, সাহিত্যিক, সাংবাদিক আমাৰ শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰয়াত পৰনাথ শৰ্মাদেৱে। তেখেতেও সদায়ে কামনা কৰিছিল যে তেখেতৰ স্কুলখনৰ দৰে আন এখন উচ্চ

শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানো সোণাৰিত গঢ়ি উঠক। এই আপাহতে প্ৰয়াত শৰ্মা ছাৰ, বিপিন দত্ত আৰু কনক বৰুৱাদেৱলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনালোঁ।

এখন অনুষ্ঠান গঢ়ি উঠাৰ ক্ষেত্ৰত অতি প্ৰয়োজনীয় বস্তুটোৱেই হৈছে পুঁজি। কলেজত আনুষ্ঠানিকভাৱে যোগদান কৰাৰ বহু আগৰে পৰা স্কুলখনৰ বহুকেইজন সহকৰ্মীৰ সৈতে ছুটীৰ পিছত সোণাৰিৰ আশে-পাশে থকা বাগানসমূহত ঘৰে ঘৰে গৈ পুঁজি সংগ্ৰহ কৰিবলৈ আমি চাইকেল যাত্ৰা কৰিছিলোঁ। এনে কৰোঁতে বহুতো আমোদজনক ঘটনা সংঘটিত হৈছিল। তাৰে এটাৰ এইখিনিতে উল্লেখ কৰাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰিলোঁ। ঘটনাটো এনেধৰণৰ - এদিন দিনটো সঠিক মনত নাই, মোৰ সহকৰ্মী বন্ধু কেইজনমান লগ হৈ ওচৰৰ টাওকাক বাগানৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ ঘৰে ঘৰে গৈ কলেজখনৰ বাবে অৰ্থ সংগ্ৰহ কৰি মোৰ চফাইৰ ঘৰলৈ যাওঁতে ঘটনাটো ঘটিছিল। বাগিছাবোৰত অৰ্থ সংগ্ৰহ কৰি চাইকেলেৰে ঘৰলৈ যাওঁতে সদায়ে ৰাতি হোৱাৰ বাবে উজ্জ্বল পোহৰ দিয়া দামী জাপানী ডাইনেমু লাইট এটা চাইকেলত লগাই লৈছিলোঁ। ঘটনাৰ দিনা সোণাৰিৰ পৰা ঘৰ অভিমুখে যাওঁতে ৰাতি প্ৰায় ১২ টা বাজি গৈছিল। চাইকেলেৰে উজ্জ্বল লাইট জ্বলাই গৈ থাকোঁতে সোণাৰি পুখুৰীৰ এটা পাৰৰ পাতলীয়া হাবিৰ মাজত এটা নাহৰফুটুকী বাঘৰ সন্মুখীন হওঁ। মোৰ চাইকেলৰ উজ্জ্বল পোহৰক বন বজাই মটৰ গাড়ী বুলি ভয় খাই লাহেকৈ পথৰ কাষতে বহি দিয়ে যদিও তাৰ চকু দুটা লাইটৰ পোহৰত ইমান ৰঙা হৈ জ্বলি উঠা দেখি মই টেটুফালি চিঞৰ এটা মাৰি হিন্দী বোলছবিৰ বিভিন্ন গীতৰ সংমিশ্ৰণত এটি নতুন গীত ও সুৰত গাবলৈ ধৰি ইমান তীব্ৰ বেগেৰে চাইকেল চলাবলৈ ধৰিলোঁ যে বেছি ভল্টেজ সৃষ্টি হৈ মোৰ ডাইনেমু লাইটৰ বাল্বটো ফিউজ হোৱাৰ লগতে ময়ো সম্পূৰ্ণ ফিউজ হৈ ঘামি জামি নাফুক বাগিচা পোৱাতহে আন্ধাৰে মুহাৰে উশাহ লৈছিলোঁ। এই ঘটনাটো আজিও মনত পৰিলে আনন্দ পাওঁ যদিও বন ৰজাৰ নিশ্চিত আক্ৰমণৰ পৰা সেইদিনা ভগৱানে মই এটা সং কামত ব্ৰতী হৈ থকাৰ বাবেই ৰক্ষা কৰিলে বুলি অনুভৱ কৰোঁ। সেইদিনাৰ পৰা কলেজৰ কামত ঘূৰোঁতে কাৰোবাৰ পৰা কেতিয়াবা সমালোচনাৰ সন্মুখীন হ'লেও মই তাক গণ্য নকৰা হ'লো কাৰণ সংকামত ব্ৰতী হ'লে ভগৱানেই সহায় কৰা নহয় হিংস্ৰ বনৰীয়া জন্তুৱেও কোনো অপকাৰ নকৰে।

অধ্যক্ষকে ধৰি আন আন বিভাগৰ প্ৰবক্তাৰ নিযুক্তিৰ পৰ্ব দুটাৰ এটা গত লগাত শিক্ষাদান আৰম্ভ কৰিবৰ বাবে এটা ঘৰ আৰু প্ৰয়োজনীয় মাটি আদিৰ বাবে চিন্তা

চৰ্চা আৰম্ভ হয় আৰু সোণাৰি নগৰৰ মাজ মজিয়াতস্থিত সোণাৰি ক্লাব ঘৰটোৰ বাবে যোগাযোগ কৰি অস্থায়ীভাৱে কলেজৰ পাঠদান কৰিবলৈ অসম চৰকাৰৰ ৰাজহ বিভাগৰ পৰা অনুমতি পোৱা হয় আৰু কলেজৰ শ্ৰেণীকোঠা, অধ্যক্ষ/উপাধ্যক্ষৰ কোঠা, সাধাৰণ কাৰ্যালয় আৰু গ্ৰন্থাগাৰ উক্ত ঘৰটোতে আৰম্ভ হয়। সেয়ে উক্ত ঘৰটো আৰু সংলগ্ন মাটিৰ এটা অংশ স্থায়ীভাৱে কলেজক দিবলৈ আবেদন জনোৱাত চৰকাৰে মান্তি হৈ তাক প্ৰদান কৰে। কিন্তু এই প্ৰক্ৰিয়াটোত ঘটা এটা আমোদজনক ঘটনাক উল্লেখ কৰাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰিলোঁ। উক্ত ক্লাব ঘৰটো আৰু ইয়াৰ সংলগ্ন মাটি প্ৰায় ৪৩ বিঘা এটা সময়ত যোৰহাট চাহ কোম্পানীৰ অধীনত আছিল। সেই মাটিখিনি আৰু ঘৰটো যেতিয়া কোম্পানীটোৱে বিক্ৰী কৰিবলৈ ওলালে তেতিয়া তদানীন্তন মুখ্যমন্ত্ৰী বিমলা প্ৰসাদ চলিহাদেৱে সেই গৃহ আৰু মাটিখিনি চৰকাৰৰ নামত কিনি থলে যাতে কোনো ব্যক্তি বা অনুষ্ঠানে বা ব্যৱসায়ী গোষ্ঠীয়ে ভৱিষ্যতে কিনিব নোৱাৰে। এই ঘৰ আৰু মাটিখিনি কলেজৰ আবেদনমৰ্মে অস্থায়ীভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ অনুমতি দিছিল অসম চৰকাৰৰ ৰাজহ বিভাগে। কিন্তু পিছত উক্ত ঘৰ আৰু মাটি স্থায়ীভাৱে কলেজক প্ৰদান কৰিবলৈ যাওঁতেহে ধৰা পৰে যে সেই মাটি আৰু ঘৰৰ প্ৰকৃত মালিক অসম চৰকাৰৰ সাধাৰণ প্ৰশাসন বিভাগহে, ৰাজহ বিভাগ নহয়। সাধাৰণ প্ৰশাসন বিভাগৰ অধীনৰ মাটি বিনামূলীয়াকৈ কোনো অনুষ্ঠান বা প্ৰতিষ্ঠানক দান কৰিব নোৱাৰে যাৰ ফলত চৰকাৰে ধাৰ্য কৰি দিয়া এটা মূল্য দিয়াতহে মাটি আৰু ঘৰৰ মালিকীস্বত্ব কলেজে লাভ কৰে। মালিক নোহোৱাকৈয়ে আনৰ মাটিক ৰাজহ বিভাগে দান হিচাপে আগবঢ়াবলৈ যোৱা কাৰ্য আমোদজনক হৈছিল, কিন্তু ইয়াৰ লগত জড়িত আন এটা দিশ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে বহু বছৰৰ আগতেই নিজৰ দূৰদৰ্শিতাবে মাটিখিনি সাধাৰণ প্ৰশাসন বিভাগৰ নামত চলিহাদেৱে কিনি ৰখাৰ ব্যৱস্থা নকৰা হ'লে হয়তো কাহানিবাই সেইখিনি কোনো ব্যক্তি বা ব্যৱসায়ীৰ হাতলৈ গ'লহেঁতেন আৰু সোণাৰি নগৰৰ মাজ মজিয়াত সোণাৰি খেলপথাৰ গঢ় লৈ নুঠিলহেঁতেন। এই বিষয়টো মোৰ স্মৃতিত আজিও সজীৱ হৈ আছে এইটো কাৰণে যে সেই সময়ৰ ৰাজনীতিক ব্যক্তিসকল বা জনপ্ৰতিনিধিসকল কিমান জ্ঞানী আৰু দূৰদৰ্শী আছিল। তেওঁলোকৰ দূৰদৰ্শিতা আৰু ৰাইজৰ প্ৰতি থকা শ্ৰদ্ধা আৰু দায়বদ্ধতাক সুঁৱৰি আজিও শ্ৰদ্ধাত মোৰ মূৰ দোঁ খায়।

কলেজৰ গঠন প্ৰক্ৰিয়াৰ প্ৰাৰম্ভিক অৱস্থাবে পৰা বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান আৰু ব্যক্তিয়ে আগবঢ়োৱা অৱদানৰ স্মৃতি আজিও মোৰ মনত সজীৱ হৈ আছে। এইক্ষেত্ৰত অসম চাহ মজদুৰ সংঘৰ সোণাৰি শাখাৰ নাম উল্লেখ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰি। অসম চাহ মজদুৰ সংঘৰ সোণাৰি শাখাৰ বিষয়ববীয়া প্ৰয়াত ফটিক চন্দ্ৰ বৰঠাকুৰ, ৰামেশ্বৰ ধানোৱাৰ, বিষ্ণু তাঁতী আদিয়ে কলেজৰ পুঁজি টনকিয়াল কৰিবৰ বাবে এটি অভিলাসী আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছিল। এই আঁচনি মৰ্মে সোণাৰি চাকুলৰ অধীনৰ চাহ বাগিছাসমূহৰ মজদুৰ ভাইসকলৰ প্ৰত্যেকৰে সাপ্তাহিক দৰমহাৰ পৰা ন্যূনতম ২৫ পইচাকৈ কলেজৰ পুঁজিলৈ দান হিচাবে সংগ্ৰহ কৰিবলৈ বগিছাৰ পৰিচালকসকলক নিৰ্দেশ দিয়াত কিছু টকা কলেজে লাভ কৰিছিল যদিও বিভিন্ন কাৰণত আঁচনিখনে পূৰ্ণতা লাভ নকৰিলে। তথাপিও মজদুৰ ভাইসকলৰ পৰা কিঞ্চিৎ পৰিমাণৰ হ'লেও অৰিহণা পাই আমি ধন্য মানিছিলোঁ আৰু সেইখিনি তেখেতসকলৰ কলেজৰ প্ৰতি আশীৰ্বাদ বুলিয়েই গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ।

দ্বিতীয়তে, কলেজৰ পুঁজি গঠনৰ ক্ষেত্ৰত বহুকেইজন চৰকাৰী বিষয়াই আমাক সহায় কৰাৰ স্মৃতি আজিও সজীৱ হৈ আছে। এইক্ষেত্ৰত সকলোৰে নাম লোৱাটো সম্ভৱ নহ'লেও সমবায় বিভাগৰ সেই সময়ৰ বিষয়া প্ৰয়াত মানিক বৰাৰ নাম নল'লে অন্যায হ'ব। কলেজৰ পুঁজি গঠনৰ বাবে এই অঞ্চলৰ গাঁৱে গাঁৱে গৈ আমি ধান সংগ্ৰহ কৰিছিলোঁ আৰু বৰাদেৱে নিজে আগ ভাগলৈ সংগৃহীত ধানখিনি সমবায় বিভাগলৈ ক্ৰয় কৰি তাৰ মূল্য কলেজৰ পুঁজিত জমা কৰিছিল। তেখেতৰ অৱদান আমি পাহৰিব নোৱাৰোঁ।

তৃতীয়তে, কলেজৰ পুঁজি গঠনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি চৰকাৰী অনুদান আদিকে ধৰি বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত আৰম্ভণিৰ পৰাই বিভিন্ন উপায়েৰে আমাৰ সহায় কৰি অহা প্ৰাক্তন শিক্ষামন্ত্ৰী তথা সোণাৰি সমষ্টিৰ প্ৰাক্তন বিধায়ক শ্ৰীশৰৎ বৰকটকীদেৱক আমি সদায় সোঁৱৰিম। তেখেতৰ বিশেষ উদ্যোগতে কলেজত ১৯৮৪ চনত বিজ্ঞান শাখা খোলাটো সহজ হৈ পৰিছিল। এই সংক্ৰান্ততে তেখেতে উদ্যোগ লৈ বিশ্বৰ আগশাৰীৰ অৰ্থনীতিবিদসকলৰ অন্যতম ড° মনমোহন সিংদেৱক মোৰ অধ্যক্ষতাৰ কাৰ্যকালতে কলেজলৈ অনাত তেখেতক কলেজৰ ফালৰ পৰা উত্থা আদৰ্শণি আৰু সম্ভাষণ জনোৱা হৈছিল। নিজে এজন অৰ্থনীতিবিদ হোৱাৰ বাবে আমাৰ কলেজৰ অৰ্থনীতি বিভাগৰ অধ্যাপক অপৰ্ন কুমাৰ

বৰুৱাৰ লগত অর্থনীতি সম্পৰ্কীয় পতা সেইদিনাৰ কথা-বতৰাবোৰ আজিও মনত পৰে। শ্ৰীসিংদেৱ তেতিয়া ৰাজ্যসভাৰ সদস্য হোৱাৰ হেতুকে তেখেতৰ সমষ্টি উন্নয়ন পূঁজিৰ পৰা কলেজৰ এটা ছাত্ৰাবাস নিৰ্মাণ কৰিবলৈ ১০ লাখ টকাৰ এটা অনুদান আগবঢ়াই আমাক ধন্য কৰিছিল। সেই স্মনামধন্য ব্যক্তিজন কালক্রমত ভাৰতৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী হৈ পৰাত তেখেতৰ ভ্ৰমণৰ সেইদিনটো কলেজৰ ইতিহাসৰ এটা স্মৰণীয় দিন হৈ পৰে।

চতুৰ্থতে, কলেজৰ পূঁজি গঠনৰ ক্ষেত্ৰত, বিশেষকৈ কলেজৰ গৃহ নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত অৰিহণা যোগোৱা ভ্ৰাম্যমান গোষ্ঠী 'কহিনুৰ' আৰু 'আৱাহন থিয়েটাৰ'ৰ প্ৰয়োজক ৰতন লহকৰ আৰু কুঞ্জ ৰয়ক আমি পাহৰিব নোৱাৰোঁ। এই প্ৰসঙ্গতে, কলেজৰ পূঁজি গঠন কৰাৰ বাবে নিজৰ সুৰদি কৰ্ঠ নিগৰাই গীত পৰিবেশন কৰা অসম আৰু অসমীয়াৰ হিয়াৰ আমঠু সুধাকৰ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱলৈ কলেজ পৰিয়ালৰ অতীত আৰু বৰ্তমানৰ সমূহ সদস্যৰ হৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনালোঁ।

এনেদৰে বিভিন্ন জ্ঞানপিপাসু, গুণী-জ্ঞানী সুহৃদয় ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টা আৰু নিঃস্বার্থ ত্যাগৰ বিনিময়ত গঢ়ি উঠা সোণাৰি কলেজখনত পাৰ কৰা সুদীৰ্ঘ ৩০ বছৰীয়া কৰ্মজীৱনত মোৰ সান্নিধ্যলৈ অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত গঢ়ি উঠা মোৰ মধুৰ সম্পৰ্কক আজিও মই আনন্দৰে সোঁৱৰোঁ। সেই সময়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অমায়িক ব্যৱহাৰ, সুস্থ চিন্তাধাৰা, অনুসন্ধিৎসু মনৰ কথা আজিও মনত পৰে। তেওঁলোকৰ সান্নিধ্যত গঢ়ি উঠা বহু স্মৃতিৰে মোৰ মনৰ ভঁৰাল চহকী হৈ আছে। খেল-ধেমালি, গান-ৰাজনা আদিত মোৰ অলপ ৰাপ থকাৰ বাবেই হয়তো শ্ৰেণীকোঠাৰ বাহিৰতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সান্নিধ্য মই বেছিকৈ লাভ কৰিছিলোঁ বুলি মোৰ ধাৰণা হয়। এনে বহু অনুভূতি বা উপলব্ধিৰ স্মৃতি বিজড়িত কাহিনীৰ বৰ্ণনা কৰি শেষ কৰিব নোৱাৰি। মোৰ জীৱন পৰিক্ৰমাত সোণাৰি কলেজে যি ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে সেয়া অতুলনীয়। প্ৰথমতে এখন উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানৰ জন্মলগ্নৰ পৰাই ময়ো জড়িত হোৱা মোৰ সৌভাগ্য। দ্বিতীয়তে, এজন প্ৰবক্তা হোৱাৰ যি কল্পনা আছিল তাক বাস্তৱ ৰূপ দিয়াৰ উপৰিও জীৱিকাৰ পথে

মুকলি কৰি দিলে সোণাৰি কলেজেই। তৃতীয়তে, কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটোতে (৫আগষ্ট, ১৯৭০) মোৰ বৈবাহিক জীৱন আৰম্ভ কৰিবৰ বাবে মোৰ ভাৰি সহধৰ্মিনীৰ লগত চিনাকী হোৱাৰ সুবিধা দিলে আৰু ১৯৭৫ চনৰ বিবাহৰ পাছত কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠাপক গ্ৰন্থগাৰিকা হিচাবে নিযুক্তি পাই তেওঁ মোৰ সহকৰ্মীও হৈ পৰিল। চতুৰ্থতে, মোৰ দুই পুত্ৰই এইখন কলেজতে শিক্ষাগ্ৰহণ কৰি জীৱন গঢ়ি এতিয়া সুখে-শান্তিৰে কৰ্মজীৱন উপভোগ কৰি আছে।

সামৰণিত এটা কথা উল্লেখ কৰিব বিচাৰো যে আজিৰ পৰা পঞ্চাশ বছৰৰ পূৰ্বে যি পৰিবেশ, পৰিস্থিতি আৰু প্ৰয়োজনৰ খাতিৰত সোণাৰি কলেজ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল, আজি সেই পৰিবেশ পৰিস্থিতিৰ আমূল পৰিবৰ্তন ঘটিছে। আধুনিক বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাই মানুহৰ চিন্তাধাৰা, ধ্যান-ধাৰণা, আৰ্থিক, সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থা আদি সকলো দিশতে প্ৰভাৱ পেলাইছে। গতিকে সোণাৰি অঞ্চলৰ দৰে পিছপৰা সকলো অঞ্চলতে বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰতা বৃদ্ধিৰে নতুন নতুন বৈজ্ঞানিক আৱিষ্কাৰসমূহৰ লগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা সমাজখনক পৰিচয় কৰাই দি সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ ব্যক্তিৰ অন্তৰত বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গী গঢ়ি তুলিব পাৰিলেহে এই বিশ্বায়নৰ যুগত আমাৰ এই পিছপৰা অঞ্চলবোৰৰ উত্তৰণ হ'ব। আমি ভাবো, এনেবোৰ কৰাৰ দায়িত্ব ল'ব লাগিব আজিৰ নৱ প্ৰজন্মই আৰু তেতিয়াই তেওঁলোক হৈ পৰিব সমাজৰ প্ৰকৃত শক্তি আৰু সম্পদ। লগতে তেওঁলোকে সদায়ে মনত ৰাখিব লাগিব - Nothing meaningful was ever achieved without some sacrifices.

আজি মোৰ জীৱনৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত সোণাৰি কলেজৰ স্বৰ্ণজয়ন্তীৰ এই শুভক্ষণত অনুষ্ঠানটিৰ লগত মোৰ সম্বন্ধৰ বিভিন্ন দিশ সুঁৱৰি আৰু ফাঁহিয়াই চাই আনন্দত আপ্লুত হৈ পৰিছোঁ। আজিৰ এই পৰিত্ৰ ক্ষণত সদৌ শুভাকাঙ্ক্ষী ৰাইজলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জনাইছোঁ আৰু কলেজখনৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিছোঁ।

হে, মোৰ প্ৰাণৰ সোণাৰি কলেজ! তোমাক নমস্কাৰ। □

সুৰেশ দাস : অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। তেখেত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যাপক।

পুৰণি স্মৃতি

সোনমাই বড়া

১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত সোণাৰি কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। মই সেই চনৰ আগষ্টৰ ১০ তাৰিখত এম. এ. ফাইনেল পৰীক্ষা দি ঘৰলৈ আহো। সোণাৰিৰ পৰা মোৰ আত্মীয় ভাই শ্ৰীদেবেশ্বৰ বৰুৱা যোৰহাটলৈ গৈ মোক লৈ আহে। কাৰণ অসমীয়া বিভাগত প্ৰাৰ্থী নাছিল বাবে মই ফাইনেল পৰীক্ষা দি অহা খবৰ পাই লৈ আহে। মই আগষ্টৰ ২০ তাৰিখে কলেজত যোগ দিওঁ। সেইসময়ত সোণাৰিখনত জনসংখ্যা কম আছিল আৰু হাবি আছিল। প্ৰথমতে বৰ অশান্তি লাগিছিল। আমাৰ কলেজ আৰম্ভ হৈছিল ইংৰাজৰ দিনৰ এটা ক্লাৱ ঘৰত। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বেছি নাছিল, ৰাতিও এটা ক্লাছ চলিছিল। ৰাতিৰ ক্লাছত সকলোবিলাক বিভিন্ন অফিচত কাম কৰা কৰ্মচাৰী আছিল। মই প্ৰথমতে চফ্ৰাইৰ পৰা অহা-যোৱা কৰিছিলো। চফ্ৰাইৰ বাগানত মোৰ ককাইদেৱে কাম কৰিছিল। কিন্তু অলপ দিনৰ পাছত দক্ষিণ সোণাৰিত স্বৰ্গীয় হৰ শৰ্মাদেৱে ছোৱালী থাকিবৰ বাবে এটা ছাত্ৰী নিবাস সাজে আৰু ছোৱালীৰখীয়া কৰি মোকো তালৈ লৈ আহে। মই সেইসময়ত দৰমহা পাইছিলো ১০০ টকা। কাৰণ মোৰ পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্ট দিয়া নাছিল।

এটা অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠা কৰোতে ৰাইজৰ সহযোগ অতি প্ৰয়োজন। সোণাৰিৰ ৰাইজ আৰু ওচৰ চুবুৰীয়া গাঁওবিলাকে বহুত সহায় কৰিছিল। বাঁহ-কাঠকে আদি কৰি ধানো মানুহে দি সহায় কৰিছিল। সেই কাৰণে কলেজৰ প্ৰথম ঘৰটো ৰাইজৰ দানেৰে হৈ উঠিছিল। আমাৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীয়েও নিজৰ কথা চিন্তা নকৰি কেনেকৈ কলেজখন আগবঢ়াই নিব পাৰি তাৰ কাৰণেহে চিন্তা কৰিছিল।

আমি কেতিয়াও অধ্যক্ষ ছাৰক টকা-পইচা লৈ আমনি কৰা নাছিলো। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও যথেষ্ট কষ্ট কৰিছিল। সকলো ক্ষেত্ৰতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষকসকলক সহায় আৰু সহযোগ কৰিছিল। প্ৰত্যেক বছৰে কলেজৰ সাহায্যৰ বাবে ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ অনা হৈছিল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষকসকলৰ লগত সমানে সহযোগ কৰিছিল। সকলোৰে চিন্তা এটাই আছিল কেনেকৈ কলেজখনক উন্নত কৰিব পাৰি।

আমি সকলো কলেজৰ শিক্ষক আৰু কৰ্মচাৰী অতি মিলা-প্ৰীতিৰে আছিলো। সকলোৱে মোক বুঢ়ী বাইদেউ বুলি মাতিছিল। মোৰ কলেজলৈ নিয়া বেগটো কমনৰুমত টেবুলত থাকে। ঘৰলৈ আহিবৰ সময়ত বেগটো খুলি চালে দেখে চ'ক দাপ্তাৰ আদিৰে ভৰি থাকে। মই গালি পাৰিলেও সকলোৱে হাঁহি থাকে। এবাৰ কলেজলৈ চাৰ্কাচ এখন আহিছিল। চকৰিত উঠিবলৈ মোকো জোৰ কৰি লৈ গ'ল। মোৰ লগত শ্ৰীমাণিক গগৈ উঠিল। চকৰি ইমান জোৰেৰে ঘূৰালে যে সকলোৱে চিঞৰ বাখৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। চকৰিৰ পৰা নমাৰ পাছত মোৰ অৱস্থা কথা কৈ আটায়ে হাঁহিবলৈ ধৰিলে।

বৰ্তমান সোণাৰি কলেজ জাকতজিলিকা হ'ল। আমাৰ মনতো আনন্দ লাগে। কলেজৰ কিবা বেয়া শুনিলে মনত বৰ দুখ লাগে। আমাৰ স্মৃতি পুৰণি ক্লাৱ ঘৰটো ভাঙি পেলোৱাত বৰ দুখ পালো। পুৰণি স্মৃতি ধ্বংস কৰাৰ দৰে জীয়াই থকা পুৰণি মানুহ খিনিক পাহৰি নাযায় ইয়াকে কামনা কৰি ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনালো। □

সোণমাই বড়া : অৱসৰপ্ৰাপ্ত মুৰব্বী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

মোৰ পূণ্যধাম সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

জীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়া

কুৰি শতিকাৰ সত্তৰৰ দশকত মোৰ জীৱন যাত্ৰাত অন্য এক যাত্ৰা উন্মোচিত হৈছিল পূণ্যধাম সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ বুলি। পূণ্যধাম এইবাবেই য'ত শিক্ষকতাৰ দৰে মহান পৱিত্ৰ বৃত্তিক বিকশিত কৰি উৎকৰ্ষিত কৰিব পাৰি। শিক্ষকতা মহান, পৱিত্ৰ বৃত্তি মোৰ বাবে। কিয় জানো ভাবিব পৰা হোৱাৰ দিনৰ পৰাই ইয়াক আন্তৰিকতাৰে মহান পৱিত্ৰ বৃত্তি হিচাবেই গণ্য কৰিছিলোঁ। হয়তো শিক্ষক পিতৃৰ ওঁৰসত জন্ম গ্ৰহণ কৰা বাবেই, হয়তো স্কুলত শিক্ষা গ্ৰহণ কালত সান্নিধ্যলৈ অহা পৰম দেৱতা সদৃশ শিক্ষক প্ৰয়াত ডিম্বেন্দ নাথ ছাৰ যাৰ বিশাল গভীৰ পাণ্ডিত্যত অক্ষ, ইংৰাজী, ভূগোল শিক্ষাই আমাৰ জীৱনত আজিও মচিব নোৱাৰা চাপ বহুৱাই গ'ল- প্ৰয়াত ঈশ্বৰ শৰ্মা ছাৰ- যাৰ শিক্ষা প্ৰদানত আমি class - vii তেই ইয়াৰ Parts of Speech ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি Voice, Narration, Correction, Translation শিকিছিলোঁ প্ৰয়াত মনোৰঞ্জন দে ছাৰ (যাৰ শিক্ষাগত অৰ্হতা তাহানিৰ I.A.)- কিন্তু নেজানে কি? সংস্কৃতৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সাহিত্য, ভূগোল, বুৰঞ্জী, অক্ষ সকলোবোৰতেই বুৎপত্তি। দে ছাৰৰ তত্ত্বাৱধানতেই আমি স্কুলৰ গৰম বন্ধ হোৱাৰ আগদিনা হোৱা অনুষ্ঠানত সংস্কৃতত নাটক কৰিছিলোঁ। এই আপাহতে মোৰ জীৱনত শিক্ষকতা সম্পৰ্কত UPSCৰ এটি সাক্ষাৎকাৰৰ কথা উনুকিয়াব খুজিছোঁ। সত্তৰৰ দশকতেই (সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত যোগদানৰ পূৰ্বে 1971 চনত) আগৰতলা বি. এড. কলেজত এটি বিষয় শিক্ষক পদৰ বাবে দিল্লীত UPSCৰ এটি সাক্ষাৎকাৰত অৱতীৰ্ণ হোৱাৰ সুযোগ পাইছিলোঁ আৰু এই সাক্ষাৎকাৰত চাৰিজনীয়া সদস্যৰ বৰ্ডত বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ অৱতাৰণাৰ ভিতৰতে এগৰাকী মাননীয় সদস্যই প্ৰশ্ন কৰিলে যে প্ৰশাসনীয় সেৱাত ব্ৰতী হৈ থাকিও (মই সেই সময়ত জীৱন বীমা নিগম, গুৱাহাটী মাণ্ডলিক কাৰ্যালয়ত কৰ্মৰত) কিয় শিক্ষকতালৈ আহিবলৈ বিচাৰিছোঁ? উত্তৰত মই ক'লোঁ মোৰ পিতৃ শিক্ষক আৰু ময়ো এই মহান

বৃত্তিক গ্ৰহণ কৰিবলৈ নিতান্তই ইচ্ছুক। প্ৰশ্নকৰ্তা মাননীয় সদস্য গৰাকীয়ে পুনৰ ক'লে যে কোনো শিক্ষক পিতৃয়ে বোধহয় নিবিচাৰে যে তেওঁৰ সন্তানে শিক্ষকতা বৃত্তি গ্ৰহণ কৰক। উত্তৰত মই ক'লো- I accept it from divinity point of view. উত্তৰত মাননীয় সদস্যই মোক বহুতো প্ৰশংসা সূচক মন্তব্যৰে মোৰ সাক্ষাৎকাৰ সমাপ্ত কৰিলে। চাকৰিতো অৱশ্যে মই নেপালোঁ।

ইয়াৰ পিছত ঘটনা চক্ৰত (?) পূণ্যধাম সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ যাত্ৰা। ঘটনাচক্ৰ এই কাৰণেই যে মহাবিদ্যালয়ত মই চাকৰিটো কোনো যোগ্যতা নিৰ্ণায়ক পদ্ধতিৰে পোৱা নাছিলোঁ। মাত্ৰ সেই সময়ত মোৰ পৰিবাৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ জন্মলগ্নৰ পৰাই প্ৰবক্তা হিচাবে (শিক্ষা বিভাগ) নিয়োজিত আছিল বাবেই যাতে সাংসাৰিক কাৰণত মই তেওঁক মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা নিয়াৰ ব্যৱস্থা নকৰোঁ। কিন্তু মোৰ নিয়োগলৈ (শুণামতে) সহকৰ্মীসকলেও বু-বু-বা-বা কৰিছিল বোলে। এগৰাকীয়ে বোলে Foreigner (মই তেতিয়া সোণাৰিৰ বাসিন্দা নাছিলোঁ বাবে) বুলিও অভিযোগ আনিছিল (ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে)। যি কি নহওঁক মই এই শিক্ষকতাৰ বাবে ইমানেই অন্ধ আছিলোঁ যে মই সেই সময়ত জীৱন বীমা নিগমত মাহিলী বাৰশ টকাৰ চাকৰি বাদ দি মাহিলী ডেৰশ টকাত খোলা অন্তৰেৰে, বিনাদ্বিধাই পৰম সন্তোষৰে যোগদান কৰিছিলোঁ। তেতিয়া মোৰ জীৱন বীমাৰ বন্ধুবৰ্গই মোৰ মানসিক বিকৃতি ঘটিছিল বুলিও মন্তব্য কৰিছিল।

আজি মোৰ পূণ্যধাম সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে পাঁচটা দশক পূৰ্ণ কৰি সগৌৰৱে বিদ্যমান। এই পূণ্যধাম যাত্ৰাত বহুতো তিতা, মিঠা, কেঁহা স্বাদ মই পাইছিলোঁ। এইবোৰ যে লিখিবলৈ (জনাবলৈ) মন যোৱা নাই। এইবোৰ আন কাৰোবাক জ্ঞাত কৰালে যে মই ৰিক্ত হৈ যাম- শূন্য হৈ যাম। এই স্মৃতিয়ে যে জীয়াই থকাৰ সমল দিছে। সকলো মানুহৰেই এটা নহয় এটা অৱলম্বন থাকে- সি

হয়তো কেতিয়াবা বোজা হিচাবেও পৰিগণিত হয়। সেই বোজাৰ ভাৰ যিমান দিন বব পাৰে তাতেই পৰম শান্তি- ই লাগিলে আনন্দৰ বোজাই হওঁক কিম্বা বেদনাৰ বোজাই নহওক কিয়-। কম হওক, বেছি হওক সেই বোজাই বোধহয় তেওঁৰ জীৱনৰ সম্পদ- যাক লৈ জীয়াই থাকে বা জীয়াই থাকিবলৈ বিচাৰে, কাৰণ অৱসৰৰ সময়ত এই স্মৃতিবোৰ জাৰি-জোকাৰি নতুনকৈ সজাবলৈ বিচাৰে।

এই স্মৃতি সৌধৰ জলঙাৰেই আজিৰ পৰা পাঁচ দশকৰ আগৰ বৃটিছৰ দিনৰ কাঠৰ মজিয়াৰ এটা ঘৰতে কোঠালি কৰা শ্ৰেণীকোঠাৰ পৰা পাঠদান কৰি ওলাই আহিছে। প্ৰবক্তাসকলৰ জিৰণি (Common Room) ঘৰটোলৈ। মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীকোঠা থকা মূল ঘৰটো সমন্বিতে আটাইবোৰেই নিঃকিন কিস্তি প্ৰত্যয়জনিত পৰিৱেশ। মুকলি চাৰিসীমা, মুকলি খেলপথাৰ গোটেই পৰিৱেশেই মুকলি- মনো আমাৰ মুকলি- গতিকে কলেজ হ'বই হ'ব নহয় ভালকৈয়ে হ'বই। আমাৰ সম্পদ বৃটিছৰ যুগৰ কাঠৰ মজিয়াৰ এটা ঘৰ (তাহানিৰ বৃটিছসকলৰ মনোৰঞ্জনৰ থলী), প্ৰশস্ত চৌহদ। লগত আছে এখন শক্তিশালী পৰিচালনা সমিতি, উদ্যোগী, কৰ্মপটু শুভাকাঙ্ক্ষী ৰাইজ আৰু লগতে আমিবোৰ- (শ্ৰীগোলাপ বৰগোহাঁই অধ্যক্ষ, সুৰেশ দাস, শ্ৰীৰবিন কোঁৱৰ, শ্ৰীমতী সোণমাই বৰা, শ্ৰীমতী কমলাৱতী দাস, শ্ৰীমতী ৰতিপ্ৰভা গগৈ, শ্ৰীপ্ৰণৱ খাউণ্ড, শ্ৰীবিমলা ফুকন, শ্ৰীযাদব দত্ত, শ্ৰীমানিক গগৈ, শ্ৰীগিৰীণ গগৈ, শ্ৰীগিৰীণ ফুকন, শ্ৰীবিনন্দ মহন, শ্ৰীতুলসী গগৈ, শ্ৰীমানিক বৰুৱা, শ্ৰীজীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়া, (আটাইবোৰ প্ৰবক্তা)- লগতে শ্ৰীমতী বাণীদেৱী গ্ৰন্থাগাৰিকা, শ্ৰীবিষ্ণু বসুমতাৰী, শ্ৰীফণী দত্ত, শ্ৰীকমল দত্ত আৰু শ্ৰীবীৰ বাহাদুৰ ছেত্ৰী- কাৰ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ। আমাৰ একমাত্ৰ চিন্তা কলেজখনৰ শৈক্ষিক দিশ আগুৱাই নিয়াৰ লগে লগে ইয়াৰ আৰ্থিক দিশ কেনেকৈ টনকিয়াল কৰিব পাৰি। চৰকাৰৰ সাহায্য পাবলৈ তেতিয়াও বহুত বাকী। গতিকে ৰাইজে পতা কলেজ ৰাইজেই চলাব লাগিব। আমিবোৰে কি পাৰোঁ কেনেকৈ পাৰোঁ সেয়াহে প্ৰধান।

আৰম্ভণিৰ পৰাই আমাৰ যৎসামান্য মাহেকীয়া পাৰিতোষিকও নিয়মীয়া নাছিল। তথাপিও আমি ভাগি পৰা নাছিলোঁ আৰু নিয়মীয়াকৈ আমাৰ শৈক্ষিক দায়িত্ব পালন কৰিছিলোঁ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ আৰ্থিক দিশ টনকিয়াল কৰিবৰ হেতু মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালবৰ্গই

শুভাকাঙ্ক্ষী ৰাইজক লগত লৈ ভ্ৰাম্যমান নাট্যদলক (অসম ষ্টাৰ, কহিনুৰ, আৱাহন, হেঙুল আদি) আমন্ত্ৰণ কৰি নাট প্ৰদৰ্শনেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ আৰ্থিক দিশ টনকিয়াল কৰা হৈছিল। সেই সময়ত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে সোণাৰিত ভ্ৰাম্যমান নাট্য দলৰ নাট প্ৰদৰ্শনত প্ৰভূত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল আৰু এই ব্যৱস্থাবেই নিয়মীয়াকৈ প্ৰায় পাঁচ-ছয় বছৰ ধৰি চলাই মহাবিদ্যালয়ৰ আৰ্থিক দিশ টনকিয়াল কৰা হৈছিল। আমি দৰ্শক ৰাইজৰ অকুণ্ঠ হিয়াভৰা সঁহাৰি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। আনকি এবাৰ 'কহিনুৰ' নাট প্ৰদৰ্শনৰ বাবে আগতীয়া টিকট দিয়া ব্যৱস্থাত টিকট দিব নোৱাৰাত (নাটঘৰৰ সম্পূৰ্ণ আসন শেষ হোৱাত) বাকী থকা দৰ্শক বিফল হৈ টিকট ঘৰটোকে ভাঙি দিয়াত মই (নাট পৰিচালনা সমিতিৰ সম্পাদক) অগ্ৰীম টিকট বিক্ৰীৰ চন্দুকটো লৈ দৌৰি গৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যালয়ত আশ্ৰয় ল'ব লগা হৈছিল- সেইয়াই আছিল সদাশয় দৰ্শক ৰাইজৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি আন্তৰিক চেনেহ আৰু ভালপোৱা। এইদৰেই আমি অদম্য সাহস বুকুত লৈ আগবাঢ়িলোঁ। ইয়াৰ বাহিৰেও 'দুৰ্গা দাস যাদু' প্ৰদৰ্শন আদিও অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। সোণাৰি নগৰৰ ব্যৱসায়ী, বাসিন্দাসকলৰ বাহিৰেও ইয়াৰ চাৰিওপাশৰ ৰাইজ- টিয়কঘাট, টিঙালিবাম, বেঙেনাবাৰী, লুখুৰাখন, ঔগুৰি শ্যাম গাঁও, বালিজান গ্ৰাণ্ট আদি ৰাইজৰ পৰা সাহায্য হিচাবে খেতি চপোৱাৰ সময়ত আমি সেই সময়ৰ প্ৰবক্তাসকলে নিজে গৈ পথাৰৰ পৰা ধানৰ ডাঙৰি সংগ্ৰহ কৰিছিলোঁ। দেহ-মনত কি যে অদম্য শক্তি আৰু সাহস লৈ অন্তৰত পৰিৱ আশা পুহি কামবোৰ কৰিছিলোঁ এতিয়া ভাবিলে নিজেই আচৰিত হওঁ। এইবোৰৰ সমান্তৰালকৈ আমি আমাৰ শ্ৰেণীকোঠাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি কৰিবলগীয়া কৰ্তব্য নিয়াৰিকৈ চলাই গৈছিলোঁ। কলেজৰ চৰকাৰী কাম-কাজত প্ৰায় ময়েই যাব লগা হোৱাত ক্লাছ ক্ষতি হৈ পাঠ্যক্ৰম শেষ কৰিব নোৱাৰি ৰবিবাৰেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰী মাতি আনি ক্লাছ কৰাৰ কথা মনত আছে। অৰ্থনীতি বিভাগত Honours (এতিয়া Major) খুলি লৈ অৰ্থাভাৱত প্ৰবক্তা নিযুক্তি দিব নোৱাৰাত বা সামান্য মাননিত ইচ্ছুক প্ৰাৰ্থী নোপোৱাত আমি তিনিগৰাকী প্ৰবক্তাই চলাবলগীয়াত পৰিছিল। তথাপিও কিস্তি আমি অকনো বিচলিত হোৱা নাছিলোঁ। এইবোৰৰ মাজতে মহাবিদ্যালয়ৰ আৰ্থিক দিশৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি কৰ্তৃপক্ষই এখনি 'লটাৰী' পতাৰ কথা ঠিক কৰি মোক সম্পাদকৰ দায়িত্ব দিয়ে। আমি আটাইয়ে পূৰ্ণগতিত টিকট বিক্ৰীৰ কাম আৰম্ভ কৰি

আগবাটিলোঁ আৰু লটাৰী খেলৰ পূৰ্বঘোষিত দিনৰ দুই-তিনি দিনৰ আগত টিকট বিক্ৰীৰ খতিয়ানৰ পর্যালোচনাত হাতলৈ অহা ধন সম্ভাষণজনক নোহোৱাত মই সম্পাদক হিচাবে খেলৰ পূৰ্ব ঘোষিত তাৰিখ পিছৰাবলৈ মতামত দাঙি ধৰাত সমিতিৰ সহকাৰী সম্পাদক শ্ৰীবিনন্দ মহনে ঘোৰ আপত্তি কৰাত লটাৰী পৰিচালনা সমিতি বিমোৰত পৰে। শেষত সমিতিৰ সভাপতি তথা অধ্যক্ষৰ হস্তক্ষেপত খেলৰ তাৰিখ সম্ভৱতঃ দহ দিন (দিনটো ভালকৈ মনত নাই) পিছৰাই দিয়ে যাৰ ফলত আমি আশা কৰাতকৈ বহু বেছি ধন সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'লো। তেতিয়াৰ দিনত অৰ্থাৎ প্ৰায় চল্লিশ বছৰৰ আগত আমি ষাঠি হেজাৰ টকা এই লটাৰী যোগে আহৰণ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিলোঁ।

ইয়াৰ বাহিৰেও মই মোৰ নিজা উদ্যোগত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তাসকলৰ পৰা মাহে পাঁচ টকাকৈ সংগ্ৰহ কৰি মুঠ আশী টকা (তেতিয়া আমাৰ প্ৰবক্তা অধ্যক্ষৰ সৈতে ষোল্লজন) প্ৰতিমাহে শিৱসাগৰ জিলা কোঃ অঃ বেঙ্ক সোণাৰি শাখাত একাউন্ট খুলি জমা কৰিছিলোঁ- উদ্দেশ্য এটি সঞ্চয় নিধিৰ সৃষ্টি। তেতিয়া প্ৰায় সকলো সহকৰ্মীয়েই মোৰ এই প্ৰচেষ্টাক সন্দেহ কৰিছিল। কিন্তু দিন বাগৰাৰ লগে লগে মহাবিদ্যালয় পূৰ্ণাঙ্গ অৱস্থালৈ ধাৰিত হোৱাৰ লগে লগে প্ৰবক্তাসকলৰ পাৰিতোষিকও বাঢ়ি যোৱাত এই মাহিলি পাঁচ টকা বৰঙণিৰ সঞ্চয় নিধিয়ে Sonari College Teachers' Co-op. Thrift Society লৈ ৰূপান্তৰিত হৈ আজি বহুত লাখ টকাৰ Society হৈ জীয়াই আছে। মোৰ আশা আছিল Sonari College Teachersৰ লগত আৰু এটা নাম Teachers and Students যোগ দি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো সাঙুৰি এখন Societyৰ জন্ম দি এটা Co-operative Bankৰ সৃষ্টি কৰা- কিন্তু কৰিব নোৱাৰিলোঁ- মই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ কক্ষৰ পৰা কক্ষচ্যুৎ হ'ব লগা হ'ল। তদুপ চৰাইদেউ মহকুমাৰ সকলো শিক্ষকক নিম্ন প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা মহাবিদ্যালয়লৈকে একেলগে কৰি এখন মঞ্চ (Common Forum) গঠন কৰি শিক্ষকসকলৰ ঘাইকৈ অৱসৰকালীন সময়ত সাধাৰণতে সৃষ্টি হোৱা

আৰ্থিক দূৰৱস্থা (সেই সময়ত শিক্ষকসকল পেঞ্চন ভোগী নাছিল) নিৰাময়, দুৰাৰোগ্য ৰোগৰ চিকিৎসা ব্যৱস্থা তথা তেখেতসকলৰ অভাৱগ্ৰস্ত সতি-সন্ততিৰ শিক্ষা গ্ৰহণ আদি ব্যৱস্থা কৰিবলৈ এখন পৰিষদ গঠন কৰা আৰু এই উদ্দেশ্য আগত ৰাখি সাপেক্ষাতী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ তেতিয়াৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীজীতেন বৰুৱাক সভাপতি আৰু মোক সম্পাদকৰ দায়িত্ব দি গোটেই চৰাইদেউ মহকুমাৰ শিক্ষকসকলক সামৰি “চশিকপ” (চৰাইদেউ মহকুমা শিক্ষক কল্যাণ পৰিষদ) নাম দি এখন পৰিষদ গঠন কৰা হ'ল আৰু ইয়াৰ কাৰ্যকাল আৰম্ভ কৰা হ'ল আৰু সদস্য শিক্ষকসকলৰ পৰা মাহে দহ টকীয়া বৰঙণি লৈ পৰিষদৰ সাংবিধানিক কাৰ্যসূচী অনুসৰি মহকুমাৰ কৃতী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সম্বৰ্দ্ধনা, দুৰাৰোগ্য ৰোগত ভোগা শিক্ষকক এককালীন সাহায্য প্ৰদানেৰে ‘চশিকপ’ এ প্ৰায় চাৰি বছৰ কাল সম্পন্ন কৰিছিল। কিন্তু দুখৰ বিষয় মই ঘটনাবশতঃ কলেজ এৰি যাব লগা হোৱাত এই প্ৰচেষ্টাৰ অপমৃত্যু ঘটিল।

এনেদৰেই দিন বাগৰিল- পঞ্চাশ বছৰৰ আগৰ আমাৰ চেনেহৰ, প্ৰাণৰো প্ৰাণ চালুকীয়া সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে আজি গৰ্বেৰে গৰিমাৰ সৌধ হৈ জিলিকি আছে - আছনে বাৰু তাত চাৰিবেৰৰ কোনোবা ক্ষুদ্ৰ অংশত- তাহানি Hons Classৰ বিজুলী পাণ্ডাইীন সৰু বন্ধ কুঠৰীৰ পৰা ঘামত ঘমান্ত হৈ ওলাই অহা ‘আমি’বোৰৰ ঘামৰ গন্ধ? “না কিচিকি আঁখকা নূৰ হুঁ না কিচিকে দিল কা কৰাৰ হুঁ, যো কিচিকে কাম না আ চকে মেয় ৰহ এক মুস্ত-এ গুবাৰ হুঁ। (মিৰ্জা গালিব)

(মই কাৰো চকুৰ জ্যোতি নহওঁ, নহওঁ কাৰো মনৰ শান্তি, সমূলি কোনোদিন কাৰো কামত নলগা মই মাথোঁ এমুঠি ধূলি)। □

(বিঃদ্ৰঃ - মোৰ এই লিখাখিনি ‘আত্ম-প্ৰশংসা’ উদ্দেশ্যৰ নহয়- মাথো স্মৃতিৰ পাপৰি বুলি গণ্য কৰিব। ইয়াত থকা চন-তাৰিখবোৰ অলপ ইফাল-সিফাল হ'ব পাৰে, কিয়নো সঠিক চন-তাৰিখ থকা মূল Diary খন ক'ৰবাত হেৰুৱালোঁ)

জীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়া : প্ৰাক্তন অধ্যাপক, অৰ্থবিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

শুভ বাৰ্তা – মধুৰ সোঁৱৰণ

প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ স্মৃতিগ্ৰন্থ উপ-সমিতিৰ সম্পাদক ড° পৰানন কোঁৱৰে ভ্ৰাম্যভাষ যোগে মহাবিদ্যালয়খনৰ সোণালী জয়ন্তীৰ শুভ বাৰ্তাটো জনালে। স্মৃতিগ্ৰন্থৰ বাবে এটি প্ৰবন্ধ বিচাৰি লিখা ১৭ মে' ২০২০ তাৰিখৰ চিঠিখনো পাই হৰ্ষান্বিত হ'লো। ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টৰ পৰিত্ৰ দিনত প্ৰতিষ্ঠিত মহাবিদ্যালয়খনে পঞ্চাশটা বছৰ গৰকাৰ বাৰ্তা পাই বহুত মধুৰ সোঁৱৰণে মনত খুন্দিয়ালে। কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাত শিক্ষাদান কৰা এই মহাবিদ্যালয়খন বৰ্তমান চৰাইদেউ জিলাৰ এখন আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান হিচাবে গঢ় লোৱাৰ বাতৰি সঁচাকৈয়ে আনন্দদায়ক।

মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ পূৰ্বে এফালে নাজিৰাৰ গড়গাঁও আৰু অন্যফালে নাহৰকটীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ মধ্যৱৰ্তী স্থানত কোনো মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হোৱা নাছিল। গতিকে, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে এক বৃহৎ অঞ্চলৰ শিক্ষানুৰাগী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এটা ডাঙৰ অভাৱ পূৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। বহুজনৰ বহু পৰিশ্ৰম, ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টা আৰু অপৰিসীম ত্যাগৰ ফলস্বৰূপে মহাবিদ্যালয়খনে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছিল আৰু দোপতদোপে আগবাঢ়ি গৈ বৰ্তমান পূৰ্ণ ৰূপ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। শিক্ষানুষ্ঠানটিৰ প্ৰতিষ্ঠাত অগ্ৰণী ভূমিকা লোৱা সেই উদ্যোক্তাসকল, শুভানুধ্যায়ী ব্যক্তিসকল সোণাৰি অঞ্চলৰ শিক্ষানুৰাগী ৰাইজ আৰু ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি শিক্ষাদান কৰা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ নাম সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ

ইতিহাসত জাজুল্যমান হৈ ৰ'ব। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ কামত আমি নিজেও ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ অনাবিল আনন্দ উপভোগ কৰিছিলোঁ।

সেই দিনবোৰ বহু অতীত হৈ গ'ল, কিন্তু মনৰ মণিকোঠাত উজ্জ্বল হৈ ৰ'ল। ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে ছয়ানব্বৈজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, সাতজন অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, এজন কাৰ্যালয় সহকাৰী আৰু এজন চতুৰ্থ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰীক লৈ সোণাৰি নগৰৰ মাজ-মজিয়াত বহুদিন অব্যৱহৃত হৈ পৰি থকা, সমুখত খেল পথাৰখনৰ সৈতে অসম চৰকাৰৰ সাধাৰণ প্ৰশাসন বিভাগৰ অধীনস্থ আটক ধুনীয়া জিমখানা ক্লাব ঘৰত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শুভাৰম্ভ হৈছিল। মহাবিদ্যালয়খনত নামভৰ্তি কৰা প্ৰথম ছাত্ৰ-ছাত্ৰী দুজন আছিল ক্ৰমে প্ৰিয়তোষ চাকমা আৰু খুশী প্ৰামাণিক। অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁইকে মুখ্য কৰি সেই সময়ৰ শিক্ষাদানত ব্ৰতী অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল আছিল, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ সুৰেশ দাস, ইংৰাজী বিভাগৰ ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ, অৰ্থনীতি বিভাগৰ দিলেশ্বৰ তাণ্ডী, অসমীয়া বিভাগৰ সোণমাই বৰা, শিক্ষা বিভাগৰ কমলাৱতী শইকীয়া আৰু ইতিহাস বিভাগৰ প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড। অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁইয়ে তিতাবৰৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাস বিভাগৰ প্ৰবক্তাৰ পদ ত্যাগ কৰি কৰি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাত আত্মনিয়োগ কৰিছিল। কিছুদিনৰ পিছত ভজোৰ বুনীয়াদী প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰৰ প্ৰবক্তা গদাধৰ চুতীয়াই অসমীয়া বিভাগৰ অংশকালীন অধ্যাপক হিচাবে

সেৱা আগবঢ়াইছিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰথমজন কাৰ্যালয় সহকাৰী আছিল বিষ্ণু বসুমতাৰী আৰু প্ৰথমজন চতুৰ্ঘ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰী আছিল ফণী দত্ত।

প্ৰাক্ বিশ্ববিদ্যালয় (কলা) শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে উচ্চতৰ শ্ৰেণীলৈ উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত প্ৰাক্ বিশ্ববিদ্যালয় শ্ৰেণীৰ নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নামভৰ্তি কৰাৰ বাবে শ্ৰেণী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা ক্ৰমশঃ বৃদ্ধি পোৱাত প্ৰয়োজনৰ তাগিদাত পৰৱৰ্তী সময়ত অন্য কেইজনমান অধ্যাপক-অধ্যাপিকাক নিযুক্তি প্ৰদান কৰা হৈছিল। তেখেতসকল আছিল ইংৰাজী বিভাগৰ কীৰ্তি বৰুৱা, অসমীয়া বিভাগৰ ৰতিপ্ৰভা গগৈ, বিনন্দ মহন, শিক্ষা বিভাগৰ মাণিক বৰুৱা, অৰ্থনীতি বিভাগৰ বেণুধৰ দুৱৰা, বিমলা ফুকন, জীৱেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়া, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ ড° গিৰীণ ফুকন, ইতিহাস বিভাগৰ মাণিক গগৈ। কাৰ্যালয় সহকাৰী হিচাবে ভৱ বৰুৱা আৰু চতুৰ্ঘ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰী হিচাবে কমল দত্তই যোগদান কৰিছিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অতিবাহিত কৰা মধুময় দিনকেইটাত লগ পোৱাৰ সৌভাগ্য ঘটা উপৰিউক্ত অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, কাৰ্যালয় সহকাৰী আৰু চতুৰ্ঘ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ মাজৰে কেইজনমানে ইহ সংসাৰৰ পৰা বিদায় লোৱাত মৰ্মাহত হৈছে। তদুপৰি, কেইজনমান গুণী ছাত্ৰৰ বিয়োগ বাৰ্তা অসহনীয়।

আৰম্ভণিতে, শ্ৰেণীসমূহ পুৱা আৰু সন্ধ্যা দুয়ো বেলাতে চলিছিল। পিছত, কিছুমান অসুবিধাৰ বাবে ১৯৭০ চনৰ ১ অক্টোবৰৰ পৰা সন্ধ্যা বেলাত পাঠদান কাৰ্য উঠাই দিবলগীয়া হৈছিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ পুঁজি সংগ্ৰহৰ ক্ষেত্ৰত সোণাৰি অঞ্চলৰ শিক্ষানুৰাগী ৰাইজ, সমীপস্থ চাহ-বাগিছাসমূহৰ অকুপণ সহায় সহযোগিতা লাভ কৰা হৈছিল। ১৯৭১ চনত সোণাৰিৰ সমবায় বিভাগৰ তদানীন্তন উপ-পৰিদৰ্শক মাণিক বৰাৰ সহযোগত ধানৰ ব্যৱসায় কৰা হৈছিল। কৃষক ৰাইজৰ পৰা বৰঙণি হিচাবে লাভ কৰা ধানৰ ডাঙৰি ধান সংগ্ৰহকাৰী চৰকাৰী বিষয়াক বিক্ৰী কৰি পোৱা ধন মহাবিদ্যালয়ৰ পুঁজিত জমা থোৱা হৈছিল। তদুপৰি, মহাবিদ্যালয় গৃহৰ কাষতে খেৰ-বাঁহৰ এটি অস্থায়ী ঘৰত কথাছবি প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল। সেই সময়ত সোণাৰিত কোনো বোলছবি গৃহ নথকাত সংস্কৃতিপ্ৰেমী ৰাইজৰ অকুণ্ঠ সাঁহাৰি পোৱা হৈছিল। 'নটৰাজ', 'সুৰদেৱী' আদি ভ্ৰাম্যমাণ নাট্যগোষ্ঠীক আমন্ত্ৰণ কৰি নাট প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল। লটাৰি খেলৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। ১৯৭২-

৭৩ চনত চৰকাৰৰ ফালৰ পৰা অনুদান / পৌনঃপুনিক অনুদান মঞ্জুৰ কৰাত মহাবিদ্যালয় পৰিচালনাত সহায় হৈছিল। তদুপৰি, ভাৰত ৰত্ন ড° ভূপেন হাজৰিকাই তেওঁৰ সুযোগ্য ভাতৃ জয়ন্ত হাজৰিকা আৰু সহযোগী শিল্পীবৃন্দক লৈ ১৯৭৪ চনৰ ১২ অক্টোবৰ আৰু ১৩ অক্টোবৰ তাৰিখে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাহায্যাৰ্থে গীত পৰিৱেশন কৰিছিল। সমুখৰ হাজাৰ শ্ৰোতাক সম্বোধি আন্তৰ্জাতিক খ্যাতিসম্পন্ন শিল্পীজনাই উদাত্ত কণ্ঠেৰে কৈছিল, "সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ জয় হওক"।

মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰাললৈ বুলি বহু অধ্যয়নশীল ব্যক্তিয়ে নিজৰ বহুমূলীয়া গ্ৰন্থ বৰঙণি হিচাবে আগবঢ়াইছিল।

তৈত্তিৰীয়োপনিষদৰ ব্ৰহ্মপল্লী অধ্যায়ৰ প্ৰথম অনুবাক্যৰ আৰম্ভণিতে এটি মংগলাচৰণ আছে। তাত অধ্যয়ন আৰম্ভ কৰাৰ পূৰ্বেই গুৰু আৰু শিষ্য উভয়ে এই প্ৰাৰ্থনা কৰিছে, "শং নো মিত্ৰঃ শং বৰুণঃ ঋতং বদিষ্যামি। সত্যং বদিষ্যামি। তন্মাসৱতু। সহ নাৱৱতু। সহ নৌ ভুনক্তু। সহ বীৰ্যং কৰৱাৱহৈ। তেজস্বি নাৱধীতমস্তু। মা বিদিসাৱহৈ।" ইয়াৰ অৰ্থ – সূৰ্য আমাৰ প্ৰতি মংগলদায়ক হওক। বৰুণ আমাৰ প্ৰতি শুভ ফলদায়ক হওক। যিটো চিৰন্তন, সেইটোহে কম। যিটো সত্য, সেইটোহে কম। সিয়েই মোক ৰক্ষা কৰক। আমাৰ উভয়েকে অৰ্থাৎ গুৰু আৰু শিষ্য দুয়োকে পালন কৰক। আমাৰ দুয়োকে অন্নদান কৰক। আমি দুয়ো একেলগে বিদ্যা উপাৰ্জনৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় শক্তি লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হওঁ। আমাৰ দুজনৰ অধ্যয়ন আৰু অধীত বিষয়সমূহ তেজস্বী অৰ্থাৎ ঔজ্জ্বল্যযুক্ত হওক। আমি যেন পৰস্পৰে পৰস্পৰক বিদ্বেষ নকৰোঁ।

উপৰিউক্ত মংগলাচৰণৰ তাৎপৰ্য হৈছে, অধ্যয়নৰ প্ৰথম অৱস্থাতেই এটি সজ উদ্দেশ্যৰ প্ৰতি সংকল্প গ্ৰহণ কৰা। এই অধ্যয়ন যাতে তেজঃযুক্ত, উজ্জ্বল, বুদ্ধিদীপ্ত আৰু জ্ঞানৰ আলোকেৰে উদ্ভাসিত হয়- আঁৰ নথকা হয়। এই অধ্যয়ন যাতে সকলোৰে কল্যাণকাৰক হয়, তাৰ কাৰণে কেৱল ছাত্ৰসকলৰে নহয়, ছাত্ৰ-শিক্ষক উভয় সমাজৰ সংকল্প গ্ৰহণ। ইয়াত ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ ঘনিষ্ঠতৰ সম্বন্ধৰ ইংগিত দিয়া হৈছে আৰু সেই আদৰ্শ দাঙি ধৰা হৈছে। ছাত্ৰ-শিক্ষক সকলো মিলি এখনি সমাজ, এটি বিশেষ পৰিয়াল আগত এটি স্থিৰ লক্ষ্য সকলোৰে অধ্যয়ন জ্ঞান গৌৰৱৰ আলোকেৰে, উজ্জ্বলতাৰে যাতে উদ্ভাসিত

হৈ উঠে। উপৰিউক্ত ‘তেজস্বী নাৰধীতমস্ত’ বাক্যটি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীকটিত লিপিবদ্ধ কৰাটো বিশেষ গুৰুত্বপূৰ্ণ।

“ন হি জ্ঞানেন সদৃশং পৰিত্ৰমিহ বিদ্যতে।” অৰ্থাৎ, জ্ঞানৰ দৰে পৰিত্ৰ দ্ৰব্য এই পৃথিৱীত নাই। সংস্কৃতত অন্য এটি আপুৰ্বাক্য আছে- “শ্ৰদ্ধাৱান লাভতে জ্ঞানম্।” ইয়াৰ মৰ্মাৰ্থ হৈছে, শ্ৰদ্ধাশীল জনেই জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। জ্ঞানেই সেৱা-ভক্তিৰ পৈণত ৰূপ। বিদ্যাৰ আহৰণ আৰু জ্ঞানৰ জ্যোতি বিতৰণৰ অৰ্থে গুৰু-শিষ্যৰ মিলন গভীৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। বহুমূলীয়া ৰত্নৰ সংযোগৰ দৰে দুজনা পুৰুষৰ অপূৰ্ব মিলনে যুগান্তৰকাৰী প্ৰভাৱ পেলায়। অসমৰ পৰিত্ৰ ভূমিত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱৰ মিলন, পশ্চিমবংগৰ পৰিত্ৰ গংগাৰ তীৰত ৰামকৃষ্ণ পৰমহংস আৰু স্বামী বিবেকানন্দৰ মিলনে মানৱ সমাজলৈ কল্যাণ বাৰ্তা কঢ়িয়াই আনিছিল। ‘তস্মৈ শ্ৰীগুৰুৱে নমঃ।’

শিক্ষকতা এটি পৰিত্ৰ বৃত্তি। পণ্ডিত মদন মোহন মালব্যৰ মতে, “শিক্ষকসকল হৈছে এটি জাতিৰ সৰ্বোত্তম সেৱক।” ৰাষ্ট্ৰৰ সৰ্বোচ্চ পদত অধিষ্ঠিত হৈয়ো ডঃ সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণনে নিজকে এজন শিক্ষক হিচাবে পৰিচয় দিহে গৌৰৱবোধ কৰিছিল। গুণী-জ্ঞানীৰ মূল বুজা জৱাহৰলাল নেহেৰুৱে যেতিয়া এই মনীষীজনাক শিক্ষা জগতৰ পৰা ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰলৈ লৈ আনিবলৈ বিচাৰিছিল, নেহেৰুৱে সেই আমন্ত্ৰণক তেওঁ প্ৰথমে গ্ৰহণ কৰিবলৈ বিনম্ৰভাৱে অস্বীকাৰ কৰি এইদৰে কৈছিল, “মই এজন শিক্ষক। শিক্ষক ৰূপেই মোক দেশ আৰু মানৱতাৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়াই যাবলৈ দিয়ক।” ভাৰতৰ প্ৰাক্তন প্ৰধান মন্ত্ৰী ড° মনমোহন সিঙে তেওঁক প্ৰধান মন্ত্ৰী আৰু অন্যান্য গুৰুত্বপূৰ্ণ পদবীত অধিষ্ঠিত ব্যক্তি হিচাবে পৰিচয় কৰি দিয়াতকৈ এজন শিক্ষক হিচাবে পৰিচয় কৰি দিলেহে বেছি ভাল পায়। স্মৰ্তব্য যে, ড° সিঙে কেম্ব্ৰিজ আৰু অক্সফ’ৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অৰ্থনীতি বিষয়ত সুখ্যাতিৰে ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পিছত পঞ্জাব বিশ্ববিদ্যালয়, দিল্লী স্কুল অব ইকনমিক্স আৰু জৱাহৰলাল নেহেৰু বিশ্ববিদ্যালয়ত সুদীৰ্ঘ কাল শিক্ষাদান কৰিছিল। আইনষ্টাইনে কৈছিল, “মই নপঢ়ুৱাওঁ। ছাত্ৰসকলক শিক্ষিত হোৱাত সহায়হে কৰোঁ।” এই সাৰগৰ্ভ উক্তি সৰ্বক্ষণৰ বাবে।

শিক্ষা এটা জাতিৰ মেৰুদণ্ড স্বৰূপ। শিক্ষাৰ লক্ষ্য হৈছে শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক বিকাশত অৰিহণা যোগোৱা। শৰীৰ সুস্থ হ’লেহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে

জ্ঞান আহৰণত মনোনিৱেশ কৰিব পাৰে। এয়াৰ কথা আছে, “দেহা থাকিলেহে বেহা।” বাল গংগাধৰ তিলকৰ বিষয়ে অধ্যাপক ছাত্ৰই কৈছিল, “তিলকৰ বুদ্ধিমত্তা সূৰ্যৰ দৰে প্ৰখৰ।” তিলকে এবাৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ’ব নোৱাৰিলে। বন্ধুবৰ্গই এই বিষয়ে সোধাত তিলকে ক’লে যে, সেই বছৰটোত তেওঁ শৰীৰ চৰ্চাত মনোনিৱেশ কৰিলে। শাৰীৰিক শক্তি আহৰণ কৰাৰ পিছত এতিয়া পুনৰ অধ্যয়নত ব্ৰতী হ’ব। তাৰ প্ৰমাণ স্বৰূপে তিলকে ওখ ঘৰ এটাৰ পৰা মাটিলৈ জাঁপ মাৰি দেখুৱালে। তেওঁৰ শৰীৰৰ একো ক্ষতি নহ’ল। বন্ধুসকলে দেখি আচৰিত হ’ল। শিক্ষানুষ্ঠানত শৰীৰ চৰ্চা, ব্যায়াম, যোগাভ্যাসৰ ব্যৱস্থা থাকিলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ শৰীৰ সুস্থ ৰখাৰ সুবিধা পায়। লগতে, খেলা-ধূলাৰ উপযুক্ত পৰিৱেশ আৰু সা-সুবিধা থকা দৰ্কাৰ। স্বামী বিবেকানন্দই কৈছিল, “দুৰ্বল মস্তিষ্কই একো কৰিব নোৱাৰে। আমাৰ মস্তিষ্ক সবল হ’ব লাগিব। আমাৰ ডেকাসকল প্ৰথমে সবল হ’ব লাগিব। তাৰ পিছতহে ধৰ্ম। হে মোৰ যুৱক বন্ধুসকল, তোমালোক সবল হোৱা। তোমালোকক মোৰ ক’বলগীয়া এইটোৱেই। গীতা পাঠতকৈ ফুটবল খেলিলে তোমালোক স্বৰ্গৰ আৰু কাষলৈ যাবা।” কথাষাৰ প্ৰণিধান যোগ্য। মানসিক শক্তি বৃদ্ধিৰ বাবে অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজন। মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালত বিভিন্ন বিষয়ৰ মূল্যবান গ্ৰন্থ থাকিব লাগে। তদুপৰি, আধুনিক মানৱ কম্পিউটাৰ কক্ষ আৰু বিজ্ঞানাগাৰত বিভিন্ন আহিলা পাতি থাকিব লাগে। শিক্ষাৰ্থীসকলে মানসিক আৰু বৌদ্ধিক বিকাশত সহায় হোৱা আৰু সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ বিষয়ে সচেতন হোৱা কিতাপৰ অধ্যয়ন কৰা অতীব প্ৰয়োজন। অধ্যয়নে মানুহৰ জ্ঞানেই বৃদ্ধি নকৰে, সৎ সাহসে বৃদ্ধি কৰে। যুক্তি তৰ্কৰে সত্য আৰু যথার্থতা প্ৰতিপন্ন কৰাৰ সামৰ্থ্য লাভ সম্ভৱ হয়। অধ্যয়নপুষ্ঠ মন এটা লৈ আগবাঢ়িলেহে সমুখত উপস্থিত হোৱা জটিল সমস্যাবোৰৰ সমাধান সূত্ৰ বিচাৰি পোৱা যায়। সেই কাৰণেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকলে গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগে। প্ৰাচ্যবিদ্যাৰ্ণৱ কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈয়ে কৈছিল, “অধ্যয়ন বিনে মোৰ জীৱন অৰ্থহীন।” টেলিভিছন, ইণ্টাৰনেটৰ ব্যৱহাৰে তথ্যৰ যোগান ধৰিব পাৰে, কিন্তু গ্ৰন্থ অধ্যয়নেহে বৌদ্ধিক বিকাশত সহায়তা কৰে। এখন ভাল গ্ৰন্থই মানুহৰ জীৱনধাৰাক গভীৰ ভাৱে প্ৰভাৱান্বিত কৰিব পাৰে। স্মাৰ্ট ফোন, কম্পিউটাৰ বা লেপটপ লৈ ব্যস্ত হৈ থকাৰ লগতে প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ বাবে সময় উলিয়াই

ল'ব লাগে আৰু অধ্যয়নপুস্ত মনেৰে বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত লেখা-মেলা কৰিব লাগে। সংশ্লিষ্ট কৰ্তৃপক্ষই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিদ্যায়তনিক মান, প্ৰতিযোগিতামূলক মনোভাৱ বৃদ্ধিৰ বাবে মহাবিদ্যালয়সমূহত অনুকূল পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিব পাৰিব লাগে। মাতৃভাষা, জাতীয় সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ লগতে সকলো শৈক্ষিক বিষয়ৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰিব পৰাকৈ সময়ে সময়ে আলোচনা চক্ৰ আদিৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ জন্মগত প্ৰতিভা বিকাশৰ বাবে সুস্থ পৰিৱেশ পাব লাগে। চিন্তা-গৱেষণাৰ সুযোগ লাভ কৰিব লাগে। আধ্যাত্মিক শক্তিৰ বিকাশাৰ্থে মহাবিদ্যালয়সমূহত বিভিন্ন ধৰ্মৰ সৎ উপদেশাৱলীৰ চৰ্চা আৰু নৈতিক শিক্ষাদানৰ উপযুক্ত ব্যৱস্থা থকা উচিত। মানৱ সেৱাই ভগৱৎ সেৱা। হিংসা, অসূয়া বৰ্জন কৰি প্ৰকৃত মানৱ সেৱাৰ মনোভাৱেৰে সামাজিক কাজ-কৰ্মত লিপ্ত হ'বলৈ ছাত্ৰাৱস্থাৰ পৰাই যত্নপৰ হোৱা উচিত। চৰিত্ৰ গঠন শিক্ষাৰ অন্যতম লক্ষ্য। নেপোলিয়ন বোনাপাৰ্টৰ নাম শুনিলে এসময়ত সমগ্ৰ বিশ্বই কম্পিত হৈছিল। সেই নেপোলিয়নে আকৌ নিজৰ মাতৃলৈ ভয় কৰিছিল। বিশ্ব বুৰঞ্জীৰ পৃষ্ঠা জিলিকাই ৰখা এনে ব্যক্তিৰ জীৱনাদৰ্শ প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অনুকৰণীয়। সময়, নিষ্ঠা, নিয়মানুৱৰ্তিতা, পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতা আদি গুণৰ অধিকাৰী হোৱাটো প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে কৰ্তব্য। যথার্থতে, শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক শক্তিৰ বিকাশ ঘটিলেহে, সৎ চৰিত্ৰৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰিলেহে পূৰ্ণ ব্যক্তিত্ব গঢ়ি উঠে।

প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মাতৃভাষাৰ সম্যক জ্ঞান আহৰণৰ সুবিধা লাভ কৰিব পাৰিব লাগে। মাতৃভাষাটো যাতে শুদ্ধকৈ পঢ়িব আৰু লিখিব পাৰে, তাৰ যথোচিত ব্যৱস্থা প্ৰত্যেক শিক্ষানুষ্ঠানৰ কৰ্তৃপক্ষই গ্ৰহণ কৰিব লাগে। গুৰুত্বপূৰ্ণ এখন জাননীৰ বানানৰ ভুল দেখিলে নাক কোঁচ খায়। ব্যাকৰণৰ পৈণত জ্ঞান নথকাৰ দোষত এনে হয়। ৰাষ্ট্ৰভাষা হিন্দীৰ জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰিব লাগে। ইংৰাজী ভাষা হৈছে জগতখনলৈ দৃষ্টি নিষ্ক্ষেপ কৰিবৰ বাবে এখন উন্মুক্ত খিৰিকি। দেশৰ ভিতৰে বাহিৰে ফুৰিবলৈ হ'লেই ইংৰাজী ভাষাৰ জ্ঞান অপৰিহাৰ্য।

প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড : প্ৰাক্তন অধ্যাপক, ইতিহাস বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। তেখেত ভাৰতীয় প্ৰশাসনীয় সেৱাৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত বিষয়া আৰু অসম চৰকাৰৰ প্ৰাক্তন আয়ুক্ত সচিব।

শিক্ষাদানত উৎসৰ্গিত যোগ্য শিক্ষকৰ জীৱন ধন্য। অসমীয়া ভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ প্ৰতি অহা ভাবুকি, জাতিৰ পৰিচয়ক কেন্দ্ৰ কৰি সৃষ্টি হোৱা উদ্ভিগ্নতা কেনেকৈ বিনাশ কৰিব পাৰি! শিক্ষক সমাজ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এই সংকটৰ মুহূৰ্তত অসমৰ ঐতিহ্য ৰক্ষাৰ্থে কি ভূমিকা পালন কৰিব, এই লৈ সকলোৰে মনত প্ৰশ্ন উত্থাপিত হৈছে। বিদ্যাৰ্থীৰ অধ্যয়নত যাতে প্ৰতিবন্ধকতা নাহে, তাৰ প্ৰতি সকলোৰে সজাগ দৃষ্টি থাকিব লাগিব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিদ্যায়তনিক মানৰ উন্নয়নৰ বাবে, প্ৰশাসনীয় সেৱাৰ পৰীক্ষাবোৰত কৃতকাৰ্যতা লাভৰ বাবে আৰু অন্যান্য বিভিন্ন দিশত প্ৰতিযোগিতামূলক মানসিকতা বৃদ্ধিৰ বাবে উপযুক্ত শিক্ষা প্ৰদান কৰাটো শিক্ষক আৰু অভিভাৱক উভয়ৰে কৰ্তব্য। প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ভৱিষ্যতে দেশৰ একোজন সুনামগৰ্বক হৈ উঠক- এয়ে সকলোৰে গভীৰ প্ৰত্যাশা।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ জন্মলগ্নৰে পৰা ১৯৭৫ চনৰ ৯ নৱেম্বৰ তাৰিখলৈকে মই মহাবিদ্যালয়খনত বুৰঞ্জী বিভাগৰ অধ্যাপক হিচাবে সেৱা আগবঢ়াই সঁচাকৈয়ে সুখী হৈছিলোঁ। তাৰ পিছতে কৃতবিদ্য অধ্যাপক মণ্ডলী, কৰ্মনাৰাণী কৰ্মচাৰীসকল আৰু মোৰ আদৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা বিদায় লৈ ১৯৭৫ চনৰ ১৩ নৱেম্বৰ তাৰিখে অসম অসামৰিক সেৱা (১ম শ্ৰেণী)ত যোগদান কৰোঁ। পৰৱৰ্তী সময়ত ভাৰতীয় প্ৰশাসনীয় সেৱালৈ পদোন্নতি লাভ কৰি বৰপেটা জিলাৰ উপায়ুক্ত, অন্যান্য পদবী, অসম চৰকাৰৰ পশুপালন আৰু পশুচিকিৎসা, মীন, চহৰ উন্নয়ন আদি বিভাগৰ আয়ুক্ত সচিব হিচাবে কাৰ্য নিৰ্বাহ কৰি সদৌ শেষত অসমৰ মুখ্য নিৰ্বাচনী বিষয়া হিচাবে ২০০৭ চনৰ ২৮ ফ্ৰেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। স্বৰূপাৰ্থত, দেহেৰে নহ'লেও মনেৰে মই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত সদায়ে আছোঁ আৰু থাকিম। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল অধ্যয়নপুস্ত হৈ দেশৰ মুখাফুটা ব্যক্তি ৰূপে নিজক গঢ় দিয়াত ব্ৰতী হওক। মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত সকলোলৈকে আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনাই সামৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি হওক। □

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় : মোৰ জীৱন-নিৰ্যাস

ৰতিপ্ৰভা গগৈ

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় :

অবিভক্ত শিৱসাগৰ জিলাৰ চৰাইদেউ অঞ্চলত (প্ৰথমে চৰাইদেউ মহকুমা, বৰ্তমান চৰাইদেউ জিলা) একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান “সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”। প্ৰকৃতিৰ সেউজ পৰিবেশত, এসময়ত ব্ৰিটিছসকলে ক্লাৱঘৰ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰা জিমখানা ক্লাৱত ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত সচেতন, উদ্যোগী, শুভচিন্তক কেইজনমান মহান ব্যক্তিৰ সফল প্ৰচেষ্টাত গঢ় লৈ উঠিছিল “সোণাৰি মহাবিদ্যালয়” নামৰ মহৎ অনুষ্ঠানটি। প্ৰায় চাৰিওফালে সেউজীয়া চাহ বাগিচা, এসময়ত ব্ৰিটিছসকলে ‘হেলিপেড’ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰা আহল বহল দুখন খেলপথাৰ, তাৰ মাজতে এশ বছৰ অতিক্ৰম কৰা ক্লাৱঘৰতে প্ৰথমে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় নামৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানটি স্থাপিত হ’ল। নগৰৰ প্ৰায় মাজমজিয়াত অৱস্থিত যদিও আহল বহল খেলপথাৰ দুখনে নগৰীয়া ছলস্থূলীয়া পৰিবেশক বাধা দিয়ে। এটি সুন্দৰ, অনুপম পৰিবেশত প্ৰতিষ্ঠিত মহাবিদ্যালয়খনি প্ৰকৃততে শিক্ষাদানৰ উপযোগী অনুষ্ঠান।

প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ :

কোনো অনুষ্ঠান, প্ৰতিষ্ঠান নতুনকৈ গঢ় দিবৰ সময়ত গুৰি ধৰোঁতা ব্যক্তিজনৰ ব্যক্তিত্বৰ ওপৰত বহুখিনি নিৰ্ভৰ কৰে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধিনায়কত্বৰ দায়িত্ব বহন কৰি শ্ৰদ্ধেয় গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰে মহাবিদ্যালয়খনিক প্ৰতিষ্ঠা কৰাত সফল নেতৃত্ব প্ৰদান কৰে। তিতাবৰ মহাবিদ্যালয়ত উপাধ্যক্ষ হিচাবে এঘাৰ বছৰীয়া অভিজ্ঞতাই নৱ প্ৰতিষ্ঠিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ক সু-প্ৰতিষ্ঠিত কৰাত সহায়ক হয়। ঘৰুৱা অৱস্থা তেখেতৰ টনকিয়াল আছিল। উদাৰমনা অধ্যক্ষ মহোদয়ে নিজৰ বাৰীৰ বস্তু বিক্ৰী কৰিয়ো শিক্ষক কৰ্মচাৰীৰ দৰ্মহা দিবলৈ কুঠাৰোধ কৰা নাছিল। আনকি ব্যক্তিগতভাৱেও কোনো শিক্ষক-কৰ্মচাৰীক প্ৰয়োজনবোধে সহায় কৰিছিল। অত্যন্ত সাহসী অধ্যক্ষ মহোদয়ে মহাবিদ্যালয়ত নতুনকৈ বিজ্ঞান শাখা খুলিবৰ পৰত কোৱা মনত আছে - “যাইলাং থাকেলাং, এইবাৰ বিজ্ঞান শাখা খুলিমেই।” শিক্ষক-কৰ্মচাৰীসকলৰ লগত তেখেতৰ সৌহাৰ্দপূৰ্ণ ব্যৱহাৰ

বিশেষ মন কৰিবলগীয়া। সময় সাপেক্ষে অতি নৰম আৰু গৰম হ'ব পৰা ব্যৱহাৰে মহাবিদ্যালয়খনি সুচাৰুৰূপে চলাই নিয়াত সহায় কৰিছিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৌভাগ্য এনে এজন অধ্যক্ষ প্ৰতিষ্ঠা কালতে লাভ কৰি তেখেতৰ সবল নেতৃত্বত প্ৰায় একুৰি বছৰেই মহাবিদ্যালয়খনিক গতি দিবলৈ সক্ষম হয়। এই লেখনিতে তেখেতৰ সু-স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত মোৰ প্ৰথম দিন :

ইংৰাজী ১৯৭২ চনৰ ২৮ ডিচেম্বৰ, নিয়ৰসিক্ত এটি দিনত উপস্থিত হৈছিলোঁ “সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”ৰ অধ্যক্ষৰ আছুতীয়া কোঠাত, “অসমীয়া বিভাগ”ৰ এটা পদ খালী হোৱাত পদটিৰ বাবে আবেদন কৰিবলৈ। অংশকালীন চাকৰিয়াল প্ৰয়াত গদাধৰ চুতীয়াদেৱে চৰকাৰী চাকৰি কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ চাকৰিটো বাদ দিব লগা হ'ল। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণা কৰিছিল। মই মৌখিকভাৱেহে ফলাফল পাইছিলোঁ। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ ফলাফল থকা “দৈনিক জনমভূমি”খন অধ্যক্ষ মহোদয়ে মোৰ দেউতা প্ৰয়াত সুখেন চন্দ্ৰ গগৈদেৱক দেখুৱালে। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগত দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰথম হৈ মই উত্তীৰ্ণ হৈছোঁ। প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কোনো নাই। সেই দিনাই চাকৰিত যোগদান কৰিলোঁ। দৰমহা ৫০ টকা। ঘৰৰ পৰা অহা-যোৱা কৰি বাছ ভাৰা দিও কেইটকামান থাকিব, মোৰ বাবে বহুত।

প্ৰতিষ্ঠা কালৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীসকল :

জিমখানা ক্লাৱৰ চুকৰ এটি সৰু কোঠা। (শুনামতে এসময়ত ব্ৰিটিছসকলৰ ঘোঁৰা চোঁৱাৰীয়ে তাতে জিৰণি লৈছিল।) তাতে আমি শিক্ষকসকল বহিছিলোঁ। ইংৰাজী বিভাগৰ শ্ৰীযুত ববিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ ছাৰ, অসমীয়া বিভাগৰ শ্ৰীযুতা সোণমাই বৰা বাইদেউ, শিক্ষা বিভাগৰ প্ৰয়াত কমলারতী দাস শইকীয়া বাইদেউ, অৰ্থনীতি বিভাগৰ শ্ৰীযুত বিমলা ফুকন ছাৰ, বুৰঞ্জী বিভাগৰ শ্ৰীপ্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড (অংশকালীন), ওচৰতে অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ কোঠাৰ লগত সংলগ্ন উপাধ্যক্ষ সদ্য প্ৰয়াত সুৰেশ দাস চাৰ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ। এইসকল শিক্ষক-প্ৰবক্তাৰ আন্তৰিকতা আৰু সৌহাদ্যপূৰ্ণ ব্যৱহাৰে শিক্ষক ‘কমন ৰুম’টো সদায় সজীৱ কৰি ৰাখিছিল। অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধেয় গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱে

শিক্ষক কৰ্মচাৰীৰ লগত দূৰত্ব ৰক্ষা কৰি নিজৰ কাৰ্যালয়তে বহি নাথাকি শিক্ষকসকলৰ লগতে আনন্দ-আত্মদেৱে ‘কমন ৰুম’ৰ সজীৱতা দুগুণে বঢ়াইছিল।

শিক্ষাদানৰ অভিজ্ঞতা :

ছাত্ৰী অৱস্থাৰ পৰা পোনে পোনে শিক্ষকতাৰ অৱস্থানলৈ অহাৰ পাছত উপলব্ধি কৰিছিলোঁ যেন শিক্ষা গ্ৰহণৰ আৰম্ভণিহে হৈছে। কাৰণ নিজে পঢ়িলে পাল মাৰি পঢ়িলেও হয়। কিন্তু শিক্ষাদানৰ ক্ষেত্ৰত তেনে কৰাটো সম্ভৱ নহয়। সেয়ে যথেষ্ট অধ্যয়ন কৰিব লগা হৈছিল। নিজে খৰচি মাৰি বিষয়টো আয়ত্ব নকৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষা দিয়াটো উচিত নহয়। বিষয়বোৰ জানিবলৈ কিতাপ পত্ৰ থাওকতে পাব লাগিব। চালুকীয়া মহাবিদ্যালয়খনিত দান-বৰঙণিৰে সংগ্ৰহ কৰা এটি সৰু পুথিভঁৰাল আছিল। সেয়ে শিক্ষকসকলৰ নিজা সংগ্ৰহৰ ওপৰতে অধ্যয়ন নিৰ্ভৰ কৰিব লগা হৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত অগ্ৰজ শিক্ষকসকলৰ পৰা যথেষ্ট সহায় পাইছিলোঁ। সাহিত্য বিষয়ত ইংৰাজী সাহিত্যৰ প্ৰৱক্তা শ্ৰীযুত ববিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ ছাৰৰ পৰা যথেষ্ট সহায় পাইছিলোঁ। বিশেষকৈ সাহিত্য বিষয়ক বিভিন্ন বাদ (Ism) সম্পৰ্কে যেনে - অস্তিত্ববাদ (Existentialism), চেতনা স্ৰোত (Stream of Consciousness) আদিৰ বিষয়ে তেখেতৰ ব্যক্তিগত সংগ্ৰহালয়ৰ পৰা সহায় পাইছিলোঁ।

সাহিত্য এনে এটা বিষয় য'ত বুৰঞ্জী, ভূগোল, ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি, ধৰ্ম অথবা সমাজনীতি সকলো জড়িত হৈ থাকে। সেইসময়ত বুৰঞ্জীৰ প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ডেৱ (বৰ্তমান অসম চৰকাৰৰ নিৰ্বাচন বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত আয়ুক্ত সচিব) বুৰঞ্জী অথবা সাহিত্য যিকোনো বিষয়ত সহায় কৰাত অতি আগ্ৰহী আছিল। লক্ষ্য কৰিছিলোঁ মহাবিদ্যালয়ত অগ্ৰজ প্ৰবক্তাসকল যথেষ্ট অধ্যয়নশীল আছিল। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ কথাই নাই। ময়ো যিমান পাৰো অধ্যয়ন কৰি বিষয়বস্তু আয়ত্ব কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। পিছলৈ বুৰঞ্জী বিভাগৰ প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত মাণিক গগৈ, পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ বিষয়ে জানিবলৈ ইংৰাজীৰ প্ৰবক্তা শ্ৰীসুনীল দত্ত আদিয়ে মোক যথেষ্ট সহায় কৰিছিল।

মই স্নাতকোত্তৰ শ্ৰেণীত ‘ভাষাতত্ত্ব বিষয়’ৰ (Group ‘B’) ছাত্ৰী আছিলোঁ। কিন্তু নাটক, কবিতা, গদ্য শিল্প, বিশেষকৈ গল্প পঢ়াইছিলোঁ। বিষয়বোৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই অতি আনন্দিত হৈছিলোঁ। ১৯৭২ চনৰ পৰা ২০১০ চনলৈ প্ৰায় দুকুৰি বছৰীয়া কাৰ্যকালত হাজাৰ হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী লগ পাইছিলোঁ। ভাল লাগে, ছাত্ৰ-

ছাত্ৰীসকলৰ মৰম-চেনেহ, হেঁপাহ দেখিলে অভিবৃত্ত হওঁ। বৰ্তমান কিছুমানৰ মুখবোৰ চিনি পাওঁ, কিছুমানৰ নাপাওঁ। বয়সৰ লগে লগে স্মৃতিয়েও অসহযোগিতা কৰে।

শিক্ষক দিৱসৰ ওলগ :

পুৱাৰ পৰা মাজে মাজে নিশালৈকে আহি থকা ফোনবোৰে শিক্ষক জীৱনৰ মাদকতাবোৰ মনত পেলাই দিয়ে। সোণমণিয়ে (মধুছন্দা শইকীয়া বৈশ্য) ঘৰলৈ মাতি নি শৰাইত তামোল-পাণ, চাদৰ আদি সজাই সেৱা এটা কৰে। সেৱা কৰিবলৈয়ো তাইৰ কষ্ট হয়। তথাপি...। ভাবো, মই জানো ইমানৰ যোগ্য? কলিকালৰ শিক্ষাগুৰু। এদিন পুৱাই শ্ৰীমতী দীপামণি শৰ্মাই (বৰ্তমান সোণাৰি বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ সহ অধ্যাপিকা) ঘৰত আহি মেখেলা-চাদৰ এযোৰ দি সেৱা কৰি গ'লহি। তাইৰ হেঁপাহ চাকৰিটো স্থায়ী হ'লেই 'মোক সেৱা জনাব।' শ্ৰীমান লোহিত গগৈ, বৰ্তমান অসমৰ ৰাজনীতিৰ এজন বলিষ্ঠ নেতা, ঘৰত আহি প্ৰায়ে শিক্ষক দিৱসৰ 'ওলগ' যাচে।

অৱসৰ গ্ৰহণৰ পাছৰ শিক্ষক দিৱসৰ এটা দিন মোৰ মনত চিৰ সেউজ হৈ আছে। ঢোলৰ ওজা বিহুৱা শ্ৰীমান ৰঞ্জিত গগৈয়ে 'শিক্ষক দিৱস'ৰ ওলগ জনাবলৈ আহি কথা প্ৰসংগত গল্প সম্পৰ্কে মই পঢ়ুৱা এটা শাৰী হুৰু মোৰ আগত গাই দিয়াৰ পাছত মই অনুভৱ কৰিছিলোঁ- এইয়া মোৰ শিক্ষক জীৱনৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ উপহাৰ। ৰাজ্যিক অথবা ৰাষ্ট্ৰীয়, কোনো বঁটা-বাহনেও ইয়াৰ মূল্য হ্ৰাস কৰিব নোৱাৰে। অথবা কেতিয়াবা লগ পালে পুৰণা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে 'বাইদেউৰ ক্লাছবোৰ কৰি বৰ ভাল লাগিছিল'- বোলা কথাষাৰ তেনে বঁটা-বাহনতকৈ হাজাৰ গুণে শ্ৰেষ্ঠ। মন ভৰি উঠে, হিয়া শাঁত পৰে। জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা পাওঁ। মনত পৰে কবিগুৰু ৰবি ঠাকুৰৰ সেই চিৰ সেউজ কবিতাৰ পংক্তিলৈ -

“মৰিতে চাহিনা আমি সুন্দৰ ভূবনে
মানবৰ মাঝে আমি বাচিবোৰে চাই
এই সূৰ্য কৰে এই পুষ্পিত কাননে
জীবন্ত হৃদয় মাঝে যদি স্থান পায়।”

প্ৰতিভাৰে উজ্জ্বলি উঠা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল :

প্ৰসংগক্ৰমে বিভিন্ন শিতানত আলোচিত এই বিষয় চৰ্বিত চৰ্বন হ'লেও মোৰ কলমেৰে বিষয়টো চুই যোৱাৰ চেষ্টা কৰিছোঁ। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত উচ্চমান

বিষয় আৰম্ভ কৰাৰ আগতে 'ডিষ্টিক্শ্বন' পোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভিতৰত প্ৰথম নাম ল'ব লাগিব শ্ৰীঅমূল্য শইকীয়াৰ। বৰ্তমান পদ্মকুমাৰী বালিকা বিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত শিক্ষক। ইয়াৰ পিছতে শ্ৰীমতী নিবেদিতা বৰুৱা আৰু শ্ৰীমতী অঞ্জলি গোস্বামী- দুয়ো ক্ৰমে পদ্মকুমাৰী বালিকা উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ উপাধ্যক্ষা আৰু সোণাৰি নগৰ উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয়ৰ অৱসৰ প্ৰাপ্ত শিক্ষয়িত্ৰী।

১৯৮০ চনত শ্ৰীমতী বুলুমাই গগৈয়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা দ্বিতীয় স্থানত 'ডিষ্টিক্শ্বন' লাভ কৰি বৰ্তমান বুৰঞ্জী বিষয়ৰ 'বিষয় শিক্ষয়িত্ৰী' হিচাবে লেঙেৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। অৰ্থনীতিৰ উচ্চমান বিষয়ত শ্ৰীঅপূৰ্ব শইকীয়াই দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰি স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিভাৰ বিকাশক আজিও ৰুধিব পৰা নাই। বৰঞ্চ প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে বিভিন্ন বিষয়ত কীৰ্তিমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৃতিত্বৰে স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰি অসমৰ শিক্ষা জগতত মহাবিদ্যালয়ৰ নাম সুদৃঢ় কৰি ৰাখিছে।

প্ৰাক্ স্নাতক বৰ্ষত বৰ্তমানলৈ অসমৰ ভিতৰত স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা দুজন ছাত্ৰ ক্ৰমে শ্ৰীমান কমল শইকীয়া আৰু শ্ৰীমান ৰাছল গগৈ (২০০৪ চনত) দুয়ো দশম স্থান লাভ কৰিছিল।

অসমৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনত উজ্জ্বল তাৰকা হৈ নিজৰ লগতে মহাবিদ্যালয়, অঞ্চলটো, গাঁও আৰু পৰিয়ালৰ নাম পোহৰ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভিতৰত প্ৰথমেই নাম ল'ব লাগিব ঢোলৰ ওজা, বিহুৱা শ্ৰীমান ৰঞ্জিত গগৈৰ কেৱল অসমতে নহয় ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়তো শ্ৰীমান ৰঞ্জিতে সুনাম অৰ্জন কৰিছে, অসমৰ বিহু আৰু ঢোলক বিশ্বত পৰিচিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। অসমৰ সাংস্কৃতিক জগতৰ আন এটি জনপ্ৰিয় নাম “বিহু সম্ৰাট” শ্ৰীখগেন গগৈ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ। দূৰদৰ্শনৰ পৰ্দাত আৰু এখন মুখে ভুমুকি মৰা দেখিছোঁ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ শ্ৰীপ্ৰশান্ত ৰাজখোৱাৰ।

অসমৰ সাংবাদিক জগতৰ 'অচিনাকী অসমৰ চিনাকী' দিয়া এটি পৰিচিত নাম শ্ৰীমতী স্নিগ্ধাশিখা বৰা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰী।

অসম তথা ভাৰতৰ ৰাজনীতিৰ এটি পৰিচিত নাম শ্ৰীতপন কুমাৰ গগৈ। এসময়ৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক, 'আছ'ৰ সাধাৰণ

সম্পাদক, সোণাৰি সমষ্টিৰ বিধায়ক, অসম বিধান সভাৰ মন্ত্রী, বৰ্তমান যোৰহাট লোকসভা সমষ্টিৰ সাংসদ, ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টিৰ জনপ্ৰিয় আৰু শক্তিশালী নেতা তপন কুমাৰ গগৈ বৰ্তমান অসম বিজেপি দলৰো সাধাৰণ সম্পাদক।

অসমৰ ক্ৰীড়া জগতত সবল খোজ দিয়া ৰাজ্যিক তথা ৰাষ্ট্ৰীয় স্থান পোৱা বৰ্তমান ক্ৰীড়া জগতত চাকৰি কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰা শ্ৰীমতী তিলো গগৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰে ছাত্ৰী।

অসমৰ ক্ৰীড়া জগতৰ আন এটি চিনাকী আৰু জনপ্ৰিয় নাম সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ শ্ৰীস্বপন কৰ। স্কুলীয়া জীৱনতে ১৯৮১ চনত অবিভক্ত শিৱসাগৰ জিলাৰ ক্ৰীড়া বিভাগে আয়োজন কৰা ১২ ঘণ্টীয়া দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত ১২ ঘণ্টা সম্পূৰ্ণ কৰা একমাত্ৰ খেলুৱৈ আছিল শ্ৰীস্বপন কৰ। “যি মূলা বাঢ়ে, দুপাততে চিন”। স্কুলীয়া জীৱনৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে ক্ৰীড়াপ্ৰেমী স্বপন কৰে অসমৰ খেল জগতত ফুটবল ৰেফাৰী, কাবাডী, খো খো জিলা সম্পাদক, সাতোঁৰ বিভাগৰ জিলা উপদেষ্টা, ভাৰ উত্তোলন বিভাগৰ উপ-সভাপতি, কাৰাটোৰ জিলা সভাপতি আদি বিভিন্ন বিভাগত ক্ৰীড়া সংগঠক হিচাবে নিয়োজিত কৰি নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাবে গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে।

শৰীৰ চৰ্চাত ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত বিশেষ দক্ষতা অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ আন এটি উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ প্ৰয়াত চন্দন গগৈ। বহু সম্ভাৱনাপূৰ্ণ প্ৰয়াত চন্দন গগৈয়ে অকালতে মৃত্যুক আকোঁৱালি ল'ব লগা হ'ল। শ্ৰীৰবীন বাইলুং, মহাবিদ্যালয়ৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, ডি.টি.পি.ত পাকৈত, মোৰ সকলো লিখাৰে ডি. টি. পি., ই-মেইল, আনকি জেৰক্স কৰি কিতাপ পৰ্যন্ত উলিয়াই দিয়া মোৰ সাহিত্যিক জীৱনৰ লগত ওতঃপ্ৰোত সম্পৰ্ক থকা (মোৰ সাহিত্যিক পেননৰ বাবে ফৰ্ম পূৰোৱাৰ পৰা কিতাপ উলিওৱা সকলোতে সহায় কৰা) ৰবীনলৈ এই সুযোগতে মোৰ হিয়াভৰা মৰম আৰু আশীৰ্বাদ যাচিলোঁ।

এই সমূহ উজ্জ্বল তাৰকাৰ জীৱন গাঁথৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে শিৰ উন্নত কৰি আজি সগৌৰৱে সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি দিছেহি।

ৰাষ্ট্ৰীয় মূল্যাংকন আৰু প্ৰত্যায়ন পৰিষদ (NAAC)ৰ পৰিদৰ্শন :

মহাবলী সময়ৰ আহান কোনেও নেওচা দিব নোৱাৰে। সময়ে নিৰূপিত কৰা পথেৰেই আগবাঢ়ে জীৱন আৰু জগত। তাতেই লিখা থাকে সুযোগ অথবা দুৰ্যোগ। প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধেয় গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰৰ অৱসৰৰ সময় হ'ল। উপাধ্যক্ষ সদ্য প্ৰয়াত সুৰেশ দাস ছাৰে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিলে। ২০০১ চনত শ্ৰদ্ধেয় ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ ছাৰে অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে। এবছৰৰ পাছতে ২০০২ চনত প্ৰয়াত কমলাৱতী শইকীয়া বাইদেউ অধ্যক্ষৰ চকীত বহিল। প্ৰয়াত বাইদেউৰ কাৰ্যকালতে NAAC ৰ পৰিদৰ্শনৰ প্ৰস্তুতি আৰম্ভ হ'ল। ২০০৪ চনৰ ৩০/৩১ আগষ্টত নিৰ্দিষ্ট তাৰিখ ঘোষণা হ'ল। সেইসময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃগাঁথনি তেনেই পানী কেঁচুৱা অৱস্থাতে আছিল।

প্ৰয়াত বাইদেউৰ কাৰ্যকালতে প্ৰথম মহাবিদ্যালয়ৰ ‘চাৰিবেৰ’ (Boundary Wall)ৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। ৰাইজৰ সহযোগিতা আৰু শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ সাহায্যৰ যোগেদি বেৰাৰ ব্যৱস্থা সম্পূৰ্ণ হ'ল। ‘NAAC’ ৰ পৰিদৰ্শনৰ বাবে এখন ‘সহযোগী সমিতি’ গঠন কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সবিশেষ যো-জা কৰা হ'ল। সমিতিখনৰ সহযোগী সম্পাদক হিচাবে শ্ৰীসুনীল দত্তক দায়িত্ব দিয়া হ'ল। ড° ৰাণা কোঁৱৰ, দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা আদিৰ সহযোগত প্ৰথম পৰ্যায়ৰ কাম সম্পূৰ্ণ হ'ল।

কিন্তু হঠাৎ ২০০৪ চনত ৩১ মাৰ্চ তাৰিখে আমাৰ মাজৰ পৰা শ্ৰদ্ধেয়া কমলাৱতী শইকীয়া বাইদেৱে চিৰ বিদায় মাগিলে। এনে এক মমৰ্ত্তদ ঘটনাৰ পাছত উপাধ্যক্ষৰ দায়িত্বত থকা মই ৪-৪-২০০৪ চনত অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব বহন কৰিব লগা হ'ল। সেয়া মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে অতি দুৰ্যোগৰ সময়। মহাবিদ্যালয়ৰ পুঁজি নাই। ‘কেছ বন্ধ’ত মাথো মুঠ ৯১,০০০ (একানব্বৈ হাজাৰ) টকা পোৱা গ'ল। আনহাতে পাঁচ মাহৰ পাছতে NAACৰ পৰিদৰ্শনৰ দিন।

“মাউখে উটিলে গুৰি পৰুৱাৰো মৰণ নাই” কথাষাৰ সাৰোগত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো সদস্য-সদস্যই ‘নাক’ৰ সন্মুখীন হ'বৰ বাবে কঁকালত টঙালি বান্ধিলে। শ্ৰেণীকোঠাবিলাকৰ মজিয়া পকা নহয়, ওপৰত চিলিং নাই, ফেন নাই, ৰং কৰা হোৱা নাই। অৰ্থনীতি বিভাগৰ প্ৰবক্তা মিন্টু গগৈয়ে কয় - ‘চিন্তা নকৰিব বাইদেউ, সব হৈ যাব।’ বিভিন্ন বিভাগৰ দায়িত্বত থকা প্ৰত্যেকেই

নিজৰ নিজৰ দায়িত্ব সুকলমে পালন কৰিলে।

(১) ইংৰাজী বিভাগ - সৰ্বশ্ৰীসুনীল দত্ত, দীপাঞ্জলি গগৈ, আঞ্জুৱাৰা বেগম।

(২) অসমীয়া বিভাগ - সৰ্বশ্ৰী ৰীতা দত্ত, বঘুনাথ কাগুং, পদ্মা গগৈ, বিজয়লক্ষ্মী গগৈ।

(৩) ৰাজনীতি বিভাগ - প্ৰয়াত শৈলেন ফুকন, প্ৰয়াত গণেশ বৰুৱা, শ্ৰীবিনোদ ৰাজখনিকৰ।

(৪) অৰ্থনীতি বিভাগ - সৰ্বশ্ৰী অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱা, দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা, মিন্টু গগৈ, পৰানন কোঁৱৰ।

(৫) বুৰঞ্জী বিভাগ - সৰ্বশ্ৰী মানিক গগৈ, গিৰিন গগৈ, সুশীল চূড়ী, দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ।

(৬) শিক্ষাবিভাগ - সৰ্বশ্ৰী মানিক বৰুৱা, বানু মহন, ৰাজীৱ কটকী, প্ৰণিতা কলিতা।

(৭) ৰসায়ন বিভাগ - সৰ্বশ্ৰী ড° ৰাণা কোঁৱৰ, অমৃত বৰপূজাৰী, সুচিত্ৰ ৰাজখোৱা।

(৮) পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ - শ্ৰীমতী ৰীনা বৰঠাকুৰ, প্ৰয়াত উৎপল কোঁৱৰ, নবীন গগৈ, ভূপেন ফুকন।

(৯) উদ্ভিদ বিদ্যা বিভাগ - সৰ্বশ্ৰীৰঞ্জিত বুঢ়াগোহাঁই, ড° বুধিন গগৈ, ফনীন্দ্র বৰুৱা, প্ৰবীণ বৰা।

(১০) প্ৰাণীবিদ্যা বিভাগ - সৰ্বশ্ৰীপল্টু পাল, ড° জ্যোতিমা ফুকন, জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকন।

(১১) অংক শাস্ত্ৰ বিভাগ - সৰ্বশ্ৰীটংকেশ্বৰ বৰুৱা, ভূপেন দিহিঙ্গীয়া, প্ৰয়াত মুহিধৰ চেতিয়া, শ্ৰীমনোৰঞ্জন ফুকন।

(১২) পুথিভঁৰাল - লাইব্ৰেৰীয়ান শ্ৰীমতী বাণী দেৱী, সহকাৰী প্ৰয়াত ফণীধৰ দত্ত।

(১৩) কাৰ্যালয় - বৰ কেৰানী শ্ৰীজ্যোতি কাকতী, সহকাৰী শ্ৰীৰঞ্জিত বৰুৱা, শ্ৰীদুলু দত্ত, শ্ৰীদুলু ফুকন।

(১৪) চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰীসকল ক্ৰমে - শ্ৰীকমল দত্ত, শ্ৰীমিনেশ্বৰ লাহন, প্ৰয়াত বিমল লাহন, শ্ৰীবসন্ত চাউলকৰা।

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, স্থায়ী-অস্থায়ী সকলোৱে সমানে NAACৰ পৰিদৰ্শনৰ বাবে সাধ্যানুসৰি শাৰীৰিক-মানসিকভাৱে খাটি দিলে। সকলোৱে মহাবিদ্যালয়খনক 'ৰূপহী'জনী কৰি তোলাত উঠি পৰি লাগিল। 'কেচ বক্স'ত পোৱা টকাৰ ওপৰঞ্চি বিভিন্ন শিতানত ৰৈ যোৱা পুঁজিৰ পৰাও খৰচ কৰা হ'ল। মুঠতে মজিয়া পকা হ'ল, চিলিং দিয়া হ'ল, ফেন লগোৱা

হ'ল, চূণ, তেল, ৰং কৰা হ'ল। ছাত্ৰী নিবাস, পুথিভঁৰাল সকলোতে হাত ফুৰোৱা হ'ল। ছাত্ৰী নিবাস আছিল 'জিম খানা ক্লাব'ত। ডাঙৰ ডাঙৰ আহল বহল কোঠা, বলডেপ দিয়া, সাজপাৰৰ বাবে আছুতীয়া কোঠা আদি সকলোবোৰ নতুনকৈ আঁৰ বেৰ দি কোঠা কৰি সজোৱা হ'ল। শ্ৰীৰাজীৱ কটকী, শ্ৰীভূপেন দিহিঙ্গীয়াকে আদি কৰি সেই সময়ৰ সকলো শিক্ষক-কৰ্মচাৰীয়ে ৰাতি-দিন একাকাৰ কৰি মহাবিদ্যালয়খনক জাকত জিলিকা কৰি সজাই তুলিলে।

'ছোৱালী কমন ৰুম'টো আছিল তেনেই সৰু। ২০ / ৩০ জনী ছাত্ৰী একেলগে সোমাব পৰা এটা সৰু কোঠা। তাকে শৌচাগাৰ, প্ৰসাৰগাৰ আদিত 'টাইলচ্' লগাই নতুন ৰূপ দিয়া হ'ল। সেইসময়ৰ মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি সোণাৰি সমষ্টিৰ বিধায়ক শ্ৰদ্ধেয় শৰৎ বৰকটকীদেৱ মহাবিদ্যালয় পৰিদৰ্শন কৰিবলৈ আহিছিল; বিশেষভাৱে NAACৰ পৰিদৰ্শনৰ প্ৰস্তুতি চাবৰ বাবে। সেইসময়ত 'কমন ৰুম' চাবলৈ যাওঁতে দেখা দৃশ্যটো আজিও চকুৰ আগত ভাঁহি থাকে। পাৰেমানে কোঠাটোত ঠাঁহ খাই থকা এজাক ছাত্ৰীৰ কেৱল 'মূৰ'বোৰহে দেখা গৈছিল। এটা শব্দ নোহোৱাকৈ থিয় হৈ থকা বাধ্য ছাত্ৰীসকলৰ কথা ভাবিলে আজিও মনটো আনন্দত ভৰি উঠে।

মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি শ্ৰদ্ধেয় বৰকটকীদেৱে পাৰ্যমানে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল। লগতে পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰত্যেকজন সদস্য-সদস্যাই মহাবিদ্যালয়ত নিজৰ উপস্থিতিৰে আমাক মানসিকভাৱে সাহস যোগাইছিল।

পৰিদৰ্শনৰ আগদিনা মই আৰু শ্ৰীসুনীল দত্ত যোৰহাটৰ ৰৈয়া বিমান বন্দৰৰ পৰা সমমৰ্যাদাৰ পৰিদৰ্শনকাৰী গোট (Peer Team)ক আদৰিবলৈ গ'লো। তেখেতসকল হ'ল ক্ৰমে শ্ৰদ্ধেয় পবিত্ৰ সৰকাৰ, সভাপতি (Chairperson), এছ. পি. পাণি, সহযোগী সদস্য (Member Co-ordinator) আৰ. পি. তিৱাৰী, সদস্য (Member)। Peer Team ক শিৱসাগৰৰ 'ব্ৰহ্মপুত্ৰ' হোটেলত থৈ ঘূৰি আহি মহাবিদ্যালয়ত ভৰি দিওঁতে প্ৰায় 7 -00 বাজিল। তেতিয়া উপাধ্যক্ষৰ কাৰ্যালয়ৰ সন্মুখৰ বাৰাণ্ডাত বহি বহি শ্ৰীপ্ৰবীন বৰা, শ্ৰীজ্যোতিপ্ৰসাদ ফুকন, শ্ৰীমনোৰঞ্জন কোঁৱৰহঁতে ফুলৰ টাবত ৰং কৰি আছে। অধ্যক্ষৰ কোঠাত প্লাষ্টিকৰ কাৰ্পেট পাৰিবৰ বাবে আলমাৰী দাঙি প্ৰয়াত গণেশ বৰুৱাই কঁকালত গাঁঠি লগাত কেঁকাই

আছে। শ্ৰীমিণ্টু গগৈয়ে বেৰত বং দিয়াই আছে।

এনেদৰে সকলোৰে শুভ-ইচ্ছা, সাহস আৰু পৰিশ্ৰমেৰে মহাবিদ্যালয়খনক NAACৰ পৰিদৰ্শনৰ সন-মুখীন হ'বৰ বাবে সাজু কৰা হ'ল। কেৱল ছাত্ৰাবাসটো কেঁচা অৰ্থাৎ টিন-বাঁহৰ হৈয়ে থাকি গ'ল।

মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃগাঁথনিৰ কামবোৰ আধৰুৱাকৈ হ'লেও সামৰা হ'ল। কিন্তু ইতিমধ্যে কাৰ্যালয়ৰ 'ফাইল পত্ৰ' শৃঙ্খলাবদ্ধ কৰিবৰ বাবে দায়িত্ব দিয়া হ'ল অৰ্থনীতি বিভাগৰ প্ৰবক্তা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন মেধাৱী ছাত্ৰ শ্ৰীদিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা আৰু অংক শাস্ত্ৰ বিভাগৰ সদ্য প্ৰয়াত মুহিধৰ চেতিয়াক (যিজন প্ৰায় ডেৰবছৰৰো অধিক 'ক'মা'ত থাকি বৰ্তমান মৃত্যু বৰণ কৰে) দুয়োজনে অতি তৎপৰতাৰে আৰু অতি নিয়াৰিকৈ কাৰ্যালয়ৰ ফাইল পত্ৰ গত লগাই দিলে। NAACৰ মূল্যায়নত তেওঁলোকৰ প্ৰচেষ্টাতে সৰ্বাধিক 80% নম্বৰ পাবলৈ সক্ষম হয়। 'উদ্ভিদ বিদ্যা' বিভাগৰ ড° বুদ্ধিন গগৈয়ে পুথিভঁৰালৰ কাষতে থকা 'ফিছাৰী'ৰ কাষত এখনি ঔষধি বাগিচাও প্ৰস্তুত কৰে। NAACৰ পৰিদৰ্শন কালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নিয়মানুবৰ্তিতা, সময়ানুবৰ্তিতা আদিয়ে Peer Team ক সন্মোহিত কৰিছিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মুখত দুফালে দুখন ফুলনি বাগিচা, বাওঁফালে টিয়ক ৰজাবাৰী বাগিচাৰ বিশাল সেউজীয়া চাহ বাগিচা, গছ-গছনি, মহাবিদ্যালয়খনৰ সন্মুখত আহল-বহল দুখন খেলপথাৰ (ব্ৰিটিছসকলে হেলিপেড হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰিছিল), ছাত্ৰীনিবাস হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰা এটা এশ বছৰৰো উৰ্দ্ধৰ প্ৰাচীন ব্ৰিটিছসকলৰ ক্লাৱঘৰ আদিয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ সৌন্দৰ্য আৰু গাভীৰ্যৰ এক অপূৰ্ব সমাহাৰ ঘটাইছিল। সেই অপূৰ্ব সুন্দৰ পৰিবেশে Peer Teamক মোহিত কৰিছিল। তেখেতসকলে অতি আনন্দিত মনেৰে আমাৰ পৰা বিদায় লৈছিল। প্ৰায় দুমাহৰ পাছত তেখেতসকলৰ মূল্যায়নৰ প্ৰমাণ পত্ৰ পঠালে আৰু

মহাবিদ্যালয়খনিয়ে C++ পাবলৈ সক্ষম হ'ল।

সেইসময়ত অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা বিভাগৰ নিৰ্দেশমৰ্মে মহাবিদ্যালয়ৰ স্থায়ী অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিবলৈ হ'লে Ph. D. হ'বই লাগিব। যদিও বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ নিৰ্দেশমৰ্মে কিন্তু Selection Grade হে থাকিবই লাগিব, ৫৫% নম্বৰসহ ৫৫ বছৰ অনুৰ্দ্ধৰ হ'ব লাগিব। বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ নিৰ্দেশ থাকিলেও অসম চৰকাৰৰ নিৰ্দেশমৰ্মে মই স্থায়ী অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব ২০০৫ চনৰ ৫ জুলাইত ড° ৰাজেন তামুলীক অৰ্পণ কৰি পুনৰ উপাধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰোঁ।

মোৰ জীৱনৰ লগতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়ছোৱাত মই অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব বহন কৰিব লগা হৈছিল। যাৰ বাবে মোৰ গৌৰৱ অনুভৱ হয়। ইয়াৰ পাছতো আৰু পাঁচ বছৰৰ পাছত অৰ্থাৎ ২০১০ চনৰ ৩১ ডিচেম্বৰত মই চাকৰিৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। এই পাঁচ বছৰ কাল মহাবিদ্যালয়ৰ স্থায়ী অধ্যক্ষ হিচাবে নিযুক্তি পোৱা ড° ৰাজেন তামুলীদেৱে মহাবিদ্যালয়খনিক দেহে কেহে লাগি শিক্ষায়তনিক দিশত আন্তঃগাঁথনিৰ ক্ষেত্ৰত বহুখিনি আগবঢ়াই লৈ গ'ল। NAACৰ পুনৰ্মূল্যায়ন ২০১০ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত কৰোৱা হ'ল।

জীৱন-জীৱিকাৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনে যিখিনি অৱদান আগবঢ়ালে সেইখিনিকে সমল হিচাবে লৈ মৰমৰ মহাবিদ্যালয়খন এৰি আহিলেও আমৃত্যু হৈ ৰ'ব প্ৰেৰণাৰ উৎস। মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ (ন-পুৰণি) সকলোৰে উৎসাহ ভৰা, যৌৱনোচ্ছল মুখবোৰে জীয়াই থকাৰ সাহস যোগাব। শেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, (বৰ্তমান-অবৰ্তমানৰ) ন-পুৰণি সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি মোৰ হিয়াভৰা মৰম আৰু শুভেচ্ছা যাচি এই লেখনি সামৰিলোঁ।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। □

ৰতিপ্ৰভা গগৈ : প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ (ভাৰপ্ৰাপ্ত), সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। তেখেত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰাক্তন মুৰব্বী।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী : এটি মিঠা অনুভৱ

ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ

১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টৰ পৰা ২০০১ চনৰ ৩১ জানুৱাৰীলৈকে প্ৰায় ত্ৰিশ বছৰ ছমাহ কাল সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে জড়িত আছিলো। উপৰোক্ত তিনি দশকৰো অধিক সময়ছোৱাৰ শেষৰ বছৰটোত মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ হিচাবে দায়িত্ব পালনৰ বাহিৰে বাকী সমছোৱাত ইংৰাজী বিভাগৰ প্ৰৱক্তা ও মূৰব্বীৰূপে মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিলো।

উপৰোক্ত দীঘলীয়া সময়ছোৱাত অধ্যক্ষ শ্ৰেয়েয় গোলাপ বৰগোহাঁই প্ৰমুখ্যে কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাৰ প্ৰিয় সহকৰ্মীসকল, গ্ৰন্থাগাৰিকা ও গ্ৰন্থাগাৰৰ সৈতে জড়িত কৰ্মচাৰীসকল, কাৰ্যালয় সহকাৰীসকলৰ লগতে চতুৰ্থবৰ্গৰ সকলো কৰ্মচাৰীকে ধৰি প্ৰায় ষাঠি গৰাকী ব্যক্তিৰ সান্নিধ্যত অতিবাহিত কৰা বহু স্মৃতি বিজড়িত দিন বিলাকৰ কথা আজিও ভালদৰে মনত পৰে। প্ৰায় দুকুৰিৰ অধিক সহকৰ্মীসকলৰ ভিতৰে অধ্যক্ষদেৱক বাদ দি আমি কেইবাগৰাকী প্ৰায় সমবয়সীয়া আৰু বাকীসকল বয়সৰ ক্ষেত্ৰত আমি কেইবাগৰাকী প্ৰায় সমবয়সীয়া আৰু বাকীসকল বয়সৰ ক্ষেত্ৰত অনুজ হ'লেও সকলোৰে

সান্নিধ্যত উপলব্ধ হোৱা সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ ব্যৱহাৰ, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ জিৰণি কোঠাত হোৱা আন্তৰিকতাপূৰ্ণ বাৰ্তালাপ, বছৰি মহাবিদ্যালয়ৰ 'প্ৰতিষ্ঠা দিৱস' (৫ আগষ্ট)ৰ ৰাতিলৈ আয়োজিত প্ৰীতিভোজত অধ্যক্ষদেৱৰ লগতে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী ও কৰ্মচাৰীবৃন্দ - সকলোৰে আন্তৰিকতাৰে অংশ গ্ৰহণ কৰা - ইত্যাদি কথাবিলাক দৰাচলতে পাহৰিব পৰা বিধৰ নহয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ চালুকীয়া অৱস্থাত আৰ্থিক দিশটো কিছু টনকিয়াল কৰাৰ অৰ্থে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উপৰি শুভাকাংখীসকল - আটআয়ে বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত আন্তৰিকতাৰে নিজৰ নিজৰ সুবিধা অনুযায়ী অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি অহাৰ কথা আজিও মনত পৰে। এনে কাৰ্যসূচীৰ ভিতৰত উল্লেখনীয় কেইটামান আছিল এনেধৰণৰ - মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশে প্ৰায় ১৫ কিলোমিটাৰ মান দূৰত্বৰ ভিতৰত অৱস্থিত গাঁওসমূহৰ পকাধানৰ পথাৰৰ পৰা গিৰিহঁতসকলৰ সন্মতি সাপেক্ষে ধানৰ ডাঙৰি সংগ্ৰহ কৰা, ভ্ৰাম্যমান নাট্যদল সমূহৰ দ্বাৰা নাট প্ৰদৰ্শন, চিনেমা প্ৰদৰ্শন, যাদু প্ৰদৰ্শন আৰু লটাৰী খেল অনুষ্ঠিত কৰা।

মহাবিদ্যালয়খনে ‘ঘাটি মঞ্জুৰী’ (Deficit financing) প্ৰাপ্ত পৰ্যায়লৈ অহাৰ আগলৈকে অৰ্থাৎ ১৯৭৭ চনৰ ১ জুলাইৰ আগলৈকে ৭ বছৰ কাল আৰম্ভণিৰে পৰা মহাবিদ্যালয়খনৰ সৈতে জড়িত কলা শাখাৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী সকলোৱে যথেষ্ট পৰিমাণে আৰ্থিক অসুবিধাক সন্মুখীন হৈছিল। একেদৰে ১৯৮৪ চনত আৰম্ভ হোৱা বিজ্ঞান শাখাৰ সৈতে জড়িত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰীবৃন্দই ১৯৯২ চনৰ জুলাই মাহলৈকে ৮ বছৰ কাল আৰ্থিক অনাটনত কিছু পৰিমাণে হ’লেও ভূগিব লগা হৈছিল। কিন্তু এটা কথা স্বীকাৰ্য যে, মহাবিদ্যালয়খনৰ সৈতে আন্তৰিকতাৰে আৰু দায়বদ্ধতাৰে জড়িত হ’ব খোজা মানসিকতাৰ বাবেই কোনোজনকেই হতাশাত ভাগি পৰা যেন দেখা নগৈছিল। এই কথাও স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে, এইসকল শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ নিজৰ নিজৰ পৰিয়ালৰ সদস্য-সদস্যসকলেও - বিশেষকৈ স্বামী কিম্বা সহধৰ্মিনীসকলে ত্যাগ স্বীকাৰ কৰাৰ উপৰি প্ৰয়োজন সাপেক্ষে আন্তৰিক সহযোগিতা আৰু মানসিক সাহস আগবঢ়াইছিল।

প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰি হেজাৰ হেজাৰ মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজৰে যথেষ্ট সংখ্যক বিশেষকৈ শৈক্ষিক দিশত কৃতিত্ব লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। এইসকলৰ মাজৰে শৈক্ষিক অথবা অন্য দিশত উল্লেখনীয় কৃতিত্ব অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা কেইগৰাকীমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিষয়েই আমাৰ এই চমু লেখাটিত উল্লেখ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছোঁ।

সম্ভৱত সম্ভৱ দশকৰ শেষৰফালে অনুষ্ঠিত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ শ্ৰীঅমূল্য প্ৰসাদ শইকীয়াই পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে “বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ সন্মান” (Distinction) সহ উত্তীৰ্ণ হৈ মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে। এওঁৰ পদানুসৰণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰে তিনিগৰাকী মেধাৱী ছাত্ৰীয়ে উপৰোক্ত সন্মানসহ স্নাতক পৰীক্ষা (কলা শাখা) ত কৃতকাৰ্য হৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ নাম জিলিকাই তুলিছিল। এই তিনিগৰাকী ছাত্ৰী হৈছে - শ্ৰীমতী বুলু গগৈ, শ্ৰীমতী নিবেদিতা বৰুৱা আৰু শ্ৰীমতী অঞ্জলি গোস্বামী। প্ৰথম দুগৰাকীয়ে বুৰঞ্জী বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী আহৰণ কৰি উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ ‘বিষয় শিক্ষক’ (Subject Teacher)ৰ পদত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি কেইবছৰমানৰ আগতে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। শ্ৰীমতী অঞ্জলী গোস্বামী আৰু প্ৰথমতে

উল্লেখ কৰা শ্ৰীঅমূল্য প্ৰসাদ শইকীয়াই সোণাৰিৰ দুখন বিদ্যালয়ত স্নাতক পৰ্যায়ৰ শিক্ষয়িত্ৰী আৰু শিক্ষক হিচাবে ভালে কেইবছৰ শিক্ষকতা কৰি কেইবছৰমানৰ আগতে এওঁলোক দুগৰাকীয়েও অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিলে।

আশী দশকৰ আৰম্ভণিতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ শ্ৰীকমল চন্দ্ৰ শইকীয়াই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ “প্ৰাক্ স্নাতক” (Pre-Degree) চূড়ান্ত পৰীক্ষাত কলা শাখাত ‘দশম’ স্থান অধিকাৰ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সন্মান কঢ়িয়াই আনে। বৰ্তমান তেওঁ নগাঁও জিলাৰ এখন উল্লেখযোগ্য মহাবিদ্যালয়ত ইংৰাজী বিষয়ত অধ্যাপক হিচাবে কৰ্মৰত। আজিৰ পৰা প্ৰায় এটা দশকৰ আগতে অন্য এগৰাকী ছাত্ৰ শ্ৰীৰাঞ্ছল গগৈয়ে অসম উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাৰ কলা শাখাত ‘দশম’ স্থান লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। বৰ্তমান তেওঁ স্নাতক ডিগ্ৰী আহৰণ কৰি ভাৰতীয় ডাক সেৱা বিভাগৰ চাকৰিয়াল।

কুৰি শতিকাৰ শেষৰ ফালে এই মহাবিদ্যালয়ৰে এগৰাকী মেধাৱী ছাত্ৰ শ্ৰীৰামেশ্বৰ কুৰ্মীয়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত বুৰঞ্জী বিষয়ৰ ‘গুৰু’ (Major) পাঠ্যক্রমত “প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম” স্থান অধিকাৰ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে। উল্লেখযোগ্য যে, একেখন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ পৰীক্ষাতো এই ছাত্ৰ গৰাকীয়ে বুৰঞ্জী বিষয়ত “প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম” স্থান লাভ কৰি পৰোক্ষভাৱে হ’লেও মহাবিদ্যালয়খনলৈ সন্মান কঢ়িয়াই আনে। প্ৰায় দুবছৰ মানৰ আগতে তেওঁ বুৰঞ্জী বিষয়ত Ph.D. (পি.এইচ.ডি.) ডিগ্ৰীও আহৰণ কৰে। বৰ্তমান তেওঁ নগাঁও জিলাৰ খাগৰিজান মহাবিদ্যালয়ত ‘সহকাৰী অধ্যাপক’ হিচাপে কৰ্মৰত। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী দৰাচলতে মেধাৱী ছাত্ৰী হৈছে শ্ৰীমতী ৰশ্মিৰেখা ভূঞা। ১৩ বছৰমান আগতে কলা শাখাত ‘তৃতীয়’ স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা এই ছাত্ৰী গৰাকীয়ে ইতিমধ্যে উল্লেখ কৰি অহা শ্ৰীৰামেশ্বৰ কুৰ্মীৰ দৰেই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ে অনুষ্ঠিত কৰা স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত ‘বুৰঞ্জী’ বিষয়ৰ ‘গুৰু পাঠ্যক্রম’(Major)ত ‘প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম’ স্থান অধিকাৰ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে। তদুপৰি একেখন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈ পুনৰ একে বিষয়তে “প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম” স্থান দখল কৰি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়লৈ এই ছাত্ৰী গৰাকীয়ে পৰোক্ষভাৱে হ’লেও

গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হ'ল। বৰ্তমান ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগত সহকাৰী অধ্যাপিকা হিচাবে কৰ্মৰত আৰু প্ৰায় ২ বছৰ মানৰ আগতে এওঁ সন্মানীয় 'ডক্টৰেট' (Ph.D.) ডিগ্ৰীও উপৰোক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা লাভ কৰিছে। মহাবিদ্যালয়ৰে অন্য এগৰাকী ছাত্ৰী শ্ৰীমতী অভিষিকা বাইলুঙৰ কৃতিত্বও উল্লেখযোগ্য। প্ৰায় ৫ বছৰ মানৰ আগতে এই গৰাকী ছাত্ৰীয়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাত বুৰঞ্জী বিষয়ত "প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম" স্থান অধিকাৰ কৰে। বৰ্তমান এওঁ নামনি অসমৰ এখন মহাবিদ্যালয়ত সহকাৰী অধ্যাপিকা হিচাবে নিযুক্তি লাভ কৰা বুলি জানিব পাৰিছো।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক, স্নাতক অথবা স্নাতকোত্তৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাত বিশেষ কৃতিত্ব প্ৰদৰ্শন কৰিব নোৱাৰিলেও ঐকান্তিকতা আৰু অধ্যৱসায়ৰ ফলস্বৰূপে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাত অধ্যয়ন কৰি যোৱা কেইবাগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ নিজৰ বিষয়ত গৱেষণা কৰি বিশ্ববিদ্যালয়ে প্ৰদান কৰা সন্মানীয় 'ডক্টৰেট' (Ph.D) ডিগ্ৰী লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। আমাৰ বোধেৰে এইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো দৰাচলতে 'কৃতি' ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হিচাবে গণ্য কৰিব পাৰি। এনে কেইগৰাকীমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছো।

এই ক্ষেত্ৰত এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰীৰ নাম মনলৈ আহিছে। তেওঁ হৈছে শ্ৰীমতী কনকলতা কোঁৱৰ। প্ৰায় দুই দশকৰ আগতে এওঁ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ত এম. ফিল. (M. Phil.) ডিগ্ৰী আহৰণ কৰে। প্ৰায় তিনি বছৰমানৰ আগতে Ph.D. ডিগ্ৰীও লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এটা দশকৰো অধিক কাল চৰাইদেউ জিলাৰ অন্তৰ্গত সাপেখাতী মহাবিদ্যালয়ৰ 'অধ্যক্ষ' (পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ নহয়) হিচাবে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে। অৱশ্যে একে সময়তে সমান্তৰালভাৱে চৰকাৰী স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত 'সহকাৰী অধ্যাপক'ৰ পদতো নিয়োজিত হৈ আছে। ১৯৮৪ চনতে আৰম্ভ কৰা বিজ্ঞান শাখাৰ প্ৰায় আৰম্ভণিৰ সময়ছোৱাতে এই মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ শ্ৰীমানজিৎ গগৈয়ে উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী আহৰণ কৰি কেইবছৰমান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰি থকা অৱস্থাতে একে বিষয়তে Ph.D. ডিগ্ৰী লাভ কৰে। বৰ্তমান তেওঁ জাঁজী হেমনাথ শৰ্মা মহাবিদ্যালয়ৰ 'অধ্যক্ষ' হিচাবে কৰ্মৰত। এতিয়ালৈকে প্ৰায় ৫ বছৰৰো অধিক কাল তেওঁ উপৰোক্ত দায়িত্ব সুকলমে

পালন কৰি অহা পৰিলক্ষিত হৈছে। প্ৰায় দুটা দশকৰ আগতে এই মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা অন্য এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ শ্ৰীনিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰে ২০০৮ চনৰ ১ আগষ্টৰ পৰা তিতাবৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ত বুৰঞ্জী বিষয়ৰ সহকাৰী অধ্যাপক হিচাবে কৰ্মৰত। এওঁ প্ৰায় দুবছৰ আগতে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। প্ৰায় তিনি দশকৰ আগতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা ছাত্ৰ শ্ৰীঅতুল চন্দ্ৰ গগৈ বৰ্তমান সাপেখাতী মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয়ৰ সহকাৰী অধ্যাপক। এই প্ৰাক্তন ছাত্ৰ গৰাকীয়েও সন্মানীয় 'ডক্টৰেট' ডিগ্ৰী প্ৰায় দুবছৰমানৰ আগতে আহৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে- "অসম কেন্দ্ৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়, শিলচৰ"ৰ পৰা।

উপৰোক্ত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী কেইগৰাকীৰ কৃতিত্বই আমাৰ বোধেৰে পৰোক্ষভাৱে হ'লেও প্ৰায় দুই দশকৰ আগতে তেওঁলোকে অধ্যয়ন কৰি যোৱা মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ কেইবাগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যোৱা দহ বছৰত বিভিন্ন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা 'ডক্টৰেট' ডিগ্ৰী লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে। এওঁলোকৰ মাজেৰে এগৰাকী মেধাৱী ছাত্ৰী হৈছে শ্ৰীমতী জুম্মা বিশ্বাস। এওঁ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিষয়ত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা উল্লিখিত সন্মানীয় ডিগ্ৰীটো আহৰণ কৰে। বৰ্তমান এওঁ পাণ্ডু মহাবিদ্যালয়ত সহকাৰী অধ্যাপিকাৰূপে কৰ্মৰত। অন্য এগৰাকী প্ৰাক্তন মেধাৱী ছাত্ৰী শ্ৰীমতী পাৰবিন ইৰাকিয়ে উপৰোক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা 'ডক্টৰেট' ডিগ্ৰী প্ৰাণীতত্ত্ব (Zoology) বিষয়ত অৰ্জন কৰে। বৰ্তমান এওঁ যোৰহাট জিলাৰ বাহনা মহাবিদ্যালয়ত উল্লিখিত বিষয়ৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা হিচাবে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে।

উপৰোক্ত দুগৰাকী ছাত্ৰীৰ উপৰি দুগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখালৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে বুলি ক'ব পাৰি। এওঁলোক দুগৰাকীৰে এগৰাকী হৈছে শ্ৰীঅমল বাউৰী। এওঁ অৰুণাচল প্ৰদেশৰ ৰাজীৰ গান্ধী কেন্দ্ৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ইতিমধ্যে উদ্ভিদ বিজ্ঞান (Botany) বিষয়ত 'ডক্টৰেট' ডিগ্ৰী আহৰণ কৰিছে। অন্য গৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ শ্ৰীবিংকু দত্তই কিছু দিনৰ আগতে শিলচৰত অৱস্থিত অসম কেন্দ্ৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা "ডক্টৰেট" ডিগ্ৰী লাভ কৰিছে। এওঁ প্ৰাণীতত্ত্ব (Zoology)

বিষয়ত গৱেষণা কৰি উল্লিখিত সন্মানীয় ডিগ্ৰী অৰ্জন কৰে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাত অধ্যয়ন কৰা উপৰোক্ত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী কেইগৰাবীৰ কৃতিত্বই বিশেষকৈ বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উপৰি অনাগত ভৱিষ্যতে এই শাখাত অধ্যয়ন কৰিবলৈ অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক দৰাচলতে অনুপ্রাণিত কৰিব বুলি আমাৰ বিশ্বাস। প্ৰসংগক্ৰমে উল্লেখযোগ্য, ইতিপূৰ্বে উল্লিখিত ড° মানজিৎ গগৈ (অধ্যক্ষ, জাঁজী হেমনাথ শৰ্মা মহাবিদ্যালয়) এই মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ।

শৈক্ষিক দিশৰ উপৰি অন্য দিশ কিছুমানতো সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ কেইগৰাকীমানে বিশেষ পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ “দ্বিতীয় চাম” (Second batch) ৰ ছাত্ৰ শ্ৰীমতী বৰুৱাই - “অসম লোকসেৱা আয়োগ” (Assam Public Service ommission) ৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। সত্তৰ দশকৰ শেষৰ ফালে উপৰোক্ত পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্য হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ এওঁ প্ৰথম গৰাকী ছাত্ৰ। অসম চৰকাৰৰ “অসামৰিক যোগান” (Civil supply)বিভাগৰ বিষয়া হিচাবে প্ৰথমে যোগদান কৰি এই বিভাগৰে এগৰাকী উচ্চ পদস্থ বিষয়াৰূপে আজিৰ পৰা প্ৰায় ৫ বছৰ মানৰ আগতে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰি সোণাৰিৰ নিজ বাসগৃহত থাকি সমাজ সেৱাত আত্মনিয়োগ কৰিছে।

আশী দশকৰ প্ৰায় মাজ ভাগতে এই মহাবিদ্যালয়ৰে অন্য এগৰাকী ছাত্ৰই উপৰোক্ত পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰে। এই প্ৰাক্তন ছাত্ৰ গৰাকী হৈছে - শ্ৰীঅপূৰ্ব কুমাৰ শইকীয়া। প্ৰসংগক্ৰমে উল্লেখযোগ্য যে, এওঁ আমাৰ লেখাটিত ইতিপূৰ্বে উল্লেখ কৰা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ শ্ৰীঅমূল্য প্ৰসাদ শইকীয়াৰ কনিষ্ঠ ভাতৃ। অসম চৰকাৰৰ দণ্ডাধীশ (Magistrate) পৰ্যায়ৰ চাকৰিত প্ৰথমে নিযুক্তি লাভ কৰি পদোন্নতি হৈ অৱশেষত অতিৰিক্ত উপায়ুক্ত (SDC) পদ-মৰ্যাদাৰ চাকৰিয়াল হিচাবে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। উপৰোক্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ আগলৈকে কম দিনৰ বাবে তেওঁ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অৰ্থনীতি বিষয়ৰ

প্ৰৱক্তা (Lecturer) হিচাবে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল।

অসমৰ সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰখনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দুগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰই যথেষ্ট সুনাম লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই দুগৰাকীৰে এগৰাকী হৈছে- লোক-সংস্কৃতিৰ সাধক শ্ৰীখগেন গগৈ। কেৱল দূৰদৰ্শনৰ ৰূপালী পৰ্দাতে নহয়- অন্য সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানসমূহতো তেওঁ টোকাৰীসহ পৰিবেশন কৰা লোকগীতে শ্ৰোতামণ্ডলীক প্ৰায় মন্ত্ৰমুগ্ধ কৰি ৰাখিবলৈ সমৰ্থ হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। অসমৰ এগৰাকী বিশিষ্ট সাংস্কৃতিক কৰ্মী হিচাবে ইতিমধ্যে খ্যাতি লাভ কৰা শ্ৰীৰঞ্জিত কুমাৰ গগৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ। অসমৰ বাহিৰেও দেশখনৰ বিভিন্ন ঠাইত ঢোল বাদনৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। আনকি দেশৰ সীমা অতিক্ৰমী বিদেশতো বিহু হুঁচৰি প্ৰদৰ্শন কৰি ভূয়সী প্ৰশংসা বুটলিবলৈ সমৰ্থ হোৱাৰ লগতে ৰাজ্যখনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে। এওঁৰ কৃতিত্বই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনক এক বিশেষ মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে বুলি ক’ব পাৰি। মহাবিদ্যালয়খনৰ অন্য এগৰাকী উল্লেখযোগ্য প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হৈছে - শ্ৰীতপন কুমাৰ গগৈ। এক দশক ধৰি সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ গধুৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ অন্তত সোণাৰি বিধান সভা সমষ্টিৰ বিধায়ক, কিছুমান দিনৰ বাবে অসম চৰকাৰৰ ৰাজ্যিক মন্ত্ৰীৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰাৰ পিছত যোৱা লোকসভা নিৰ্বাচনত যোৰহাট লোকসভা সমষ্টিৰ সন্মানীয় সাংসদ হিচাবে নিৰ্বাচিত হৈ সমগ্ৰ চৰাইদেউ জিলাৰ লগতে তেওঁ একালত অধ্যয়ন কৰি যোৱা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈও গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিলে। ‘অনাগত দিনবিলাকত এই দিশত তেওঁ অধিক উন্নতি লাভ কৰক’- এয়া আমাৰ কাম্য।

‘সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উপৰোক্ত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ কৃতিত্বই মহাবিদ্যালয়খনত বৰ্তমান অধ্যয়ন কৰি থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসমূহৰ লগতে ভৱিষ্যতে এই শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ অহা অগণন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক অনুপ্রাণিত কৰক’ - এই এটি আশাৰেই আমাৰ লেখাটি সামৰিছো। □

ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ : অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ (ভাৰপ্ৰাপ্ত), সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আৰু প্ৰাক্তন অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

মোৰ আবেগিক সঞ্চয়

বাণী দেৱী

জয় জয়তে আজি সোণাৰি কলেজৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ প্ৰাক্ক্ষণত ক'ব খুজিছোঁ যে সৰু চহৰ সোণাৰিত প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা সোণাৰি কলেজখনৰ জন্মৰ প্ৰসৰ বেদনাত সোণাৰি তথা সোণাৰিৰ আশে-পাশে থকা যিসকল সদাশয় লোকে সহায়-সহযোগ আগবঢ়াইছিল, এই আপাহতে সেইসকল ব্যক্তিলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ, তদুপৰি যিসকল ব্যক্তি আজন্ম সম্পৰ্কৰ সোণালী সূতাৰ বান্ধোন ছিঙি অচিন বাটেৰে কোনোবা অজান দেশলৈ গুচি গ'ল তেখেতসকলৰ আত্মাৰ সদৃগতি কামনা কৰি ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ।

মই সোণাৰি কলেজৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ। ১৯৭৭ চনৰ পৰা ২০১০ চনলৈকে এই তেত্ৰিশটা বছৰত জীৱনত উপলব্ধ হোৱা অভিজ্ঞতা তথা আমোদ প্ৰমোদ সুখ-শান্তি আদিত যি আনন্দ লভিছিলোঁ সেইবোৰ মোৰ জীৱনৰ চালিকা শক্তি যি আজিও গতিমান। কৃতজ্ঞতাক ধনেৰে সৈতে জুখিব নোৱাৰি। আমাৰ জীৱনত পোৱা আনৰ বদান্য, ভালপোৱা, সহায়, আশীৰ্বাদ স্বয়ং অন্তৰৰ পৰা প্ৰকাশিত হয়, যাক ধনেৰে নুজুখি তাৰ মূল্যটো অনুধাৱন কৰিব পৰাটোৱেই হৈছে কৃতজ্ঞতা।

মই তেতিয়া কলেজীয়া ছাত্ৰী। স্বৰ্গীয় ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সাঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়কে ধৰি বহুকেইখন বিদ্যালয়ৰে আৱৰি ৰখা সোণাৰি শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত পিছপৰা নহয়, কিন্তু নাছিল 'কলেজ'।

এখন কলেজ লাগে - এই বীজটো অংকুৰিত

হৈছিল সোণাৰিৰ আশে পাশে থকা ভজো, চফাই আদি ঠাইৰ কিছু সংখ্যক জ্ঞানী, গুণী, উদ্যোগী ব্যক্তিৰ মনৰ কোণত। সেই ভাৱ সেই চিন্তা গোজেই গজালি মেলাৰ পথেৰে অগ্ৰসৰ হৈ সোণাৰি চহৰৰ মাজমজিয়াত থকা তেতিয়াৰ শৰ্মা হোটেলৰ স্বত্বাধিকাৰী প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মাদেৱৰ হোটেলৰ মাজত থকা আহল-বহল গোল টেবুলখনত অনানুষ্ঠানিকভাৱে বিষয়টোৰ ওপৰত সকলোৱে মিলি আলোচনা কৰিছিল। এনেদৰেই সোণাৰিৰ কেন্দ্ৰস্থলত ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে মাত্ৰ ৯৬ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, ৬ গৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, এজন কাৰ্যালয় সহায়ক আৰু এজন চতুৰ্থবৰ্গৰ কৰ্মচাৰীসহ বৃটিছৰ দিনৰ 'জিমখানা ক্লাব'টোত সোণাৰি কলেজৰ শুভাৰম্ভ হয়।

১ জুলাই ১৯৭৭ চনত সোণাৰি কলেজত মই গ্ৰন্থাগাৰিকা হিচাবে যোগদান কৰিলোঁ। ১৯৭৫ চনত অসমীয়া বিভাগৰ স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লোৱাৰ পাছত চফাই হাইস্কুলত কিছুদিন শিক্ষকতা কৰাৰ অন্ততঃ কলেজত যোগদান কৰাৰ সুযোগ পোৱাৰ বাবে নতৈ আনন্দিত হৈছিলোঁ। সেই সময়ত যদিও মই গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ ডিগ্ৰীধাৰী নহয়, স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী থকাৰ বাবে অসুবিধা হোৱা নাছিল কাৰণ তেতিয়া গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ ডিগ্ৰী বাধ্যতামূলক নাছিল। অৱশ্যে সেই সময়ত গ্ৰন্থাগাৰ অবিহনে কোনো নতুন কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে চৰকাৰে অনুমতি দিয়া নাছিল। অতি কম পৰিমাণৰ কিতাপ-পত্ৰৰে সোণাৰি কলেজৰ গ্ৰন্থাগাৰটি সকলো দিশৰ

পৰাই নিচেই সৰু আছিল। ইয়াৰ দায়িত্ব পালন কৰিছিল কাৰ্যালয় সহায়ক শ্ৰীযুত ভৱ বৰুৱাদেৱে। মই যোগদান কৰাৰ পাছত তেখেতৰ দায়িত্ব মোক অৰ্পণ কৰিলে। একান্ত আগ্ৰহ আৰু আন্তৰিকতাৰে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি নিজৰ ন্যূনতম জ্ঞানেৰে গ্ৰন্থাগাৰটি শৃংখলিতভাৱে ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। আমাৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰে আৰম্ভণিৰে পৰা কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰা প্ৰয়াত ফনী দত্তক গ্ৰন্থাগাৰৰ চতুৰ্থ বৰ্গৰ সহায়ক হিচাবে মোৰ লগত দিলে। তেতিয়া তিনিটা আলমাৰীত কিতাপ। এখন টেবুলত মই, আনখনত স্বৰ্গীয় ফনী দত্ত। তাৰ বাহিৰে আন একো আচৰাৰ নাছিল, সন্মানৰ এটা ব্যৱধানৰ মাজত আমি বৰ মিলাপ্ৰীতিৰে আছিলোঁ বুলি মই আজিও ভাবোঁ। গ্ৰন্থাগাৰটি ছিছটেমেটিক কৰিবৰ বাবে মই যেতিয়া যি নিৰ্দেশ দিছিলোঁ ফনীয়ে মোক তেনেদৰেই সহায় কৰিছিল। আমি দুয়ো কিতাপবোৰ ক্ৰম অনুসৰি ৰাখিবৰ বাবে কাগজ কাটি একোটা সৰু টুকুৰাত বিষয়টোৰ প্ৰথম আখৰটো লিখি কিতাপৰ বেকবনত আঠা দি লগাই ক্ৰমিক নম্বৰ দিছিলোঁ যাতে সহজতে আমি কিতাপখন উলিয়াই দিব পাৰোঁ। এনেদৰে কিতাপসমূহৰ তালিকা প্ৰস্তুত কৰোঁতে দেখিলোঁ 'শিক্ষা বিভাগ'ৰ কিতাপ মাত্ৰ পাঁচখন আছিল। সকলো বিভাগৰ সৰ্বমুঠ কিতাপৰ সংখ্যাটো আজি মোৰ মনত পৰা নাই যদিও ডেৰশ দুশমান কিতাপহে হয়তো আছিল। কিতাপৰ দৰেই সেই সময়ত আমাৰ দৰমহাও বৰ কম আছিল কিন্তু এটা নিকা মনলৈ দায়িত্ব পালন কৰাৰ লগতে সুখী আছিলোঁ।

সময় বাগৰাৰ লগে লগে কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে। কিন্তু কলেজৰ গ্ৰন্থাগাৰত যিমান কিতাপৰ সংখ্যা বাঢ়িব লাগিছিল, সেই অনুপাতে কিতাপ কিনিব পৰা হোৱা নাছিল কাৰণ তেতিয়া চৰকাৰী অনুদান কম আছিল আৰু আমাৰ চালুকীয়া অনুষ্ঠানটিৰ আৰ্থিক সংকট আছিল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হোৱাৰ লগে লগে পাঠদানৰ বাবে শ্ৰেণী কোঠাৰ প্ৰয়োজন বাঢ়িল আৰু এই প্ৰয়োজন পূৰাবৰ বাবে কলেজ কৰ্তৃপক্ষই ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিছিল। সেই সময়তো বহুজনে বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায় কৰাৰ লগতে প্ৰতিবছৰে কলেজত ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰ পাতি পুঁজি সংগ্ৰহ কৰি শ্ৰেণীকোঠা নিৰ্মাণ আদি কামত আগবাঢ়িছিল। তেতিয়া আমি কলেজৰ সকলো হাতে কামে লাগিছিলোঁ। থিয়েটাৰৰ টিকেট বিক্ৰী কৰাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰেক্ষাগৃহত হাতত একোটা টৰ্চলে

দৰ্শকক ছিট দেখুওৱা কামতো আগভাগ লৈছিলো। সেই ঠেটুৱৈ ধৰা ঠাণ্ডা বতৰত কেতিয়াবা অসুবিধা নোহোৱা নহয় কিন্তু সেই কামত আমাৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য বুলি ভাৱিয়েই কৰিছিলোঁ আজি সেইবোৰ সুঁৱৰি আনন্দ পোৱাৰ লগতে গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছো। ক'বৰ মন গৈছে আজি পূৰ্ণপ্ৰাপ্তবয়স্ক, সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ সোণাৰি কলেজৰ সোণালী জয়ন্তী অনুষ্ঠানৰ লগত জড়িত হোৱাৰ সুযোগ পোৱাৰ লগতে এই অনুষ্ঠানটোৰ চালুকীয়া অৱস্থাৰো আমি অংশীদাৰ আছিলো, গতিকে আমিৰো বৰ সৌভাগ্যবান।

আমি গ্ৰন্থাগাৰটি সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিলো। কিছুদিনৰ পাছত ক্লাব ঘৰৰ আৰু এটা কোঠালি সংলগ্ন কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অধ্যয়ন কোঠালি (Reading Room)ৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো। এটা গ্ৰন্থাগাৰত ছাত্ৰৰ অধ্যয়ন কক্ষ থকাটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ বুলি বিবেচিত, হয় কাৰণ অধ্যয়নৰ অভ্যাস বা সাধনা কৰাটো ছাত্ৰৰ প্ৰধান কৰ্তব্য। বহু সময়ত আমি দেখোঁ পৰীক্ষাৰ সময়ত বহু ছাত্ৰই ভয় খায়। পৰীক্ষালৈ ভয় নকৰা ছাত্ৰৰ সংখ্যা অতি নগণ্য। সেয়ে হ'লেও কোনো কোনোৰ বাবে ই ৰোগৰ কাৰণ হৈ পৰে। এনে ৰোগক পৰীক্ষা ভিত্তি বা ইংৰাজীত 'Exam. phobia' বুলি কোৱা হয়। অধ্যয়নৰ অভ্যাস নাথাকিলে পৰীক্ষাৰ সময়ত বহু সময় ধৰি পঢ়িম বুলি ভাবিলেও একে লেঠাৰিয়ে বহু ঘণ্টা পঢ়িব নোৱাৰে। ফলত পৰীক্ষাৰ সময়ত ভয়ৰ উদ্ৰেক হয়। অধ্যয়নৰ অনুশীলন কৰাৰ উপযুক্ত স্থান হৈছে গ্ৰন্থাগাৰ। ছাত্ৰৰ বাবে আছুতীয়াকৈ ৰখা পঢ়া কোঠা একোজন ছাত্ৰই প্ৰতিদিনে ব্যৱহাৰ কৰি অধ্যয়নৰ অভ্যাস কৰিব পাৰে। নিজৰ ঘৰত এনে কোঠাৰ ব্যৱস্থা থাকিলেও ঘৰুৱা পৰিৱেশত কেতিয়াবা অধ্যয়নৰ সময়ত ব্যাঘাত আহিব পাৰে। এনেবোৰ চিন্তা-চৰ্চা আগত ৰাখিয়ে যিমানখিনি সুবিধা উপলব্ধ হৈছিল তাৰ মাজতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পঢ়া কোঠাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। সেই সময়ত তেওঁলোকে সেই সুবিধা গ্ৰহণ কৰা দেখি সুখী হৈছিলোঁ যদিও সকলো সা-সুবিধা দিব পৰা হোৱা নাছিল। ১৯৮৪ চনত বিজ্ঞান শাখা মুকলি হোৱাৰ পাছত কলা বিজ্ঞান দুয়োটা শাখাৰ কিতাপৰ প্ৰয়োজন বাঢ়িল আৰু সাধ্যানুসাৰে সকলোৰে বাবে কিতাপ ক্ৰয় কৰাৰ ওপৰত জোৰ দিছিলো। ইতিমধ্যে ১৯৯৮ চনৰ ১ আগষ্ট তাৰিখে শ্ৰীমান প্ৰদীপ বৈদ্যই অস্থায়ীভাৱে গ্ৰন্থাগাৰ সহায়ক হিচাবে যোগদান কৰিলে।

সময়ৰ লগে লগে চৰকাৰে শিক্ষাবিভাগত বহুত

নতুন নীতি প্ৰৱৰ্তন কৰাৰ লগতে গ্ৰন্থাগাৰিকাসকলক শিক্ষকৰ লগত সম মৰ্যাদা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰি গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ ডিগ্ৰীধাৰী হোৱাটো বাধ্যতামূলক কৰিলে। এই ডিগ্ৰী অবিহনে কলেজ গ্ৰন্থাগাৰিকাসকলক অৰ্হতাপূৰ্ণ বুলি ধৰা নহ'ব। U. G. C.ৰ দা-দৰমহা বা চৰকাৰী সা-সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব। এনেবোৰ নীতি নিৰ্ধাৰণৰ পাছত মোৰ অলপ চিন্তা বাঢ়িল কিন্তু তৎমুহূৰ্তত একো ভাৱিব পৰা নাছিলোঁ। অৱশ্যে যেতিয়া ডেপুটেছনত পঢ়াৰ সুবিধা থকাৰ কথাটো গম পালো তেতিয়া মনে মনে সাহস গোটালোঁ। আজি উপলব্ধি কৰোঁ মানুহৰ থাকিবলগীয়া বহুতো গুণৰ ভিতৰত সাহসো কেৱল এটা গুণ নহয়, জীৱনৰ যিকোনো সংকট বা পৰীক্ষাৰ সময়ত একমাত্ৰ সাহসেই হ'ল সকলো গুণৰ আধাৰ। সাফল্যৰ বাবে লাগে একনিষ্ঠ সাধনা আৰু সাহস। অৰ্হতাপূৰ্ণ গ্ৰন্থাগাৰিকা হোৱাৰ সপোন দেখিলোঁ এই সপোনক বাস্তৱ ৰূপ দিবলৈ সাহস দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত মোৰ স্বামী সোণাৰি কলেজৰ সেই সময়ৰ উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত সুৰেশ দাসৰ উল্লেখযোগ্য ভূমিকা আছে।

প্ৰায় এটা যুগৰ অন্তত ১৯৮৯-৯০ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অনুদান আয়োগে ধাৰ্য কৰি দিয়া যোগ্যতাৰ মাপকাঠি আহৰণ কৰি B. L. I. SC. ডিগ্ৰী লোঁ আৰু প্ৰকৃতৰ্থত গ্ৰন্থাগাৰটি প্ৰকৃত গ্ৰন্থাগাৰলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল বুলি ভাবি মই ব্যক্তিগতভাৱে সুখী হৈছিলোঁ। এনেদৰেই সময়ৰ লগত খোজ মিলাই সোণাৰি কলেজৰ গ্ৰন্থাগাৰটি সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰি বিজ্ঞানসন্মতভাৱে উন্নতমানৰ গ্ৰন্থাগাৰ হিচাবে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ চেষ্টাত ব্ৰতী হ'লোঁ, বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ অন্তৰ্ভুক্তি হোৱাৰ পাছৰে পৰা গ্ৰন্থাগাৰত কিতাপৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছিল। তাৰপাছত সঠিক পদ্ধতিৰে কিতাপৰ শ্ৰেণী বিভাজন কৰিবৰ বাবে প্ৰথমে গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ পিতৃ S. R. Ranganathanএ প্ৰণয়ন কৰা 'Colow'-. পদ্ধতিকে ব্যৱহাৰ কৰিছিলোঁ। কিন্তু পাছত D. D. C. 19th ed (Dewey Decimal Classification) কিতাপৰ ছেটটো আনি কিতাপৰ Classification আৰম্ভ কৰিলোঁ। Catalogue Card, Book Ticket, Spine label. Acc. Register আদি কৰি গ্ৰন্থাগাৰৰ প্ৰয়োজনীয় সকলোবোৰ গোটাই এখন কিতাপ ক্ৰয় কৰাৰ পাছত চেলভত ৰখালৈকে কাৰিকৰী কাম-কাজবোৰ কৰিবলৈ অগ্ৰসৰ হ'লো। প্ৰকৃত গ্ৰন্থাগাৰৰ defination যেন তেতিয়াহে বুজিছিলোঁ। গ্ৰন্থাগাৰিকা হিচাবে গ্ৰন্থাগাৰৰ বহুত কথাৰ

মাজত সাঙোৰ খাই পৰিছিলোঁ। Structure of Lib. building, Managment of Library, Personality of the Libraian আদি বহুতো দিশত গুৰুত্ব দিব লগা হয়। গ্ৰন্থাগাৰ কিতাপৰ গুদাম নহয়, জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ আধুনিক গ্ৰন্থাগাৰত কিতাপৰ বাদেও তথ্য ভিত্তিক অন্যান্য সামগ্ৰীও সংগ্ৰহ কৰা হয়। গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ ওপৰত জ্ঞান আহৰণ কৰাৰ পাছত আমাৰ গ্ৰন্থাগাৰত কিছু হ'লেও নতুনত্ব আহিছিল। জ্ঞান আহৰণৰ বাবে কোনো সময় বা বয়স নাথাকে।

ইতিমধ্যে নতুন গ্ৰন্থাগাৰ ভৱনটিলৈ সকলো সামগ্ৰী স্থানান্তৰ কৰা হ'ল। নতুন ভৱনটিলৈ যোৱাৰ পাছত গ্ৰন্থাগাৰটিৰ কিছু অসুবিধা নোহোৱা হ'ল। আমি আটায়ে মিলি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক অধ্যয়নৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰিবলৈ চেষ্টা চলাইছিলোঁ। ইতিমধ্যে শ্ৰীমতী নিৰ্জুৰ্মনি চাংমাই আহি আমাৰ গ্ৰন্থাগাৰত অস্থায়ীভাৱে যোগদান কৰিলে। নামৰ লগত সামঞ্জস্য থকা ছোৱালীজনীক গ্ৰন্থাগাৰৰ বহু কামৰ দায়িত্ব দি মই বহু সকাহ পাইছিলোঁ। কাৰণটো হৈছে ২০০৪ চনত আমাৰ কলেজ পৰিদৰ্শনৰ বাবে NAAC (National Assesment and accreditation Council) আহিছিল। সেই সময়ত আমাৰ কামৰ বোজা বহুত বাঢ়িছিল, ইতিমধ্যে সকলোবোৰ কলেজ গ্ৰন্থাগাৰ ডিজিটেল কৰাৰ নিৰ্দেশ আহিছিল কিন্তু NAAC অহা পৰ্যন্ত আমাৰ গ্ৰন্থাগাৰত নানা অভাৱ আছিল। এনেবোৰ দিশৰ বাবেই হয়তো গ্ৰন্থাগাৰ শিতানত সন্তোষজনক নম্বৰ দিয়া নাছিল আৰু সেইবাৰ আমাৰ কলেজে B+ পাইছিল। সেই সময়ত মোৰ মনটো অলপ বেয়া হৈছিল। ভাৱ হৈছিল মই ক'ৰবাত কিবা ভুল কৰিছোঁ নেকি? তেতিয়া সেনা বাহিনীৰ ফালৰ পৰা দিয়া এটা কম্পিউটাৰ আছিল যদিও প্ৰকৃতৰ্থত কাম হোৱা নাছিল আৰু গ্ৰন্থাগাৰত 'জেৰক্স' - মেচিনৰ অভাৱ আছিল যিটো সেই সময়ত গ্ৰন্থাগাৰত অপৰিহাৰ্য বুলি গণ্য কৰা হৈছিল।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক গ্ৰন্থাগাৰ ব্যৱহাৰৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰাৰ উদ্দেশ্যে সপ্তাহত এদিনকৈ পুৱাভাগত গ্ৰন্থাগাৰত থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক গ্ৰন্থাগাৰ ব্যৱহাৰৰ উপকাৰিতা কি? অধ্যয়নৰ অনুশীলনৰ বাবে যে গ্ৰন্থাগাৰ উপযুক্ত ঠাই এখন কিতাপৰ মূল্য কিমান? গ্ৰন্থাগাৰত মানিব লগা নিয়ম-নীতিৰ ওপৰত স্বপ্ৰচেষ্টাৰে কৰ্তব্য বুলি ভাৱি নানা কথাৰ বক্তব্য ৰাখিছিলোঁ। তদুপৰি সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিবৰ বাবে কলেজৰ প্ৰতিটো বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপক তথা অধ্যক্ষকলৈ

এখন Library Committe গঠন কৰি দুমাহৰ মূৰে মূৰে মিলিত হৈ গ্ৰন্থাগাৰৰ বিভিন্ন দিশৰ ওপৰত পৰ্যালোচনা কৰি সকলোৰে দিহা-পৰামৰ্শ তথা মতামত লোৱা হৈছিল। কিতাপ ক্ৰয় কৰাৰ ক্ষেত্ৰটো প্ৰতিটো বিভাগৰ পৰা তালিকা সংগ্ৰহ কৰি অধ্যক্ষৰ হাতত দিয়া হৈছিল যাতে প্ৰতিটো বিভাগৰ প্ৰয়োজনীয় কিতাপৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পায়। কেতিয়াবা ছাত্ৰসকলেও প্ৰয়োজনীয় কিতাপৰ তালিকা দিছিল আৰু মই গুৰুত্ব সহকাৰে দায়িত্ব পালনৰ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এগৰাকী গ্ৰন্থাগাৰিকাৰ প্ৰশাসনিক দক্ষতা থকাৰ উপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনৰ কাষ চাপিব পৰা ক্ষমতাও থাকিব লাগে। তেওঁলোকৰ লগত বন্ধুত্বসুলভ ব্যৱহাৰ কৰাৰ লগতে অমায়িক হোৱাটো এগৰাকী গ্ৰন্থাগাৰিকাৰ প্ৰয়োজনীয় গুণ। গ্ৰন্থাগাৰিকা হিচাবে মই কিমান সফল আছিলোঁ সেয়া মোৰ জ্ঞাত নহয় কিন্তু এটা সুস্থ পৰিবেশত মানসিক বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত মোৰ সীমিত জ্ঞানেৰে নানা পদক্ষেপ লৈছিলোঁ। এনেবোৰ ক্ষেত্ৰত সহকৰ্মীসকলে সদায় মোৰ লগত থাকি সাহস আৰু উৎসাহ যোগাইছিল। ১২ আগষ্ট তাৰিখটো 'গ্ৰন্থাগাৰিক দিৱস' হিচাবে পালন কৰা হয়। সেই দিনটোত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ সৈতে গ্ৰন্থাগাৰতে এখনি সভা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। সেই সভাত প্ৰতিটো শ্ৰেণীৰ শ্ৰেষ্ঠ গ্ৰন্থাগাৰ ব্যৱহাৰক (Best library users) ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত বাঁটা বিতৰণ কৰাৰ লগতে আগবেলা গ্ৰন্থাগাৰলৈ অহা সকলোকে ফলমূলৰে আপ্যায়িত কৰা হৈছিল। সভাৰ শেষত সাধ্যানুসাৰে জনযোগৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলোঁ। সেই দিনটো আমাৰ বৰ ভাল লগা আছিল। সঠিক চন তাৰিখ মোৰ মনত নাই, কেইটামান বছৰত শিক্ষাবৰ্ষৰ আৰম্ভণি প্ৰস্তুত কৰা শৈক্ষিক দিন পঞ্জীত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ এটা শ্ৰেণী অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছিল, কাৰণ সেই সময়ত অবিভক্ত শিৱসাগৰ জিলাৰ সকলো কলেজতে এনে ক্লাছৰ ব্যৱস্থা কৰি গ্ৰন্থাগাৰৰ সজাগতা অনাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। তাৰ লগে লগে ছাত্ৰ সমাজৰ মাজত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ এক সম্যক জ্ঞান দিয়াৰ চেষ্টা কৰা হৈছিল, যাতে ভৱিষ্যতে তেওঁলোকৰ মাজৰে কিছুসংখ্যকে গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ ডিগ্ৰী লৈ সমাজত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব পাৰে। অৱশ্যে পাছত শ্ৰেণীকোঠাৰ অভাৱ আৰু অন্যান্য অসুবিধাৰ বাবে হয়তো এই শ্ৰেণীটো দিনপঞ্জীৰ পৰা বাদ পৰিছিল।

শ্ৰেণীকোঠাত পাঠদান কৰাৰ আনন্দ সুকীয়া। ১৯৮০ চনত কিছুদিনৰ বাবে শ্ৰেণীকোঠাত অসমীয়া বিষয়ৰ পাঠদান কৰাৰ সুযোগ পাইছিলোঁ। সেয়া মোৰ

জীৱনৰ অন্য এক অভিজ্ঞতা আৰু সুখৰ সময়। সেইদিনত ছাত্ৰ, অভিভাৱক, শিক্ষকসকলৰ মাজৰ এনাজৰীডাল কটকটীয়া, সম্পৰ্কবোৰ আন্তৰিকতাপূৰ্ণ আৰু মধুৰ আছিল। আজিকালি সমাজত ঘটি থকা কিছুমান সৰু বৰ ঘটনা দেখি থকাৰ বাবে ভাব হয় এনে সম্পৰ্কৰ প্ৰমূল্য নোহোৱা হৈছে নেকি? মোৰ অনুভৱ, বৰ্তমান সময়তো কিছু হ'লেও এনে সম্পৰ্কৰ প্ৰয়োজন আছে। অৱশ্যে বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাই আজিৰ ছাত্ৰক পৃথিৱীখনকে হাতৰ মুঠিলৈ আনি দিছে। এই ক্ষেত্ৰত আমি কাকো দোষাৰোপ কৰা নাই, এয়া সময়ৰ আহ্বান। মাথো শিক্ষক-অভিভাৱকসকল কিছু সজাগ আৰু সচেতন হ'লে সমাজখনৰ গুৰি শিপা ডাল ঘূৰে ধৰিব নোৱাৰে বুলি মনে কয়।

ইতিমধ্যে অসমৰো কলেজ গ্ৰন্থাগাৰবোৰ সম্পূৰ্ণ digital হোৱাৰ দিশে আগবাঢ়িছিল। আমিও চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিলোঁ। ২০০৮ চনত গুজৰাট বিশ্ববিদ্যালয়ে আহমেদাবাদত আয়োজন কৰা দহ দিনৰ এটা কম্পিউটাৰ অনুশীলনৰ শেষত গ্ৰন্থাগাৰৰ বাবে বিনামূলীয়া SOUL (Software of University Library) প্ৰদান কৰিছিল। সৌভাগ্যক্ৰমে সেই শৈক্ষিক অনুশীলনত মাথো যোগদান কৰাৰ সুযোগ পাইছিলোঁ। UGC ৰ পৰা আমাক সকলো সুবিধা দিছিল। তেতিয়া Software ৰ টোৰ দাম প্ৰায় এক লাখ মান আছিল। 'SOUL' আমাৰ প্ৰথম Software আছিল। তাৰ পৰা অহাৰ পাছত গ্ৰন্থাগাৰত install কৰি নিৰ্জু আৰু মই বৰ আনন্দ মনেৰে দুটা কম্পিউটাৰত কিতাপ entry কামত লাগিছিলোঁ। ভাৰিছিলোঁ আমাৰ গ্ৰন্থাগাৰটো সম্পূৰ্ণ digital হৈ উঠিব। এই কামবোৰ কৰি থকাৰ সময়ত মই বৰ সুখ অনুভৱ কৰিছিলোঁ কাৰণ সেই পুতৌ লগা অৱস্থাত যোগদান কৰি সেইদিনা এই পৰ্যায়ত উপনীত হৈছিলোঁ। কিন্তু নানা কাৰণত মোৰ কাৰ্যকালত সম্পূৰ্ণ digital lib. হোৱা নাছিল। তথাপি semi digital পৰ্যায়ত উপনীত হৈছিলোঁ।

এনেদৰেই মোৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক, কাৰ্যালয় কৰ্মচাৰী, সকলো কৰ্মচাৰীৰে লগত এক সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ আন্তৰিক সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল। এই সম্পৰ্কৰ আভাস মোৰ প্ৰথম পুথি 'তিৰবিৰ এমুঠি জোনাক'ত প্ৰকাশ কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। কলেজখনৰ সকলোৰে লগত গঢ়ি উঠা সম্পৰ্কৰ কথা মনলৈ আহোঁতে দুটামান আমোদজনক কথা কোৱাৰ লোভ সামৰিব পৰা নাই। ১৯৭০ চনৰ পৰা ৫ আগষ্ট তাৰিখটো কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠা

দিবস হিচাবে পালন কৰি অহাৰ পাছত ১৯৭৭ চনত ময়ো সেই দিনটোৰ অংশীদাৰ হ'লো। সেই সময়ত আৰ্থিক বা অন্যান্য অসুবিধা থকাৰ বাবে আজিৰ দৰে সভা-সমিতি পাতি দিনটো জোৰা কাৰ্যসূচী নাছিল, মাথো সেইদিনা ৰাতি কলেজ পৰিয়ালৰ সকলোৰে মিলি মাংসৰে এসাজ ভাত খোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। বৰ আনন্দৰ দিন আছিল সেইটো। পাঠদানৰ শেষত আবেলিৰে পৰা আমি সকলো কামত লাগিছিলোঁ। সেই সময়ত মইয়ে কনিষ্ঠ হোৱাৰ বাবে সকলোৰে মোক মৰম কৰাৰ লগতে মাংসত মছলা সানি মথিবলৈকো লগাইছিল আৰু মছলাৰে লেটিপেটি হৈ থকা মাংস দেখি প্ৰয়াত বিনন্দ মোহন ছাৰ, বুৰঞ্জী বিভাগৰ তেতিয়াৰ প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত মানিক গগৈ ছাৰে মোক জোকাই কৈছিল সিজাব নালাগে দিয়ক, এনেকৈয়ে খাব পৰা হ'ব যেন লাগিছে। মই তৎমুহূৰ্ততে কথাটো বুজি নোপোৱা দেখি সকলোৰে ৰগৰ তুলি হাঁহিছিল। ময়ো তেতিয়াহে ধেমালি বুলি বুজিছিলোঁ। কিযে দিন আছিল সেইবোৰ। ১৯৭৭ চনৰ পৰা ৮২ চনৰ মাজৰ সময়ছোৱাত সেই সময়ৰ এচাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক 'লিপষ্টিক বাইদেউ' নাম দিছিল বুলি গম পাইছিলোঁ, কাৰণ তেতিয়াৰ শ্ৰীযুতা সোণমাই বড়া বাইদেউ, প্ৰয়াত কমলাৱতী বাইদেউকে আদি কৰি শ্ৰীযুতা ৰতি বাইদেউহঁতে লিপষ্টিক ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল আৰু মোক সেই ক্ষেত্ৰত ব্যতিক্ৰমী দেখিয়েই হয়তো সেই নাম দিছিল। অৱশ্যে পাছত গম পাইছিলোঁ সেই সময়ৰ সকলোকে একোটা হ'ত বিশেষ নাম প্ৰদান কৰিছিল। এইবোৰ কথাৰ ইতিবাচক দিশটো হৈছে ছাত্ৰসকলে আমাক সকলোকে শ্ৰদ্ধা কৰাৰ লগতে ভাল পাইছিল আৰু মৰমৰ তাগিদাতে সকলোৰে বিশেষত্ববোৰ লক্ষ্য কৰি একোটা নাম দিছিল। 'দেখি থকা' আৰু 'লক্ষ্য' কৰাৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। লক্ষ্য তেতিয়াহে কৰে 'যাক' ভালকৈ জনা বা বুজাৰ ইচ্ছা থাকে। আমাক সকলোকে লৈ তেওঁলোকে এটা কবিতাও লিখিছিল। এনেবোৰ কথা গম পোৱাৰ পাছত আমাৰ খং উঠা নাছিল হয়তো অকণমান অভিমান হৈছিল আৰু হাঁহি উঠিছিল। আজিৰ এই ব্যস্ত পৃথিৱীখনত এনেবোৰ কাম বা চিন্তা কৰাৰ অৱকাশ নাথাকে। বৰ্তমান সময়ত এনেবোৰ কথাৰ প্ৰাসংগিকতা হয়তো নাই কিন্তু মনৰ কৰণিৰ পৰা ওলোৱা স্মৃতিয়ে আমনি কৰাৰ বাবেই ক'বলৈ বাধ্য হৈছোঁ, এনেবোৰ আমোদজনক মুহূৰ্তৰ কথা ভাবিলে প্ৰয়াত তুলসী গগৈ ছাৰলৈ মনত পৰে। বৰ ভাল লগা সময় আছিল সেইবোৰ। একেটা পৰিয়ালৰ সদস্যৰ

দৰে আমি সকলোৰে হাঁহি মাতি জীৱনৰ এছোৱা সময় পাৰ কৰিলোঁ। এইখন সোণাৰি কলেজত বিংশ শতিকাৰ শেষৰ ফালে বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিবিদ্যাই প্ৰসাৰ লাভ কৰিছিল যদিও আজিৰ দৰে পৃথিৱীখন সকলোৰে হাতৰ মুঠিলৈ অহা নাছিল সেইবাবেই হয়তো মানুহে সৰু সৰু কথাতে আনন্দ লাভিছিল।

এইখিনিতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগত সম্পৰ্কৰ কথা ক'বলৈ যাওঁতে আন এক কথাৰ অৱতাৰণা নকৰিলে আধৰুৱা হ'ব বুলি ভাব হৈছে। মই আগতেই কৈছোঁ ১৯৭০ চনত মই কলেজীয়া ছাত্ৰী, কিন্তু সেই দিনটোৰ পৰাই এই কলেজৰ লগত আত্মিক সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল। ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট দিনটোত ছাত্ৰীবাসৰ পৰা আহি মই ঘৰত থকাৰ বাবে মোৰ বৰদেউতা প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মাদেৱে সেইদিনা কলেজ প্ৰতিষ্ঠাৰ বিশেষ অনুষ্ঠানটিলৈ যাবলৈ বাধ্য কৰাৰ লগতে কলেজৰ গ্ৰন্থাগাৰৰ বাবে মোৰ অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰায়বোৰ কিতাপ জমা দিবলৈ ক'লে কাৰণ সেইদিনা ভিন্ন জনৰ পৰা সংগৃহীত কিতাপৰ আলমাৰিৰে গ্ৰন্থাগাৰটি সজাই তোলা হৈছিল। যিহেতু গ্ৰন্থাগাৰ অবিহনে কলেজ প্ৰতিষ্ঠাত অনুমোদন দিয়া নাছিল। প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মাদেৱে কলেজৰ লগত ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত আছিল। সোণাৰিত কলেজ প্ৰতিষ্ঠাৰ আনন্দত আমাৰ ঘৰৰ ফুলনিত জকমকাই ফুলি থকা চাৰিজোপা ৰাঙল ফুল খান্দি উঠাই আমাৰ বনকৰা লগুৱা কান্দুৰা ককাইৰ হতুৱাই ভাৰ পাচিত ভৰাই নি কলেজৰ পদূলিত লগাই সৌন্দৰ্যবৰ্দ্ধন কৰিছিল। তেতিয়া আমাৰ উকা হৈ পৰা ফুলনিবাৰীখন দেখি বৰ বেয়া লাগিছিল কিন্তু আজি সেই ফুলকেইজোপাৰ দৰেই সোণাৰিৰ মাজ মজিয়াত সোণাৰি কলেজে শোভা বঢ়াইছে। ইয়াৰ দৰে আনন্দৰ কথা একো হ'ব নোৱাৰে। তেখেতে সেই মাংগলিক অনুষ্ঠানটি উৰুলিৰ ধ্বনিৰে শুভাৰম্ভ কৰিবলৈকে মোক ঘৰৰ পৰা লৈ আনিছিল আৰু ময়ো তেখেতৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰিছিলোঁ। এইবোৰ কথাৰ অন্তৰালত লুকাই আছিল সোণাৰিৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ কলেজখনৰ প্ৰতি থকা সদৃশতা।

গতিকে গ্ৰন্থাগাৰিকা দায়িত্ব পালন কৰাৰ উপৰি সোণাৰি কলেজৰ লগত প্ৰথম দিনাৰে পৰা আত্মিক সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল আৰু সকলোৰে লগত এটা সু-সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰাৰ চেষ্টা কৰি জীৱনৰ বহু সময় আমোদ-প্ৰমোদৰ মাজেৰে পাৰ কৰিলোঁ।

সময়ৰ লগে লগে সকলো দিশৰ পৰাই গ্ৰন্থাগাৰৰ

পৰিসৰ বাঢ়িল। আমি জানো "The library must be a growing organism", কিতাপৰ সংখ্যা হাজাৰৰ ঘৰত ভৰি দিলে; এটা দুটাকৈ বহুকেইটা কম্পিউটাৰ আছিল, জেৰক্স মেচিনৰ অভাৱ দূৰ হ'ল, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বাঢ়িল। সকলোৱে বুজিলে "A library is a collection of source of information and similar resources, made accessible to a defined community for reference or borrowing. It provides physical or digital access to material and many be a physical building or room or a virtual space or both". প্রতিদিনে মই তামুলী ছাৰৰ ওচৰলৈ অহা-যোৱা কৰিছিলোঁ নানা আবেদন লৈ, যাতে গ্ৰন্থাগাৰটো জাকত জিলিকা কৰিব পাৰো। ছাৰে সদায় প্রতিটো কথা গুৰুত্ব সহকাৰে লৈ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিছিল। মোৰ বিদায় সভাত ছাৰে কোৱা এষাৰ কথা আজিয়ে মনত আছে - 'বাণী বাইদেউক গ্ৰন্থাগাৰৰ পৰা ওলাই অহা দেখিলে মোৰ ভয় লগা হৈছিল। সঁচাকৈ গ্ৰন্থাগাৰটো মোৰ বৰ আপোন আৰু প্ৰতিখন কিতাপ মোৰ সন্তানৰ দৰে আছিল। জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ প্ৰতিখন কিতাপক একো একোজন জ্ঞানী গুণী মহিষী আখ্যা দিব পাৰি।

চাওঁতে চাওঁতে আঙুলিৰ ফাকেৰে পঞ্চাশটা বছৰ সৰকি গ'ল। এইখন কলজেত আমি একেলগে হাঁহি মাতি বহুত সুখৰ মুহূৰ্ত, বহু সময় পাৰ কৰা বহুকেইজন সহকৰ্মী ইতিমধ্যে কোনোবা অজান মূলুকলৈ আঁতৰি গ'ল। তেওঁলোকৰ কথা ভাবিলে বুকুৰ কোনোবাখিনি বেদনাই খামুচি ধৰে অথচ বিধাতাৰ লিখন বুলি আমি বাস্তৱক মানি ল'বলৈ বাধ্য। আজিৰ এই শুভক্ষণত তেখেতসকলক স্মৰণ কৰাৰ লগতে আত্মাৰ সদগতি কামনা কৰিলোঁ।

জীৱনৰ এই বিয়লি বেলাত মই বৰকৈ অনুভৱ কৰিছোঁ সোণাৰি কলেজত প্ৰতিজন সহকৰ্মীৰ লগত গঢ় লৈ উঠা সম্বন্ধত আৰেগ আছিল। এইখিনিতে মোৰ Stephen R. Covey এখন বিখ্যাত গ্ৰন্থৰ কথা মনত পৰিছে গ্ৰন্থখনৰ নাম "The Seven habits of Highly effective people" - ইয়াৰ এঠাইত লিখকে সম্বন্ধৰ বিষয়ে লিখিবলৈ গৈ আবেগিক সঞ্চয় - "Emotional Bank Account"- নামৰ এটি ৰূপকৰ প্ৰয়োগ কৰিছে। বেংকত জমা কৰা সঞ্চয়ে এক সুৰক্ষাভাৱ আইন দিয়াৰ দৰেই এটা পৰিয়ালৰ লগত গঢ়লৈ উঠা আবেগিক সঞ্চয়েও এক

সুৰক্ষা ভাৱৰ প্ৰদান কৰে, অৱশ্যে বিদায় বোলা কথাষাৰে যেন এই সুৰক্ষাত বাধা আৰোপ কৰিব এনে ভাৱৰ উদয় হয়, ফলত ই বেদনা গধুৰ হৈ পৰে। অৱশ্যে সঞ্চিত ধনে সময়ত সহায় কৰাৰ দৰেই এই সম্বন্ধয়ো আমাৰ জীৱনত বহু সময়ত স্মৃতি হৈ আনন্দ প্ৰদান কৰে। আমাৰো সোণাৰি কলেজৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ লগত গঢ়ি উঠা সম্বন্ধত থকা "আবেগিক সঞ্চয়ে" বিদায় লোৱাৰ দহ বছৰৰ পাছতো মই ব্যক্তিগতভাৱে আজিয়ে সেই মিঠা স্মৃতি সুঁৱৰি আনন্দ লভোঁ। "তিৰবিৰ এমুঠি জোনাক" - নামৰ পুথিখন মোৰ Emotional Bank account বুলি ক'লে হয়তো ভুল কৰা নহ'ব।

মোৰ জীৱনৰ তেত্ৰিশটা বছৰৰ স্মৃতি সুঁৱৰি শেষ কৰিব নোৱাৰোঁ। শেষত পঞ্চাশ বছৰ গৰকা কলেজখনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰাৰ লগতে বৰ্তমানে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি থকা সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ মাজত থকা সম্বন্ধ Emotional Bank Account হিচাবে গঢ় লৈ উঠক আৰু জীৱনৰ বিয়লিবেলাত কেতিয়াবা সেইবোৰ স্মৃতি হৈ প্ৰত্যেককে আনন্দ প্ৰদান কৰক। আমি আশাৰে বাটচাই থকা সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ ২০২০ আছিল। কিন্তু ঈশ্বৰ সৃষ্ট এটা সৰু ভাইবাছে গোটেই পৃথিৱী জোকাৰি পেলাইছে; মানুহৰ মাজত হাহাকাৰ লাগিছে; জন-জীৱন দুখ-কষ্টৰে ভৰি পৰিছে। স্বাস্থ্যকৰ্মীসকল মানৱ সেৱাত ব্ৰতী হৈছে; বিজ্ঞানীসকলে ক'বোনা প্ৰতিহত কৰাৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। মানুহৰ জীৱনৰ গতি সলনি হৈছে। তথাপি আমি আশাবাদী আমি দেখিছো জীৱন যাত্ৰাত নতুনত্ব আহিছে; প্ৰকৃতিৰ বুকুত সৌন্দৰ্য বাঢ়িছে; চাৰিওফালে Online ব্যৱস্থাৰে কাম-কাজ চলিছে। পঢ়া-শুনাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি নৃত্য, গীত, যোগাসন, আৰ্ট আদি সকলো Online যোগে চলি আছে। গতিকে এনে বিপদৰ মাজতো আমি ইতিবাচক দিশেৰেই আগবাঢ়িব লাগিব। আজিৰ বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাই কৰিব নোৱাৰা কাম একো নাই। আমাৰ আশা খুউব কম দিনৰ ভিতৰতে আকৌ ভাল দিন আহিব। আমাৰ কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল নতুন উদ্যমেৰে আগবাঢ়ি যাব আৰু আমাৰ উত্তৰাধিকাৰীসকলে সোণাৰি কলেজৰ গ্ৰন্থাগাৰটি নিত্য নতুন প্ৰযুক্তিৰে উন্নত কৰি দেশৰ ভিতৰতে জাকত জিলিকা কৰি তুলিব। □

বাণী দেৱী : অৱসৰপ্ৰাপ্ত গ্ৰন্থাগাৰিকা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণালী দিনৰ স্মৃতি-গাঁথা

বানু মহন

জীৱনৰ বিভিন্ন স্তৰৰ দিনবোৰক মানুহে সোণালী দিন বুলি অনুভৱ কৰে। কাৰোবাৰ বাবে হয়তো বাল্যকালৰ দিনবোৰ সোণালী দিন, কাৰোবাৰ বাবে কৈশোৰ কালৰ দিনবোৰ আৰু অন্য কাৰোবাৰ বাবে যৌৱনৰ দিনবোৰ সোণালী দিনৰূপে স্মৃতিপটত খোদিত হৈ ৰৈ যায়।

এনেকৈয়ে সোণালী মহাবিদ্যালয়ত কৰ্মজীৱন আৰম্ভ কৰি সুদীৰ্ঘ চৌত্রিশ বছৰ অতিবাহিত কৰা দিনবোৰ মই জীৱনৰ সোণালী দিন বুলি অনুভৱ কৰোঁ। কৰ্মজীৱনৰ আৰম্ভণি আৰু অফুৰন্ত কৰ্ম উদ্যমেৰে ভৰা দিনবোৰ অতি সুখ আৰু আনন্দেৰে ভৰা আছিল। প্ৰতিটো দিন পূৰ্ণ প্ৰস্তুতিৰে আৰম্ভ কৰি, নিতে নতুন অভিজ্ঞতা আহৰণ কৰি ভাগৰি নপৰা দিনবোৰ সাঁচাকৈয়ে বৰ মনোৰম আছিল। শিক্ষকতাৰ বৃত্তিটোৱেই এনেকুৱা। জ্ঞান আহৰণ, বিতৰণ, পৰ্যবেক্ষণ আৰু শেষত মূল্যায়নেৰে প্ৰতিটো দিনৰে শেষলৈ সন্তুষ্টি আৰু তৃপ্তি অনুভৱৰ এটা যেন শেষ নোহোৱা নিৰবিচ্ছিন্ন ধাৰা।

সোণালী মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষকতা কৰিবলৈ অহাটো আকস্মিক আছিল। যদিও অৱধাৰিত পৰিবেশত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিলো, সেইসময়ত “জীৱনৰ লক্ষ্য” নামৰ ৰচনাখন লিখাৰ বাহিৰে অধিক বাস্তৱিক পৰিকল্পনা

আৰু প্ৰচেষ্টা একো কৰা নাছিলো। কিন্তু সময়ৰ গতি আৰু আহানত শিক্ষকতাকে যে এদিন বৃত্তি হিচাবে গ্ৰহণ কৰিম সেইটো স্থিৰ হৈছিল আৰু অৱচেতন মনলৈ কেৱল সোণালী মহাবিদ্যালয় নামটোৱেই সঘনে আহিছিল। কেৱল নামটোহে, কিয়নো চাকৰিত যোগ দিয়াৰ আগলৈকে অনুষ্ঠানটি দেখাৰ সৌভাগ্য হোৱা নাছিল। কিন্তু স্নাতকোত্তৰ শ্ৰেণীৰ ফলাফল ওলোৱাৰ চাৰিটা দিনৰ পাছতে মই শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত সুৰেশ দাস চাৰ আৰু শ্ৰীযুত ৰবীন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ মামাৰ পৰামৰ্শ অনুসৰি মহাবিদ্যালয়লৈ আহিছিলো আৰু অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰৰ নিৰ্দেশমতে চাকৰিত যোগ দিছিলো। সেইয়া ১৯৮১ চনৰ কথা। শিক্ষা বিভাগৰ মূৰব্বী প্ৰবক্তা স্বৰ্গীয়া কমলাৱতী শইকীয়া বাইদেউ আৰু শ্ৰীযুত মানিক বৰুৱা ছাৰৰ পিছৰজন অৰ্থাৎ বিভাগটোত মই তৃতীয়জন হিচাবে কৰ্ম সম্পাদন কৰিছিলো।

সেইসময়ত অনুষ্ঠানটি একেবাৰে চালুকীয়া অৱস্থাতে আছিল। বৃটিছৰ যুগৰ শত বছৰ পুৰণি Gymkhana Club ঘৰ এটি আৰু বাঁহ-কাঠৰ দুটামান দীঘলীয়া কোঠা। তাতেই মানৱ সম্পদ সৃষ্টিৰ অহৰহ প্ৰচেষ্টা। সমস্যা আছিল অনেক। কিন্তু কৰ্তৃপক্ষ আৰু

জ্যেষ্ঠসকলৰ সৌহাৰ্দপূৰ্ণ ব্যৱহাৰ আৰু সহায়-সহানুভূতিত গঢ় লৈ উঠা এটি ঘৰুৱা পৰিবেশত কৰ্মক্ষেত্ৰৰ কামবোৰ হৈ পৰিছিল সহজ আৰু ভাল লগা।

চাকৰি জীৱনৰ আৰম্ভণিৰ ১৮ টা বছৰ মোৰ বাবে অন্য এক প্ৰত্যাহ্বান স্বৰূপ আছিল। কাৰণ দুটামান বছৰ চাকৰি কৰাৰ পাছতে ১৯৮৩ চনৰ পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীনিবাসৰ তত্ত্বাৱধানকাৰ দায়িত্ব ল'ব লগা হৈছিল। সময়ৰ সোঁতত Gymkhana Club অৰ্থাৎ শ্ৰেণীকোঠাৰ ঘৰটোকে ছাত্ৰীনিবাস হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লোৱা হৈছিল। নিজতকৈ কিছু বছৰ বয়সৰ সৰু ছাত্ৰীসকলক পৰিচালনা কৰিব লগা হৈছিল। সেয়েহে নিজৰ স্বাভাৱিক হাঁহি-ফুৰ্তি তামাচাবোৰ একাষৰীয়াকৈ সামৰি থব লগা হৈছিল। ৬০ গৰাকী ছাত্ৰীৰ হোস্টেলটোত অনেক সমস্যা আছিল। ৰান্ধনি কিম্বা চৌকিদাৰ যিয়েই নুবুলক মাত্ৰ এজনহে ব্যক্তি হোস্টেলটোত আছিল। তেওঁ নবীন দত্ত। বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ চতুৰ্থ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰী। বহুদিন মোৰ এনে অভিজ্ঞতাও হৈছিল যে তেওঁকে লগ লৈ দুভাগ ৰাতি ছাত্ৰীসকলক সুৰক্ষা দিয়াৰ বাবদ চোৰ খেদিবলৈ হোস্টেলৰ বাহিৰ ওলাব লগা হৈছিল। ইয়াৰোপৰি অনেক অসুবিধাৰ কথা প্ৰত্যক্ষ কৰিও ভৱিষ্যতৰ সামাজিক জীৱনলৈ প্ৰস্তুত কৰিবৰ বাবে অনিচ্ছাস্বত্বেও ছাত্ৰীসকলক অনেক কঠোৰ নিয়মাবলী অনুসৰণ কৰিবলৈ দিব লগা হৈছিল। মোৰ মনোকষ্ট হৈছিল। কিন্তু ইয়াৰ মাজতো অনেক সুখৰ স্মৃতিয়ে এতিয়াও মনত দোলা দিয়ে। ছাত্ৰীসকলেও পৰিবেশ পৰিস্থিতিত বৰ সুন্দৰভাৱে খাপ খাবলৈ যত্ন কৰিছিল। যিখিনি আছিল তাক উপভোগ কৰিছিল আৰু নথকাখিনি মানি লৈছিল। যেই কি নহওঁক ২০০১ চনত হোস্টেলৰ দায়িত্বৰ পৰা অব্যাহতি ল'লো। এই গোটেই সময়খিনিত মোক বিভিন্ন পৰিস্থিতিত শ্ৰদ্ধেয়া ৰতিপ্ৰভা বাইদেউৰে যথেষ্ট দিহা-পৰামৰ্শ দিছিল আৰু তাৰ বাবে মই তেখেতৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ।

এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছো যে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত এটি অতি ঈৰ্ষনীয় আৰু মোহ লগা প্ৰাণকেন্দ্ৰ আছিল। সেইটি হৈছে- শিক্ষকসকলৰ সমূহীয়া

জিৰণি চ'ৰা। একেৰাহে দুই বা ততোধিক শ্ৰেণীত শিক্ষাদান কৰি আহিও ইয়াত সোমোৱাৰ লগে লগে ক্লান্তি দূৰ হোৱা যেন অনুভৱ হয়। ইয়াত জ্যেষ্ঠসকলৰ মৰম মিহলি ব্যৱহাৰ, সমবয়সীয়াসকলৰ মৰম আৰু সহানুভূতিসূলভ কথা-বাৰ্তা আৰু কনিষ্ঠসকলৰ সন্মানসূচক ব্যৱহাৰে ইয়াৰ সদস্যসকলক মোহিত কৰি ৰাখে। বাস্তৱিকতে ইয়াৰ মোহ এৰিবলৈ টান হয়। মোৰ স্মৃতিত শ্ৰদ্ধেয়া বিমলা ফুকন ছাৰ আৰু স্বৰ্গীয় তুলসী গগৈ মহাদেউৰ ধেমেলীয়া আৰু হাস্য ৰসপূৰ্ণ কথা-বাৰ্তাবোৰ এতিয়াও সজীৱ হৈ আছে। এতিয়াও মনত পৰে মোক হোস্টেলৰ ছাত্ৰীসকলক লৈ কেনিবা ওলাই যোৱা দেখিলে ফুকন ছাৰে কয় “সৌজনী মৌ ৰাণীয়ে মৌবাঁহ লৈ কেনিবা ওলাল।”

অন্য এটি প্ৰাণকেন্দ্ৰ আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ। গ্ৰন্থাগাৰটি অতিকৈ প্ৰিয় আছিল। ইয়াৰ দায়িত্বত থকা গ্ৰন্থাগাৰিকা শ্ৰীযুতা বাণী দেৱী বাইদেউৰ কাৰণে। তেখেতৰ ব্যক্তিত্বই তেখেতৰ সান্নিধ্য স্মৰণীয় তথা সজীৱ কৰি ৰাখিছে।

স্মৃতি দুই প্ৰকাৰৰ হ'ব পাৰে। ভাল লগা আৰু ভাল নলগা। পিছৰ বিধে বিভিন্ন সময়ত মনত অত্যন্ত দুখো দিয়ে। তথাপি স্মৃতিয়ে দুখ নিদিলে সুখৰ স্মৃতিক চিনিম কেনেকৈ। মানুহৰ জীৱনৰ বিভিন্ন বিষয়বস্তু বিভিন্ন সময়ত শেষ হৈ যায়। কিন্তু স্মৃতি কেতিয়াও শেষ নহয়। ই সঞ্চিত অভিজ্ঞতাৰ ভঁড়াল। স্মৃতিয়ে আজি এটা কথা স্পষ্ট কৰি দিছে যে, অনেক ঘাট-প্ৰতিঘাট থাকিলে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত কৰ্মজীৱনৰ আৰম্ভণি আৰু সামৰণি নকৰাহেঁতেন জীৱনৰ বহুতো লাগতীয়াল কথা হয়তো শিকাই নহ'লহেঁতেন। মহাবিদ্যালয়খনৰ বিভিন্ন বিদ্যায়তনিক কাম-কাজত ভাগ ল'বলৈ বিভিন্ন সময়ত সুবিধা দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰত আভাৰী হৈ ৰ'ম।

বৰ্তমান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে পঞ্চাশটি বছৰ অতিক্ৰম কৰি দুটি পূৰ্ণাঙ্গ শাখাৰে যথেষ্ট উন্নতি লাভ কৰিছে। জীৱনৰ প্ৰথম আৰু শেষ কৰ্মস্থল মহাবিদ্যালয়খনি আমাৰ অতি মৰমৰ, প্ৰাণৰো প্ৰাণৰ। অনুষ্ঠানটিয়ে অধিক উন্নতি কৰাৰ আশা ৰাখিলো। □

ৰাণু মহন : অৱসৰপ্ৰাপ্ত উপাধ্যক্ষ, প্ৰাক্তন সহযোগী অধ্যাপিকা আৰু মুৰব্বী, শিক্ষা বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

স্মৃতিৰ ম'নতাজ (Montage)ত সোণাৰি জিমখানা ক্লাব আৰু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

ডিম্বেশ্বৰ বড়া

দৃশ্যপট এক

আপাত দৃষ্টিত সোণাৰি জিমখানা ক্লাব আৰু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মাজত কোনো সম্পৰ্ক নাই। কিন্তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা কাল আৰু অতীত ৰোমন্থন কৰিলে সিহঁতৰ মাজত পাহৰিব নোৱাৰা এক অতীত ইতিহাসে কথা কয়। তাৰেই দুটামান ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতা থকা চিত্ৰ দাঙি ধৰিব খুজিছোঁ।

সোণাৰি জিমখানা ক্লাবৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ ইতিহাস আমাৰ অজ্ঞাত। সোণাৰি জিমখানা ক্লাবক কেতিয়াবা জিমখানা ফিল্ড আৰু কেতিয়াবা পল' ফিল্ড বুলি সেইসময়ৰ মানুহৰ মুখত শুনা গৈছিল। এই জিমখানা ক্লাবৰ কামনো কি আছিল। জিমখানা ক্লাবৰ অৰ্থ উইকিপিডিয়াত (Wikipedia) এনেধৰণে আছে। জিমখানা ক্লাব হ'ল ব্ৰিটিছ ৰাজত্বৰ দিনত ইংৰাজ ভদ্ৰলোকসকল গোটখোৱা এটুকুৰা বিনোদনৰ ঠাই। পাছলৈ ইয়াৰ অৰ্থ কৌশলপূৰ্ণ খেল হোৱা ঠাইক বুজোৱা হয়। জিমখানা এটা এংল-ইণ্ডিয়ান (Anglo-Indian) ভাব প্ৰকাশৰ শব্দ যিটো পাৰ্চিয়ান শব্দ জামাত-খানাৰ পৰা অহা। ইয়াৰ অৰ্থ ঘোঁৰা লৈ কৰা (equeustrain) প্ৰতিযোগিতাৰ ঠাইকো সূচায়। ভাৰতত আৰ্জিকালি জিমখানা ক্লাবে সামাজিক আৰু খেলৰ বাবে প্ৰতিষ্ঠিত ক্লাববোৰকে বুজায়।

১৯৫৪-৫৫ চন মানৰ কথা। ভাৰতবাসীয়ে ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্যবাদৰ শাসন ওফৰাই স্বাধীন হোৱা সাত-আঠবছৰমান হৈছেহে। অসমৰ চাহ বাগানৰ মূল চাহাব মেনেজাৰসকলৰ বহুতেই তেতিয়াও অসমৰ বিভিন্ন বাগিচাত কৰ্মৰত। সোণাৰিৰ আশে-পাশে থকা বাগিচাবোৰতো বহু ইংৰাজ পৰিচালক আছিল। সোণাৰি কিয় গোটেই অসমতে আধুনিক জীৱনৰ সা-সুবিধা অন্য কোনো চহৰেই নাছিল। গতিকে সোণাৰি অঞ্চলৰ বিভিন্ন বাগিচাত কৰ্মৰত চাহাবসকলেই যে সোণাৰি জিমখানা ক্লাব প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল তাত সন্দেহ নাই তেওঁলোকৰ বিনোদনৰ কাৰণে ক্লাবটোত বল ডেম্ৰৰ সুবিধাৰ উপৰিও সুৰাৰ বাৰ আৰু খাদ্য যোগানৰ ব্যৱস্থা আছিল। জনা যায় আলাউদ্দিন নামৰ দৰ্জী পটীৰ এজন লোকে খোৱা-বোৱাৰ কামবোৰ চোৱা-চিতা কৰিছিল। তদুপৰি সোণাৰি চহৰত বিশিষ্ট ব্যক্তি প্ৰয়াত বিশ্ব বৰুৱাই চেফ্ৰেটেৰী হিচাবে ক্লাবটোৰ তত্ত্বাৱধানত আছিল। ক্লাবটোত চিনেমা চাবৰ বাবে এটা সৰু প্ৰজেক্টৰো আছিল। মুঠৰ ওপৰত বগা চাহাবসকলৰ বিনোদনৰ সকলো ব্যৱস্থা ক্লাবঘৰত ৰখা হৈছিল।

যি সময়ৰ কথা কৈছোঁ সেইসময়ত আমি প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত নাম লগাইছোঁহে। সোণাৰি চহৰৰ বহু কথা আজি স্মৃতিৰ পৰা মচ খাই গ'ল। কিন্তু সোণাৰিৰ

জিমখানা ক্লাব আৰু পল' খেলৰ ফিল্ডখনৰ কথা আজিও সজীৱ হৈ আছে। তাৰ কাৰণ জিমখানা ক্লাবৰ ফীল্ডত হোৱা পল' খেল। প্ৰতি শনি আৰু দেওবাৰে ওচৰৰ বাগিচাবোৰৰ পৰা বগা চাহাবসকল ক্লাবটোলৈ আহিছিল আৰু তাৰে কিছু সংখ্যকে পল' খেলিছিল। পল' খেলবিধ ভাৰতৰ মণিপুৰত প্ৰথমে আৰম্ভ হৈছিল। মণিপুৰত এই খেলক বিভিন্ন নামেৰে নামকৰণ কৰিলেও ইয়াৰ পুলু (Pulu) শব্দটোৰ পৰাই পল' খেলে নাম গ্ৰহণ কৰে বুলি জনা যায়। এই পল' খেল খেলিবলৈ দীঘলে তিনিশ গজ আৰু বহলে এশ যাঠি গজৰ (২৪ বিঘা) এখন খেলপথাৰ লাগে। গতিকে ইয়াৰ মাটিকালি এখন ডাঙৰ খেলপথাৰ। এই খেলপথাৰত ঘোঁৰাৰ পিঠিত উঠি পল' খেল খেলিছিল চাহাবসকলে। দুটা দলৰ প্ৰত্যেকটো দলতে চাৰিজনকৈ খেলুৱৈ লৈ ঘোঁৰাৰ পিঠিত উঠি ঘোঁৰা চেকুৰাই বাঁহৰ মূঢ়াৰ (আজিকালি চিনথেটিক বল লোৱা হয়) বল এটা মাৰ্তুলৰ দৰে তিনিফুটমান দীঘল ষ্টিক বা লাঠিৰে বলটো কোবাই দুটা ফীল্ডৰ দুই মূৰে থকা দুটা গ'ল পষ্টৰ ফালে খেলুৱৈসকলে গ'ল দিবলৈ আগবাঢ়ি যায়। প্ৰতিপক্ষই বাধা দিয়ে নাইবা নিজেই গ'ল দিবলৈ প্ৰয়াস কৰে। আমি শিশু আছিলো বাবে এই খেল আমোদজনকেই নহয় বিস্ময়কৰ আৰু শিহৰণকাৰীও আছিল। আমি সময় সুযোগ পালেই এই খেল চাবলৈ গৈছিলোঁ। অৱশ্যে ডাঙৰসকলে এই খেল চাবলৈ বৰকৈ সুযোগ নাপাইছিল। তাৰ কাৰণ ধোদৰ আলিৰ সমান্তৰালকৈ সৰু সৰু বাঁহেৰে নিৰ্মিত এখন হেজৰ দৰে ডাঠ ফেন্সিং আছিল। প্ৰায় এফুট ডেৰফুট বহল আৰু ছয়ফুটমান ওখ সেই ডাঠ হেজ সদৃশ সৰু সৰু বাঁহৰ ফেন্সিঙৰ মাজেদি খেল চোৱা সম্ভৱ নাছিল। ডাঙৰসকল সোমোৱাৰ অনুমতিও নাছিল। আমি সৰু বাবেই নেকি ফেন্সিং পাৰ হৈ যোৱাই নহয় ফিল্ডৰ ইটো মূৰে থকা বাৰাণ্ডাত কিছু সংখ্যক চাহাব-মেম আৰু দুই-এক তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে খেল উপভোগ কৰিছিল আৰু মাজে-সময়ে হাঁহি হাঁহি হাত চাপৰি বজাই খেলুৱৈক উৎসাহিত কৰিছিল। ক্লাবটোৰ কাষতে গ্ৰাচকৰ্ট টেনিচ ফিল্ড এখনতো চাহাবসকলে টেনিচ খেলা দেখিছিলোঁ। মোৰ লগৰ দুই এজনে ক্লাবঘৰত চিনেমা দেখুৱালে চাবলৈ সুযোগ পাইছিল। মোৰ দৃঢ়বিশ্বাস তেওঁলোকে সেই চিনেমাবোৰ (ইংৰাজী চিনেমা) চাই একো মাথা-মুণ্ডই বুজিব পৰা নাছিল। মাত্ৰ কৌতুহলবশত চিনেমা চাইছিল।

ক্লাবটো বোধকৰোঁ ১৯৬০ চন মানলৈকে সক্ৰিয়

আছিল। তাৰ পাছত কেইবাবছৰলৈ ক্লাবটো আৰু ফিল্ডখন এৰাবাৰীৰ দৰে পৰি আছিল। বাঁহৰ ফেন্সিংবোৰ ক্ৰমে ভাঙি-ছিঙি ধ্বংস হৈছিল। ফীল্ডখন গৰুৰ চৰণীয়া পথাৰ হৈছিল। ক্লাবঘৰটো ভাঙি নগ'লেও জৰাজীৰ্ণ অৱস্থাত আছিল। চোৱাচিতা কৰা মানুহো নাছিল। ১৯৬৭ চনত নাজিৰাৰ জাস্তি আলি নামৰ লোক এজনে ফীল্ডৰ এমূৰে বাঁহৰ দীঘলীয়া সৰু ঘৰ এটা সাজি হিন্দী-অসমীয়া চিনেমা প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। কিছুদিন চলাৰ পাচত সিও বন্ধ হৈ পৰে। ১৯৭০ চনৰ পৰা এই ক্লাবঘৰতে সোণাৰি কলেজৰ পাঠদানৰ শুভাৰম্ভ হয়। তাৰ পাছৰ কাহিনী বেলেগ এক অধ্যায়। কিন্তু এটা কথা ক'বই লাগিব যে ভাৰতীয় বিশেষকৈ অসমীয়া মানুহৰ ইতিহাস চেতনা আৰু ঐতিহ্যৰ বিষয়ত কোনো ধাৰণা নাই। আনকি শিক্ষিত শ্ৰেণীয়ো এই সম্পৰ্কত প্ৰায় উদাসীন। সোণাৰি জিমখানা ক্লাবটোৰো আজি আৰু অস্তিত্ব নাই। ইয়াক ভাঙি পেলাই উত্তৰ পুৰুষক বঞ্চিত কৰি ঐতিহ্যমণ্ডিত এই ঘৰটোৰ মাজত মৌন হৈ থকা ইতিহাস মচি পেলালে।

দৃশ্যপট দুই

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগত মই বিভিন্নভাৱে জড়িত হৈ আছিলোঁ। ১৯৭৫ চনত সেইসময়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ডাঙৰীয়াৰ অনুৰোধমৰ্মে কলেজত কেইটামান মাহ পঢ়ুৱাইছিলোঁ। তেতিয়া মই সোণাৰি ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিষয়ৰ পূৰ্ণকালীন শিক্ষকতাত নিয়োজিত আছিলোঁ। তাৰ মাজতে সময় উলিয়াই কলেজত ক্লাচ লৈছিলোঁ যদিও সি বিধিগত নিয়মত নপৰা বাবে এৰি দিলোঁ। তেতিয়া মোক পাঠদান কৰাৰ বাবে মাহে পঞ্চাশ টকাকৈ এটা পাৰিতোষিক দিছিল। আজিৰ তাৰিখত সেই টকা নিচেই সামান্য হ'লেও সেইসময়ত উপযুক্ত নহ'লেও একেবাৰে কম নাছিল। নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰা মহাবিদ্যালয়খনত তাৰ শিক্ষকসকলেও তেনেই কম পাৰিতোষিকত অধ্যাপনা কৰিছিল। কলেজখন হওক বুলিয়ে সকলোৱে স্বার্থ ত্যাগ কৰিছিল। অৱশ্যে তেতিয়া চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকসকলেও চাৰি অংকৰ দৰমহা পাবলৈ বহুদূৰ আছিল। চমু সময়ৰ পাঠদানৰ বাহিৰেও কলেজখনৰ লগত মই বিভিন্ন প্ৰকাৰে জড়িত আছিলোঁ। কলেজৰ বাবে দান-বৰঙণিৰ উপৰি ভ্ৰাম্যমান নাটক কহিনুৰ, আৱাহন আদি প্ৰদৰ্শন কৰাৰ সময়ত সহায়-সহযোগ কৰিছিলোঁ। কলেজৰ

সাহায্যার্থে অনা নাটক আদিৰ পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ জমাখন বৃদ্ধি কৰিছিল। সোণাৰিত ৰাজহুৱা প্ৰেক্ষাগৃহৰ অভাৱ আছিল। গতিকে সোণাৰি ৰাইজৰ লগতে সোণাৰি কলেজ আৰু ইয়াৰ সংলগ্ন প্ৰেক্ষাগৃহত বিভিন্ন ৰাজহুৱা অনুষ্ঠান পতা হৈছিল। আনকি কেতিয়াবা সময়-সুবিধা অনুসৰি গোটেইখন মহাবিদ্যালয়ৰ ঘৰ-দুৱাৰ সামৰি সভা অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। বিশেষকৈ মোৰ সভাপতিত্বতে ১৯৯৪-৯৫ চন মানত সদৌ অসম মুকলি দবা খেলখন পোন্ধৰদিন ধৰি চলিছিল। অসমৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা অহা প্ৰতিযোগীসকল মহাবিদ্যালয়ৰ পাঠদান কৰা কোঠালিবোৰত থাকিবলৈ লৈছিল। তেনেদৰে অসম জাতীয় শিক্ষা সমন্বয় পৰিষদৰ প্ৰথম অধিবেশনখনো মহাবিদ্যালয়তে অনুষ্ঠিত হৈছিল। তেতিয়াও মহাবিদ্যালয়ৰ অডিটৰিয়ামৰ উপৰি কলেজৰ পাঠদান কোঠাবোৰো লোৱা হৈছিল। দলিত দৰদী সোণাৰাম চুতীয়াদেৱৰ বিশাল ৰাজহুৱা সভা অনুষ্ঠিত কৰি মহাবিদ্যালয়তে সম্বৰ্দ্ধনা জনোৱা হৈছিল। এই গোটেইবোৰ সভা-সমিতিত মই বিশেষভাৱে জড়িত আছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সেই সময়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ডাঙৰীয়াৰ বাহিৰেও শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলেও আমাক সহযোগ কৰি কৃতার্থ কৰিছিল। সেইবাবে ৰাইজৰ লগতে আমিও মহাবিদ্যালয়খন গঢ়ি উঠক বুলি বিচাৰিলেও আগবাঢ়ি সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিলোঁ।

অলপ দিনৰ বাবে যেতিয়া মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ুৱাইছিলো তেতিয়া ওপৰত উল্লেখ কৰা ক্লাৱঘৰটোৰ এটা কোঠাত পাঠদান কৰা হৈছিল। ক্লাৱঘৰটো কিছু কিছু অংশ জৰাজীৰ্ণ হ'লেও মই পঢ়ুওৱা কোঠাটো যথেষ্ট আহল-বহল আছিল। বোধকৰোঁ সেইটো ব'ল ডাঙ্গ কৰা কোঠা আছিল। কাৰণ তাৰ মজিয়াখন মাটিৰ অংশৰ পৰা দুফুটমান ওখকৈ কাঠৰ তক্তাৰে নিৰ্মিত আছিল। তেতিয়ালৈকে কাঠৰ মজিয়াখনৰ কোনো ক্ষতি নোহোৱাকৈ সুন্দৰ হৈ

আছিল।

মই মহাবিদ্যালয়ত পাঠদান কৰাৰ সময়ত যিসকল অধ্যাপক-অধ্যাপিকা আৰু কৰ্মচাৰী আছিল তেখেতসকল হ'ল - অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ডাঙৰীয়া, শ্ৰীযুত ৰতিপ্ৰভা গগৈ, সৰ্বশ্ৰী ৰবীন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ, মানিক গগৈ, বিমলা ফুকন, গিৰীন গগৈ, মানিক বৰুৱা, শ্ৰীযুতা সোনমাই বৰা, শ্ৰীপ্ৰণৱ খাউণ্ড, শ্ৰীগিৰীন ফুকন, প্ৰয়াত সুৰেশ দাস, কমলাৱতী দাস শইকীয়া, জীৱন চন্দ্ৰ শইকীয়া, বিনন্দ মহন। তদুপৰি কাৰ্যালয় সহায়কাৰী বিষুং বসুমতাৰী, চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী প্ৰয়াত ফণী দত্ত আৰু শ্ৰীকমল দত্ত। তালিকাখনৰ স্মৰণত হীন-ডেঢ়ি হ'ব পাৰে।

দৃশ্যপট তিনি

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন আজি যৌৱন পাৰ হৈ শ্ৰৌঢ়ত্বৰ ফালে আগুৱাই গৈছে। লগে লগে ই পূৰ্ণতা আৰু বৌদ্ধিক চৰ্চাৰ কেন্দ্ৰৰূপেও উদ্ভাসিত হৈছে। নক'লেও হ'ব যে মহাবিদ্যালয়খনে নিজকে জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ চৰ্চাৰ কেন্দ্ৰৰূপে আগবাঢ়ি যোৱাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশৰ সমাজখনৰ প্ৰতিও চকু দিব। আজিৰ সময়ত সমাজৰ আটাইতকৈ উচ্চ খাপৰ বুদ্ধিজীৱিসকলৰ কেন্দ্ৰবিন্দু মহাবিদ্যালয়সমূহেই যদি দায়িত্ব নলৈ সমাজৰ অগ্ৰগতিত সহায় নকৰে তেন্তে ই বৰ দুখৰ কথা হ'ব। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত এতিয়া প্ৰয়োজনীয় প্ৰায়বোৰ বিষয় আছে, আন্তৰ্গাঠনি আছে, পৰিবেশ আছে। আহক আমি এই সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষতে শপত লওঁ যে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষকে প্ৰমুখ্য কৰি সকলো অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীসকলোৱে একমনে সকলো শক্তিতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ক অসম তথা সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে এখন লেখত ল'বলগীয়া শিক্ষা কেন্দ্ৰৰূপে গঢ়ি তুলিবলৈ আজিৰ পৰাই প্ৰচেষ্টা চলাওঁ। সকলো শুভকামনাৰে। □

ডিম্বেশ্বৰ বড়া : প্ৰাক্তন অংশকালীন অধ্যাপক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। তেখেত ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত বিষয় শিক্ষক।

যাত্ৰা পথৰ সাহস : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

মলয়া গোস্বামী

ভালেমান বছৰৰ আগৰ কথা। তেতিয়া গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষা বিভাগৰ ছাত্ৰী আছিলো। তেতিয়াও গাত বৰ কথা লগা নাছিল। ফইনেল পৰীক্ষা দি নিজৰ সাংস্কৃতিক জগতখনৰ স'তে ব্যস্ত হৈ আছিলো। জীৱনৰ পিছৰ যাত্ৰা পথ তেতিয়াও বৰ ভালকৈ ঠিৰাং কৰিব পৰা নাছিলো। এম. এ. পাচ কৰি কি কৰো কি নকৰো ভাবি থাকোতেই হঠাৎ এদিন সোণাৰিৰ পৰা খবৰ আহিল - মোৰ ককা (মাৰ পিতৃ) প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মাই মোক সোণাৰি কলেজত দুমাহৰ / তিনিমাহৰ বাবে শিক্ষা বিভাগত শিক্ষকতা কৰাৰ বাবে মাতি পঠিয়ালে। তৎক্ষণাত সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা নাছিলো। গুৱাহাটীত মা-দেউতাক, বাইদেউক এৰি একেবাৰে সোণাৰি পাবগৈ লাগিব। মা-দেউতাই কামটো কৰিবলৈ উৎসাহ দিলে। যিহেতু কলেজত শিক্ষকতাৰ অভিজ্ঞতাৰ কথাটোও জড়িত হৈ আছে। তাতে কেৱল দুমাহৰ/ তিনিমাহৰ বাবে আইতাহঁতৰ তাতে থাকি চাকৰি কৰিব পাৰিম। সেইটো এটা সুবিধাজনক কথা। মই পিচে অলপ আপত্তি কৰিছিলো- কাৰণ নাটক, শৈক্ষিক জগত সকলোতে খুব ব্যস্ত আছিলো সেইসময়ত। পিছত অৱশ্যে চিন্তা কৰিলো- এনে এটা সুযোগ হেৰুৱাতো উচিত নহ'ব। গতিকে সোণাৰি কলেজত চাকৰি জীৱনৰ পাতনি মেলিবলৈ যোৱাটোৱেই সিদ্ধান্ত ল'লো। মামা-মামীহঁতৰ মৰমৰ মাজত থাকিম বুলি মায়েও ভাল পালে।

এইখিনিতে কেইটামান বিশেষ কথা উল্লেখ কৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ। দুমাহৰ / তিনিমাহৰ Leave Vacancy টোৰ বাবে মোকেইনো গুৱাহাটীৰ পৰা কিয় মাতি নিলে? প্ৰকৃততে সেইসময়ত আজিৰ দৰে চাকৰিৰ বাবে ইমান হাহাকাৰ নাছিল। তাতে চাকৰিৰ আনুষ্ঠানিকতাবিলাকো এতিয়াৰ দৰে ইমান জটিল নাছিল আৰু সেইসময়ত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত শিক্ষা বিভাগটো আৰম্ভ হোৱা নাছিল (যদি মোৰ ভুল হোৱা নাই)।

মোক ককা হৰনাথ শৰ্মা, সোণাৰিৰ এগৰাকী গণ্য-মান্য ব্যক্তি আছিল। ককাক সকলোৱে খুব শ্ৰদ্ধা কৰিছিল। ককা সোণাৰিৰ এগৰাকী সফল ব্যৱসায়ী আছিল। “শৰ্মা হোটেল” বুলিলে সকলোৱে চিনি পায়। ককা লগতে সোণাৰিৰ আৰু কেইগৰাকীমান গণ্য-মান্য ব্যক্তি সোণাৰি টাউনৰ উন্নয়নমূলক কামত খুব ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত হৈ আছিল। তাৰে এটা এই সৰু টাউনখনত উচ্চ শিক্ষাৰ দিশটো আগুৱাই নিবৰ বাবে সকলোৱে লাগিভাগি সোণাৰি কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা ল'লে। এই কলেজখন প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত বহুজনৰ সাহস, ত্যাগ, অক্লান্ত পৰিশ্ৰম জড়িত হৈ আছে। গতিকে ককাৰ কলেজ যেতিয়া নাতিনীক কোনে পায়। ককাহঁতৰ ঘৰখনৰ কিছু আঁতৰত দাস বাইদেউহঁতৰ ঘৰ। বাইদেউ আৰু বাইদেউৰ স্বামী দুয়ো শিক্ষা বিভাগৰ প্ৰবক্তা। বাইদেউৰ সম্পূৰ্ণ নামটো

আছিল কমলারতী দাস। সেই দাস বাইদেৰে দুটা মাহ / তিনিমাহ ছুটি লোৱাত সেই সুযোগতো মই পালো।

যথাসময়ত ককাহঁতৰ ঘৰ পালোঁগৈ। মোৰ চাকৰি জীৱনৰ যাত্ৰা এই সোণাৰি কলেজৰ পৰাই আৰম্ভ হ'ল। প্ৰথমদিনা ভয়ে ভয়ে ককাৰ সৈতে কলেজ পালোঁগৈ তেতিয়া কলেজৰ অধ্যক্ষা মহোদয় আছিল শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰ। ছাৰৰ হাতত যোগদান পত্ৰখন দিলো। ছাৰে বৰ আন্তৰিকতাৰে মোক Common Room লৈ নি সকলোৰে লগত পৰিচয় কৰাই দিলে। লাহেকৈ গম পালো সেইসময়ত ময়েই শিক্ষকসকলৰ মাজত আটাইতকৈ সৰু। ক্লাচ কেনেকৈ ল'ম চিন্তাত পাৰ পোৱা নাছিলোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মোৰ সমনীয়া যেনেই লাগিছিল। কলেজত মোৰ সহজ কৰি দিয়া ব্যক্তি গৰাকী আছিল উপাধ্যক্ষ প্ৰয়াত সুৰেশ দাস। মোৰ মাহীক (বাণী দেৱী) বিয়া কৰোৱাৰ বাবে সম্পৰ্কত তেখেত মোৰ মহা আছিল।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও মোক সুন্দৰকৈ আদৰি ল'লে। হয়তো মোক লগৰ বুলিয়েই ভাবিছিল। বিভিন্ন বিভাগৰ শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰবক্তাসকলেও অৱশ্যে সকলোৰে নামবোৰ সঠিকভাৱে মনত পেলাব পৰা নাই যদিও শ্ৰীযুত মানিক গগৈ ছাৰ, ৰবিন কোঁৱৰ ছাৰ, বিমলা ফুকন ছাৰ, ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউ আদি সকলোৱে মোক খুব আদৰ কৰিছিল আৰু সকলো কথাতে সহায় কৰিছিল। ঘৰত মামা-মাহী, আইতা, খুড়ী, আইতা সকলোৰে মৰমৰ মাজত সেই কেইমাহ কিদৰে পাৰ হ'ল গমেই নাপালো।

এবাৰ কলেজৰ বিশেষ এটা কাৰ্যসূচীত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলো। টাউনখনত সজাগতা সৃষ্টিৰ বাবে শিক্ষক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, আমি সকলো ওলাই গৈছিলো। বজাৰৰ মাজত হৰনাথ শৰ্মাৰ নাতিনী লগতে কলেজৰ নতুন শিক্ষক বুলি মৰমতে কোনোবাই মোক মিঠাপান এখন খাবলৈ দিলে।

যিহেতু পান তামোল খোৱাৰ অভ্যাস নাছিল গতিকে পান খাই সেইদিনা মূৰ ঘূৰাই মোৰ মূৰ্চা যোৱা অৱস্থা। তেনেতে সকলোৰে ধৰি মেলি ওচৰৰ দোকান এখনত বহুৱাই মূৰত পানী দিয়াতহে সকাহ পালো। এই সৰু সৰু মিঠা স্মৃতিবিলাকে আজিও আমনি কৰে।

লাহে লাহে সময় আগবাঢ়িল। মাজে মাজে মা-হঁতলৈও মনত পৰে। শেষৰ সময়ছোৱাত কলেজখন এৰি যাবলৈ লাগিব কথাটোৱে মনটো গধুৰ কৰি পেলাইছিল।

পিচে, মই যাতে কলেজখন এৰি যাব লগা নহয়, তাৰ বাবে সকলোৱে মিলি এটা প্ৰস্তাৱ দিলে। যিহেতু কলেজখন অতি সোনকালে Deficit system of Grants-in-Aid ৰ ভিতৰুৱা হ'ব আৰু হ'লেই বিভিন্ন বিভাগত Post ওলাব; গতিকে ইচ্ছা কৰিলে মই থাকিও যাব পাৰো। আজিৰ দিনত হোৱা হ'লে তেনে এটা প্ৰস্তাৱ কোনেও না কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। পিচে, এই প্ৰস্তাৱত মই মান্তি হ'ব নোৱাৰিলোঁ। কাৰণ সেইসময়ত মোক গুৱাহাটীৰ সাংস্কৃতিক জগতখনে হাত বাউল দি মাতিছিল। সেইসময়ত সোণাৰিত মই সেই সুবিধা নাপালোহেঁতেন। গতিকে গধুৰ মনেৰে সকলোৰে মৰমৰ মাজৰ পৰা বিদায় লৈ গোহাঁই ছাৰে দিয়া সেই মূল্যবান অভিজ্ঞতাৰ চাৰ্টিফিকেটখন লৈ সোণাৰি কলেজৰ পৰা বিদায় ল'লো। বিদায় ল'লো ঠিকেই কিন্তু সোণাৰি কলেজৰ সেই দুটা / তিনিটা মাহৰ অভিজ্ঞতা, মৰম-আদৰ মোৰ জীৱনত সদায় স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। সেই অভিজ্ঞতাই মোৰ শিক্ষকতাৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজতে সাহস দিলে। আজি যেতিয়া ঘূৰি চাও সেই মিঠা অভিজ্ঞতাবোৰ মোৰ মনৰ আকাশত জোনটোৰ দৰে জিলিকি উঠে।

“জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”।□

মলয়া গোস্বামী : বিশিষ্ট অভিনেত্ৰী। ১৯৯২ চনত 'ফিৰিঙতি' বোলছবিত কৰা অভিনয়ৰ বাবে ৩৯তম ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰৰ 'শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী'ৰ বঁটা প্ৰাপক। তেখেত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা বিভাগৰ প্ৰাক্তন অংশকালীন অধ্যাপিকা।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্মৃতি

ড° জ্যোতিমা ফুকন

মেঘ-বৰষুণৰ ডাঁৰেদি আঁঠুৱনীয়া বোকাৰ ফেৰা ফেৰা
কঠিয়াই জগতে দেখাকৈ গাইছে সোণোৱালী গীত।
ৰাতিয়ে জোকাৰি দি গ'ল ইম্পিত তোমাৰ কৌস্তভমণি।।
(২৫তম ৰূপালী জয়ন্তীত লিখা কবিতা এটিৰ অপভ্ৰংশ)

স্মৃতিৰ জলঙাৰে মোৰ হেঁপাহৰ সোণাৰি
মহাবিদ্যালয়খনিলৈ ভুমুকিয়াবলৈ স্মৃতিগ্ৰন্থৰ সম্পাদকে
অনুমতি দিয়া বাবে অশেষ ধন্যবাদ। কেচেলুৱা জীৱনৰ
পৰা প্ৰায় ২২ টা বছৰ (১৯৮৯-২০১১) ওতঃপ্ৰোতভাৱে
জড়িত মহাবিদ্যালয়খনিয়ে সোণালী আৱৰণ পিন্ধিলে।
কত স্মৃতি, কত অভিজ্ঞতা, কত তিতা-মিঠাৰে ৰোমাঞ্চিত
আছিল সেই দিনবোৰ! কত যে স্মৃতিয়ে অগাদেৱা কৰিছে।
ক'ৰপৰা আৰম্ভ কৰোঁ। পৰিয়ালৰ তাড়নাতে ২০১১ত
মৰমৰ কলেজখনৰ পৰা বিদায় লোৱাৰ সেই বিষাদখিনিয়ে
আজিও ডুৰাই ৰাখিছে। ২০১১ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত
ডিব্ৰুগড়ৰ ডিব্ৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সদস্য হোৱাৰ পিছত
চকু দুটাই পিতপিতাই ফুৰিছিল এৰি অহা কলেজখনৰ
চুককোণবোৰ, মৰমৰ বিভাগটো, বিভিন্ন বিভাগৰ ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীৰ উজ্জ্বল মুখবোৰ আৰু মৰম-শ্ৰদ্ধাৰ সহকৰ্মী পল্টু
পাল, ৰাণা মামা (ড° ৰাণা কোঁৱৰ), দিহিং দাদা (দিহিঙ্গীয়া),
মুহি চেতিয়া, টংকেশ্বৰ বৰুৱা, অমৃত, নবীন গগৈ, বন্ধু
উৎপল (বৰ সোনকালে সি গুছি গ'ল!), ৰাণু বাইদেউ,

ৰতি বাইদেউ, বাণী বাইদেউ, অঞ্জু, দীপাঞ্জলী, ভাইটি
ৰঘুনাথ, পৰানন, দিব্য, সুচিত্ৰ, বিনোদ, জ্যোতিপ্ৰসাদ,
ভণিটী বীতা, বিজয়লক্ষ্মী, অনীতা, পদ্মা, নিৰ্জু, প্ৰণিতা,
..... কিমানৰ নাম লম! মৰমৰ দুদুল, বাবা, শৰৎ, বিষ্ণু,
দত্ত, দিব্য, মিনেশ্বৰহঁতৰ মুখবোৰ মনত পৰে। সকলোৱেই
মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ একো একোজন যোদ্ধা।
তাৰ আগত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাজনো ৰথী-
মহাৰথীয়ে অৱসৰ লৈছিল। ৰসৰ ভঁৰাল বিমলা ককাইদেউ
(বিমলা ফুকন), ৰাজনীতিজ্ঞ স্বৰ্গীয় তুলসী গগৈ ছাৰ, প্ৰাক্তন
অধ্যক্ষ স্বৰ্গীয়া কমলা শইকীয়া বাইদেউ, মাণিক গগৈ
ছাৰ, বিনন্দ মহন ছাৰ, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ৰবীন কোঁৱৰ ছাৰ,
গিৰিন গগৈ ছাৰ ইত্যাদি সকলোৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি
অৱদান আছিল অনস্বীকাৰ্য। ১৯৭০ চনৰে পৰা প্ৰতিষ্ঠাপক
অধ্যক্ষ স্নানামধ্য গোলাপ গোহাঁইছাৰৰ নেতৃত্বত বহু ঘাত-
প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে আহি মহাবিদ্যালয়খন বৰ্তমানে এখন
সৰ্বাংগ সুন্দৰ হৈ জিলিকি উঠিছে। এটা ভাল লগা কথা
যে সোণাৰি অঞ্চলৰ ৰাইজে মহকুমাটোৰ (এতিয়া জিলা
হ'ল) সেই সময়ৰ একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান বুলিয়ে
উবুৰি খাই উঠিছিল। ৰাইজৰ অৰ্থ সাহায্য, পৰিবেষ্টিত চাহ
বাগানবিলাকৰ (মঞ্জুশ্ৰী, জবকা, টাওকাক, টিয়ক, বৰাহী,
বিমলাপুৰ, মথুৰাপুৰ ইত্যাদি) সহায়, স্থানীয় এম. এল. এ.,

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ২৭৯।

সাংসদৰ অৰ্থ সাহায্য (বিজ্ঞান শাখাৰ বাবে পৰীক্ষাগাৰ) শিৱসাগৰ তেল আৰু প্ৰাকৃতিক গেছ আয়োগৰ বিশেষ উন্নয়ন সমিতিৰ সাহায্যত বিজ্ঞান শাখাৰ ব্যৱহাৰিক তিনিটা কোঠা, ভাৰতীয় চাহ সন্থা, অসম শাখা (ABITA) আৰু ভাৰতীয় চাহ সন্থাৰ (TAI) দ্বাৰা সুন্দৰ প্ৰেক্ষাগৃহ নিৰ্মাণ ইত্যাদিৰে তিলতিলকৈ মহাবিদ্যালয়খনি গঢ় লৈ উঠিছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱবোৰ পূৰণ কৰিবলৈ থিয়েটাৰো পাতিব লগা হৈছিল। হাতত টিকেটৰ বহী লৈ লৈ আমি বিক্ৰী কৰি ফুৰিছিলোঁ। কাৰণ তেতিয়া চৰকাৰ বা U.G.C.ৰ অনুদান পোৱা নগৈছিল। সেয়ে সেই সময়ত শিক্ষক-ছাত্ৰ-কৰ্মচাৰী আৰু অধ্যক্ষ মহোদয় বহুত প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হৈছিল। গোহাঁই ছাৰে প্ৰায়ে কৈছিল- এই কলেজখন পাঠোঁতে এভাৰ ডাঙৰিৰো অৱদান আছে। মানে কলেজখন প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ এজন উচ্চাকাঙ্ক্ষী কৃষকে তেখেতৰ ধাননিৰ সোণগুটিকে দান কৰিছিল। শিহঁৰিত হৈছিলোঁ সেই কথাবোৰ শুনি। অধ্যক্ষ ছাৰে কমন ৰুমত আমাৰ লগত বহি বুৰঞ্জীৰ চহকী টোপোলাটো যেতিয়া খুলিছিল অৰাক হৈ শুনিছিলোঁ। ব্যক্তি বিশেষে কঢ়িয়াই ফুৰা এই ইতিহাসবোৰ সংৰক্ষণ হৈছে নে নাই নাজানো। এই সুন্দৰ ক্ষণত এইজন নিঃস্বার্থ শিক্ষকৰ গোছ পোতা গোলাপ গোহাঁই ছাৰক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জনাইছোঁ। মন সুন্দৰ হ'লে অনুষ্ঠানো সুন্দৰ হয়। তাৰ পিছত পুথিভঁৰালটোৰ ছাদৰ পৰা চপৰা চপৰে খহা দেখি আতঙ্কিতও হৈছিলোঁ। অৱশ্যে ২০১০-১১ চনলৈ কঠোৰ প্ৰশাসনিক ব্যৱস্থাত কলেজখন আধুনিক প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ আওতালৈ আহিল। বিভাগবিলাক পৃথক হ'ল। সুন্দৰ কেণ্টিন, পুথিভঁৰাল, বিজ্ঞানৰ বিভাগ, খোৱাপানীৰ ব্যৱস্থা, শ্ৰেণীকোঠাত ডিজিটেল ব্যৱস্থা, গৱেষণাৰ ওপৰত গুৰুত্ব, বিভিন্ন ইউ, জি. চি, বা চৰকাৰী অনুদানৰ উইংছ ইত্যাদিও হ'ল। অধ্যক্ষ তামুলী ছাৰৰ কোঠাৰ চুকত থকা সৌকা বেত কেইডাললৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কম ভয় কৰিছিলনে! এতিয়া কলেজখনত বহুত ডক্তৰেট হ'ল, গৱেষণাৰ বিস্তাৰ হৈছে। কলেজখনৰ প্ৰথম ডক্তৰেট হোৱাৰ (১৯৯৮ চনত) খবৰটো দিয়াৰ পিছত তত্বাৱধাৰক অধ্যক্ষ দাস ছাৰে কমন ৰুমত আহি হাঃ হাঃ কৈ হাঁহি মোৰ কোৱাৰ ধৰণটো দেখাইছিল (হয়তো স্মৃতিতে!)। কিমান যে স্মৃতি কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছোঁ। দীঘল হোৱাৰ ভয়ত চুটি চুটিকে সোঁৱৰণি লিখিবলৈ চেষ্টা কৰিম।

আমি কমন ৰুমত বৰ 'ঘৰুৱালী' কৈ আছিলোঁ। সেয়ে কিজানি মামা, দাদা আদি সম্বোধনেৰে এক

আন্তৰিকতা গঢ়ি উঠিছিল সহকৰ্মীসকলৰ লগত। 'গোট কণী'ৰ সাঁথৰটো বাৰু কাৰ কাৰ মনত আছে। মনত আছেনে বিমলা ককাইদেউৰ ৰসিকতা! 'আজি ক্লাছত পকেটৰ পৰা ঘাম মচিবলৈ ৰুমালখন উলিয়াই জোকাৰ এটা মাৰিছে। ল'ৰা-ছোৱালী মখাই গিৰ্জনি মাৰি হাঁহিছে। খৰধৰকৈ ছোৱালীৰ পেণ্টীটোহে আনিবলোঁ, বুইছানে।' কমন ৰুম হাঁহিত উৰি গৈছিল। 'ব'লা বাণী। চাহ খাওঁগৈ'। তাৰ পিছত আৰু এক জন্মনি। কেৰম বৰ্ড আৰু ডবা খেলৰ শ্বাসৰুদ্ধ যুদ্ধবোৰ। দিব্যৰ বাঁহৰ মিনি কেণ্টিনখনৰ গৰম গৰম চাহ, ঘুগুণি, পকৰিবোৰ। পিছফালে ক্লাছৰ অৱসৰত পিঠিত ৰ'দ লৈ হোৱা দেশ-সমাজ-জাতিৰ গধুৰ গধুৰ আলোচনাবোৰ! ৰতি বাইদেউ, কমলা শইকীয়া বাইদেউৰ পৰা সমাজ বোধৰ পাঠ শিকিছিলোঁ। উৎপল, ৰঘুনাথ, পৰানন, পাতিৰহঁতৰ লগত কমন ৰুমত কিমান যে সাহিত্য বিষয়ক আলোচনা হৈছিল! মহাবিদ্যালয় বিজ্ঞান সমিতিৰ দ্বাৰা প্ৰথম প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা (বিজ্ঞানৰ) উলিয়াওঁতে উৎপলে ক'লে 'নাম এটা দিয়া'। দিলোঁ 'বীক্ষণ'। সুঁৱৰি কিছুমান কথা ভাল লাগে। ২০০৮ চনত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বহু কষ্টৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগত 'Genepool' নামৰ প্ৰথম বিজ্ঞান আলোচনী এখন উলিয়াইছিলোঁ। সেই বছৰতে প্ৰথম Power Point ত Student Science Seminar এখন পাতিছিলোঁ য'ত তামুলী ছাৰে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ড° গৌৰাঙ্গ বৰুৱা, ড° মিতালী কোঁৱৰ আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গৱেষক ছাত্ৰ দুজনমানক নিমন্ত্ৰণ কৰি আনিছিল। ডিজিটেল ৱৰ্ল্ডত আমাৰ তেতিয়া প্ৰাথমিক খোজহে।

পুৰণি কথাবোৰ মনত পৰিলে আজিও হাঁহি উঠে। প্ৰথমদিনা কলেজৰ চিৰিত উঠোঁতেই এজন ছিনিয়ৰ সহকৰ্মীক লগ পালোঁ 'Good morning Sir' 'হেঃ, কি ক'লা? মই খতমত খালোঁ। অফিচলৈ গ'লোঁ। কাকতীয়ে নিযুক্তি পত্ৰ এখন টাইপ ৰাইটাৰত (তেতিয়ালৈকে কম্পিউটাৰ অহা নাছিল) খটৰ খটৰকৈ মাৰি দিলে। 'কাকতি দা মিছ হে লিখিব লাগিছিল, Mrs. লিখিলে যে'। 'এহু হ'ব দিয়ক। এদিনতো মিছেছ হ'বই'। আজিও সেইখন নিযুক্তি পত্ৰ মিছেছ হৈয়েই আছে। কত দিন কাকুতি মিনতি কৰিলোঁ। পিছলৈ অধ্যক্ষ তামুলী ছাৰে সেইজন কাকতি দাৰ বহা টেবুলৰ কাষত আঠা লগাই থৈ যোৱা সততা-কৰ্মনিষ্ঠাৰ বাণীযুক্ত কাগজখন আমাক আঙুলিয়াই দেখুৱাইছিল। আমি মুখটিপি হাঁহিছিলোঁ। তেখেতৰ সঘনাই তামোলৰ সেলেঙি লগোৱাও মুদা মৰিছিল।

আৰ্থিক অনুদান লাভ কৰি বৰ্তমানে প্ৰায়বোৰ কলেজেই অত্যাধুনিক হৈ উঠিছে। বৰ্তমানৰ কেণ্টিনখনৰ ঠাইটুকুৰাত প্ৰতিষ্ঠাপক শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ গোলাপ গোহাঁই ছাৰৰ বাঁহৰ ঘৰ, তাৰ পিছতে গিৰিণ গগৈ ছাৰৰ, বয়জ হোষ্টেল আৰু টানিংটোতে ৰতি বাইদেউ, ৰবীন কোঁৱৰ ছাৰৰ টিন বাঁহৰ ঘৰ (কোৱাৰটাৰ) আছিল। তেওঁলোকৰ ঘৰত যথেষ্ট পৰিমাণে আপুৰুগীয়া গ্ৰন্থৰ সংগ্ৰহ আছিল। আজিৰ দৰে হাতে হাতে ম'বাইল ফোনও নাছিল। কেৱল অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ কক্ষত এটা লেণ্ড ফোন আছিল। বৰষুণ দিলে কলেজলৈ সোমাই যোৱা পথটো অৱস্থা বেয়া হৈ গৈছিল। সেই সময়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগী ছাত্ৰ তপন গগৈ, পূৰ্ণানন্দ, ৰাজকমল, থানু, মণিদীপ, দিব্যজ্যোতিহঁতে হোষ্টেলৰ ছোৱালীবোৰক লৈ মাটি খান্দি আনি সুন্দৰকৈ ৰাস্তাটো বনাইছিল। হোষ্টেলত থকা বাবে ৱাৰ্ডেন ৰাণু বাইদেউৰ লগত আমি সিহঁতক অনুপ্ৰাণিত কৰিছিলোঁ। নিজৰ কলেজখনৰ প্ৰতি হেঁপাহেই বেলেগ। অধ্যাপক মিণ্টু গগৈ আৰু অন্যান্যৰ সহযোগত কলেজ প্ৰাঙ্গনত ৰোৱা শিলিখা, ভোমোৰা আদি গছবোৰ এতিয়া ডাঙৰ হৈ অনন্য ৰূপ লৈছে। কাষতে থকা হোষ্টেলটো আচলতে বৃষ্টিছৰ দিনৰে (সম্ভৱত ১৮ শতিকাৰ) এটা আহল-বহল, চিকচিকাই থকা সেউজ ৰঙৰ সন্মুখৰ বাৰাণ্ডাৰ মজিয়া আৰু ভিতৰ কক্ষত কাঠৰ মজিয়াৰ এটা জিমখানা ক্লাব (Gymkhana Club) আছিল। বাৰাণ্ডাখনৰ ঘেৰি দিয়া এটা মূৰত দুবছৰমান মই আছিলোঁ, তাৰ বিপৰীত মূৰত সৰুকৈ কলেজৰ লাইব্ৰেৰীটো আৰু বিজ্ঞান শাখাৰ শ্ৰেণীকোঠা, কমন ৰুম, পৰীক্ষাগাৰো আছিল। কাষত ডাল ভৰি লগা মিঠা বগৰী দুজোপা আছিল। ইয়াৰ কাষতে কলেজখনৰ অন্য এক সৌন্দৰ্য আছিল এটা মাছ উৎপাদনৰ ফিছাৰি (দৈৰ্ঘ্য প্ৰায় ১৪৪০ ফুট, প্ৰস্থ ৬০ ফুট, গভীৰতা ৬ ফুট মানৰ)। World Bank ৰ সাহায্যত (১৯৯৮ চনত) পোৱা গৈছিল। কাৰ্প জাতীয় মাছৰ প্ৰায় ৬০ শতাংশ নেটিঙত ৮,০০০-১১,০০০ টকালৈকে কলেজৰ উপাৰ্জন হৈছিল। এমূৰত দাজু চকিদাৰৰ ঘৰটো আছিল। বিজ্ঞানৰ শিক্ষকসকলে নামমাত্ৰ দৰ্মহাতে (প্ৰথম অৱস্থাত

৫০০টকা মাত্ৰ) সন্তুষ্টিৰে এমুঠি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে লৈ বিজ্ঞান শাখাটো প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ অশেষ চেষ্টা কৰিছিল। এই দৰ্মহা আমাক দিওঁতে কলাশাখাৰ শিক্ষকসকলৰো দৰ্মহাৰ এটা অংশ কটা গৈছিল। কিন্তু সকলোৰে সৌহাৰ্দ্য আছিল। হোষ্টেলত পানীৰ বৰ অসুবিধা আছিল। পিছফালে এটা বৃষ্টিছৰ দিনৰে (শুনিছিলোঁ) গভীৰ নাদ আছিল। দীঘল ৰছীৰে পানী তুলি বাঁহেৰে যেনো বাথৰুমত গা পা ধুইছিলোঁ। ছাত্ৰীৰাসৰ আবাসীসকলে শাড়ী, মেখেলা চাদৰ পিন্ধাৰ নিয়ম আছিল। পাল পাতি হোষ্টেলটো পৰিষ্কাৰ কৰি ৰাখিছিল। এই কথাবিলাক এই কাৰণেই ইয়াত উল্লেখ কৰিছোঁ, বৰ্তমানৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ নতুন সদস্যসকলে অতীতটো উপলব্ধি কৰক। সময়ৰ লগত শিক্ষানুষ্ঠানটোৰ বহুত পৰিবৰ্তন হ'ল। জিমখানা ক্লাবটোৰ সন্মুখৰ মুকলি পথাৰত বৃষ্টিছে ঘোঁৰা দৌৰ, গলফ খেলিছিল বুলিও শুনিছিলোঁ। বোধহয় চিনেমা থিয়েটাৰৰ বিনোদনো তাত হৈছিল। বেৰবিলাক ইমান কঠিন আছিল যে তাত গজাল এটাও নুসুমাইছিল। মোৰ কোঠাত এটা ডাঙৰ তলাৰে বেৰ আলমাৰী আছিল। ৰাতি শুবলৈ লওঁতে ভয়ে ভয়ে আলমাৰীটো চাইছিলোঁ কিবা তাত সোমাই আছে! টি. ভি., ম'বাইল নথকা বাবে ছাত্ৰী নিবাসৰ আবাসীসকলে প্ৰচুৰ কিতাপ পঢ়িছিল। পুথিভঁৰালৰ বাবে (কেণ্ট্ৰী) ছাত্ৰ সন্থা আৰু ব্যক্তি বিশেষে স্ব-ইচ্ছাই কিতাপ পত্ৰ দান কৰিছিল। অৱশ্যে ঘাটমঞ্জুৰী পোৱাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়খনে আৰ্থিকভাৱে সকাহ পাইছিল। ব্যক্তিগত ভাৱে - গৌৰোজ্জ্বল এই মহাবিদ্যালয়খনে মোৰ প্ৰথম চাকৰি জীৱনত বহুত কিবাকিবি দিলে যাৰ আশীৰ্বাদ আজিও মোৰ শিৰত লৈ ঘূৰি ফুৰিছোঁ।

শেষত পৈণত বয়সপ্ৰাপ্ত মহাবিদ্যালয়খনৰ আত্মাৰ সৈতে জড়িত সকলো ব্যক্তি, অনুষ্ঠান আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানৰ কৰ্মৰত পৰিয়ালৰ সকলো সদস্যলৈ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ শ্ৰদ্ধা, শুভেচ্ছা, অভিনন্দন, স্নেহাশিস জনাইছোঁ। লেখাটিত অজানিতে কিবা তথ্য বিভ্ৰাট হ'লে ক্ষমা মাগিছোঁ।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। □

ড° জ্যোতিমা ফুকন : প্ৰাক্তন সহ অধ্যাপিকা, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। বৰ্তমান তেখেত সহযোগী অধ্যাপিকা আৰু মুৰব্বী, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ, ডিব্ৰু মহাবিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড়

স্মৃতিৰ এখিলা সেউজীয়া পাত

গুণলতা শইকীয়া

“সৰস্বতী মহাভাগে বিদ্যাং কমললোচনে
বিশ্বৰূপে বিশালক্ষী বিদ্যাং দেহী নমস্তোতে।”

জয়জয়তে জ্ঞান মন্দিৰ ভাগলৈ সহস্ৰ প্ৰণাম
জ্ঞাপন কৰিছোঁ। অতীত ৰোমন্থনত এটি সোৱাদ আছে,
সোৱাদটি অৱশ্যে জিভাৰ নহয়, “অন্তৰ আত্মাৰ”। গীতাত
প্ৰভু ভগৱন্ত শ্ৰীকৃষ্ণই অৰ্জুনক কৈছিল, “তুমি তোমাৰ
কৰ্তব্য কৰি যোৱা, ফলদাতা মই।” আমি ফলাফল আশা
নকৰি ভগৱন্তক চিন্তা কৰি সমুখৰ কৰ্মসমূহ সততাৰে কৰি
গ’লে - তাৰ অমৃত বস নিগৰি নিগৰি হ’লেও এদিন পৰিব।
সং কৰ্মই মানৱীয় ধৰ্ম।

চাওঁতে চাওঁতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ
‘সোণালী জয়ন্তী’য়ে সোণাৰিখনকে উজ্জ্বল কৰি যেন
সোণত সুৰগাহে চৰাইছে। “স্মৃতিগ্ৰন্থ”খনিত একলম
লিখিবলৈ সুবিধা পাই নিজকে পৰম সৌভাগ্যবান বুলি
ভাবিছোঁ। কথা হ’ল, বয়সেও আজিকালি বাৰুকৈয়ে আমনি
কৰিবলৈ ল’লে। সোণালী জয়ন্তীৰ শুভক্ষণত গছ পুলিটি
ৰোপণ কৰা হিতাকাংখী, ত্যাগীলোকসকলক শ্ৰদ্ধাৰে
সোঁৱৰিছোঁ। ষাঠিৰ দশকতে কৰ্মসূত্ৰে সোণাৰিলৈ আহোঁ।
(তেতিয়া শিৱসাগৰ জিলা।) এছোৱা সময় গুৱাহাটী, শ্বিলং
আদি ঠাইত থাকি অহাত প্ৰথমে ঠাইখন আচহুৱা যেন
লগাতো স্বাভাৱিক আছিল। কিন্তু পিছলৈ কৰ্মৰ প্ৰেৰণা,
বহুজনৰ মৰম চেনেহ আন্তৰিকতাই মোক আৱদ্ধ কৰি
পেলালে।

নিচেই কম সংখ্যক লোকৰ দ্বাৰাই সেইসময়ৰ
সোণাৰি অঞ্চলৰ উন্নয়নমূলক কামবোৰ হাতত লোৱা
হৈছিল। যিসকল আছিল অতি সং, ত্যাগী, কৰ্তব্যপৰায়ণ
লোক। তেখেতসকলৰ যত্নতেই সেই গছপুলিটি আজি
এজোপা ডালে-পাতে, ফলে-ফুলে বৃহৎ বৃক্ষলৈ পৰিবৰ্তিত

হৈ উঠিল। সৰুৰে পৰা সমাজৰ কাম কৰি ভালপোৱাৰ বাবে
এনেধৰণৰ কল্যাণমূলক কামত ৰাইজৰ লগত অকণমান
সহযোগ কৰি বৰ আনন্দ পাইছিলো। মহাবিদ্যালয়খনৰ
কাম আৰম্ভ হৈছিল প্ৰথমতে এটি মিনিটেৰী কেম্পৰ ঘৰ
এটাত। সেই ঘৰটো পৰিপাটী কৰিবলৈও ৰাইজৰ দান-
বৰঙণি সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল। তাৰ পিছত মূল মহাবিদ্যালয়ৰ
গৃহৰ কাম কেম্পৰ ওচৰৰ মাটিত আৰম্ভ কৰিবলৈ লয়।
কথা এষাৰ আছে - “ৰাইজে নখ জোকৰিলেই নদী।” সঁচা
কথা, ৰাইজৰ সহায়-সহযোগিতাতেই মহাবিদ্যালয়খন
চলাব পৰাকৈ এটি গৃহ নিৰ্মাণ হ’ল। মোৰ এতিয়াও এটা
কথা মনত পৰি থাকে- এদিন মোৰ অতি মৰমৰ ভাতৃপ্ৰতীম
মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ সদ্যপ্ৰয়াত সুৰেশ দাসদেৱে
বন্ধুবৰ ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক
বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক প্ৰয়াত বিপিন দত্ত, চাহ কৰ্মচাৰী সংঘৰ
ফটিক বৰঠাকুৰ আৰু দুজনমানৰ সৈতে মোৰ ঘৰলৈ গৈ
কৈছিল - “অ’ বাইদেউ, আমাৰ লগত আবেলি সময়ত
অকণমান ওলাবছোন। আপুনি গ’লে এটকা হ’লেও বেছি
বৰঙণি পাম।” কথাষাৰ ৰাখি দুই-চাৰিদিন মান ওচৰতে
সংগ্ৰহৰ কামত গৈছিলো। তদুপৰি লটাৰী খেলৰ টিকেট,
থিয়েটাৰ টিকেট আদি যিখিনি পাৰিছিলো অকণমান
বিক্ৰী কৰি সহায় কৰি দি মনতে শান্তি লাভ কৰিছিলোঁ।
নিজৰ ফালৰ পৰাও ৰাইজৰ লগত এইদৰে অকণমান
নখ জোকাৰা বুলিয়েই ক’ব লাগিব। এটা সময়ত এই
মহাবিদ্যালয়খন যেন মোৰ আপোন ঘৰ হৈ পৰিল।
অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধেয় শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই
ছাৰকে মুখ্য কৰি আৰম্ভণিৰে পৰা থকা শিক্ষাগুৰুসকলৰ
লগত এটা আত্মীয়তা গঢ় লৈ উঠিছিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ
প্ৰত্যেকটো কাৰ্যসূচীতে উপস্থিত থকাৰ যত্ন কৰিছিলো।

মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফলেও আমাক আনন্দ দিছিল।

এইখিনিতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰলৈ অকণমান যাবলৈ প্ৰয়াস কৰিছো। জীৱনৰ এটা দীঘলীয়া খলা-বমা বাট অতিক্ৰম কৰি পোৱা কিছু অভিজ্ঞতা খুলমূলকৈ লিখিলোঁ।

স্বামী বিবেকানন্দই এযাৰ কথা কৈছিল - “আমাক সেই শিক্ষা লাগে, যাৰ দ্বাৰা চৰিত্ৰ গঠন হয়, মানসিক শক্তি বাঢ়ে আৰু মানুহে নিজৰ ভৰিত থিয় দিব পাৰে।” একেদৰে মহাত্মা গান্ধীয়েও কৈছিল - “মই সেইটোহে উচ্চ শিক্ষা বুলি ক’ম যিটোৰ পৰা মানুহ বিনম্ৰ, পৰোপকাৰী, সেৱাভাৱাপন্ন আৰু কৰ্মপটু হ’ব পাৰে।”

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অধ্যয়নৰ সময়ত একোখন তপস্বী বুলি ধৰি ল’ব লাগিব। আগতে আশ্ৰমত শিক্ষা লাভ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ পৰিচয় ‘গুৰু আৰু শিষ্য’ হিচাবে আছিল। এতিয়া বিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয় সমূহক জ্ঞান মন্দিৰৰ দৰে লৈ এজন সৎ মানুহ হ’বলৈ হ’লে সুন্দৰকৈ জ্ঞান আহৰণ কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে ভক্তিভাৱৰ উদয় হ’ব। ভক্তিৰ যোগেৰেই গুৰুৰ পৰিচয়। আমাৰ জন্মদাতা পিতৃ-মাতৃ গুৰু, শিক্ষাগুৰু, দীক্ষা গুৰু। গুৰুৰ অবিহনে আমি পথহাৰা পথিকৰ দৰে হ’ম। গতিকে যিলোকে পিতৃ-মাতৃ, শিক্ষাগুৰু আৰু জ্যেষ্ঠজনক শ্ৰদ্ধা ভক্তি কৰিব নাজানে তেওঁৰ কেতিয়াও উন্নতি আৰু শান্তি নহয়। তদুপৰি শিক্ষক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অভিভাৱকসকলৰ মাজতো আন্তৰিকতা থাকিব লাগিব। যেনেকৈ এটা চৰু বহেৰাবলৈ তিনিটা উধান নহ’লে নহয়, ঠিক তেনেকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সুন্দৰভাৱে গঢ় দিবলৈ হ’লে এই আন্তৰিকতাখিনি লাগিবই। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ চৰিত্ৰটো যাতে নিৰ্মল হৈ থাকে তাৰ বাবে সদা সচেতন হৈ থাকিব লাগে। চৰিত্ৰটো এনেকুৱা বস্তু যে এবাৰ ঘূৰে ধৰিলে ভাল কৰাৰ উপায় নাথাকে। ধন বা স্বাস্থ্য হেৰালে এদিন পাব পাৰি, কিন্তু চৰিত্ৰটো পুনৰ কেতিয়াও ঘূৰাই পাব নোৱাৰি। সেইবাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ পাঠ্যপুথিৰ উপৰিও মহান পুৰুষসকলৰ জীৱনী, দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন কিতাপ আলোচনী আদি পঢ়ি জ্ঞান অৰ্জন কৰিব লাগে। দেখা যায় মহান বিজ্ঞানী, মহান ধৰ্ম প্ৰচাৰক, সমাজ সংস্কাৰক, বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ,

সাহিত্যিক আদি লোকসকলৰ বেছিভাগেই আৰ্থিকভাৱে, সামাজিকভাৱে বহুতো ঘাত-প্ৰতিঘাত, দুখ-কষ্টৰ মাজেৰে নিজ নিজ কৰ্তব্য কৰি পৃথিৱীত নিজৰ নাম ৰাখি থৈ গৈছে। মাত্ৰ একাগ্ৰতা, ত্যাগ, ধৈৰ্য আৰু সহিষ্ণুতা লাগিব। শিক্ষাই জ্ঞান আৰু শিক্ষাই শক্তি। সকলোৰে জীৱনত একোটা লক্ষ্য থাকিব লাগিব, লক্ষ্যহীন, চিন্তাহীন, কৰ্মহীন মানুহ এলেছৰা হয়। ব্যস্ততাত নথকা মানুহক ‘চয়তানে’ লগ লয়। সেয়ে মনত সদায়েই একোটা ভাল চিন্তা কৰিব লাগিব।

বৰ্তমানে আমাৰ সমাজৰ যি এটা দুখ লগা পৰিস্থিতি হৈছে যদিহে আমাৰ উঠি অহা প্ৰজন্মই সতৰ্কতা অৱলম্বন নকৰে তেন্তে ভৱিষ্যতটোয়ে আৰু অধঃপতে যাব ই ধূৰূপ। উঠি অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, যুৱক-যুৱতী সকলোকে ভাল পথেৰে পৰিচালিত কৰিবৰ বাবে সমাজৰ সকলোৰে দায়িত্ব আহি পৰিছে। শিক্ষাগ্ৰহণৰ সময়তে নিজক একো একোজন সুনাগৰিক অৰ্থাৎ “প্ৰকৃত মানুহ” হিচাবে গঢ় দিবলৈ যত্ন কৰিব লাগিব। দয়া, ক্ষমা, প্ৰেম আৰু অহিংসাৰে জীৱনত শান্তি লভিব পাৰি, বন্দুক-বাৰুদেৰে নহয়। মহামানৱসকলৰ আদৰ্শ শিৰোগত কৰি নিজৰ কামত আগবাঢ়িব লাগিব। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষাগ্ৰহণৰ সময়ত জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয় কামখিনি আহৰণ কৰিহে বাকীবোৰ কামলৈ আগবাঢ়িব লাগে। আত্মনিৰ্ভৰশীল হ’বলৈ তেওঁলোকে সৰুৰে পৰাই পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ শিকিব লাগিব। সময়ৰ সৎ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। বৰ্তমান সময়ত এটা কথা পৰিলক্ষিত হৈছে যে- আমাৰ মাজৰ পৰা ক্ৰমে ক্ৰমে মৰম-স্নেহ, দয়া, ক্ষমা, নৈতিকতা আদি গুণবোৰ আঁতৰি গৈছে। আত্মকেন্দ্ৰীকতাই মানুহৰ মনবোৰ বিযুক্ত কৰি তুলিছে। ভৱিষ্যতক যেন কলীয়া ডাৱৰে আগুৰি ধৰিছে।

এই সকলোবোৰৰ সংশোধন উঠি অহা চামৰ পৰাই আশা কৰিব পাৰি। মহাবিদ্যালয়ৰ এই সোণালী জয়ন্তীৰ শুভক্ষণত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সংকল্প লওঁকচোন দহৰ কাৰণে, দেশৰ কাৰণে, জন্মভূমিৰ কাৰণে সৎ কৰ্ম কৰি শান্তিৰ বাতাবৰণ পুনৰ ঘূৰাই অনাৰ।

শেষত মোৰ আশাৰ স্থলী মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আশীৰ্বাদ থাকিল। বৰ্তমান কৰ্মৰত শিক্ষাগুৰুসকললৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা যাছিলোঁ। পুনৰবাৰ পবিত্ৰ জ্ঞানমন্দিৰ ভাগলৈ সেৱা নিবেদিলোঁ। □

গুণলতা শইকীয়া : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাকালৰ সৈতে জড়িত এগৰাকী সমাজ-সংগঠক।

সাক্ষাৎকাৰ

প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱৰ ব্যক্তিগত জীৱনত এভূমুকি

বীণা বৰঠাকুৰ

শাৰীৰিকভাৱে সৰুফুটীয়া, কিন্তু মানসিকভাৱে অত্যন্ত সাহসী মানুহজন। এখন মহাবিদ্যালয়ক চালুকীয়া অৱস্থাৰ পৰা গঢ়ি তুলি ঘাটি মঞ্জুৰী প্ৰাপ্ত অৱস্থালৈ উন্নীত কৰি ঠিক কেইটামান চৰকাৰী পইচা চুবলৈ আৰম্ভ কৰোতেই, পুনৰ আহি পৰা ত্যাগৰ হাতবাউলিক সাহসেৰে গ্ৰহণ কৰিবলৈ মনত অদম্য সাহসৰ প্ৰয়োজন। আৰু এই সাহসক সাৰ পানী যোগান ধৰিছিল তেখেতৰ পত্নী, মাতৃ তথা পৰিয়ালৰ সকলো সদস্যই। এটাই অলপ সুবিধা আছিল আৰু সেইটো হৈছে মাটি সম্পত্তিৰে ঘৰখনৰ টনকিয়াল অৱস্থাটো। যি নহওঁক, প্ৰায় ডেৰটা দশক জুৰি অৰ্থনৈতিক ত্যাগ আৰু মানসিক কছৰতে সোণাৰি অঞ্চলত এটা শৈক্ষিক পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিবলৈ প্ৰয়াস কৰা সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ

বৰগোহাঁইদেৱক এজোপা জ্ঞান বৃক্ষৰ লগতহে তুলনা কৰিব পাৰি, তাৰ প্ৰচাৰতে শ্বাস-প্ৰশ্বাস গ্ৰহণ কৰি এইটো অঞ্চলৰ বহুতো প্ৰতিভাবান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে জীৱনৰ সফল বাটত বাট বুলিছে।

সোণাৰি নগৰৰ পৰা পূৰে ১২ কিলোমিটাৰ নিলগৰ সৰুপথাৰ নামৰ ঠাইডোখৰত ১৯৩৪ চনত তেখেতৰ জন্ম হৈছিল। পিতৃৰ নাম আছিল স্বৰ্গীয় দেৱেশ্বৰ বৰগোহাঁই আৰু মাতৃৰ নাম স্বৰ্গীয় কলিমতি বৰগোহাঁই। পিতৃ পেছাত মণ্ডল আছিল। তিনি ভাতৃৰ মাজৰ জ্যেষ্ঠ সন্তান আছিল গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰ, তেখেতসকলৰ ঘৰখন শিক্ষা-দীক্ষা গ্ৰহণত আগবাঢ়া আছিল আৰু সেয়েহে সন্তানক বৰ্ডিং কৰি থাকি পঢ়িবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰিছিল। বৰ্তমান সময়ত স্বৰ্গীয় কামাখ্যা বৰুৱাদেৱৰ ঘৰ মাটি থকা

স্থানতে থাকি গোহাঁই ছাৰে ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী বিদ্যালয়ত এম. ই শাখা পৰ্যন্ত পঢ়াশুনা চলিছিল। উচ্চ শাখা অধ্যয়নৰ সুবিধা নথকাৰ বাবে শিৱসাগৰত থাকি তাৰ টাউন হাইস্কুলৰ পৰা মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈছিল। ছাৰৰ ৰাপ আছিল ইতিহাস বিষয়ত আৰু এই বিষয়তে অনাৰ্চ লৈ যোৰহাটৰ জে.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বি. এ. আৰু পিছত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৫৮ চনত এম. এ. পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। অৱশ্যে ফলাফল পাবলৈ ১৯৫৯ চনলৈ অপেক্ষা কৰিব লগা হৈছিল।

গোটেই ছাত্ৰ জীৱন ঘৰৰ বাহিৰত থকা গোহাঁই ছাৰে এম. এ. পাছ কৰাৰ পিছত কিছুদিন ঘৰত জিৰণি লোৱাৰ কথা ভাবিছিল যদিও নিজৰ এজন বাল্য বন্ধু ৰবীন পালদেৱৰ দিহা মানি সেই বছৰে পিছৰ ভাগত তিতাবৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপক হিচাবে যোগদান কৰিলেগৈ। চালুকীয়া কলেজ, সেয়েহে সামান্য পাৰিতোষিকৰে চাকৰি জীৱন আৰম্ভ কৰি মহাবিদ্যালয়খনক ঘাটীমঞ্জুৰী অৱস্থালৈ উন্নীত কৰাবলৈ অশেষ পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই মহাবিদ্যালয়ত কাম কৰি থাকোতেই ১৯৬৯ চনত মেজেঙা অঞ্চলৰ জীৱীৰী কমলা গগৈৰ লগত বিবাহ পাশত আবদ্ধ হ'ল।

ঠিক সেইখিনি সময়তে সোণাৰি অঞ্চলৰ অগ্ৰণী ৰাইজৰ মাজত, এই অঞ্চলতো এখন মহাবিদ্যালয় আৰম্ভ কৰাৰ গুণা-গথা চলিছিল। প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মাদেৱ, প্ৰয়াত কনক বৰুৱাদেৱ, টঙ্কেশ্বৰ বৰুৱা, হেম বসুমতাৰী, প্ৰদ্যুত সিনহা, শান্তলাল আগৰৱালা, মানিক বড়া, সুখময় দে আদি অগ্ৰণী ব্যক্তিসকলে এই অঞ্চলৰ মেধাবী অথচ অৰ্থনৈতিকভাৱে অনগ্ৰসৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আধৰুৱাকৈ শিক্ষা জীৱন সমাপন কৰিব লগা কথাটো বৰ দুখেৰে লক্ষ্য কৰি ইয়াত এখন মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ পৰিকল্পনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সেই সময়ত আজিৰ দৰে শিক্ষা বাণিজ্যিকীকৰণ হোৱা নাছিল। সমাজৰ আগশাৰীৰ ব্যক্তিসকলৰ মানুহৰ উমৈহতীয়া স্বার্থৰ পক্ষত চিন্তা চৰ্চা চলিছিল আৰু তাৰ ফলশ্ৰুতিতে ১৯৭০ চনত ৫ আগষ্ট তাৰিখে সোণাৰি মহাবিদ্যালয় নামৰ এই জ্ঞানচৰ্চা কেন্দ্ৰটোৰ আনুষ্ঠানিক লাইখুটাটি স্থাপন হ'ল। সেই কেন্দ্ৰটোৰ সময়ত স্নাতকোত্তৰ উত্তীৰ্ণ লোকৰ সংখ্যা তেনেই নগন্য আছিল। তাৰ মাজৰ এজন শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱকে ৰাইজে উপযুক্ত ব্যক্তি বিবেচনা কৰি অনুষ্ঠানটিৰ ধৰণী ধৰিবৰ বাবে আমন্ত্ৰণ জনালে।

গোহাঁই ছাৰ ইতিমধ্যে কলেজ স্থাপনৰ অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট হৈ আছিল। ৰাইজৰ আহ্বানত উপাধ্যক্ষৰ স্থায়ী পদত মকৰল হৈ থকা ছাৰে নিজৰ অৰ্থনৈতিক লোকচান ভৰিও সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ পদটিত যোগদান কৰিলেহি। ছাৰৰ এই সাহসী সিদ্ধান্তক পত্নী কমলা বাইদেৱে আন্তৰিক সমৰ্থন জনালে। বাইদেউ তথা গোটেই ঘৰখনৰ সমৰ্থন থকা বাবেই ছাৰে একাগ্ৰচিত্তে মহাবিদ্যালয়খনক আগুৱাই নিয়াৰ গুৰি বঠাপাত হাতত লোৱাত কোনো দ্বিদ্ধাবোধ নকৰিলে।

তেখেতৰ প্ৰচেষ্টাত উপাধ্যক্ষ সুৰেশ দাস ছাৰকে ধৰি সকলো অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, লগতে প্ৰয়াত হৰনাথ শৰ্মাদেৱকে ধৰি সমাজৰ সকলো আগৰণুৱা ব্যক্তি তথা সেই সময়ৰ শান্তলাল আগৰৱালাকে ধৰি ব্যৱসায়ী মহলেও মহাবিদ্যালয়খনৰ পূৰ্ণ ৰূপ পোৱাত আন্তৰিকভাৱে সহায়-সহযোগ আগবঢ়ালে। ওচৰ-পাজৰৰ গাঁও অঞ্চলৰ লোকসকলেও পথাৰৰ ধান বা বাৰীৰ বাঁহ যোগান ধৰি পাৰ্যমানে সহায় কৰিলে। এনে ধৰণে সকলোৰে সহায়-সহযোগিতাত ১৯৭৮ চনত চৰকাৰী স্বীকৃতি লাভ কৰিলে আৰু ১৯৭৭ চনৰ পৰা ধৰি অধ্যাপক আৰু কৰ্মচাৰী মহলে অৰ্থনৈতিক সা-সুবিধা লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়।

কৰ্মযোগী মানুহে নিজৰ কামত সন্তুষ্ট হৈ হাত সাৱতি বহি থাকিব নোৱাৰে। তেখেতৰ মনত বিজ্ঞান শাখা এটাও খোলাৰ মন। সহকৰ্মীসকলৰ একাংশই সহমত প্ৰকাশ কৰিলে, একাংশই বিজ্ঞান শাখা এটি খুলিবলৈ বহু টকা-পইচাৰ প্ৰয়োজন, এই লৈ চিন্তিত হ'ল আৰু আন একাংশই আকৌ কৰ্মাচ খোলাৰ পক্ষত মত প্ৰকাশ কৰিলে। গোহাঁই ছাৰ নিজৰ সিদ্ধান্তত অবিচলিত থাকিল আৰু তেখেতক উৎসাহিত কৰিলে সেই সময়ৰ দ'ল বাগান উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত শৰৎ বৰকটকী ছাৰে, পিছত সেইজন কটকী ছাৰ প্ৰায় ২৫ বছৰ কাল ধৰি সোণাৰি বিধান সভা সমষ্টিৰ পৰা নিৰ্বাচিত হৈছিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাটিয়ে ঘাটী মঞ্জুৰী লাভ কৰিবলৈ কটকী ছাৰে নিঃস্বার্থ সহযোগ আগবঢ়াইছিল। সেই সময়ত (১৯৯২-১৯৯৩) চনত অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী আছিল প্ৰয়াত হিতেশ্বৰ শইকীয়া ছাৰ আৰু বৰকটকী ছাৰ সেই মন্ত্ৰীসভাৰ শিক্ষা বিভাগৰ ৰাজ্যিক মন্ত্ৰী আছিল। অৱশ্যে গোহাঁই ছাৰৰ বন্ধু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক শ্ৰদ্ধাৰ নীলমণি গোহাঁই ছাৰেও ছাৰৰ লগত হিতেশ্বৰ শইকীয়াদেৱৰ এটা পোনপটীয়া বাৰ্তালাপৰ সুবিধা কৰি

দিছিল। লগতে এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰীযুত মাণিক গগৈ ছাৰ, ৰতিপ্ৰভা গগৈ আদি সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকলে বিজ্ঞান শাখাত পঢ়িবলৈ আগ্ৰহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বিচাৰি অনা, কিতাপ-পত্ৰে সহায় কৰা আদি গঠনমূলক কামবোৰত আগভাগ লৈছিল। সদ্যপ্ৰয়াত জয়ন্তী গগৈ (পিছৰ কালত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপিকা) বাইদেৱেও দুখীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কিতাপ পত্ৰ দি সহায় আগবঢ়াইছিল। সময়ত ১৯৯৩ চনৰ মাৰ্চ মাহত এই মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাটিয়ে ঘাটী মঞ্জুৰীৰ তালিকাত ঘোষিত হ'ল আৰু ১৯৯২ চনৰ জুলাইৰ পৰা ধৰি কৰ্মৰত সকলোৱে চৰকাৰী সা সুবিধা লাভ কৰিলে।

এনেদৰে কলা আৰু বিজ্ঞান এই দুয়োটা শাখাৰে এখন পূৰ্ণাঙ্গ মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ সপোনক সাকাৰ কৰি ১৯৯৬ চনত ছাৰে কৰ্মময় জীৱনৰ পৰা চৰকাৰী ভাষাত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিলে। কিন্তু অন্তৰৰ পৰা জড়িত হৈ থকা মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰা তেখেত মানসিকভাৱে আঁতৰি থাকিব নোৱাৰে। সেয়েহে এইটো বয়সতো মহাবিদ্যালয়খনৰ গৱৰ্ণিং বডিৰ সভাপতিৰ দৰে গুৰু

দায়িত্বৰ কামো চম্ভালি আছে। আনহাতে সোণাৰি অঞ্চলৰ আটাইতকৈ পুৰণি ব্যক্তিগত খণ্ডৰ কনিষ্ঠ মহাবিদ্যালয় 'এলিট একাডেমী'ৰ লগতো তেখেত জড়িত হৈ আছে।

বৰগোহাঁই ছাৰৰ তিনিগৰাকী কন্যা আৰু এজন পুত্ৰ সন্তান আছে। দুগৰাকী কন্যা আৰু পুত্ৰৰ ইতিমধ্যে বিবাহ সম্পন্ন হৈছে। মাজু গৰাকী কন্যা পাঞ্চালী এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ ছাত্ৰী আছিল, বৰ্তমান ওকালতি কৰে। কনিষ্ঠা কন্যা মদালছা শিক্ষয়িত্ৰী, পুত্ৰ নয়না ব্যৱসায়ত জড়িত। জ্যেষ্ঠা কন্যা সাপেখাতী নগৰৰে বাসিন্দা।

সহধৰ্মিনী কমলা বাইদেউ বৰ শান্ত স্বভাৱৰ মহিলা আছিল। তেখেতৰ মৃত্যুৰ পিছত ছাৰ মানসিকভাৱে কিছু অকলশৰীয়া হৈ পৰিছে যদিও সৰু জীয়ৰী আৰু পুত্ৰই তেখেতক সম্পূৰ্ণভাৱে আৱৰি আছে। জ্ঞান বৃক্ষ ৰোপণৰে মানৱ সম্পদ সৃষ্টিত প্ৰভূত্ৰ অৰিহণা যোগোৱা ছাৰে সুস্বাস্থ্য লাভ কৰক আৰু দীৰ্ঘ জীৱন লাভ কৰক এয়াই আমাৰ নেদেখাজনৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা। □

বীণা বৰঠাকুৰ : অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহযোগী অধ্যাপিকা, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁইদেৱৰ সৈতে মুখামুখি

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ : মণি গগৈ

ড° পৰানন কোঁৱৰ

১। আপোনাৰ বংশ পৰিচয় ?

❖ পিতৃৰ নাম - দেৱেশ্বৰ বৰগোহাঁই। ককাদেউতাৰ নাম - ভৰপূৰ। আমি বৰগোহাঁই ফৈদৰ তৃতীয় পুখাও ফ্ৰা-চেমুঙৰ ডালৰ একাদশ পুৰুষৰ সন্ততি।

২। জন্ম আৰু ল'ৰালি কালৰ বিষয়ে অলপ কওকচোন ?

❖ মোৰ জন্ম ১২-১২-১৯৩৪ চনত। দেউতাহঁতে মোৰ জন্মৰ দিনাই বৰহৰ পৰা সৰু পথাৰলৈ উঠি অহাৰ বন্দবস্ত কৰিছিল। মোৰ জন্মৰ বাবে ৩ মাহ পিছুৱাই দিলে। আমাৰ চুবুৰীটোৰ জনবসতি সেৰেঙা আছিল বাবে মোৰ সমনীয়া প্ৰায় নাছিলেই। সৰুতে দদাইদেৱেই মোৰ লগ। তেখেতে পিছে খেল-ধেমালি নকৰি মোক কিছুমান হাতৰ কামহে সেই বয়সতে বৰ বস কৰি কৰি শিকাইছিল।

৩। ছাত্ৰ তথা শিক্ষা জীৱনত আলোকপাত কৰি আপোনাৰ একাষাৰ ক'বনে ?

❖ প্ৰায় ৫ বছৰ বয়স পাৰ হৈ যোৱাত মোক ১৪৪ নং সৰুপথাৰ নিম্ন প্ৰাইমেৰী বিদ্যালয়ত নাম লগাই দিয়ে। তাৰ পৰা ১৯৪৪-৪৫ চনত মোক সোণাৰিৰ ভগৱতী প্ৰসাদ

বৰুৱা সোঁৱৰণী মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়ত নাম লগাই দিয়ে। তাত মই বৰ্ডিঙত থাকি পঢ়িছিলোঁ। যিমান দূৰ মনত পৰে তেতিয়া ক্লাছ ফাইভত বি. এ. আনন্দৰাম বৰুৱা নামেৰে এটা পাঠ আছিল। এই পাঠটো পঢ়াওঁতে প্ৰয়াত শশীন শৰ্ম্মা ছাৰে ডিগ্ৰীটো কয় আগত দিয়া হ'ল আজিকালি কয় পাছত দিয়া হয় তাকে বুজাওঁতে ছাৰে মোৰ নামটো লিখি উদাহৰণ দিছিল। এই কথাটোৱে মোক আশ্বস্ত কৰিছিল। তাৰ পাছত মই শিৱসাগৰৰ টাউন হাইস্কুলত পঢ়িছিলোঁ। মই শিৱসাগৰৰ চৰকাৰী উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয়ত ছীট পৰীক্ষা দি ছীট পাইছিলোঁ। পিছে দেউতাৰ লগত নাম লগাবলৈ যাবৰ দিনা ষ্টেচন চাৰি আলিত দেউতাৰ বন্ধু প্ৰয়াত ঠানুৰাম গগৈয়ে লগ পাই আমাৰ উদ্দেশ্য জানি দেউতাক ক'লে - “মই নতুনকৈ স্কুল খুলিছোঁ ল'ৰাটো ক'ৰ চৰকাৰী স্কুলত দিয়া?” গতিকে টাউন হাইস্কুলত ল'ব লগা হ'ল। ১৯৫২ চনত মেট্ৰিক পাছ কৰি যোৰহাট জে, বি, কলেজত আই. এ. শ্ৰেণীত নাম লগালোঁ। তাৰ পৰাই ১৯৫৬ চনত মই বি. এ. পাছ কৰি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ

পৰা ১৯৫৮ চনত এম. এ. পাছ কৰিলোঁ। স্কুলীয়া জীৱনৰ পৰা মই বুৰঞ্জী বিষয়টো বেয়া পাইছিলোঁ। সেয়ে আই. এ. শ্ৰেণীত মই বুৰঞ্জী বাদ দিছিলোঁ। বিষয়ৰ অসুবিধাৰ বাবে বি. এ. শ্ৰেণীত পুনৰ বুৰঞ্জী ল'ব লগা হয়। ফাইনেল পৰীক্ষাত বুৰঞ্জীত কথমপি পাছ কৰিলোঁ। এইবাৰ মই প্ৰত্যাহ্বান হিচাবে ল'লোঁ আৰু বুৰঞ্জীত এম. এ. পঢ়াৰ সিদ্ধান্ত ল'লোঁ। নাম লগাবলৈ যাওঁতে কেৰাণীজনে মোক অন্য বেছি নম্বৰ পোৱা বিষয় এটাত নাম লগাবলৈ কৈ সেইদিনা ওলোটাই পঠালে। পিছদিনাহে নাম লগালোঁ।

৪। আপোনাৰ চাকৰি জীৱনৰ কিছু তথ্য আৰু অভিজ্ঞতা ব্যক্ত কৰিবনে ?

❖ মই ১১-১১-১৯৫৯ তাৰিখৰ পৰা ১০-৬-৭০ তাৰিখলৈকে তিতাবৰৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰিছিলোঁ। নতুন কলেজ আছিল। তাৰ অধ্যক্ষ প্ৰয়াত চক্ৰেশ্বৰ শইকীয়া এগৰাকী গুণী, জ্ঞানী স্বাধীনতা সংগ্ৰামী ব্যক্তি আছিল। মই তেখেতৰ পৰা কলেজৰ প্ৰশাসন আৰু হিচাপ-পত্ৰৰ দিশত বহুত জ্ঞান পাইছিলোঁ- যিখিনিয়ো মোক পাচত সোণাৰি কলেজৰ কালত বহু সহায় কৰিছিল। ১১-৬-৭০ তাৰিখৰ পৰা ৩১-১০-৯৬ তাৰিখলৈকে মই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব পালন কৰিছিলোঁ। সাধাৰণ অৰ্থত অধ্যক্ষ বুলিলে যিটো বুজা যায় মোৰ ক্ষেত্ৰত তাতোকৈ কিছু বেলেগ আছিল। কাৰণ কলেজখন শূন্যৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ঠিয় কৰোৱাটো বেচ কষ্টকৰ আছিল। এটা কথাত মই আজিও উৎসাহিত হওঁ। কলেজখনৰ ক্ষেত্ৰত অঞ্চলটোৰ ৰাইজৰ সহানুভূতি অনন্য আছিল।

৫। আপোনাৰ জীৱনৰ মধুৰতম আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়খিনি এই চৰাইদেউ অঞ্চলতে পাৰ কৰিছে। এই অঞ্চলৰ মাটি আৰু মানুহৰ সৈতে একাত্ম হৈ পৰিছে। এতিয়া এই চৰাইদেউ অঞ্চলটোৰ মাটি আৰু মানুহৰ সম্পৰ্কত আপোনাৰ নিজস্ব ধাৰণা কি? এই মাটি আৰু মানুহখিনিৰ কল্যাণৰ বাবে কৰ্মসূচী [action plan] কি হোৱা উচিত বুলি ভাবে ?

❖ চৰাইদেউ অঞ্চলৰ ৰাইজ বহুত পিচপৰা। শিক্ষা-দীক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত দেশ স্বাধীন হোৱাৰ ৭০ বছৰৰ পাছত যিমান আগবাঢ়িব লাগিছিল সিমান আগবাঢ়া নাই। আগতে অঞ্চলটো আগুৰি ৰখা চাহ বাগানবোৰৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ সতি-সন্ততিসকলেহে নিজৰ চাবেক ঠাই বা অন্যান্য ঠাইলৈ গৈ পঢ়ি শুনি আগবাঢ়িছিল। এই অঞ্চলৰ থলুৱাসকল

একেবাৰে পিচপৰি আছিল। যোৱা ৩০-৪০ বছৰত অঞ্চলটোত গঢ় লৈ উঠা বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় বিলাকৰ জৰিয়তে সমাজখন কিছু আগবাঢ়ি গৈছে আৰু ৰাইজে সচেতন হৈছে। শিক্ষিত চামে তেখেতসকলক উৎসাহিত কৰি আগুৱাই নিয়া একান্ত প্ৰয়োজন। মূলত ৰাইজৰ মাজত সচেতনতা বিস্তাৰেই মূল মন্ত্ৰ যেন অনুভৱ হয়।

৬। আপোনাৰ জীৱনৰ সমগ্ৰ শক্তি, সময় আৰু সম্পদ শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ আৰু উত্তৰণত সমৰ্পিত কৰিছে। এতিয়া জীৱনজোৰা অভিজ্ঞতাৰ পৰা কণকচোন চৰাইদেউ অঞ্চলৰ শিক্ষাৰ সামগ্ৰিক উত্তৰণৰ বাবে mission আৰু vision কি হোৱা উচিত ?

❖ চৰাইদেউ এখন জিলাৰ সদৰ হ'ল। কিন্তু এখন জিলাৰ সদৰত থাকিব লগা অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠানসমূহ ইয়াত গঢ় লৈ উঠা নাই। বৰ্তমান যুগৰ চাহিদাৰ লগত খাপ খুৱাই কেৱল টিকি থকাই নহয়, নিজৰ লগতে সমাজখন আগুৱাই নিব পৰা শিক্ষা আহৰণ কৰিব পৰা ব্যৱস্থা এতিয়াও চৰাইদেউত শূন্য। আজিকালিৰ সমাজ বৈদ্যুতিক সা-সৰঞ্জামৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। এইবিলাকৰ মেৰামতি আদিৰ চাহিদা পূৰাব পৰাকৈ সকলোবোৰ Trade থকা এখন কাৰিকৰী বিদ্যালয়ৰ অত্যন্ত প্ৰয়োজন আৰু এনে অনুষ্ঠানে সমাজখন অৰ্থনৈতিক দিশত আগবাঢ়াত প্ৰচুৰ সহায় কৰিব। লগতে এই অঞ্চলটোত উপলব্ধ কেঁচা সামগ্ৰীৰে নৰা, তামোল, নাৰিকলৰ বাকলি আদিৰ ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগ গঢ়া দৰকাৰ। ইয়াত মাছ, গাখীৰ আদিৰ উৎপাদনৰ সুবিধা প্ৰচুৰ আছে।

৭। চৰাইদেউ জিলাৰ দুখন সীমামূৰীয়া ৰাজ্য হ'ল অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু নাগালেণ্ড। এই দুয়োখন ৰাজ্যৰ লগত থকা অসমৰ সীমা সমস্যাৰ আজিকোপতি সমাধান নহ'ল। বৰং এই সমস্যাটোৱে তিনিওখন ৰাজ্যৰ সীমামূৰীয়া মানুহখিনিৰ মাজত সংঘাত আৰু বিভ্ৰান্তিৰ সৃষ্টি কৰিছে। এই সমস্যাটোৰ এটা স্থায়ী আৰু সন্তোষজনক সমাধানৰ বাবে আপুনি কি পৰামৰ্শ আগবঢ়াব ?

❖ প্ৰকৃত অৰ্থত অসম, নগাভূমি বা আগৰ উত্তৰ-পূব সীমান্ত অঞ্চল আৰু অসমৰ সীমা স্পষ্ট ভাবে নিৰ্ণয় হোৱা নাছিল। এই সীমামূৰীয়া ঠাইবিলাক ডাঠ হাবি আৰু মেলেৰিয়াৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ থকা অঞ্চল আছিল। সেয়ে ইংৰাজবিলাকে এই ঠাইবোৰ ওপৰে ওপৰে জৰীপ কৰি প্ৰায়বোৰকে বিশেষকৈ জনবসতি নথকাবোৰ সংৰক্ষিত বনাঞ্চল হিচাপে থৈছিল। আনকি পৰ্বতীয়া ৰাইজেও এইবোৰ ঠাইত বসবাস কৰা

নাছিল। এতিয়া জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ বাবে এই অঞ্চলবোৰত হেঁচা-ঠেলা লাগিছে। অঞ্চলবোৰৰ সম্যক জ্ঞান থকা কেন্দ্ৰীয় আৰু ৰাজ্য চৰকাৰৰ প্ৰতিনিধি বিবদমান এলেকাৰ জনাশুনা প্ৰতিনিধিৰে একোখন আয়োগ গঠন কৰি তাৰে চৰজমিন তদন্ত কৰি এৰা-খৰাৰ মাজেদি আগ নাবাটিলে সমস্যাটো সমাধান হোৱা টান।

৮। চৰাইদেউৰ এটা প্ৰধান উদ্যোগ হ'ল- চাহ উদ্যোগ। এই উদ্যোগটোৰ শ্ৰমজীৱি মানুহখিনিৰ অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে আপোনাৰ ধাৰণা কি? লগতে এই মানুহখিনিৰ উত্তৰণৰ বাবে আপোনাৰ পৰামৰ্শ কি?

❖ চাহ উদ্যোগৰ বনুৱাসকলৰ অৱস্থা অতীততকৈ সামান্য উন্নত হৈছে যদিও এতিয়াও পুতৌলগা অৱস্থাতে আছে। এটা কথা নকৈ নোৱাৰি যে মজদুৰ সংঘবিলাকে তেওঁলোকৰ উন্নতিৰ বাবে বিশেষ কৰিব পৰা নাই। বাগানৰ স্কুলবিলাকৰ উন্নতি সাধি উঠি অহা চামক শিক্ষা-দীক্ষাৰে সচেতন কৰি তুলিলেহে তেখেতসকলৰ উত্তৰণ ঘটিব।

৯। বৰ্তমান (প্ৰচলিত) শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ সম্পৰ্কে আপুনি কিবা ক'ব নেকি?

❖ প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাটো আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈকে কেৰোণযুক্ত। প্ৰথম প্ৰাক-প্ৰাথমিক স্তৰটোৱেই নিয়াৰিকৈ চলা নাই। প্ৰচলিত পদ্ধতিত এজন শিশুক ৩ বছৰ বয়সত বিদ্যালয়লৈ পঠাব লাগে আৰু সেই বয়সৰ বাবেই পাঠবিলাক প্ৰস্তুত। কিন্তু এই প্ৰাক-প্ৰাথমিক ব্যৱস্থাটো যথেষ্ট নহয়, সেয়ে অভিভাৱকসকল ৬ বছৰলৈ বৈ থকা কঠিন হৈ পৰে। ফলত হয় প্ৰাইভেট বিদ্যালয়লৈ পঠাই দিয়ে, নহয় ৫ বছৰতে ৬ বছৰ তথ্য দি ৰাজহুৱা খণ্ডৰ বিদ্যালয়ত নাম লগাই দিয়ে। মাধ্যমিক আৰু উচ্চ মাধ্যমিক খণ্ডত প্ৰায় এক-ডেৰটা দশক কোনো কোনো বিদ্যালয়ত ৮-৯ জন পৰ্যন্ত শিক্ষক নোহোৱাকৈয়ে পাৰ হৈ গ'ল। তদুপৰি থকা সকলৰো কাৰোবাৰ চাকৰিৰ নিশ্চয়তা নাই (Computer teacher), কাৰোবাৰ বেতনৰ স্থিৰতা নাই। ফলত গৈ আমাৰ যিমান সংখ্যক স্নাতক ওলায় এক সমীক্ষা মতে তাৰে মাত্ৰ ২৭ শতাংশহে যিকোনো কামৰ নিয়োগযোগ্য।

১০। আহোম ৰাজত্বৰ প্ৰথম ৰাজধানী আছিল চৰাইদেউ। তেতিয়াৰ পৰা এতিয়ালৈকে অঞ্চলটোত খিলঞ্জীয়া মানুহখিনিয়ে বসতি স্থাপন কৰাৰ লগতে সকলো দিশতে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান দখল কৰি আহিছে। এই মানুহখিনিৰ সম্পৰ্কত আপোনাৰ আশা আৰু শংকা কি?

❖ এওঁসকলৰ গৰিষ্ঠ সংখ্যকে পূৰ্বৰ গৌৰৱকে সুঁৱৰি আত্মস্তৰি হৈ থকা দেখা যায়। গতিকে সকলোটিয়ে আত্মবিশ্লেষণেৰে আগবাঢ়িলে নিশ্চয় তেখেতসকলে পূৰ্বৰ দৰে দেশ গঢ়াত আগৰণুৱা হ'ব পাৰিব।

১১। আপুনি এগৰাকী ইতিহাসৰ ছাত্ৰ আৰু শিক্ষক হিচাপে চৰাইদেউৰ অতীত বুৰঞ্জী সম্পৰ্কে নিশ্চয় নিজাববীয়াকৈ অধ্যয়ন, পৰ্যালোচনা আৰু চিন্তা-চৰ্চা কৰিছে। এতিয়া আপোনাৰ দৃষ্টিত কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত বিষয়ত ইতিহাসৰ তথ্য আৰু ব্যাখ্যা বিকৃতকৰণ হৈছে নেকি? লগতে আপোনাৰ হাতত চৰাইদেউৰ ইতিহাসৰ নতুন তথ্য আছে নেকি?

❖ চৰাইদেউৰ বুৰঞ্জী মানে আহোম বুৰঞ্জী। আহোম বুৰঞ্জীৰ তথ্য আৰু ব্যাখ্যা বিকৃতকৰণ হৈছে। ইংৰাজসকল আহি আধুনিক পদ্ধতিৰে অসম বুৰঞ্জী প্ৰস্তুত কৰিবলৈ যাওঁতে তাই ভাষা আৰু ইংৰাজী সমানে জনা ব্যক্তিৰ অভাৱত বহু ঘটনা বিকৃত হৈছে। ইয়াত বহু উদাহৰণ গোহাঁইৰ বুৰঞ্জীতে পোৱা যায়। তদুপৰি ইংৰাজৰ তলত কাম কৰা অসমীয়া কৰ্মচাৰীসকলে ইংৰাজ শাসনৰ সময়ছোৱাত বুৰঞ্জীৰ বহু কথা আঁৰ বেৰ কৰা দেখা যায়। জয়মতী কুঁৱৰী, লাচিত বৰফুকন আদিৰ প্ৰমাদবিলাক কিন্তু উদ্দেশ্য প্ৰণোদিত যেন লাগে। তদুপৰি এচামে আহোমৰ আদি ৰজা চ্যুকাফাৰ পূৰ্ব পুৰুষ সম্পৰ্কে অদ্ভুত মত দাঙি ধৰিছে। মহাভাৰতত কংকটিৰ নিচিনা নোহোৱা নোপজা চৰিত্ৰ সৃষ্টি কৰি তেখেতক নীচ যোনি জাত কৰাৰ মানসিকতা বিদ্যমান। চ্যুকাফা ইন্দ্ৰ বংশ জাত হ'লেও সেই ইন্দ্ৰ শাপভ্ৰষ্ট কলংকিত।

১২। নতুন প্ৰজন্ম সম্পৰ্কে আপোনাৰ ধাৰণা আৰু পৰামৰ্শ কি?

❖ সমাজ পৰিবৰ্তনশীল - ৰীতি-নীতিও পৰিবৰ্তনশীল। পুৰণা চামে নতুন চামৰ জীৱন প্ৰণালীক সমৰ্থন কৰিব নোখোজে। যোৱা দুটা দশকত পৃথিৱীত আমূল পৰিবৰ্তন ঘটিছে। সেয়ে এই পৰিবৰ্তিত পৃথিৱীত খাপখোৱাকৈ যুৱকসকল সাজু হ'ব লাগিব। নগণ্য সংখ্যক যুৱকে জীৱনটো কেৱল উপভোগৰ বস্তু বুলি ভবা দেখা যায়। এই ক্ষেত্ৰত বহুজাতিক কোম্পানীবোৰৰ প্ৰচাৰবিলাক বহু জগৰীয়া। যুৱ সমাজে ভবিষ্যত তলৰ মাটিকণৰ কথা পাহৰি গ'লে কিন্তু নিঃশেষ হোৱাৰ ভয়।

১৩। চৰাইদেউ জিলাৰ সাৰ্বিক কল্যাণৰ নিমিত্তে নাগৰিক সমাজ [civil society], সামাজিক সংগঠন আৰু

ৰাজনৈতিক নেতাৰ ভূমিকা কেনে হোৱা উচিত ?

❖ ক্ষুদ্ৰ স্বার্থ ত্যাগ কৰি সকলোৱে গঠনমূলক চিন্তাৰে আগবঢ়া উচিত।

১৪। ৰাইজৰ দৃষ্টিত আপুনি একেধাৰে এজন স্পষ্টবাদী, অধ্যয়নশীল, যুগোপযোগী সুপ্ৰশাসক, সুবক্তা আদি বিভিন্ন গুণৰ অধিকাৰী। এই গুণসমূহ আপোনাৰ স্বেপাৰ্জিত, নে কোনো আদৰ্শ ব্যক্তিৰ প্ৰভাৱ, নে ইয়াৰ অন্তৰালত বিশেষ কোনো কাৰকে ক্ৰিয়া কৰে ?

❖ মোৰ বিশেষ একো নাই। ভুলে শুদ্ধই যিখিনি আহৰণ কৰিছোঁ সেয়া জীৱনৰ বিভিন্ন খলপাত মুখামুখি হোৱা পৰিস্থিতিৰ পৰা আহৰিত। মই বহু ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেদি আহি এইখিনি পাইছোঁহি।

১৫। অসমৰ ভাষা, শোষণাগাৰ আৰু বিদেশী বহিষ্কাৰ আন্দোলনৰ সৈতে আপুনি জড়িত আছিলনে? যদি আছিল তেন্তে কি ধৰণে? বিশেষ কিবা অভিজ্ঞতা অথবা পৰিঘটনা মনত পৰেনে? এই আন্দোলন লাৰিৰ লাভ-লোকচান সম্পৰ্কত আপোনাৰ মতামত কি ?

❖ অসম অসমীয়াৰ স্বার্থত কৰা সকলো আন্দোলনতে জড়িত। আনকি তেল শোষণাগাৰ, ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ওপৰত দলং, বিদেশী বিতাৰণ সকলো শোভাযাত্ৰাতে অংশ লৈছিলোঁ। বিদেশী বিতাৰণৰ আন্দোলনৰ মূল উদ্দেশ্যই সফল হোৱা নাই। পাৰ্শ্ব সমস্যা যেনে- তেল শোষণাগাৰ, শঙ্কৰদেৱ কলা ক্ষেত্ৰ আদি পোৱা গ'ল। কিন্তু এই আন্দোলনটোৱে পূৰ্বৰে পৰা উমি উমি জ্বলি থকা বিচ্ছিন্নতাবাদৰ জুইকুৰাত আন্দোলনে সৃষ্টি কৰা উগ্র জাতীয়তাবাদে ইন্ধন যোগাই কোবাল কৰি তুলিলে। ফলত জনজাতীয় ভাই-ভনীসকলে নিজকে অসমীয়া নহয় বুলিবলৈ দ্বিধা নকৰা হ'ল।

১৬। স্বাধীনতা আন্দোলনৰ সময়ৰ কিবা কথা মনত আছেনে ?

❖ বৰ সৰু আছিলোঁ- সেয়ে বিশেষ নাই।

কিঞ্চিৎ সংযোজন :

১। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সুদীৰ্ঘ কৰ্মকালত আপোনাৰ সুখদায়ক অভিজ্ঞতা কি ?

❖ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত থকাটোৱেই মোৰ বাবে এক সুখকৰ অভিজ্ঞতা। দীঘলীয়া কাৰ্যকালত কোনোদিনে কোনো ছাত্ৰ মোৰ অবাধ্য হোৱা নাই অথবা ফেপেৰি পাতিও ধৰা নাই।

২। সেই সময়ত ইচ্ছা কৰা হ'লে আপুনি অন্য যিকোনো লোভনীয় বৃত্তি বাচি ল'ব পাৰিলেহেঁতেন। কিন্তু তাকে

নকৰি আপুনি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব বাচি ল'লে কিয় ?

❖ বাল্যকালত পঢ়োতে আমাৰ ঠাইখনৰ অনগ্রসৰতাৰ বাবে অনেক কষ্ট হৈছিল। সেয়ে মনত এটা জিদ্ হৈছিল ভৱিষ্যতে যোগ্যতা অৰ্জন কৰিব পাৰিলে মই এখন কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিম যাতে মোৰ দৰে এই ঠাইৰ ভৱিষ্যত পূৰুষে কষ্ট ভোগ কৰিব লগা নহয়। এনে কাৰণতে ১৯৬২ চনত ACS পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা স্বত্বেও এই অঞ্চললৈ ঘূৰি আহি কলেজ প্ৰতিষ্ঠাৰ কামত আত্মনিয়োগ কৰিছিলোঁ।

৩। ছাত্ৰ জীৱনৰ কোনো বিশেষ সহপাঠীৰ নাম ল'ব নেকি ?

❖ স্নাতকোত্তৰ মহলাত নীলমণি গোহাঁই, (অধ্যাপক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, গড়গাওঁ মহাবিদ্যালয়), চন্দ্ৰ আৰক্ষৰা (গড়গাওঁ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত অসম চৰকাৰৰ মন্ত্ৰী), মুকুল চলিহা (অধ্যক্ষ, জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়) আদি। সেইদৰে স্কুলীয়া জীৱনৰ বীৰেণ গগৈ (মৰাণ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ) আৰু বহুতৰ নাম মনলৈ আহে।

৪। এজন শিক্ষকৰ গাত থাকিবলগীয়া বিশেষ গুণবোৰ কি বুলি ভাৱে ?

❖ প্ৰথমে, শিক্ষকজনৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, চাল-চলন, কথা-বাৰ্তা, জীৱনশৈলী আৰু কাম-কাজ আদৰ্শনীয় হোৱা উচিত।

দ্বিতীয়তে, শিক্ষাদানৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ বিশেষ দক্ষতা থাকিব লাগিব।

৫। আপুনি অধ্যক্ষতা কৰা কলেজখনৰ প্ৰতি আপোনাৰ পৰামৰ্শ কি ?

❖ যুগোপযোগী বৃত্তিমুখী পাঠ্যক্ৰম মুকলি কৰিলে ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্ম বিশেষ ভাৱে উপকৃত হোৱাৰ থল আছে। সেয়ে মই ভাবোঁ এই দিশত কলেজ কৰ্তৃপক্ষই মনোযোগ দিয়া উচিত।

জীৱনপঞ্জী :

১। জন্মৰ তাৰিখ : ১২-১২-১৯৩৪ চন

ওপজা গাঁওখন : বৰহ গাঁও

পিতৃৰ নাম : দেবেশ্বৰ বৰগোহাঁই

মাতৃৰ নাম : কলিমতি বৰগোহাঁই

২। প্ৰাথমিক শিক্ষা :

১৯৪০ চন, ১৪৪ নং সৰুপথাৰ নিম্ন প্ৰাইমেৰী

স্কুল, বৰহ গাঁও।

মজলীয়া বিদ্যালয়ৰ শিক্ষা :

১৯৪৪ চন, ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী এম. ই. স্কুল, সোণাৰি।

হাইস্কুলীয়া শিক্ষা :

১৯৪৮ চন, টাউন হাইস্কুল, শিৱসাগৰ নগৰ।

ইন্টাৰমিডিয়েইট শিক্ষা :

১৯৫২ চন, জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়, যোৰহাট।

স্নাতক শিক্ষা :

১৯৫৪ চন, জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়, যোৰহাট।

স্নাতকোত্তৰ শিক্ষা :

১৯৫৬ চন, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়।

৩। কৰ্মজীৱন :

(ক) ১১-১১-১৯৫৯ ৰ পৰা ১০-৬-১৯৭০, প্ৰবক্তা, নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়, তিতাবৰ।

(খ) ১২-৬-১৯৭০ ৰ পৰা ৩১-১০-১৯৯৬, অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়, সোণাৰি।

৪। জীৱন কালত জড়িত বিভিন্ন ৰাজহুৱা, সামাজিক, শৈক্ষিক, সাংস্কৃতিক, ধৰ্মীয় আৰু ৰাজনৈতিক অনুষ্ঠান আৰু সংগঠনৰ নাম আৰু কাল :

(ক) সদস্য, অন্যান্য পিচপৰা বৰ্ড, অসম। ১৯৮২-৮৮ চন।

(খ) আজীৱন সদস্য, চৰাইদেউ স্পৰ্শ্চছ এছ'চিয়েশ্বন।

(গ) আজীৱন সদস্য, অসম সাহিত্য সভা।

(ঘ) ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কটৰ সদস্য - ১৯৮২-১৯৯৬

৫। প্ৰকাশিত লেখা :

(ক) আহোম যুগৰ শিক্ষা-স্মৃতিগ্ৰন্থ, সদৌ অসম

বৰগোহাঁই বংশাৱলী, ১৯০৪ চন।

(খ) আহোম ৰাজত্ব কালত লোণ - 'সেনাপতি' লাচিত বৰফুকন দিৱস ২০০৫, সাপেখাটি সাংস্কৃতিক কেন্দ্ৰ।

(গ) অসমীয়া সমাজ সংস্কৃতিলৈ আহোমসকলৰ অৱদান, কেন্দ্ৰীয় ছুকাফা দিৱসৰ স্মৰণিকা, 'চাওঁ লু ছীকাফা ২০১২' টাই আহোম যুৱ পৰষিদ।

(ঘ) অন্য এটি সমস্যা - মুখপত্ৰ, শিৱসাগৰ জিলা সাহিত্য সভা।

(ঙ) বুদ্ধ অৱতাৰ : আউনীআটি সত্ৰাধিকাৰৰ ভ্ৰমণাৰ্থে প্ৰকাশিত স্মৰণিকা, বাঁহবাৰী, ২০০৫।

৬। পাৰিবাৰিক জীৱন :

বিবাহৰ তাৰিখ : ১৩-৫-১৯৬০

পত্নীৰ নাম : প্ৰয়াত কমলা বৰগোহাঁই

স্থান : মেজেঙা, নাৰ্জিৰা

একাদিক্ৰমে পুত্ৰ-কন্যা আদিৰ নাম :

কৌশিক বৰগোহাঁই, পুত্ৰ

জুৰি বৰগোহাঁই, বোৱাৰী

অদিতি বৰগোহাঁই, ডাঙৰ জী

পাঞ্চলী বৰগোহাঁই, মাজু জী

মদালসা বৰগোহাঁই, সৰু জী

বিপুল গগৈ, ডাঙৰ জোঁৱাই

বিজয় দাৰিগ, মাজু জোঁৱাই

অন্তৰীক্ষ বৰগোহাঁই (নাতি), আয়ুত্থান দাৰিগ

(জী নাতি)

৭। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণৰ তাৰিখ : ৩১ অক্টোবৰ, ১৯৯৬।□

মণি গগৈ : তেখেত এগৰাকী বিশিষ্ট সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক কৰ্মী।

ড° পৰানন কোঁৱৰ : সহকাৰী অধ্যাপক, অৰ্থবিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

প্রাক্তন ছাত্র-ছাত্রীৰ
স্মৃতি-লেখা

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণসেৰীয়া স্মৃতি

বিপিন শৰ্মা

সোণাৰিৰ বাবে এটি ঐতিহ্যমণ্ডিত দিন, ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট। সোণাৰিবাসীৰ যেন সোণালী সপোনে বাস্তৱ ৰূপ ললে। প্রতিষ্ঠা হ'ল সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। বৃটিছৰ আমোলত পৰিত্যক্ত অৱস্থাত থকা জিমখানা ক্লাৱৰ সন্মুখত এখন বিশাল সেউজীয়া ঘাঁহৰ দলিচা পৰা যেন খেলপথাৰ, কাষতে ওখ টিলা। ইয়াতে আগতে প'ল' খেল মানে ঘোঁৰাত উঠি বল খেলা হৈছিল। শনিবাৰ আৰু বুধবাৰে নিশা বাগিছাৰ চাহাবসকলে এই ঘৰটোত (ঘৰটোৰ মজিয়া সম্পূৰ্ণ কাঠেৰে নিৰ্মিত আছিল) নৃত্য-গীত কৰি আমোদ লৈছিল।

সোণাৰিৰ জ্ঞানপিপাসু কেইবাজনো অগ্ৰণী ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত এই ঘৰটোতে কলেজৰ প্রতিষ্ঠা লগৰ ক্লাছসমূহ আৰম্ভ হ'ল। তেতিয়া প্ৰি-ইউনিভাৰ্চিটি এবছৰীয়া আৰু ডিগ্ৰী তিনি বছৰীয়া আছিল। কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰথম চাৰি বছৰমান গড়গাঁৱৰ কলেজত গৈ পৰীক্ষা দিব লাগিছিল। সোণাৰি অঞ্চলৰ বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চ শিক্ষাৰ স্থল আছিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয় মধ্যবিত্ত আৰু নিম্ন মধ্যবিত্তকে আদি কৰি দুখীয়া ঘৰৰ ল'ৰা-ছোৱালীক শিৱসাগৰ বা গড়গাঁৱত ৰাখি পঢ়োৱাতো সহজসাধ্য নাছিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্রতিষ্ঠাই উচ্চ শিক্ষাৰ বাট মুকলি কৰিলে।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ তেতিয়াৰ দৃশ্যপট আজিও চকুৰ আগত ভাঁহি উঠে। শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু প্রতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰে তিতাবৰত থকা কলেজৰ চাকৰি বাদ দি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব মূৰ পাতি লয়; শ্ৰদ্ধাৰ ৰবীন কোঁৱৰ ছাৰে মাহমৰাৰ পৰা চাইকেল কৰি আহি ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপনা কৰিছিল; শ্ৰদ্ধাৰ বিমলা ফুকন ছাৰে সাপেখাতীৰ পৰা, প্ৰয়াত সুৰেশ দাস ছাৰে চফ্ৰাইৰ পৰা আহি অধ্যাপনা কৰিছিল।

জন্ম লগৰে শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰ, শ্ৰীযুত ৰবীন কোঁৱৰ ছাৰ, শ্ৰীযুত বিমলা ফুকন ছাৰ, শ্ৰীযুত দিলেশ্বৰ তাঁতী ছাৰ, শ্ৰীযুতা সোণমাই বড়া বাইদেউ, প্ৰয়াত কমলা দাস শইকীয়া বাইদেউ, প্ৰয়াত সুৰেশ দাস ছাৰৰ স্মৃতি আজিও সজীৱ হৈ আছে। পৰৱৰ্তী কালত অধ্যাপনাৰ

বাৰে সেই সময়ত আগবাঢ়ি অহা প্ৰয়াত গদা চুতীয়া ছাৰ, শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ, শ্ৰীযুত মানিক বৰুৱা ছাৰ, শ্ৰীযুত জীৱন শইকীয়া ছাৰ, প্ৰয়াত বেণু দুৱৰা ছাৰৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগত থকা মধুৰ সম্পৰ্কবোৰ আমাৰ মানসপটত আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জীত সদা সজীৱ হৈ ৰ'ব।

১৯৭০ চনত অৰ্থাৎ প্ৰথম বছৰত প্ৰায় ৭৪ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নাম ভৰ্তি কৰিছিল। অতীত হৈ যোৱা বহু কথা আজি মনত নাই যদিও প্ৰয়াত প্ৰিয়তোষ চাকমা, অহিদুল হক, লিয়াকত আলি, ৰুকুনুদ্দিন আহমেদ, হেম গগৈ, বাণেশ্বৰ বসুমতাৰী, লারন্য বৰগোহাঁইকে আদি কৰি বহুতকৈ অকালতে হেৰুৱাৰ দুখ বুকুত বান্ধি লৈ আছোঁ। জীৱিতসকলৰ ভিতৰত সততে পাই থকা বন্ধু-বান্ধনীসকল হৈছে - মঃ চেহিদুৰ ৰহমান, শ্ৰীৰবি ঘোষ, শ্ৰীসনত দাস, শ্ৰীঅনিল গগৈ, শ্ৰীনন্দলাল নেৱাৰ, শ্ৰীভীম গগৈ, শ্ৰীগুণ খাখলাৰী, শ্ৰীমহেন্দ্ৰ গোস্বামী, শ্ৰীবোধেশ্বৰ হাজৰিকা, প্ৰয়াত সাগৰ দেৱ কথাই পোৱা নোপোৱাৰ বেদনাৰে মনটো ভাৰাভ্ৰান্ত কৰি ৰাখিছে। ছাত্ৰীসকলৰ ভিতৰত বিশেষকৈ শ্ৰীখুসী প্ৰামানিক, মিচ্ হাচনা আৰা ৰেগম, মিনু বৰগোহাঁই, চেনেহী গগৈ, মুহি গোহাঁই, মুহবুনিছা ৰাবেয়া বেগম, ভাৰতী চেতিয়া ফুকন, শ্ৰীমতী অনু বড়া, শ্ৰীমতী আৰতি কৰ, শ্ৰীমতী ৰাণু পাল, শ্ৰীমতী প্ৰতিমা দত্ত আদি সহপাঠী বন্ধু-বান্ধনীসকলৰ কথা মনৰ দাপোনত সজীৱ হৈ আছে।

সেই সময়ত কলেজৰ ছাত্ৰ বুলি ক'লে- সোণাৰি নগৰৰ লগতে দাঁতি কাষৰীয়া অঞ্চলৰ মানুহে শ্ৰদ্ধা-ভক্তি তথা ভাতৃপ্ৰেমেৰে চাইছিল। আমিও তেখেতসকলক যথেষ্ট সন্মান কৰি চলিছিলোঁ। সদা সচেতন এটা মন আছিল, অধ্যক্ষ ছাৰে কলেজৰ ভাবমূৰ্তি স্নান যাতে নহয় তাৰবাবে সদায় সকীয়নি দিছিল।

প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা আমি লগ পোৱা ছাৰ-বাইদেউসকলৰ ভাবমূৰ্তি আমাৰ হৃদয়ত আছে। ক্লাছৰুমৰ উপৰিও জাৰকালি ৰ'দত আমাৰ লগত খেলপথাৰৰ ঘাঁহনিত

বহি ক্লাছত থাকি যোৱা বা নতুনকৈ শিকিব লগা কথাবোৰ ছাৰ-বাইদেউৱে আলোচনা কৰিছিল। শিক্ষাগুৰুৱেই নহয়, তেখেতসকলে পুত্ৰ-কন্যাৰ দৰে আমাক চাইছিল, আমি তেখেতসকলক যথেষ্ট সমীহ কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস, বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ, সৰস্বতী পূজা আদিৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত সোণাৰি নগৰৰ বাসিন্দাৰ লগতে দাঁতিকাষৰীয়া দক্ষিণ সোণাৰি, সেউজীয়া পাম আদিৰ পৰা অহা দৰ্শকেৰে সভাগৃহ ভৰ্তি হৈ আছিল। আমি কলেজৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে তেখেতসকললৈ বহিবলৈ আসন এৰি দি থিয় হৈ ৰৈছিলোঁ, তেখেতসকলৰ সহযোগিতা আজিও মনত পৰে। কলেজৰ নতুন চামেও সেই সময়ত আমাক অনুসৰণ কৰি কলেজৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰিছিল।

কলেজৰ ইলেকচন বৰ আকৰ্ষণীয় আছিল। প্ৰয়াত প্ৰিয়তোষ চাকমা কলেজৰ প্ৰথম সাধাৰণ সম্পাদক আছিল। ইয়াৰ পিছতে ১৯৭১ চনত মঃ চেহিদুৰ ৰহমান সাধাৰণ সম্পাদক হয়। মঃ চেহিদুৰ ৰহমানৰ দিনতে সোণাৰি আঞ্চলিক ছাত্ৰসভা প্ৰথম প্ৰতিষ্ঠিত হয়। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰধান সম্পাদক ছাত্ৰ সন্থাৰ সভাপতি হৈছিল আৰু কলেজ ইউনিয়নৰ যিকোনো নিৰ্বাচনত সদস্যই ভোটৰ জৰিয়তে ছাত্ৰ সন্থাৰ সম্পাদকক নিৰ্বাচিত কৰিছিল। মই সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক, সাহিত্য আলোচনীৰ সম্পাদক আদিৰ দায়িত্বত আছিলোঁ যদিও ১৯৭১ চনত মোক ছাত্ৰ সন্থাৰ সম্পাদক ৰূপে নিৰ্বাচিত কৰে। সোণাৰি ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, নিউ হাইস্কুল (বৰ্তমান পি. কে. বি. বা. উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়), ভজো হাইস্কুল, লংপটীয়া, বামপথাৰ বেঙেনাবাৰী হাইস্কুল আদিৰ প্ৰতিনিধি অন্তৰ্ভুক্ত আছিল। '৭১ চনৰ পৰা ৭৫' চনলৈ মোক ছাত্ৰ সন্থাৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰিছিল; পিছত শিৱসাগৰ জিলাৰ সভাপতিৰ দায়িত্ব লব লগা হৈছিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৭১ চনৰ পৰা ৭৩ চনলৈ একেৰাহে তিনিবছৰ সংগীতৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীৰ বঁটা লাভ কৰিছিলোঁ। প্ৰয়াত গংগাধৰ বৰঠাকুৰ আদিৰ দৰে শিল্পীয়ে বিচাৰকৰ আসন গুৱনি কৰিছিল।

খেলা-খুলা আদিৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ ফুটবলত মঃ চেহিদুৰ বৰমান, শ্ৰীমুহি গগৈ, শ্ৰীতৰুণ দুৱৰা, প্ৰয়াত বানেশ্বৰ বসুমতাৰী, প্ৰয়াত প্ৰিয়তোষ চাকমা আদিয়ে বৰ সুন্দৰ খেল প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত শৰীৰ চৰ্চা খেল বিধো অন্তৰ্ভুক্ত হয়, প্ৰয়াত বিমল বৰুৱা, চন্দন গগৈ, শ্ৰীঅতুল হাজৰিকাৰ দেহ প্ৰদৰ্শন এতিয়াও চকুৰ আগত

জিলিকি উঠে।

প্ৰয়াত বিষ্ণু বসুমতাৰী কলেজৰ কেৰাণী আছিল যদিও কৰ্মনিষ্ঠা, গান্ধীৰ্য, সময়ানুবৰ্তিতাৰ এজন প্ৰতীক আছিল আৰু এতিয়াও বন্ধুবৰ্গৰ মাজত তেখেতৰ বিষয়ে আলোচনা হয়। তেখেতৰ দৰে এজন নীৰব কৰ্মী আমি হেৰুৱালোঁ। চকীদাৰ ফনী দত্তকো হেৰুৱালোঁ। কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠাকালৰ পৰা লাগি থকা মনো বসুমতাৰীৰ লগতে কমল দত্তৰ কথাও মাজে সময়ে মনত পৰে।

কলেজীয়া জীৱনত মনৰ স্মৃতিত বিজড়িত হৈ আছে বিশেষকৈ এজন ব্যক্তিৰ নাম তেওঁ হ'ল প্ৰয়াত কাণৰঞ্জন দাস। আমাৰ সকলোৰে কাণুদা, কলেজৰ সন্মুখত থকা বৰগছ জোপাৰ তলতে ঘুমতি দোকানখন আছিল; কাষতে বটুল পালদেৱৰ পাণ-দোকান। তাত আমি অফ্ পিৰিয়দত আহি বেধেত বহাৰ ঠাই, আমাৰ প্ৰায় প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক জানিছিল; বৰ অমায়িক ব্যক্তি আছিল। তেখেতৰ আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনা কৰিলোঁ। সেই সময়ত কলেজত ছাত্ৰীৰ জিৰণি কোঠা নাছিল, অফ্ পিৰিয়দত তেওঁলোকে কলেজৰ সন্মুখতে থকা বৰগছজোপাৰ সিপাৰে থকা বৰ্তমান ক্ৰীড়া সংগঠক তথা ৰেডক্ৰছ কৰ্মী শ্ৰীস্বপন কৰহঁতৰ ঘৰখনকে বাচি লৈছিল। তেওঁলোকৰ ঘৰতে ভাৰতীয়া হিচাবে থকা পোষ্টমাষ্টৰ শ্ৰীহৰমোহন সূত্ৰধৰৰ নতুন বিবাহ হোৱাৰ সূত্ৰে ন-কইনা কবিতা সূত্ৰধৰ থকা কোঠাতেই হাঁহি-ধেমালি কৰাৰ লগতে কইনাৰ বস্ত্ৰে মেৰুআপ আদি কৰি উৎপাত কৰিছিল। সেই সময়ত ন-কইনাক সকলোৱে “বৌদি” বুলি মাতিছিল আৰু তেওঁ কোনো আমনি নাপাই হাঁহি-ধেমালি কৰিছিল। শ্ৰীস্বপন কৰৰ ঘৰলৈ ছোৱালীবোৰ যোৱাৰ সুযোগ পাইছিল এই কাৰণেই যে শ্ৰীকৰৰ বায়েক শ্ৰীমতী আৰতি কৰ সেইখন ঘৰেই আছিল আৰু সোণাৰি কলেজত পঢ়িছিল। তেওঁলোকৰ ঘৰৰ পৰিয়ালৰ শ্ৰীবীৰেণ কৰ, শ্ৰীমণ্টু কৰ, শ্ৰীমতী আৰতি কৰ, শ্ৰীমতী দিপ্তী কৰ, শ্ৰীমতী সন্ধ্যা কৰ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে বৰ আপোন আছিল। শ্ৰীমণ্টু কৰ ১৯৭২ চনৰ মাধ্যম আন্দোলনৰ এজন সক্ৰিয় কৰ্মী আছিল। লগতে শ্ৰীদীপক কৰে বিদেশী বহিষ্কাৰ আন্দোলনৰ সময়ত সোণাৰি আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থাৰ ক্ৰমাৱয়ে সম্পাদক আৰু সভাপতিৰ দায়িত্ব পালন কৰিছিল।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় গঢ় দিয়াত সোণাৰি অঞ্চলৰ প্ৰতিজন বাসিন্দা, বৰ্তমান চৰাইদেউ জিলাৰ গাঁও-ভূঁই, বাগিছা আদিৰ খেতিয়কসকলৰ যথেষ্ট অৱদান আছে।

অৰ্থৰে সহায় কৰিব নোৱাৰিলেও ধানৰ ডাঙৰিকে দিছিল। কলেজৰ সহায়ৰ বাবে চিনেমা, থিয়েটাৰ আদি আনোতে দৰ্শকে অভূতপূৰ্ব সাঁহাৰি জনাইছিল।

এই অনুষ্ঠান গঢ় দিওঁতা, অনুষ্ঠানত কৰ্তব্যৰত, অধ্যয়নৰত বহু লোক আজি এই পৃথিৱীত নাই। সেই সকলোলৈকে শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ আৰু শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছোঁ।

পাহৰণিৰ গৰ্ভৰ পৰা কিছু কথা বুটলি আনিছোঁ। বহু লিখিবলৈ থাকি গ'ল। কলেবৰ বৃদ্ধি নকৰি ভুল-ত্রুটিৰে মাৰ্জনা বিচাৰি ইয়াতেই সামৰিলোঁ।

জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। □

বিপিন শৰ্মা : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। তেখেত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠ শিল্পী।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় : আশীৰ দশকৰ নাগৰিক জীৱন আৰু সামাজিক পৰিৱেশ

ড° কমল শইকীয়া

Memory is an autumn leaf that murmurs a while in the wind and then is heard no more. Kahlil Gibran

I am hopelessly in love with a memory. An echo from another time, another place. Michel Foucault.

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে উচ্চ শিক্ষাৰ দিশত প্ৰথমটো আনুষ্ঠানিক খোজ দিছিল ১৯৭০ চনৰ পাঁচ আগষ্ট তাৰিখে। অনুমান কৰিব পাৰি যে তাৰো আগত হয়তো দুই তিনিবছৰ ধৰি মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ বাবে ভূমি আৰু প্ৰয়োজনীয় অৰ্থ সংগ্ৰহৰ এক প্ৰস্তুতি নেতৃত্বান্বিত ব্যক্তিসকলে আৰম্ভ কৰিছিল। এনেদৰে কুৰি শতিকাৰ ষাঠি-সত্তৰ দশকত নাগৰিক সমাজৰ সহযোগ আৰু বিদ্যানুৰাগী ব্যক্তি বিশেষৰ নেতৃত্বত গঢ় লৈ উঠা ভালেসংখ্যক মহাবিদ্যালয়, বিদ্যালয় অসমৰ চাৰিওপিনে সিঁচৰতি হৈ আছে। এই অনুষ্ঠানবোৰৰ বিকাশৰ পটভূমিত অসমৰ সামাজিক ইতিহাসৰ একোটা প্ৰেৰণাদায়ক, গৌৰৱোজ্জ্বল অধ্যায় মুকলি হ'ব পাৰে। এইটো নিসন্দেহে বৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ বিষয় যে ৰাইজৰ সামূহিক প্ৰচেষ্টাত প্ৰথমে আৰম্ভ হোৱা চালুকীয়া আন্তঃগাঁথনিৰ অনুষ্ঠানসমূহত যৎসামান্য পাৰিশ্ৰমিকেৰে অগণন শিক্ষক কৰ্মচাৰীয়ে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ উপৰি অনুষ্ঠানটো আশানুৰূপ গঢ়

দিবলৈ ঘৰে ঘৰে গৈ অৰ্থ সংগ্ৰহ কৰা আৰু ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰ গোস্ৰীৰ নাট প্ৰদৰ্শন আদি কামতো নিয়োজিত হৈছিল। গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ লগতে নগৰাঞ্চলতো উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠা গঢ় লৈ উঠাতো সেইবোৰ অঞ্চলৰ ৰাইজৰ বাবে পৰম গৌৰৱৰ বিষয় আছিল। অসমীয়া শিক্ষিত আৰু আচ্যৱন্ত পৰিয়ালে মাটিবাৰীৰ লগতে বুজন পৰিমাণৰ নগদ ধন দান কৰিছিল। যিখন সমাজত এনেদৰে নিজৰ সাঁচতীয়া সম্পদ ভাঙি, হাড় ভঙা পৰিশ্ৰম কৰি ইমান আগৰ যত্নৰে উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান একোটা গঢ়ি তোলে সেইখন সমাজৰ বিদ্যানুৰাগ আৰু সামাজিক দায়বদ্ধতা, ভৱিষ্যৎমুখী স্বপ্ন আৰু হাবিয়াস আমাৰ সামূহিক চেতনাৰ অতি প্ৰেৰণাদায়ক উপাদান। জাতীয় জীৱনত ইয়াৰ মৰকত মূল্য হাজাৰ পৰিবৰ্তন স্বত্বেও অস্বীকাৰ কৰা নাযায়। আঞ্চলিক ইতিহাস খুচৰিলে উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু ক্ৰমাগত বিকাশৰ ধাৰাত জাতীয় জীৱনৰ অনেক নতুন কৰ্মচিন্তা, উচ্চ শিক্ষাৰে আধুনিক সমাজ গঢ়াৰ এক জাগৰণ আদি বিষয়-পৰিক্ৰমাৰ আভাস পোৱা যাব। কুৰি শতিকাৰ আচ্যৱন্ত পৰিয়ালৰ গুণী-জ্ঞানী ব্যক্তিৰ পৃষ্ঠাপোষকতাত কিদৰে অসম আৰু ৰাজ্যৰ বাহিৰতো আধুনিক প্ৰকল্পৰ আন্তঃগাঁথনি তৈয়াৰ হৈছিল সেয়া মাণিক চন্দ্ৰ বৰুৱা, সাউদ ভোলানাথ বৰুৱা, বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা,

ফণীধৰ দত্ত, সুৰেশ ৰাজখোৱা আদিৰ জীৱন আৰু কৰ্মৰ মাজত জিলিকি আছে। শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান প্রতিষ্ঠা, পাঠ্যপুথি প্ৰণয়ন, ভাষা-সাহিত্যৰ আলোচনী প্ৰকাশ আদি শ্ৰম আৰু ব্যয়সাপেক্ষ কামবোৰ আছিল উত্তৰমুখী বৌদ্ধিক চেতনা আৰু সামাজিক ন্যায্যৰ মৌলিক আন্তঃগাঁথনি।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে পঞ্চাশ বছৰীয়া শৈক্ষিক যাত্ৰাৰ অন্তত সোণালী জয়ন্তীৰ বহু আকাংক্ষিত মুহূৰ্তত উপনীত হৈছে। একালত এইখন মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰিছিলোঁ প্ৰাক্ বিশ্ববিদ্যালয় (এতিয়াৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক) শ্ৰীৰ দুটা বছৰ। ঘূৰি চাই ভাবিছোঁ, ১৯৮২ চনৰ পৰা ১৯৮৪ চনৰ এই সময়কণ মোৰ জীৱনৰ অতি স্মৰণীয় ঘটনাসমূহৰ অন্যতম গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়। গাঁৱৰ বিদ্যালয়ৰ পৰা মেট্ৰিক পাছ কৰিছোঁ অসম আন্দোলনৰ এছোৱা জটিল সময়ৰ অনেক বিপৰ্যয়ৰ মাজেৰে। এটা শিক্ষাবৰ্ষ হেৰুৱাৰ উপৰি সাম্প্ৰদায়িক সংঘাত, পাৰস্পৰিক বিদ্বেষ আৰু হিংসাত মানুহৰ মাজত থকা সাতানুপুৰুষীয়া বাস্তৱ ইতিমধ্যে ভাঙি পৰিছিল। চৰম নিষ্ঠুৰতা, মানৱিক চেতনাৰ অৱক্ষয়ত সামাজিক ক্ষেত্ৰখন ভাৰাত্ৰাণ্ড হৈ পৰিছিল। কৈশোৰ উত্তীৰ্ণ যৌৱনৰ বহু উদ্যম আৰু হাবিয়াস প্ৰায় নিৰ্বাপিত হোৱাৰ সময়তে পৰৱৰ্তী শিক্ষা লাভৰ বাবে সোণাৰি কলেজলৈ আহিলো; মোৰ খুৰা জীৱন শইকীয়া আৰু খুৰী কমলাৱতী দাস সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত ক্ৰমে অৰ্থনীতি, শিক্ষাবিভাগত কৰ্মৰত আছিল কঠোৰ শৃংখলাবদ্ধ, নীতি পৰায়ন জীৱন কটোৱা খুৰাৰ তত্ত্বাৱধানত পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ৰ শিক্ষা গ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়া এইখন মহাবিদ্যালয়তে আৰম্ভ হ'ল। অখ্যাত গাঁৱৰ অনভিজ্ঞ ল'ৰা এটাৰ এয়া বহুল পৃথিৱী অভিমুখে প্ৰথমটো খোজ। নগৰীয়া পৰিৱেশত আৰু সোণাৰি টাউনৰ সংমিশ্ৰিত সাংস্কৃতিক বাতাবৰণত প্ৰতিনিয়ত এখন প্ৰগতিশীল বিদ্বৎ সমাজৰ সংস্পৰ্শলৈ আহোঁ। মোৰ কৰ্মচিন্তাৰ যি অনুষ্ঠুপীয়া আয়োজন এই পৰ্যন্ত সম্ভৱ হ'ল তাত সংযুক্ত হোৱা অনেক অনুষ্ঠান আৰু ব্যক্তিৰ মাজত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আৰু ইয়াৰ তদানীন্তন শৈক্ষিক, সামাজিক পৰিমাণলটো শেষ মুহূৰ্তলৈ অবিচ্ছিন্ন হৈ ৰ'ব।

১৯৮৪ চনৰ পৰা প্ৰায় চাৰি দশক কাল অতিবাহিত হ'ল। মহাবিদ্যালয় এৰি অহাৰে পৰা বোধহয় দ্বিতীয়বাৰ তালৈ যোৱা হোৱা নাই। এতিয়া স্মৃতি ৰোমন্থন কৰিবলৈ লওঁতে প্ৰসঙ্গ সংগতিহীন অনেক কথা মনলৈ আহিছে। যিসকলক এৰি আহিলোঁ সেইসকল বন্ধু-বান্ধৱী, সহপাঠীক দুনাই লগ পোৱা নাই। দীৰ্ঘদিন বিচ্ছিন্ন

হৈ থকাৰ কাৰণে বহুতৰ নাম ঠিকনাও পাহৰিলো বুলি কোৱাটো অপ্ৰত্যাশিত যদিও সেইটোৱেই সত্য। মোৰ খুৰা-খুৰী দুয়ো যিহেতু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়তে কৰ্মৰত আছিল সেই কাৰণতে হয়তো গোটেই শিক্ষা পৰিয়ালৰ বিশেষ যত্ন আৰু আদৰ পাইছিলো। জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ কাৰণে নগৰীয়া পৰিৱেশত আৰু কলেজ কেম্পাচৰ অন্যত্ৰ বিৰল এক পৰিশীলিত, শৃংখলাবদ্ধ আৱহাৰাত পঢ়াশুনাৰ সুবিধা পালোঁ। দ্বিতীয়তে, মই অধ্যয়ন কৰা সময়ছোৱাত মহাবিদ্যালয়খনে কেৱল এটা দশক অতিক্ৰম কৰিছিলহে। পুথিভঁৰাল, শ্ৰেণীকোঠা আদিৰ আন্তঃগাঁথনি আছিল তেনেই চালুকীয়া পৰ্যায়ৰ। ভজো, সাপেখাতী, মথুৰাপুৰ, চফ্ৰাই, মাহমৰা, সোণাৰি টাউন আদিৰ অগণন বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ একমাত্ৰ ভৰসাৰ থলী আছিল সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। মোৰ খুৰী কমলাৱতী দাস মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিবাসৰ দায়িত্বত আছিল। সেইসূত্ৰে স্নাতক মহলাৰ বাইদেউসকলৰ প্ৰিয়ভাজন হৈ পৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত আমাৰ আবাসৰ কাষতে অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপিকা ৰতি বাইদেউৰ ঘৰ। স্বল্পভাষী, বিনয়ী মহিলা ৰতি বাইদেউৰ ব্যক্তিগত সংগ্ৰহৰ পৰা অসমীয়া সাহিত্যৰ বাচকবনীয়া কিতাপ পঢ়িবলৈ সুবিধা পাইছিলোঁ। সেইদৰে প্ৰায় কাষতে পাইছিলো ইংৰাজীৰ অধ্যাপক ৰবিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ ছাৰক, প্ৰাণখোলা হাঁহিৰে সোণমাই বৰা বাইদেউক একেবাৰে ঘৰুৱাভাৱে পাইছিলোঁ। মাণিক গগৈ, ৰবীন গগৈ ছাৰে ইংৰাজীত লিখা বুৰঞ্জীৰ পাঠ্যপুথি, প্ৰসঙ্গপুথি যোগান ধৰি বুৰঞ্জী অধ্যয়নৰ প্ৰতি আগ্ৰহ বঢ়াইছিল। অসমীয়া মাধ্যমত পাঠদান কৰা শ্ৰেণীত মই খুৰাদেউৰ পৰামৰ্শমতে অকলে ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়িবলৈ লৈ প্ৰথমে অসহায় অৱস্থাত পৰিছিলো যদিও কিতাপ-পত্ৰ যোগান ধৰি মোৰ শিক্ষাগুৰুসকলে সহযোগ কৰিছিল। ফাইনেল পৰীক্ষাত দশম স্থানত উত্তীৰ্ণ হোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা পৰিয়ালৰ উচ্ছাস আৰু আনন্দ দেখি মোৰো এক প্ৰত্যয় উপজিল যে জীৱনটোত কিবা এটা কৰিব পাৰিম। ভৱ বৰুৱা খুৰাই মোৰ বিষয়ে বৰ ধুনীয়াকৈ লিখি অধ্যক্ষৰ ছীল মোহৰ লগাই দিছিল এই ভাবি যে ক'ৰবাত কেতিয়াবা দেখুৱাবলৈ প্ৰয়োজন হ'ব পাৰে। প্ৰিয় শৰ্মা ছাৰৰ মৰমৰ উপহাৰ Chambers English Dictionary খন এতিয়াও সাঁচি থৈছোঁ। সন্মানীয় অধ্যক্ষ গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই ছাৰ কুশলে থকাৰ খবৰ অলপতে পৰানন কোঁৱৰৰ লগত কথা পাতেতে জানিব পাৰি আনন্দিত হ'লোঁ। অৱশ্যে

সুৰেশ দাস ছাৰৰ মৃত্যুৰ খবৰে বৰ দুখ দিছিল। এক সম্ভ্ৰান্ত আৰহাৰাত, পৰিপাটি পিন্ধনেৰে তেখেতৰ চৌখিন জীৱন-যাপনৰ বেহৰুপ মোৰ কৌতুহলৰ বিষয় আছিল। চফ্ৰাইৰ ঘৰলৈ যেতিয়াই যাওঁ তেতিয়াই বাণী বাইদেউৱে লঘু আহাৰো বিবিধ ব্যঞ্জনৰে পৰিৱেশন কৰি আপ্যায়ন কৰিছিল।

সোণাৰিৰ ঘনিষ্ঠ বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ ভিতৰত যি দুজনমানক আজিও মনত ৰাখিছোঁ বা কিবা প্ৰকাৰে সংযোগ স্থাপন হৈ থাকে তেওঁলোক হ'ল মধুছন্দা শইকীয়া, ৰাতুল শৰ্মা, দেৱজিত বৰা, প্ৰাণজিৎ শইকীয়া। ভজোৰ ফালৰ এজন সহপাঠী আছিল যাৰ নামটো এই মুহূৰ্তত মই মনলৈ আনিব পৰা নাই; কিন্তু এইজন সুহাদে স্থান আৰু কালৰ অনেক অগাদেৱা অতিক্ৰমি সময়ে সময়ে মনৰ মাজত ভুমুকি মাৰে। মধুছন্দা শইকীয়া প্ৰখৰ মেধা আৰু সৃজন ক্ষমতাৰ গৰাকী আছিল। আমাৰ সময়ত মধুছন্দা আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা। এতিয়া বোধহয় সংগীত চৰ্চা এৰিলে। অৱশ্যে গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ ৰচনাৰে মধুছন্দাই নিজৰ সৃষ্টিশীল মনটো সজীৱ, সক্ৰিয় কৰি ৰাখিছে। দেৱজিত সেইসময়ত সাংগঠনিক কামত আগ্ৰহী আছিল। ৰাতুল শৰ্মা সোণাৰিৰ শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষাবিদ প্ৰিয় শৰ্মা ছাৰৰ পুত্ৰ। এতিয়া শিক্ষকতা বৃত্তিৰে গুৱাহাটীত নিগাজীকৈ থাকে। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী মামনী বাইদেউক মনত পৰে। তেখেত মাহমৰা ফালৰ ছোৱালী আৰু জোনালী বাইদেউ, দুয়োগৰাকী আছিল আজিও মনত ৰৈ যোৱাকৈ সাংঘাতিক নিৰ্জু প্ৰকৃতিৰ। আজি তিনিবছৰমান আগত মোৰ ছোৱালীৰ কাৰণে ভাড়াঘৰ বিচাৰি গুৱাহাটীৰ নাৰেঙ্গীৰ এঘৰত উঠিছিলোঁগৈ। শেষত জানিব পাৰিলো সেয়া জোনালী বাইদেউৰ ঘৰ। একালৰ নিৰ্জু ছাত্ৰীজনী এতিয়া একেগৰাকী বিনয়ী ভদ্ৰ মহিলা। বহু দশকৰ সময় প্ৰবাহত অনেক কিছু হেৰুৱালোঁ সঁচা, কিন্তু স্মৃতিপটত যিবোৰৰ অৱশেষ ৰৈ গ'ল সেয়া আজীৱন সুখ-সোঁৱৰণী-এক বাখৰুৱা সময় স্মাৰক।

সোণাৰিৰ বিদ্বৎ সমাজ আৰু নাগৰিক জীৱনৰ কিছুমান উজ্জ্বল দিশ এতিয়াও মনত সজীৱ হৈ আছে। চাহ বাগিচাৰ জনজীৱন, ইয়াৰ উৎপাদন ক্ষেত্ৰসমূহ, টাউকাক নদীৰ বিস্তীৰ্ণ দুপাৰৰ পৰিপাৰ্শ্বৰে আশীৰ দশকৰ আগভাগত সোণাৰি নগৰ গ্ৰামীণ আৰু পৌৰ পৰিৱেশৰ এক সংমিশ্ৰিত ৰূপ আছিল। ইয়াৰ বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ জনগাঁথনি, বেপাৰ-বাণিজ্য, দাঁতিকাষৰীয়া অঞ্চলত গঢ়ি উঠা চাহ

উদ্যোগ, কাঠৰ ব্যৱসায়, অসম আন্দোলনৰ ৰাজনৈতিক কাৰ্যব্যৱস্থা, আছু আৰু গণসংগ্ৰাম পৰিষদৰ বলিষ্ঠ আত্মপ্ৰকাশ- এই আটাইবোৰ আছিল সেইসময়ৰ প্ৰমুখ বিষয়। অকল সোণাৰিতে নহয়, অসমৰ সকলো সৰু-বৰ চহৰ নগৰৰ পৰিৱেশ পৰিস্থিতি তথাকথিত জাতীয়তাবাদী কৰ্মচিন্তাৰ আৱেগিক উচ্ছ্বাসে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছিল। ১৯৮৫ চনত তেনে ৰাজনৈতিক কাম-কাজ নেতা নেত্ৰীসকলৰ ক্ষমতা দখলৰ স্বপ্ন পূৰণত শেষ হৈছিল। গোটেই দেশজুৰি আৰম্ভ হোৱা আঞ্চলিক ৰাজনীতিৰ অভ্যুত্থানত অসমে এক ৰক্ত ৰঞ্জিত পথেৰে আগবাঢ়ি চমক দেখুৱাব পাৰিছিল যদিও তদানীন্তন বৌদ্ধিক সমাজৰ অংশগ্ৰহণেৰে বলীয়ান জাতীয় সংগঠনে মূল সমস্যাৰ একো স্থায়ী সমাধান উলিয়াব নোৱাৰিলে। এনেবোৰ ঘটনাৰ অৱতাৰণা কৰাৰ অন্তৰালত আমাৰ বেলেগ উদ্দেশ্য নাই। কেৱল স্মৃতিৰ জলঙাৰে আশীৰ দশকৰ গণচেতনা আৰু নাগৰিক সমাজৰ ভূমিকাক চাব বিচাৰিছোঁ। তদুপৰি সোণাৰি কলেজ এৰি আমি যেতিয়া কটন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ হিচাবে যোগদান কৰিলোঁ তেতিয়া এই ঘটনা প্ৰবাহক কিছু বস্তুনিষ্ঠতাৰে নিৰীক্ষণ কৰিব পাৰিছিলোঁ।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে মাধ্যমিক, উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, মহিলা সমিতি, লেখিকা সংস্থাকে ধৰি সমলয় গোষ্ঠী আৰু অন্যান্য দল-সংগঠনৰ বিষয়ববীয়া, সদস্যসকলে সোণাৰি নগৰৰ সামাজিক বাতাবৰণ গতিশীল কৰি ৰাখিছিল। স্মৰণ কৰিব খুজিছোঁ সেইসময়ৰ শিক্ষাবিদ, সমাজকৰ্মী যুগ শইকীয়া, গদা চুতীয়া, প্ৰিয় শৰ্মা, সোণাৰি কলেজৰ অধ্যাপক জীৱন শইকীয়া, অধ্যক্ষ গোলাপ বৰগোহাঁইকে ধৰি অন্যান্য সকলক যি সততে সামাজিক, শৈক্ষিক কাম-কাজত আগৰণুৱা আছিল। অসম আন্দোলনৰ সময়ত ছাত্ৰ সম্ভাৰ সহযোগী হিচাবে গঢ়ি উঠিছিল গণসংগ্ৰাম পৰিষদ। মোৰ খুৰাদেউ জীৱন শইকীয়া। গণ পৰিষদৰ কাম-কাজবোৰৰ পৰিকল্পনা খুৰাদেউৰ ঘৰতে হোৱাত বহু ব্যক্তিকে মোৰো আত্মীয়তা গঢ়ি উঠিছিল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কঠোৰ শৃংখলাৰে নিয়ন্ত্ৰণ কৰা অথচ মৰমিয়াল শিক্ষাবিদ, সাহিত্যিক পৰাগধৰ চলিহা ছাৰৰ স্নেহাশিস পাইছিলোঁ। গুৱাহাটীৰ কটন কলেজৰ হোষ্টেলৰ পৰা লিখা চিঠিৰ উত্তৰো পাইছিলো নিয়মীয়াকৈ। এখন চিঠিৰ প্ৰথম শাৰীটো এতিয়াও মনৰ পৰা মচ খোৱা নাই - A letter without a date is confusing if not misleading.

ন্যায় আৰু সমতাৰ অগ্ৰাধিকাৰেৰে নাগৰিক

চেতনা গঢ়াত সোণাৰিৰ মহিলা সমিতি, লেখিকা সত্ৰাৰ ভূমিকাও আছিল তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। আৰম্ভণিৰে পৰা এই দুয়োটা সংগঠনত জড়িত হৈ আছিল সোণাৰিৰ সমাজকৰ্মী গুণলতা শইকীয়া, অধ্যাপিকা সোণমাই বৰা, অধ্যাপিকা ৰতি গগৈ, অধ্যাপিকা কমলারতী দাস আৰু বহু কেইগৰাকী মহিলা। খবৰ পোৱা মতে সোণাৰি মহিলা সমিতিৰ বাবে সমাজ সেৱিকা গুণলতা শইকীয়াই নিজৰ মাটিও দান কৰিছে স্থায়ী অফিচ নিৰ্মাণৰ বাবে। সমলয় গোষ্ঠীৰ উদ্যোগত সেই আশীৰ দশকতে যথেষ্ট কাম হৈছিল যি এতিয়াও সক্ৰিয় হৈ আছে। সোণাৰিৰ ডি. এল. লাইব্ৰেৰী একাধিক কাৰণত স্মৰণীয় হৈ আছে। সকলোধৰণৰ যোগাযোগৰ কেন্দ্ৰ হোৱাৰ উপৰি কিতাপ পত্ৰকে ধৰি প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী বিচাৰি সন্ধ্যা বেলা এপাক ডি. এল. লাইব্ৰেৰীত আড্ডা দিয়াৰ অভ্যাস হৈছিল। নৈশ বাহুত নগাঁৱৰ ঘৰলৈ অহা বা ৰাতিপুৱাতে সোণাৰিৰ পৰা আন দূৰণিটীয়া ঠাইলৈ যোৱা আদি কাম এই ঠাইৰ পৰা হৈছিল।

ইতিমধ্যে এঠাইত কেছোঁৱেই যে বহু প্ৰয়োজনীয় কাম, ঘটনা বা ব্যক্তিৰ নাম এই মুহূৰ্ততত মনলৈ আনিব পৰা নাই। তেনে অনেক বিচ্যুতি স্মৃতিচাৰণত সাধাৰণতে

ঘটে যাৰ বাবে আমি ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। মোৰ উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰথম অনুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ আজিৰ আৱয়বিক ৰূপ মই দেখা নাই। চকুৰ আগত জিলিকি আছে আশীৰ দশকৰ আগভাগৰ সেই চালুকীয়া আন্তঃগাঁথনি- সৰহখিনি বাঁহৰ বেৰ আৰু টিনপাতৰ অসম আৰ্হিৰ ঘৰ আৰু হোস্টেল। সময়ৰ গতিত মহাবিদ্যালয়খনৰ আৱয়বিক, বিদ্যায়তনিক দিশত নিশ্চয় লক্ষণীয় প্ৰগতি আৰু গুণগত দিশত আদৰ্শীয় উন্নতি হৈছে। মোৰ মৰমৰ অনুষ্ঠানটোৰ পঞ্চাশ বছৰীয়া শৈক্ষিক যাত্ৰা নিঃসন্দেহে এক চমৎকাৰ সাফল্য আৰু বৃহত্তৰ সোণাৰি অঞ্চলৰ আশা ভৰসাৰ থলী। অনাগত সময়ত উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ যি প্ৰত্যাহ্বান অহাৰ ইংগিত পাইছোঁ সেয়া মুখামুখি হ'বলৈ অনেক শ্ৰম আৰু সাহসৰ প্ৰয়োজন হ'ব। পৰম্পৰাগত বিষয় আৰু শিক্ষণ পদ্ধতিত নতুন চিন্তা আৰু উদ্ভাৱনী কৌশল প্ৰয়োগ হ'ব লাগিব; ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ উপযোগীকৈ উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখন গঢ়ি তোলাৰ সংকল্প লোৱাৰ বাহিৰে আন উপায় নাই। সোণালী জয়ন্তীৰ শুভক্ষণত আমি আন্তৰিকতাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ সমৃদ্ধি কামনা কৰিছোঁ। □

কমল শইকীয়া : ১৯৮৪ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয় (উচ্চতৰ মাধ্যমিক) পৰীক্ষাত দশম স্থান অধিকাৰ কৰি উত্তীৰ্ণ। তেখেত ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ।

সোঁৱৰণি : সোণাৰি কলেজ

খগেন গগৈ

লিখাৰ অভ্যাস নাই। গান গোৱা মানুহ। কথা ৰাখিবলৈ লিখিছোঁ। ভাল-বেয়া পোৱাটো পঢ়ুৱৈৰ অধিকাৰ। ভাল লাগে সোণাৰি কলেজ বুলি ক'লেই। মহাবিদ্যালয় বুলি কোৱাতকৈ কলেজ বুলি কৈ কয় জানো ভাল লাগে। ১৯৭৫ চনত মেট্ৰিক পাছ কৰি কলেজত নাম লগাইছিলো। টকা-পাইচা নথকা ঘৰৰ ল'ৰা হিচাবে অলপ কষ্টত কলেজ পঢ়িছিলো। কিন্তু লগৰ বন্ধু জজলিৰ ভূপেন গগৈ, ধুনীয়া পথাৰৰ সহদেৱ শইকীয়া বিশেষকৈ কাকতিবাৰীৰ প্ৰয়াত প্ৰিয়বন্ধু পুতুল গগৈহঁতৰ মৰমৰ মাজেৰে কলেজ পঢ়িছিলো। কিন্তু দুখৰ বিষয় বিদেশী খেদা আন্দোলনত

টাওকাক নদীত পৰি পুতুল মৰি থাকিল।

মনত পৰে শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰিন্সিপাল গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰে আমাৰ গাঁও লংপতীয়াৰ ফালে ধান তুলি ফুৰিছিল কলেজ চলাবলৈ। বৃটিছ চাহাবসকলে এৰি থৈ যোৱা এটা ক্লাৰ ঘৰত পঢ়ি আমি বি. এ. পাছ কৰিছিলো। আমি পঢ়োতে আমাৰ ছাৰসকলৰ লগত একেবাৰে আমাৰ ঘৰুৱা সম্বন্ধ আছিল। খেল ভালপোৱা সুৰেশ দাস ছাৰ, গীত-মাত ভালপোৱা সোণমাই বৰা বাইদেউ, সাহিত্য-সংস্কৃতিত লাগি থকা ৰতিপ্ৰভা বাইদেউ, ৰবীন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ ছাৰ, ধেমালি প্ৰিয় তুলসী গগৈ ছাৰ, বিশেষকৈ আমাৰ লগত

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ২৯৯।

গাঁৱৰ ভিতৰলৈ গৈ সমাজ সেৱাৰ কামত কেম্প কৰি ফুৰা
বিমলা ফুকন ছাৰ আদিলৈ মনত পৰে।

খুল্তীয়া গীত-মাত ভালপোৱা বিনন্দ মহন ছাৰ।
যিহেতু সোণাৰি কলেজত ১৯৭৯ চনত মই কলেজৰ
সাংস্কৃতিক সম্পাদক আছিলো আৰু মহন ছাৰ আছিল
সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক অধ্যাপক হিচাবে। মনত
পৰে কমলা শইকীয়া বাইদেউ আমাৰ ঘৰুৱা হিচাবে গিৰিন
গগৈ দদাইদেউ(ছাৰ), মানিক গগৈ ছাৰ আৰু মনত পৰে
মানিক বৰুৱা আৰু অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱা ছাৰ আদিলৈ।

অতি ভাল লাগে আমি কলেজত শংকৰদেৱৰ
তিথি আদিও পাতিছিলোঁ। তেতিয়া অডিটৰিয়াম নাই
কলেজৰ বেঞ্চ যোৰা দি কলেজ উইকৰ ফাংচন পাতিছিলো।
আমাতকৈ তিনি বছৰমানৰ পাছৰ এতিয়াৰ উকিল টংকেশ্বৰ
লাহন আদিয়েও মোৰ লগত গান গাইছিল। সেইদিনবোৰ

মনত পৰিলে ভাল লাগে।

মনত পৰে হাৰমনিয়াম লৈ গান শিকোৱা
হেমলতা বৰগোহাঁই বাইদেউ, দিপালী চেতিয়া ফুকন
বাইদেউ আদিলৈ। মোৰ লগত পঢ়া হিচাবে ৰঞ্জু
বুঢ়াগোহাঁই, জোনালী গগৈ, ইন্দ্ৰানী দুৱৰা, অকণি শ্যাম,
উপমা খাখলাৰী আদিলৈ মনত পৰে।

এতিয়া সোণাৰি কলেজৰ পৰিবেশ বেলেগ হ'ল।
বৰ্তমানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলোলৈ আহান জনাওঁ সোণাৰি
কলেজখনৰ মান-মৰ্যাদা ধুনীয়াকৈ অক্ষুণ্ণ ৰাখক তাৰেই
কামনা কৰো।

শিক্ষাগুৰুসকলৰ প্ৰতি সন্মান ৰাখক। গীত-মাত,
খেল-খেমালি সকলো বিষয়ত কলেজখনক আগবঢ়াই
নিয়ক। তাৰেই কামনাৰে।□

খগেন গগৈ : বিশিষ্ট লোকশিল্পী আৰু প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণসেৰীয়া স্মৃতি

ৰাতুল চেতিয়া ফুকন

কলেজলৈ সোমাই যোৱা পদূলিৰ ঠিক মুখতে
এজোপা ডাঙৰ জৰি গছ আছিল। এতিয়াও অৱশ্যে আছে
গছজোপা। তাৰ তলতে ভবেন কাইৰ দোকানখন। এখন
সৰু ঘুমটি দোকান। তামোল-পাণ আৰু সামান্য দুই-এপদ
বস্ত্ৰ থাকে দোকানখনত। ভবেন কাইয়ে মূৰত এটা নেপালী
টুপী অনবৰতে পিন্ধি থাকে। মুখত তামোলৰ ৰঙাকৈ পাগ।
আমাতকৈ বয়সত অনেক ডাঙৰ। ভবেন কাই কলেজৰ
ছাত্ৰ নহ'লেও সেই সময়ত কলেজৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠান
আৰু কাম-কাজত ছাত্ৰ সমাজক নিঃস্বার্থভাৱে সহযোগ
আগবঢ়াইছিল। সোণালী জয়ন্তীৰ এই ক্ষণত কিবা এটা
অনুভৱ লিখিবলৈ বহি প্ৰথমেই তেওঁৰ কথা মনলৈ আহিল।

সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি থোৱা সোণাৰি
মহাবিদ্যালয় এতিয়া ভৰ যৌৱনা। ১৯৮৫-৮৬ চনত

যেতিয়া আমি এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ আছিলো তেতিয়া
কলেজখন কৈশোৰ অৱস্থাত আছিল। কলেজখনৰ উন্নয়ন
আৰু আন্তঃগাঁঠনি নিৰ্মাণৰ বাবে কলেজৰ পৰিচালনা
সমিতি আৰু শিক্ষক সমাজে যি যেনেকৈ পাৰে পুঁজি
সংগ্ৰহৰ উপায় চিন্তা কৰিছিল। ধাৰাবাহিকভাৱে কেইবা
বছৰো এখন ভ্ৰাম্যমান নাটক আমন্ত্ৰণ কৰি প্ৰদৰ্শনৰ
ব্যৱস্থা কৰিছিল। তাৰ বাহিৰে টকাৰে আন্তঃগাঁঠনি উন্নয়নৰ
কাম হাতত লৈছিল। ১৯৮৬-৮৭ বৰ্ষত মই মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক আছিলো। তেতিয়া
আমি ছাত্ৰসকলেও কলেজখনৰ উন্নয়নৰ হাবিয়াস এটা
লৈ ব'হাগৰ সময়ছোৱাত ছাত্ৰ বন্ধুসকল লগ হৈ এটি বিহু
দল গঠন কৰি বৰহাট, সাপেখাটা আদি অঞ্চলত বিহু গাই
পুঁজি সংগ্ৰহৰ সামান্য প্ৰয়াস কৰিছিলো। আমাক সংগ

দিছিল লেখনিৰ আৰম্ভণিতে উল্লেখ কৰা ভবেন কাইয়ে। এতিয়াও মনত পৰে সেই দিনবোৰ। স্মৃতিবোৰ সোঁৱৰি ভাল লাগে। দুখো লাগে তেনেকৈ। দুখ এইকাৰণেই লাগে যে মোৰ সহপাঠী কেইবাজনো বন্ধু ইতিমধ্যে অকালতে এই সংসাৰৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। মোৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্যকালৰ আগৰজন অৰ্থাৎ ৮৫/৮৬ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদক লক্ষীনাথ বাইলুঙে অকালতে মৃত্যুবৰণ কৰিলে। তেনেকৈ আন এজন অন্তৰঙ্গ বন্ধু ফুলেশ্বৰ গগৈয়েও মেলানি মাগিলে অকালতে। তেওঁলোকৰ কলেজখনৰ প্ৰতি থকা আন্তৰিকতা সদায় মনত থাকিব। ১৯৮৫/৮৬ চনত মই একতা সভাৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক আছিলো। পিছে বিভিন্ন কাৰণত মোৰ কাৰ্যকালত মুখপত্ৰখন প্ৰকাশ কৰি উলিয়াব নোৱাৰিলো। পৰৱৰ্তী কাৰ্যকালত শ্ৰীমহেশ গদুকাই (বৰ্তমানৰ জ্যেষ্ঠ অধিবক্তা) আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্ব লৈ মুখপত্ৰখনি সুন্দৰকৈ ছপা কৰি উলিয়ায়। আমাৰ সময়ত কলেজখনৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, প্ৰবক্তা সকলোৰে ছাত্ৰ সমাজৰ লগত এখন ঘৰৰ দৰে সম্পৰ্ক আছিল। প্ৰতিটো দিনতে তেখেতসকলৰ পৰা লাভ কৰা উপদেশ, জ্ঞান, মৰম-চেনেহৰ ফলতে আমি এজন মানুহ হিচাবে চিনাকি দিবলৈ সক্ষম হৈছো।

চাওঁতে চাওঁতে কলেজখনে ৫০ টা বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰি সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি থ'লে। আমাৰ দিনৰ চেঙেলীয়া সোণাৰি কলেজ এতিয়া ভৰ যৌৱনা। সোণালী জয়ন্তীৰ এই সোণসেৰীয়া ক্ষণত সেই সময়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ মুখবোৰ চকুৰ আগেদি এখন এখনকৈ যেন পাৰ হৈ গৈছে। সাহিত্যৰ প্ৰতি মোৰ ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই এটা টান আছিল। কিবাকিবি দুই এটা লিখিছিলো, সেইবাবেই সেই সময়ৰ মোৰ কনিষ্ঠসকলে মৰমতে 'সাহিত্য দা' নাম দি মাতিছিল। বেয়া পোৱা নাছিলো। সেইয়াও এক মৰমেই আছিল। 'সাহিত্য দা' বুলি মতাসকলৰ ভিতৰত দিব্যাজ্যোতি কোঁৱৰ এতিয়াও কলেজতে আছে। কলেজৰ চতুৰ্থ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰী মিনেশ্বৰ কাই, কমল কাইৰ কথা কেনেকৈ পাহৰিম। সেইবোৰ যেন

আমাৰ জীৱন দস্তাবেজৰ একোখন স্মৃতি ভৰা পাত।

আৰু যে কিমান স্মৃতি কিমান আনন্দমুখৰ মুহূৰ্তৰ পৰিঘটনা আছে। সকলো বৰ্ণনা কৰা সম্ভৱ নহয়। লেখা দীঘল হোৱাৰ পৰা আঁতৰি চমুকৈ স্মৃতিখিনি দাঙি ধৰিলো।

এটা কবিতাৰে মোৰ এই লেখা সামৰিব খুজিছোঁ—

য'ৰ পৰা চেকুৰাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলো

মোৰ ইচ্ছাৰ তেজী ঘোঁৰা

আজি সেই পথাৰতে আমি

সমবেত হৈছোঁহি আটায়ে।

সকলোৰে চকুত ওলমি আছে

মাথোঁ এখন ছবি

এৰি অহা দিনৰ।

অ' এৰি অহা দিন

সোণালী সুদিন

আকৌ আহিবানে ঘূৰি।

বন্ধুত্ব, ভালপোৱা, মান-অভিমান

আৰু প্ৰতিযোগিতা

মিলি মিলি মিলি

সুন্দৰ হোৱা প্ৰতিটো দিন

আহঃ কিমান সুখৰ

এৰি অহা দিন।

সেইখনেই এই পথাৰ

য'ৰ পৰা চেকুৰাবলৈ

আৰম্ভ কৰিছিলো মোৰ

ইচ্ছাৰ তেজী ঘোঁৰা।

এতিয়া বুকুত বাজিছে মাথোঁ

খট্ খট্ খট্

ঘোঁৰাৰ খোজৰ শব্দ

বাকী সকলো নিতাল।

সোণালী জয়ন্তীৰ সকলো কাৰ্যসূচীৰ সফল কামনাৰে—

'জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়' □

ৰাতুল চেতিয়া ফুকন : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰাক্তন আলোচনী সম্পাদক (১৯৮৫-৮৬ বৰ্ষ) আৰু সাধাৰণ সম্পাদক (১৯৮৬-৮৭ বৰ্ষ)।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয় : স্মৃতি আৰু অনুপ্ৰেৰণা

ড° বশ্মিৰেখা ভূঞা

এসময়ৰ শিৱসাগৰ জিলাৰ মহকুমা চৰাইদেউ আৰু বৰ্তমান নৱগঠিত চৰাইদেউ জিলাৰ এখন উল্লেখযোগ্য উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত অঞ্চলটোৰ কেইজনমান শিক্ষানুৰাগী ব্যক্তিৰ উদ্যোগত প্ৰতিষ্ঠিত মহাবিদ্যালয়খনে ২০২০ চনত ‘সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ’ অতিক্ৰম কৰিছে। কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাত শিক্ষা প্ৰদান কৰি অহা অনুষ্ঠানখনে বিগত ৫০ বছৰে সোণাৰি আৰু ইয়াৰ চৌপাশৰ বৃহত্তৰ অঞ্চলৰ বাসিন্দাসকলৰ শৈক্ষিক আৰু বৌদ্ধিক চাহিদা পূৰণ কৰি আহিছে। সোণাৰি অঞ্চলৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ অন্তৰত এই মহাবিদ্যালয়খনে এক সুকীয়া স্থান অধিকাৰ কৰি আছে।

জন্মসূত্ৰে সোণাৰিৰ বাসিন্দা হোৱাৰ বাবে সৰুৰে পৰাই মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত এক নিবিড় সম্পৰ্ক গঢ় লৈ উঠিছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ কাষতে লাগি আছে সোণাৰি ৰাজহুৱা খেল পথাৰখন। নিচেই কম বয়সৰে পৰাই মহাবিদ্যালয় আৰু ৰাজহুৱা খেলপথাৰত আয়োজন কৰা বিভিন্ন অনুষ্ঠান আৰু প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশ গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে মা-দেউতাৰ লগত যোৱাৰ কথা মনলৈ আহিছে। বিশেষকৈ প্ৰতিবছৰে গণতন্ত্ৰ আৰু স্বাধীনতা দিৱসত আমি বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত লৈ অনুষ্ঠান উপভোগ কৰাৰ স্মৃতি আজিও সজীৱ হৈ আছে। মহাবিদ্যালয়ৰ বৃহৎ প্ৰেক্ষাগৃহটোত আয়োজিত সভা-সমিতি, নৃত্য-গীত আদিৰ অনুষ্ঠানবোৰো আমাৰ বাবে অন্যতম আকৰ্ষণ আছিল। মায়ে মোক কৈছিল, ‘দেখিছা এইখন ইমান ডাঙৰ বিদ্যালয়। ডাঙৰ হৈ ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰিলেহে ইয়াত পঢ়িবলৈ পাবা’। এনেদৰে ‘মহাবিদ্যালয়’ মানে কি নুবুজা বয়সৰ পৰাই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগত এক আত্মীয়তা গঢ়ি উঠিছিল।

২০০৬ চন। সেই বছৰতে মই সোণাৰিৰ ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈছিলোঁ। অসমৰ ভিতৰতে স্থান লাভ কৰি উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ বাবে বহু শুভাকাঙ্ক্ষীয়ে মই দেশৰ ‘নামজ্বলা’ মহাবিদ্যালয়

এখনত নামভৰ্তি কৰাটো বিচাৰিছিল। কিন্তু আমি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়তে ইতিহাস বিভাগত স্নাতক শ্ৰেণীত নামভৰ্তি কৰাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিলোঁ। আজিৰ পৰা প্ৰায় ১৪ বছৰ পূৰ্বৰ সেই দিনটোলৈ উভতি চাই অনুভৱ কৰিছো যে সেই সিদ্ধান্ত নিশ্চয় শুদ্ধ আছিল। সেই সময়খিনিত মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ পদৰ গুৰু দায়িত্ব বহন কৰিছিল ড° ৰাজেন তামুলীদেৱে। তেখেতৰ সুদৃঢ় নেতৃত্বত শিক্ষানুষ্ঠানখনে এক নতুন গতি লাভ কৰিছিল। অধ্যক্ষৰ দৰে ইমান ব্যস্ততাপূৰ্ণ পদৱীত থাকিও পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিষয়ৰ তামুলী ছাৰে পুৰা ৯ বজাৰ পৰা নিয়মীয়া শ্ৰেণীসমূহ আৰম্ভ হোৱালৈকে সময়খিনিত আমাক প্ৰেক্ষাগৃহটোত ইংৰাজী পঢ়াইছিল। গুৰুগুৰু ব্যক্তিজনো বৰ সলসলীয়াকৈ ইংৰাজীৰ ব্যাকৰণ আৰু পাঠসমূহ দাঙি ধৰাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল বৰকৈ উপকৃত হৈছিল। এনেদৰে পুৰাৰ সময়খিনিৰ উচিত ব্যৱহাৰেৰে দিনটো বৰ সুন্দৰকৈ আৰম্ভ হৈছিল। তেখেতে লগত এটা কিতাপৰ বেগ ৰাখিছিল। মাজে-সময়ে তাৰ পৰা উলিয়াই এখন-দুখনকৈ কিতাপ পঢ়িবলৈ দিছিল। লগ পালেই আমাক ছাৰে পঢ়া-শুনাৰ অগ্ৰগতিৰ খবৰ লৈছিল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উন্নতিৰ বাবে সদাব্যস্ত, আন্তৰিকতাপূৰ্ণ ব্যৱহাৰেৰে পিতৃসম তামুলী ছাৰ মোৰ বাবে সদায় এজন আদৰ্শ ব্যক্তি হৈ ৰ’ব।

ইতিহাস বিভাগৰ ছাত্ৰী হোৱাৰ বাবে বিভাগৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগত এক প্ৰগাঢ় আত্মীয়তা গঢ়ি উঠিছিল। শ্ৰদ্ধাৰ মানিক গগৈ ছাৰ তেতিয়া ইতিহাস বিভাগৰ বিভাগীয় মুৰব্বী আছিল। অভিজ্ঞ শিক্ষকজনে প্ৰতিদিনে প্ৰস্তুত কৰি অনা পাঠসমূহ অতি নিখুঁতভাৱে আমাৰ আগত দাঙি ধৰিছিল। পাঠ্যক্ৰমৰ বাহিৰেও তেখেতে আমাক ইতিহাস সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন গ্ৰন্থ পঢ়িবলৈ দিছিল। ছাৰ যেন বহু ন-পুৰণি গ্ৰন্থৰ এক ভঁৰাল আছিল। তেখেতৰ বাবেই অসমৰ ইতিহাসৰ বহু বিৰল মূল্যবান গ্ৰন্থসমূহ পঢ়াৰ সুযোগ পাইছিলোঁ। এই আগতীয়া অধ্যয়নে পৰৱৰ্তী সময়ত বিশ্ববিদ্যালয়ত স্নাতকোত্তৰ পৰ্যায়ত বৰ সহায় কৰিছিল। সময়নিষ্ঠা আছিল তেখেতৰ ব্যক্তিত্বৰ

এটা আকৰ্ষণীয় দিশ। সময় অনুসৰি হাতত কিতাপ লৈ খৰ খোজেৰে ছাৰ শ্ৰেণীকোঠালৈ সোমাই অহাৰ দৃশ্যটো আজিও মানসপটত ভাঁহি উঠে। বিভাগৰ আন তিনিজন শিক্ষাগুৰু শ্ৰদ্ধাৰ গিৰীণ গগৈ ছাৰ, সুশীল চুড়ী ছাৰ আৰু দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ ছাৰৰ লগত আমাৰ বৰ মধুৰ সম্পৰ্ক আছিল। পাঠদানৰ লগতে তেওঁলোকে প্ৰদান কৰা মূল্যবান দিহা-পৰামৰ্শসমূহক সাৰথি হিচাপে লৈ জীৱনৰ বাট বুলিছোঁ।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা অধিক হোৱাৰ বাবে সাধাৰণ বিষয়ৰ শ্ৰেণীসমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহতে হৈছিল। এনেদৰে এটা প্ৰকাণ্ড কক্ষত বৃজন সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দীঘলীয়া সময়ৰ বাবে সন্মোহিত কৰি ৰাখি পাঠদান কৰাটো যে কিমান প্ৰত্যাহ্বানমূলক আছিল, সেই কথা আজি নিজে শিক্ষকৰ স্থানত উপনীত হৈ মৰ্মে মৰ্মে উপলব্ধি কৰো। শিক্ষাগুৰুসকলে অশেষ শ্ৰম আৰু ধৈৰ্যৰে বিষয়সমূহৰ ওপৰত জ্ঞান প্ৰদান কৰি আমাক দীপ্তিমান কৰাৰ বাবে তেওঁলোকৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। শ্ৰেণীকোঠাৰ বাহিৰতো শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগত আমাৰ সম্পৰ্ক বৰ মধুৰ আছিল। ২০০৯ চনত স্নাতক চূড়ান্ত শাখাৰ ফলাফলত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত ইতিহাস বিভাগত মই প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান লাভ কৰি উত্তীৰ্ণ হোৱাত তেওঁলোক সকলোৰে মাজত উছাহৰ যেন অন্ত নাছিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিজনৰে আশাভাৱা নয়ন

আৰু প্ৰত্যয়ভাৱা শুভাশিসে জীৱনৰ পৰৱৰ্তী সময়খিনি বাট বুলিবলৈ সাহস আৰু প্ৰেৰণা যোগাই আহিছে।

বিগত ৫০ টা বছৰে বহুল সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি বিশ্বৰ বিভিন্ন স্থানত কৰ্মৰত হৈ আছে। জীৱনৰ অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু মধুময় কালছোৱা অতিবাহিত কৰা শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ প্ৰতি আমাৰ প্ৰতিজন প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য অৱশ্যেই আছে। প্ৰান্তীয় ৰাজ্য হিচাপে অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ কিছুমান সীমাৰদ্ধতা অৱধাৰিতভাৱে দৃষ্টিগোচৰ হয়। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। বিশ্বৰ আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত প্ৰাক্তন ছাত্ৰৰ গোট (Alumni Unit) গঠন কৰি শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ উন্নয়নৰ বাবে বিভিন্ন কাৰ্যপন্থা হাতত লোৱা দেখা যায়। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কৰ্মক্ষেত্ৰত নিয়োজিত নানা অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল এনে গোট গঠন কৰি সময়ে সময়ে মিলিত হৈ কাৰ্যব্যৱস্থা হাতত লোৱাৰ অৱকাশ আছে। মহাবিদ্যালয়খনৰ সম্পদ বৃদ্ধি, বিশেষকৈ গ্ৰন্থাগাৰ উন্নয়নৰ বাবে পুঁজি গঠন অথবা গ্ৰন্থ সংগ্ৰহৰ দৰে আঁচনি প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে হাতত ল'ব পাৰিব বুলি আমি আশাবাদী। সদৌ শেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিগৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীৰ সুস্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘায়ু প্ৰাৰ্থনা কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ। □

ড° ৰশ্মিৰেখা ভূঞা : প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, ইতিহাস বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। তেওঁ ২০০৯ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক পৰীক্ষাত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান প্ৰাপক। বৰ্তমান ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ইতিহাস বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

কাব্যশ্ৰী দিহিঙ্গীয়া

বাট এটাৰ শেষত বৈ যাত্ৰাৰ অনন্য অভিজ্ঞতা সুঁৱৰি নিজকে পাহৰাই পেলাব পাৰি। জীৱনৰ গতিপথ তেনেই একা-বেঁকা, খলা-বমা। হেন্দোলনি খাই খাই আগবাঢ়োতে কোনোবা ডোখৰ ঠাই ইমানেই ভাল লাগে যে আজীৱন তাতে থাকি সময়বোৰ উপভোগ কৰিবলৈ মন যায়।

মোৰ জীৱনৰ গতিপথত তেনে এক অফুৰন্ত

সুখৰ সুখা বুলি দাবী কৰিব পৰা সময় যদি আছে, সেয়া নিঃসন্দেহে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত কটোৱা সোণোৱালী দিনবোৰ।

সোণাৰি কলেজৰ সোণোৱালী অতীত ৰোমন্থন কৰোতে বহু কথাই মনত দোলা দিছে।

২০০১ চনৰ জুলাই মাহত যেতিয়া সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিবলৈ আহিছিলো; তেতিয়া

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ৩০৩।

চিনাকিপৰ্বত জ্যেষ্ঠ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সুধিছিল যে তুমি কলেজৰ কাৰণে কি দি থৈ যাব খুজিবা। উত্তৰত মই দৃঢ়তাৰে কৈছিলোঁ- “এটা ভাল ৰিজাল্ট”। পিছে যিমান গৰ্বেৰে এটা ভাল ৰিজাল্ট উপহাৰ দিম বুলি ফিটাহি মাৰি কৈছিলোঁ, সেয়া পিছে দিব নোৱাৰিলোঁ। কিন্তু মনত এটা জেদ সদায়েই আছিল কিবা এটা কৰাৰ, মোৰ মা-দেউতা, মোৰ স্কুল-কলেজ, মোৰ সমাজখনক, নতুন প্ৰজন্মক উৎসাহিত কৰাৰ।

সোণাৰি কলেজত মোৰ সন্মানীয় বিষয় আছিল “ৰাজনীতি বিজ্ঞান”। শ্ৰদ্ধাৰ গণেশ বৰুৱা ছাৰ আৰু শ্ৰদ্ধাৰ বিনোদ ৰাজখনিকৰ ছাৰৰ পৰা ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ যি শিক্ষা লাভ কৰিছিলোঁ সেয়া পৰৱৰ্তী সময়ত মোৰ কাৰণে পথ প্ৰদৰ্শক হৈ ৰৈছিল।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতক শিক্ষা সামৰি মই গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত Dispur Law College ৰ পৰা আইনৰ শিক্ষা লওঁ। ইয়াৰ পিছত গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ অধিবক্তা হিচাবে কৰ্ম জীৱন আৰম্ভ কৰোঁ। যদিও উচ্চ ন্যায়ালয়ত ওকালতি কৰা আৰম্ভ কৰিছিলো কিন্তু প্ৰশাসনীয় সেৱাৰ প্ৰতিহে মোৰ ধাউতি বেছিকৈ আছিল।

এইখিনিতে মই এটা কথা উনুকিয়াব বিচাৰোঁ যে স্নাতক পৰ্যায়লৈকে মোৰ শিক্ষাৰ মাধ্যম আছিল অসমীয়া। সোণাৰি কলেজৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লৈ Dispur Law College ত নামভৰ্তি কৰাৰ পিছৰ পৰাহে মোৰ শিক্ষাৰ মাধ্যম ইংৰাজী হৈছিল। যদিও মই অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত পঢ়া-শুনা কৰিছিলো, তথাপি ইংৰাজী ভাষাটো শুদ্ধকৈ শিকাৰ ক্ষেত্ৰত মই সৰুৰে পৰা চেষ্টা কৰিছিলো। তিনিবছৰীয়া আইনৰ শিক্ষাৰ সময়খিনিত মই সদায়েই লগত এখন Dictionary আৰু Grammer ৰ কিতাপ ৰাখিছিলো আৰু নিজৰ ভুলবোৰ শুধৰাই নিজকে যিমান পাৰি সক্ষম কৰি তুলিবলৈ যত্ন কৰিছিলো।

যদিও প্ৰশাসনিক বিষয়া হোৱাৰ সপোন মোৰ সৰুৰে পৰাই আছিল, অৱশ্যে সেই সপোনক বাস্তৱায়িত কৰাৰ চেষ্টা আৰম্ভ হৈছিল বহু পলমকৈ। তাৰ মূল কাৰণ আছিল প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা এটাত অৱতীৰ্ণ হ’বলৈ হ’লে কেনেদৰে আগবাঢ়িব লাগে সেই বিষয়ে প্ৰয়োজনীয় সম্যক জ্ঞানৰ অভাৱ।

প্ৰশাসনিক পৰীক্ষাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাই থকাৰ সময়ছোৱাতেই ২০১১ চনত মই বিবাহপাশত অৱদ্ধ হওঁ

আৰু তাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত ২০১৩ চনত মই এটি পুত্ৰ সন্তানৰ মাতৃ হওঁ। ঘৰুৱা দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ যাওঁতে যিখিনি সময় নিজক দিব লাগিছিল সেয়া মই ঠিকমতে দিব পৰা নাছিলোঁ। কিন্তু মনত থকা অদম্য ইচ্ছা শক্তিৰ বাবে কোনো ধৰণৰ Coaching Classত নামভৰ্তি নকৰাকৈ সম্পূৰ্ণ নিজস্ব উদ্যমত এই পৰীক্ষাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাইছিলোঁ। মোৰ বাবে সন্তানক ঘৰত অকলে এৰি Coaching Class কৰিবলৈ যোৱাটো কোনোপধ্যে সম্ভৱো নাছিল। মই অন্তৰৰ পৰা বিশ্বাস কৰিছিলোঁ যে পৰিস্থিতি যিমনেই প্ৰতিকূল নহওক কিয় মনত একাগ্ৰতা, দৃঢ়তা, প্ৰচণ্ড ইচ্ছাশক্তি আৰু আত্মবিশ্বাস থাকিলে সফলতা নিশ্চিত। সাফল্য মানুহৰ জীৱনলৈ সৌভাগ্যক্ৰমে নাহে। সফলতা লাভ কৰিবৰ বাবে প্ৰয়োজন কঠোৰ পৰিশ্ৰম, অধ্যয়ন, আত্মবিশ্বাস, ধৈৰ্য আৰু ত্যাগৰ। মই চাৰিবাৰকৈ অসম অসামৰিক সেৱাৰ পৰীক্ষাত বিফল হোৱাৰ পিছতো একমাত্ৰ নিজৰ দৃঢ়তা, আত্মবিশ্বাস আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ বলতেই পঞ্চম বাৰত সফল হ’বলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

অসম অসামৰিক সেৱাত বাচনি লাভ কৰিবৰ বাবে পৰীক্ষাৰ্থী এজনে প্ৰাৰম্ভিক পৰীক্ষা, মূল পৰীক্ষা আৰু মৌখিক পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ’ব লাগিব। প্ৰতিটো পৰ্যায়ই খুব গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু ই প্ৰাৰ্থী এগৰাকীৰ বৌদ্ধিক, মানসিক শক্তি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, কাম কৰাৰ প্ৰৱণতা আদি প্ৰতিটো দিশেই চালি-জাৰি চায়। সেয়েহে এই পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্যতা পাবলৈ হ’লে যথেষ্ট অধ্যয়ন, কঠোৰ পৰিশ্ৰম, ধৈৰ্য আৰু আত্মপ্ৰত্যয়ৰ প্ৰয়োজন। প্ৰতিটো বিষয়ক পুংখানুপুংখভাৱে আয়ত্ব কৰাৰ উপৰিও Time Managementৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিব লাগিব। নহ’লে নিৰ্দ্ধাৰিত সময়ত সকলো বা প্ৰয়োজনীয় প্ৰশ্নখিনিৰ উত্তৰ লিখাটো সম্ভৱ হৈ নুঠিবও পাৰে। সেয়েহে ঘৰত লিখা অভ্যাস কৰাটো খুবই জৰুৰী। লিখিত পৰীক্ষাৰ লগতে সমসাময়িকভাৱে মৌখিক পৰীক্ষাৰ বাবেও নিজকে প্ৰস্তুত কৰি তুলিব লাগে।

এতিয়া বিশ্বায়নৰ যুগ। গোটেই পৃথিৱীখনেই আমাৰ হাতৰ মুঠিত। সকলোৰ হাতে হাতে স্মাৰ্টফোন। পঢ়াৰ বহুতো সমল আমাৰ ফোনতেই উপলব্ধ। সেয়েহে নিজৰ ভৌগোলিক বা আৰ্থিক স্থিতিক দোষ দি জীৱনত কোনো ধৰণৰ সুযোগ নাপালো বুলি হামৰাও কাঢ়ি লাভ নাই। আপত্তি সেইসকলেহে কৰে যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য স্থিৰ নহয় আৰু যি কষ্ট কৰিবলৈ উন্মুখ নহয়। মোৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা অনুভৱ কৰিছোঁ যে কাম কৰাৰ হেঁপাহ

থাকিলে আমি সকলো কামেই কৰিব পাৰোঁ। সেয়েহে অনুজসকললৈ মোৰ অনুৰোধ- আপোনালোকে সদায়েই সপোন দেখি যাওক, সেই সপোনৰ পম খেদি অনন্ত শক্তিতে কাম কৰি যাওক। বাটত লাগিলে যিমনেই বাধা নাহক কিয়, তাৰ সৈতে আজীৱন মোকাবিলা কৰিবলৈ

মনস্থ কৰি লওক। দেখিব যে পলমকৈ হ'লেও আপুনি লক্ষ্যত উপনীত হ'বই আৰু নিজৰ সপোন পূৰণ কৰাৰ যি আনন্দ; সেই সুখ, সেই প্ৰাপ্তি, সেই হাঁহি আন কাৰো সৈতে তুলনা নহয়। □

কাব্যশ্ৰী দিহিঙ্গীয়া : প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। অসম লোক সেৱা পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ বৰ্তমান কাৰ্বি আংলঙৰ ডিফুত নিৰ্বাচনী বিষয়া হিচাপে কৰ্মৰত।

মোৰ স্মৃতিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

ৰাজেশ মণ্ডল

‘সোণাৰি মহাবিদ্যালয়’, নামটো শুনিলেই যেন মনত এক আলোড়নৰ সৃষ্টি হয়। চৰাইদেউ জিলাৰ সোণাৰি নগৰস্থিত এই মহাবিদ্যালয়খনে প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰা কলা আৰু বিজ্ঞানৰ দিশত মানৱ সম্পদ নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত অগ্ৰণী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে মই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰোঁ আৰু ইয়াৰ পৰাই মই স্নাতক ডিগ্ৰীও লাভ কৰিলোঁ। এই মহাবিদ্যালয়ত কটোৱা এই পাঁচটি বছৰ মোৰ জীৱনৰ এক সোণালী স্মৃতি। পঢ়ি থকাৰ সময়ত এই মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে জড়িত বহুতো ঘটনাই আজিও মোৰ মন পুলকিত কৰি ৰাখে।

কলেজৰ প্ৰথমটো দিন সাঁচাকৈ মোৰ খুব ভয় লাগিছিল। কিয়নো উক্তদিনা কলেজত নবাগত সকলৰ সৈতে পুৰণি ছাত্ৰৰ চিনাকি পৰ্ব চলিছিল। খুব কম কথা কোৱাৰ অভ্যাস হেতুকে সেইদিনা কলেজলৈ যাবলৈ মন কৰা নাছিলোঁ। তথাপিহে লাহে লাহে কলেজলৈ বুলি ওলালোঁ। কলেজৰ চৌহদৰ ভিতৰলৈ যিহেতু জ্যেষ্ঠ দাদা এজনৰ লগত সোমাইছিলো গতিকে কোনোও একো সোধা নাছিল। দাদাজনে মোক কলেজৰ শ্ৰেণীৰ সময় সূচী (class routine) লিখা বৰ্ডখনৰ ওচৰলৈ লৈ গৈ বিষয়ৰ সময়সূচী সমূহ লিখি ল'বলৈ ক'লে। Routineখন দেখি মই একো ধৰিবই নোৱাৰিলোঁ। মই Routineখন চাই অবাৰ হ'লোঁ। কিয়নো আমি স্কুলত কেৱল এটা শ্ৰেণী কোঠাতেই গোটেই বছৰ শেষ কৰিছিলো। কিন্তু কলেজৰ

প্ৰতিটো বিষয়ৰে পাঠদান বেলেগ বেলেগ শ্ৰেণী কোঠাত হয়। মই সাঁচাকৈ Routineখন দেখি আচৰিত হৈছিলো। সেয়ে দাদাজনক ক'লো যে মই কিন্তু একো বুজিবই পৰা নাই। আপুনি মোক শ্ৰেণী কোঠাত বহুৱাই থৈ আহিব। কথামতে দাদাজনে মোক শ্ৰেণী কোঠাত বহুৱাই থৈ আহিছিল। যিহেতু কলেজৰ প্ৰথমটো দিন মই সময়ৰ আগতেই কলেজত উপস্থিত হৈছিলো। ক্লাছত কাকো চিনি পোৱা নাই, ক'ত বহোঁ কি কৰোঁ একো বুজি পোৱা নাছিলো। তথাপিহে শেষৰ ফালে থকা বেঞ্চ এখনত বহিলোঁ। তেনেতে Seniorৰ এটা গোট ক্লাছৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহি সন্মুখৰ বেঞ্চৰ কিছুমান ল'ৰা-ছোৱালীক কিবা সুধি আছিল। মোৰ সিহঁতক দেখি বৰ ভয় লাগিছিল। তেনেতে শ্ৰেণী কোঠাৰ ভিতৰলৈ শিক্ষক এজন সোমাই আহিল। ছাৰে আহি নিজৰ পৰিচয় দিলে। বেছ হাঁহিমুখীয়া ছাৰজন আছিল ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ ড° ৰাণা কোঁৱৰ ছাৰ। প্ৰথম দিনাই তেওঁৰ কথাই যেন বিজ্ঞান অধ্যয়নৰ প্ৰতি থকা মোৰ দুৰ্বাৰ হেঁপাহক আৰু অধিক কৰি তুলিছিল। এনেকৈ এটাৰ পিছত আনটোকৈ কলেজৰ ক্লাছসমূহ শেষ হ'ল। লাহে লাহে কলেজৰ দিনসমূহ পাৰ হ'বলৈ ধৰিলে। সময়ৰ লগে লগে বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপকসকলৰ লগত গুৰু-শিষ্যৰ এনাজৰীৰে বান্ধ খাই পৰিলো। বীনা বাইদেউৰ ক্লাছ, পল্টু পাল ছাৰৰ ধেমেলীয়া ক্লাছবোৰৰ প্ৰতি মোৰ আকৰ্ষণ বাঢ়ি আহিছিল।

সাঁচাকৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শিক্ষক-

শিক্ষয়িত্ৰীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৰ্বাংগীণ বিকাশ তথা উন্নত ভৱিষ্যত গঠনত যথেষ্ট অৱদান আগবঢ়ায়। তেওঁলোকৰ কৰ্মই আমাক জীৱনত আগবাঢ়ি যোৱাত যথেষ্ট উৎসাহিত কৰিছিল। যদিও মই বিজ্ঞান শাখাৰ আছিলো তথাপিহে কলা শাখাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে মোক বহু ভাল পৰামৰ্শ দিছিল। অসমীয়া বিভাগৰ ৰীতা দত্ত বাইদেউ আৰু ৰঘুনাথ ছাৰৰ ক্লাছবোৰ বৰ আমোদজনক আছিল। তেওঁলোকে কিবা গল্প পঢ়ালে সঁচাকৈ আমি গল্পৰ অন্তৰ্ভাগত সোমাই পৰিছিলো। আমি পঢ়োতে আমাৰ কলেজৰ অধ্যক্ষ আছিল ড° ৰতিপ্ৰভা বাইদেউ। বাইদেউৰ হয়তো অৱসৰ গ্ৰহণৰ সময় হৈছিল। তেওঁৰ অৱসৰ গ্ৰহণৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ নতুন অধ্যক্ষ হিচাপে নিযুক্তি লাভ কৰিছিল ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰে। তেওঁৰ আগমনে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপেই সলাই পেলাইছিল। ছাৰ পঢ়া-শুনা আৰু নিয়মানুৱৰ্তিতাৰ ক্ষেত্ৰত বৰ কঠোৰ আছিল। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত যোগদান কৰাৰ আগতে ছাৰ খেমাজি মহাবিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ বিভাগীয় মুৰব্বী আছিল। তেওঁ ব্যস্ততাৰ মাজতো আমাক পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ পাঠদান কৰিছিল। ছাৰলৈ আমি বহুত ভয় কৰিছিলো। এদিন পুৱাই কলেজলৈ অহাৰ সময়তে কলেজৰ চৌহদৰ ভিতৰত বাটতে থিয় হৈ ম'বাইল চেক কৰিছিল। ছাৰক দেখি যেন ভৰি দুখন কঁপাৰ উপক্ৰম হ'ল। কি কৰো কোনফালে যাওঁ একো ধৰিব পৰা নাই। যিহেতু কলেজৰ গেটখন বন্ধ আৰু মুখ্য দ্বাৰৰ সন্মুখত CCTV কেমেৰা লগোৱা আছে ঘূৰি যাবও নোৱাৰোঁ। লাহে লাহে আগবাঢ়ি গ'লো, কাষত ছাৰ আছে আৰু মোৰ বেগৰ ভিতৰত ম'বাইল। কি হ'ব এতিয়া কিন্তু ছাৰে কেৱল পকেট কেইটা চাই যাবলৈ দিলে। Thank God! বাচি গ'লো। এনেকৈয়ে সৰু বৰ ঘটনাৰ মাজেৰে দিনবোৰ পাৰ হ'বলৈ ধৰিলে। Theory, practical, exam ইত্যাদিৰ মাজেৰে উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ দুটা বছৰ পাৰ হৈ গ'ল।

১৪/০৫/২০০৮ তাৰিখ আমাৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ফলাফল ঘোষণা কৰাৰ দিন। বেলেগৰ দৰে মোৰ মনতো বহুত কোলাহল আৰু চিন্তাৰে ভৰপূৰ হৈ আছিল। হঠাৎ পল্টু পাল ছাৰে মোক সুধিলে— 'তোৰ ৰিজাল্ট কি হ'ল?' মই ছাৰ গম পোৱাই নাই বুলি ক'লো। ছাৰে মোৰ ৰিজাল্ট কম্পিউটাৰত চাই দিলে। মই পদাৰ্থ বিজ্ঞানত লেটাৰ নম্বৰ সহ প্ৰথম বিভাগত উৰ্ত্তীণ হৈছিলো। ৰিজাল্ট পোৱাৰ লগে লগে মই Teacher's Common

Roomৰ ফালে গ'লো। ৰীনা বাইদেৱে মোক দেখি সুধিলে, 'তোমালৈ বাট চাই আছিলো, কি ৰিজাল্ট তোমাৰ?' মই ক'লো— 'বাইদেউ প্ৰথম বিভাগ আৰু পদাৰ্থ বিজ্ঞানত লেটাৰ নম্বৰ পালোঁ।' খবৰটো পাই বাইদেউৰ মুখত হাঁহি দেখিলোঁ। মনত কিবা এটা ভাল লাগিল যে তেওঁলোকৰ কষ্টৰ কিবা ভাল ফল এটা যেন দিব পাৰিলো। সঁচাকৈ এইসকল শিক্ষকৰ অৱদানে মোৰ জীৱন উন্নত কৰাত যথেষ্ট সহায় কৰিছে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ শেষ কৰাৰ পিছত এই মহাবিদ্যালয়তে মই পদাৰ্থ বিজ্ঞানত স্নাতক শ্ৰেণীত নামভৰ্তি কৰিছিলোঁ। কিন্তু বিশেষ অসুবিধাৰ বাবে মই পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ পৰা ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগলৈ স্থানান্তৰিত হৈছিলো। লাহে লাহে কলেজ আৰু বিভাগটো মোৰ দ্বিতীয় ঘৰ হৈ পৰিল। বিভাগীয় শিক্ষকৰ আপ্ৰাণ চেপ্তা আৰু কষ্টই মোক ৰসায়ন বিজ্ঞানৰ প্ৰতিটো বিষয়ৰ ওপৰত তথ্যগত জ্ঞান আহৰণ কৰিবলৈ সক্ষম কৰাইছিল। আমাৰ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ পিছফালে থকা তেতেলী গছজোপাৰ তলত বহি আড্ডা মৰা, বগৰী খোৱা, ক্লাছ নথকা সময়ত লগৰ সমনীয়াৰ লগত কটোৱা প্ৰতিটো মুহূৰ্ত যেন এক অবিস্মৰণীয় স্মৃতি!

সময়বোৰ বাগৰি যোৱাৰ লগে লগে মইও যেন পঢ়া-শুনাত অলপ বেছিকৈ ব্যস্ত হৈ পৰিলোঁ। এইদৰেই বিভাগীয় শিক্ষকসকলৰ সহায় আৰু সহযোগৰ মাজেৰে মই স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰিলোঁ। স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পিছত উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে মই তেজপুৰ কেন্দ্ৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰোঁ। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি সদায়ে মোৰ মনত আন্তৰিকতাৰ ভাৱ আছিল। সেইবাবে যেতিয়াই সুযোগ পাপোঁ, ঘৰলৈ আহিলে এপাক হ'লেও কলেজলৈ গৈ ছাৰসকলৰ পৰা বিভিন্ন দিশত দিহা-পৰামৰ্শ লৈছিলো। সৰুৰে পৰা মোৰ মনত শিক্ষক হোৱাৰ এক প্ৰবল হেঁপাহ আছিল। গতিকে কলেজলৈ আহিলে বিভাগীয় মুৰব্বী অধ্যাপকৰ অনুমতি লৈ স্নাতক শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পাঠদান কৰিছিলো। ২০১৪ চনত তেজপুৰ কেন্দ্ৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰি সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগত ঠিকান্তিক শিক্ষক হিচাপে যোগদান কৰোঁ আৰু প্ৰায় ১ বছৰ ৬ মাহ এই কৰ্মতেই নিয়োজিত হৈ আছিলো। এইখন মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণৰ পৰা আৰম্ভ কৰি শিক্ষাদানৰ এই সময়খিনিয়ে মোক প্ৰতিষ্ঠিত কৰিবলৈ যথেষ্ট

উৎসাহ যোগাইছিল। অৱশেষত শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু আৰু
মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন কৰ্মচাৰীলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিত্তে। মোৰ
সহপাঠী, অগ্ৰজ আৰু অনুজসকলে মৰম আৰু ভালপোৱা

যাচিছে। আৰু কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰা কলেজীয়া জীৱনৰ
মধুৰ স্মৃতিবোৰ, অনুভৱবোৰ চিৰদিন হৃদয়ত সাঁচি ৰখাৰ
প্ৰতিশ্ৰুতিৰে আজিলৈ ইমানতে সামৰিছে। □

ৰাজেশ মণ্ডল : প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। বৰ্তমান সহকাৰী অধ্যাপক আৰু মুৰব্বী,
ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ, পণ্ডিত দীনদয়াল উপাধ্যায় আদৰ্শ মহাবিদ্যালয়, বিহালী, বিশ্বনাথ।

মোৰ অনুভৱেৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

মিনু কুমাৰী বৰগোহাঁই

লেখনিৰ আৰম্ভণিতেই মোৰ মানসপটত
কলেজীয়া জীৱনৰ লুকাভাকু খেলা স্মৃতিবোৰ ৰোমন্থন
কৰি দুআষাৰমান লিখিবলৈ সামান্য প্ৰয়াস কৰিছোঁ। সুদীৰ্ঘ
পঞ্চাশৰ দেওনা অতিক্ৰম কৰি একাৱন বছৰৰ পিছত
সাংসাৰিক পাকচক্ৰত পৰি বহু কথা পাহৰণিৰ গৰ্ভত
লীন হ'ল। তদুপৰি শাৰীৰিক আৰু মানসিকভাৱেও দুৰ্বল
হৈ পৰিছোঁ। তথাপিও মনলৈ অহা কিছু কথা সুঁৱৰি জনা
নজনাকৈ জীৱনৰ বিয়লি বেলাত লিখাৰ চেষ্টা কৰিছোঁহে
মাথো। লিখা-মেলাত পৈণত নোহোৱা আৰু অভ্যাস
নথকাৰ বাবে বহুতো ভুল ভ্ৰান্তি হ'ব পাৰে।

সৌ সিদিনাখন যেন লাগিছে সোণাৰি কলেজৰ
প্ৰতিষ্ঠাৰ দিনটো। ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট। চাওঁতে চাওঁতে
চকুৰ পচাৰতে একাৱন বছৰ অতিক্ৰম কৰি বাৱন বছৰত
ভৰি দিলেহি। সেই সময়ত সোণাৰি চহৰখন একেবাৰেই
সৰু আছিল। উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান হিচাবে কেৱল ভগৱতী
প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী বিদ্যালয়খনেই আছিল। উচ্চ শিক্ষাৰ
বাবে বিভিন্ন ঠাইলৈ অধ্যয়ন কৰিবলৈ যাব লগা হৈছিল।
পঢ়োৱাৰ সামৰ্থ্য নথকাৰ বাবে বহুত ল'ৰা-ছোৱালীয়ে
কলেজীয়া জীৱনৰ কথা ভাবিবই পৰা নাছিল। চহৰখনৰ
কিছু সংখ্যক গুণী, জ্ঞানী ব্যক্তিয়ে উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে
এখন মহাবিদ্যালয়ৰ কথা বাৰুকৈয়ে অনুভৱ কৰিছিল।
সেইসকল ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাতেই আৰু অদম্য সাহসৰ বাবেই
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খন গঢ় লৈ উঠিছিল। তেখেতসকল
চিৰনমস্য ব্যক্তি। সেয়েহে তেখেতসকলে শিক্ষাৰ্থী বিচাৰি

ঘৰে ঘৰে যাব লগা হৈছিল। ময়ো সেই বছৰ মেট্ৰিক পাছ
কৰিছিলোঁ। আৰ্থিক অৱস্থা শোচনীয় হোৱাৰ বাবে পঢ়াৰ
কথা চিন্তা কৰিব পৰা নাছিলোঁ। হঠাৎ এদিন প্ৰয়াত শ্ৰদ্ধাৰ
গদা চুতীয়া ছাৰ আৰু দুজনমান ব্যক্তি আমাৰ ঘৰত উপস্থিত
হ'ল দেউতাক সোণাৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ কথা
কৈছিল আৰু মোক মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰি দিবলৈ
অনুবোধ কৰিছিল। মোৰ নিচিনাকৈ শিক্ষাৰ্থী বিচাৰি প্ৰায়
৯০ (নব্বৈ) ৰ ওপৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা
কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। পিছলৈ অৱশ্যে ৮২ (বিৰাশী)
জনমানহে থাকিল। তাহানি বৃটিছৰ দিনৰ জিমখানা
ফিল্ডৰ উত্তৰফালে থকা ক্লাব ঘৰটোৱেই আছিল আমাৰ
মহাবিদ্যালয়। বিশেষসূত্ৰে জানিব পাৰিছোঁ যে ক্লাব ঘৰটো
অৰ্থাৎ আমাৰ দিনৰ মহাবিদ্যালয়খন ভাঙি পেলালে। সেই
ঘৰটোৰ কাৰুকাৰ্য অত্যন্ত ধুনীয়া আছিল। ঘৰটোৰ লগত
বৃটিছৰ দিনৰ আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ বহুতো স্মৃতি জড়িত
হৈ আছিল। ক্লাবঘৰ হিচাবে সংৰক্ষণ কৰি ৰখাটো উচিত
আছিল বুলি ভাবো।

সোণাৰি কলেজ মানে ক্লাব ঘৰটো মোৰ নখ
দৰ্পণত থকাৰ দৰে যদিও বৰ্ণনা দিবলৈ ভাবিব লগা হৈছে
কাৰণ সৰু বৰ বহুত কোঠা আছিল। প্ৰথমে সোমায়োই
এখন আহল বহল ৰেলিং দিয়া ডাঙৰ বাৰাণ্ডা আছিল।
বাৰাণ্ডাৰ সন্মুখত বহল ষ্টেপ আছিল। পূব ফালেও ষ্টেপ
আৰু মুকলি বাৰাণ্ডা এখন আছিল। পূবফালৰ বাৰাণ্ডাৰ
উত্তৰলৈ এটা কোঠা আছিল স্নাতক বৰ্ষত আমাৰ 2nd

language ৰ আৰু Alternative ৰ ক্লাছ হৈছিল। সন্মুখৰ বাৰাণ্ডাৰ পৰা সোমাই এটা ডাঙৰ কোঠা আছিল তাত ইংৰাজীৰ ক্লাছ হৈছিল। কোঠাটোৰ পূব ভাগতেই কিবা সভা অনুষ্ঠিত হ'লে অস্থায়ী ষ্টেজ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। কোঠাটোৰ উত্তৰ ফালে আৰু এটা আহল বহল কোঠা আছিল সেইটোতেই প্ৰথমতে আমাৰ 2nd language, political science, economics ৰ ক্লাছ হৈছিল। ইংৰাজী ক্লাছ হোৱা কোঠাটোৰ মাজভাগত তললৈ নামি যোৱা ষ্টেপ আছিল আৰু তাত পূব আৰু পশ্চিম পালে দুটা সৰু কোঠা আছিল। সেই কেইটাতেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কেৰম আদি খেলিছিল। প্ৰথম আহল-বহল কোঠাটোৰ পশ্চিমফালে কেইবাটাও কোঠা আছিল। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ কোঠা, কেৰাণীৰ কোঠা আৰু ছাত্ৰীৰ জিৰণি কোঠা। এইকেইটা কোঠাৰ উত্তৰফালে প্ৰসন্ন ঘৰ আছিল। ক্লাৱঘৰটোৰ উত্তৰফালে বাগান আছিল। আমি পঢ়া সময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশটো বৰ সুন্দৰ আৰু শান্তিপূৰ্ণ আছিল। ফিল্ডখনৰ সোমাজেদি মহাবিদ্যালয়লৈ যাব লাগিছিল। পূবফালৰ ফিল্ডখনতে খেল-ধেমালি হৈছিল। বৰ্তমান মহাবিদ্যালয় থকা ফিল্ডখন সম্পূৰ্ণ খালী আছিল। ফিল্ডখনৰ দুয়োকাষে কেইটামান কেঁচা ঘৰৰ বাদে একো নাছিল। ফিল্ডখনৰ পশ্চিমফালে এটা সৰু ৰাস্তা বৰুৱা আলিৰ লগত আৰু মূল পথৰ লগত সংযোগ হৈছিল। সেইটো মহাবিদ্যালয়লৈ যোৱা এটা চমু ৰাস্তা আছিল। মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ দুবছৰমান পিছত অলপ দূৰত সমান্তৰালকৈ বাঁহৰ এটা ছবিঘৰো নিৰ্মাণ কৰিছিল। য'ত আমি সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী মিলি বিভিন্ন ছবি আনন্দ স্মৃতিৰ মাজেৰে উপভোগ কৰাৰ কথা পাহৰিব নোৱাৰি। ছবি ঘৰটো অৱশ্যে বৰ বেছি দিন নচলিল।

এতিয়া আহোঁ কলেজীয়া জীৱনলৈ। কলেজীয়া জীৱন বুলি ক'লে বৰ্তমানৰ কলেজীয়া জীৱনৰ লগত আকাশ পাতাল প্ৰভেদ। ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অভিভাৱক, মহাবিদ্যালয়ৰ শুভাকাংক্ষী জ্ঞানী গুণী ব্যক্তিসকল মিলিত হৈ ধুমধামেৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল। মহাবিদ্যালয় শুভাৰম্ভ কৰাৰ পিছদিনাৰ পৰাই আমাৰ পাঠদান আৰম্ভ হৈছিল। প্ৰথম অৱস্থাত আমাৰ শ্ৰেণীবিন্যাস ৰাতিপুৰা (মৰ্নিং) হৈছিল। ঠাণ্ডা দিনকেইটা কুঁৱলী ফালি মহাবিদ্যালয়লৈ অহাৰ আমেজেই আছিল সুকীয়া। আমাৰ দিনত আজিকালিৰ নিচিনাকৈ গাড়ী বা মটৰ চাইকেল নাছিল। প্ৰায় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে চাইকেলেৰে বা খোজ

কাঢ়ি আহিছিল। আনকি ছাৰ বাইদেউহঁতেও খোজ কাঢ়ি, চাইকেল বা গাড়ীত আহিছিল। ইংৰাজীৰ অধ্যাপক শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত ৰবীন কোঁৱৰ ছাৰেও মাহমৰাৰ পৰা চাইকেলেৰে মহাবিদ্যালয়লৈ আহিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত মইও দুগৰাকীমান বান্ধৱীৰ সৈতে মাহমৰাৰ পৰা তুলুঙা নাৱেৰে দিচাং নদী পাৰ হৈ বৰাহী বাগানৰ মাজেৰে খোজকাঢ়ি কেইদিন মান অহা-যোৱা কৰিছিলোঁ। পিছত অৱশ্যে বৰুৱা আলিৰ দদাইদেউৰ ঘৰত থাকি পঢ়িছিলোঁ। আমাৰ প্ৰথম বেচৰ মনত থকা বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ নাম উল্লেখ কৰিছোঁ- খুচী প্ৰামাণিক, হাচনাআৰা বেগম, ৰাবেয়া খাতুন, ভাৰতী চেতিয়া ফুকন, কুসুম গগৈ, চেনেহী গগৈ, চম্পা গগৈ, নিভা বৰা, বিনু বৰা, অনু বৰা, মৌবন নিচা, ৰানু পাল, সাবিত্ৰী কোঁৱৰ, দময়ন্তী গগৈ (শালকাঠনি), দময়ন্তী গগৈ (বেকাদলং), ভীম গগৈ, গুণ খাখলাৰী, বিপিন শৰ্মা, লিয়াকৎ আলি, সুবৰ্ণ গগৈ, ডিম্বেশ্বৰ বৰগোহাঁই, থুলেন দুৱৰা, ৰহিদুৱৰ ৰহমান, প্ৰিয়তোষ চাকমা, বুদ্ধেশ্বৰ হাজৰিকা, গনেশ কোঁৱৰ, অনিল গগৈ, হেমন্ত বুঢ়াগোহাঁই, ৰবি ঘোষ, মহেন্দ্ৰ গোস্বামী, ৰুকুন আহমেদ।

স্নাতক বৰ্ষত আৰু কেইজনমান অতি প্ৰিয় বন্ধু-বান্ধৱী লগ পাইছিলোঁ। প্ৰয়াত নাৱণ্য বৰগোহাঁই আৰু প্ৰয়াত বানেশ্বৰ বসুমতাৰী। নাৱণ্য বৰগোহাঁইয়ে ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত চাকৰি কৰিছিল। তেওঁক বৰ অকালতে হেৰুৱাব লগা হ'ল। বানেশ্বৰ বসুমতাৰী সচিবালয়ৰ Additional Director হিচাপে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিছিল যদিও অকালতে মৃত্যু হয়। স্নাতক বৰ্ষত মুহী বৰগোহাঁই আৰু ভীয়েনা চেতিয়াক লগ পাইছিলোঁ। ভীয়েনা চেতিয়া অলপ দিনৰ পিছত বেলেগলৈ গুচি গ'ল। অতি দুখৰ বিষয় যে আমাৰ মাজৰ পৰা বহুকেইজন বন্ধু-বান্ধৱীয়ে চিৰবিদায় মাগিলে। তেওঁলোক য'তেই আছে শান্তিৰে থাকিবৰ বাবে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ।

আমাৰ প্ৰথম বেচৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ লগত ইমানেই মিলা-প্ৰীতি আছিল যে আমি একেটা পৰিয়ালৰ যেন লাগিছিল। বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ লগত পঢ়া-শুনা আদি বিষয়ৰ আলোচনা কৰাৰ উপৰিও ষ্টেপত বহি বিভিন্ন ধৰণৰ হাঁহি-ধেমালিৰে দিনবোৰ অতিবাহিত কৰিছিলোঁ। ভৱিষ্যতে কোন ক'ত থাকিম, কি কৰিম আৰু বহুত দিনৰ মূৰত লগ পালে কেনেকুৱা, লাগিব কথাত আলোচনা কৰিছিলোঁ।

কলেজীয়া জীৱনৰ স্মৰণীয় মুহূৰ্তৰ ভিতৰত

বনভোজ খোৱাটো উল্লেখযোগ্য। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী মিলি নাহৰকটীয়াৰ জয়পুৰত পিকনিক খাবলৈ গৈছিলোঁ। এবাৰ থুকুবিলা সত্ৰলৈ খোজ কাঢ়ি বনভোজলৈ যোৱাৰ কথা পাহৰিব নোৱাৰি। সাঁচাকৈ সেইবিলাক কলেজীয়া জীৱনৰ অতি স্মৰণীয় মুহূৰ্ত।

আমাৰ সেইসময়ৰ ছাৰ-বাইদেউসকল আছিল শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই, ববীন কোঁৱৰ, বিনন্দ মহন, সুৰেশ দাস, বিমলা ফুকন, জীৱন শইকীয়া, প্ৰণৱ খাউণ্ড, কীৰ্তি বৰুৱা, দিলেশ্বৰ তাঁতী, গিৰিণ ফুকন, গদা চুতীয়া, সোনমাই বৰা, ৰতিপ্ৰভা গগৈ, কমলাৱতী দাস। এইসকলৰ মাজৰ পৰা কেইবাজনো ছাৰ, এগৰাকী বাইদেৱে ইহ সংসাৰৰ পৰা বিদায় মাগিলে। তেখেতসকলৰ আত্মাৰ সদগতি কামনা কৰিলোঁ। আমাৰ কেৰাণী ছাৰ আছিল বিষ্ণু বসুমতাৰী। তেখেত বৰ ধীৰ, স্থিৰ আৰু শাস্ত আছিল। তেখেতো ইহ সংসাৰৰ পৰা বিদায় মাগিলে। তেখেতৰ আত্মাৰ সদগতি কামনা কৰিলোঁ।

আমাৰ সকলোৰেই ছাৰ-বাইদেউহঁতৰ লগত ইমানেই বন্ধুত্বসুলভ আচৰণ আৰু আত্মীয়তা গঢ়ি উঠিছিল যে অলপো সংকোচ আৰু ভয় নকৰাকৈ আলাপ-আলোচনা কৰিব পাৰিছিলোঁ। তেখেতসকলেও আমাক খুউব মৰম কৰাৰ লগতে ভাল পাইছিল। বাইদেউহঁতে প্ৰায় ঘৰত বোৱা মেখেলা-চাদৰ পিন্ধিছিল। আমিও বৰ সাধাৰণ সাজ পাৰেৰে কলেজীয়া জীৱন পাৰ কৰিছিলোঁ। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে 'Simple living and high thinking' কথাষাৰ তেখেতসকলৰ পৰাই শিকিব পাৰিছিলোঁ। ছাৰ-বাইদেউৰ লগত বেডমিণ্টন খেলিছিলোঁ।

আমাৰ Course টো ইংৰাজী মাধ্যমৰ আছিল। P.U. এবছৰীয়া আৰু ডিগ্ৰী তিনি বছৰীয়া Part I, Part II. মহাবিদ্যালয়খন নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ বাবে Final পৰীক্ষাবিলাক গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ অধীনত দিব লগা হৈছিল। ভাবি আচৰিত লাগে যে আমি P. U. পৰীক্ষা চাৰিবাৰ দি উত্তীৰ্ণ হৈছিলোঁ। মই গড়গাঁও ছোৱালী হোষ্টেলত থাকি পৰীক্ষা দিছিলোঁ। পৰীক্ষাৰ বাবে প্ৰস্তুত হৈছিলোঁ যদিও নিশা দুজনমান বন্ধুৰে খবৰ দিছিল- পৰীক্ষা নহয়, পেপাৰ ফাদিল। পিছদিনা টালি-টোপোলা বান্ধি ঘৰলৈ ৰাওনা হৈছিলোঁ। পুনৰ পৰীক্ষা পাতিলে। আকৌ প্ৰশ্নকাকত ফাদিল। মুঠৰ ওপৰত চাৰিবাৰ পৰীক্ষা দিহে P.U. পাছ কৰিছিলোঁ। স্নাতক Part I আৰু Part II Final পৰীক্ষাও গড়গাঁও কলেজত দিব লগা হৈছিল।

আমি পঢ়া অৱস্থাতো ছাত্ৰ একতা সভা গঠন হৈছিল। প্ৰতিটো বিভাগৰ সম্পাদকৰ নাম পাহৰিলোঁ। স্নাতক বৰ্ষত থাকোঁতে খেলৰ সম্পাদক ধীৰেন চাংমাইৰ নামটো মনত আছে। তাকো প্ৰমাণ পত্ৰত থকা স্বাক্ষৰৰ যোগেদি। প্ৰতিদ্বন্দিতাৰ মাজেৰে সম্পাদক-সম্পাদিকা নিৰ্বাচিত হৈছিল। ময়ো স্নাতকৰ তৃতীয় girls common room ৰ সম্পাদিকা পদত শ্ৰীমতী কামনা ডেকাক পৰাজয় কৰি জয়ী হ'বলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। এই জয় কেৱল মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ সহায়-সহযোগিতা আৰু অনুপ্ৰেৰণাতেই হৈছিল। সেই সময়ত খেল-ধেমালি আছিল – বেজী সূতা লৈ দৌৰ, ১০০ মিঃ দৌৰ, ২০০ মিঃ দৌৰ, ৪০০ মিঃ দৌৰ, ল'ৰাৰ বিভিন্ন জাম্প, কেৰম, বেডমিণ্টন আদি। সকলোবোৰ মনত নাই। মই ১০০ মিঃ দৌৰ, ২০০ মিঃ দৌৰ, ৪০০ মিঃ দৌৰ আৰু বেজী সূতা দৌৰত প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। বেডমিণ্টন প্ৰথমতে খেলিব জনা নাছিলোঁ যদিও ছাৰ বাইদেউহঁতৰ লগত খেলি Champion হ'বলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। Mixed doubleত ল'ৰা প্ৰয়াত বানেশ্বৰ বসুমতাৰী লগত খেলি Runners up পাইছিলোঁ। মুঠৰ ওপৰত মহাবিদ্যালয়ৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত থকাৰ বাবে এতিয়াও পুৰণি স্মৃতিবোৰ ৰোমন্থন কৰি বৰ ভাল লাগে। বন্ধুত্বৰ এনাজৰী ডাল ধৰি ৰাখিব পৰা নগ'ল কাৰণ সেই সময়ত ম'বাইল নাছিল। কেৱল অটোগ্ৰাফৰ পাততে সীমাৱদ্ধ হৈ থাকিল। কেইজনমান বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগতহে এতিয়াও যোগাযোগ আছে।

মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ স্মৰণীয় মুহূৰ্ত হ'ল – সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ 'ৰূপালী জয়ন্তী' আৰু 'সোণালী জয়ন্তী' দুয়োটা অনুষ্ঠানতে যোগান কৰিব পৰাটো। মনত অদম্য হেঁপাহ আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম ভালপোৱাৰ বাবেই দুয়োটা অনুষ্ঠানলৈ কাজিৰঙাৰ পৰা ঢাপলি মেলিছিলোঁ। ৰূপালী জয়ন্তীত নিমন্ত্ৰণ পোৱা নাছিলোঁ যদিও বাতৰি কাকতৰ যোগেদি নিমন্ত্ৰণ পাই অনুষ্ঠানত যোগান কৰি উৎফুল্লিত হৈ পৰিছিলোঁ। অনুষ্ঠানত কম সংখ্যক বন্ধু-বান্ধৱীকহে লগ পাইছিলোঁ।

২০১৯ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ পতাৰ কথা ভৱীষ্ম শ্ৰীমতী কল্পনা বৰুৱাৰ যোগেদি জানিব পাৰিছিলোঁ। ২৮ জুলাই তাৰিখে তেখেতে ফোনেৰে জনালে যে সোণালী জয়ন্তী শুভাৰম্ভ অনুষ্ঠানত ৫০ (পঞ্চাশ) খন পতাকা উত্তোলন কৰিব আৰু প্ৰথম বেচৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা মোৰ নামটো উল্লেখ

কৰাৰ কথা কৈছিল। মোৰ মতামত বিচৰাত ময়ো ল'ৰা-বোৱাৰীহঁতক সুধি যোগদান কৰাৰ সন্মতি জনাইছিলোঁ। ৩ আগষ্টত কাজিৰঙাৰ পৰা গৈ যোৰহাটত থাকি ৪ আগষ্টত সোণাৰিলৈ অকলেই ৰাওনা হৈছিলোঁ। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰে ৫ আগষ্ট ৰাতিপুৱা নিমন্ত্ৰণী পত্ৰখন ভণ্টী বিনুৰ ঘৰত দিছিলহি আৰু পুৱা ৮-৩০ বজাত ভণ্টী বিনুৰ সৈতে মহাবিদ্যালয় পাইছিলোঁগৈ। মহাবিদ্যালয়ৰ কেইজনমান প্ৰবক্তাই আহি মোৰ লগত চিনাকি হৈছিলহি আৰু নামটো শুনি আছেঁ বুলি কৈছিল। ভাল লাগিছিল। আমি পঢ়া মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ আৰু বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়ৰ মাজত আকাশ-পাতাল প্ৰভেদ। ঘৰ-দুৱাৰ, ছাৰ-বাইদেউহঁত আৰু শিক্ষানুষ্ঠানৰ মনোমোহা পৰিৱেশ দেখি মনতো বুজাব নোৱাৰা এক আনন্দৰে ভৰি পৰিছিল। প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইৰ লগত কথা-বতৰা পাতি স্বাস্থ্যৰ খবৰ লৈছিলোঁ। ছাৰক দেখি বৰ ভাল লাগিল কাৰণ পঞ্চাশ বছৰৰ আগৰ যিজন ছাৰ একেই যেন লাগিছিল। শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত ৰবীন কোঁৱৰ ছাৰ আৰু শ্ৰীযুতা সোনমাই বৰা বাইদেউৰ লগতো কথা-বতৰা পাতি স্বাস্থ্যৰ খা-খবৰ লৈছিলোঁ। বাকী সকল ছাৰ-বাইদেউক লগ নাপালোঁ।

অনুষ্ঠানৰ আৰম্ভণিতে ৫০ (পঞ্চাশ) জন বিশিষ্ট সন্মানীয় ব্যক্তিৰ লগতে মোকো পৰিচয় কৰাই গামোচা পিন্ধাই আসনত বহিবলৈ দিছিল। সেই সময়ত মই প্ৰথম বেচৰ ছাত্ৰী হিচাপে গৌৰৱবোধ কৰিছিলোঁ। পৰিচয় পৰ্বৰ পিছতেই পতাকা উত্তোলনথলীত পঞ্চাশখন পতাকা ঘূৰণীয়াকৈ সজোৱা হৈছিল আৰু তাৰেই এখনৰ কাষত থিয় হৈছিলোঁ। একেলগে পঞ্চাশখন পতাকা উত্তোলন কৰা সেই মুহূৰ্তটো অতুলনীয় আছিল।

পতাকা উত্তোলনৰ পিছত স্মৃতি তৰ্পণ অনুষ্ঠানত যোগদান কৰিছিলোঁ। ইয়াৰ পিছত চাহ খাবৰ বাবে নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল। তিলপিঠা, বৰপিঠা আৰু লক্ষৰা আদি ঘৰত বনোৱা খাদ্যৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীসকলে সুন্দৰকৈ আপ্যায়ণ কৰিছিল। আনন্দ স্ফুৰ্তিৰ মাজেৰে পৰিৱেশটো বৰ সুন্দৰ আৰু সজীৱ হৈ পৰিছিল। শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰ, শ্ৰীযুত ৰবীন কোঁৱৰ ছাৰ

আৰু শ্ৰীযুতা সোনমাই বৰা বাইদেউৰ লগত বন্ধু বিপিন শৰ্মা, দিলীপ বৰা আৰু মই ফটো উঠিছিলোঁ সোণালী জয়ন্তী শুভাৰম্ভ অনুষ্ঠানত যোগদান কৰাৰ চিনস্বৰূপে। তাৰ পিছত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে এটা গৃহ নিৰ্মাণৰ আধাৰশিলা অনুষ্ঠানত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজৰ পৰা কেইজনমানে গৃহটো নিৰ্মাণৰ বাবে সাহায্য ঘোষণা কৰিছিল। প্ৰথম বেচৰ বিপিন শৰ্মা, গুণ খাখলাৰী আৰু মই ৫ (পাঁচ) হাজাৰকৈ দিম বুলি মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক জনাইছিলোঁ। মূল সভাখন বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰে বৰ সুন্দৰকৈ আৰম্ভ হৈছিল। আমাক ছাৰ-বাইদেউৰ শাৰীতে বহিবলৈ দিছিল। ষ্টেজত বিভিন্ন স্থানৰ গুণী, জ্ঞানী ব্যক্তিৰ লগতে প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ মহোদয়ে গুৰুত্ব আৰু সৌষ্ঠৱ বঢ়াইছিল। তেখেতৰ ভাষণ আছিল গান্ধীৰ্যপূৰ্ণ আৰু তত্ত্বগধুৰ। সভাৰ কাম চলি থাকোতেই আমাক আহাৰ গ্ৰহণৰ বাবে নিমন্ত্ৰণ জনাইছিল। সকলোৱে আনন্দ স্ফুৰ্তিৰ মাজেৰে ভাতসাজ খাইছিলোঁ। ইয়াৰ পিছত বহুত ন-পুৰণি বন্ধু-বান্ধৱী আৰু চিনাকী ব্যক্তিৰ সৈতে বিভিন্ন কথা বতৰা পাতিছিলোঁ। সেই মুহূৰ্তবোৰ আৰু সোণালী জয়ন্তীৰ শুভাৰম্ভৰ দিনটোৰ কথা মোৰ মানসপটত চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

মোৰ পৰিচয়টো চমুকৈ বৰ্ণনা দিলোঁ। মোৰ জন্মস্থান মাহমৰাত। বিয়া হৈছিল গোলাঘাট জিলাৰ কমাৰগাঁৱলৈ। চাকৰি সূত্ৰে আমি কাজিৰঙাত স্থায়ীভাৱে থাকিবলৈ ল'লোঁ। ময়ো কাজিৰঙা গেলেকী মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়ৰ পৰা ২০১৩ চনত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰোঁ।

স্মৃতিগ্ৰন্থৰ পাতত কলেজীয়া জীৱনৰ স্মৃতিবোৰ ৰোমন্থন কৰি সামান্য জ্ঞানেৰে থুলমুলকৈ লিখিবলৈ পাই নথৈ সুখী হ'লোঁ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষই এইকণ সুবিধা দিয়াৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষ, শিক্ষাগুৰুসকল আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ। সদৌ শেষত শিক্ষা-দীক্ষাকে আদি কৰি সকলো দিশতে সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি হওক। লগতে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ নামটো সোণালী আখৰেৰে জিলিকি ৰঙক এয়ে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ। □

মিনু কুমাৰী বৰগোহাঁই : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰী। তেখেত বৰ্তমান অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহকাৰী শিক্ষক, গেলেকী মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়, কাজিৰঙা।

স্মৃতি ৰোমস্থান

অমূল্য প্ৰসাদ শইকীয়া

অতীত ৰোমস্থান কৰাটো সহজ। কিন্তু সেই স্মৃতি বাস্তৱত প্ৰকাশ কৰাটো সহজ নহয়। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগত মোৰ সম্পৰ্ক স্থাপন হৈছিল ১৯৭৪ চনত। ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা উচ্চতৰ মাধ্যমিক সামৰি ১৯৭৪ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ হিচাবে যোগদান কৰিছিলোঁ।

সেইসময়ত মহাবিদ্যালয়খন বৰ্তমানৰ দৰে সুন্দৰ নাছিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ বিষয়ে বৰ্ণনা কৰিবলৈ গ'লে পোনপ্ৰথমে সেইসময়ৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষৰ নাম ল'ব লাগিব। তেখেত আছিল শ্ৰীযুত গোলাপ বৰগোহাঁইদেৱ। তেখেতে সদায় মহাবিদ্যালয়লৈ এখন বগা ৰঙৰ এম্বেছেডৰ লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীসমূহ আৰম্ভ হোৱাৰ পূৰ্বেই মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হৈছিল। তেখেতে আমাৰ নিয়মানুৱৰ্তিতাৰ ওপৰত সদায় গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। মোৰ দুৰ্বল স্মৃতিয়ে ৰোমস্থান কৰিলে সেইসময়ৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ নাম মনলৈ আহে। সেইসকল হৈছে স্বৰ্গীয় সুৰেশ দাস, তেখেত আছিল ৰাজনীতি বিভাগৰ, অসমীয়া বিভাগত আছিল শ্ৰীযুতা সোণমাই বৰা আৰু শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ, অৰ্থনীতি বিভাগত আছিল শ্ৰীযুত জীৱন শইকীয়া আৰু শিক্ষা বিভাগত স্বৰ্গীয়া কমলা শইকীয়া। হাস্যৰসিক শিক্ষাগুৰু এজনৰ কথা মনলৈ আহিছে, তেখেত আছিল অসমীয়া বিভাগৰ স্বৰ্গীয় বিনন্দ মহন। তেখেতৰ কষ্ট সহিষ্ণুতাৰ কথা এটা মনলৈ আহিছে। এদিন আমাৰ শ্ৰেণী চলি থাকোতে মহাবিদ্যালয়লৈ এজন লোক আহি থকা প্ৰত্যক্ষ কৰিছিলোঁ। তেখেত মহাবিদ্যালয়ৰ কাষ চপাত দেখিলো তেওঁ বিনন্দ মহন ছাৰ। তেখেতৰ হাতত দুটা পৰীক্ষাৰ বহীৰ টোপোলা। যথেষ্ট বৰষুণ দিয়াৰ বাবে লগতে কোনো ছাট নথকাৰ বাবে বৰষুণত তিতি জুৰুলি-জুপুৰি হৈ মহাবিদ্যালয়ত প্ৰবেশ কৰিছিল। তেখেতৰ সেই অৱস্থাটো এতিয়াও মোৰ মনত ভাঁহি আছে। আন কেইজনমান শিক্ষাগুৰুৰ কথা মনলৈ আহিছে। ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ ড°

গিৰীন ফুকন আৰু শিক্ষা বিভাগৰ শ্ৰীযুত মানিক বৰুৱা ছাৰ।

স্মৰণীয় যে সেইসময়ত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ মাজত শৈক্ষিক সম্পৰ্কৰ উপৰিও এটা ঘৰুৱা সম্পৰ্ক থকা যেন দেখা গৈছিল। মুঠতে মহাবিদ্যালয়ত এটা ঘৰুৱা পৰিৱেশে প্ৰাধান্য বিস্তাৰ কৰিছিল যিটো শিক্ষাৰ পৰিৱেশ উন্নত কৰাত অতি প্ৰয়োজনীয়। অন্য এজন শিক্ষাগুৰুৰ নাম মনলৈ আহিছে তেখেত অৰ্থনীতি বিভাগৰ শ্ৰীবিমলা ফুকন। তেখেত বৰ ৰসিক আছিল। মুঠৰ ওপৰত সেইসময়ত আমাৰ প্ৰত্যেকজন শিক্ষাগুৰুৱে আমাৰ শৈক্ষিক দিশৰ প্ৰতি যথেষ্ট গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল আৰু লগতে এটা মধুৰ ঘৰুৱা সম্পৰ্ক সৃষ্টি কৰাৰ বাবে কৃপণালি কৰা নাছিল।

সেইসময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো কাম-কাজ 'জিমখানা ক্লাব' নামৰ ঘৰটোত সম্পন্ন হৈছিল। সেই জিমখানা ক্লাবটো সেইসময়ৰ জিমখানা খেলপথাৰখনৰ উত্তৰ দিশে আছিল। সেই ক্লাবটোত মোৰ স্মৃতিয়ে ঢুকি পোৱামতে মাত্ৰ তিনি বা চাৰিটা কোঠা আছিল। এটা ডাঙৰ 'হল'ৰ দৰে কোঠা আছিল য'ত মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন শ্ৰেণীসমূহ অনুষ্ঠিত হৈছিল। সেই ডাঙৰ কোঠাটো কেইবাটাও ভাগত ভাগ কৰি লোৱা হৈছিল। শূন্য গৈছিল যে সেইসময়ত সেই জিমখানা ক্লাবটোত ৰাতি দৈনিক বোলছবি প্ৰদৰ্শিত হৈছিল। সেইসময়ৰ মহাবিদ্যালয়ৰ কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নিবাস নাছিল। জিমখানা খেলপথাৰ সম্পূৰ্ণ সেউজীয়া আৱৰণেৰে বেষ্টিত হৈ থকা যেন লাগিছিল। চাৰিওফালে সেউজীয়া ঘাঁহনি। জিমখানা ক্লাব অৰ্থাৎ সেইসময়ৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ঠিক পিছফালে থকা টিয়ক বাগিচাৰ ১৩ নং লাইনৰ শাৰী শাৰীকৈ থকা ঘৰবোৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা সম্পূৰ্ণ দৃশ্যমান আছিল। সেই দৃশ্যবোৰ এতিয়া পাহৰণিৰ গহুৰলৈ সোমাই গৈছে।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে কোনো জিৰণি কোঠা নাছিল। জিমখানা ক্লাব অৰ্থাৎ সেইসময়ৰ আমাৰ

মহাবিদ্যালয় বাৰাণ্ডা কেইখনেই সম্পূৰ্ণৰূপে আমাৰ বাবে জিৰণি কোঠাৰ কাম কৰিছিল। জিমখানা ক্লাবৰ সোঁফালে থকা বাৰাণ্ডাখন আছিল ছাত্ৰৰ বাবে জিৰণিৰ স্থল আৰু জিমখানা ক্লাবৰ সন্মুখৰ ডাঙৰ বাৰাণ্ডাখন ছাত্ৰীসকলৰ জিৰণি কোঠাৰ কাম কৰিছিল। সেইসময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যালয়ৰ বসুমতাৰী নামৰ লোকজন কৰ্মৰত আছিল। আৰু স্বৰ্গীয় ভৱ বৰুৱা।

সাপেখাতী, বৰহাট, ডিপ্লিং, মাহমৰা, চফাই আদি দূৰণিবটীয়া ঠাইৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল মহাবিদ্যালয়লৈ আহিছিল। বহু সংখ্যকে সোণাৰি নগৰৰ বিভিন্ন ভাৰাঘৰত বাস কৰি শিক্ষা লাভ কৰিছিল। মহাবিদ্যালয়খন স্থাপনৰ

ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অৱদানৰ কথা মনলৈ আহে। সেই কথাবোৰ বিভিন্ন জনৰ মুখত শুনিবলৈ পাইছিলোঁ। মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত শুভাকাংক্ষীসকলে বহু প্ৰকাৰে সহায় কৰি আহিছিল। তেখেতসকলৰ অবিহনে আজিৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ দৃশ্য দেখিবলৈ পোৱা নগ'লহেঁতেন।

স্বৰ্গীয় তুলসী গগৈ ছাবলৈ বৰ মনত পৰিছে। তেখেতে সুন্দৰভাৱে ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ পাঠবোৰ পঢ়াইছিল। দুৰ্বল স্মৃতিয়ে মানুহক বিপদত পেলায়। হয়তো আমাৰ সকলো শিক্ষাগুৰুসকলৰ নাম উল্লেখ কৰাত ব্যৰ্থ হৈছোঁ। সেয়ে ক্ষমাৰ প্ৰাৰ্থী। □

অমূল্য প্ৰসাদ শইকীয়া : প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। ১৯৭৬ চনৰ স্নাতক পৰীক্ষাত ডিষ্টিংশ্বন প্ৰাপক। তেখেত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ডিষ্টিংশ্বন লাভ কৰা প্ৰথম গৰাকী ছাত্ৰ।

সংগীতময় সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

প্ৰশান্ত ৰাজখোৱা

১৯৯৯ চনৰ কোনোবা এটি বিয়লি। পশ্চিমৰ আকাশত বেলি ডুবু ডুবু, বুকুত এসাগৰ আনন্দ, হেঁপাহ, আঘোণৰ পথাৰত লখিমীক সামৰি ঘৰমুৱা হ'বলৈ ধৰা দেউতাক পথাৰতে আহি ক'লো মই কলেজৰ বেণ্ট চিংগাৰ হ'লো। দূৰৈত সহপাঠী এজনে কলেজতে খবৰটো পাই মোক চিঞৰি ক'লে “অই, পাৰ্টি খুৱাব লাগিব দেই।” এতিয়াও মনত আছে সেই ক্ষণটো। বহুতৰ দৰে মোৰো কলেজীয়া দিনবোৰ বঙীণ আছিল। মই বহুতকৈ কওঁ যে কলেজীয়া দিনবোৰতে প্ৰকৃত প্ৰতিভাৰ বিকাশ হয় আৰু ই স্থায়িত্ব লাভ কৰে। ময়ো নিজকে আৱিষ্কাৰ কৰিছিলো কলেজীয়া দিনবোৰতে। কলেজত নামভৰ্তি কৰাৰ বছৰত শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা আছিল শিখা তপাদাৰ বাইদেউ। মোক দাদা এজনে দেখুৱাই দিছিল ধুনীয়াকৈ বাইদেউ গৰাকীক। বৰ ভয় খাইছিলো। কাৰণ তেতিয়া মোৰো কোনো আনুষ্ঠানিক সংগীতৰ শিক্ষা নাছিল। বৰগীত আৰু জ্যোতি-বিষ্ণু সংগীতৰ কৰ্মশালা দুখনমানহে কৰিছিলো ছাগে। ঘৰত বাইদেউহঁতক গান শিকাই, মই কাষৰতে বহি শুনি থাকো। ৰাস্তাত পথাৰত চিঞৰি চিঞৰি মানুহে আমনি পোৱাকৈ

গান গাওঁ। খুব ৰেডিঅ' শুনো। টেপ ৰেকৰ্ডাৰত ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ গান শুনো। তাৰ বাহিৰে একো নাই। কলেজৰ আগতে ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোঁৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত পঢ়োতে দুটামান পুৰস্কাৰ পাইছিলো। তাকো জ্যোতি সংগীত বুলি বিষ্ণু সংগীতকে গাইছিলো। এয়াই আছিল মোৰ সংগীতৰ জ্ঞান। কিন্তু সংগীতৰ প্ৰতি সংগীত চৰ্চা কৰা, ভালপোৱা মানুহৰ প্ৰতি, বাদ্য-যন্ত্ৰৰ প্ৰতি মোৰ আছিল এক প্ৰবল টান। সেই সূত্ৰেই কলেজত প্ৰথম সংগীতৰ খোজটি পেলাইছিলো ৫ আগষ্টত প্ৰতিষ্ঠা দিৱস উপলক্ষে সাজু কৰা সমবেত সংগীতটিৰ যোগেদি। শ্ৰদ্ধাৰ ৰীতা বাইদেউৱে হাৰমণিয়ামত আঙুলি বুলাই আমাক গীতটি শিকাবলৈ ল'লে। বাইদেউৱে গীত আমি গাই গ'লো। “মঙ্গল উৰুলি জোকাৰি মাতিছে- আলোক সন্ধানী আহাঁ।” তবলাত পাহৰিব নোৱাৰা বন্ধু তপন তাঁতী। তাতে ৰীতা বাইদেউৰ লগত মোৰ প্ৰকৃত পৰিচয় ঘটিল। বাইদেউ আছিল কলেজৰ সংগীত বিভাগৰ দায়িত্বত। বাইদেউৱে নিজেও খুউৰ ভাল গান গাইছিল। সেয়ে বাইদেউৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হ'লো। তেওঁ শিকোৱা প্ৰতিটো জ্ঞান ল'বলৈ আৰম্ভ

কৰিলোঁ। কাহানিও নাপাহৰা এটি কথা উল্লেখ কৰোঁ। তেতিয়া মই কলেজৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক। কোনোবা অনুষ্ঠান এটাৰ বাবে কোৰাচ এটি প্ৰস্তুতৰ দায়িত্বত। শিকাৰ বীতা বাইদেউৰে। দুবাৰকৈ কোৰাৰ পিছটো কোনো এগৰাকী ছোৱালীৰ দেখাদেখি নাই। আমি বৈ আছোঁ। অলপ পিছত ওলালেহি। তাহাঁতক উদ্দেশ্যি মোৰ মুখেৰে ওলাই গ'ল “ইমান সময় ৰখি আছোঁ, কিয় অহা নাছিল।” বাইদেউৰে ক'লে প্ৰশান্ত ৰখি নহয় বৈ। গৰু-ছাগলীৰ হে ৰখিয়া থাকে।” বাইদেউৰ কথাষাৰ মনত বৈ গ'ল। এতিয়া কোনোবাই এনে ভুল কৰিলে বাইদেউলৈ মনত পৰে। শুদ্ধৰাই দিওঁ।

আমাৰ সময়ত সোণাৰি কলেজত সংগীতৰ এক সুন্দৰ পৰিবেশ আছিল। যিকোনো অনুষ্ঠান মানেই আৰম্ভণিতে কোৰাচ। মনটোৱেই ভাল লাগি যায়। বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ বাবে সকলোৱে অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই থাকে। বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সংগীত প্ৰতিযোগিতাসমূহত যোগদান কৰে। পুৰস্কাৰ পোৱাটো বৰ কঠিন আছিল। স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষতে মই শাস্ত্ৰীয় সংগীত বাদ দি বাকী সকলোতে যোগদান কৰিছিলো। লগত সংগীতা, গোপাল, শিখা বাইদেউ, মানসী আৰু বহুটো। সকলোৱে ভাল গাই। শিখা বাইদেউ তেতিয়া শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা। প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল ঘোষণা কৰি আছে। প্ৰায়বোৰতে মই প্ৰথম। শেষৰ ঘোষণাটীয়ে মোৰ জীৱনৰ গতি পথ সলনি কৰি দিলে। মাইকত বাজি উঠিল “বছৰটোৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়কৰ সন্মান এইবাৰ প্ৰশান্ত ৰাজখোৱালৈ”। মনটো আনন্দত নাচি উঠিল। খবৰটো দেউতাক জনাওঁ মানে আন্ধাৰেই হওঁ হওঁ। দেউতাই খুউব আনন্দ পালে। এতিয়াও

সেই স্মৃতি মানসপটত জিলিকি আছে। তেতিয়াৰ পৰা এতিয়ালৈকে বহু বঁটা, পুৰস্কাৰ, সন্মান পালো যদিও মোৰ জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠতম সন্মান সেইটোৱেই। কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰো সেই স্মৃতি। বীতা বাইদেউৰ উপৰিও বিজলক্ষ্মী বাইদেউ, পৰানন কোঁৱৰ ছাৰ, জ্যোতিপ্ৰসাদ ছাৰে যি উৎসাহ প্ৰেৰণা যোগাইছিল (এতিয়াও যোগাই), সংগীতত সহায় কৰিছিল তাক কিদৰে পাহৰো। লোহিত ককাইদেউ, দিপাল্লৰ ককাইদেউ, শিখা বাইদেউ, বন্ধুবৰ বুদ্ধিকান্ত, গোপাল, সংগীতা, দম্বিধৰ, তপন, বিজু, ভাৰতী, নিবেদিতা, ভাতৃপ্ৰতীম ভাস্কৰ, নিহাৰ, বিপ্লৱ, জ্যোতিহঁতৰ উৎসাহ প্ৰেৰণাক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰো। স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষত আহিল বৰ্তমানৰ জনপ্ৰিয় গায়ক বন্ধু বুৰু দেওঘৰীয়া। আমাৰ দুয়োৰে মাজত প্ৰথম দ্বিতীয়ৰ প্ৰতিযোগিতা। বিছ সি বৰ ভাল গাই। সেইবাৰো শ্ৰেষ্ঠ গায়কৰ সন্মান পালো। এইদৰে স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষতো সেই একেই সন্মানেৰে প্ৰথম বাৰৰ বাবে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ একেৰাহে তিনিবছৰৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ গায়কৰ সন্মান অৰ্জন কৰিলো। এইয়া এক ৰেকৰ্ড। নাজানো সেই ৰেকৰ্ড এতিয়া কোনোবাই ভাঙিব পাৰিলেনে নাই। শেষত এটাই দুখ থাকি গ'ল সেইয়া হ'ল মই পঢ়া তিনিবছৰত এবাৰো আমাৰ কলেজে আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত নিমন্ত্ৰণ নাপালে। সেইয়া কাৰ ভুলৰ বাবে হ'ল নাজানো। মই সাংস্কৃতিক সম্পাদক হৈ থাকোতে নিজে এবাৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়লৈ গৈ যোগাযোগ কৰি আহিলো। ফলাফল একো নাপালো। যুৱ মহোৎসৱৰ সোণৰ মেডেলটোৰ প্ৰতি থকা আশা আশাতেই ৰ'ল। □

প্ৰশান্ত ৰাজখোৱা : বিশিষ্ট গায়ক। তেওঁ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক আৰু শ্ৰেষ্ঠ গায়কৰ সন্মান লাভ কৰা এগৰাকী প্ৰাক্তন ছাত্ৰ।

সোঁৰণি : হেৰুৱা দিনৰ

জ্যোৎস্নালী চেতিয়া

“ন হি কশ্চিৎ ক্ষণমপি জাতু তিষ্ঠত্য কৰ্মকৃৎ।
কাৰ্যতে সৰ্বস্ব কৰ্ম সৰ্ব প্রকৃতিজৈগুণ্যে।।”

“নোৱাৰে থাকিব কোনো নকৰি একোকে কৰ্ম
এই পৃথিৱীত

এটি মাথো লহমাও নেযায় এনেয়ে,

জনমৰ লগে লগে বৈ অনা জীৱন প্রকৃতি সি

যাব লাগে প্রত্যেকেই ক্ষান্তিহীন কৰ্মৰ বাটেৰে।”

-(কৰ্মযোগ, ৩, শ্ৰীভাগৱত গীতা, অনুবাদক : মহেন্দ্ৰ বৰা)

আজিৰ এই ব্যস্ততাপূৰ্ণ পৃথিৱীখনৰ গতিশীলতাৰ
লগত খোজ মিলাই জীৱনৰ বাটত যিমনেই আগবাঢ়িছোঁ,
সিমনেই অনুভৱ কৰিছোঁ মই যেন বহু কিবাকিবি এৰি
আহিছোঁ। এৰি আহিছোঁ মোৰ অতীতৰ কলেজীয়া জীৱনৰ
সেই সোণালী দিনবোৰ, য'ত নাছিল আজিৰ এই ব্যস্ততা,
এশ-এবুৰি চিন্তাৰ জোৱাৰ আৰু নাছিল কোনো জটিলতাৰ
মেৰপাক। আকাংক্ষিত-অনাকাংক্ষিত, সুখ-দুখ, হাঁহি-
কান্দোন, পোৱা-নোপোৱাৰ মেটমৰা বোজালৈ ডেউকা
মেলি উৰিছে সময়। স্মৃতিৰ মানসপটত ভাঁহি উঠিছে
জ্ঞান মন্দিৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছত্ৰছায়াত লাভ কৰা
তিনিবছৰীয়া অভিজ্ঞতাৰ কিছু মিঠা সুবাস...।

আজিৰ পৰা যোল্ল বছৰৰ আগৰ কথা। ২০০৬
চন। ভাব হয় সৌ সিদিনাহে যেন পাৰ হৈ গৈছে। ২০০৬
চনৰ জুন মাহৰ কোনোবা এটা দিনত অৰ্থনীতি বিজ্ঞান
বিষয়ত সন্মান হিচাপে লৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত
নামভৰ্তি কৰিলো।

বন্ধু-বান্ধৱীৰ সাহচৰ্য, শিক্ষাগুৰুসকলৰ অমায়িক
সৰলতা, সহৃদয়তা, পিতৃত্বসুলভ মৰমৰ অনুশাসন আৰু
মধুৰতা ভৰা সহযোগিতাই দৈনন্দিন ব্যস্ততা নেওচিও গঢ়ি
তুলিছিল আত্মীয়তাৰ এডাল সাঁকো। জ্ঞান-মন্দিৰৰ ছাঁত
আমাৰ সপোনবোৰ সাৰ পাই উঠিল লাহে লাহে। আৰু
এই সপোনবোৰত সঞ্জীৱনী প্রত্যেকজন শিক্ষাগুৰু আছিল
আমাৰ অতি শ্ৰদ্ধাৰ চিৰ নমস্য। এই সুযোগতে মই শ্ৰদ্ধাৰ

শিক্ষাগুৰুসকলক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন
কৰিলো। শিক্ষাগুৰুসকলে আমাক পুথিগত শিক্ষাই যে
প্ৰদান কৰিছিল তেনে নহয়, পুথিগত শিক্ষাৰ সমান্তৰালকৈ
তেওঁলোকে আমাক দিছিল গভীৰ জীৱনবোধৰ শিক্ষা।
স্বকীয় দু্যতিৰে দেদীপ্যমান প্রত্যেকজন শিক্ষাগুৰুৱে
দীপ্তিমান জ্ঞান দানেৰে জীৱন গঢ়ি তোলাৰ লগতে আমাক
জনজ্যোতৰ মাজলৈ ওলাই যোৱাত সহায় কৰিলে।

বিভাগীয় প্ৰধান শ্ৰদ্ধাৰ অপৰ্ন কুমাৰ বৰুৱা
ছাৰ, দিলীপ বৰুৱা ছাৰ, মিংটু গগৈ ছাৰ আৰু
পৰানন কোঁৱৰ ছাৰ প্রত্যেকজন আমাৰ বাবে আছিল
প্ৰেৰণাৰ উৎস আৰু অনুকৰণীয় ব্যক্তিত্ব। তেওঁলোকে
শ্ৰেণীকোঠাত অৰ্থনীতি বিজ্ঞানৰ জটিল বিষয়বোৰ ইমান
সুন্দৰ আৰু সাৱলীলভাৱে বুজাই আমাৰ বিষয়টো অধিক
মনোগ্ৰাহী কৰি তুলিছিল। ঠিক তেনেদৰে বুৰঞ্জীবিভাগৰ
মানিক গগৈ ছাৰ, গিৰিণ গগৈ ছাৰ, সুশীল চুড়ী ছাৰ আৰু
দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ ছাৰে বুৰঞ্জীৰ কথাবোৰ এনেদৰে
ক্ৰম অনুসৰি গাঁঠি গাঁঠি শিকায় যে সেইবোৰ পুনৰাই
নপঢ়িলেও হয়। অসমীয়া আৰু ইংৰাজী বিভাগৰ
শিক্ষাগুৰুসকলেও প্রত্যেকটো বিষয় মনোগ্ৰাহীকৈ আমাৰ
আগত তুলি ধৰিছিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ তথা
প্ৰত্যেকজন অধ্যাপক-অধ্যাপিকাকে আৰম্ভ কৰি কাৰ্যালয়
তথা পুথিভঁৰালৰ প্ৰতিজন সদস্যৰ মৰম, অনুশাসন আৰু
আন্তৰিকতাবোৰ হৃদয়ত জীপাল হৈ ৰ'ব চিৰদিন চিৰকাল
অক্ষয় হৈ।

পাখি কোবাই দূৰন্ত গতিৰে পাৰ হৈ গ'ল
কলেজীয়া জীৱনৰ তিনিটা বছৰ। জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতাৰে
পুষ্ট হৈ আমি আটাইয়ে নিজৰ নিজৰ লক্ষ্যপথত অগ্ৰসৰ
হ'লো। “কোনে কয় ধূলিত নাথাকে ধূসৰ ধূলিকণা,
জীৱনত নাথাকে আধাফুটা বেটুপাতৰ দান-দক্ষিণা”,
কলেজীয়া জীৱনৰ তিনিটা বছৰত যি অৰ্জন কৰিলো সেয়া
নিশ্চিতভাৱে অনাগত দিনবোৰৰ বাবে সাৰথি হৈ ৰৈছিল।

কলেজীয়া জীৱনৰ দেওনা পাৰ কৰি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষা সমাপ্ত কৰি বৰ্তমান শিৱসাগৰ ছোৱালী কলেজত অৰ্থনীতি বিভাগৰ অধ্যাপিকা হিচাপে যোগদান কৰি শিক্ষকতাৰ লগত নিজকে জড়িত কৰিলো। বৰ্তমান কলেজৰ ব্যস্ততা, গৱেষণাৰ ব্যস্ততা আৰু সাংসাৰিক ব্যস্ততাই জুৰুলা কৰি তোলা সময়ত মনলৈ আহে তেতিয়া শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকলে নিজৰ কৰ্মত অৱহেলা নকৰি আমাক সঠিক পথৰ সন্ধান দিয়াৰ বাবে কৰা অহোপুৰুষাৰ্থৰ কথা। ইয়াৰ পৰা বহুত সাহস আৰু প্ৰেৰণা পাব। নতুন কৰ্মোদ্যমেৰে পুনৰ আগবাঢ়ি যোৱাৰ শক্তি পাব।

“যদ্যদাচৰতি শ্ৰেষ্ঠস্তদেৱেতৰো জনঃ।

স যৎপ্ৰমাণম কুৰুতে লোকস্তুদনুবৰ্ততে।।”

“শ্ৰেষ্ঠজনে যিটো কৰ্ম যেনেদৰে কৰে আচৰণ,

সৰ্বজনো চলে সেই পথে আঁত ধৰি প্ৰতিটো খোজতে;

জ্যোৎস্নালী চেতিয়া : প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, অৰ্থবিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। বৰ্তমান শিৱসাগৰ ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ত অৰ্থবিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা।

আদৰ্শৰ ধ্ৰুৱতৰা সেই মানদণ্ড বহুতৰ প্ৰাকৃতজনৰ।” - (কৰ্মযোগ, ২১, শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা, অনুবাদক : মহেন্দ্ৰ বৰা)

শিক্ষাগুৰুসকল সদায়ে মোৰ বাবে অফুৰন্ত প্ৰেৰণাৰ উৎস। তেওঁলোকৰ লগত মোৰ আন্তৰিকতা আজিও আগৰ দৰেই আছে। সেই আন্তৰিকতাপূৰ্ণ সম্পৰ্ক যাতে ভৱিষ্যতেও থাকে তাৰ বাবে আমি দুয়োখন কলেজৰ অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ দুটাৰ মাজত যোৱা ৩০ ডিচেম্বৰ ২০২১ তাৰিখে এখনি শৈক্ষিক বুজাবুজিৰ চুক্তি স্বাক্ষৰিত হৈছে। এই চুক্তিৰ মাধ্যমেদি অনুষ্ঠিত কৰা শৈক্ষিক কাৰ্যসূচীৰ জৰিয়তে শিক্ষক আৰু শিক্ষাৰ্থীসকলৰ লগত তথা মৰমৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত নিজকে জড়িত কৰি ৰাখিব পাৰিম।

শেষত, এসময়ৰ মোৰ শিক্ষাৰ স্থলী মহাবিদ্যালয়খনৰ দীৰ্ঘায়ু আৰু উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি লেখনিৰ পৃষ্ঠা ইয়াতে সামৰণি মাৰিলো। □

‘৯৬’ৰ সেই বিশেষ দিনকেইটা....

স্নিগ্ধাশিখা

নাৰীৰ অধিকাৰ, সৱলীকৰণ, সমমৰ্যাদা প্ৰসংগত ক্লাছ চলি আছে। পলিটিকেল চায়েন্সৰ ক্লাছ। প্ৰয়াত তুলসী গগৈ ছাৰে কথা প্ৰসংগত ইন্দিৰা গান্ধীৰ পৰা মাধুৰী দীক্ষিত, ঐশ্বৰ্য ৰায়লৈকে এগৰাকী নাৰীৰ দৈনন্দিন কৰ্মসূচীক লৈ ব্যাখ্যা আগবঢ়াইছে। ছাৰৰ দ্বিতীয় বেলাৰ ক্লাছ। আৰু আমাৰ দিনটোৰ শেষ ক্লাছ। শেষ হ’লেই ঘৰলৈ দৌৰিম।

এনেতে নিজৰ ক্লাছ সামৰি ৰতিপ্ৰভা বাইদেউ আমাৰ ক্লাছৰুমৰ কাষেৰে পাৰ হৈ যাওঁতে কৈ গ’ল - স্নিগ্ধা ঘৰলৈ যোৱাৰ আগতে মোক এবাৰ লগ পাই যাবা। হে ভগৱান কি কৰিলো মই। ৰতি বাইদেউৰ ঘৰ কলেজ চৌহদতে। পুৰণি বয়জ হোষ্টেল পাৰ হৈয়ে বাইদেউৰ ঘৰ। অৰ্থাৎ এতিয়া অ’ডিটৰিয়ামটোৰ কাষতে ৰবীন

কোঁৱৰ ছাৰ আৰু ৰতি বাইদেউৰ ঘৰ প্ৰায় একেলগে। কলেজত পঢ়িবলৈ অহাৰ আগৰে পৰা দুয়োখন ঘৰ আমাৰ অতিকৈ আপোন। বাইদেউৰ ছোৱালী জোনমণি আৰু মই একেলগে পঢ়া। সোণাৰি কলেজতে সৰুৰে পৰা প্ৰয়াত ৰাখাল শৰ্মা ছাৰৰ পৰা সংগীত শিক্ষাও একেলগে লোৱাৰ বাবে বাইদেউৰ ঘৰতে গীতৰ আখৰায়ে হওক বা যিকোনো অনুষ্ঠানৰ বাবে বাইদেউৰ ঘৰতে গোট খাওঁ। বহু ক্ষেত্ৰত বাইদেৱে সহযোগ কৰে যদিও আমি বাইদেউক যথেষ্ট সমীহ কৰি চলো। পোনপটীয়াকৈ বাইদেউক কিবা এটা সুধিবলৈও ভয় লাগে। ইয়াৰ পূৰ্বে বাইদেৱে এনেকে মতা মনত নপৰে। আজি বাক কি হ’ল। মনে মনে ভয়ো লাগিল। ক্লাছৰুমটোত আটায়ে মৌলৈ হে চাই আছে মাথোঁ।

সময়কণ যেন নাযায় নুপৰায়। তেনেতে দেখিলো আমাৰ ক্লাছৰুমৰ বাহিৰত তেতিয়াৰ আমাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক তপন ৰাজকোঁৱৰ (প্ৰয়াত) আৰু পূৰ্বী বা ৰৈ আছে। অকণমান সকাহ লভিলো। দুয়ো চাগে মোলৈয়ে ৰৈছে। গানৰ কিবা প্ৰ'গ্ৰেম আছে নিশ্চয়। এইখিনিতে কৈ থওঁ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষ ১৯৯৫ চন। মই স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰী। ৰূপালী জয়ন্তীৰ তিনিদিনীয়া কাৰ্যসূচী আমি একেলগে ২০ টা মান কোৰাচ গাইছিলো। আৰু ৰিহাৰ্চেল চলিছিল ৰতি বাইদেউৰ ঘৰৰ আগফালে। তেওঁলোক দুয়োকে দেখি সেই কথাবোৰেই মনত বুৰবুৰণি তুলি আছে। অৱশেষত ক্লাছ শেষ হ'ল। পাপু (পূৰ্বী) বায়ে একপ্ৰকাৰ টানি নিয়াদি মোক বাইদেউৰ ঘৰলৈ লৈ গ'ল। কোনেও একো নাজানে। বাইদেউৰ ঘৰত গৈ পালো সোণাৰিৰে ৰুণু সন্দিকৈ বাইদেউক। ৰুণু সন্দিকৈ বাইদেৱে আমাক বহিবলৈ দিলে আৰু ক'লে - আকাশবাণী ডিব্ৰুগড়ৰ পৰা যুৱ বাণীৰ বাবে এখন আলোচ্যৰ সুযোগ আহিছে। সময় একেবাৰে নাই। দুদিনৰ পিছতে ডিব্ৰুগড়ত ৰেকৰ্ডিং হ'ব। আমি যদি নোৱাৰো সেই সুযোগ আনে পাব। ৰতি বাইদেউৰ তত্বাৱধানত আলোচ্যখনৰ সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা আৰু পৰিচালনা আছিল ৰুণু বাইদেউৰ। দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰি আখৰা চলিল। আৰু নিৰ্দিষ্ট দিনটোত আমাৰ ৭ জনীয়া দলটো ডিব্ৰুগড় পালোগৈ। বাকীকেইজনৰ চেহেৰা ঠিক মনলৈ অহা নাই। ১৯৯৬ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ কথা। সম্ভৱত মাৰ্চ মাহৰ ৯ তাৰিখে নিশা ৯ বজাত আলোচ্যখন সম্প্ৰচাৰ কৰিলে ডিব্ৰুগড় আকাশবাণীয়ে। সেইনিশা ধাৰাযাৰ বৰষুণ। বিজুলী-ঢেৰেকনিয়ে অনুষ্ঠানটি উপভোগ কৰিবলৈ সুযোগ নিদিলে। আমাৰ মাজৰ কোনেও অনুষ্ঠানটি ভালকৈ শুনিবলৈ নাপালোঁ। মনত দুখ ৰৈ গ'ল। কিন্তু আটাইৰে জীৱনৰ এটা সুন্দৰ অভিজ্ঞতা বুকুত সাঁচি থলো।

এতিয়া মূল প্ৰসংগলৈ আহোঁ। সেই দিনটোয়েই দৰাচলতে আছিল আজিৰ স্নিগ্ধাশিখাৰ বৃত্তিগত জীৱনৰ প্ৰথম খোজ। আলোচ্যখনত মোক গীতাংশত অংশ ল'বলৈ দিয়া হোৱা নাছিল। কথাংশতহে মই আছিলোঁ। কিয় জানো মোক গীত গাবলৈ নিদি আলোচ্যখন পাঠ কৰিবলৈহে দিয়া হ'ল? অৰ্থাৎ ভইচ অভাৱতহে মই আছিলো। সেই যে আৰম্ভণি, তেতিয়াৰে পৰা প্ৰায় ২৫ বছৰে একে কামেই কৰি আহিছোঁ মই। হয়তো দুয়োগৰাকী বাইদেৱে ভবা নাছিল তেওঁলোকে মোক কোন দিশে আগবঢ়াই দিছে। গীত গাই,

অভিনয় কৰি ভালপোৱা মইজনীয়ে ভবাই নাছিলো যে, সেইদিনাই মোৰ ভৱিষ্যতে গঢ় লৈছিল। তাৰ পিছতেই দুলীয়াজনৰ এটা কেবোল চেনেলত বাতৰি পৰিৱেশনৰ দায়িত্ব মোক দিয়া হয়। অৰ্থাৎ মোৰ প্ৰথম চাকৰি 'নিউজ ৰিডাৰ' হিচাবে দুলীয়াজনৰ কাইজল নেটৱৰ্কত। তাৰ পিছতে গুৱাহাটীৰ এন ই টিভি আৰু যোৱা ১২ বছৰে DY 365 ত জড়িত হৈ আছোঁ।

কলেজৰ সময়ছোৱাতে প্ৰত্যেকে নিজক শুদ্ধ ৰূপত উচিত ঠাইত প্ৰতিষ্ঠা লভাৰ চেষ্টাত ব্ৰতী হওঁ। নিচাক কিদৰে পেচালৈ পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰি, কিদৰে ডিগ্ৰীটো লৈ উপাৰ্জনৰ পথ প্ৰশস্ত কৰিব পাৰি, তাৰ জল্পনা-কল্পনাত সময় অতিবাহিত হয়। মই সগৌৰৱেৰে কওঁ- মই কিন্তু ব্যতিক্ৰম। কাৰণ মোৰ নিচাক পেচালৈ পৰিৱৰ্তন কৰা, মোৰ নিজত বজাই ৰাখি ভৱিষ্যত গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুদায়িত্ব লৈছিল যেন সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে। আজিৰ এই শুভক্ষণত প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাগুৰুলৈ মোৰ শতকোটি প্ৰণাম। তেখেতসকলৰ আৰ্শ্ববাহুই মোৰ চালিকা শক্তি, মোৰ কৰ্ম প্ৰেৰণাৰ উৎস।

কলেজত পঢ়ি থাকোঁতেই স্কুলত চাকৰি কৰি থকা বাবে সুৰেশ দাস ছাৰৰ মেজৰ ক্লাছত সময়মতে আহি নাপাওঁ। ছাৰে কেতিয়ও টানকৈ কোৱা মনত নপৰে। বৰঞ্চ ক্লাছত ক্লাছত কি শিকোৱা হ'ল অলপো কুণ্ঠাবোধ নকৰাকৈ কৈ যায়। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ শ্ৰী গোলাপ গোহাঁই ছাৰৰ ক্লাছত বহাৰ সৌভাগ্যও মোৰ ঘটিছিল। কাৰ নাম লম? প্ৰয়াত কমলাৱতী বাইদেউ, শ্ৰীযুতা সোণমাই বাইদেউৰ সান্নিধ্য আমি পাইছিলো। সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত অতিকৈ সহায় কৰা মানুহজন আছিল ৰঞ্জিত বৰগোহাঁই ছাৰ, মিন্টু গগৈ ছাৰ, বাণা কোঁৱৰ ছাৰ, ফণীন্দ্ৰ বৰুৱা ছাৰ, ৰীতা বাইদেউক বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত আগভাগ লোৱা দেখিলো। ১৯৯৭ চনত সুশীল চুঁড়ী ছাৰৰ দায়িত্বত মৰিয়নী মহাবিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱলৈ গৈছিলো। সেই চাৰিওদিনে আমাৰ সৈতে যি আজৰ ঘটনা ঘটিছিল হয়তো আমাৰ মাজৰ কোনেও পাহৰি যোৱা নাই। কলেজখনৰ আন দুজন শিক্ষাগুৰুৰ বিদায় সভা (একে সময়ত নহয়) সদায় মনত ৰ'ব। বিমলা ফুকন ছাৰ আৰু ড° বুধিন গগৈ ছাৰ। বিমলা ফুকন ছাৰে হাঁহি হাঁহি বিদায় লোৱাৰ বিপৰীতে ড° বুধিন গগৈ ছাৰৰ অশ্ৰুসিক্ত ভাষণে প্ৰেক্ষাগৃহৰ সকলোৰে চকুলো নিগৰাইছিল।

শিক্ষাগুৰু হিচাবে ৰবীন কোঁৱৰ ছাৰ, প্ৰয়াত

গণেশ বৰুৱা ছাৰ, মানিক বৰুৱা ছাৰ, প্ৰয়াত বিনন্দ মোহন ছাৰ, দীপাঞ্জলী মেম, অঞ্জুৱাৰা মেম, সুনীল দত্ত ছাৰৰ দৰে ব্যক্তিৰ পাঠদান আজিও মনত সজীৱ হৈ আছে। কলেজখনৰ কাষেৰে পাৰ হ'লেই গিৰিণ গগৈ ছাৰ, দিলীপৰঞ্জন বৰুৱা ছাৰ, পল্টু পাল ছাৰ, বীণা বাইদেউ, বাণী বাইদেউ, ৰাণু বাইদেউ, ৰাণা কোঁৱৰ ছাৰৰ চেহেৰা মনলৈ আহে। সোণালী জয়ন্তীৰ এই শুভ ক্ষণত কলেজখনৰ লগত জড়িত প্ৰত্যেক ব্যক্তি বিশেষক আৰু ছাত্ৰ-

ছাত্ৰীসকলক আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ। যিসকলক আমি হেৰুৱালো তেখেতসকলৰ আত্মাৰ সদগতি কামনা কৰিছোঁ। শেষত প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাগুৰুলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাইছো।

‘জয়তু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়’

লাইভ নিউজৰ বিৰতিৰ মাজত মোৰ এই লেখা।
বহু ভুল-ভ্ৰুটি ৰৈ গৈছে। ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে□

স্বীকৃতি : Chief Anchor and Chief Programme Producer of DY 365 TV Channel.

ডেউকা

পৰিস্মিতা গগৈ

ডাল ভৰি ফুলা এজোপা গুলপীয়া ৰাধাচূড়া। ডালবোৰে গুলপীয়াখিনি যেন হাত মেলি আঁকোৱালিহে লৈছে। বৰ মন ভৰা দৃশ্য এটা চাই চাই দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে মই সোণাৰি কলেজলৈ সোমাই গৈছিলো ২০০৮ চনত। মেট্ৰিক পাছ কৰি উচ্চতৰ মাধ্যমিকত নাম ভৰ্তি কৰিবৰ বাবে prospectus আনিবলৈ। প্ৰথমবাৰ গৈছিলো সপ্তম শ্ৰেণীত থাকোঁতে, এটা এমহীয়া নাট কৰ্মশালাত অংশগ্ৰহণ কৰি তাৰ শেষত নাট প্ৰদৰ্শনৰ বাবে হোৱা অনুশীলনবোৰ আমি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহত কৰিছিলো। ইমান ডাঙৰ প্ৰেক্ষাগৃহ, বৰ ভাল লাগিছিল। কিন্তু তাৰ বাহিৰে মহাবিদ্যালয়খনক লৈ আৰু কোনো কথা মনলৈ অহা নাছিল তেতিয়া। কিন্তু পিছৰবাৰ অৰ্থাৎ ২০০৮ চনত সোমাওঁতে মনত ঠাহ খাই আছিল হাজাৰ ৰকমৰ চিন্তা আৰু কিছূ ন ন আশা। ঐতিহ্যমণ্ডিত চৰাইদেউ জিলাৰ সোণাৰি অঞ্চলৰ অন্যতম উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান যাক একমাত্ৰই বুলিব পাৰি, তাতে মোৰ নামভৰ্তি হৈ গ'ল। নামভৰ্তিৰ দিনা মোৰ পেহা অৰুণ গগৈয়ে বহু কেইগৰাকী প্ৰবক্তাৰ লগত চিনাকি কৰাই দিয়ে। যাৰ বাবে মনত কিছূ শংকাই বাহ সাজিলে। কাৰণ সকলোৱেই চিনি পায় যেতিয়া, মহাবিদ্যালয়খনত কিবা এটা গণ্ডগোল হোৱা মানেই কথাবোৰ ঘৰ গৈ পোৱাৰ বিপদ। যিয়েই নহওঁক সেই ২০০৮ চনৰ পৰা ২০১৩

চনলৈ কোনো বিপদ নোহোৱাকৈয়ে যেনিবা পাঁচটা বছৰ মই মহাবিদ্যালয়খনত অতি সুন্দৰকৈ পাৰ কৰিলো। ৯ টা বছৰ পাৰ হ'ল, পিছে ওলাবৰ দিন ধৰি দুনাই মোৰ মহাবিদ্যালয়খনলৈ যোৱা হোৱা নাই। কিন্তু সেই যে চিনাকি হৈছিলো বেলেগ বেলেগ অতি দক্ষ শিক্ষাগুৰু, অগ্ৰজ, অনুজ আৰু সহপাঠীসকলৰ লগত। আজিও সম্পৰ্কবোৰ বান্ধ খাই আছে। ব্যস্ততা বা সময়ৰ নাটনিৰ বাবে হয়তু সঘন যোগাযোগ নহ'ব পাৰে। কিন্তু এটা বিশেষ টান সদায়ে আছে।

সোণাৰি অৰি— ‘সোণাৰি’য়ে চকু চাট মৰাকৈ গঢ়া গহনাৰ দৰেই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়খনেও বহু সোণ গঢ়িলে আৰু পঞ্চাছটা অতি সোণোৱালী বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে। ১৯৭০ চনত কেইগৰাকীমান বিশেষ ব্যক্তিৰ শুভ চিন্তাৰ ফচল ৰূপে গঢ়ি উঠা এই জ্ঞান মন্দিৰ। আৰম্ভণিৰ সেই কেঁচা ঘৰৰ পৰা এতাপ এতাপকৈ আগুৱাই পকী ঘৰ হোৱাৰ সোণোৱালী ইতিহাস শ্ৰদ্ধাৰ গোলাপ বৰগোহাঁই ছাৰৰ মুখত এবাৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসত শুনিছিলো। বুজি উঠিছিলো যে মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত জড়িত প্ৰতিজনৰ অহোপুৰুষাৰ্থ বৰঙণিৰ বাবেই মহাবিদ্যালয়খনে জিলিকি উঠি আজিৰ পৰ্যায় পাইছেহি। বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন সভা-সমিতি তথা আন আন অনুষ্ঠানত লগ পোৱা জ্যেষ্ঠজনৰ

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ৩১৭।

পৰাও সদায় মহাবিদ্যালয়খনৰ অক্ষত গুণ-গৰিমৰ কথাই শুনি আহিছে।

মোৰ বাবেও মহাবিদ্যালয়খনত পাৰ কৰি অহা সময়খিনিৰ প্ৰতিটো সৰু-বৰ অভিজ্ঞতাই অত্যন্ত সুকীয়া আৰু আকৰ্ষণীয়। মহাবিদ্যালয়খনে কি দিয়া নাই মোক!! মাৰ্কশ্বিটৰ ফালৰ চাবলৈ গ'লে মোৰ নম্বৰ নিচেই তাকৰ। মই মেধাৰী শাৰীৰ শেষৰ ফালেও নথকা প্ৰাণী। কিন্তু জীৱনৰ বাবে নম্বৰেই যে একমাত্ৰ বা সৰ্বোচ্চ লক্ষ্য হ'ব নোৱাৰে, সেই শিক্ষাও কিন্তু মই এই মহাবিদ্যালয়খনৰ বুকুতে অৰ্জন কৰিছোঁ। পাৰ কৰি অহা পাঁচটা বছৰ শ্ৰেণী কক্ষৰ পাঠ্যক্ৰমৰ বাহিৰেও লাভ কৰা শিক্ষাগুৰুসকলৰ সাৰুৱা কথাবোৰ মোৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে সাৰথি হ'ল। কেতিয়াবা ভাবো, ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰৰ দৰে নিয়মানুৱৰ্তী অথচ মৰমিয়াল অধ্যক্ষ যদি নাপালোঁহেতেন, মই বাৰু আজি খেলুৱৈ হিচাপে নিজৰ পৰিচয় গঢ়িব পৰিলোহেঁতেন নে? যি সময়ত সকলো ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ বাবে NC/DC এটা nightmare. তেনে সময়ত চাৰে মোক ৰাৰখণ্ডত অনুষ্ঠিত হোৱা ৩৩ তম ৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰীড়াত অংশগ্ৰহণৰ বাবে এক মাহতকৈও অধিক দিনৰ ছুটি মঞ্জুৰ কৰিছিল। য'ত মই এটা ৰূপ আৰু এটা ব্ৰঞ্জৰ পদক পাবলৈ সক্ষম হৈছিলো। সেয়া মোৰ বাবে আশীৰ্বাদ। ইংৰাজী বিভাগৰ দত্ত ছাৰ, অনিতা মেম, অঞ্জুৱাৰা মেম, হিমাংশু ছাৰ আৰু দীপাংকৰ ছাৰ মোৰ জীৱনৰ অন্যতম পথ প্ৰদৰ্শক আছিল। হয়তো উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ পৰা পঢ়াৰ বাবে আন বিভাগৰ শিক্ষাগুৰুসকলেও আমাক বিভিন্ন সময়ত সাৰুৱা কথাৰে উপকৃত কৰিছিল আৰু প্ৰয়োজনত সু-পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিল। তেওঁলোকৰ ভিতৰত অৰ্থনীতি বিভাগৰ দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা ছাৰ, মিন্টু গগৈ ছাৰ আৰু পৰানন কোঁৱৰ ছাৰ, ইতিহাস বিভাগৰ সুশীল চুঁড়ী ছাৰ,

দিব্যজ্যোতি ছাৰ আৰু লিণ্ডি মেম, অসমীয়া বিভাগৰ ৰঘুনাথ ছাৰ, পদ্ম কুমাৰী মেম আৰু বিৰিঞ্চি ছাৰ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ বিনোদ ৰাজখনিকৰ ছাৰৰ নাম সততে মনলৈ আহে। এনে নহয় যে, বাকীসকলৰ কোনো অৱদান নাই। আচলতে মইহে সকলোৰে লগত বেছি সহজ হ'ব নোৱাৰিলোঁ, নিজৰ সমস্যা বা আন কথাবোৰ ক'ব পৰাকৈ। তাৰোপৰি কেইবাগৰাকীও শিক্ষাগুৰুৱে আমি সোমোৱা সময়খিনিতে অৱসৰ লোৱাৰ বাবে আচলতে আমি তেওঁলোকৰ সান্নিধ্য আৰু অমূল্য জ্ঞানৰ ৰস লাভ কৰাৰ পৰাও বঞ্চিত হ'লো। বৰ্তমান মই এটা অনুষ্ঠানত শিক্ষাৰ লগত জড়িত কাম-কাজ কৰি থকা বাবে প্ৰায়ে সুনীল দত্ত চাৰৰ শ্ৰেণীকোঠাৰ বহুতো কথাবোৰ মিলা যেন লাগে। কাৰণ তেওঁ সদায় মানৱতাৰ শিক্ষাই দিছিল।

সেয়ে একে আধাৰে ক'ব পাৰো, এই মহাবিদ্যালয়খনেই মোক মোৰ জীৱনৰ ভেটি গঢ়ি দিলে। এই মহাবিদ্যালয়খনেই মোক দিলে দুখন ডেউকাৰ উমান। যি দুখন ডেউকাই মোক উৰাৰ সপোন দেখুৱায়। তাৰ সহায়েৰেই মই আজিও উৰি ফুৰিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনৰ সোণালী জয়ন্তী সুন্দৰভাৱে উদ্‌যাপিত হওক। আমাৰ আন্তৰিক সহযোগ আৰু শুভকামনা মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি সদায়ে থাকিব। প্ৰাক্তন ছাত্ৰী হিচাপে মোৰ অনুভৱ ব্যক্ত কৰিলো। বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে জীৱনৰ কিছু জটিল সময় অতিক্ৰম কৰি বুজি উঠিছোঁ শিক্ষক কি? শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজৰ সম্পৰ্ক কিমান মহান। শেষত সোণালী জয়ন্তীৰ সফলতা আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলো। মহাবিদ্যালয়খনি বাৰে বাৰে গৌৰৱান্বিত হওঁক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মেধা আৰু দক্ষতাই এই মহাবিদ্যালয়খন উজ্বলাই তোলাক। □

পৰিস্থিতা গগৈ : প্ৰাক্তন ছাত্ৰী। ২০১১ চনত ৰাডখণ্ডত অনুষ্ঠিত ৩৪তম ৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰীড়াত ল'ন বল খেলত অংশ গ্ৰহণ কৰি এটা ৰূপৰ আৰু এটা ব্ৰঞ্জৰ পদক লাভ। ২০১৫ চনত কেৰেলাত অনুষ্ঠিত ৩৫তম ৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰীড়াত এইবিধ খেলত এটা সোণৰ আৰু এটা ৰূপৰ পদক অৰ্জন।

প্ৰাণৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

প্ৰযোজ্য মাধৱ দত্ত

মোৰেই হয়তো ভাগ্য, মই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ পাইছিলো। এই সুবিধাকৰণ লাভ কৰিছিলো মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থী আৰু শিক্ষাগুৰুসকলৰ বাবে। ২০১৮-২০১৯ চনত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে এটা গুৰু দায়িত্ব লাভ কৰিছিলো মই। প্ৰতিখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন বুলি ক'লেই এনেকুৱা এটা পৰিৱেশ হয়, সেয়া সকলোৱে জানেই। আমাৰো ব্যতিক্ৰম হোৱা নাছিল। মোৰ অগ্ৰজ, লগতে মোৰ সতীৰ্থ সকলৰ পৰা প্ৰস্তাৱ আহিছিল, মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদৰ বাবে মনোনয়ন দাখিল কৰিব লাগে। মোৰো ইচ্ছা আছিল, কিয়নো জনা হোৱাৰে পৰাই ৰাজনীতিৰ পথাৰখন ভাল পাইছিলো। কথা মতেই কাম। বিশেষ নাভাবিলো। সকলোৰে সহযোগিতাত মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল কৰিলো। তাৰ পাছৰে পৰা জোৰদাৰ প্ৰচাৰ। দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো কোঠা, হোষ্টেল সকলোতে মাথোঁ প্ৰচাৰ। নাজানো জয়ী হ'ব পাৰিম নে নোৱাৰিম। কিন্তু মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি থকা মোৰ আগ্ৰহৰ বাবেই হয়তো শিক্ষাৰ্থীসকলৰ বিপুল ভোটত জয় লাভ কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসৰ পাত লুটিয়ালে দেখিম যে প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক দেৱ কুমাৰ গুপ্তা দাদাৰ পাছত দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ ভোট লাভ কৰিছিলো মই। সেয়েহে নিজকে লৈ গৌৰৱান্বিত মই। সকলোকে পুনৰবাৰ ধন্যবাদ। এটা বছৰত মই মহাবিদ্যালয়খনক কি দিব পাৰিলো নাজানো, কিন্তু মোৰ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা আছিল প্ৰতিটো কাম সুকলমে কৰাৰ। সকলো কামতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল বন্ধুবৰ্গৰ লগতে প্ৰত্যেকজন শিক্ষাগুৰুৱে। সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যকাল শেষ হোৱাৰ পিছতো মহাবিদ্যালয়খনৰ সকলো কামতে যিমান পাৰো সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিলো।

মোৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব শেষ হোৱাৰ

সময়ৰ এটা ঘটনা। সেইদিনা আছিল ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচন। সকলো ঠিকে-ঠাকেই হৈ আছিল। মুহূৰ্ততে অন্য মহাবিদ্যালয়ৰ এজন ছাত্ৰ সোমাই আহিল মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদৰ ভিতৰত। হে-চে লাগিল। ভোটদান প্ৰক্ৰিয়া বন্ধ হ'ব লাগে। আমি নিৰ্বাচনত থিয় কৰোৱা বিৰোধী সমৰ্থকে এফালৰ পৰা কোঠাসমূহ বন্ধ কৰাত লাগিল। কোনোদিনে মহাবিদ্যালয়ৰ কাকো বেয়াকৈ কোৱা নাছিলো, কিন্তু সেই সময়ত মোৰ খঙে চুলিৰ আগ পাইছিলগৈ। সকলো শিক্ষাৰ্থীক মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰত থিয় কৰোৱালো। কোনো কাৰণতে ভোটদান বন্ধ নহয়। 'কোন ছাত্ৰ, কিয় সোমালে মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰলৈ, কেনেকৈ সোমাবলৈ পালে সকলো ছাত্ৰজনে ক'ব লাগিব।' সেয়া আছিল সেই সময়ত মোৰ মন্তব্য। মোৰ ৰুদ্ৰমূৰ্তি দেখি সকলো ঠিক হ'লত সকলো নিমাত। কোনে কি ভুল কৰিছিল, নিজে উপলব্ধি কৰিও মাত নামাতিলে। পুনৰ আৰম্ভ হ'ল ভোটদান প্ৰক্ৰিয়া। জয়ীও হ'ল আমি নিৰ্বাচনত থিয় কৰোৱা ছাত্ৰজন। মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত এই দিনটো মোৰ সদায় মনত থাকিব।

মই প্ৰথম শ্ৰেণীত পঢ়ি থকাৰ পৰাই সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে আছিল এক নিবিড় সম্পৰ্ক। বাৰ সৈতে প্ৰতিটো দেওবাৰে আৰ্টৰ ক্লাচ কৰিবলৈ আহিছিলো মই। সৰুৰে পৰাই ইচ্ছা আছিল মহাবিদ্যালয়খনত পঢ়াৰ। সেই ইচ্ছা পূৰণ হ'ল। সৰুৰে পৰা দেখি থকা মহাবিদ্যালয়খন পূৰ্বতকৈ বহু পৰিৱৰ্তন হ'ল। এতিয়া সকলো আছে এইখন মহাবিদ্যালয়ত। প্ৰয়োজন আৰু কেইটিমান বিভাগৰ। যাৰ বাবে চৰাইদেউবাসী কিছু সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অন্য ঠাইলৈ যায় শিক্ষা লাভৰ কাৰণে। লগতে প্ৰয়োজন ডিজিটেলী কিছু উন্নত কৰাৰ। এই আশা কেৱল মোৰেই নহয়, সমগ্ৰ চৰাইদেউবাসীৰ। এদিন এই আশাও পূৰণ হ'ব। শেষত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তীৰ এই শুভক্ষণত সকলোলৈকে মোৰ শুভেচ্ছা, শ্ৰদ্ধা নিবেদিত্তো। □

প্ৰযোজ্য মাধৱ দত্ত : প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ৩১৯।

স্মৃতিকথা : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

দেৱযানী গগৈ

সোণাৰু আৰু কৃষ্ণচূড়াৰ দেশ। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ মোৰ তিনিটা বছৰৰ স্মৃতিকথা সুঁৰিবলৈ লৈ মই এপলক বৈছে শব্দহীনতাত। ভাবিছে, স্মৃতি ৰোমন্থনো হয়তো পৃথিৱীৰ এটা জটিল কাৰ্যই। প্ৰত্যেকজন সোণাৰিয়ানৰ বাবে সোণাৰি কলেজৰ তিনিটা অথবা পাঁচটা বছৰ বৰ আপোন। বুকুৰ বৰঘৰত এই বছৰকেইটাই স্থায়ী ঠিকনা সাজে প্ৰতিজনৰ হৃদয়ত।

২০১১ চনৰ নামভৰ্তি প্ৰক্ৰিয়া চলি থকা কোনোবা এটা দিনত মই প্ৰথমবাৰৰ বাবে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত ভৰি থৈছিলোঁ। সিদিনা কেণ্টিনৰ বাৰাণ্ডাত মাৰ স'তে ফৰ্মখন জমা দি গৈছিলোঁ। পিছে মই শিৱসাগৰ ছোৱালী মহাবিদ্যালয়তহে পঢ়াৰ মনস্থ কৰি সেই মহাবিদ্যালয়খনিত নামভৰ্তিও কৰাইছিলোঁ। কিন্তু মোৰ অনবৰতে ঘৰলৈ মনত পৰি থকা স্বভাৱটোৰ বাবে পাঁচ নে ছয়দিনহে ৰংপুৰত থাকি ঘৰলৈ উভতি আহিছিলোঁ। ইতিমধ্যে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ নামভৰ্তি বন্ধ হৈছিল আৰু নতুন বৰ্ষৰ শ্ৰেণীবোৰো আৰম্ভ হৈছিল। দেউতাৰ অনুৰোধত সেইসময়ৰ উপাধ্যক্ষ অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱা ছাৰে মোৰ নামভৰ্তি কৰাবলৈ মান্তি হ'ল। খালী হোৱা ৰোল নং এটাত (২৬০) মোৰ নামভৰ্তি কৰাই দিলে। লেটকামাৰ হিচাবে নামভৰ্তি কৰাৰ পিছতো ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিষয় এটাৰ দৰে বিষয়ত সন্মানসহকাৰে পঢ়িবলৈ পোৱা এই সুবিধাকৰণৰ বাবে মই সেইসময়ৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰ, উপাধ্যক্ষ অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱা ছাৰ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ তেতিয়াৰ মূৰব্বী অধ্যাপক স্বৰ্গীয় গণেশ বৰুৱা ছাৰ আৰু ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ এতিয়াৰ মূৰব্বী অধ্যাপক বিনোদ ৰাজখনিকৰ ছাৰৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

এনেকৈয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ জীৱনৰ তিনি বছৰীয়া সোণসেৰীয়া দিনকেইটাৰ আৰম্ভণি ঘটে।

সেইসময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীসমূহৰ আৰম্ভণি হৈছিল ৮-৪৫ বজাত। প্ৰথমটো ক্লাছ পাবলৈ তেতিয়া সাপেখাতী শিৱসাগৰ অভিমুখী ASTC ৰ হালধীয়া ৰঙৰ

বাছখনেই আছিল আমাৰ একমাত্ৰ সাৰথি। সাপেখাতীৰ পৰা টিয়কঘাট হৈ সোণাৰি সংযোগী পথৰ যাতায়ত সেইসময়ত ইমান সুচল নাছিল। মাত্ৰ চাৰি নে পাঁচখনহে সৰু সৰু গাড়ী চলিছিল। এখন গাড়ী পাবলৈ মানুহ ঘণ্টাৰো অপেক্ষা কৰিব লগা হৈছিল। যিকিনহওক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হিচাবে আমি ভাৰাৰ কিছু টকা ৰেহাই পাইছিলোঁ। ASTC ৰ হালধীয়া বাছখনত ৫ টকা আৰু বাকী ট্ৰেকাৰবোৰত আমাৰ ভাৰা আছিল ১০ টকা। অৱশ্যে মই নগাজন মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয়ৰ কাষতে নামিছিলো বাবে মোৰ ১০ টকা বা ৫ টকাত হৈছিল। কিন্তু সাপেখাতীলৈকে যাত্ৰা কৰাসকলে হয়তো কিছু বেছি ভাৰা দিবলগা হৈছিল। পিছে অসুচল যাতায়তৰ বাবে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বহু কষ্টও ভূগিবলগীয়া হৈছিল।

মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰত্যেকজন মানুহ, প্ৰত্যেকটো বিভাগৰ প্ৰতিজন শিক্ষাগুৰুৱে আমাক বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায় কৰিছিল। ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপক স্বৰ্গীয় গণেশ বৰুৱা ছাৰে অসুখীয়া গাৰেও ক্লাছত সোমাইছিল। শিক্ষক হোৱাৰ পিছত মই নিজেও যেতিয়া কেতিয়াবা অসুখীয়া গাৰে দায়িত্ব আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হেপাহৰ তাগিদাত ক্লাছত সোমোওঁ, ছাৰৰ কথা মনলৈ আহে। বিনোদ খনিকৰ ছাৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিজৰ সন্তানৰ দৰে কৰা মৰমবোৰ চক্ৰপাণি পাটিৰ ছাৰৰ গহীন গম্ভীৰ ক্লাছকেইটা এতিয়াও স্মৃতিপটত সজীৱ হৈ আছে। সেইদৰে নাকী বাইদেউ সেই তেতিয়াৰ পৰা এতিয়ালৈ মোৰ প্ৰেৰণা হৈ আহিছে। বুৰঞ্জী বিষয়ত পাচ কৰ্চ আমাৰ মাত্ৰ পাঁচজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰহে আছিল। সেয়েহে বুৰঞ্জী বিভাগৰ সুশীল চুড়ী ছাৰ, দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ ছাৰে বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল। দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ ছাৰে বহু দীঘলীয়াকৈ ক্লাছ লৈছিল। ক্লাছৰ ঘণ্টা বজাৰ পাছতো তেওঁ ক্লাছ লৈছিল। ক্লাছৰ ঘণ্টা বজাৰ পাছতো তেওঁৰ ক্লাছ শেষেই নহয়। শিক্ষক হিচাবে এতিয়া অনুভৱ কৰো ইমান দীঘলীয়াকৈ ক্লাছ লোৱাটোও যে কিমান এক টান কাম। সেইদৰে অসমীয়া বিভাগৰ ড° ৰীতা দত্ত বাইদেউ আৰু

ৰঘুনাথ কাগ্যুং ছাৰৰ সাহিত্যৰ পাঠবোৰ, পদ্মা বাইদেউৰ ভাষাৰ পাঠবোৰ, বিজয়লক্ষ্মী বাইদেউৰ মিঠা কণ্ঠত নিটাল মৰা শ্ৰেণীকোঠাবোৰ এতিয়াও স্মৃতিপটত ভাঁহি থাকে। ইংৰাজী বিভাগৰ ড° সুনীল দত্ত ছাৰৰ নিখুঁত ইংৰাজী, অনিতা বাইদেউৰ ব্যক্তিত্বই আমাক সঁচাকৈ আকৰ্ষিত কৰিছিল। অঞ্জুমা বাইদেউৰ Under The Banyan Tree নামৰ দ্বিতীয় যোগাসিকৰ ইংৰাজী বিষয়ৰ গল্পৰ ক্লাছটোৰ স্পষ্ট ছবি এখন মোৰ দৃশ্যপটত আহি থাকে এতিয়াও অহৰহ। ইংৰাজী বিভাগৰ ড° দীপাঞ্জলি বাইদেউৰে ক্লাছ পোৱাৰ অভিজ্ঞতা নাই। কাৰণ সেইসময়ত দীপাঞ্জলি বাইদেউ গৱেষণাৰ কামত ছুটীত আছিল। সেইদৰে অৰ্থনীতি বিভাগ, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ আৰু বিজ্ঞান শাখাৰ প্ৰতিজন শিক্ষকৰে অৱদানত আজি মহাবিদ্যালয়খনে পঞ্চাশ বছৰীয়া স্বৰ্ণিল ইতিহাস ৰচিবলৈ সক্ষম হৈছে।

তেতিয়াৰ অধ্যক্ষ ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰৰ অৱদানৰ কথা নক'লে হয়তো সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণোৱালী অধ্যায়ৰ এখিলা পাত আধৰুৱা হৈ থাকিব। তেওঁৰ সবল নেতৃত্বত যে মহাবিদ্যালয়খনে সফলতাৰ

শিখৰ চুইছিল, এই কথা হয়তো কোনেও অস্বীকাৰ নকৰিব।

এই মহাবিদ্যালয়খনতেই মোৰ কৰ্মজীৱনৰো আৰম্ভণি হৈছিল। বিনোদ খনিকৰ ছাৰৰ সহায়ত ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ অস্থায়ী শিক্ষক হিচাবে মই ২০১৬ চনত যোগদান কৰিছিলো। শিক্ষকতাৰ অভিজ্ঞতাৰে মোৰ জীৱন বৰ্ণাঢ্য কৰা এই মহাবিদ্যালয়খন সেয়েহে মোৰ বাবে এক পাহৰিব নোৱৰা আৰেগ। ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ ছাৰৰ নেতৃত্বত প্ৰায় ডেৰবছৰীয়া শিক্ষকতাৰ যাত্ৰাত বহু বুটলিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শিক্ষক আৰু অনা শিক্ষকৰ সৈতে একাত্মতা বাঢ়িছিল এই ডেৰবছৰতেই।

জ্ঞান, চিন্তা, সফলতা, বিফলতা, বন্ধুত্ব প্ৰতিটো অনুভৱৰে ৰহঘৰা এই মহাবিদ্যালয়খন। বহু ঘাত-প্ৰতিঘাতৰে প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে বিভিন্নজন মহান ব্যক্তিৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাত মহাবিদ্যালয়খন আজিৰ এই অৱস্থাত উপনীত হৈছেহি। আমাৰ দৃঢ় বিশ্বাস সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ এই অক্ষুণ্ণ যাত্ৰা অব্যাহত থাকিব। □

দেবযানী গগৈ : প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। বৰ্তমান সহকাৰী অধ্যাপিকা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, দমদমা মহাবিদ্যালয়, হাজো, অসম।

মোৰ স্মৃতিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

ড° জেলচিং য়েইন

পলাশৰ জুই নুমাল এতিয়া

শাল আৰু চতিয়ন

বনত মানৰ দিনৰ অতীত ব'হাগৰ ধুমুহাৰ

কিমান সপোন সৰি গ'ল

তাৰ কোনে ৰাখে খতিয়ান..... - নৱকান্ত বৰুৱা

মোৰ দৰে বহুতৰে হয়তো ছাত্ৰ জীৱনৰ সোণোৱালী দিনবোৰ কলেজীয়া জীৱনে হ'ব। প্ৰথমবাৰৰ কাৰণে হাইস্কুল চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈ ফলাফল আশা কৰা ধৰণে হ'বনে নহ'ব সেই ভয় উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষালৈকে অব্যাহত থাকে। কিন্তু স্নাতক মহলত

উপনীত হৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত নিজা কিছু আত্মবিশ্বাস বাঢ়ি আহে। জীৱনত ঘাত-প্ৰতিঘাত, সফলতা-বিফলতাৰ লেখ নিজে আৰ্জিব পৰা হয়। জীৱনক কিছু উপলব্ধি কৰিব পৰা এনে সময়ছোৱাতে চৰাইদেউ মহকুমা (বৰ্তমান জিলা)ত অন্তৰ্গত ঐতিহ্যমণ্ডিত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ হিচাপে নামভৰ্তি কৰিলো। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ জীৱন আৰু শিক্ষকতা (কিছুদিন) জীৱনৰ কথা সুঁৱৰি আজিও মই নষ্টালজিক হৈ পৰো। হৃদয়ৰ কোনোবা এটা কোণত ৰৈ যোৱা খণ্ডিত ছবিক তলত চমুকৈ ব্যক্ত কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছো।

স্মাৰক গ্ৰন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ৩২১।

নামভৰ্তি আৰু কিছু স্মৃতি : সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ নামভৰ্তি কৰিবলৈ যোৱা দিনাৰ কথা আজিও মোৰ বৰ মনত পৰে। মাজুলীত মোৰ ঘৰ। ইয়াত অচিনাকি সকলো মানুহ, অচিনাকি এখন মহাবিদ্যালয়। নামভৰ্তিৰ দুদিনমান আগত বঘুনাথ কাগয়ুং ছাৰক আমাৰ কাষৰ ঘৰত ক্ষণেক সময় দেখা পাইছিলো। ছাৰৰ বাহিৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ কোনো এজন শিক্ষক-কৰ্মচাৰীক মই চিনি নাপাওঁ। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰেক্ষাগৃহৰ কাষতে সাধাৰণ সাজপাৰ [Simple Dress] পৰিহিত এগৰাকী ভদ্ৰ মহিলা বৈ থকা দেখা পালো। বাইদেউগৰাকীক মই মহাবিদ্যালয়খনৰে কোনোবা সাধাৰণ কৰ্মচাৰী বুলি ভাবি বঘুনাথ ছাৰৰ কথা সুধিলো। বাইদেউগৰাকীয়ে নশ্ৰুভাৱে মোক ছাৰ অফিচৰ ফালে যোৱাৰ কথা ক'লে। কিছুদিন পিছত ভদ্ৰ বাইদেউগৰাকীক অসমীয়া বিভাগৰ শ্ৰেণীকক্ষত শিক্ষকৰ ৰূপত দেখা পাই মই অবাক হ'লো। সেইদিনা গম পালো ভদ্ৰ বাইদেউগৰাকী আন কোনো নহয়, তেওঁ মহাবিদ্যালয়খনৰ উপাধ্যক্ষ মোৰ অতিকৈ শ্ৰদ্ধাৰ ৰতিপ্ৰভা গগৈ বাইদেউ। বাইদেউৰ শাস্ত-সমাহিত আৰু মাতৃসুলভ স্নেহে মোক সঁচাকৈ অভিভূত কৰিছিল।

অধ্যক্ষ বাইদেউৰ মৃত্যু সংবাদ : আমি স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষত পঢ়ি থাকোতে মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষৰ আসনত অধিষ্ঠিত হৈ আছিল প্ৰয়াত শ্ৰদ্ধাৰ কমলাৱতী বাইদেউ। নতুন ছাত্ৰ হোৱা হেতুকে প্ৰয়োজন নহ'লে আমি যিমান পাৰি সিমান অধ্যক্ষৰ চকুৰ পৰা আঁৰ হৈ থাকিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। এদিন পৰিচয় পত্ৰখনত অধ্যক্ষৰ স্বাক্ষৰ প্ৰয়োজন হোৱাত ভয়ে ভয়ে বাইদেউৰ কাষ চাপিছিলো। সেইদিনাহে মই বাইদেউক প্ৰথমবাৰ ওচৰৰ পৰা দেখা পাইছিলো। বাইদেউক দেখি খুব কম কথা কোৱা যেন মোৰ অনুমান হৈছিল। কৰ্মক্ষম হৈ থকা মানুহগৰাকী হঠাৎ মৃত্যু হোৱা সংবাদে মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিয়ালবৰ্গক প্ৰিয়মান কৰি তুলিছিল।

নৰ নিযুক্ত অধ্যক্ষ তামুলী ছাৰ : চনটো সঠিককৈ মনত নাই; সম্ভৱত আমি স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষত পঢ়ি থাকোতে অধ্যক্ষ হিচাপে নিযুক্তি হৈ আহিছিল শ্ৰদ্ধাৰ ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰ। তামুলী ছাৰ এগৰাকী কঠোৰ অনুশাসন আৰু স্বাস্থ্যৱান ব্যক্তি আছিল। ছাৰৰ উপস্থিতিত কেৱল ছাত্ৰ সমাজে নহয়, শিক্ষক সমাজেও নীৰৱতা অৱলম্বন কৰিছিল। এখন যিকোনো অনুষ্ঠানৰ মূৰব্বী কিছু কঠোৰ আৰু নিয়মানুৱৰ্তী হোৱা উচিত। মোৰ দৃষ্টিত ছাৰ তেনে

এজন ব্যক্তি আছিল।

মোৰ স্মনামধন্য শিক্ষাগুৰুসকল : ছাত্ৰাৱস্থাত মই মহাবিদ্যালয়খনৰ বহুত শিক্ষকক ওচৰৰ পৰা চিনি পোৱা নাছিলো। কিন্তু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা উভতি প্ৰায় দুটা বছৰ ছাৰ-বাইদেউৰ লগত একেলগে (কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ পাঠ্যক্ৰম) শিক্ষকতা কৰি তেওঁলোকৰ বহুতৰে লগত মোৰ আপোন ভাৱ গঢ় লৈ উঠিছিল। ছাত্ৰাৱস্থাত শিক্ষা গ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়া নিজা বিভাগ কেন্দ্ৰিক হোৱা হেতুকে আমাৰ মনৰ আদান-প্ৰদানো নিজৰ বিভাগৰ শিক্ষকৰ লগতে বেচিকৈ হৈছিল। আমাৰ অসমীয়া বিভাগৰ বিভাগীয় প্ৰধান শ্ৰদ্ধাৰ ৰতিপ্ৰভা বাইদেউ, বিনন্দ মহন ছাৰ, ৰীতা দত্ত বাইদেউ, বঘুনাথ কাগয়ুং ছাৰ, বিজয়লক্ষ্মী গগৈ, জ্যোতিৰেখা গগৈ, জোনমণি গগৈ বাইদেউ আদি সকলোৰে পৰা মই সহায় আৰু মৰম বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। আমাৰ বিভাগৰ ছাৰ-বাইদেউসকলৰ বাহিৰেও শ্ৰেণীকোঠাত ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপক শ্ৰদ্ধাৰ সুনীল দত্ত ছাৰৰ পাঠদানে মোক বৰ আকৰ্ষিত কৰিছিল। ছাৰৰ সলসলীয়া মাত আৰু শ্ৰেণীকোঠাত ছাৰৰ বুজনি সঁচাই অতুলনীয়। মহাবিদ্যালয় প্ৰেক্ষাগৃহৰ কাষতে ডাঙৰ কোঠাটোত William Wordsworthৰ The Solitary Reaperৰ যি কাব্য পাঠ, আজিও মোৰ কাণত বাজি উঠে। ইংৰাজী বিভাগৰ ছাত্ৰ নহয় যদিও ছাৰৰ ৰোমাণ্টিক কবিতাৰ সুন্দৰ বিশ্লেষণে আমাক শ্যেলী, কীটচ আদিৰ কবিতাৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰি তুলিছিল।

সভা-সমিতি, আলোচনা সত্ৰ ইত্যাদি : মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা দিনত ক্ৰীড়া সপ্তাহ, কবি সন্মিলন, বিভিন্ন ধৰণৰ আলোচনা সত্ৰ আদিত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ কথা আজিও মোৰ মনত সজীৱ হৈ আছে। সোণাৰি 'খোজ প্ৰকাশন'ৰ সৌজন্যত অনুষ্ঠিত হোৱা সৰু-বৰ কবি সন্মিলনসমূহত উপস্থিত থাকি আমিও কাব্য চৰ্চা কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিলো। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবন্ধা, অসমৰ দুগৰাকী প্ৰতিষ্ঠিত কবি, গৱেষক, সাহিত্যিক শ্ৰদ্ধাৰ ড° বঘুনাথ কাগয়ুং ছাৰ আৰু ড° পৰানন কোঁৱৰ ছাৰৰ পৰা আমি কিঞ্চিৎমান হ'লেও লেখা-মেলা কৰাৰ অনুপ্ৰেৰণা লাভ কৰিছিলো।

পাঠ্যক্ৰমৰ অন্তৰ্গত বিভাগীয় সৰু-সুৰা আলোচনা সত্ৰসমূহৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়খনত ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ কিছুমান আলোচনা সত্ৰ অনুষ্ঠিত হৈছিল। ইয়াৰে কোনোবা এখন আলোচনা সত্ৰত অসমৰ বিশিষ্ট সাহিত্যিক ড° নগেন

শইকীয়া আৰু শিক্ষাবিদ দয়ানন্দ বৰগোহাঁই উপস্থিত আছিল। সভাখনত নগেন শইকীয়া ছাৰৰ অসমীয়া জাতি গঠন সম্পৰ্কীয় গৱেষণাধৰ্মী আলোচনাই মোক বৰ আকৰ্ষিত কৰিছিল। ছাৰে সম্ভৱত সেই সময়ছোৱাতে তেওঁৰ ‘অসমীয়া জাতিৰ ইতিহাস’ উক্ত গৱেষণাধৰ্মী গ্ৰন্থখনৰ লেখা কাৰ্য আৰম্ভ কৰিছিল।

সামৰণি : আজি মোৰ আপোন মহাবিদ্যালয়খনৰ কথা লিখিবলৈ লৈ লিখি শেষ কৰিব নোৱাৰাকৈ অলেখ

কথা মনত পৰিছে। বাহুল্য হোৱাৰ চিন্তাত কিছুমান কথা লিখাৰ পৰা বিৰত থাকিলো। শেষত জানিবলৈ পাই সুখী হৈছো যে, আমি পঢ়ি অহা মহাবিদ্যালয়খনে ইতিমধ্যে পঞ্চাশৰ দেওনা অতিক্ৰম কৰিছে। সোণালী জয়ন্তীৰ এই শুভক্ষণত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিছোঁ আৰু সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ হিচাপে নিজকে গৌৰৱবোধ কৰিছোঁ। □

ড° জেলসিং য়েইন : প্ৰাক্তন ছাত্ৰ আৰু প্ৰাক্তন অংশকালীন অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ, সোণালী মহাবিদ্যালয়। বৰ্তমান সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ, উজনি মাজুলী খেৰকটীয়া মহাবিদ্যালয়, মাজুলী।

সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত মোৰ জীৱনৰ সোণালী সময়

জ্যোতিৰ্ময় ৰায়চৌধুৰী

২০১৪ বৰ্ষত হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ চৰাইদেউ জিলাৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান সোণালী মহাবিদ্যালয়ত উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ কলা শাখাত নামভৰ্তি কৰোঁ। ইয়াৰ পৰাই জীৱনৰ এক নতুন যাত্ৰাৰ আৰম্ভণি হয়। মই স্কুলীয়া শিক্ষা সাপেক্ষাতীৰ এখন বেচৰকাৰী বিদ্যালয়ত গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ, তাত মূলতঃ আমাৰ জীৱন পঢ়া-শুনা কেন্দ্ৰিক আছিল। বিভিন্ন খেল-ধেমালি বা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানসমূহ “বিদ্যালয় সপ্তাহ”ৰ বাদে তেনেকৈ অনুষ্ঠিত হোৱা নাছিল। একেবাৰে সহজকৈ ক’বলৈ গ’লে স্কুলত আমি এক নিৰ্দিষ্ট ধৰাবন্ধা নিয়ম-নীতিৰ মাজেৰে পৰিচালিত হ’ব লগা হৈছিল আৰু স্বাধীনচিন্তীয়া মনটোৰে পচন্দৰ কাম কৰাৰ পৰিধি আছিল অত্যন্ত সীমিত। কিন্তু পলকতে কলেজত ভৰি দিয়াৰ লগে লগে উক্ত বাধ্য-বাধকতা সমূহ সম্পূৰ্ণ আঁতৰি গ’ল।

আকৌ ঘৰৰ পৰিৱৰ্তে এইবাৰ সোণালীতে হোষ্টেলত থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। মুঠ কথাত এক সম্পূৰ্ণ স্বাধীনচিন্তীয়া জীৱন, ছিনিয়ৰ দাদাসকলে মাজে মাজে বুজায়- ‘কলেজীয়া জীৱন এনেকুৱাই ভাই, ইয়াত পঢ়িলে পঢ়িবি, ক্লাছ কৰিলে কৰিবি আৰু নকৰিলে নাই। কোনেও একো ক’বলৈ নাহে তোকা।’ - কথাষাৰ প্ৰথম অৱস্থাত বুজা নাছিলোঁ, কলেজীয়া ভাষাত ক’লে আমাৰ গাত বতাহ লাগিল। ইয়াৰ প্ৰতিফলন হ’ল হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰীৰ প্ৰথম বৰ্ষৰ পৰীক্ষাত ৩৪ শতাংশ নম্বৰ লৈ পাছ কৰিলোঁ। ঘৰটো মোৰ ভালদৰেই শুশ্ৰূষা হ’ল, স্কুলীয়া লগৰবোৰৰ ভাল বিজাল্টৰ কথা শুনি মনটো বেয়া হৈ গ’ল। তাৰ মাজতে দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ক্লাছ আৰম্ভ হ’ল, এইবাৰ অলপ ছিৰিয়াচ হ’লো, ক্লাছসমূহ নিয়মিত ৰূপত কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ, ছাৰ-বাইদেউসকলেও যথোপযুক্ত সহায় কৰিলে।

মোৰ দৃষ্টিত কলেজখন এখন বগা কাগজৰ দৰে। আপুনি কাগজখন পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰিছে নে, চানা খোৱাৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিছে, সেইটো আপোনাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব। কিন্তু আপুনি যদি পঢ়া, সাংস্কৃতিক যি ক্ষেত্ৰতে আগবাঢ়ি যাব বিচাৰে আপোনাক কিন্তু আগুৱাই নিবলৈ এচাম লোক কলেজত সদা প্ৰস্তুত হৈ থাকে। যিটো মোৰ দৃষ্টিত মহাবিদ্যালয়খনৰ এক অন্যতম যোগাত্মক দিশ।

সময়ৰ সোঁতত ২০১৬ চনত উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ পুনৰবাৰ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক পাঠ্যক্রমৰ অৰ্থনীতি বিষয়ক সন্মান বিষয় হিচাবে লৈ নামভৰ্তি কৰিলোঁ। অৰ্থনীতি বিভাগৰ শ্ৰেণীকক্ষত অতিবাহিত কৰা সময়, স্মৃতিবোৰ জীৱনৰ পাতত সদায় সজীৱ হৈ থাকিব। বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বন্ধুবৰ্গ, ছিনিয়ৰ, জুনিয়ৰ সকলোৰে অৱদান

মোৰ জীৱনত অপৰিসীম। মই পঢ়ি থকা সময়ৰ অৰ্থনীতি বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপক শ্ৰীযুত দিলীপ বৰুৱা ছাৰে মোক যথেষ্ট সহায় কৰিছিল, ছাৰৰ ওচৰত মই চিৰকৃতঙ হৈ থাকিম।

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত অতিবাহিত কৰা পাঁচটা বছৰ জীৱনৰ অন্যতম মধুৰ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ সময় আছিল। সোণাৰি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য ৰূপে কাম কৰাৰ সৌভাগ্য হৈছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ বুকুতে আমি সমাজৰ হকে কাম কৰিবলৈ উদ্বুদ্ধ হৈছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনে এইদৰেই প্ৰজন্মৰ পিছত প্ৰজন্মক শিক্ষাৰ জ্যোতিৰে আলোকিত কৰক। মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰাৰ লগতে অসমৰ শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰত সোণাৰি মহাবিদ্যালয় এক উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ ৰূপে জিলিকি থাকক। তাকেই কামনা কৰিছোঁ। □

জ্যোতিৰ্ময় ৰায় চৌধুৰী : প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, অৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় আৰু সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী 'সোণালী'ৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক (ভাৰপ্ৰাপ্ত), ২০১৬-১৭ বৰ্ষ।

Flash from the past

Abhijit Karmakar

It is a great privilege to have such an opportunity to write for the souvenir published marking the golden jubilee of my own educational institution 'Sonari College', Sonari. Looking back my college days, my mind ruminates my beautiful experience with my college and how it shaped me in college days. Human life is vain without the light of knowledge. Knowledge is gained through education. Education not only means reading of books but it is the all-round development of an individual; physically, morally, intellectually and spiritually. The continuous attempt and contribution of Sonari College in this direction is really praiseworthy.

I really don't know where to start about my college days which was not long but my best 2 years of my life I lived and it will be always my cherishing memories till my last. I was always more into cultural activities for that we have a group of friends we always into music and culture. Playing music instruments, listened to some great music together and jamming in college canteen can't be replaced with anything in life and also other small mischief we did, which

made my college days colorful and joyous. I can't forget those friends whom I love much and could trust them. Hence few punishments often awarded by our principal sir in group and alone because of our silly mischief.

Besides all in this matter of education, the teachers of my college were very co-operative and helpful. I will be always be indebted to them for their unconditional love and care. I don't want to thank special someone because all are great for me but one person taught me so many things not only by his teaching but by his lives values Sunil Dutta sir is always a person I had followed and I will in future.

Now I would like to recall my campus environment during my college days. Though there always existed an air of love, trust, and co-operation among all the seniors, juniors as one big fat family. I can't deny the fact that I was loved by my seniors more than my friends but I had some really good friends then and they still the same, especially my musical friends they have a huge impact whatever I am doing today. During those times I have suffered from the feelings that why I don't have 'this' and 'that' why

my parents can't provide me a two-wheeler for my college. But today I feel that they were quite right and did all those out of love for me because they wanted my college days to be a strong foundation for my coming days not just adding spice to life but nourishment to it. My father always suggested me with plenty of lives values and books that nourished me intellectually and provide me the opportunity to learn about the world outside. I still remember when I was in 1st year of my college, me and one of my school friend decide to have a trip to Kolkata by ourself when I went him to take his permission he just said 'yes' if you want to go by yourself please go but be mindful with everything. Imagine at that age letting your son to go alone to such a huge city. This is one of few example how he taught me of this life how to build not only by education also all over. I had a habit of listening music from my childhood personally I started learning how to Play drum from my 8th standard so till I reach college I was playing professionally in various places and with artist. I must say and I feel this always music helped me in my teen age to be focus in good things and not leading me to evil side of this society. When I went to sonari collage I got so much of friends of same taste and thinking about music and culture. The amount of support we got from college for our cultural and music development was huge.

Memories, there are so many memorable events with my major mates and my major classes. I was a student of English major and I think taking this subject as major was my best decision in life, the amount of literature I learned from our teachers is ineffable. We did everything in our major class what was not supposed to be done. Specially we four considered to be most annoying by our teachers, I will not take their name but if they will read this they will know. But at the same time we were best in our own ways everyone has their different journeys now we all doing good and fine in our own life. Those days never be wiped off from my memory the amount of love we got from Anita ma'am the

things we learn from Dutta sir no textbook can teach you. The unending joy and pride of those days is beyond literary description. Just I can say thank you for everything, which is not enough at all.

The happiness area, yes I am talking about college canteen the place where everything happen and everyone is the same no matter you are senior, junior or teacher although they have a different sitting area but we sometimes occupy that too. Believe me if you are not a canteen person then you are missing the most fun side of college life. Singing songs, reading romantic poems, falling in love with art and culture with good lyrics leaning deep meaning of various forms of lives.

But then I had to take a very hard decision in my life which will change everything. As I was good enough in technology so suddenly one-day I thought to take a career on technical side of music and cinema which means I have to drop my college and have to move somewhere else to continue that journey in middle of graduation. I know what are you thinking how he can do that? Believe me everyone said the same to me, beside one person that was my father. I still remember that day I was lying on my bed thinking of all this situation in life and he came to me and asked BETA are you really want to do this please think twice because if you say 'yes' I have to arranged loan for money to send you. Make sure that you are taking a right decision in life and come back to me, but I didn't even think for another second I told him yes I want to go, I really want to go.

Journey, the journey I started from Mumbai. I applied in Mumbai University for SOUND ENGINEERING and luckily I got selected among four others from different parts of India. And next thing I know I was in Mumbai knowing no one doing everything alone in that huge busy city, and this is the decision made me whatever I am today. After completing my engineering course I got to work big production like Yash Raj movies and many

other production house working after twelve to thirteen movies as my work got recognize in Bollywood as a good recording engineer then one day I got a call to work with one of the biggest movies of century called BAHUBALI 2. I got selected to record all the folly sound for the entire movie which was like dream to me to work in such kind of big movies but it all happened because that other day I said to my father yes I really want to go to Mumbai. Which teach me you need to take some hard and challenging decision in life if you want to improve in your life?

After that I applied one of the biggest cruise companies of this world called Royal Caribbean. I applied in Entertainment Division never thought I will be selected because of their very hard selection process. Anyway again my resume got selected for face interview, I was worried a lot about this interview but again everything went smooth and fine. Next thing I know that I got selected and the offer letter was in my email.

After a month of my interview I was in Hongkong, again knowing nothing about international ideas but I went and it's been 4 years since now enjoying my job. My job made me travel to 35 countries and so many beautiful places all around the world.

Presently working as a Head of Sound and light in Entertainment Division of Royal Caribbean Entertainment .

Lastly I want to say that it doesn't matter where you belong from it may be a small town or a small village if you dream big and try hard enough to fulfill it, maybe it will take time but at the end you will be there where you wanted to be. And this journey had taught me that one thing is very important in our life, that is patience. Keep patience in life and keep doing your hard work, remember there is no sort cut in our life and always remember to enjoy the journey.

“Do not go where the path may lead, go instead where there is no path and leave a trail”□

Abhijit Karmakar : Ex-student, Department of English, Sonari College. He completed Sound Engineering Course from Mumbai University. Now he is working as a Head of Sound & Light in Entertainment Division of Royal Caribbean Entertainment.

A Journey from Sonari to London

Infa Mehjabin Rohman

*It's never worth dreaming of your success
Until you wake up in the morning and make it happen
Your tomorrow depends on the learning of your today
So, invest in your knowledge to enlighten your way.*

- Infa

It is always said that memories are meant to be cherished for the entire life. The more it gets old the more you can connect with the time, the events, or the feelings. So here starts my journey as a Higher Secondary student at Sonari College in 2012 where I was among approximately 300 fresh faces in the class. I was a student from the Arts stream. Having studied in a Catholic School I was always used to some norms and values which were way different from the norms of Sonari College. But both of which are best in their own ways.

Life is always beautiful with unpredictable incidents which later can be summed up as the best phases of life. So, there I came out from an ovum to a new world where I started my journey of education and career. The environment of Sonari College is worth defining and forme, the library was the best escape from the daily chores to spend time in peace and serenity. Sonari college has a history of its own which I as a child got to hear from my elder ones. Since most of my relatives from my paternal family spend their best educational life there. Hence, I also

got admitted to the college where I spent my two beautiful years learning History, Political Science, Economics, English, etc. as my core subjects. I still remember how I used to ask my teachers to sum up the lines in English so that I too can write my notes, and being very polite and educated, my teachers always made an extra effort to deliver me all the details to complete the insightful notes. In a blink, my two years journey came to an end in 2014 at Sonari college with a zillion of memories, a bundle of friends, and a very special teacher- student relationship. My next step was so clear that I want to go out of the town somewhere and study further. With that thought, I applied to Sivsagar Girls College for my graduation in English Honours. I was very happy to start a new phase of life. I went to Sivsagar to take the admission with my mother. We both were well prepared that where I will stay and what things I will need to grab from the supermarket after my admission. But alas destiny had some other plans, and I was not selected in the merit list for English Honours but was given an alternative to opt for. I could see myself in an

alley of darkness, as being from a middle-class family I was with only one hope that I will study in Sivsagar and will do something good in the future for myself and society. It all broke and I was left with tears in my eyes. With no option left, I along with my mother headed back home on a bus. I still remember how we both came home ignoring eye contact with each other as we both were disappointed at some stage blaming ourselves. Quite soon I was demotivated with myself declaring to everyone at home that I am good for nothing, so I am not going to study anymore. I was actually acting very silly at that stage, and I think I needed a good counsellor. Hence, my father rang my uncle, Mr. Muktabul Hussain who is now a principal of Wellborn Public School, Sonari. He is the only person in my family who can motivate anyone at any point of time. Ignoring his then talks, I was constantly replying that I won't be studying, and I am good for nothing.

Fate and my uncle's extra efforts motivated me, and I felt that I can do something good if I stand again for my good life. So, with that motivation, I took my admission to Sonari College in English Department and started my undergraduate journey at the same college where I did my Higher Secondary. Though I was a little disappointed with the thought that my friends were all somewhere in other cities and I ended up staying in the same city again. Sooner or later, I figured out that I am more interested to go out of town to explore and achieve more in life. With that, I tried to focus on my new phase with more effectiveness. My journey starts in 2014 when I encountered some of the best lecturers in the universe. With approximately 20 students our batch of 2014-2017 started around the month of August. Being a student of English Honours I studied literature. My journey hasn't been completed without speaking about my lecturers who not only helped me but stood by me till I improved, till I learned, till I evolved. Our lecturer, Honourable Dr. Deepanjali Gogoi Ma'am and Honourable Dr. Sunil Dutta Sir known as the pillars of the department never failed to bring something new for us to grab as knowledge for life. Honourable Dr. Sunil Dutta was undergoing his Ph.D. at that point of

time so we got to have less interaction with him compared to others. But the sessions we had with him are something worth remembering. He is a person who can bring your soul to peace, a person whose lecture can bring pin-drop silence to a classroom of 300 students. My bachelor's won't be completed without my favourite lecturer Honourable Dr. Deepanjali Gogoi who brought enlightenment to my journey. She is not only strict with her teachings but is also easy and simple at making things understand. We, as the students, uncovered much in-depth knowledge of our coursework and still remember her classes were full of motivation towards life which I still apply, which I still rejoice in and will cherish for my entire life. She is one of the best mentors whom I still contact for any queries in life. Apart from her, I had two more lecturers Honourable Dr. Anita Ma'am and Honourable Anju Ara Ma'am who too contributed equally to my journey. Their teachings of prose and poetry still stand unique and priceless. Herein I would also like to thank each and every lecturer of Sonari College who in itself is an example of whom we can look up to.

I remember while I was about to complete my undergraduate journey. One day while having a conversation with a friend of mine I got to know, how the Department of English, Sonari College was in everyone's view because the students were doing good in their studies, and lecturers in their efforts. That day I realized how fate brought me here. I remember my words to my mother after coming home, "Maa I am so happy that I got to study here. You know my friends are speaking that we are doing so good. I'm indeed blessed and lucky for this". And finally, my journey ends at Sonari College in July 2017. My father's contribution has made me realize that I can do much better in life and he is the biggest support I ever had. I still remember how Honourable Rana Konwar sir identified me from my father's name. All I am today is my father's hard work and belief in me that I need to stand up for something good for society.

After all of this, I finally got a chance to step out of my town and go for my Post Graduation from Dibrugarh University. Finally, after clearing interviews and exams I was

admitted to the Master's in Journalism and Mass Communication at Dibrugarh University. As I always wanted a career in the corporate world so I chose to go for this domain wherein I can excel more and can achieve my dreams. My bachelors in English was a plus point at this stage. Hence, my postgraduation journey started in 2017 and ended up soon in 2019. The experiences I gathered from Dibrugarh University are rooted in something very deep and high which again helped me to fly high with my dreams. Every day was a new experience with many challenges and workload pressure which crafted me for the corporate world. And finally, I was Post- Graduated being a Department topper in 2019. After completing my two-year journey, I went to Bangalore to start my career. I worked there for nearly six months but unfortunately, my health didn't cope up with the new environment, and have to return to my home. I am an overthinker and hence, I started to think of further steps and ways for further studies. With this, I started to search for international universities and how to proceed with them. I am quite hardworking so didn't step back till I find a very good consultancy i.e., IDP Education which helped me to proceed further with all the applications and guided me with every minute thing. My preferred destination to study was London, and along with that preference, they searched best universities globally for me. So, to grab a seat in majorly most of the universities abroad, I was required to pass certain language and academic exams and interviews. One of

them was IELTS. My belief along with my hard work helped me to clear the IELTS exam and made me eligible to grab a seat in International Human Resource Management at Queen Mary University in London which comes among the top 100 Universities around the globe. After all these hardships I was fortunate to fly to London for my studies with zero expenses of my own and my parents. Also, my one year of work experience in India and a few rounds of interviews helped me to get a job as a PR Assistant so that I can earn and manage my own living expenses while pursuing my master's. That's how my life abroad began with a very grateful note in London. Soon I will be completing my Master's in September 2022.

Lastly, I want to thank each and everyone who is connected to me and who stood by me on this journey. I want to say that if we have the zeal and enthusiasm to do something great then we must stick to it no matter how hard the times are, our belief and our courage will surely craft a path towards our destiny. Our knowledge will surely be going to help us achieve every positive thing our heart desires. When a girl like me who belongs to a middle-class family where everything is set under a particular budget can fly with her dreams abroad, then surely, I believe everyone can. Just focus and never stop yourself or set back. To be born as a human is the greatest gift of God. Therefore, we must use it to create a positive impact for ourselves and on society. □

Infa Mehjabin Robman : Ex Student, Department of English, Sonari College. Now she is pursuing Master's Degree in International Human Resource Management from Queen Mary University of London and working as a part time faculty in that University in PR & CC Department as a PR Assistant.

SONARI COLLEGE: OVERVIEW

General Information & Timeline

SONARI COLLEGE: OVERVIEW

General Information & Timeline

Prepared by Dr. Paranan Konwar

General Information

Vision: To establish a centre of excellence in an environment of scientific and professional knowledge and capabilities with the basic human values focusing on quality and career competency.

Motto: The motto of Sonari college "तेजस्वि नावधितमस्तु" (Tejasvi nāvadhītamastu) has been extracted from Brahmananda Valli (section on Brahma-bliss) of *Taittiriya Upanishad* (तैत्तिरीय उपनिषद्). Original version was "ॐ सह नाववतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं करवावहे । तेजस्वि नावधितमस्तु मा विद्विषावहे । ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥" (Om! May it (Brahman) protect us both (teacher and student)! May we both enjoy knowledge! May we learn together! May our study be brilliant! May we never quarrel! Om! Peace! Peace! Peace!" Here, Tejasvi: fruitful, nau: of us both (teacher and students), adhitam: the learning. Thus, meaning of the motto: May our (teacher and students) learning/study be equally fruitful/ brilliant.

The motto was chosen for the college by Prof. Mukunda Madhab Sharma who served as the vice chancellor of Dibrugarh University from July 12, 1992, to July 12, 1997.

Logo: The Logo was created by Sarat Baruah, Guwahati. He worked as an illustrator of Assam Tribune (Daily English News Paper) and Dainik Asom (Daily Assamese News Paper), Guwahati. Baruah, who was originally from Jamugurihat, made his permanent settlement at Ujanbazar of Guwahati. He worked in Directorate of Information and Public Relations, Government of Assam. He was closely associated with Guwahati Artists' Guild (Estd. 1976) from its inception and worked together with Neelpawan Baruah, renowned Artist of Assam.

Over Life Size Statue of Mahatma Gandhi: Siva Prasad Marar was the sculptor of the Over Life Size Statue of Mahatma Gandhi at Sonari College. He was born on 6th December, 1972 at Biswanath Chariali and qualified in Master of Fine Art (Specialization in Sculpture) from Indira Kala Sangeet University, Chhattisgarh in 2002. He participated in the Art camps in different region of India, such as Agartala, Bihar, Guwahati, Hariyana, Kerala, Kolkata, Nagaland, New Delhi, Orissa etc. His works are collected in Chattisgarh, Chandigarh, Haryana, UK, WB etc.

Medium of statue: Glass Fiber

Estimated Cost: Rs. 75,000.00 under Establishment fund of Sonari College.

Height: Eight feet.

The statue was inaugurated by Dr. Rajen Tamuli, Principal, Sonari College on 14th September, 2010.

College chorus: Lyricist and composer of the College Chorus is Ranjit Ch. Boragohain, Retired Associate Professor, Department of Botany, Sonari College. The chorus was approved by the Governing Body of Sonari College on 19th March, 2008.

Type of Education: Co-education

Streams: Arts and Science

Affiliation: Affiliated to Assam Higher Secondary Education Council (AHSEC), Guwahati & Dibrugarh University, Dibrugarh

Total Number of Departments: 11 (Eleven). Total six departments (Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History) in Arts and five departments (Botany, Chemistry, Physics, Mathematics and Zoology) in science.

Geographical location of the College:

Elevation: 97 m (318 feet)

Latitude and longitude:

Decimal: 27.028274 North, 95.024011 East

DMS: 2701/41.7864//North, 9501/26.4396//East

Details of the land possessed by the institution:

The college possessed 39 Bighas of Government land vide letter No. RLA.154/70/40-A dated 06-07-1971

Details of Land record as in 2022:

Urban Local body: Sonari Municipal Board

District: Charaideo

Mouza: Abhoypur

Town: Rajabari Grant

Circle: Sonari

Ward No.: 05

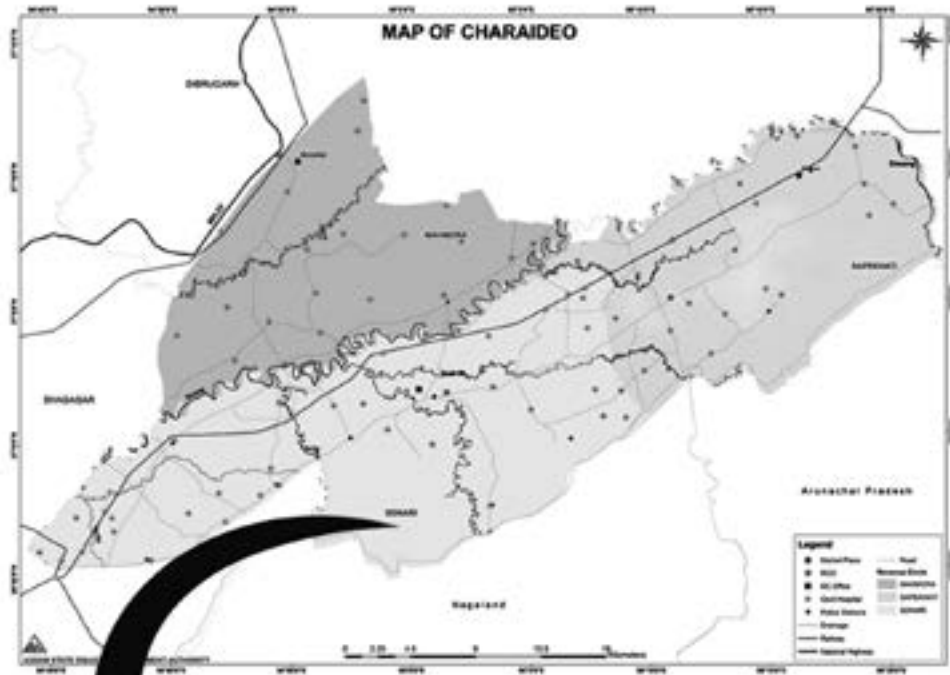
Dag No.: 296

Patta No.: 0

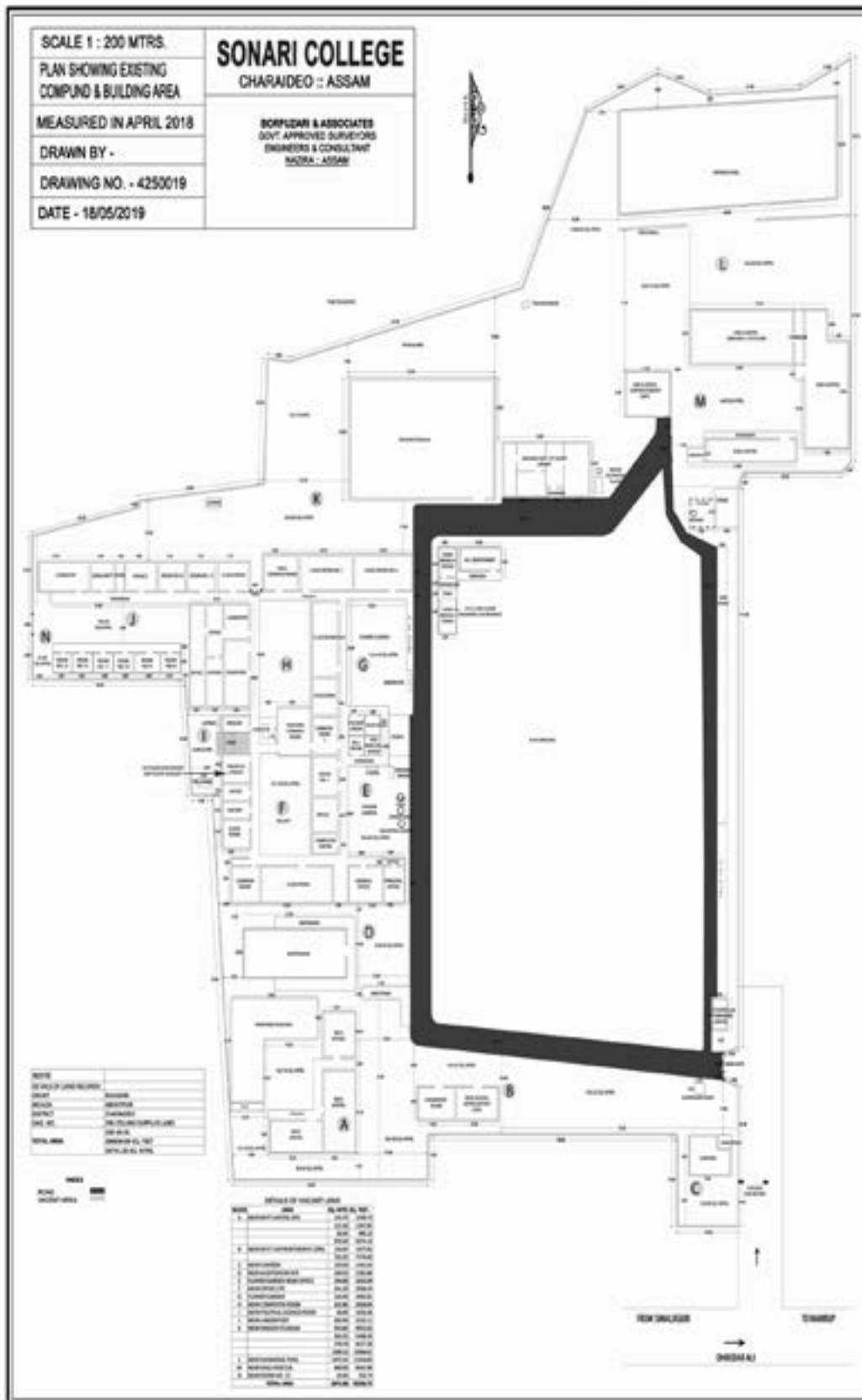
Nature of Patta: Government(Ceiling Surplus Land)

Total Area: 20-B, 0-K, 0-L

288000.00 Sq. feet (or 26755.20 Sq. Mtrs).

**Map of Charaideo District,
Sonari Municipal Board
and Sonari College
compound area.**

স্মারক গ্রন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ৩৩৫।

Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College:

A] Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on the day of establishment:

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment
Suresh Ch. Das	Political Science	13.07.1970
Rabin Ch. Konwar	English	15.07.1970
Dileswar Tanti	Economics	05.08.1970
Gadadhar Chutia	Assamese	05.08.1970
Pranab Kr. Khound	History	05.08.1970

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970

Notes:

▶ There were both day shift and night shift provisions of classes in the Pre-University (Higher Secondary)(Arts) classes. But, from 1st October, 1970, there had been only the day-shift provision of classes.

▶ Classes started at Sonari Gymkhana Club (located at 27.0288 North, 95.02478 East).

▶ Medium of instruction was English in 1970-71 session. Assamese was introduced as a medium of instruction from 1972-73 following the Medium of Instruction Movement in Assam.

▶ Pre-University (Higher Secondary) course was of one year, whereas BA programme was of three years. Following that, the BA programme was a two-year degree course for couple of years, and from that point forward, it became a three-year course.

▶ The student who first took admission in the Pre-University (Arts) course in 1970 was Priyatosh Chakma, and second was Khushi Pramanik.

B] Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on 31-12-1970:

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment
Suresh Ch. Das	Political Science	13.07.1970
Rabin Ch. Konwar	English	15.07.1970
Dileswar Tanti	Economics	05.08.1970
Kamalawati Das	Education	07.09.1970
Gadadhar Chutia	Assamese	05.08.1970
Sonmai Bora	Assamese	22.08.1970
Pranab Kr. Khound	History	05.08.1970

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970

C] Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on 17.07.1971:

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment	Salary (Rupees)
Suresh Das	Political Science	13.07.1970	150.00
Rabin Konwar	English	15.07.1970	225.00
Dileswar Tanti	Economics	05.08.1970	150.00
Kamalawati Das	Education	07.09.1970	200.00
Sonmai Bora	Assamese	22.08.1970	150.00
Gadadhar Chutia	Assamese	05.08.1970	Part time & Honourary
Pranab Khound	History	05.08.1970	Part time & Honourary

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970

D] Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on 30.08.1972:

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment	Salary (Rupees)
Rabin Konwar	English	15.07.1970	225.00
Dambaru Bokolial	English (MA Final year examinee)	01.09.1972	200.00
Suresh Das	Political Science	13.07.1970	175.00
Bimala Prasad Phukan	Economics	29.11.1971	175.00
Kamalawati Das	Education	07.09.1970	200.00
Sonmai Bora	Assamese	22.08.1970	175.00
Gadadhar Chutia	Assamese	05.08.1970	50.00 (Part time)
Labonya Pr. Neog	Assamese	01.09.1972	235.00
Pranab Kr. Khound	History	05.08.1970	175.00

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970

Bimala Phukan was appointed in place of Dileswar Tanti in Economics on 29.11.1971. On the other hand, Dambaru Bokolial and Labonya Pr. Neog were newly appointed in the department of English and Assamese respectively on 01-09-1972. Teaching staff was paid as per the old UGC scale w.e.f. 01.08.1972.

E] Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on 25.11.1974:

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment	Nature of appointment
Rabin Ch. Konwar	English	15.07.1970	Full-time
Keerty Boruah	English	15.02.1973	Full-time
Suresh Ch. Das (Vice Principal)	Political Science	13.07.1970	Full-time
Bimala Prasad Phukan	Economics	01.12.1971	Full-time
Jibendra Kr, Saikia	Economics	05.11.1973	Full-time
Kamalawati Das	Education	07.09.1970	Full-time
Manik Boruah	Education	19.11.1973	Full-time
Sonmai Bora	Assamese	22.08.1970	Full-time
Rotiprava Gogoi	Assamese	01.12.1972	Full-time
Binanda Mohan	Assamese	04.01.1974	Full-time
Pranab Kr. Khound	History	12.08.1973	Full-time
Manik Gogoi	History (MA Previous year)	01.10.1974	Tutor

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970
Kamal Dutta	Peon	01.11.1972
Bhaba Boruah	LDA	01.08.1974

F] Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on 22.11.1975

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment	Nature of appointment
Rabin Ch. Konwar	English	15.07.1970	Full-time
Dimbeswar Borah	English	01.10.1975	Part-time
Suresh Ch. Das (Vice Principal)	Political Science	13.07.1970	Full-time
Girin Phukan	Political Science	01.11.1973	Left 16.11.1975
Bimala Prasad Phukan	Economics	01.12.1971	Full-time
Jibendra Kr, Saikia	Economics	05.11.1973	Full-time
Kamalawati Das	Education	07.09.1970	Full-time
Manik Boruah	Education	19.11.1973	Full-time
Sonmai Bora	Assamese	22.08.1970	Full-time
Rotiprava Gogoi	Assamese	01.12.1972	Full-time
Binanda Mohan	Assamese	04.01.1974	Full-time
Pranab Kr. Khound	History	12.08.1973	Full-time
NA	History		

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970
Kamal Dutta	Peon	01.11.1972
Bhaba Boruah	LDA	01.08.1974

G] Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on 24.07.1976:

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment	Nature of appointment
Rabin Ch. Konwar	English	15.07.1970	Full-time
Jadav Ch. Dutta	English	26.12.1975	Full-time
Dimbeswar Borah	English	01.10.1975	Full-time
Suresh Ch. Das (Vice Principal)	Political Science	13.07.1970	Full-time
Tulshi Gogoi	Political Science	08.01.1976	Full-time
Bimala Prasad Phukan	Economics	01.12.1971	Full-time
Jibendra Kr, Saikia	Economics	05.11.1973	Full-time
Kamalawati Das	Education	07.09.1970	Full-time
Manik Boruah	Education	19.11.1973	Full-time
Sonmai Bora	Assamese	22.08.1970	Full-time
Rotiprava Gogoi	Assamese	01-12-1972	Full-time
Binanda Mohan	Assamese	04-01-1974	Full-time
Manik Gogoi	History	01-10-1975	Full-time
Girin Gogoi	History	03-01-1976	Full-time

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970
Kamal Dutta	Peon	01.11.1972
Bhaba Boruah	LDA	01.08.1974

H] Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on 15-10-1982:

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment	Nature of appointment
Rabin Konwar	English	15.07.1970	Full-time
Junu Mahanta	English	07.08.1978	Full-time
Suresh Das (Vice Principal)	Political Science	13.07.1970	Full-time
Tulshi Gogoi	Political Science	08.01.1976	Full-time
S Mohan	Political Science	04.09.1981	Full-time
Bimala Prasad Phukan	Economics	01.12.1971	Full-time
Jibendra Kr, Saikia	Economics	05.11.1973	Full-time
Arpon Kr Boruah	Economics	05.08.1978	Full-time
Kamalawati Das	Education	07.09.1970	Full-time

Manik Boruah	Education	19.11.1973	Full-time
Ranu Mohan	Education	04.09.1981	Full-time
Sonmai Bora	Assamese	22.08.1970	Full-time
Rotiprava Gogoi	Assamese	01-12-1972	Full-time
Binanda Mohan	Assamese	04-01-1974	Full-time
Manik Gogoi	History	01-10-1975	Full-time
Girin Gogoi	History	03-01-1976	Full-time

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bani Devi	Librarian	03.01.1977
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970
Kamal Dutta	Peon	01.11.1972
Bhaba Boruah	LDA	01.08.1974

I] Principal and staff of Sonari College as on 05-08-1995 (Silver Jubilee):

Principal: Golap Ch. Borgohain, MA (History)

Name of Teacher	Department	Date of appointment
Suresh Ch. Das (Vice Principal)	Political Science	13.07.1970
Rabin Ch. Konwar	English	15.07.1970
Sunil Dutta	English	01.04.1992
Deepanjali Gogoi	English	23.12.1993
Tulshi Gogoi	Political Science	08.01.1976
Sailendra Nath Phukan	Political Science	20.10.1982
Ganesh Boruah	Political Science	
Bimala Prasad Phukan	Economics	01.12.1971
Arpon Kr Boruah	Economics	05.08.1978
Dilip Ranjan Baruah	Economics	16.11.1989
Mintoo Gogoi	Economics	13.08.1992
Kamalawati Das	Education	07.09.1970
Manik Boruah	Education	19.11.1973
Ranu Mohan	Education	04.09.1981
Rajib Katakya	Education	12.12.1989
Sonmai Borah	Assamese	22.08.1970
Rotiprava Gogoi	Assamese	01-12-1972
Binanda Mohan	Assamese	04-01-1974
Manik Ch. Gogoi	History	01-10-1975
Girin Gogoi	History	03-01-1976
Sushil Suri	History	12.05.1995
Paltu Paul	Zoology	26.12.1984
Dr. Jyotima Phukan	Zoology	26.09.1989
Rana Konwar	Zoology	20.04.1992
Tankeswar Boruah	Mathematics	20.02.1985
Bhupen Ch. Dihingia	Mathematics	23.08.1989

Muhidhar Chetia	Mathematics	11.04.1992
Rana Konwar	Chemistry	13.08.1987
Amrit Kr. Borpuzari	Chemistry	08.07.1989
Suchitra N. Rajkhowa	Chemistry	09.11.1992
Ranjit Ch. Boragohain	Botany	13.08.1997
Dr. Buddhin Gogoi	Botany	08.12.1988
Phanindra Kr. Baruah	Botany	10.04.1992
Rina Borthakur	Physics	13.08.1987
Utpal Konwar	Physics	06.04.1992

Non-Teaching Staff

Name	Designation	Date of appointment
Bani Devi	Librarian	03.01.1977
Bishnu Ram Basumatary	UDA	19.06.1970
Phani Dutta	Peon	01.07.1970
Kamal Dutta	Grade IV	01.11.1972
Bhaba Boruah	LDA	01.08.1974
Bir Bahadur	Grade IV	-

JJ Principal, Teaching and Non-Teaching staff of Sonari College as on 05-08-2020 (50th Foundation Day) and 05-08-2022 (52nd Foundation Day):

05-08-2022 (52 nd Foundation Day)				05-08-2020 (50 th Foundation Day)		
S.N.	Name of the Incumbent	Designation	Department	Name of the Incumbent	Designation	Department
1	Dr. Bimal Chandra Gogoi	Principal	-	Dr. Bimal Chandra Gogoi	Principal	-
2	Vacant	Asso. Prof.	Economics	Dilip Ranjan Baruah	Vice-Principal&Asso. Prof.	Economics
3	Mintoo Gogoi	Asso. Prof.	Economics	Mintoo Gogoi	Asso. Prof.	Economics
4	Dr. Paranan Konwar	Asstt. Prof.	Economics	Dr. Paranan Konwar	Asstt. Prof.	Economics
5	Mridusmita Patowary	Asstt. Prof.	Economics	Vacant	Asstt. Prof.	Economics
6	Dr. Pronita Kalita	Asstt. Prof.	Education	Dr. Pronita Kalita	Asstt. Prof.	Education
7	Gitika Talukdar	Asstt. Prof.	Education	Vacant	Asstt. Prof.	Education
8	Kabyasri Hazarika	Asstt. Prof.	Education	Vacant	Asstt. Prof.	Education
9	Binud Rajkhanikor	Asso. Prof.	Pol. Science	Binud Rajkhanikor	Asso. Prof.	Pol. Science
10	Dr. Chakrapani Patir	Asstt. Prof.	Pol. Science	Dr. Chakrapani Patir	Asstt. Prof.	Pol. Science
11	Dr. Lucky Chetia	Asstt. Prof.	Pol. Science	Dr. Lucky Chetia	Asstt. Prof.	Pol. Science
12	Vacant	Asstt. Prof.	Pol. Science	Vacant	Asstt. Prof.	Pol. Science

স্মারক গ্রন্থ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় সোণালী জয়ন্তী (১৯৭০-২০২০)। ৩৪১।

13	Dr. Sunil Dutta	Vice-Principal & Asso. Prof.	English	Dr. Sunil Dutta	Asso. Prof.	English
14	Dr. Deepanjali Gogoi	Asso. Prof.	English	Dr. Deepanjali Gogoi	Asso. Prof.	English
15	Dr. Anita Konwar	Asstt. Prof.	English	Dr. Anita Konwar	Asstt. Prof.	English
16	Dr. Reeta Dutta	Asso. Prof.	Assamese	Dr. Reeta Dutta	Asso. Prof.	Assamese
17	Dr. Raghunath Kagyung	Asso. Prof.	Assamese	Dr. Raghunath Kagyung	Asso. Prof.	Assamese
18	Padma Kumari Gogoi	Asstt. Prof.	Assamese	Padma Kumari Gogoi	Asstt. Prof.	Assamese
19	Sushil Kr. Suri	Asso. Prof.	History	Sushil Kr. Suri	Asso. Prof.	History
20	Dibyajyoti Konwar	Asstt. Prof.	History	Dibyajyoti Konwar	Asstt. Prof.	History
21	Dr. Lindy Lou Goodwin	Asstt. Prof.	History	Lindy Lou Goodwin	Asstt. Prof.	History
22	Rana Konwar	Asso. Prof.	Zoology	Rana Konwar	Asso. Prof.	Zoology
23	Jyoti Pd. Phukan	Asstt. Prof.	Zoology	Jyoti Pd. Phukan	Asstt. Prof.	Zoology
24	Dr. Amrita Mech	Asstt. Prof.	Zoology	Dr. Amrita Mech	Asstt. Prof.	Zoology
25	Vacant	Asso. Prof.	Zoology	Vacant	Asso. Prof.	Zoology
26	Bhupen Ch. Dihingia	Asso. Prof.	Mathematics	Bhupen Ch. Dihingia	Asso. Prof.	Mathematics
27	Manuranjan Konwar	Asstt. Prof.	Mathematics	Manuranjan Konwar	Asstt. Prof.	Mathematics
28	Kaushik Dehingia	Asstt. Prof.	Mathematics	Muhidhar Chetia	Asstt. Prof.	Mathematics
29	Vacant	Asso. Prof.	Mathematics	Vacant	Asso. Prof.	Mathematics
30	Amrit Kr. Borpuzari	Asso. Prof.	Chemistry	Amrit Kr. Borpuzari	Asso. Prof.	Chemistry
31	Suchitra N. Rajkhowa	Asso. Prof.	Chemistry	Suchitra N. Rajkhowa	Asso. Prof.	Chemistry
32	Bikash Kumar Sarmah	Asstt. Prof.	Chemistry	Vacant	Asstt. Prof.	Chemistry
33	Phanindra Kr. Baruah	Asso. Prof.	Botany	Phanindra Kr. Baruah	Asso. Prof.	Botany
34	Suman Gogoi	Asstt. Prof.	Botany	Vacant	Asstt. Prof.	Botany
35	Pranati Gogoi	Asstt. Prof.	Botany	Vacant	Asstt. Prof.	Botany
36	Vacant	Asso. Prof.	Physics	Mrs. Rina Borthakur	Asso. Prof.	Physics
37	Vacant	Asstt. Prof.	Physics	Vacant	Asstt. Prof.	Physics
38	Nabin Gogoi	Asstt. Prof.	Physics	Nabin Gogoi	Asstt. Prof.	Physics

Non-teaching Staff

05-08-2022 (52 nd Foundation Day)			05-08-2020 (50 th Foundation Day)		
Sl. No.	Name	Designation	Sl. No.	Name	Designation
1	Swapnali Saikia	Librarian	1	Vacant	Librarian
2	Dr. Nijumoni Changmai	Asstt. Librarian	2	Dr. Nijumoni Changmai	Asstt Librarian
3	Pradip Baidya	Library Assistant	3	Pradip Baidya	Library Assistant
4	Sajal Dev	Library Bearer (Contractual)	4	Rajib Mahanta	Library Bearer
5	Ranjit Kr Boruah	Sr. Assistant	5	Sajal Dev	Library Bearer (Contractual)
6	Dudul Phukan	Jr. Assistant	6	Ranjit Kr Boruah	Sr. Assistant
7	Dulu Dutta	Jr. Assistant	7	Dudul Phukan	Jr. Assistant
8	Manas Dutta	Jr. Asstt. (Contr)	8	Dulu Dutta	Jr. Assistant
9	Bishnu Dutta	Laboratory Bearer	9	Manas Dutta	Jr. Assistant(Contr.)
10	Jaganath Gogoi	Laboratory Bearer	10	Mineswar Lahon	Grade IV
11	Basanta Chaulkara	Grade IV	11	Bishnu Dutta	Laboratory Bearer
12	Dibiyadhar Changmai	Grade IV	12	Jaganath Gogoi	Laboratory Bearer
13	Dilbahadur Chetri	Grade IV (Contractual)	13	Sarat Basumatari	Laboratory Bearer
14	Arup Das	Grade IV (Contractual)	14	Pramod Saikia	Laboratory Bearer
15	Sagar Barai	Electrician (Contractual)	15	Nabin Dutta	Laboratory Bearer
16	Mridupawan Gogoi	Computer Teacher	16	Basanta Chaulkara	Grade IV
17	Monideepa Rajkumari	Computer Instructor	17	Dibiyadhar Changmai	Grade IV
			18	Dilbahadur Chetri	Grade IV (Contractual)
			19	Arup Das	Grade IV (Contractual)
			21	Sagar Barai	Electrician (Contractual)
			22	Mridupawan Gogoi	Computer Teacher
			23	Monideepa Rajkumari	Computer Instructor
			24	Hironmoy Dulakakharia	Computer Instructor

Governing Body of Sonari College as on 5th August, 2022:

1. Golap Ch. Borgohain, President
2. Dr. Bimol Ch. Gogoi, Secretary
3. Dr. Dimbeswar Hazarika, Member
4. Dr. Punyadhar Gogoi, Member
5. Dharmeswar Konwar, Special Invitee
6. Jayanta Phukan, Guardian Member

7. Mantu Gogoi, Guardian Member
8. Julee Rajkhowa, Guardian Member
9. Dr. Sunil Dutta, Member
10. Jyoti Prasad Phukan, Member
10. Mrs Swapnali Saikia, Member
11. Dulu Dutta, Member

Subjects Taught:

1970-71:

Higher Secondary (Pre-University) course in Arts: MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History.

24-07-1976:

Higher Secondary (Pre-Degree) course in Arts: MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History.

B.A. Degree (General): MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History.

15-10-1982:

Higher Secondary (Pre-Degree) course in Arts: MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History.

B.A. Degree (General): MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History.

B.A. Degree (Honours): Economics, Education, and Political Science.

1984-85:

Higher Secondary course in Arts: MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History.

Higher Secondary course in Science: MIL (Assamese), Alternative English, Biology, Chemistry, Mathematics, and Physics, and Zoology.

B.A. Degree (General): MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History.

B.A. Degree (Honours): Assamese, Economics, Education, and Political Science.

1995 (Silver Jubilee Year):

Higher Secondary (Two Year) Course in Arts: MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History.

Higher Secondary (Two Year) Course in Science: MIL (Assamese), Alternative English, Biology, Chemistry, Mathematics, and Physics, and Zoology.

Bachelor degree in Arts (B.A.) Programme (General): MIL (Assamese), English, Alternative English, Economics, Education, Political Science, and History.

Bachelor degree in Arts (B.A.) Programme (Major): Assamese, Economics, Education, Political

Science, and History.

Bachelor degree in Science (B. Sc.) Programme (General): Botany, Chemistry, Mathematics, Physics and Zoology

Bachelor degree in Science (B. Sc.) Programme (Major): Botany, Mathematics, and Zoology

2020(Golden Jubilee Year) and 2022 (Golden Jubilee Celebration Year):

Higher Secondary (Two Year) Course in Arts: MIL(Assamese), Advanced Assamese, Economics, Education, English, Alternative English, Political Science, and History and Mathematics.

Higher Secondary (Two Year) Course in Science: MIL(Assamese), English, Alternative Biology, Chemistry, Mathematics, and Physics, and Zoology.

Bachelor degree in Arts (B.A.) Programme (General): Economics, Education, Political Science, and History

Bachelor degree in Arts (B.A.) Programme (Major): Assamese, Economics, Education, English, Political Science, and History

Bachelor degree in Science (B. Sc.) Programme (Major): Botany, Chemistry, Mathematics, Physics and Zoology

Bachelor degree in Arts (B.A.) Programme:

Course structure for the B.A. (Honours) Programme under CBCS is as follows:

(a) Core Courses (Honours): These courses are to be compulsorily studied as a core requirement for the programme. There will be 14 courses (papers) of the subject which can be chosen as the core subject.

(b) Elective courses: Elective courses shall be chosen by each student from a pool of courses. This courses may be intra-departmental, i.e. Discipline Specific Elective (DSE) as well as inter departmental, i.e. Generic Elective(GE). There will be 4 courses in DSE and 4 courses in GE.

(c) Ability Enhancement Courses (AEC): The ability Enhancement Courses shall be of two kinds - "Ability Enhancement Compulsory Courses (AECC)" and "Skill Enhancement Courses (SEC)." The AEC courses are based upon the content that leads to knowledge enhancement. The AECC consists of three courses: (a) Environmental Science (2 Credit), (b) Communicative English (2 Credit) and (c) Alternative English/Communicative Hindi /MIL (2 Credit). On the other hand, the SEC has one course that (minimum 4 credits) may be chosen from a pool of courses designed to provide value-based and/or skill-based knowledge and should contain both theory and lab/handson/training/fieldwork.

Course structure for the B.A. (Non-Honours) Programme under CBCS is as follows:

Discipline Specific Course or DSC- Core Course (6 Credits): 12 Courses

Elective Course (6 Credits): The DSE consists of 4 Courses, whereas The GE comprised 2 courses.

Ability Enhancement Courses: The AECC consists of two courses: a) Environmental Studies/ Science, b) Multi-disciplinary Course. The SEC comprised of 4 courses.

Bachelor degree in Science (B.Sc.) Honours Programme:

Course structure for the B.Sc. (Honours) Programme under CBCS is as follows:

Core: 14 Courses of 6 Credit, DSE: 4 Courses of 6 Credit, GE: 4 Courses of 6 Credit, AECC: 3 Courses (Environmental Science, Communicative English, and MIL/ Communicative Hindi/ Alternative English) of 2 Credit, and SEC: 1 Subject of 4 Credits (2 Credit in each course).

Total Sanctioned Posts of Teaching and No-Teaching staff as on 2022:

Sl. No.	Name of post	Category	Class	No. of post
1	Principal	Gazatted	I	1
2	Associate Professor	Non-Gazatted	II	21
3	Assistant Professor	Non-Gazatted	II	16
4	Upper division Assistant (Erstwhile UDA)	Non-Gazatted	III	1
5	Lower division Assistant (Erstwhile LDA)	Non-Gazatted	III	2
6	Laboratory Bearer	Non-Gazatted	IV	8
7	Librarian	Non-Gazatted	II	1
8	Library Bearer	Non-Gazatted	IV	1
9	Bearer Grade IV		IV	3
Total number of sanctioned posts				54

Dates of sanctioned posts (permanent) of Principal, Teaching and Non-teaching staff as on 2022:

Name of post	Category Code	Grade	Sanctioned dates
Principal	Non-Gazatted -3	I	03.04.82
Assistant Professors	Non-Gazatted -3	II	25.01.78 (8 posts) 28.08.82 (1 post) 18.06.83 (1 post) 28.01.85 (1 post) 12.12.89 (1 post) 02.02.93 (1 post) 19.03.93 (1 post) 26.03.93 (1 post) 17.03.90 (1 post) 17.03.94 (6 posts) 18.03.94 (7 posts) 14.09.94 (1 post) 16.03.99 (1 post) 27.11.99 (1 post) 24.08.2000 (1 post) 20.12.2000 (1 post) 08.04.2002 (1 post) 04.05.2005 (1 post)
Librarian	Non-Gazatted -3	II	04.02.91

UDA	Non-Gazzeted -3	III	07.07.88
LDA	Non-Gazzeted -3	III	25.01.78 16.02.89
Grade IV	Non-Gazzeted -3	IV	25.01.78 23.03.92 15.03.84
Laboratory Bearer	Non-Gazzeted -3	IV	04.02.91 (1 post) 08.10.93 (6 posts) 18.08.94 (2 posts)
Library Bearer	Non-Gazzeted -3	IV	04.02.1991

Timeline of Sonari College (1969-2022)

Overview:

1972: Received first Govt. assistance

1977: Taking over the college under Grants-in-aid w.e.f. 01-07-1977 during the financial year 1977-78.

1984-85: Commencement of Higher secondary classes in science stream.

1995: Registered “Governing Body of Sonari College” under the Societies Registration Act, XXI of 1960 on 10th May, 1995 from the session 1995-96. Memo No. 423 (S) 95-96/379 dated 10-05-1995.

1996: Celebration of Closing Ceremony of Sonari College Silver Jubilee on 6th, 7th and 8th January, 1996.

1998: Inclusion of Sonari College under Section 2(f) of UGC Act, 1956. Letter No. F.8-19/95 (CPP-I) dated 21st January, 1998.

2003: Inclusion of the college under section 12(B) of the UGC Act, 1956. Letter No. F. 8-19/95 (CPP-I) dated 19th August, 2003.

2003: Establishment of Internal Quality Assurance Cell (IQAC) on 23rd December, 2003 as per guidelines of NAAC.

2004: National Assessment and Accreditation Council (NAAC) declared the Sonari College as accredited at the C ++ on 16th September, 2004.

2005: The College was brought under provincialized system w.e.f. 1st December, 2005 as per provision of Assam College Employees (Provincialisation) Act 2005, “Whereas it expedient to provincialize the services of employees of the Non-Government Colleges in receipt of deficit grants-in-aid from the Govt. of Assam” (The Assam Gazette, Extraordinary, December 23, 2005).

2011: National Assessment and Accreditation Council (NAAC) declared the Sonari College as accredited with CGPA of 2.40 on the four point scale at B grade on 8th January, 2011

2011-12: BA (Bachelor in Arts) and BSc (Bachelor in Science) Programmes in the Semester System 2010 came into effect from the academic session 2011.-12

2017: Registration of “Sonari College Teacher’s Cooperative Thrift Society Ltd.” (Certificate Registration No. CH-153 of 2017) on 23.11.2017 under Assam Cooperative Societies Act., 2007 (Assam Act. IV of 2012).

2019-20: BA and BSc Programmes in the Choice Based Credit System (CBCS)2018, came into effect from the academic session 2019-2020

Timeline of Establishment and Commencement of Select Activities:

1988: Establishment of “Sonari College Science Society” (Secretary: Dr. Buddhin Gogoi, Department of Botany)

2001: Establishment of “Vocational Training Centre” of Sonari College for imparting Software and Hardware courses and training programme in computer.

2004: “Academic Journal of Sonari College” (Annual), Volume-1, June, 2004. Published by Sonari College Teachers Unit and edited by Paranan Konwar, Department of Economics, Sonari College.

2004: Formation of “Women Studies Cell” of Sonari College following the rules and regulations of “Centre for Women’s Studies” of Dibrugarh University. Founder President: Dr. Rajen Tamuli, Principal, Sonari College; Vice-President: Rotiprova Gogoi, Vice-Principal, Sonari College; Secretary: Ranu Mohan, Associate Professor, Department of Education, Sonari College.

2005: “Baishali Mohan Memorial Trust” was instituted on 30th November, 2005 after the name of Baishali Mohan who was student in the second year student of the Department of Assamese, Sonari College expired on 7th July, 2005. The trust was formed by her father Binanda Mohan, Retired Teacher, Department of Assamese, Sonari College.

2008: Krishna Kanta Handiqui State Open University (KKHSOU) Study Centre, Sonari College was established in the April month of 2008. Coordinator: Dilip Ranjan Baruah, Associate Professor, Department of Economics. Centre-in-charge: Dr. Rajen Tamuli, Principal, Sonari College. Centre Code: 2408.

2008: “Genepool”, an annual science magazine of Sonari College, Volume-1. Published by Sonari College Science Society and edited by Dr. Jyotima Phukan, Department of Zoology, Sonari College.

2009: “Sonari College Bulletin” (Half-yearly), Volume-1, Issue-1, 2nd February, 2009. Published by Dr. Rajen Tamuli, Principal, Sonari College, and edited by Raghunath Kagyung, Department of Assamese, Sonari College.

2009: “Uttaran”, a mouthpiece/journal of Women Studies Cell, Sonari College, Volume-1 (2009) was published by Dr. Rajen Tamuli, Principal, Sonari College and edited by Ranu Mohan, Associate Professor, Department of Education, Sonari College.

2009: Establishment of Model Village at Napuk Gaon, Sonari, Charaideo, PIN: 785689

2010: Establishment of Buddha Study and Research Centre (Coordinator: Paranan Konwar, Department of Economics), Sukafa Study and Research Centre (Coordinator: Sushil Kr Suri, Department of History) and Gandhian Study and Research Centre (Coordinator: Binod Rajkhanikar, Department of Political Science, Sonari College).

2010: Published the first issue of “Dainik Lekha”, Assamese Daily Wall Magazine publishing creative writings, by Department of Assamese, Sonari College.

2010: Published the first issue of “Batara”, Assamese Monthly Wall Magazine publishing News only, by Department of Assamese, Sonari College.

2010: Published the first volume of “Oikonomia”, Annual Journal of Department of Economics, by Economic Forum of Sonari College. It was edited by Paranan Konwar, Department of Economics, Sonari College.

2011: Establishment of Human Rights Study and Research Centre. Coordinator: Chakrapani Patir, Department of Political Science, Sonari College.

2012: “Sonari College Academic and Research Journal” (Annual), Volume-1, was published by Sonari College Research Committee and edited by Dr. Rana Konwar, Department of Chemistry, Sonari College.

2012: “Adhar”, a mouthpiece of Assamese Department Study and Research Centre, Volume-1, Issue-1, 27th April, 2012. Published by Assamese Department Study and Research Centre, Sonari College and edited by Reeta Dutta, Raghunath Kagyung and Padmakumari Gogoi, Department of Assamese, Sonari College.

2018-19: Formation of College Environment Cell supported by Assam Science Technology and Environment Council (ASTECC), and Department of Science and Technology, Govt. of Assam. Teacher-in-charge: Jyotiprasad Phukan.

2018-19: Establishment of Eco Club, Sonari College supported by Ministry of Environment, Forest and Climate Change (MoEFCC), Govt. of India. State nodal agency: Assam Science Technology & Environment Council (ASTECC), Govt. of Assam. Teacher-in-charge: Jyotiprasad Phukan.

In the Days before the Establishment of the college:

16.08.1969: A public meeting was held at Sonari Town Lower Primary School and a Preparation Committee having 75 members was floated.

31.08.1969: First meeting of Preparation Committee was convened at Sonari Town Lower Primary School and a Steering Committee with 33 members was formed.

20.01.1970: Application with fees was submitted to Dibrugarh University for opening Degree College at Sonari.

11.04.1970: Permission to start classes of the college at Sonari Gymkhana Club was given by the Govt. of Assam. The Club was originally purchased by the Govt. of Assam in 1961 from Tiok Tea Estate, Sonari.

04-05-1970: The college authority was given temporary possession of land and building by the Sectional Officer, PWD, Sonari on 04-05-1970 for a period of one year. Initially the club was allowed for one year to use, but, subsequently for three years and then renewed at a three year intervals.

29.05.1970: Inspection of Sonari Venture College by Inspection Team led by L P Dutta, Rector; Parag Chaliha, Head of the Department of Economics, and P C Goswami, Inspector of Colleges, Dibrugarh University. Objective was to examine whether the college could be recommended to the Executive Council for grant of permission to open Pre-University classes in Arts and Science. The team recommended to make necessary actions to fulfill the conditions of affiliation as per the statute of 1970-71, so that it might be granted permission to start PU classes w.e.f 1971-72.

31.05.1970: A meeting was held where the Steering Committee decided to organize a public meeting to reorganize their old committee,

14.06.1970: It was followed by a public meeting under the President-ship of S P Changkakoty, SDC, Sonari Circle and Adhoc Governing Body instead of Old Steering Committee was constituted with P C Barua, Former MP as President, Golap Ch. Borgohain as Secretary and Dimbeswar Gogoi and Bipin Dutta as Joint Secretary. The Adhoc Committee consisted of total 15 members.

03.06.1970: Affiliation Committee of Dibrugarh University held on 3rd July, 1970 did not recommend for starting a new college at Sonari for inadequate preparation made by the College Committee.

19.06.1970: A Reserve Fund of Rs. 15,000.00 was paid to Dibrugarh University. During that time, a Reserve Fund of Rs. 15,000.00, a Working Fund of Rs. 20,000.00, and a library with 500 numbers of standard books were required to establish a college with Pre-University classes.

19.06.1970: Inspection of Sonari Venture College by Dr P C Goswami, Inspector of Colleges, Dibrugarh University.

In view of satisfactory progress, it was recommended for grant of permission to start a college at Sonari. The college already possessed with 39 bighas of land and a permanent building that was formerly used as the Sonari Gymkhana Club.

Establishment of Sonari College: 5th August, 1970

Permission and Affiliation of Courses, Subjects and Departments:

1. Executive council of Dibrugarh University held on 18.11.1971 granted provisional affiliation to Sonari College for Two years upto Pre-University (Arts) standard in subjects: English, MIL (Assamese), Alt. Assamese, Assamese 2nd language, History and Education

Permission was given to start 1st year classes in TDC (Arts) in subjects: English, MIL (Assamese), Alt. Assamese, Assamese 2nd language, Political Science, History and Education.

2. The College enjoyed affiliation upto Pre-University for the year ending 1972-73 session. The college was also permitted to start First Year TDC classes in Arts w.e.f. 1971-72 session.

3. Adhoc recurring grant of Rs. 1000.00 per month w.e.f. 01.01.1973.

Financial Assistance in 1973-74 from Govt. of Assam was Rs. 10,000.00 for Building construction, and Rs. 12,000.00 for Maintenance purpose (Ad-hoc recurring).

4. The college received first Degree affiliation w.e.f. 1973-74. As per Dibrugarh University rule, a college is eligible for taking permission to start Honours in subjects after two years of first Degree affiliation.

5. Permission to present students studying in the 2nd and 3rd year of TDC (Arts) course during the session 1973-74 to appear in the TDC (Part I and Part II) Examination, 1974 through Gargaon College.

Memo No. DU/ADMN/AFF/SC/73/6006-11 dated 4th December, 1973

6. Affiliation upto Degree pass standard in Arts as on 22-11-1975

7. Affiliation upto Degree standard in Arts as on 24-07-1976

8. Permission to start Honours in Education and Assamese from 1978-79 subject to conditions.

Memo No. DU/Admn/Aff/3204-07 dated 23rd August, 1978

9. As per the recommendation of Expert Committee of Dibrugarh University, the Principal of the college started Honours in Economics in 1976, Honours in Political Science in 1981 with anticipation of the formal permission from Dibrugarh University.

The college received permission to start Honours in Education and Assamese w.e.f. 1978-79.

10. (a) Govt. conveyed concurrence to grant permission to start Honours in Economics and Political Science.

(b) Concurrence was granted to affiliation for Honours in Education.

Memo No. EPH.248/83-A dated Dispur, the 3rd October, 1983

11. (a) Permission is granted to start Honours in Economics and Political Science w.e.f. 1981-82

(b) Granted extension of affiliation for Honours in Education w.e.f. 1982-83 for one year (on conditions)

Memo.No. DU/Admin/GC/AFF/83/2751-58 dated 27th December 1983

12. Granted Concurrence to the permission to start the 1st and 2nd year Higher Secondary Classes in Science stream from academic session 1984-85 in the subjects: MIL (Assamese), English, Biology, Chemistry, Mathematics, and Physics.

Memo No. EPH.258/85/73 dated Dispur, the 22nd June, 1987.

13. Extension of Provisional affiliation upto Three year Degree Course in Science, general standard w.e.f. 1990-91 in Subjects: English, MIL (Assamese), Botany, Chemistry, Physics, Mathematics, Zoology and Foundation Course with conditions.

Memo. No. DU/ADMN/PERM/SC/90/926 dated 28th November, 1990.

14. Taking over the Science Stream of Sonari College under Deficit System of Grants-in-Aid (GIA) w.e.f. 14.07.1992 vide letter No. BC(2)H.559/92/52 dated Kahilipara 14th July, 1992. It included 15 lecturers posts and 8 Library bearers.

15.(a) Permanent affiliation upto Three Year Degree Course in Arts general standard w.e.f. 1993-94 in the subjects: English, MIL (Assamese), Elective Assamese, Economics, Education, Political Science, History, Mathematics and Foundation Course

(b) Renewal of temporary affiliation upto Three year Degree Course in Science, general standard w.e.f. 1996-97 in Subjects: English, MIL (Assamese), Botany, Chemistry, Physics, Mathematics, Zoology and Foundation Course with conditions.

(c) Permission to introduce Major in Mathematics in both Arts and Science w.e.f. 1993-94 subject to State Govt. Concurrence.

(d) Permission to introduce Major in History in Arts w.e.f. 1993-94 subject to State Govt. Concurrence.

(d) Permission to start Major in Botany and Zoology in Science w.e.f. 1993-94 subject to State Govt. Concurrence.

Memo No. DU/Reg/IC/Perm/95/929-33 dated 8th February, 1995

16. Permission to introduce Major in Chemistry and English in Three year Degree Course in

Science and Arts respectively w.e.f. 2001-2002 (with conditions).

Memo No.: DU/RG/DCDC/Aff-Perm./2001/997-1001 dated 27-11-2001

17. Permission to Borhat BPB Memorial College, Borhat to present their students in the TDC (Arts) (I+I+I) Examination 2004 through Sonari College, Sonari in the subjects: English, MIL (Assamese), Economics, Political Science, and History subject to conditions.

Memo No. DU/RG/DCDC/Perm/TDC-Exam/2004/185-90 dated 29th March, 2004.

18. Permission to introduce Major Course in Physics under Dibrugarh University w.e.f. 2005-2006 (subject to the State Govt. concurrence).

DU/RG/DCDC/SC/Major/2005-06/555-61 dated 09-12-2005

Commencement of Streams, Core and Major/Honours Subjects:

Stream	Subjects	Introduction as Core (Non-Major/Non-Honours) subject	Introduction as Major/Honours subject	Permission to introduce Honours/Major by Dibrugarh University w.e.f.
Arts	Assamese	1971-72	1984-85	1978-79
	Economics	1971-72	1976-77	1981-82
	Education	1971-72	1980-81	1978-79
	English	1971-72	1998-99	2001-02
	Political Science	1971-72	1981-82	1981-82
	History	1971-72	1994-95	1993-94
Science	Botany	1986-87	1993-94	1993-94
	Chemistry	1986-87	2001-02	2001-02
	Physics	1986-87	2004-05	2005-06
	Mathematics	1986-87	1993-94	1993-94
	Zoology	1986-87	1993-94	1993-94

Year of Introduction of Arts at Higher Secondary level: 1970-71

Year of Introduction of Science at Higher Secondary level: 1984-85

Infrastructural (Buildings & Roads only) Development:

04-05-1970: The college authority was also given temporary possession of 39 Bighas land and building (Sonari Gymkhana Club) by the Sectional Officer, PWD, Sonari on 04-05-1970 for a period of one year.

1971-72: The college had a permanent pucca building with a floor area of 8000 sq. feet containing 9 (nine) rooms and a temporary building with a floor of 3000 sq. feet. There was rented Girls hostel with accommodation of 40 (forty) students.

1974: The college had a permanent building with a floor of 10,568 sq. feet which was originally a Gymkhana club. The details are given below:

Two rooms : 16' x 16' each [Principal and Office room]

One room : 30' x 22' [Class Room]

One room : 45' x 25' [Class Room]

Two rooms : 35' x 30' each [Class Room]

One room : 40' x 35' [Class Room]

- One room : 40' x 15' [Girls Common Room]
- One room : 40' x 16' [Boys Common Room]
- One room : 30' x 18' [Teachers Common Room]

It possessed a rented Girls hostels with accommodation for 23 girls and a Boys hostel for 8 students.
1976: The college had a permanent building with a floor of 10,568 sq.feet with the following rooms:

- One room : 16' x 16' [Principal's room]
- One room : 16' x 16' [Office room]
- One room : 30' x 22' [Class Room]
- One room : 45' x 25' [Class Room]
- Two rooms : 35' x 30' each [Class Room]
- One room : 40' x 35' [Class Room]
- One room : 40' x 16' [Class Room]
- One room : 15' x 15' [Class Room]
- One room : 40' x 15' [Girls Common Room]
- One room : 40' x 16' [Boys Common Room]
- One room : 30' x 18' [Teachers Common Room]

The college had a temporary Girls hostels with accommodation for 32 girls and a Boys hostel for 8 students

1982: Permanent Pucca building with floor area of 10568 and 3658 square feet. A Temporary girls hostel with accommodation of 60 girls and a temporary boys hostel with accommodation for 20 students.

1991: Opening of Auditorium on 9th November, 1991 donated by (Tea Association of India (TAI), Assam branch. Total expenditure: Rs 7,74,102.00. Area:27.00 mtrs x 16.00 mtrs.

1999: Construction of RCC Sonari College Library under UGC (9th Plan: 1997-2002). Area: 21.00 mtrs x 10.40 mtrs. Ground floor was constructed during 1998-99 and first floor in 2010-12.

2000: Vocational Training Centre by 2 Mountain Artillery Brigade under OP Samaritan Project was executed by 97 Field Regiment and inaugurated by Col. G. Dinakaran, Commanding Officer, 97 Field Regiment on 5th September, 2000. Now, it is the office of the Sonari College Students' Union.

2004: Inauguration of Class-rooms by Hon'ble M.P. (Rajyasabha) Drupad Borgohain on 3rd January, 2004. Foundation-stone was laid by him on 7th February, 2003. Area:30.8 mtrs x 6.00 mtrs

2004: Construction of Assam-Type Boys' Hostel under Govt. of Assam. The hostel was inaugurated by Sarat Borkotoky, MLA, Sonari Legislative Assembly Constituency (LAC) on 19th August, 2004. Area: 30.2 mtrs x 8.00 mtrs and 13.50 mtrs x 7.00 mtrs.

2007-2010: Construction of Two storied RCC Girls Hostel. Area: 17.1 mtrs x 9.4 mtrs and 35.20 mtrs x 9.00 mtrs.

2009: Three storey Building of Examination and Two Departments (Ground floor: Examination branch, 1st floor: Departments of Assamese and Economics, 2nd floor: Classrooms of Departments of Assamese and Economics). Area: 4.00 mtrs x 17.50 mtrs.

2010-12: Construction ground & first floor of Science & Arts Building. Area of Ground plan: 26.30 mtrs x 6.80 mtrs..

2009-10: KKHSOU Study Centre, Sonari College, established in 2008. The present two-storied building with wooden platform was constructed in 2009-10. In that place there was an Information and Career Guidance centre which was later on developed to the KKHSOU Study Centre. Area: 10.06 mtrs x 5.00 mtrs.

2011-12: Superintendent's Quarter of Girls hostel (Area: 11.20 mtrs x 9.50 mtrs).

2013-14 onwards : Construction of RCC (Ground floor) of Girls Hostel. Total expenditure: Rs. 10,50,930 (College fund) and Rs. 22,50,000 (UGC fund). Area:20 mtrs x 8.4 mtrs.

2013: Construction of Indoor Stadium for 2011-12 under University Grants Commission (UGC). It was inaugurated by Sarat Borkotoky, MLA, Sonari LAC ; Bishnu Prasad Dutta, President, Governing Body of Assam, and Dr. Rajen Tamuli, Principal, Sonari College on 1st February, 2013. Total expenditure:85 Lakhs. Area: 35.40 mtrs x 24.50 mtrs.

2014-15: Construction of Virtual Classroom and Science Departments in Science & Arts Building. Foundation was laid by Sarat Borkotoky, MLA, Sonari LAC on 4th December, 2014. Area: 19.00 mtrs x 14.00 mtrs. Expenditure of Virtual Classroom: 1 Crore.

2018: Construction of RCC Boys Hostel under Rashtriya Uchchattar Shiksha Abhiyan (RUSA), Govt. of India. Foundation stone was laid by Sarat Borkotoky, Hon'ble Minister of Education and Pension, Govt. of Assam on 24th October, 2015. It was inaugurated by Tapan Gogoi, Hon'ble MLA, Sonari LAC. Total expenditure: Rs. 70 Lakhs. Area: 20.80 mtrs x 8.30 mtrs and 13.50 mtrs x 10.37 mtrs.

2018: Construction of Assam Type Class Room, 3rd Floor of Science & Arts Building under UNTIDE Fund, 2017-18. Total expenditure: Rs. 10 Lakhs.

2018-19: Construction of Car/Cycle/Motor Cycle Garage in front of Boys Hostel under RUSA. Total expenditure: Rs. 10 Lakhs. Area: 12.00 mtrs x 4.20 mtrs.

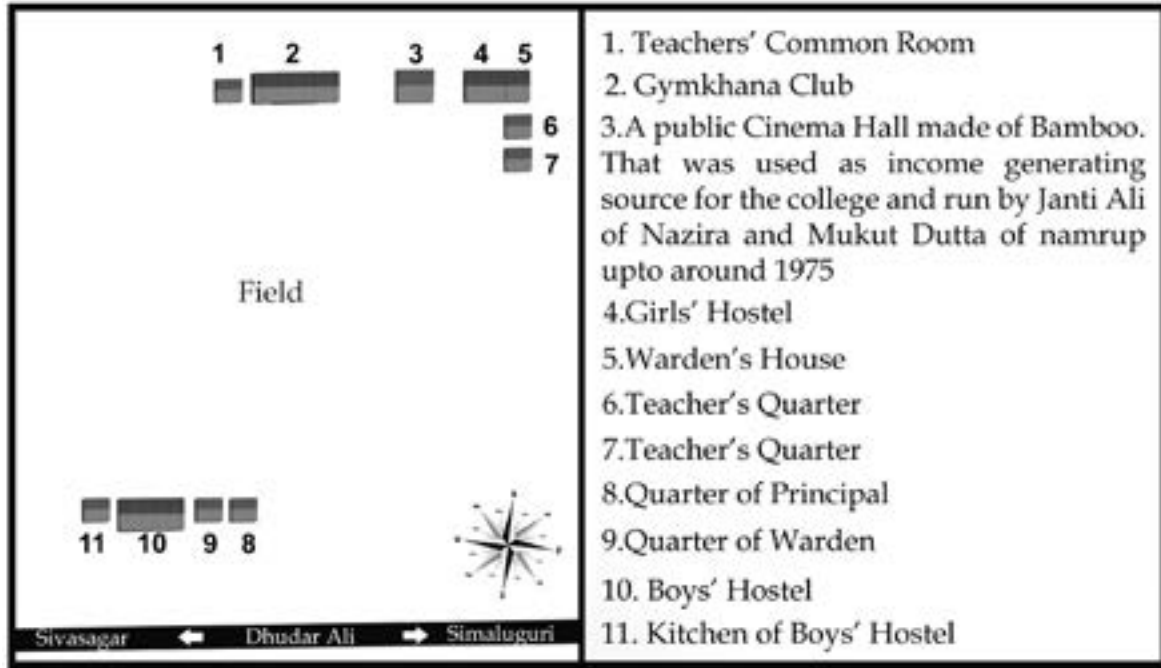
2019: Foundation stone of the Alumni RCC Building (G +2) of Sonari college was laid down by Golap Ch. Borgohain, founder Principal of Sonari College on 5th August, 2019 on the day of inaugural ceremony of Sonari College Golden Jubilee. Total Ground floor area: 148.48 sqm. It is now under construction.

2019: Construction of Reading Room (RCC Ground floor) of Library (Extension) under Rashtriya Uchchattar Shiksha Abhiyan (RUSA) for 2015-16 & 2016-17, Govt. of India. Foundation stone was laid by Dr. Bimal Ch. Gogoi, Principal, Sonari College on 27th October, 2018 and inaugurated by Tapan Kr. Gogoi, Hon'ble MP, Jorhat House of Parliament Constituency (HPC) on 5th August, 2019. Total expenditure: Rs. 30 Lakhs. Area: 13.5 mtrs x 12.00 mtrs

2019: Construction of RCC (Ground floor) Canteen (Extension) under RUSA, Govt. of India. Foundation stone was laid by Dr. Bimal Ch. Gogoi, Principal, Sonari College on 29th August, 2018 and inaugurated by Dipak Kr. Handique, District Commissioner, Chraideo on 5th August, 2019. Total expenditure: Rs. 14 lakhs. Area: 9.9 mtrs x 9.45 mtrs.

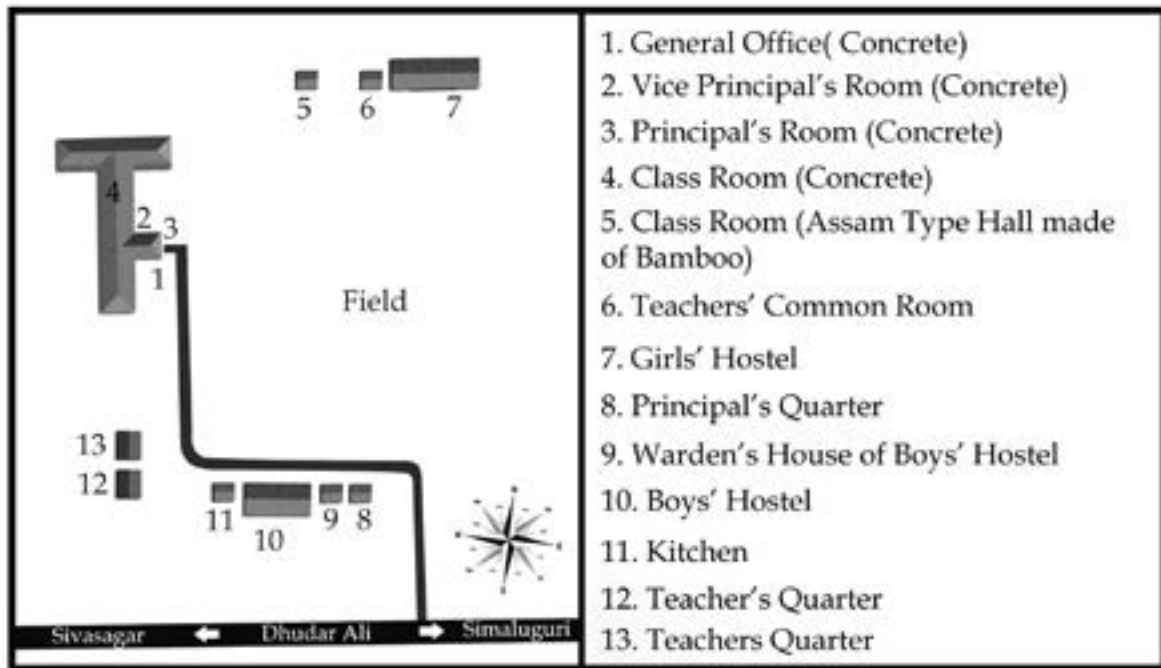
2022: "Improvement of damaged college road with WBM and 80 MM Paver block at Ward No. 5 (Sonari College) under Sonari Municipal Board for 2022-23". It was constructed under 15th Finance Commission. Total length of road: 0.163.00 KM. Estimated expenditure: Rs. 9,12,391.00. Work started on 08th July, 2022 and completed on 17th July, 2022. Implementing agency was Sonari Municipal Board. The road was inaugurated by Mr. Tapan Kr. Gogoi, Hon'ble MP of Jorhat Loka-Sabha Constituency on 16th August, 2022 in the presence of Mr. Dharmeswar Konwar, Hon'ble MLA of Sonari LAC and Mr. Tilak Ch. Neog, Hon'ble Chairman of Sonari Municipal Board. Previously it was a Black topping/carpet road.

Sonari College Campus (1982-83)

1. Teachers' Common Room
2. Gymkhana Club
3. A public Cinema Hall made of Bamboo. That was used as income generating source for the college and run by Janti Ali of Nazira and Mukut Dutta of namrup upto around 1975
4. Girls' Hostel
5. Warden's House
6. Teacher's Quarter
7. Teacher's Quarter
8. Quarter of Principal
9. Quarter of Warden
10. Boys' Hostel
11. Kitchen of Boys' Hostel

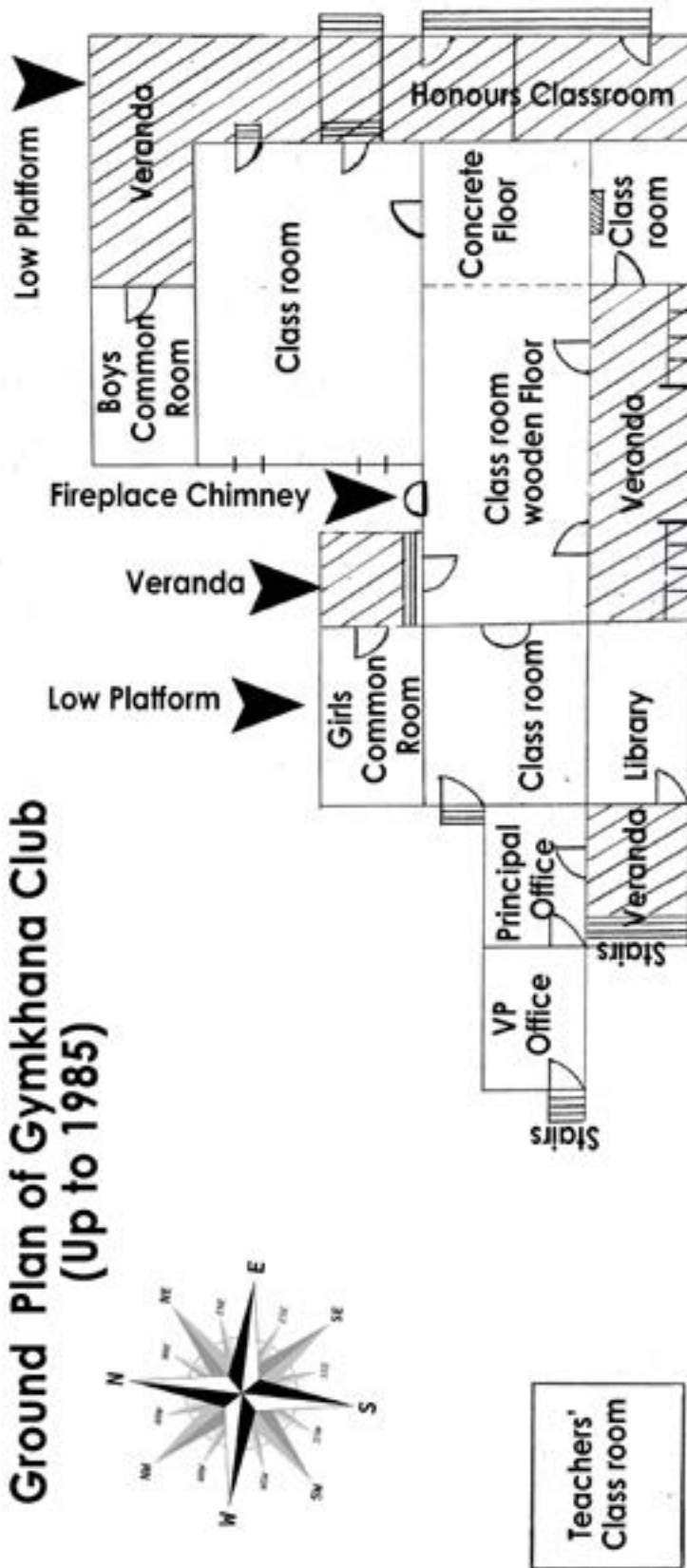
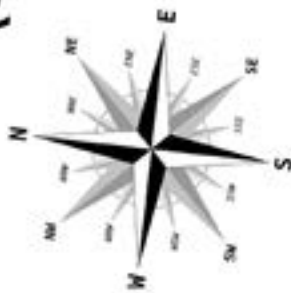
Sonari College Campus (Around 1985)

1. General Office(Concrete)
2. Vice Principal's Room (Concrete)
3. Principal's Room (Concrete)
4. Class Room (Concrete)
5. Class Room (Assam Type Hall made of Bamboo)
6. Teachers' Common Room
7. Girls' Hostel
8. Principal's Quarter
9. Warden's House of Boys' Hostel
10. Boys' Hostel
11. Kitchen
12. Teacher's Quarter
13. Teachers Quarter

Prepared by Dr. Paranan Konwar based on the data provided by Ex-teachers and alumni of Sonari College

Ground Plan of Gymkhana Club (Up to 1985)

Total Rooms in the Gymkhana Club: 9 (Nine)

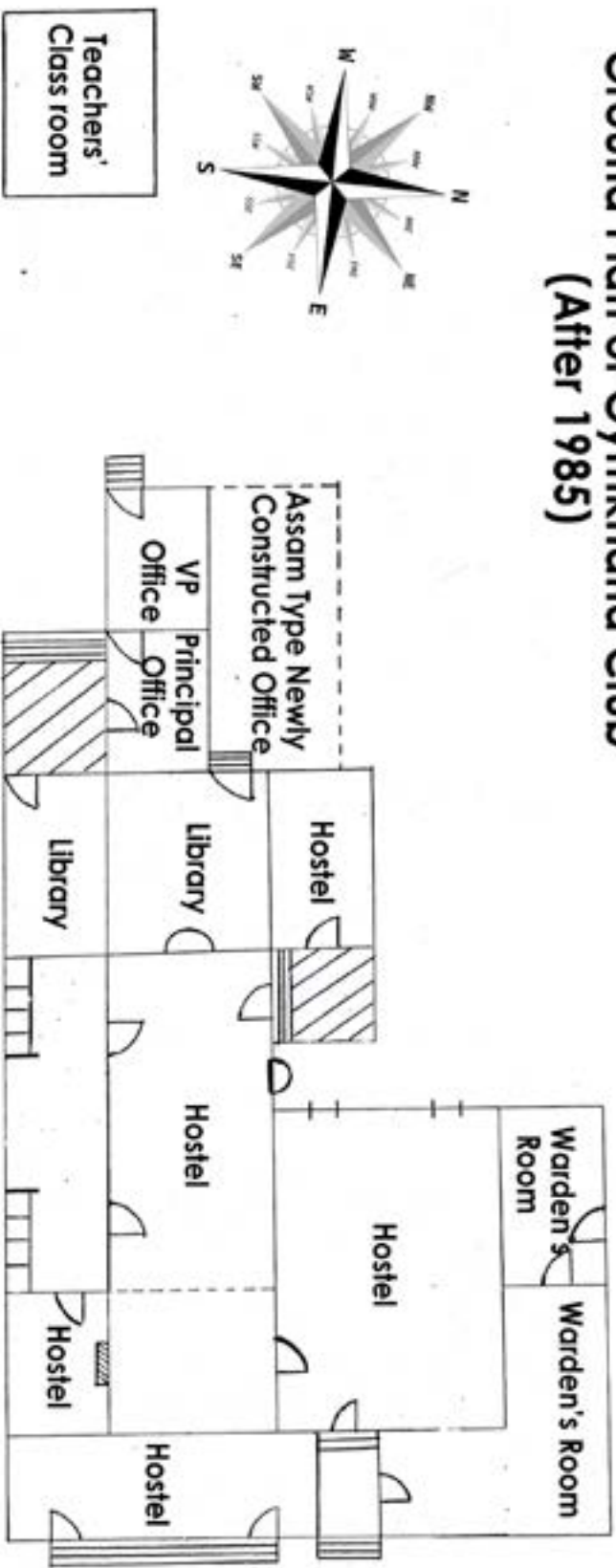
Total area: 10568 square feet (Combining Teachers Common Room and Gymkhana Club)

Note:

- # Shaded area was originally Veranda. Later on, it was used for Honours classrooms made of bamboos
- # Floor of the entire building was Pucca. Only, a small portion of the inner floor was made of woods.

*Prepared by Dr. Paranan Konwar based on description made by Ranu Mohan, Warden of Girls Hostel (1983-2000) and Others

Ground Plan of Gymkhana Club (After 1985)

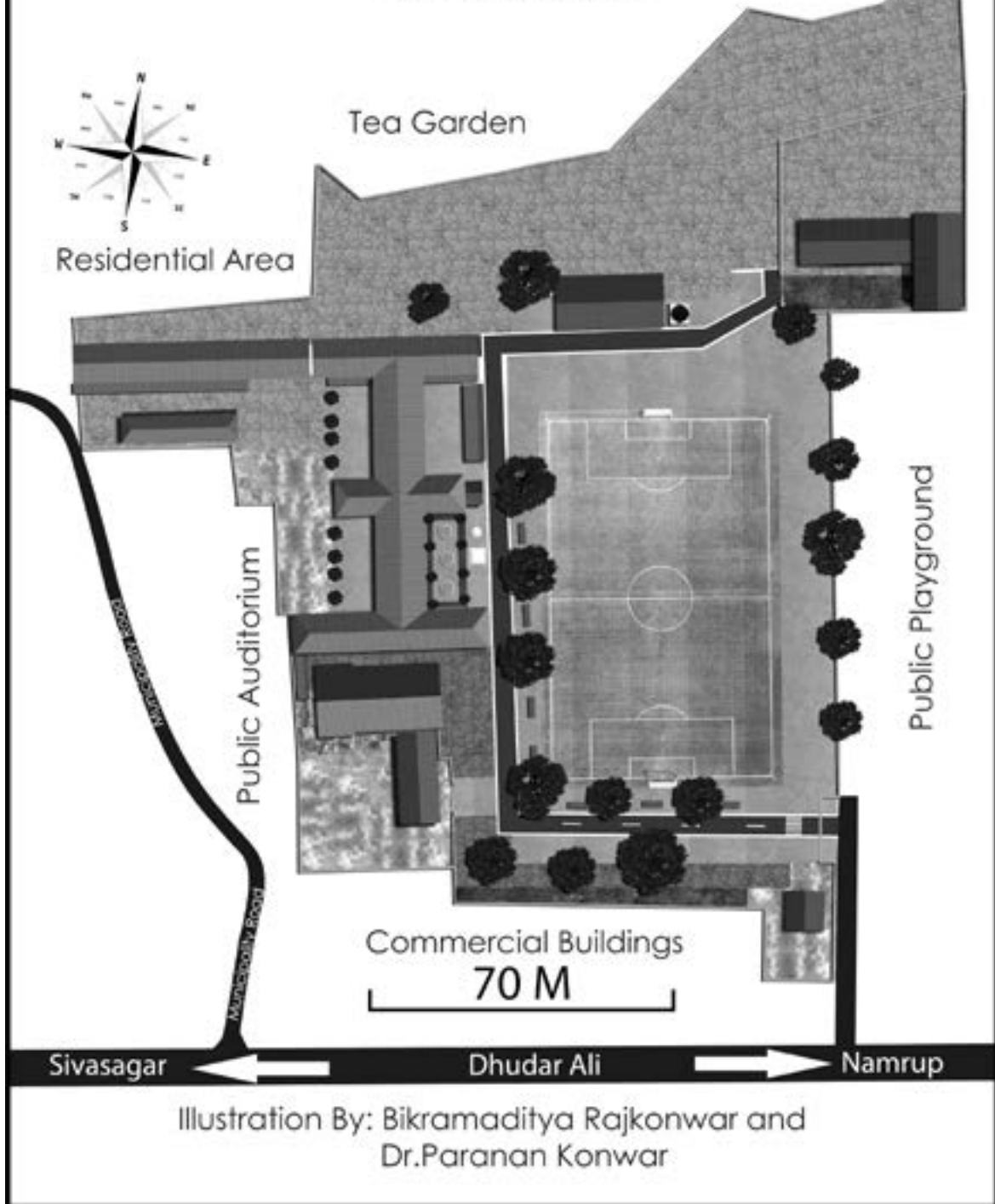

Gymkhana Club: Gymkhana, an Anglo-Indian term, referred to a place of assembly for skill-based contests, such as Polo, horse race, golf, cricket etc. Gymkhana Club is a club associated with them meaning a place providing sporting and athletic facilities in the Indian subcontinent. The present day's Sonari College playground and Sonari Public Playground combined together formed the field of the Gymkhana club in those days. The date of construction of the club is unknown.

*Prepared by Dr. Paranan Konwar based on description made by Ranu Mohan, Warden of Girls Hostel (1983-2000) and Others

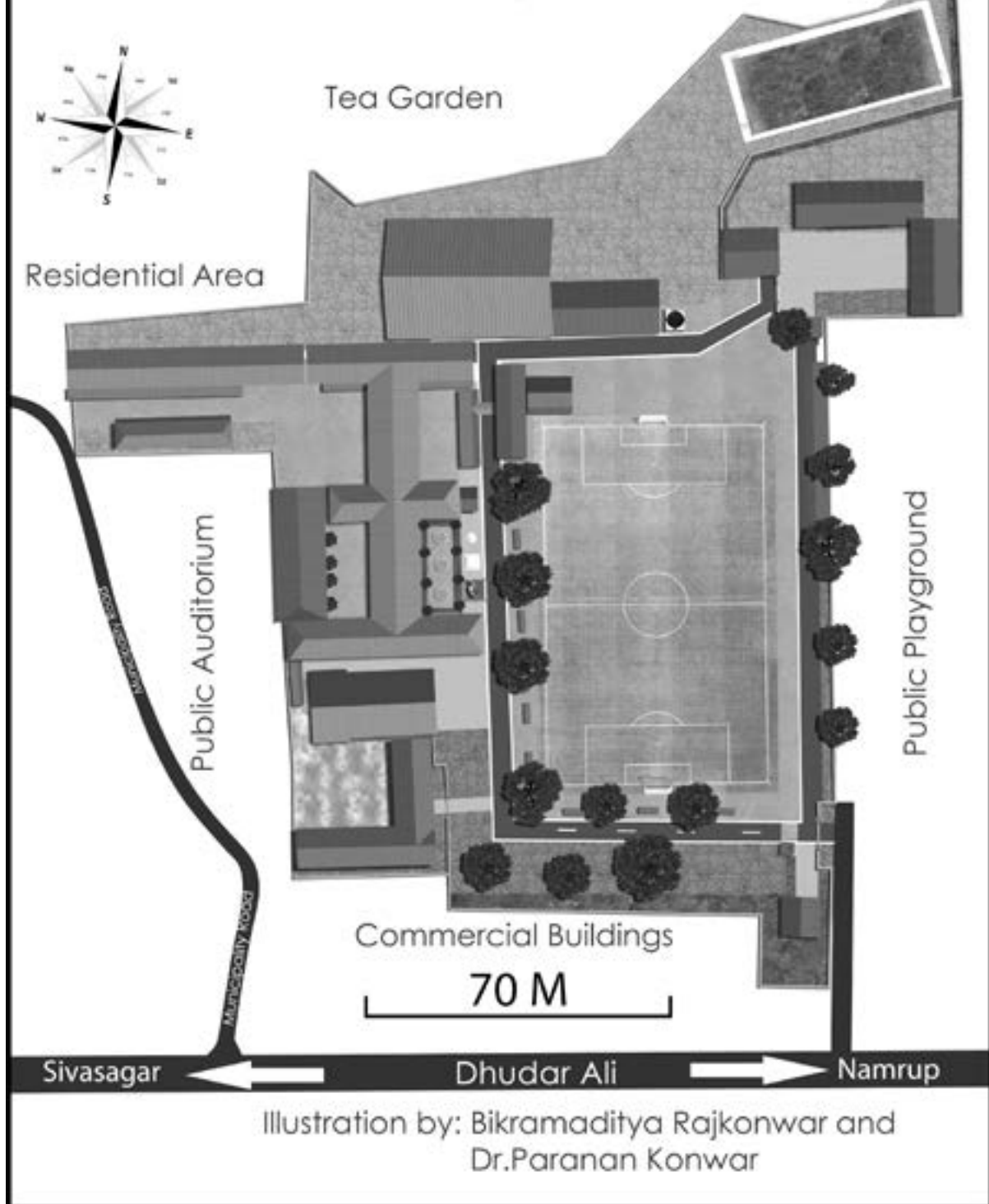
SONARI COLLEGE CAMPUS 2004-05

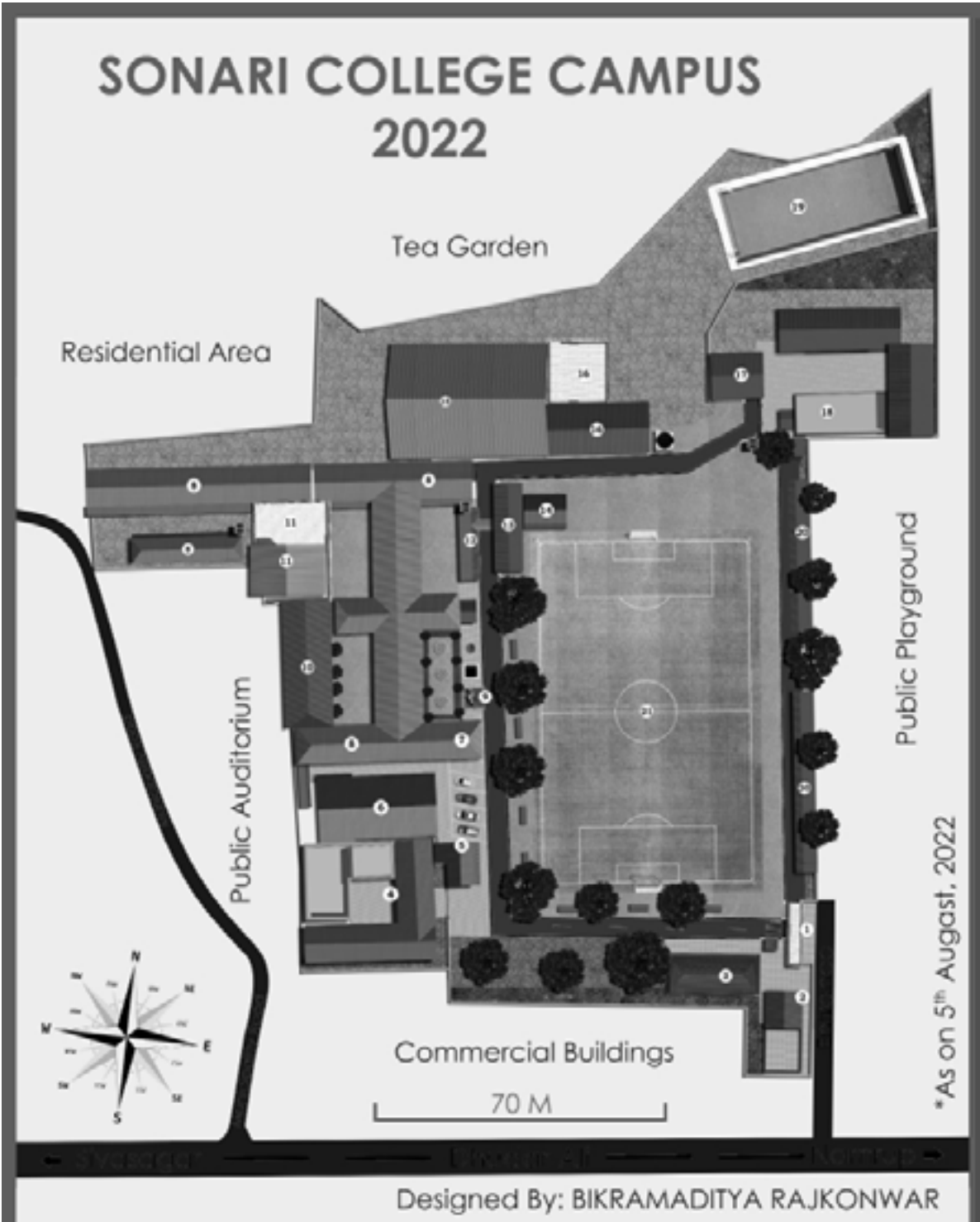
Charaideo, Assam

SONARI COLLEGE CAMPUS 2012-13

Charaideo, Assam

Students of Higher Secondary(Pre-University) in Arts Course for 1970-71 Session: First Batch Students

[Total number of students admitted into the Higher Secondary (Pre-University) in Arts Course of the college was 96 (ninety six). Out of which, only 53 (fifty three) students appeared in the Pre-University examination which was held through the Gargaon College of present Sivasagar district].

1. Miss Bhanumati Deb
2. Miss Champa Gogoi
3. Miss Damayanti Rajkumari
4. Miss Husna Ara Begum
5. Miss Khushi Pramanik
6. Miss Mouban Nisha
7. Miss Minukumari Borgohain
8. Miss Mira Dutta
9. Miss Rabeya Khatoon
10. Miss Snehalata Gogoi
11. Miss Sikharani Tamuli
12. Miss Sabitribala Konwar
13. Miss Usharani Dam
14. Md. Ahidul Haque
15. Md. Anisur Rohman
16. Sri Arabinda Paul
17. Sri Bhim Kanta Gogoi
18. Sri Bipin Sarmah
19. Sri Bijon Kr. Paul
20. Sri Buddheswar Hazarika
21. Sri Chandra Kanta Saikia
22. Sri Dimbeswar Borgohain
23. Sri Dilip Chakravarty
24. Sri Dharendra Kr. Purakayastha
25. Sri Ganesh Kr. Konwar
26. Sri Gunakanta Khakhlari
27. Sri Harendra Nath Chasha
28. Sri Hemanta Kr. Buragohain
29. Sri Indreswar Hazarika
30. Sri Kalicharan Das
31. Sri Kiran Ch. Deb
32. Sri Kripamoy Dhor
33. Sri Kartik Ch. Bhattacharya
34. Md. Liaqut Ali
35. Sri Maniram Murah
36. Sri Muhidhar Gogoi
37. Sri Mohendra Nath Goswami
38. Sri Madhuram Tanti
39. Sri Muruli Mohan Singh
40. Sri Minlal Ram
41. Sri Nandalal Newar
42. Sri Nalini Kr. Das
43. Sri Priyatosh Chakma
44. Sri Pabitra Kr. Dutta
45. Md. Rukumuddin Ahmed
46. Sri Rabi Ch. Ghosh
47. Sri Sarat Kr. Das
48. Sri Samarendra Shyam
49. Md. Sahidur Rohman
50. Sri Thaneswar Gogoi
51. Sri Tarun Ch. Duwarah
52. Sri Tulan Ch. Khamon
53. Sri Thulendra Nath Duwarah.

**Students of Higher Secondary(Pre-University) in Arts Course for
1971-72 Session: Second Batch Students**
[Name of Students who collected registration card to appear in the Higher
Secondary (Pre-University) in Arts Course examination for the
1971-72 Session]

1. Debakanta Khamon	41. Miss Lilimai Konwar
2. Bhanuram Deka	42. Tula Bora
3. Purnananda Dihingia	43. Binanda Ch. Bora
4. Dhaniram Chetia	44. Hara Kanta Gogoi
5. Nomal Ch. Bora	45. Md. Fazal Ali
6. Dubidhar Phukon	46. Haren Konwar
7. Mukheswar Gogoi	47. Phanindra Nath Borgohain
8. Lakshminath Panging	48. Atul Ch. Sarma
9. Dibya Baruah	49. Miss Jahanara Begum
10. Bhabesh Ch. Baruah	50. Sanat Kr. Das
11. Durgeswar Chutia	51. Miss Arati Kar
12. Gopinath Kalita	52. Nomal Ch. Bakalial
13. Madhab Ch. Deka	53. Phani Kr. Borgohain
14. Towaram Chutia	54. Tarun Ch. Savapandit
15. Bijayananda Saikia	55. Miss Binita Gogoi
16. Dayal Ch. Rajbanshi	56. Surjya Kr. Buragohain
17. Dilip Kr. Bora	57. Kartik Ch. Baruah
18. Umakanta Khakhlari	58. Nani Baruah
19. Tilak Ch. Khakhlari	59. Dandeswar Gogoi
20. Sarbeswar Gohain	60. Jatindra Nath Phukon
21. Miss Bhugeswari Bailung	61. Dhiren Pathak
22. Miss Purnima Dihingia	62. Miss Binu Baruah
23. Umeswar Gogoi	63. Devlal Tanti
24. Purna Kanta Gogoi	64. Kishon Teli
25. Nagen Ch. Tamuli	65. Jatindra Nath Gogoi
26. Mantu Ch. Das	66. Sushil Ch. Gogoi
27. Md. Nazimuddin Ahmed	67. Ranjib Paul
28. Reba Phukon	68. Marshal Kongudi
29. Loke Nath Gogoi	69. Golap Ch. Gogoi
30. Sudhir Ch. Dutta	70. Khagen Borgohain
31. Miss Duleswari Rajkhowa	71. Miss Snehlata Gogoi
32. Jitendra Nath Baruah	72. Md. Rukummuddin Ahmed
33. Miss Tiluttama Konwar	73. Rabin Ch. Handique
34. Kamakhya Prasad Bora	74. Sree Kanta Gogoi
35. Luhit Kr. Phukan	75. Kali Charan Das
36. Parag Borgohain	76. Miss Jyotshna Borgohain
37. Krishna Kanta Gogoi	77. Upen Ch. Konwar
38. Tulshi Khetrupal	78. Rajat Ch. Gogoi
39. Shyam Prasad Teli	79. Phulen Gogoi
40. Kashinath Roy	80. Chamong Shyam.

**Students of Higher Secondary(Pre-University) in Arts Course for
1972-73 Session: Third Batch Students**

**[Name of Students who collected registration card to appear in the Higher
Secondary (Pre-University) in Arts Course examination
for the 1972-73 Session]**

1. Mantu Ch. Das
2. Miss Anu Baruah
3. Miss Arati Gogoi
4. Miss Bela Devi
5. Miss Bonti Borgohain
6. Miss Guna Prabha Dihingia
7. Miss Guneswari Changmai
8. Miss Hiranya Bora
9. Miss Jayanti Saikia
10. Miss Kanaklata Shyam
11. Miss Karuna Changmai
12. Miss Labanti Duwarah
13. Miss Lily Devi
14. Miss Mira Devi
15. Miss Nilima Das
16. Miss Niru Ghosh
17. Miss Nishi Devi
18. Miss Puspa Ghosh
19. Miss Aparna Borpujari
20. Miss Bonti Devi
21. Miss Bibha Das
22. Miss Karunamoy Bhattacharjee
23. Khagendra Tamuli
24. Purna Hazarika
25. Abiram Gogoi
26. Akon Ch. Konwar
27. Anadi Narayan Hazarika
28. Aatur Rohman
29. Dhaneswar Phukon
30. Bhaben Phukon
31. Bhanu Ranjan Dey
32. Bharat Ch. Gogoi
33. Buddheswar Chetia
34. Budhin Kr. Saikia
35. Danteswar Basumatari
36. Debendra Nath Gogoi
37. Dhiren Changmai
38. Dilip Bora
39. Durganath Tamuli
40. Gonesh Ch. Bailung
41. Gopinath Panging
42. Gaurisankar Hazarika
43. Hem Ch. Gogoi
44. Haramba Kanta Bora
45. Indra Kanta Buragohain
46. Jadab Ch. Borah
47. Jatin Kr. Phukon
48. Jatin Handique
49. Jibon Ch. Gogoi
50. Kamal Ch. Gogoi
51. Ketekeswar Khetrapal
52. Khitish Ch. Chanda
53. Kiron Kr. Gogoi
54. Kiron Ch. Sarmah
55. Lakheswar Durah
56. Lalit Ch. Hazarika
57. Moheswar Gogoi
58. Muhi Ch. Borgohain
59. Najimuddin Ahmed
60. Nilakanta Changmai
61. Nilapadma Phukon
62. Parimol Kr. Das
63. Pitambar Gogoi
64. Prabhat Ch. Konwar
65. Prakash Mohan
66. Puneswar Dihingia
67. Pushpadhar Borah
68. Ram Ch. Phukon
69. Rupeswar Dutta
70. Saleh Md. Abul Fazal
71. Sonbor Gogoi
72. Siva Prasad Swargiary
73. Md. Tabiur Rohman
74. Tushar Kanti Baruah
75. Tulshi Prasad Khetrapal

76. Umeswar Gogoi
77. Upen Chutia
78. Upen Konwar
79. Ushadhar Gogoi

**Students of Higher Secondary(Pre-University) in Arts Course
for 1973-74 Session: Fourth Batch Students**
[Name of Students who collected registration card to appear in the Higher
Secondary (Pre-University) in Arts Course examination
for the 1973-74 Session]

1. Miss Arupa Baruah	30. Narayan Saikia
2. Miss Pronoti Chakma	31. Bhubon Konwar
3. Guruprasad Gogoi	32. Abani Kakoti
4. Miss Damayanti Gogoi	33. Miss Bijurani Konwar
5. Dandiram Phukon	34. Miss Parimai Begum
6. Biraj Kr. Dey	35. Miss Nibedita Baruah
7. Miss Renu Doimari	36. Moina Ch. Das
8. Lalit Bhuyan	37. Mohendra Pohusungi
9. Miss Kamona Deka	38. Kamal Ch. Kakati
10. Tileswar Gogoi	39. Lakshi Saikia
11. Phanindra Nath Kakoti	40. Munin Duari
12. Jugendra Nath Gogoi	41. Ananka Taye
13. Miss Khironya Duwarah	42. Nirmal Shyam
14. Chatra Nayak	43. Dhenudhar Deogharia
15. Pradip Kr. Phukon	44. Krishna Kanta Deogharia
16. Debajit Buragohain	45. Karuna Thakuria
17. Kripesh Sen	46. Miss Indrakanti Boruah
18. Jojneswar Phukon	47. Prafulla Shyam
19. Hiranya Gogoi	48. Rajani Boruah
20. Jayanta Borgohain	49. Nizara Dolakasharia
21. Jiten Sarmah	50. Lakhinath Kalita
22. Siddheswar Hatimuria	51. Miss Ira Devi
23. Jogeswar Gogoi	52. Guleswar Gogoi
24. Surajit Kr. Das	53. Guluk Ch. Konwar
25. Naba Kr. Duarah	54. Tulshi Pd. Khetrapal
26. Bhupen Borgohain	55. Miss Indira Devi
27. Pradip Gogoi	56. Guneswar Saikia
28. Mohendra Chetia	57. Dondiram Gogoi
29. Krishna Kanta Gogoi	58. Gunakanta Phukon

**Students of Higher Secondary(Pre-Degree) in Science Course
for 1984-85 Sessions: First Batch Students in Science**
[Name of Students who collected registration card to appear in the Higher
Secondary (Pre-Degree) in Science examination
for the academic session 1984-85]

1. Bijit Handique	15. Juri Devi
2. Bidhan Ch. Khakhlari	16. Jyoti Prova Gogoi
3. Bidyot Bikash Gogoi	17. Madhu Devi
4. Birinchi Kr. Boruah	18. Papor Gogoi
5. Girish Suri	19. Pratima Lahon
6. Jayanta Boruah	20. Puspanjali Konwar
7. Jatin Kr. Gogoi	21. Runjun Chutia
8. Jiten Rajkonwar	22. Sowala Basumatari
9. Jayanta Borgohain	23. Rantu Kr. Gogoi
10. Jagyadhar Deogharia	24. Prodip Podder
11. Manjit Gogoi	25. Jitu Gogoi
12. Ranjit Kr. Dutta	26. Junu Bolimara
13. Anurupa Boruah	27. Dipika Konwar
14. Geeta Borah	

First Batch of BA Degree Holders

[Admitted into the Higher Secondary (Pre-University) in Arts course in 1970
for the academic session 1970-71 and passed BA in 1973-74 session]

Total students appeared: 21

Total students passed: 11

1. Husna Ara Begum	7. Ganesh Konwar
2. Khusi Pramanik	8. Guna Kanta Khakhlari
3. Labanya Borgohain	9. Muhidhar Gogoi
4. Minu Kumari Borgohain	10. Nandalal Newar
5. Muhi Borgohain	11. Thaneswar Gogoi
6. Bibekananda Chakravarty	

- (Note: 1. H A Begum retired as employee from Sonari Municipal Board
2. K Pramanik retired as Assistant Teacher (AT) from BPBM Higher Secondary School, Sonari
3. L Borgohain retired as AT from BPBM Higher Secondary School, Sonari
4. M K Borgohain retired as AT from Geleki M E School, Kaziranga
5. M Borgohain retired as Head Teacher (HT) from Mahmara M E School
6. B Chakravarty now working as a Secretary, Sapekhati Cooperative Society
7. G Konwar retired as a HT from Salkathani Bagicha L P School
8. G K Khakhlari retired as employee from State Bank of India
9. M Gogoi retired as AT from Sonari Town School
10. Not Available
11. T Gogoi retired as AT from Bampathat Bengenabari H S School)

Second Batch of BA Degree Holders

[Passed BA in 1974-75 academic session]

Total appeared: 50

Total passed: 27

1. Banerwar Basumatari	14. Subharam Chetia
2. Bhanuram Deka	15. Tilok Chandra Khakhlari
3. Bipin Sarmah	16. Towaram Chutia
4. Buddheswar Hazarika	17. Bhanu Baruah
5. Dharmeswar Saikia	18. Bibha Das
6. Dandeswar Gogoi	19. Banti Devi
7. Durgeswar Konwar	20. Chayan Bhuyan
8. Jatin Gogoi	21. Duleswar Rajkhowa
9. Hema Kanta Borah	22. Jyotshna Borgohain
10. Hinduram Phukan	23. Lily Konwar
11. Liaquot Ali	24. Purnima Dehingia
12. Nani Baruah	25. Snehalata Gogoi
13. Purnananda Dehingia	26. Tiluttama Konwar
	27. Aparna Borpujari

Third Batch of BA Degree Holders

[Passed BA in 1975-76 academic session]

Total appeared: 23

Total passed: 10

1. Ahidul Haque	6. Reba Phukan
2. Bhabesh Chandra Konwar	7. Sree Kanta Gogoi
3. Bijoyananda Saikia	8. Tarun Ch. Duwarah
4. Dilip Kumar Borah	9. Bhulanath Gogoi
5. Phanindra Nath Borgohain	10. Kuladhar Konwar

President, Governing Body of Sonari College

Sl. No.	Name of President	Designation & Introduction	Period
1	Prafulla Chandra Baruah	Prafulla Chandra Borooah (07.03.1900 – 28.02.1986) was the first Generation Tea Planter, Entrepreneur and second Assamese Gramophone record Singer in His Master's Voice in 1924 followed by Dr. Umesh Ch. Mukherjee in 1914. He acted the role of Borgohain in Joymoti, the first Assamese celluloid in 1935. He was the first to broadcast the first Assamese Radio Drama "Been Boragi" from the Calcutta Station of All India Radio in 1936. Borooah was the first president of Assam Branch Indian Peoples Theatre Association, Shillong (1944-45), elected Member of Parliament (Lok Sabha) from 1957 to 1967, and Chairman of the Assam Film (Finance & Development) Corporation Ltd. in 1974.	18-06-1970 to 06-06-1976
2	Kamakhya Prasad Baruah	Tea Planter	01-10-1977 to 31-10-1981
3	D Bhattacharjee	Executive Engineer, Boarder Division	06-09-1982 to 30-12-1985
4	Nalini Charan Sarma, ACS	SDO, Charaideo Sub-division	19-02-1987 to 07-11-1987
5	Bhupendra Nath Das, ACS	SDO, Charaideo Sub-division	19-02-1988 to 09-06-1988

6	Sumeet Jerath, IAS	SDO, Charaideo Sub-division. Dr. Sumeet Jerath was an IAS officer of the 1985 batch – Assam Cadre. He served as Deputy Commissioner of Karimganj and Cachar districts of Assam, Guwahati Municipal Commissioner, Director – Tea Board of India in Embassy of India in Russian Federation, Moscow for three years, and became Special Secretary & Financial Adviser, Ministry of External Affairs, Govt. of India.	04-02-1989 to 15-06-1989
7	Rudreswar Das, ACS	Extra Assistant Commissioner, Charaideo Sub-division	06-03-1990 to 18-09-1992
8	Pradip Kumar Rajkhowa, ACS	Extra Assistant Commissioner, Charaideo Sub-division	03-03-1993 to 14-06-1994
9	Jagat Chandra Borthakur, ACS	SDO, Charaideo Sub-division	11-11-1994 to 22-11-1998
10	Ajit Kr. Bordoloi, ACS	SDO, Charaideo Sub-division	29-04-1997 to 19-11-1998
11	Rabin Borgohain. ACS	SDO, Charaideo Sub-division	05-08-1999 to 07-03-2001
12	Ranjit Kr. Bhattacharjee	SDO, Charaideo Sub-division	20-05-2001 to 03-04-2003
13	Sarat Borkotoky	He was elected MLA of Sonari LAC for five terms in 1991, 1996, 2001, 2006, and 2011. He became the Minister for the Public Works Department, and Minister for Education, Pension and Public Grievance, Minister for Excise, Minister for Flood Control, Minister for Town and Country Planning, Govt. of Assam.	19-06-2003 to 11-07-2009

14	Bishnu Prasad Dutta	B P Dutta (1937-2017) was retired Principal of Sapekhsi HS School (1985-87), BPBM HS School (11.01.1987 – 31.01.1995), and Jawahar Navodaya Vidyalaya (1995-1997) of Nazira, Rajyik Kirti Sikshak Awardee in 1994 and Member of AHSEC.	06-11-2009 to 23-09-2014
15	Tulshi Gogoi	Retired Teacher, Department of Political Science, Sonari College	20-12-2014 to 25-10-2015
16	Girin Gogoi	Retired Teacher, Department of History, Sonari College	30-10-2015 to 18-08-2017
17	Golap Ch. Borgohain	Founder Principal, Sonari College	16-08-2018 to Present

Principal, Sonari College

Name	Period of Service
Golap Ch. Borgohain	05-08-1970 31-10-1996
Suresh Ch. Das	01-11-1996 31-01-2000
Robin Ch. Konwar (i/c)	01-02-2000 31-01-2001
Kamalawati Das (i/c)	01-02-2001 31-03-2004
Roti Prova Gogoi (i/c)	01-04-2004 03-07-2005
Dr. Rajen Tamuli	04-07-2005 31-01-2013
Arpon Kr. Baruah (i/c)	01-02-2013 16-09-2015
Dr. Bimal Ch. Gogoi	17-09-2015 Present

Vice-Principal, Sonari College

Name	Period of Service
Suresh Ch. Das	05-08-1970 to 31-10-1996
Robin Ch. Konwar	01-11-1996 to 31-01-2000
Kamalawati Das	01-02-2000 to 31-01-2001
Roti Prova Gogoi	01-02-2001 to 31-03-2004
Manik Boruah	01-04-2004 to 03-07-2005
Roti Prova Gogoi	04-07-2005 to 31-12-2010
Arpon Kr. Baruah	01-01-2011 to 31-01-2013
Ranu Mohan	01-02-2013 to 16-09-2015
Arpon Kr. Baruah	17-09-2015 to 30-09-2016
Ranu Mohan	01-10-2016 to 31-01-2017
Dilip Ranjan Baruah (Academic) and Paltu Paul (Administrative)	02-02-2017 to 24-09-2017
Dilip Ranjan Baruah	25-09-2017 to 31-07-2022
Dr. Sunil Dutta	01-08-2022 to Present

Department-wise Teaching Faculty in Arts and Science Streams (1970-2022)

Department of Assamese

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Gadadhar Chutia	Part-time	05-08-1970 to 1972
Sonmai Borah	Permanent	22-08-1970 to 30-06-1999
L. P. Neog	Part-time	01-09-1972 to NA
Rati Prova Gogoi	Permanent	01-12-1972 to 31-12-2010
Binanda Mohan	Permanent	04-01-1974 to 16-01-2006
Jayanti Gogoi	Permanent	31-12-1994 to Later joined in Gargaon College
Dr. Reeta Dutta	Permanent	15-11-1995 to Present
Karabi Das	Permanent	01-09-1999 to NA
Dr. Raghunath Kagyung	Permanent	22-01-2002 to Present
Padma Kumari Gogoi	Permanent	24-09-2011 to Present
Bijoylakhi Gogoi	Part time	1999-2018
Junmoni Boruah	Part time	2001 to 2004
Dr. Jyoti Rekha Gogoi	Part time	04-08-2004 to 2008
Luhit Gogoi	Part time	2007-08, 2011
Birinchi Kr Saikia	Part time	01-07-2007 to 31-12-2010
Dr. Jel Sing Yein	Part time	01-06-2008 to 31-12-2011
Rekhamoni Gogoi	Part time	01-06-2011 to Present
Keshabi Bhuyan	Part time	03-08-2018 to Present
Bandana Gogoi	Part time	01-06-2018 to 31-12-2018
Bidyartha Borah	Part time	01-02-2020 to 30-04-2022
Nayanmoni Borah	Part time	2022-Present

Department of Economics

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Dileshwar Tanti	Permanent	05-07-1970 to 1971
Benu Dhar Duarah	Permanent	02-09-1971 to NA
Bimala Prasad Phukan	Permanent	01-12-1971-1999
Jibendra Kr. Saikia	Permanent	05-11-1973 to 1990
Pranab Gogoi	Part-time	19-09-1977 to NA
Sahera Begum	Part-time	27-01-1984 to NA
Apurba Prasad Saikia	Permanent	23-06-1984 to 1986 (Later selected as ACS officer.
Arpon Kr Baruah	Permanent	05-08-1978 to 30-09-2016
Dilip Ranjan Baruah	Permanent	16-11-1989 –31-07-2022
Mintoo Gogoi	Permanent	13-08-1992- Present
Dr. Paranan Konwar	Permanent	14-08-2000 - Present
Mridusmita Patowary	Permanent	01-12-2021- Present
Renu Thakur	Part time	2011 to 2013
Jiban jyoti Hazarika	Part time	2013
Sumit Dey	Part time	2013
Nirmali Borkakoty	Part time	2013 - 2018

Jyotsnali Chetia	Part time	2014
Rituporna Dutta	Part time	2015-2019
Priyakshi Satnami	Part time	2018-2021
Swagata Paul	Part time	2019-2020
Madhurya Gogoi	Part time	2020-21
Damini Phukan	Part time	2021-22
Joyshree Gogoi	Part time	2021-22
Bornali Das	Part time	16-08-2022 to Present

Department of Education

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Kamalawati Das Saikia	Permanent	07-08-1970 to 31-03-2004
Manik Baruah	Permanent	19-11-1973 to 31-12-2010
Ranu Mohan	Permanent	04-09-1981 to 31-01-2017
Rajib Kotoky	Permanent	12-12-1989 to 31-10-2020
Dr. Pronita Kalita	Permanent	29-09-2011 to Present
Gitika Talukdar	Permanent	03-12-2021 to Present
Kabyasri Hazarika	Permanent	03-12-2021 to Present
Malaya Goswami	Part time (Leave vacancy)	1977/78
Runuma Sarmah Bhatta	Part time	12-11-1979 to NA
Minakshi Shyam	Part time	2004-2005
Suroj Phukan	Part time	01-07-2008 to NA
Dhanada Konwar	Part time	2013-Present
Ranjita Borgohain	Part time	2013-2015
Susmita Mohan	Part time	2015-2016
Deepika Baruah	Part time	2017-2022
Juri Bopruah	Part time	2017
Bornali Hatibaruah	Part time	2018
Jatindra Nath Saikia	Part time	2018-Present
Sampita Khataniar	Part time	2021-22
Papori Chetia	Part time	2022 - Present

Department of English

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Rabin Konwar	Permanent	15-07-1970 to 31-01-2001
Dambaru Bokolial (MA final year examinee)	Part time	01-09-1972 to 1972
Kirti Baruah	Permanent	15-02-1973 to NA
Jadav Ch. Dutta	Permanent	26-12-1975 to NA
Dimbeswar Borah	Part time	01-10-1975 to 1975
Junu Mahanta	Permanent	07-08-1978 to 1984 (Later joined in DDR College, Chabua)
Nila Baruah	Permanent	24-12-1983 to 1989
Kankana Nath	Permanent	09-09-1985 to NA
Dr. Sunil Dutta	Permanent	01-04-1992- Present
Dr. Deepanjali Gogoi	Permanent	23-12-1993- Present
Momi Baruah	Permanent	20-10-2001 to NA
Dr. Anita Konwar	Permanent	12-07-2008 - Present

Anjuwara Begum	Part time	16-08-1996 to Present
Karabi Borua	Part time	09-09-1998 to NA
Madhab Dayal Dutta	Part time	06-07-2003 to NA
Himangshu Bhuyan	Part time	2007 -2010
Pradip Changmai	Part time	01-07-2008to NA
Rashmi Mohan	Part time	2005-2010
Dipankar Basumatary	Part time	-
Paramananda Panging	Part time	-
Nikumoni Gogoi	Part time	-
Madhupoli Gogoi	Part time	2013-2016to NA
Dr. Parishmita Buragohain	Part time	2016 to 2017
Nabajyoti Dutta	Part time	2017-2021
Jebin Sultana	Part time	2017-2020
Ankita Baruah	Part time	2022 - Present
Abhilekha Mohan	Part time	2022 - Present

Department of Political Science

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Suresh Das	Permanent	13-07-1970 to 31-01-2000
Girin Phukan	Permanent	01-11-1973 to 1975
Tulsi Gogoi	Permanent	08-01-1976 to 31-01-2000
Smriti Rekha Mohan	Part time	04-09-1981 to 1982
Sailendra Nath Phukan	Permanent	20-10-1982 to February,2011
Ganesh Ch.Baruah	Permanent	26-06-1984 to 31-12-2015
Binud Rajkhanikor	Permanent	01-02-1999 - Present
Dr. Chakrapani Patir	Permanent	01-12-2001 - Present
Dr. Lucky Chetia	Permanent	07-10-2011- Present
Brindaban Changmai	Part time	2014-15 to NA
Champa Wangsu	Part time	2015-2016
Debajani Gogoi	Part time	2016-2019
Pompi Rajbongsi	Part time	2017
Deepjyoti Borah	Part time	2017- Present
Bitu Urang	Part time	2019
Barnali Gogoi	Part time	2019
Dipali Kisku	Part time	2019-2020
Abhita Gogoi	Part time	2021-Present
Pallabi Phukan	Part time	2021-Present

Department of History

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Pranab Kr Khaund	Permanent	05-08-1970 to 09-11-1975
Manik Ch. Gogoi	Permanent	01-10-1975 to 28-02-2009
Girindra Nath Gogoi	Permanent	03-01-1976 to 28-02-2010
Sushil Kr. Suri	Permanent	12-05-1995 - Present
Dibyajyoti Konwar	Permanent	16-11-2000- Present
Dr. Lindy Lou Goodwin	Permanent	12-11-2010 - Present
Bonti Phukan Sonowal	Part time	19-11-1994 to NA
Kashmiri Gogoi	Part time	10-11-1997 to NA
Pankaj Gogoi	Part time	2006
Anirban Bhuyan	Part time	2013
Dolly Chutia	Part time	2013-2019
Abhisikha Bailung	Part time	2019
Mouchumi Doimari	Part time	2022 to Present

Department of Botany

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Bharat Bora	Part time	1984
Dr. Buddhin Gogoi	Permanent	08-12-1984 to 03-12-2004 (Later joined as Principal at Margherita College)
Ranjit Ch. Buragohain	Permanent	13-08-1997 to 31-01-2019
Mr. Probin Borah	Permanent	17-11-1986 to 30-11-2020
Phanindra Kr Baruah	Permanent	10-04-1992 - Present
Sumon Gogoi	Permanent	20-08-2021- Present
Pranati Gogoi	Permanent	20-08-2021- Present
Surabhi Khanikar	Part time	01-07-2008
Dipak Borgohain	Part time	13-07-2006
Kastury Borah	Part time	2013-2014
Ajanta Baruah	Part time	2014-2015
Tribeni Chettry	Part time	2016
Chivorton Gogoi	Part time	2016
Jasmine Chetia	Part time	2017- 2021
Tridisha Borgohain	Part time	2019
Parishmita Konwar	Part time	2021 to Present

Department of Chemistry

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Puniram Konwar	Temporary	05-08-1984 to 12-08-1987
Dr. Rana Konwar	Permanent	13-08-1987 to 31-03-2020
Amrit Kr. Borpuzari	Permanent	08-07-1989 - Present
Suchitra Narayan Rajkhowa	Permanent	09-11-1992- Present
Dr. Bikash Kumar Sarmah	Permanent	01-12-2021- Present
Muktabul Hussain	Part time (Leave vacancy)	01-08-1998 to 01-08-2020
Dr. Apurba Chetia	Part time (Leave vacancy)	01-08-1998 to 01-08-2020
Mridul Hazarika	Part time	01-08-2006 to 31-12-2010
Nayanjyoti Hazarika	Part time	01-07-2011 to 30-09-2011

Ramesh Borgohain	Part time	01-08-2012 to 15-12-2012
Milonjyoti Koiri	Part time	01-08-2013 to 31-12-2013
Ajoy Talukdar	Part time	01-01-2014 to 31-12-2014
Rajesh Mandal	Part time	01-01-2015 to 31-01-2016
Kashmiri Ahmed	Part time	01-02-2016 to Present
Arup Borgohain	Part time	01-09-2016 to 28-02-2019
Tapan Saikia	Part time	01-03-2018 to 30-06-2018
Tikendrajit Chetia	Part time	01-08-2019 to 30-11-2019
Raktim Borthakur	Part time	01-10-2020 to 31-03-2022

Department of Mathematics

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
MD Alim Ahmed	Part time	1984 to 1985
Tankeswar Boruah	Permanent	20-02-1985 to 31-07-2020
Muhidhar Chetia	Permanent	11-04-1992 to 16-09-2020 (expired)
Bhupen Ch. Dihingia	Permanent	23-08-1989 - Present
Manuranjan Konwar	Permanent	(03-11-1997) 10-12-2010 - Present
Kaushik Dehingia	Permanent	01-12-2021 - Present
Phupen Phukan	Part time	2008
Ajoy Doley	Part time	2019-20
Rajdeep Boruah	Part time	1920-21
Biman Borboruah	Part time	1921- Present

Department of Physics

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Rina Borthakur	Permanent	13-08-1987 to 31-05-2022
Utpal Konwar	Permanent	06-04-1992 to 26-01-2019 (expired)
Md Kesar Ali Ahmed	Permanent	1994-1999
Nabin Gogoi	Permanent	05-02-1999 to Present
Prince Dutta	Part time	1984
Saraswati Gogoi	Part time	1984
Sujit Changmai Boruah	Part time	1985-86
Kanuranjan Gogoi	Part time	1986
Pradip Ch. Buragohain	Part time	1989-91
Sailajananda Dowarah	Part time	1991-92
Naren Bikash Changmai	Part time	2004
Premalata Kuli	Part time	2005
Bhupen Phukan	Part time	2006-2012
Monisha Chetia	Part time	2013
Monalisha Baruah	Part time	2014-15
Lipika Borah	Part time	2015
Dipti Rajbongshi	Part time	2015-2016
Snehapriya Boruah	Part time	2015
Sarika Bhattacharjee	Part time	2016-17
Chayanika Borgohain	Part time	2017-2019
Raktim Borgohain	Part time	2018
Yachin Ali	Part time	2019-20

Bitupan Boruah	Part time	2019-20
Subham Sen	Part time	2021- 22
Mamata Chetri	Part time	2021- 22
Usha Moni Neog	Part time	2022
Akashdeep Bora	Part time	2022
Mridupabon Lahon	Part time	2022

Department of Zoology

Name of teacher	Permanent/ Part time	Period of Service
Tirthanath Goswami	Part time	1984
Paltu Paul	Permanent	26-12-1984 to 31-03-2019
Dr. Jyotima Phukan	Permanent	26-09-1989 to 24-02-2011 (Later joined in Dibru College)
Rana Konwar	Permanent	20-04-1992 - Present
Jyoti Prasad Phukan	Permanent	03-11-1997- Present
Mrs Priyanky Sarmah	Permanent	13-02-2014 to 29-01-2016 (Later joined in Nagaon College)
Dr. Amrita Mech	Permanent	23-03-2018 - Present
Mainu Gogoi	Part time	2011
Manashi Changmai	Part time	-
Deepsikha Bhuyan	Part time	-
Dr. Bhenila Bailung	Part time	2013
Binku Dutta	Part time	2015-2017
Pubali Borah	Part time	2017- Present
Ipshita Roy	Part time	2017- Present
Yupranjan Boruah	Part time	2019
Sukanya Bailung	Part time	2020

Library

Name	Designation	Permanent/ Contractual	Period of Service
Bani Devi	Librarian	Permanent	03-01-1977 to 31-03-2010
Sangeeta Roy	Librarian	Permanent	15-02-2011 to 01-09-2016
Swapnali Saikia	Librarian	Permanent	28-12-2020 to Present
Nijumoni Changmai	Assistant Librarian	Contractual	02-04-2007 to Present
Phani Dutta	Library Bearer	Permanent	01-06-1970 to 31-07-2004
Kamala Newar	Library Assistant	Contractual	20-11-1996 to 01.08.1997
Sarala Hazarika	Library Assistant	Contractual	1996-1997
Pradip Baidya	Library Assistant	Non-Sanctioned	01-08-1998 to Present
Rajib Mahanta	Library Bearer	Permanent	26-06-2008 to 25-04-2022
Pulin Chutia	Grade IV	Contractual	2009-2011
Sajal Deb	Library Bearer	Contractual	- Present

Computer Science

Name	Designation	Permanent/ Contractual	Period of Service
Parag Boruah	Computer Instructor	Contractual	2004-2005
Monideepa Rajkumari	Jr Assistant & Comuter Instructor	Contractual	07-09-2004 to Present
Brikramaditya Rajkonwar	Computer Instructor	Contractual	2009-2013
Debojit Deori	Asstt. Prof.	Contractual	August, 2013- July, 2014
Mridupaban Gogoi	Asstt. Prof.	Contractual	2014- Present

Non-teaching staff

Name	Designation	Permanent/ Contractual	Period of Service
Bishnu Ram Basumatary	UDA	Permanent	19-06-1970 to 2000
Bhaba Boruah	LDA	Permanent	01-08-1974 to 1996
Jyoti Prasad Kakaty	UDA	Permanent	01-04-1988 to 31-05-2017
Ranjit Kr. Baruah	Sr. Assistant	Permanent	21-03-1998 -Present
Dulu Dutta	Jr. Assistant	Permanent	01-08-1998 - Present
Dudul Phukan	Jr. Assistant	Non- sanctioned	01-08-1998- Present
Hiranmoy Dolakakharia	Computer Assistant	Contractual	Nov.,2017 to April, 2021
Manas Dutta	Office Assistant	Contractual	14-02-2019 to Present
Priyanka Borgohain	Office Assistant	Contractual	05-02-2018 to Present
Kamal Dutta	Grade IV	Permanent	01-11-1972 to 31-12-2011
Mineswar Lahon	Grade IV	Permanent	01-03-1991 to 30-04-2022
Sushil Das	Laboratory Bearer	Permanent	15-02-1993 to 30-03-2018
Muhibul Haque	Laboratory Bearer	Permanent	15-02-1993 to 19-04-2019
Pramud Saikia	Laboratory Bearer	Permanent	15-02-1993 to 30-09-2021
Sarat Basumatari	Laboratory Bearer	Permanent	15-02-1993 to 23-09-2020
Bishnu Dutta	Laboratory Bearer	Permanent	15-02-1993 to Present
Jaganath Gogoi	Laboratory Bearer	Permanent	15-02-1993 to Present
Nabin Dutta	Laboratory Bearer	Permanent	09-04-1994 to 31-05-2022
Bimal Lahon	Laboratory Bearer	Permanent	09-04-1994 to 15-11-2018
Dibyadhar Changmai	Grade IV	Permanent	26-09-2014 to Present

Birbahadur Rai	Grade IV (Night Chaukider)	Permanent	NA to 28-02-2003
Narayan Prasad Sarma	Grade IV (Night Chaukider)	Contractual	01-09-1999 to NA
Amrit Kr Rai	Grade IV (Night Chaukider)	Contractual	05-05-2004 to NA
Ranu Borah	Grade IV	Contractual	07-08-2004 to Present
Jyoti Dutta	Grade IV	Contractual	09-09-2004 to NA
Prakash Paik	Grade IV	Contractual	09-09-2004 to NA
Ditul Gogoi	Cook	Contractual	2005 to Present
Jintu Gowala	Cook of Boys Hostel	Contractual	2006
Abhiram Modi	Cleaner	Contractual	2007- 2020
Basanata Chaulkara	Grade IV	Permanent	26-06-2008 to Present
Arup Das	Grade IV	Contractual	19-06-2012 to Present
Sagar Barai	Electrician	Contractual	20-07-2012 to Present
Dilbahadur Chetty	Grade IV	Contractual	- to Present
Jayanta Modi	Cleaner	Contractual	2020 - Present
Bimal Gogoi	Grade IV	Contractual	19-02-2022 to Present
Amarjyoti Dutta	Laboratory Bearer	Contractual	19-02-2022 to Present
Rama Dey	Girls Hostel Cook	Contractual	2022
Jhuma Das	Girls Hostel Cook	Contractual	2022
Subudh Das	Girls Hostel Chaukider	Contractual	2022

General Secretary, Sonari College Students' Union

Sl. No.	Name	Year
1	Sahidur Rahman	1970-71
2	Priyatosh Chakma	1971-72
3	Dandeswar Gogoi	1972-73
4	NA	1973-74
5	Pitambar Gogoi	1974-75
6	NA	1975-76
7	NA	1976-77
8	NA	1977-78
9	NA	1978-79
10	NA	1979-80
11	Bidyadhar Bargohain	1980-81
12	NA	1981-82

13	Durgeswar Buragohain	1982-83
14	Deben Chetia	1983-84
15	Kshetra Mohan	1984-85
16	Lakshi Nath Bailung	1985-86
17	Ratul Chetia Phukan Pitambar Charaimuria (i/c)	1986-87
18	Nityananda Bailung	1987-88
19	Tapan Kr. Gogoi	1988-89
20	Thanu Mohan	1989-90
21	President's rule in Assam on November 28, 1990	1990-91*
22	Ananta Bargohain	1991-92
23	Nomal Baruah	1992-93
24	Rituraj Changmai	1993-94
25	Sailyadhar Rajkonwar	1994-95
26	Harichandra Gogoi	1995-96
27	Prahlad Gogoi	1996-97
28	Arup Hatimuria	1997-98
29	Girin Gogoi	1998-99
30	Subhrajit Sonowal	1999-00
31	Biju Pradhan	2000-01
32	Buddhikanta Cheleng	2001-02
33	Bhadreswar Deugharia	2002-03
34	Bijaylakshi Gogoi	2003-04
35	Anadi Taye	2004-05
36	Suresh Phukan	2005-06
37	Kaushal Kr. Raut	2006-07
38	Amiranjana Panging	2007-08
39	Nabajyoti Handique	2008-09
40	Sandip Buragohain	2009-10
41	Deba Kr. Gupta	2010-11
42	Nishit Kr. Deka	2011-12
43	Mukuta Gogoi	2012-13
44	Abhinab Lahon	2013-14
45	Samiran Gogoi	2014-15
46	Abhinab Kalita	2015-16
47	Bishwajit Baruah	2016-17
48	Hemakanta Dutta	2017-18
49	Prajujya Madhab Dutta	2018-19
50	Pallab Kakati	2019-20
51	Pallab Kakati	2020-21
52	Abhishekh Saikia	2021-22

Note: * As AGP government lost their control over the law and order situations, Assam was brought under the President's rule on 28th November, 1990, and ULFA was banned under Unlawful Activities(Prevention) Act, 1967. Operation Bajrang was launched against ULFA militants by the Government troops between 27th November, 1990 and April 1991. Then, Operation Rhinowas launched by the Government in 15th September 1991.

NA: Not Available

Magazine Secretary, Sonari College Students Union

Sl. No.	Name of Magazine Secretary	Session	Published/ Unpublished (Sonari College Students' Union Magazine)
1	NA	1970-71	Unpublished
2	NA	1971-72	Unpublished
3	Puneswar Dihingia	1992-73	Published jointly
4	Sonbar Gogoi	1973-74	
5	NA	1974-75	Unpublished
6	Pitambar Gogoi	1975-76	Unpublished
7	Uddheswar Gogoi	1976-77	Unpublished
8	NA	1977-78	Unpublished
9	NA	1978-79	Unpublished
10	NA	1979-80	Unpublished
11	NA	1980-81	Unpublished
12	NA	1981-82	Unpublished
13	Tankeswar Lahon	1982-83	Unpublished
14	Chandan Kakaty	1983-84	Published
15	NA	1984-85	Unpublished
16	Ratul Chetia Phukan	1985-86	Published jointly
17	Mahesh Gaduka	1986-87	
18	Achintya Dihingia	1987-88	Published jointly
19	Kalpana Baruah	1988-89	
20	NA	1989-90	Unpublished
21	Dibyajyoti Konwar	1990-91	Published jointly
22	Monideep Mohan	1991-92	
23	Amrit Bailung	1992-93	Published
24	Nuruj Chabukdhara	1993-94	Unpublished
25	Chandan Bargohain	1994-95	Unpublished
26	Satya Gogoi	1995-96	Unpublished
27	NA	1996-97	Unpublished
28	NA	1997-98	Unpublished
29	Biswajit Gogoi	1998-99	Published
30	Lohit Gogoi	1999-00	Unpublished
31	Pranjal Gogoi	2000-01	Published
32	Bhaskar Baruah	2001-02	Published
33	Biplabjyoti Rajkhowa	2002-03	Published
34	Jayanta Phukan	2003-04	Published
35	Amrit Kr. Gurung	2004-05	Published
36	Amrit Kr. Gurung	2005-06	Published
37	Hireswar Das	2006-07	Published
38	Shyamanta Kr Bora	2007-08	Published
39	Nayanjyoti Buragohain	2008-09	Published
40	Souravjyoti Chetia	2009-10	Published
41	Chandan Das	2010-11	Published
42	Abhilekh Gogoi	2011-12	Published
43	Nishit Kr. Deka and Rupam Tassa	2012-13	Published

44	Kalyan Gogoi	2013-14	Published
45	Bhairab Bargohain	2014-15	Published
46	Jnyanjyoti Gogoi	2015-16	Published
47	Jyotirmoy Roychoudhury(i/c)	2016-17	Published
48	Babul Teli	2017-18	Published
49	Bikalpa Konwar (i/c)	2018-19	Published
50	Anupam Saikia	2019-20	Published
51	Pallab Kakati (i/c)	2020-21	To be published
52	Akangkhyia Saikia	2021-22	To be published

Note: NA- Not Available

Principals and Teachers (Permanent) who have qualified for award of the degree of Doctor of Philosophy (Ph D)

Name of Principal & Teacher	Department	Date of qualifying for award of the degree of PhD	Name of University	Title of the PhD Thesis
Rajen Tamuli	Physics	22 nd November, 1996	Dibrugarh University	A Comparative Study of Laser near Threshold and Matter near Phase Transition
Jyotima Phukan	Zoology	December, 1998	Dibrugarh University	Studies on Certain Aspects of the Biology of an Ornamental Catfish, <i>Erethistes pussilus</i> Muller and Troschel from the Brahmaputra Drainage System
Buddhin Gogoi	Botany	10 th June, 2000	Gauhati University	Studies on Various Aspects of Dighloti (<i>Litsaea salicifolia</i> Roxb.) as an Important Muga Food Plant with Reference to Feeding Behaviour of Muga Silkworm (<i>Antheraea assama</i> Westwood)
Rana Konwar	Chemistry	29 th June, 2002	Dibrugarh University	EHMO and Force Constant Calculation of Some Dithiocarbamate and Dithiophosphinato Complexes of Nickel (II)

Bimal Ch. Gogoi	Philosophy	12 th September, 2007	Gauhati University	The Concepts of Consciousness in Western Perspective with Special Reference to Descartes.
Anita Konwar	English	November, 2011	Dibrugarh University	Conceptualization of the Self in the Fictional Writings of Anita Desai
Reeta Dutta	Assamese	1 st March, 2013	Gauhati University	Asomiya Aru Oriya Lokachar-Lokabiswas: Eti Tulana Mulak Adhyayan
Deepanjali Gogoi	English	1 st July, 2014	Gauhati University	Role of English Language in Assamese Society and Culture
Chakrapani Patir	Political Science	27 th June, 2016	Dibrugarh University	Human Rights and Internally Displaced Persons in Assam: A Case Study of Majuli
Paranan Konwar	Economics	21 st July, 2016	Assam University	Poverty, Inequality and Human Development among the Mishing Tribe in Dhemaji And Sivasagar Districts Of Assam
Sunil Dutta	English	22 th September, 2017	Assam University	Redefining Nationalism: A Study of Selected Plays of Asif Currimbhoy
Raghunath Kagyung	Assamese	2 nd May, 2018	Dibrugarh University	Mising Loka-Sahitya: Patabhumi and Swarup
Pranita Kalita	Education	2 nd May, 2018	Dibrugarh University	A Study on the Social and Emotional Adjustment of Adolescent Studying in Higher Secondary Institutions of Assam with Reference to Dibrugarh District.

Lucky Chetia	Political Science	1 st November, 2019	Dibrugarh University	Politics of Identity Assertion of the Plains Tribes in Assam: A Case Study of the Deories
Amrita Mech	Zoology	11 th August, 2020	Dibrugarh University	A Study on Host Plant Defense Induced by Feeding of <i>Antheraea assamensis</i> Helfer (Lepidoptera: Saturniidae) with Special Reference to Lipoxygenase Enzyme, Trypsin Inhibitor and Insect Regurgitant.
Lindy Lou Goodwin	History	2 nd May, 2022	Dibrugarh University	Christian Theological Education and Its Impact on the Spread of Christianity in Assam: A Study of the Eastern Theological College, Jorhat.
Bikash Kumar Sarmah	Chemistry	18 th August, 2022	IIT, Guwahati	Selective C-H and C-C bond functionalization of benzo-fused N-heteroaromatic compounds.

Non-Teaching staff who have qualified for award of the degree of Doctor of Philosophy (Ph D)

Nijumoni Changmai, Assistant Librarian (Contr.), had qualified for award of the degree of Doctor of Philosophy (Ph D) on 17th August, 2014 from Singhanian University in the topic “Convergence of ICT in Library Management: A Critical Study with Special Reference to Five University Libraries of Assam.”

KKHSOU STUDY CENTRE SONARI COLLEGE

CENTRE CODE-2408

STARTING-2008

2008 :

Centre in charge:-Dr. Rajen Tamuli
Coordinator:-Dilip Ranjon Boruah
Asstt Coordinator: Dibya Jyoti Konwar(2009)
Probin Borah (2009)

From 2010

Raghunath Kagyung
Jibonjyoti Hazarika
Office Asstt : Bharati Gogoi (2009)
Rikta Rani Deb (2010)

2013:

Centre in charge:- Arpon Kumar Boruah
Coordinator: Dilip Ranjon Boruah
Asstt Coordinator: Raghunath Kagyung
Jibonjyoti Hazarika
Office Asstt : Bharati Gogoi
Rita gogoi

2015:

Centre in-charge: Dr. Bimol Chandra Gogoi
Coordinator: Muhidrar Chetia
Asstt Coordinator: Raghunath Kagyung
Office Asstt : Rita Gogoi
Grade-iv : Nabadip Konwar (2016)

2019:

Centre In Charge: Dr. Bimol Chandra Gogoi
Coordinator: Jyoti Prasad Phukon
Office Asstt : Rita gogoi
Grade-iv : Nabadip Konwar

2022:

Centre In Charge: Dr. Bimol Chandra Gogoi
Coordinator: Jyoti Prasad Phukon
Asstt Coordinator:Dr. Raghunath Kagyung
Office Asstt : Rita Gogoi
Grade-iv : Nabadip Konwar

Approval for offering Degree, Master Degree, Diploma and Certificate programmes for the academic session, 2022-23.

Degree	Master Degree	P.G. Diploma	Diploma	Certificate
BA- Pass	MA in Assamese	Comp. Science	Journalism & Mass Comm,	Nursery Management
BA (Hons) (Assamese)	MA in English	Mass Comm.	Creative Writing in English	Tea Cultivation and Plantation Management
BA (Hons) (English)	MA in Pol. Sc.	Business Management	Library and Information Science	Counselling Skills
BA (Hons) (Sanskrit)	MA in Sociology	Yoga	Yoga (Kayayogi)	
BA (Hons) (Economics)	MA in Economics	Human Resource Management		
BA (Hons) (Education)	MA in Education	Sales and Marketing Management		
BA (Hons) (History)	M.Com.	Broadcast Journalism		
BA (Hons) (Philosophy)				
BA (Hons) (Pol.Science)				
BA (Hons) (Sociology)				
BA (Hons) (Journalism & Mass Communication)				
BCA,				
B. Com,				
BBA,				
BSW				

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
আৰু সোণালী জয়ন্তীৰ গীত

মহাবিদ্যালয় সংগীত

ৰচনা আৰু সুৰ : ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁই

গীত পৰিবেশনৰ তাৰিখ : ৫ আগষ্ট, ২০১৯ চন আৰু ৯ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২ চন

গীত পৰিবেশনৰ অনুষ্ঠান : পতাকা উত্তোলন

গীত পৰিবেশনকাৰী : সমূহ অংশগ্ৰহণকাৰী

সাৰে আছো আমি
হেজাৰ সেনানি
জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ,
কলা বিজ্ঞানৰ দুগছি বস্তি
দুখনি হাতত লৈ।

সেউজী আমাৰ মনৰ পৃথিৱী
জ্ঞানেৰে জীপাল কৰা,
দুখ দৈন্য দূৰতে বিদূৰি
হৰষে উপচাওঁ ধৰা,
দৃষ্টি আমাৰ দূৰ দিগন্ত
পাখি মেলি উৰি যাওঁ
শান্তিৰ পখী হৈ।।

সৃষ্টিৰ কঠিয়া আহাঁ গুজি দিওঁ
আমাৰ মনৰ পথাৰতে
অন্ধকাৰৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি
পোহৰৰে ঢল বোৰাওঁ আমি
জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ
জ্ঞানৰ পূজাৰী হৈ।।□

সোণালী জয়ন্তী উপলক্ষে পৰিৱেশিত গীত

ৰচনা/ সুৰ/ সংগীত/পৰিচালনা - ড° ৰীতা দত্ত, সহঃ অধ্যাপক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

গীত পৰিৱেশনৰ তাৰিখ - ৫ আগষ্ট, ২০১৯

গীত পৰিৱেশনৰ অনুষ্ঠান : সোণালী জয়ন্তী উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ মুকলি সভা

পৰিৱেশনকাৰী : প্ৰাক্তন আৰু অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

১

সোণ-ৰূপেৰেও তুলনা নহয়,
ধূপ-দীপেৰে আৰতি নহয়,
এয়া জ্ঞান পিপাসুৰ নীৰ....

কলা-বিজ্ঞান-বৌদ্ধ-মহাত্মাই (২)
সিঁচে নিতে আবিৰ
সোণ-ৰূপেৰেও তুলনা নহয়.....

২

দূৰ-দূৰণিত সৌ নীলাভ গিৰি
চৌদিশে পাবা চাহৰ শাৰী
সাৰে আছে সৌ প্ৰণৱি-পাৰ্ৱতি
বৈকুণ্ঠ-অশ্বেশ্বৰ-ভূপেন্দ্ৰৰ গীতি
বীৰেন্দ্ৰৰ মৃত্যুঞ্জয় (২)
জ্যোতিৰ আভা সানি ৰৈ আছে ৰৈ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
সোণ-ৰূপেৰেও তুলনা নহয়
সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ (২)
এয়াই আমাৰ হৰ্ষ (২)

৩

চে-ৰাই-দয়ৰ কিবীটি প্ৰকাশি
সোণালী জয়ন্তীৰ মেলিলোঁ দ্বাৰ ঐ ৰাম,
হয় যেন চিৰ জাতিস্কাৰ (২) □

সতীৰ্থ সন্মিলনৰ আৰম্ভণী গীত

গীতৰ কথা : কল্পনা বৰুৱা

সুৰ : জ্যোতি প্ৰসাদ মহন

সংগীত : দীৰ্ঘজ্যোতি দত্ত, বুবু দেওঘৰীয়া

গীত পৰিৱেশনৰ তাৰিখ : ৯ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২ চন

গীত পৰিৱেশনৰ অনুষ্ঠান : প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সতীৰ্থ সন্মিলন

হিয়াৰ ফুলেৰে মালা গাঁথি
যাচিছোঁ প্ৰীতিৰ শৰাই
শব্দ-পুষ্পেৰে অৰ্ঘ্য যাচি
আদৰিছোঁ প্ৰদীপ জ্বলাই
হে সতীৰ্থ তোমাক
অগ্ৰজ-অনুজ জ্যোতিপ্ৰপাত

(আৰহ সংগীত)

ইতিহাসৰ পাতে পাতে
জিলিকা সোণাৰিৰে
সেউজী বুকুতে
পোহৰপিয়াসী জনে
ৰূলে প্ৰজ্ঞাৰ পাৰিজাত
“সোণাৰি মহাবিদ্যালয়”
জ্ঞানম্ নেত্ৰম তৃতীয়ম
সেই পাৰিজাতৰ সুবাস আমি
সতীৰ্থ ন-পুৰণি

(আৰহ সংগীত)

আমি এন্ধাৰৰ প্ৰাচীৰ ভাঙো
কলা-বিজ্ঞানৰ বস্তু জ্বলাও
চিৰ সুন্দৰৰ সাধনা কৰোঁ
সাম্য-মৈত্ৰীৰ বাণীৰে
আমি আগুৱাও
প্ৰেম আৰু শান্তিৰে
নতুনৰ জয় গীত গাওঁ

(আৰহ সংগীত)

স্বৰ্ণ জয়ন্তীৰ মধু ক্ষণ
মহামিলন মেলা সতীৰ্থৰ
ৰূপালী জোনাকত সোণালীৰ ঢল
হিয়াই হিয়াই নাচোন
গাওঁ আহা জীৱনৰ গান
উৰুৱাওঁ সুন্দৰৰ নিচান।□

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সমবেত সংগীত

কথা আৰু সুৰ : ডিম্বেশ্বৰ কোঁৱৰ

সংগীত - বুৰু দেউঘৰীয়া আৰু দীৰ্ঘজ্যোতি দত্ত

গীত পৰিৱেশনৰ তাৰিখ : ৯ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২

গীত পৰিৱেশনৰ উপলক্ষ্য : সাংস্কৃতিক সন্ধ্যা (প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী)

পৰিৱেশনকাৰী : প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

স্ৰোতস্বিনী অ' দিচাং নদী

স্ৰোতস্বিনী অ' টিয়ক নদী

নানা জাতি আৰু উপজাতিৰ

গঢ়ি দিলা তুমি মিলন ভূমি

সমন্ৱয়ৰ থলী এই সোণাৰি।

চৰাইদেউ সাক্ষী আছে চাওলুং চুকাফাৰ

ৰজাচাপে কথা কয় বৰাহী ৰজাৰ

সোণত সুৰগা চ'ৰে ৰজাপুখুৰী

নাহৰ আলি আৰু ৰজাবাৰী।

মৈদামে ভাষা দিয়ে আই নাফুকীৰ

সমন্ৱয়ৰ থলী এই সোণাৰি।

গীতি কবিজনাই জোনাকী মেলেৰে

সাহিত্যৰ বোৱালে সুঁতি,

কবিতা কোঁৱৰে কবিতাৰ ভাষাৰে

জগতত দিলে চিনাকি।

ভজো বৰুৱাই পুখুৰী খন্দালে

কীৰিতি ৰাখি থৈ গ'ল ঐ গোবিন্দাই ৰাম

গদাধৰ কোঁৱৰে ধোদৰ আলি বান্ধিলে

যাউতিয়ুগীয়া হ'ল ঐ গোবিন্দাই ৰাম।

সৌৱা পাৰ্ৱতিপুৰ কাষতে শান্তিপুৰ

সুৰুফনগৰ, সেউজীপাম,

ভবানীপুৰ, সোণাপুৰ, টিয়কঘাট নহয় দূৰ,

তাতে গঢ়ে মিলনৰ ধাম।

হেৰা নামতোলা, কাষত আছে বানফেৰা

ৰতনপুৰত বুৰুৰ গীত গাম,

চাহ গছৰ আঁৰে আঁৰে ৰ'দালিৰে পৰশতে

হেঙুলী ৰহণ সানে,

এটি কলি দুটি পাতে লচমী আৰু বুধুৱাহঁতে

মৰমে মৰম যাঁচে।

অ' অ' অ'

মন্দিৰ-মছজিদে নামঘৰে ঘৰে

আল্লা ঈশ্বৰৰ নাম হে,

গুৰুদ্বাৰ বিহাৰে জৈন মন্দিৰে

তোলে হৰি নামৰ ধ্বনিহে।

জয় জয় ৰাম জয় শ্ৰীৰাম সনাতন হৰি এ ...

বাজক দবা, বাজক শংখ

বাজক মৃদং খোল,

ধ্ৰুৱ তৰা হৈ উজলি উঠক

মহাবিদ্যালয়ৰ বোল।□

সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ গীত

গীতৰ কথা : কবিতা গগৈ চাবুকধৰা

সূৰ : দীৰ্ঘ জ্যোতি দত্ত

গীত পৰিৱেশনৰ তাৰিখ : ১০ ছেপ্টেম্বৰ

গীত পৰিৱেশনকাৰী : তেজস্বিনী অসম, চৰাইদেউ জিলা সমিতি আৰু প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

সোণাৰিতে^২

জ্ঞানৰ শলিতাগছি উজলিছে^২

মহামিলনৰ এই জ্ঞান-মন্দিৰ

সাধনাৰ থলী সংস্কৃতিৰ^২

সত্য শিৱ চিৰ সুন্দৰ হে

প্ৰণামো তোমাৰ বাবে^২

সোণাৰিতে ...

(মিউজিক...)

সোণাৰুৰে সুবাসেৰে

পাতিছোঁ মিলন মেলা হেঁপাহেৰে

আঁহা, জীৱনৰ জয়গীতি গাওঁ

মিলন মাধুৰী সবাকৈ বিলাওঁ

চাও ছুকামফাৰ আদৰ্শেৰে

দলৈ সোণাৰিৰ কীৰ্তিৰে

আছে বহু কাহিনী চিৰযুগমীয়া হৈ

ইতিহাসৰ পাতে^২

সোণাৰিতে ...

(মিউজিক ...)

আজি সময় নদী বাগৰি গ'ল

- হে বাগৰি গ'ল।

বিজ্ঞান-প্ৰজ্ঞানো আগুৱাই গ'ল

- হে আগুৱাই গ'ল।

নৰ-চেতনাৰে নতুন পুৰুষে

আঁচনি তৰিব ন-সমাজৰ।

ন-সমাজৰ ন-ফুলনিতৈ

ন-গীত জুৰিব নতুন দিনৰ।

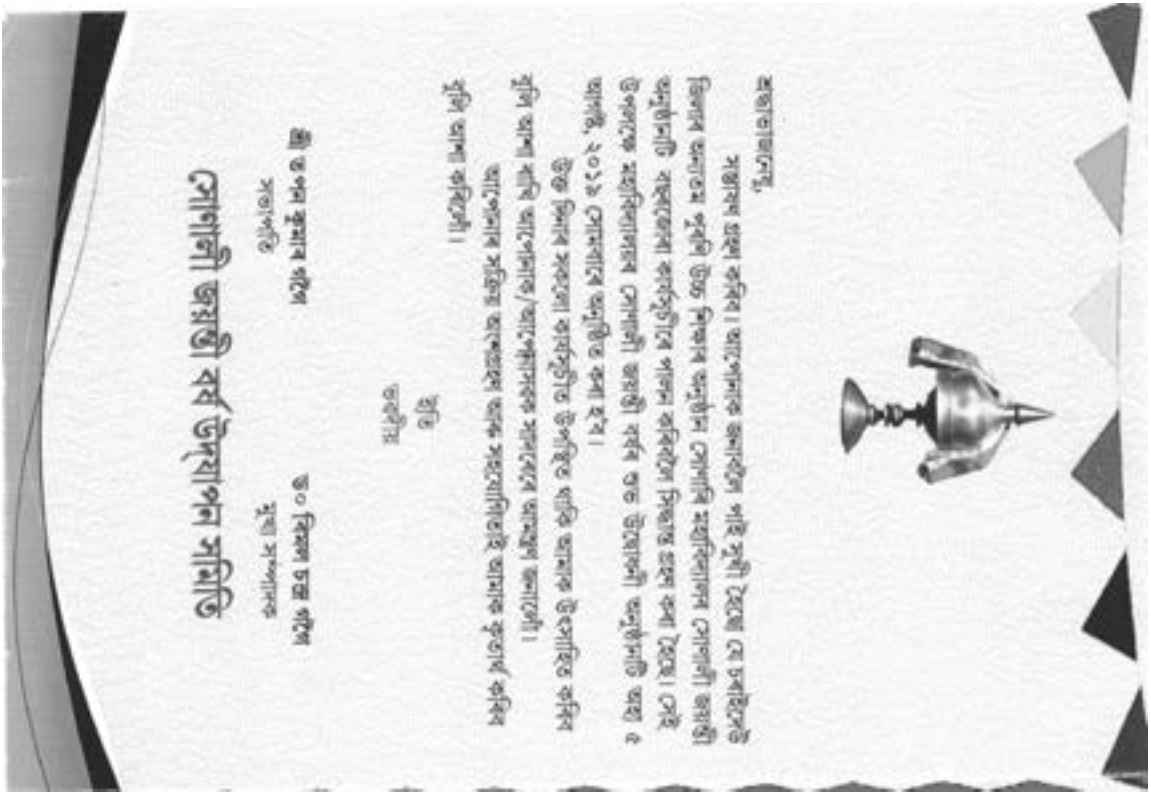
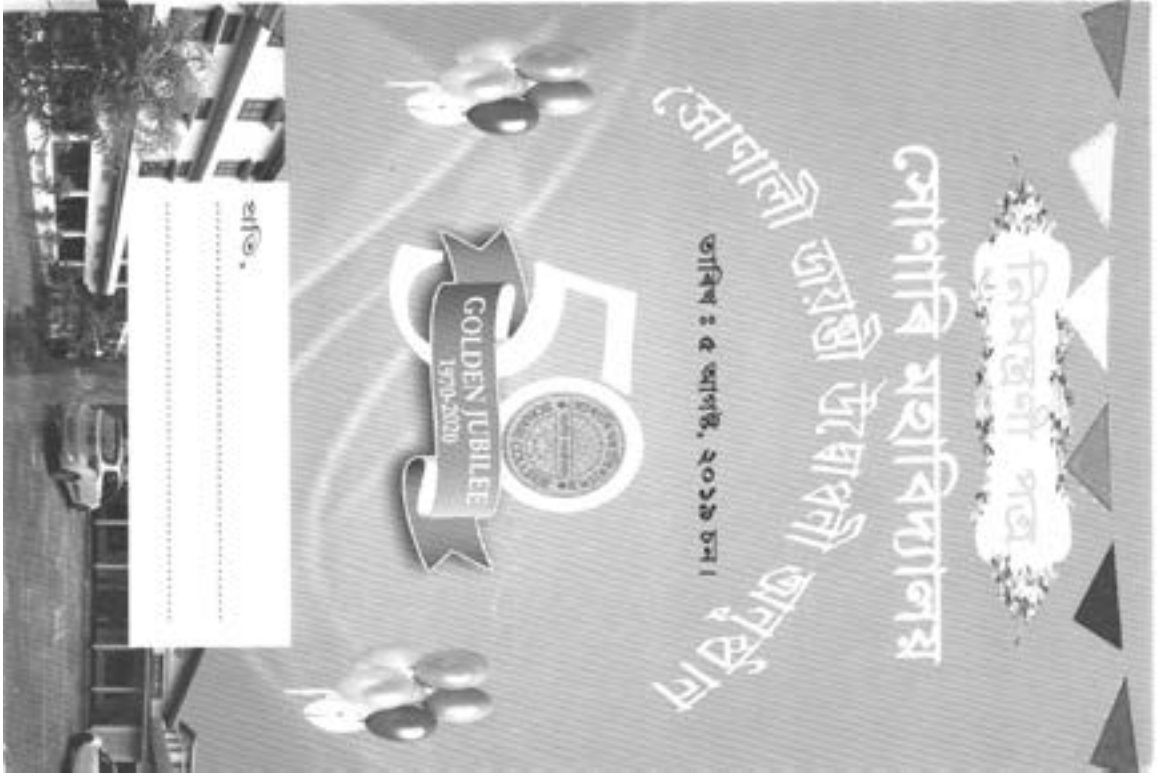
সোণোৱালী ৰূপোৱালী আখৰেৰে

লিখি যাব নাম এই দেউলৰে^২

সোণাৰিতে...□

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী
উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ কাৰ্যসূচী

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ
নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ আৰু কাৰ্যসূচী

পূবা ১১.৪৫ বজাত — উদ্বোধক	মুকলি সভা। শ্রীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই, প্রতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। ড° ৰঞ্জিত তামুলী, উপাচার্য, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়। শ্রীযুত ৰামেশ্বৰ তেলী, ব্যক্তিগত মন্ত্রী, খাৰা সংসদেৰ উদ্যোগ বিভাগ। ডাৰত চৰকাৰ। শ্রীযুত কামাখ্যা প্ৰসাদ তাচা, সংসদ, ৰাজ্যসভা। শ্রীযুত সোণেন মহে, বিধায়ক, মাহেৰা সমষ্টি। শ্রীযুত শৰৎ বৰকটকী, প্ৰাক্তন কেবিনেট মন্ত্রী, অসম চৰকাৰ। শ্রীযুত দীপক কুমাৰ সৰ্মিকৈ, উপায়ুক্ত, চৰাইসেউ জিলা। শ্রীযুত দীপাক কুমাৰ নাথ, সভাপতি, সাতী অসম ছাৰে সছা। আহাৰ বিক্ৰি। প্ৰাক্তন ছাৰ-ছাতী আৰু শিকক-কৰ্মচাৰীৰ অন্তৰংগ আলাপ অনুষ্ঠান। শ্রীযুত বিপিন শৰ্মা, প্ৰাক্তন ছাৰ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। শ্রীযুতা ৰতি প্ৰাণেশ, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। বস্ত্ৰি প্ৰদৰ্শন। শ্রীযুতা সোণমাই বৰা, প্ৰাক্তন অধ্যাপিকা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। সাংস্কৃতিক সজিহা। শ্রীযুত ৰণেন গগৈ, প্ৰাক্তন ছাৰ তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় খ্যাতিসম্পন্ন শিল্পী।
বিয়লি ২-০০ বজাত — বিয়লি ৩-০০ বজাত —	
উদ্বোধক —	
সঞ্চালিকা —	
বিয়লি ৩-০০ বজাত — মুখ্য প্ৰদৰ্শনকাৰী —	
বিয়লি ৭-০০ বজাত — উদ্বোধক —	

সোণালী জয়ন্তী উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ কাৰ্যসূচী দিনাক্ত : ৫ অক্টোবৰ, ২০১৯ চন।	
পূবা ৯-০০ বজাত — মূল পতাকাৰ উত্তোলনক	পতাকা উত্তোলন। শ্রীযুত তপন কুমাৰ গগৈ, সভাপতি, উদ্বাপন সমিতি। সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ ৫০ তম পতাকা উত্তোলন কৰিব ৫০ গৰাকী বিশিষ্ট ব্যক্তিয়ে। কৃতি ভৰ্ণা। ড° বিকল চন্দ্ৰ গগৈ, মুখ্য সম্পাদক, উদ্বাপন সমিতি। কৃষ্ণ সোণ। শ্রীযুত ৰমি চন্দ্ৰ গগৈ, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। প্ৰাক্তন ছাৰ-ছাতী ভকৰ লাইটা হাৰ্প। শ্রীযুত গোলাপ বৰগোহাঁই, প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। মহাবিদ্যালয় নৰ্মলিত কেবিনৰ উদ্বোধন। শ্রীযুত দীপক কুমাৰ সৰ্মিকৈ, উপায়ুক্ত, চৰাইসেউ জিলা। পুথি উদ্বোধন নৰ্মলিত বহিঃ গৃহে উদ্বোধন। শ্রীযুত তপন কুমাৰ গগৈ। সংসদ, যোৰহাট জেজসভা সমষ্টি।
পূবা ৯-৩০ বজাত — মুখ্য ভৰ্ণক —	
পূবা ১০-০০ বজাত — মুখ্য বোপনকাৰী —	
পূবা ১০-৩০ বজাত — ছাপক —	
পূবা ১০-৪৫ বজাত — উদ্বোধক —	
পূবা ১১-০০ বজাত — উদ্বোধক	
পূবা ১১-১৫ বজাত —	

(মুকলি সভাত উপাচার্য ড° ৰঞ্জিত তামুলীৰ অনুপস্থিতিত তেখেতৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুটীয়া পঞ্জীয়ক (শৈক্ষিক) ড° বিনোদ বৰা ডাঙৰীয়াই অংশ গ্ৰহণ কৰে। উল্লেখযোগ্য, বিশেষ অনিবাৰ্য কাৰণবশতঃ সভাত মাননীয় ৰামেশ্বৰ তেলী, কামাখ্যা প্ৰসাদ তাচা আৰু শৰৎ বৰকটকীদেৰ উপস্থিত থাকিব নোৱাৰিলে।)

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী
সামৰণী অনুষ্ঠানৰ কাৰ্যসূচী

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী সামৰণী অনুষ্ঠানৰ
নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ আৰু কাৰ্যসূচী

নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ

 সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ

গোৰবোচ্ছল সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ
সামৰণী অনুষ্ঠান

৯, ১০, ১১ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২২ চন (গুৱ, শনি আৰু দেওবাৰ)

SONARI COLLEGE
সোণাৰি মহাবিদ্যালয় • ১৯৭০-২০২০

প্ৰতি:-
.....
.....

মান্যববেশু,

সময়ৰ মাত্ৰাবে স্বৰ্ণিল যাত্ৰাবে এক নাম — সোণাৰি মহাবিদ্যালয়। ১৯৭০ চনৰ ৫ আগষ্টত বৰ্তমানৰ চবাইদেউ জিলাৰ কেন্দ্ৰ বিন্দুত, কেইগবাৰীমান পূৰ্বোথা, অগ্ৰগামী, জ্ঞানাৰ্হেবী, সমাজ সচেতন, মিকদশী আৰু স্বপ্নপ্ৰস্তাৰ অহোপুকমাৰ্হেবে গঢ়লৈ উঠা উচ্চ শিক্ষাৰ বাটকটীয়া অন্যতম অনুষ্ঠানে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ে জ্ঞানবৃক্ষৰূপে সূদীৰ্ঘ ৫০ টি বছৰ অতিক্ৰমি সোণালী ইতিহাসৰ পতাকা সৰ্গেৰেৰে উৰুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। জন্মলগ্নেৰে পৰা ইয়াৰ চৌপাশৰ বৰহাট, বৰবানগৰ, সাপেখাতী, লংপতীয়া, নাফুক, চঙ্গাই, মধুৰাপুৰ, মাহমৰা, জজলী, মিচাংপানী, কাকতিবাৰী, ভজো, মিৰিপথাৰ, কানুবাৰী, নামতোলাকে প্ৰমুখ্যকৰি অধুনালুপ্ত চবাইদেউ মহকুমাক জ্ঞানৰ জ্যোতিৰে উজ্জ্বলিত কৰি শত-সহস্ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক জ্ঞানৰ আলোকৰে আন্দোলিত কৰি দেশ-জাতি, সমাজ-সংস্কৃতিৰ সামগ্ৰিক উন্নতিত ধনাত্মক ভূমিকা পালন কৰি ২০২০ বৰ্ষৰ ৫ আগষ্টত সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে।

সমগ্ৰ বিশ্বজুৰি সৃষ্টি হোৱা ত্ৰাস, অনাৰ্হত পৰিস্থিতিয়ে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানটি উদ্‌যাপনত সৃষ্টি হোৱা অগা-দেৱাৰ প্ৰাচীৰ অতিক্ৰমি, আপোনাৰৰ আন্তৰিক সাহচৰ্য্য, সদিচ্ছা আৰু শুভাশীৰ্হেবে গৌৰবোজ্জল, স্বৰ্ণময় পদাংকৰ স্মৃতি যুগমীয়া কৰাৰ মানসেৰে অহা - ৯, ১০ আৰু ১১ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২২ তাৰিখে তিনিদিনীয়া বিস্তৃত আৰু বৰ্ণিল কাৰ্যসূচীৰে সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তীবৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানটি আয়োজন কৰা হৈছে। এই অনুষ্ঠানৰ জৰিয়তে মহাবিদ্যালয়খনিয়ে পাৰ কৰা সূদীৰ্ঘ পৰিক্ৰমাৰ মহান ঐতিহ্যক বোমছুন কৰি অৰ্হব্যঞ্জক ভৱিষ্যতৰ ৰূপৰেখা নিৰ্ণয় কৰাৰ ঐকান্তিক প্ৰয়াস কৰা হ'ব।

হে শ্ৰদ্ধাভাজনেশু,

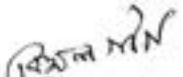
আপোনাৰবৰ তেজক পানীকৰা, হাড়ক মাটিকৰা শ্ৰম, স্বাৰ্হহীন ভ্যাগেৰে গঢ়লৈ উঠা সোণাৰি মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ হৈ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানৰ এই শুভক্ষণত সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম যাচিহেঁ। প্ৰজ্ঞাৰ আলোকেৰে আলোকিত কৰা শুভাকাংক্ষী বহিৰ্হৰ এজন ৰূপে, সুবাদ-সদিচ্ছাৰে-জ্ঞানাৰ্হেবী বৰ্তমানৰ ছাত্ৰ সমাজ, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ সমাজ, প্ৰাক্তন আৰু বৰ্তমানৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰূপে আগবঢ়োৱা ঐকান্তিক সহযোগিতা, পৰামৰ্শ তথা আশীৰ্বাদ অনাগত সোণালী জয়ন্তীবৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানটিৰ পৰম পাথেয়। সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সামগ্ৰিক পৰিয়ালৰ এজন সদস্য তথা শুভাকাংক্ষীৰূপে আপুনি ব্যস্ত সময়সূচীৰ পৰা ক্ষণিক আজৰি সময় উলিয়াই অনুষ্ঠানটিৰ কাৰ্যসূচী সমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি, মহাবিদ্যালয়খনিৰ উত্তৰণত অশৌৰাৰিত্ত আগবঢ়াব, এই বিশ্বাসেৰে আপোনাক মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তীবৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানলৈ সানুনয়ে আমন্ত্ৰণ জনালোঁ।

পূন্য পৰম শ্ৰদ্ধাবে,

(তপন কুমাৰ গগৈ)

সভাপতি

সোণালী জয়ন্তীবৰ্ষ উদ্‌যাপন সমিতি, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।

(ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ)

মুখ্য সম্পাদক

কাৰ্যক্রমগণিকা

৯ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২২ — (শুক্ৰবাৰ)

পুৱা ৯-৩০ বজাত	ঃ	পতাকা উত্তোলন
সোণালী জয়ন্তীবৰ্ষৰ মূল পতাকা উত্তোলন —		
উত্তোলক	—	শ্ৰীযুত তপন কুমাৰ গগৈ, সভাপতি, উদ্যাপন সমিতি।
মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উত্তোলন —		
উত্তোলক	—	ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ, অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।
		(সোণালী জয়ন্তীবৰ্ষৰ ৫০ খন পতাকা বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ দ্বাৰা উত্তোলন কৰা হ'ব।)
পুৱা ১০-০০ বজাত	ঃ	স্মৃতি তৰ্পণ
মুখ্য তৰ্পক	—	শ্ৰীযুত গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই, প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।
পুৱা ১০-১৫ বজাত	ঃ	ঋত্বিদ তৰ্পণ
মুখ্য তৰ্পক	—	শ্ৰীমতী সোনমাই বৰা, প্ৰাক্তন অধ্যাপিকা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।
পুৱা ১০-৩০ বজাত	ঃ	বৃক্ষবোপন
মুখ্য বোপক	—	শ্ৰীযুত পল বৰুৱা, জিলা উপায়ুক্ত, চৰাইদেউ জিলা।
পুৱা ১০-৪৫ বজাত	ঃ	পুৱাৰ জলপান
দিনৰ ১১-০০ বজাত	ঃ	মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ প্ৰতিমূৰ্তি উন্মোচন
উন্মোচক	—	শ্ৰীযুত ধৰ্মেশ্বৰ কোঁৱৰ, বিদায়ক, সোণাৰি বিমান সভা সমষ্টি
দিনৰ ১১-৩০ বজাত	ঃ	প্ৰদৰ্শনী আৰু গ্ৰন্থমেলাৰ দ্বাৰা উন্মোচন
প্ৰদৰ্শনীৰ দ্বাৰা উন্মোচক	—	শ্ৰীযুত যুবৰাজ সিং, আবক্ষী অধীক্ষক, চৰাইদেউ জিলা
গ্ৰন্থমেলাৰ দ্বাৰা উন্মোচক	—	ড° বিপুল দে, অধ্যক্ষ, সোণাৰি বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়
দুপৰীয়া ১২-০০ বজাত	ঃ	প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সতীৰ্থ সন্মিলন
		ক) গুৰু বন্দনা
		খ) গুৰু সেৱা
		গ) অন্তৰংগ আলাপ
উদ্বোধক	—	শ্ৰীযুত যতীন বৰগোহাঁই, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ, ভগবতী প্ৰসাদ বৰুৱা সোৱৰণী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়
মুখ্য অতিথি	—	শ্ৰীযুত অজিত কুমাৰ বৰদলৈ, প্ৰাক্তন বিষয় শিক্ষক, সাপেখাঠী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়
বিয়লি ২-০০ বজাত	ঃ	আহাৰ বিৰতি
সন্ধিয়া ৫-০০ বজাত	ঃ	বস্ত্ৰ প্ৰদৰ্শন
মুখ্য প্ৰদৰ্শক	—	শ্ৰীযুত ববিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ, অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
নিশা ৭-০০ বজাত	ঃ	সাংস্কৃতিক সন্ধিয়া (প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা)
উদ্বোধক	—	শ্ৰীযুত বিপিন শৰ্মা, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

কাৰিক্ৰমনিকা

১০ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২২ — (শনিবাৰ)

পুৱা ৭-০০ বজাত	:	সামূহিক চাকহি
পুৱা ৯-০০ বজাত	:	পুৱাৰ জলপান
দিনৰ ১১-০০ বজাত	:	আলোচনা চক্ৰ আৰু গ্ৰন্থ উন্মোচন
আলোচ্য বিষয়	—	অসমৰ প্ৰেক্ষাপটত ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ : প্ৰত্যাহ্বান আৰু প্ৰত্যাশা National Education Policy 2020, and Assam : Challenges and Prospect
ক) উদ্বোধক	—	শ্ৰীযুত ধৰ্মকান্ত মিলি, সঞ্চালক, উচ্চ শিক্ষা, অসম।
খ) সঞ্চালক	—	ড° গিৰিধৰ ফুকন, অৱসৰ প্ৰাপ্ত প্ৰাধ্যাপক, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়
গ) আলোচকস্বয়	—	ড° অজন্তা বৰগোহাঁই, উপাচার্য, অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়, যোৰহাট — ড° সৌম্যৰাজ্যোতি মহন্ত, সভাপতি, অসম কলেজ অধ্যক্ষ পৰিষদ
বিয়লি ২-০০ বজাত	:	আহাৰ বিৰতি
বিয়লি ৩-০০ বজাত	:	মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন শিক্ষক-কৰ্মচাৰী সকলৰ বিশেষ সদৰ্শনা অনুষ্ঠান
সন্ধিয়া ৫-০০ বজাত	:	বন্তি প্ৰজ্জ্বলন
মুখ্য প্ৰজ্জ্বলক	—	শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ, অৱসৰ প্ৰাপ্ত অধ্যক্ষা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।
নিশা ৭-০০ বজাত	:	সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান (স্থানীয় শিল্পীৰ দ্বাৰা)
উদ্বোধক	—	শ্ৰীযুতা ৰুপা মিলি, বিশিষ্ট গায়িকা

কাৰ্যক্রমণিকা

১১ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২২ —(সেওৱাৰ)

পূৱা ৭-৩০ বজাত	ঃ	সামূহিক চাফাই (মহাবিদ্যালয়ৰ NSS Unit ৰ বিশেষ সহযোগত)
পূৱা ৯-৩০ বজাত	ঃ	পূৱাৰ জলপান
পূৱা ১০-৩০ বজাত	ঃ	সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা
উদ্বোধক	—	শ্ৰীযুত ৰঞ্জন গগৈ, আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় খ্যাতি সম্পন্ন লোক শিল্পী তথা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়।
দুপহীয়া ১২-৩০ বজাত	ঃ	আহাৰ বিৰতি
বিয়লি ১-৩০ বজাত	ঃ	মুকলি সভা আৰু স্মৃতি গ্ৰন্থ উন্মোচন
সভাপতি	—	শ্ৰীযুত তপন কুমাৰ গগৈ, সভাপতি, সোণালী জয়ন্তী উদযাপন সমিতি
উদ্বোধক	—	ড° জীতেন হাজৰিকা, উপাচাৰ্য, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড়
মুখ্য অতিথি	—	ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা, মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
বিশিষ্ট অতিথি	—	শ্ৰীযুত সৰ্বানন্দ সোনোৱাল, কেবিনেট মন্ত্ৰী, বন্দৰ, জাহাজ আৰু জল পৰিবহণ দপ্তৰ তথা আহুস মহালয়, ভাৰত চৰকাৰ
	—	ডাঃ ৰঞ্জন কুমাৰ পেগু, শিক্ষামন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
	—	শ্ৰীযুত বামেশ্বৰ তেলী, ৰাজ্যিক মন্ত্ৰী, পেট্ৰলিয়াম আৰু প্ৰাকৃতিক গেছ, শ্ৰম আৰু নিয়োগ দপ্তৰ, ভাৰত চৰকাৰ
নিৰ্দিষ্ট বক্তা	—	ড° অলক কুমাৰ বঢ়াগোহাঁই, প্ৰাক্তন উপাচাৰ্য, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়
আমন্ত্ৰিত অতিথি	—	শ্ৰীযুত যোগেন মহন, কেবিনেট মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
	—	শ্ৰীযুত নিমল বড়া, কেবিনেট মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
	—	শ্ৰীযুত তাপিন গাও, লোকসভা সাংসদ, অৰুণাচল প্ৰদেশ
	—	শ্ৰীযুত কামাখ্যা প্ৰসাদ তাছা, ৰাজ্যসভা সাংসদ
	—	শ্ৰীযুত ধৰ্মেশ্বৰ কোঁৱৰ, বিধায়ক, সোণাৰি বিধান সভা সমষ্টি
	—	শ্ৰীযুত সূশান্ত বৰগোহাঁই, বিধায়ক, ধাওৰা বিধান সভা সমষ্টি
	—	শ্ৰীযুত শৰৎ বৰকটকী, প্ৰাক্তন কেবিনেট মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
	—	শ্ৰীযুত হিবণ্য কোঁৱৰ, প্ৰাক্তন মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
	—	শ্ৰীযুত শংকৰ জ্যোতি বৰুৱা, সাধাৰণ সম্পাদক, সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা
	—	শ্ৰীযুত পলাশ চাম্ৰাই, সাধাৰণ সম্পাদক, অঃ জঃ যুঃ ছাঃ পৰিষদ
	—	শ্ৰীযুত পল বৰুৱা, উপায়ুক্ত, চৰাইদেউ জিলা
	—	শ্ৰীযুত গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই, প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
	—	শ্ৰীযুত ডিব্ৰুধৰ গগৈ, প্ৰতিষ্ঠাপক সম্পাদক, সোণাৰি মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি
	—	শ্ৰীযুত কমলজ্যোতি গগৈ, বিদ্যালয় পৰিদৰ্শক, চৰাইদেউ আৰু শিবসাগৰ জিলা
	—	শ্ৰীযুত পবিত্ৰ বৰা, সভাপতি, অসম কলেজ শিক্ষক সংস্থা, শিবসাগৰ মণ্ডল
সন্ধ্যা ৫-৩০ বজাত	ঃ	বন্তি প্ৰদৰ্শন।
মুখ্য প্ৰদৰ্শক	—	শ্ৰীযুত তিলক চন্দ্ৰ নেওগ, পৌৰপতি, সোণাৰি পৌৰসভা
নিশা ৭-৩০ বজাত	ঃ	সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান (আমন্ত্ৰিত শিল্পীৰ দ্বাৰা)
উদ্বোধক	—	শ্ৰীযুত লোহিত গগৈ, নিৰ্দিষ্ট কণ্ঠ শিল্পী

উদ্‌যাপন সমিতিৰ বিষয়ববীয়াসমূহঃ-

মুখ্য পৃষ্ঠপোষক :

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা, মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
শ্ৰীযুত সৰ্বানন্দ সোণোৱাল, কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰী, ভাৰত চৰকাৰ

পৃষ্ঠপোষক :

শ্ৰীযুত ৰামেশ্বৰ তেলী, ৰাজ্যিক মন্ত্ৰী, ভাৰত চৰকাৰ
ডাঃ ৰণোজ পেও, শিক্ষামন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
শ্ৰীযুত বিমল বৰা, কেবিনেট মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
শ্ৰীযুত যোগেন মহন, কেবিনেট মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
শ্ৰীযুত কামাখ্যা প্ৰসাদ তাজা, সাসেন, ৰাজ্য সভা, অসম
শ্ৰীযুত ৰমেশ্বৰ কোঁৱৰ, বিধায়ক, সোণাৰি বিধান সভা সমষ্টি
শ্ৰীযুত সুশান্ত বৰগোহাঁই, বিধায়ক, ধাওৰা বিধান সভা সমষ্টি
শ্ৰীযুত প্ৰদীপ হাজৰিকা, আমগুৰি বিধান সভা সমষ্টি
শ্ৰীযুত চন্দ্ৰ গগৈ, বিধায়ক, মৰাণ বিধান সভা সমষ্টি
শ্ৰীযুত দেৱৱত শইকীয়া, বিধায়ক, নাজিৰা বিধান সভা সমষ্টি
শ্ৰীযুত শৰৎ বৰকটকী, প্ৰাক্তন কেবিনেট মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
শ্ৰীযুত হিবথ কোঁৱৰ, প্ৰাক্তন মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
শ্ৰীযুত পল বৰুৱা, উপায়ুক্ত, চৰাইদেউ জিলা
শ্ৰীযুত সুবৰাজ সিং, আৰক্ষী অধীক্ষক, চৰাইদেউ জিলা
শ্ৰীযুত তিলকচন্দ্ৰ নেওগ, পৌৰপতি, সোণাৰি পৌৰসভা
শ্ৰীযুত পদ্মাশ চামেঠি, সাধাৰণ সম্পাদক, অঃ জঃ যুঃ ছাঃ পৰিষদ, কেন্দ্ৰীয় সমিতি
শ্ৰীযুত দিলীপ গগৈ, সভাপতি, টাই আহোম যুৱ পৰিষদ, অসম, কেন্দ্ৰীয় সমিতি
শ্ৰীযুত বিজয় ৰাজকোঁৱৰ, সভাপতি, টাই আহোম যুৱ পৰিষদ, অসম, কেন্দ্ৰীয় সমিতি
শ্ৰীযুত প্ৰশান্ত দত্ত, সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক, সন্দৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা
শ্ৰীযুত মানিক গগৈ, প্ৰাক্তন উপ সভাপতি, সন্দৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা
শ্ৰীযুত অনুপ সিং ৰাজপুৰোহিত, সঞ্চালক, এ. পি. ডি. চি. এল.
মুখ্য প্ৰবন্ধক, অ' এন জি চি, নাজিৰা
মুখ্য প্ৰবন্ধক, অইল ইণ্ডিয়া ক'ৰ্পৰেচন লিমিটেড, দুৰ্গীয়াজনে
শ্ৰীযুত ৰূপম গোস্বামী, চেয়াৰমেন, ডি এন পি এল
শ্ৰীযুত ৰাজেশ গগৈ, মহাপ্ৰবন্ধক, এ পি এল, নামৰূপ
শ্ৰীযুত গকুল স্বৰ্গীয়াৰী, মহা প্ৰবন্ধক, অসম গেছ কোম্পানী
শ্ৰীযুত বিকুল ডেকা, চেয়াৰমেন, এ পি এল
শ্ৰীযুত ইন্দ্ৰ গগৈ, ডাইচ চেয়াৰমেন, অসম গেছ কোম্পানী
শ্ৰীযুত ৰাজেন লোহিয়া, স্বত্বাধিকাৰী, মাহুক চাহ বাগিছা
শ্ৰীযুত জয় প্ৰকাশ বেনীৱাল, স্বত্বাধিকাৰী, চফাই চাহ বাগিছা
শ্ৰীযুত সম্ভ্ৰ প্ৰসাদ বৰুৱা, স্বত্বাধিকাৰী, সোণাৰি চাহ বাগিছা
শ্ৰীযুত দিলীপ বড়া, সভাপতি, সন্দৌ চৰাইদেউ জিলা ছাত্ৰ সন্থা
সভাপতি/সম্পাদক, এৰিটা
সভাপতি/সম্পাদক, এ.টি.পি.এ.

উদ্যাপন সমিতিৰ বিষয়ববীয়াসমূহঃ-

মুখ্য উপদেষ্টা :

শ্ৰীযুত গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই, প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

উপদেষ্টা মণ্ডলী :

শ্ৰীযুত বৰিন চন্দ্ৰ কোঁৱৰ, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

শ্ৰীযুতা বতিপ্ৰভা গগৈ, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

ড° ৰাজেন তামূলী, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

শ্ৰীযুত অৰ্পন কুমাৰ বৰুৱা, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

শ্ৰীযুত জাভেদ আবমান, অতিবিক্ত উপায়ুক্ত, চৰাইদেউ জিলা

শ্ৰীযুতা মৌচুমী চেতিয়া, অতিবিক্ত উপায়ুক্ত, চৰাইদেউ জিলা

সভাপতি/সম্পাদক, চৰাইদেউ জিলা সাহিত্য সভা

সভাপতি/সম্পাদক, অসম কলেজ অধ্যক্ষ পৰিষদ, শিৱসাগৰ আৰু চৰাইদেউ মণ্ডল

সভাপতি/সম্পাদক, অসম কলেজ শিক্ষক সংস্থা, শিৱসাগৰ মণ্ডল

সভাপতি/সম্পাদক, হাইস্কুল শিক্ষক সন্থা, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, সৰৌ চৰাইদেউ জিলা ছাত্ৰ সন্থা

সভাপতি/সম্পাদক, অসম জাতীয়বাদী যুৱ ছাত্ৰ পৰিষদ, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, তাই আহোম ছাত্ৰ সন্থা, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, টাই আহোম যুৱ পৰিষদ, অসম, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, গোৰ্খা ছাত্ৰ সন্থা, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, আট্টিছ, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, সৰৌ অসম আদিবাসী ছাত্ৰ সন্থা, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, চৰাইদেউ জিলা কৰ্মচাৰী সন্থা, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, চৰাইদেউ প্ৰেছ গীল্ড

সভাপতি/সম্পাদক, সোণাৰি প্ৰেছ ক্লাব

সভানেত্ৰী/সম্পাদিকা, সোণাৰি মহিলা সমিতি

সভানেত্ৰী/সম্পাদিকা, সোণাৰি লেখিকা সন্থা

সভাপতি/সম্পাদক, চৰাইদেউ জিলা ত্ৰীড়া সন্থা

সভাপতি/সম্পাদক, চৰাইদেউ উকিল সন্থা

সভাপতি/সম্পাদক, অসম চাহ মজলুৰ সংঘ, চৰাইদেউ জিলা সমিতি

সভাপতি/সম্পাদক, লায়ন্স ক্লাব, সোণাৰি শাখা

সভাপতি/সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা, সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

শ্ৰীযুত প্ৰণৱ কুমাৰ খাউণ্ড

শ্ৰীযুতা সোণমাই বৰা

শ্ৰীযুতা বিমলা প্ৰসাদ ফুকন

শ্ৰীযুত জীবেন্দ্ৰ কুমাৰ শইকীয়া

শ্ৰীযুত মানিক চন্দ্ৰ গগৈ

শ্ৰীযুত গিৰিণ গগৈ

শ্ৰীযুত মানিক বৰুৱা

শ্ৰীযুতা বানী দেৱী

শ্ৰীযুতা ৰাণু মহন

শ্ৰীযুত পশু পাল

শ্ৰীযুত ৰঞ্জিত চন্দ্ৰ বুঢ়াগোহাঁই

ড° ৰাণা কোঁৱৰ

শ্ৰীযুত ৰাজীৱ কটকী

শ্ৰীযুত টংকেশ্বৰ বৰুৱা

শ্ৰীযুতা বীণা বৰঠাকুৰ

শ্ৰীযুত প্ৰবীন বৰা

ড° মলয়া গোস্বামী

ড° জুনু মহন্ত

শ্ৰীযুতা নীলা বৰুৱা

শ্ৰীযুতা কংকনা নাথ

শ্ৰীযুত পুণিৰাম কোঁৱৰ

ড° বৃন্দিন গগৈ

ড° জ্যোতিমা ফুকন

ড° মানজিত গগৈ

মা মুক্তাপূৰ ছায়েন

ড° কমল শইকীয়া

শ্ৰীযুতা কাশ্মিৰী গগৈ

শ্ৰীযুত কমল দত্ত

উদ্যাপন সমিতিৰ বিষয়ববীয়াসমূহঃ-

ঃউপদেষ্টা সঞ্চালীঃ

শ্ৰীযুত জ্যোতি প্ৰসাদ কাকতি	শ্ৰীযুত বিশ্ববৰ্জনা পাল	শ্ৰীযুত ভোলানাথ তামূলী	শ্ৰীযুতা মলয়া গগৈ
শ্ৰীযুত সুনীল দাস	শ্ৰীযুত প্ৰদীপ বুঢ়াগোহাঁই	শ্ৰীযুত উমানন্দ ফুকন	শ্ৰীযুতা নিতীমণি নিহিঙ্গীয়া
শ্ৰীযুত মিনেশ্বৰ লাহন	শ্ৰীযুত পবিত্ৰ দত্ত	শ্ৰীযুতা দীপামণি শৰ্মা	শ্ৰীযুত গোলাপ গগৈ
শ্ৰীযুত বিনন্দ ৰাজকোঁৱৰ	শ্ৰীযুত বৃহেশ্বৰ হাজৰিকা	শ্ৰীযুত কবুল চাংমাই	মঃ তক্ষুলা হুচেইন
শ্ৰীযুত ভিহেশ্বৰ বৰা	শ্ৰীযুত ভীমকান্ত গগৈ	শ্ৰীযুতা অঞ্জলী সাউদ	শ্ৰীযুত ধানেশ্বৰ গগৈ
শ্ৰীযুত যতীন বৰগোহাঁই	শ্ৰীযুত গুণকান্ত খাৰলাপী	শ্ৰীযুত উৎপল গগৈ	শ্ৰীযুত শশীধৰ গগৈ
শ্ৰীযুত মাখন গগৈ	শ্ৰীযুতা হান্না আৰা বেগম	শ্ৰীযুত ব্ৰজেন হাজৰিকা	শ্ৰীযুত নিপেন বুঢ়াগোহাঁই
শ্ৰীযুত চেনিৰাম কলিতা	শ্ৰীযুতা বৃদ্ধি প্ৰামাণিক	ড° বিনীতা শইকীয়া	শ্ৰীযুত পুলিন বৰুৱা
মঃ মিব ফজলুৰ ৰহমান	শ্ৰীযুতা মিনু কুমাৰী বৰগোহাঁই	শ্ৰীযুত জনান্ত ফুকন	শ্ৰীযুত পীতাম্বৰ গগৈ
শ্ৰীযুত গুণ গোবিন্দ বৰকাকতি	শ্ৰীযুতা হেমলতা বৰগোহাঁই বৰা	শ্ৰীযুত বৰ্জনা গোস্বামী	শ্ৰীযুতা কামনা ডেকা
শ্ৰীযুত যোগেন দূবৰী	শ্ৰীযুতা নিবেদিতা বৰুৱা	ড° বিজিত বড়া	শ্ৰীযুতা নিবেদিতা বৰুৱা
শ্ৰীযুত তীৰ্থ গোস্বামী	শ্ৰীযুতা দনয়ন্তী গগৈ	শ্ৰীযুত লক্ষ্যধৰ বাইলুং	শ্ৰীযুতা জোনালী গগৈ
শ্ৰীযুত নিৰ্মল শইকীয়া	শ্ৰীযুত বীৰেশ চতিয়া	শ্ৰীযুত বোহিনী গগৈ লাহন	শ্ৰীযুতা সন্ধ্যা কৰ
শ্ৰীযুত অক্ষয় চেতিয়া	শ্ৰীযুত ললিত ফুকন	শ্ৰীযুত সুকল কৃষ্ণ দে	শ্ৰীযুত খিজেন বৰঠাকুৰ
শ্ৰীযুত বোহিনী বৰুৱা	শ্ৰীযুত বৃহেশ্বৰ বৰুৱা	শ্ৰীযুতা নিবেদিতা ফুকন	শ্ৰীযুত ঘনকান্ত চেতিয়া ফুকন
শ্ৰীযুত ডব্বৰ ৰাজকোঁৱৰ	শ্ৰীযুত কুন্দন নিহিঙ্গীয়া	শ্ৰীযুত সন্তোষ ফুকন	শ্ৰীযুতা কমী কোঁৱৰ
শ্ৰীযুত দিলীপ বুঢ়াগোহাঁই	শ্ৰীযুত কৃষ্ণ মহন	শ্ৰীযুত লক্ষী ফুকন	শ্ৰীযুতা মিনু গগৈ
শ্ৰীযুত দিলীপ গগৈ	শ্ৰীযুত প্ৰমোদ দত্ত	শ্ৰীযুত প্ৰমোদ ফুকন	শ্ৰীযুত সমীৰ সেন
শ্ৰীযুত সূতায় সেন	শ্ৰীযুত গুণকান্ত ভূঞা	শ্ৰীযুত নাইু সেনগুপ্তা	শ্ৰীযুত হীৰেন দোলাকাবৰীয়া
শ্ৰীযুত ভক্ত বাহাদুৰ নেৱান	ড° নৰহৰি গগৈ	শ্ৰীযুত উত্তম শৰ্মা	শ্ৰীযুতা কল্পনা বৰগোহাঁই
শ্ৰীযুত হৰেশ্বৰ বৰফুকন	ড° প্ৰণৱ সাগৰ নিহিঙ্গীয়া	শ্ৰীযুত বোহিনী চেতিয়া	শ্ৰীযুত মলবাহাদুৰ তামাং
শ্ৰীযুত ৰবিন বৰুৱা	ড° ভোমেশ্বৰ চুতীয়া	শ্ৰীযুত অপেক্ষা ৰাজবংশী	শ্ৰীযুত ভানু পাল
শ্ৰীযুতা বিজয়া কোঁৱৰ	ড° দিপন্ত চেতিয়া	শ্ৰীযুত গোলাপ বুঢ়াগোহাঁই	শ্ৰীযুত কিৰন চেতিয়া
শ্ৰীযুত পল্লৱ বৰপাত্ৰ গোহাঁই	ড° বিৰাজ গগৈ	শ্ৰীযুত অতুল ৰাজখোৰা	শ্ৰীযুত সুনীল বৰা
শ্ৰীযুতা গুণলতা শইকীয়া	শ্ৰীযুত দিলীপ দে	শ্ৰীযুত দিলীপ তাঁতী	শ্ৰীযুত মদন কুমাৰ তাঁতী
শ্ৰীযুতা চান্দ শইকীয়া	শ্ৰীযুতা মঞ্জু খাউণ্ড	শ্ৰীযুত দীপক কৰ্মকাৰ	শ্ৰীযুত কিৰন চন্দ্ৰ বাইলুং
শ্ৰীযুতা ফুল কোঁৱৰ	মঃ আলফ্ৰেড ৰহমান	শ্ৰীযুত কবুল বৰুৱা	শ্ৰীযুত পিতাম্বৰ বুঢ়াগোহাঁই
শ্ৰীযুতা বেলা বৰা	শ্ৰীযুত অমল্য প্ৰসাদ শইকীয়া	শ্ৰীযুত প্ৰশান্ত দুৱৰা	শ্ৰীযুতা অঞ্জনা বৰবৰা
শ্ৰীযুতা নলিনী আইদেউ	শ্ৰীযুত ভবেন শ্যাম	শ্ৰীযুত দিব্য বৰুৱা	শ্ৰীযুত অমল্য সন্দিকৈ
শ্ৰীযুতা উষা হাজৰিকা	শ্ৰীযুত খগেন গগৈ	শ্ৰীযুত নৰজ্যোতি গগৈ	শ্ৰীযুত বিজিত বৰা
শ্ৰীযুতা ৰুণ সন্দিকৈ	শ্ৰীযুত ধনেশ্বৰ কাকতী	শ্ৰীযুত ৰাজেন বৰা	শ্ৰীযুত ত্ৰিণীপ ফুকন
শ্ৰীযুত মণি গগৈ	শ্ৰীযুত দেৱজ্যোতি গগৈ	শ্ৰীযুত সুন্দৰ বৰগোহাঁই	শ্ৰীযুতা তিলোত্তমা গগৈ
শ্ৰীযুত মানিক গগৈ	শ্ৰীযুত উজ্জল বৰা	শ্ৰীযুত শৰৎ চেতিয়া	শ্ৰীযুতা জাহ্নবী বৰা
শ্ৰীযুত নৰেশ্বৰ ৰাজখোৰা	শ্ৰীযুত দীপক শৰ্মা	শ্ৰীযুতা অঞ্জনা গগৈ	শ্ৰীযুত প্ৰদীপ গগৈ
শ্ৰীযুত জ্ঞান সিং ধীলন	শ্ৰীযুত প্ৰভাত বৰুৱা	শ্ৰীযুতা নিলীমা কলিতা	শ্ৰীযুত বসন্ত গগৈ
ড° পল্লৱ মহন্ত	শ্ৰীযুত টংকেশ্বৰ কোঁৱৰ	শ্ৰীযুত সুনীল বৰা	শ্ৰীযুত প্ৰবীৰ বৰুৱা
শ্ৰীযুত ৰাণী দুৱৰা	শ্ৰীযুত সুনীল সন্দিকৈ	শ্ৰীযুত অমৰজিৎ তাছ	শ্ৰীযুতা মঞ্জুলা চেতিয়া
শ্ৰীযুত তিলক বৰুৱা	শ্ৰীযুতা তিলোত্তমা গগৈ	শ্ৰীযুত নকুল চেতিয়া	শ্ৰীযুতা শশীপ্ৰভা ৰাজখোৰা
শ্ৰীযুত সূতায় শৰ্মা	শ্ৰীযুত যজ্ঞেশ্বৰ বৰগোহাঁই	শ্ৰীযুত জীতেন গগৈ	শ্ৰীযুত মনোবৰ্জনা ডেকা

উদ্যাপন সমিতিৰ বিষয়বসীয়াসমূহঃ-

ঃউপদেষ্টা মণ্ডলীঃ

ড° কনকলতা কোঁৱৰ	শ্ৰীযুত পিটাকন আগৰৱালা	শ্ৰীযুত ভবেন বৰুৱা	শ্ৰীযুতা বিনা বাউৰী
শ্ৰীযুত জ্ঞান বৰুৱা	শ্ৰীযুত বোধিত আগৰৱালা	শ্ৰীযুত পূৰ্ণ ৰাজকোঁৱৰ	শ্ৰীযুতা সুনীতা মহন
শ্ৰীযুত ইন্দ্ৰজিৎ বৰুৱা	শ্ৰীযুত অভিষেক জৈন	শ্ৰীযুত ফনীন্দ্ৰ চেতিয়া	শ্ৰীযুতা কমী বেগম
শ্ৰীযুতা কল্পনা চেতিয়া	শ্ৰীযুত নিখিল আগৰৱালা	শ্ৰীযুতা স্বৰ্ণা মলিয়া	মঃ অমৰ হুচেইন
শ্ৰীযুত পদ্মৰ দত্ত	শ্ৰীযুত ৰমেশ পাল	শ্ৰীযুতা মৃদুলা শইকীয়া বৰুৱা	শ্ৰীযুত নিতু গগৈ
শ্ৰীযুত শমিৰাজ ঠাকুৰ	মঃ ইমদাদ হুচেইন	শ্ৰীযুতা কৃষ্ণ বৰুৱা	মঃ বচিকদ্দিন আহমেদ
শ্ৰীযুত দীপজ্যোতি বৰা	মঃ কবিৰ আহমেদ	শ্ৰীযুতা বিজা দত্ত	শ্ৰীযুত অশোক গগৈ
শ্ৰীযুত সৃজিত বৰা	মঃ জাহাঙ্গীৰ আহমেদ	শ্ৰীযুতা মধুচন্দ্ৰা শইকীয়া	শ্ৰীযুত মনোজ চামেই
শ্ৰীযুত বুধেশ্বৰ বুঢ়াগোহাঁই	মঃ চেমিম আহমেদ	শ্ৰীযুত ভূপেন দেউখৰীয়া	শ্ৰীযুত গোলাবাম গগৈ
শ্ৰীযুত প্ৰকাশ বৰগোহাঁই	শ্ৰীযুত হিমু শৰ্মা	শ্ৰীযুত পদ্মৰ নাৰায়ণ	শ্ৰীযুত জয়ন্ত বৰুৱা
শ্ৰীযুত ৰাজীৱ ঘোষ	শ্ৰীযুত চন্দন শৰ্মা	শ্ৰীযুত মূল্য হাটীমুখীয়া	শ্ৰীযুত মেনিনা ফুকন
শ্ৰীযুত সঞ্জীৱ গগৈ	শ্ৰীযুত মুলেন গগৈ	শ্ৰীযুতা ভাৰতী ৰাজখোৱা	শ্ৰীযুতা অৰুণা ফুকন
শ্ৰীযুত গোবিন গগৈ	শ্ৰীযুত স্বীবেশ্বৰ চাবুকধৰা	শ্ৰীযুত ৰূপজ্যোতি শইকীয়া	শ্ৰীযুত যতীন গগৈ
শ্ৰীযুত জীৱ গগৈ	শ্ৰীযুত নিবনচন্দ্ৰ গগৈ	শ্ৰীযুত ৰাজীৱ বুঢ়াগোহাঁই	মঃ ৰহমতউল্লা হুচেইন
শ্ৰীযুত ৰাজীৱ গোহাঁই	শ্ৰীযুত স্বমা বৰুৱা	শ্ৰীযুত প্ৰশান্ত শৰ্মা	শ্ৰীযুত বিজয় কলিতা
শ্ৰীযুত মনোজ দাস	শ্ৰীযুত অজিত সন্দিকৈ	শ্ৰীযুত মণি গোহাঁই	শ্ৰীযুতা স্বৰ্ণা শ্যাম
শ্ৰীযুত কল্যাণ বৰুৱা	শ্ৰীযুত কুমুদ গগৈ	শ্ৰীযুতা দীপা গোহাঁই	শ্ৰীযুতা প্ৰেৰণা শ্যাম
শ্ৰীযুত পৰিৱ শইকীয়া	শ্ৰীযুত অজিত গগৈ	শ্ৰীযুত সঞ্জীৱ বৰুৱা	শ্ৰীযুত বুবুল ৰাজকোঁৱৰ
শ্ৰীযুত তপন নন্দী	শ্ৰীযুত ৰাজীৱ গগৈ	শ্ৰীযুতা ইথা দত্ত	শ্ৰীযুতা মনালিচা ৰাজকুমাৰী
শ্ৰীযুত ৰঞ্জন লাল দত্ত	শ্ৰীযুত নৰেন দত্ত	শ্ৰীযুত কিৰণ শ্যাম	শ্ৰীযুত মৃদুল গগৈ
শ্ৰীযুত ৰমেশ কৰ্মকাৰ	শ্ৰীযুত বলিন নাথ	শ্ৰীযুত কেশৱ শ্যাম	শ্ৰীযুত বিনোদ নেৱাৰ
শ্ৰীযুত বিদ্ৰমালিতা গগৈ	শ্ৰীযুত জীৱকান্ত গগৈ	শ্ৰীযুত জয়ন্ত চামেই	শ্ৰীযুত ভূপেন বৰুৱা
শ্ৰীযুত যুগান্তৰ জীৱন শইকীয়া	শ্ৰীযুত মুনীন গগৈ	শ্ৰীযুতা বীণা বৰুৱা	শ্ৰীযুত প্ৰহ্লাদ গগৈ
শ্ৰীযুত অনুজ বৰকটকী	শ্ৰীযুত সুৰেশ গগৈ	শ্ৰীযুতা বীণাপাণি গগৈ	শ্ৰীযুত নবীন চেতিয়া
শ্ৰীযুত অৰুণ কুমাৰ চতুৰ্বেদী	শ্ৰীযুত বৃষিকৃষ্ণ বৰা	শ্ৰীযুতা ৰূপালী ৰাজকুমাৰী	শ্ৰীযুত বীলেশ্বৰ চেতিয়া
শ্ৰীযুত আত্মাবাম আগৰৱালা	শ্ৰীযুত মুহিলা বৰুৱা	শ্ৰীযুতা ৰুণ গগৈ	শ্ৰীযুতা অৰুন্ধতী গগৈ
শ্ৰীযুত জীৱন সুৰেকা	শ্ৰীযুত বীৰেন চেতিয়া	শ্ৰীযুতা হিৰণ্য গগৈ	শ্ৰীযুত থনুৰাম ফুকন
শ্ৰীযুত হেমন্ত কুমাৰ গদুকা	শ্ৰীযুত দেৱজিৎ কোঁৱৰ	শ্ৰীযুতা কল্পনা গগৈ	শ্ৰীযুত নাৰায়ণ শইকীয়া
শ্ৰীযুত জিন্টু গদুকা	শ্ৰীযুত নৰকৃষ্ণ বৰা	শ্ৰীযুতা অমিয়া গগৈ সোনোৱাল	শ্ৰীযুত নাৰায়ণ লাহন
শ্ৰীযুত সঞ্জু চাবৰ	শ্ৰীযুত পুলিন বৰুৱা	শ্ৰীযুতা অঞ্জলি পাল	শ্ৰীযুতা নিভা গগৈ
শ্ৰীযুত শ্যামলাল আগৰৱালা	শ্ৰীযুতা মূলমণি বৰুৱা	শ্ৰীযুত অপু কুমাৰ পাল	শ্ৰীযুত দেবেন্দ্ৰ নাথ গগৈ
শ্ৰীযুত ৰামলাল আগৰৱালা	শ্ৰীযুতা সুশ্ৰিতা বৰুৱা	শ্ৰীযুত গোপাল সি যাদৱ	শ্ৰীযুত ৰাজু গগৈ
শ্ৰীযুত সূভাষ জৈন	ডাঃ অনন্ত শ্যাম	শ্ৰীযুতা ৰাবিয়া বেগম	শ্ৰীযুতা প্ৰতিমা বৰগোহাঁই
শ্ৰীযুত মনোজ আগৰৱালা	শ্ৰীযুত দিলীপ হাজৰিকা	শ্ৰীযুত নিৰল বৰুৱা	শ্ৰীযুত থানুৰাম মহন
শ্ৰীযুত ৰাজু আগৰৱালা	শ্ৰীযুত পূৰ্ণকান্ত গগৈ	শ্ৰীযুত কালীদাস তাঁতী	শ্ৰীযুত কিৰণ চেতিয়া
শ্ৰীযুত বিনোদ আগৰৱালা	শ্ৰীযুত বংশী সোনোৱাল	শ্ৰীযুতা জোনমণি ফুকন	শ্ৰীযুত অনুপ শ্যাম
শ্ৰীযুত ৰমেশ আগৰৱালা	শ্ৰীযুতা মাখনী গোস্বামী	শ্ৰীযুতা সাবিত্ৰী বেহেৰা	শ্ৰীযুত প্ৰফুল্ল শইকীয়া
শ্ৰীযুত পৰন গদুকা	শ্ৰীযুত অজিত কুমাৰ ফুকন	শ্ৰীযুতা কৌশল্যা বেহেৰা	শ্ৰীযুত থংগেন চেতিয়া
শ্ৰীযুত তাৰাচন্দ আগৰৱালা	শ্ৰীযুতা দময়ন্তী গগৈ	শ্ৰীযুতা চাৰ্জিনা বানু	শ্ৰীযুত উৎপল দত্ত

উদ্যাপন সমিতিৰ বিষয়ববীয়াসমূহঃ-

২উপদেষ্টা সম্বলীঃ

শ্রীযুত বিদ্যা গগৈ
 শ্রীযুত জীতেন ৰাজকোঁৱৰ
 শ্রীযুত অমল ৰাজকোঁৱৰ
 শ্রীযুত উমা ৰাজকোঁৱৰ
 শ্রীযুত বেদৱত লাহন
 শ্রীযুত দেৱৱত লাহন
 শ্রীযুত জীতেন কোঁৱৰ
 শ্রীযুত অমৃত শ্যাম
 শ্রীযুত কেশৱ গগৈ
 শ্রীযুত বুলন খনিৰ
 শ্রীযুত বিপিন ৰাজকোঁৱৰ
 শ্রীযুত প্ৰভাত গগৈ
 শ্রীযুতা পাকল গগৈ
 শ্রীযুতা নীলিমা বৰা
 শ্রীযুত আমিনুৰ ৰহমান
 শ্রীযুত সূৰ্য্য বৰা
 শ্রীযুত নাৰায়ন দে
 শ্রীযুত মৃত্যুঞ্জয় দাস
 শ্রীযুত শংকৰলাল আগৰৱালা
 শ্রীযুত দীপাকৈৰ পাল
 শ্রীযুতা সিদ্ধা শিখা বৰা
 শ্রীযুত প্ৰাণজিৎ শইকীয়া
 শ্রীযুত অভিজিৎ ভূঞা
 শ্রীযুত নুৰজ চান্দুৰদৰা
 মঃ ৰফিক আহমেদ
 শ্রীযুতা তৰু গগৈ
 শ্রীযুতা বনশ্ৰী গগৈ
 শ্রীযুত অচ্যুত দাস
 শ্রীযুত বিপুল বৰগোহাঁই
 শ্রীযুতা কৰনী গগৈ
 শ্রীযুতা অৰ্চনা গগৈ
 শ্রীযুত মণ্টু গগৈ
 শ্রীযুত মণ্টু কৰ
 শ্রীযুত বেদান্ত মাধৱ বৰা
 শ্রীযুত বেদজ্যোতি গগৈ
 শ্রীযুত বিপু বুঢ়াগোহাঁই
 শ্রীযুত দীপক পথচুঙী
 শ্রীযুত নয়নমণি আবদ্ধৰা
 শ্রীযুত প্ৰকাশ নাগ

শ্রীযুত জীমবন পাতিৰি
 শ্রীযুত ত্ৰিদিপ ফুকন
 শ্রীযুত মনোৰঞ্জন ফুকন
 শ্রীযুত সত্যজিৎ কৰ
 শ্রীযুত ৰঞ্জিত ঘোষ
 শ্রীযুত কাজল দে
 শ্রীযুত দিলীপ ৰাউত
 শ্রীযুত তাপস নন্দী
 শ্রীযুতা পদ্মবী হাজৰিকা
 শ্রীযুত ভূপেন শইকীয়া
 শ্রীযুত হিতেশ্বৰ গগৈ
 শ্রীযুতা স্মৃতিবেথা গগৈ গায়ন
 শ্রীযুত প্ৰাঞ্জল বৰগোহাঁই
 শ্রীযুতা জ্যোতিবেথা গগৈ
 শ্রীযুত ৰূপজ্যোতি শইকীয়া
 শ্রীযুত অংগত কৈৰী
 শ্রীযুত অলক পাল
 শ্রীযুত যৌতম পাল
 শ্রীযুত সঞ্জীৱ সিং
 শ্রীযুত ৰাস্তৱ হুছেইন
 শ্রীযুত হীক আলি
 শ্রীযুত আনন্দ দত্ত
 শ্রীযুত পুষ্পধৰ গগৈ
 শ্রীযুত বিপন সন্দিকৈ
 শ্রীযুত দিলীপ কোঁৱৰ
 শ্রীযুত কুল বাহাদুৰ বণিয়া
 শ্রীযুত কৃষ্ণকান্ত বণিয়া
 শ্রীযুত উৎপল চেতিয়া
 শ্রীযুত ৰাজু নায়েক
 শ্রীযুতা বাসন্তী গগৈ
 শ্রীযুত চন্দ্ৰবাহাদুৰ নেৱাৰ
 শ্রীযুত মানবেন্দ্ৰ বৰগোহাঁই
 শ্রীযুত মুনিন্দ্ৰ কুমাৰ গগৈ
 শ্রীযুতা জুপিতৰা চান্দুৰদৰা
 শ্রীযুত ব্ৰজেন চাংমাই
 শ্রীযুত কৃষ্ণ নেৱাৰ
 শ্রীযুত লকবাহাদুৰ চেত্ৰী
 শ্রীযুত সূৰ্য নেৱাৰ
 শ্রীযুত মৃদুল দিহিকীয়া

সভাপতি :
 শ্রীযুত তপন কুমাৰ গগৈ

কাৰ্যকৰী সভাপতি :
 শ্রীযুত দেৱেন বৰুৱা
 শ্রীযুত নন্দী বৰুৱা
 শ্রীযুত টংকেশ্বৰ লাহন
 শ্রীযুত দিলীপ বৰুৱা
 শ্রীযুত সুশীল কুমাৰ চুড়ী

উপ-সভাপতি :
 শ্রীযুত দত্তেশ্বৰ গগৈ
 শ্রীযুত বীৰেন বড়া
 শ্রীযুত লক্ষী কলিতা
 শ্রীযুত বিপিন শৰ্মা
 শ্রীযুত ভূপেন গগৈ
 শ্রীযুত গনেশ বড়া
 শ্রীযুত অক্ষয় গগৈ
 শ্রীযুত চিত্ৰ বৰুৱা বৰা
 শ্রীযুত বৰুৱা গগৈ
 শ্রীযুত উৎপল গগৈ
 শ্রীযুত পূৰ্ণেশ্বৰ দিহিকীয়া
 শ্রীযুত সহদেৱ শইকীয়া
 শ্রীযুত ৰুদ্ৰ শ্যাম
 শ্রীযুত হেৰথ প্ৰসাদ ভূঞা
 শ্রীযুত ধৈৰ্য্য বৰগোহাঁই
 শ্রীযুত ললিত চান্দুৰদৰা
 শ্রীযুত নিত্যা বহিলুং
 শ্রীযুত বাণী চাংমাই
 ড° অতুল গগৈ
 মঃ জাকিৰ হুছেইন
 শ্রীযুত ৰুদ্ৰজ্যোতি শ্যাম
 শ্রীযুত আমিতা বৰঠাকুৰ
 শ্রীযুত স্বপন কৰ
 শ্রীযুত মহেশ গদুকা
 শ্রীযুত গণেশ গগৈ
 শ্রীযুত দেৱেশ্বৰ বৰবৰুৱা
 শ্রীযুত অচিন্ত্য দিহিকীয়া
 শ্রীযুত বৃন্দমণি বৰঠাকুৰ

শ্রীযুত ডিম্ব ৰাজকোঁৱৰ
 শ্রীযুত জগত চেতিয়া
 শ্রীযুত পূৰ্ণ ৰাজকোঁৱৰ
 শ্রীযুত বাতুল চেতিয়া ফুকন
 শ্রীযুত মুলাল বৰগোহাঁই
 শ্রীযুত জনন্থ বৰগোহাঁই
 শ্রীযুত তপন গগৈ
 শ্রীযুত মনিমীপ মহন
 শ্রীযুত প্ৰণৱ পাংগিং
 শ্রীযুত বীৰেশ্বৰ বৰগোহাঁই
 শ্রীযুত অতুল ৰাজকোঁৱৰ
 শ্রীযুত জয়চন্দ্ৰ বৰা
 শ্রীযুত শুভজ্যোতি বৰুৱা

মুখ্য সম্পাদক :
 ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ

সম্পাদক :
 শ্ৰী বিনোদ ৰাজখনিৰ
 শ্ৰী সিংহজ্যোতি কোঁৱৰ
 শ্ৰী ৰাজকমল মহন
 শ্ৰী দেৱকুমাৰ গুপ্তা

সহ সম্পাদক :
 শ্ৰী কৃষ্ণ কোঁৱৰ
 শ্ৰী দিলীপ বৰা
 শ্ৰী পুতুল শইকীয়া
 শ্ৰী ভৃগু হাটিমুখীয়া
 শ্ৰী সন্দীপ বুঢ়াগোহাঁই

কোষাধ্যক্ষ :
 শ্ৰী স্বশীল কুমাৰ বৰুৱা

কাৰ্যালয় সম্পাদক :
 শ্ৰী ৰঞ্জিত কুমাৰ বৰুৱা

কাৰ্যালয় সহায়ক :
 শ্ৰী অৰিনাশ গগৈ

পতাকা উত্তোলন, স্মৃতি তৰ্পণ আৰু

বহুি প্ৰাৰ্থন উপসমিতি

আহ্বায়কঃ শ্ৰী নবীন গগৈ, মাঃ মইদুল ইচলাম বড়া, শ্ৰী প্ৰথৰ কোঁৱৰ

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী তবুল বৰুৱা, মাঃ জেবিব হুছেইন, ডাঙৰ বৰগোহাঁই, দেৱাশীষ গগৈ, অৰূপ ফুকন, সমীৰ গগৈ, প্ৰাঞ্জল পাল, বিক্ৰম ভৰালী, পংকজ মিহিৰীয়া, নৰেন চেতিয়া, উৎপল ৰাজকোঁৱৰ।

বৃক্ষৰোপন উপসমিতি

আহ্বায়কঃ শ্ৰী মিষ্টু গগৈ, শ্ৰী জ্যোতিপ্ৰসাদ ফুকন, শ্ৰী অনুপ মহন (পাটকাই)

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী বক্তিম বৰঠাকুৰ, বিমান বৰবৰুৱা, প্ৰসেন গগৈ, আকাশ দেৱ নাথ, কাব্যৰঞ্জন দত্ত, সঞ্জীৱ শইকীয়া, অভিজিৎ শইকীয়া, উৎপল গোহাঁই, জয়ন্ত কুৰ্মী, চিৰাজ গগৈ, ৰাতুল গগৈ, উৎপল চেতিয়া, হিমাকী ফুকন।

প্ৰদৰ্শনী আৰু গ্ৰন্থমেলা উপসমিতি

আহ্বায়কঃ ড° অনিতা কোঁৱৰ, শ্ৰী পদ্ম কুমাৰী গগৈ,

শ্ৰী জ্ঞান কোঁৱৰ

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী পূবালী গগৈ, কাম্বিনী আহমেদ, বিকল্প কোঁৱৰ, হেমকান্ত দত্ত, সুমিকান্ত চেলেং, ৰাজশ্ৰী বৰগোহাঁই, হেমকান্ত দত্ত, পদ্মৰ কাকতী, অভিশেষ শইকীয়া, মনুৰী গগৈ, কাম্বিতা চেতিয়া, নিৰ্মালী বৰকটকী, ক্ষত্ৰপৰ্ণা দত্ত, ড° ৰাণা কোঁৱৰ, ড° ৰঘুনাথ কাগমুঙ, স্বপ্নালী শইকীয়া, অনিন্দিতা গগৈ।

স্বাস্থ্য উপসমিতি

আহ্বায়কঃ শ্ৰী ভূপেন চন্দ্ৰ মিহিৰীয়া, শ্ৰী স্বপন কৰ, শ্ৰী ভিক্ষেশ্বৰ কোঁৱৰ

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী প্ৰদীপ বৈৰা, জ্যোতিপ্ৰসাদ বৰুৱা, পু-চেংৰাম বৰুৱা, বিক্ৰমপল শেনচোৱা, ৰাজীৱ দত্ত, মৌচুমী সোনোৱাল

স্বাস্থ্য উপসমিতি

আহ্বায়কঃ শ্ৰী অমৃত কুমাৰ বৰপূজাৰী, শ্ৰী বৰ্মা কোঁৱৰ,

শ্ৰী পুলক গগৈ, ডাঃ মিলন কুমাৰ

সদস্যঃ ডাঃ বিৰোজ সোনোৱা, ৰূপা কোঁৱৰ কাকতী, ৰাজেশ্বৰী কোঁৱৰ, স্বৰ্ণ কোঁৱৰ।

ভোকৰ আৰু মঞ্চ উপসমিতি

আহ্বায়কঃ শ্ৰী সূচিত্ৰ নাৰায়ন ৰাজখোৱা, শ্ৰী ক্ষত্ৰৰাজ চাংমাই, শ্ৰী মহম্মদ গোৱলা, শ্ৰী ৰঞ্জন কোঁৱৰ

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী ভূপেন বৰ্মন, ভব ফুকন, ৰঞ্জু বৰগোহাঁই, শিবোমণি কোঁৱৰ, দুৰ্গত বৰগোহাঁই, অনাসি টায়ে, পাপু বৰগোহাঁই, অৰিন্দম বৰগোহাঁই, কৌন্তভ মণি চেতিয়া, বোধিত বৰুৱা, মৌচম গগৈ, দীৰাজ গগৈ, অনুভৱ চাংমাই, নৰদীপ বৰা, অভিজিৎ গগৈ, নৱ কোঁৱৰ, জগন্নাথ গগৈ,

বিক্ৰ দত্ত, জয়ন্ত মোতী, নিৰ্যমৰ চাংমাই।

খাদ্য উপসমিতি

আহ্বায়কঃ শ্ৰী ৰাণা কোঁৱৰ, শ্ৰী কৌশিক মিহিৰীয়া, শ্ৰী হেমন্ত বৰুৱা, শ্ৰী সন্দীপ বুঢ়াগোহাঁই

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী হেমন্ত বৰগোহাঁই, তপন বৰুৱা, প্ৰাঞ্জল গগৈ, সঞ্জল দেৱ, দুপু শইকীয়া, এলব্ৰিট সন্দিকৈ, দেৱ গগৈ, মনুৰ বৰুৱা, ৰূপজ্যোতি কলিতা, নিহাল মহন, চন্দ্ৰ হাস ফুকন, মিলবাহাদুৰ চেত্ৰী, সাধৱ বৰাইক, বিমল গগৈ, অংকুৰ দত্ত, মানস দত্ত, জ্যোতি দত্ত, বসন্ত চাউলকৰা।

যোগাযোগ আৰু প্ৰচাৰ উপসমিতি

আহ্বায়কঃ ড° ৰঘুনাথ কাগমুঙ, চাও হানচেং কোঁৱৰ

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী গৌতম গগৈ, মিতুপৰ্ণ গগৈ, দীপক গগৈ, সঞ্জীৱ গগৈ, ডাঙৰ গগৈ, ৰক্তম গগৈ, প্ৰান্তিমণী দত্ত, স্মৃতিক কৌশিক, ইমানী বৰুৱা, বিক্ৰমপল শেনচোৱা, ৰাজীৱ দত্ত, মিষ্টু তাই, পৰাগজ্যোতি ফুকন, দীপাংকৰ পাল, মৃত্যঞ্জয় দাস, নাৰায়ণ দে, আলিম আহমেদ, মহেশ গনুকা, শংকৰলাল আগৰৱাল, সুৰ্ণ বৰা, অভিজিৎ ভূঞা, মনুল চাও, অৰূপ মিহিৰীয়া, ৰাজীৱ দত্ত, ৰফিক আহমেদ, মনুৰ বৰা, ৰাজু সিন্ধা, নবুল কোঁৱৰ।

আপ্যায়ন আৰু অভ্যৰ্থনা উপসমিতি

আহ্বায়কঃ শ্ৰীমতী আঞ্জুআৰা বেগম, ড° লিপি ওপটইন, শ্ৰীমতী প্ৰণতি গগৈ, ড° প্ৰবীতা কলিতা

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী ৰীতা গগৈ, বেৰামণি গগৈ, স্বপ্নালী শইকীয়া, প্ৰিয়ংকা ফুকন, মণিদীপা ৰাজকুমাৰী, বাণু বৰা, মমতা ছেত্ৰী, অভিতা গগৈ, পদ্মী ফুকন, শোভম সেন, পৰিশিতা কোঁৱৰ, মৌচুমী দৈমাৰী, ইন্দিতা বয়, সঞ্জিতা বাটনিয়া, নৰজ্যোতি দত্ত, অলিন্দিতা বৰগোহাঁই, চ্যনিকা বৰগোহাঁই, চুপ্পী গগৈ, জয়শ্ৰী ৰাইলুং, প্ৰজ্ঞা মহন, চিৰঞ্জীৱ বৰগোহাঁই, অভিনৱ বৰা, সুনয়না বুঢ়াগোহাঁই, ধনঞ্জয় নায়েক, উনয়ন ফুকন, বিদ্যুৎ ফুকন, হিমাশ্ৰী শইকীয়া, ৰাজু প্ৰধান, মনুৰ বৰুৱা, ৰশ্মিতা চেতিয়া, সংগীতা বৰুৱা, পূজা গগৈ, কিশৰ হাজৰিকা।

পৰিবহন উপসমিতি

আহ্বায়কঃ শ্ৰী পূৰ্ণানন্দ হাতীমুৰীয়া, শ্ৰী অভিনৱ কলিতা

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী মিলীপ গগৈ, ৰমেশ শ্যাম, নিশিত ভেৰা, মুকুতা গগৈ, বিশ্বজিৎ গগৈ, উৎপল চেতিয়া, উৎপল বৰগোহাঁই, অনুপ গগৈ, অংকুৰ গগৈ, কল্যাণ গগৈ, মিষ্টু গগৈ, বিতুপন ফুকন, দেৱৱত গগৈ, জানজ্যোতি গগৈ, বিশ্বজিত নাহন।

শৈক্ষিক আৰু প্ৰতিযোগিতা উপসমিতি

আহ্বায়কঃ ড° সুনীল দত্ত, শ্ৰী নৰেন ৰাজখোৱা, শ্ৰী বিকাশ শৰ্মা

সদস্যঃ সৰ্বশ্ৰী শ্ৰীযুত নৰেন বিকাশ চাংমাই, নিহাৰজ্যোতি সোনোৱাল, ৰুৱ বৰগোহাঁই, হিমাংগ ভূঞা, ৰশ্মিবেধা মহন, মনুল হাজৰিকা, ভূপেন ফুকন, ড° ৰামেশ্বৰ কুৰ্মী, ড° বিৰোজ সন্দিকৈ, জীৱনজ্যোতি হাজৰিকা, ড° নিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰ, ড° ৰশ্মিবেধা ভূঞা, লেখক গগৈ, বিবিধ শইকীয়া, অঞ্জনা বেগম, ৰাহুল গগৈ, অমৃত দত্ত, প্ৰদ্যুম্ন কাকতি, পংকজ শইকীয়া।

স্বচ্ছাসেবক উপসমিতি

আহ্বায়ক :

ড° লাকী চেতিয়া, শ্ৰী স্বীপজ্যোতি বৰা, শ্ৰীমতী সুমন গগৈ
সদস্য : সৰ্বশ্ৰী অনুভব প্ৰকাশ গগৈ, আকাশ তান্ত্ৰ, অভিশেষ
শইকীয়া, মুজাহিদ বহমান, বাজনিক মগৰ, শ্ৰীতম গগৈ, বাজ
সিং, আকাংক্ষা শইকীয়া, নীলম নয়না বৰগোহাঁই, বীতাসী গগৈ,
ইন্দ্ৰজিৎ ওৰাং, চন্মন চাও, উম্মীপ্ৰবাজ কলিতা, জ্ঞতি বৰুৱা,
অচ্যুত দাস, উৎপলা চেতিয়া।

সভা-সমিতি ব্যৱস্থাপনা উপসমিতি

আহ্বায়ক : ড° দীপাঞ্জলি গগৈ, শ্ৰী ব'জকমল মহন

সদস্য : সৰ্বশ্ৰী দুদুল ফুকন, মৃদুপকন গগৈ, হিবণময়
মোলাকাৰবীয়া, নোমল বৰুৱা।

ব্যৱস্থাপনা উপসমিতি

আহ্বায়ক : ড° চক্ৰপাণি পাতিব, শ্ৰী দুলা দত্ত, শ্ৰী স্বাক্ষৰজ্যোতি
গগৈ, শ্ৰী মন্টু কোঁৱৰ

সদস্য : সৰ্বশ্ৰী প্ৰাঞ্জল গগৈ, বাজা গগৈ, বিন্দু বিকাশ তামূলী,
অভিনব লাহন, অমৃত ওকং, গোপীনাথ ৰায়, কৌশিক গগৈ,
মধু বৰা, চিন্ময় গগৈ, পবিত্ৰ গগৈ, পৰী গগৈ, চৰীন দত্ত,
প্ৰজ্যোতা মাধৱ দত্ত, দেৱাশীষ বুঢ়াগোহাঁই, নব সন্দিকৈ, দিপু
গগৈ, জ্যোতিময় ৰায় জৌধুৰী, সমীৰণ গগৈ, মাঃ গিয়াত আহমেদ।

সাংস্কৃতিক উপসমিতি

আহ্বায়ক :

ড° শীতা দত্ত, শ্ৰী স্বাক্ষৰ জ্যোতি কোঁৱৰ, শ্ৰী বুবু দেওঘৰীয়া
সদস্য : সৰ্বশ্ৰী ডিহেখৰ কোঁৱৰ, কবিতা গগৈ, চাবুকধৰা,
দেৱজ্যোতি গগৈ, উত্তম চামোই, মনোজ কোঁৱৰ, ফিবোজ
কোঁৱৰ, দীৰ্ঘজ্যোতি দত্ত, বন্দনা গগৈ, প্ৰশান্ত ৰাজখোৱা,
প্ৰিয়ংকা শৰ্মা, তপন তাঁতী, চাও খুনজু ৰাজ গগৈ, নৱজ্যোতি
ভূঞা, দীপক কুমাৰ কলিতা, টুটু দত্ত, প্ৰিয়াশ্ৰী গগৈ, স্বীৰাজ
গগৈ, প্ৰশান্ত বৰুৱা, লক্ষীচন্দ্ৰ দাস, শান্তমণি বৰুৱা, কৃষ্ণা
কল্যাণী বৰুৱা, ধৰ্মজ্যোতি বৰুৱা, লেখৰাজ নন্দ, বৰষা
ৰাজকুমাৰী, মোলেন বৰগোহাঁই, পূৰ্ণাণী ফুকন।

শোভাযাত্ৰা উপসমিতি

আহ্বায়ক :

শ্ৰী মনোৰঞ্জন কোঁৱৰ, শ্ৰী স্বাক্ষৰ বৰুৱা, শ্ৰী মুনাল খনিকৰ
সদস্য : সৰ্বশ্ৰী অনিল বৰগোহাঁই, বৰীন বাইলুং, প্ৰাঞ্জল
শইকীয়া, গুণাকৰ দাস, সীমান্ত বৰদলৈ, বিষ্ণু কাৱা, বেদান্ত
বৰঠাকুৰ, পৰাণ শইকীয়া, অনাদি টায়ে, হেমচন্দ্ৰ গগৈ, মৃদুল
বৰগোহাঁই, ক্ষীৰোদে লাহন, দেৱজিৎ গগৈ, সমীৰণ গগৈ,
পকেজ গগৈ, কপিল চেতিয়া, মনজিৎ লিকচন, শ্যামল নায়ক,
প্ৰতিমা তান্ত্ৰ, পুকুৰোত্তম চুৰা, বনিক আহমেদ, দিগন্ত টায়ে,
অমিৰঞ্জন পাংগিং, বিতু মিত্ৰ, ইকু বহমান, পকেজ হাজৰিকা,

অমূল্য বৰঠাকুৰ, ৰবিজিত বৰা, প্ৰফুল্ল সাগৰ, পৰিমল সাগৰ,
নাৰায়ণ বসুমতাৰী, জুন ফুকন, ইন্দ্ৰজিৎ থাকলাৰী।

স্মৃতি গ্ৰন্থ উপসমিতি

উপদেষ্টা : শ্ৰীযুত গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই, শ্ৰীযুত ৰবিন চন্দ্ৰ
কোঁৱৰ, শ্ৰীযুতা ৰতিপ্ৰভা গগৈ, শ্ৰীযুত তপন কুমাৰ গগৈ,
ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ, ড° ৰাণা কোঁৱৰ, শ্ৰীযুত দিলীপ ৰঞ্জন
বৰুৱা, ড° সুনীল দত্ত

সম্পাদক : ড° পৰনেন কোঁৱৰ

সহ-সম্পাদক : শ্ৰীযুত বিপ্লৱজ্যোতি ৰাজখোৱা

সদস্য : শ্ৰীযুত মণি গগৈ, শ্ৰীযুতা নিবেদিতা ফুকন, শ্ৰীযুতা জুবী
দেৱী ফুকন, শ্ৰীযুতা কল্পনা বৰুৱা, ড° ৰঘুনাথ কাণ্‌গু,
ড° চক্ৰপাণি পাতিব

সতীৰ্থ সন্মিলনী উপসমিতি

আহ্বায়ক : শ্ৰীযুত দিলীপ ৰঞ্জন বৰুৱা, শ্ৰীযুত টংকেশ্বৰ লাহন,
শ্ৰীযুতা জুবী দেৱী ফুকন, শ্ৰীযুতা কল্পনা বৰুৱা

সদস্য : সৰ্বশ্ৰী সুনীল চুড়ী, গণেশ বড়া, ডিহেখৰ কোঁৱৰ,
তিলোত্তমা গগৈ, স্বপন কৰ, চিত্ৰবৰ্জনা বড়া, কবিতা গগৈ
চাবুকধৰা, অৰুণ বৈৰাগী, দিচেন গগৈ, কামনা ডেকা, পূৰ্ণানন্দ
ফুকন, সুনীতা মহন, ভূপেন চামোই, ৰাজেশ প্ৰসাদ, অৰুণ
দিহিঙ্গীয়া, পিতাম্বৰ চৰাইমুৰীয়া।

সমন্বয়ক : শ্ৰী বিনোদ ৰাজ খনিকৰ, শ্ৰী দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ

পঞ্জীয়ন উপসমিতি

সৰ্বশ্ৰী ধনৱা কোঁৱৰ, কেশৱী ভূঞা, মৃদুস্মিতা পাটোৱাৰী, কাব্যশ্ৰী
হাজৰিকা, নিজমণি চামোই, পকেজ ৰাজখোৱা, পকেজ ফুকন,
জোনমণি বৰুৱা, জুবীমণি বৰা, মাঃ বিতুল আলি, প্ৰণয় ফুকন,
মাধৱ গগৈ, কল্যাণ কোঁৱৰ, চন্দ্ৰা ৰাফু,
অভিশিখা বাইলুং, দেৱযানী গগৈ, কৌশল
ৰাউত।

কাৰ্যবাহী সদস্য

সৰ্বশ্ৰী গিৰিণ গগৈ, গুৰুজ্যোতি
সোনোৱাল, প্ৰেম তামাং, যোগেশ গগৈ,
হৰিচন্দ্ৰ গগৈ, অজিত দেওঘৰীয়া, বিশ্বজিৎ
গগৈ, লোহিত গগৈ, দিগন্ত চামোই,
সুবজিৎ বৰা, বিজু প্ৰধান, সুবেশ ফুকন,
জিতু বড়া, বিজয়লক্ষী গগৈ, বিনয় গগৈ,
স্বপ্নজিত বুঢ়াগোহাঁই, মুকুতা গগৈ, বিশ্বজিৎ
বৰুৱা।

(লগতে প্ৰাক্তন তথা বৰ্তমান অধ্যয়নৰত
মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা
গুৰুকাৰ্থী ৰাইজ)

আলোকচিত্র

সোণালী জয়ন্তী উদযাপন সমিতি

গোলাপ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁই
মুখ্য উপদেষ্টা

তপন কুমাৰ গগৈ
সভাপতি

ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ
মুখ্য সম্পাদক

দেবেন বৰুৱা
কাৰ্যকৰী সভাপতি

মনী বৰুৱা
কাৰ্যকৰী সভাপতি

টংকেশ্বৰ লাহন
কাৰ্যকৰী সভাপতি

দিবীপ বৰুৱা
কাৰ্যকৰী সভাপতি

সুশীল কুমাৰ চুড়ী
কাৰ্যকৰী সভাপতি

বিনোদ বৰুৱা
সম্পাদক

দিব্যজ্যোতি বৰুৱা
সম্পাদক

ৰাজকমল মহন
সম্পাদক

দেবকুমাৰ গুপ্তা
সম্পাদক

কৃষ্ণ বৰুৱা
সহঃ সম্পাদক

দিবীপ বৰুৱা
সহঃ সম্পাদক

প্ৰতুল শইকীয়া
সহঃ সম্পাদক

ড° হাটিমূৰ্জা
সহঃ সম্পাদক

সন্দীপ বৰুৱা
সহঃ সম্পাদক

সোণালী জয়ন্তী কৰ্ণধাৰ সমিতি

তপন কুমাৰ গগৈ

ধৰ্মেশ্বৰ কোঁৱৰ

ননী বৰুৱা

দেবেন বৰুৱা

দিলীপ বৰুৱান বৰুৱা

চংকেশ্বৰ লাহৰ

সুশীল কুমাৰ চুড়ী

ড° বিমল চন্দ্ৰ গগৈ

বিনোদ ৰাজখনিকৰ

দিব্যজ্যোতি কোঁৱৰ

ৰাজকুমাৰ মহন্ত

দেবকুমাৰ গুপ্তা

ড° বাণা কোঁৱৰ

ৰাজীৱ কুমাৰ কটকী

বীণা বৰঠাকুৰ

ড° সুনীল দত্ত

সোণালী জয়ন্তী কৰ্ণধাৰ সমিতি

মিথু গগৈ

জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকন

ৰঞ্জিত কুমাৰ বৰুৱা

গগৈশ বড়া

নিবেদিতা ফুকন

জ্যুতি দেৱী

কল্পনা বৰুৱা

জ্ঞান কোঁৱৰ

পূৰ্ণানন্দ ফুকন

ৰানু মহন

ৰক্তৰাজ চাৰ্জেটী

প্ৰশান্ত দত্ত

ভাস্কৰ বৰুৱা

সুবেশ ফুকন

হানচেং কোঁৱৰ

সোণালী জয়ন্তীৰ উপ-সমিতি

নবীন গগৈ

পতাকা উত্তোলন, স্মৃতি তৰ্পণ আৰু বন্তি প্ৰজ্জ্বলন উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

মহিদুল হুচলাম বড়া

প্ৰণৱ কোঁৱৰ

মিহিৰ গগৈ

জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকন

অনুপ মহন (পাটকাই)

বৃক্ষৰোপন উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

অনন্ত কুমাৰ বৰপূজাৰী

ৰমা কোঁৱৰ

পুলক গগৈ

ডাঃ মিলন কুমাৰ

স্বাস্থ্য উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

বাণা কোঁৱৰ

কৌশিক দিহিসীয়া

হেমন্ত বৰুৱা

সন্দীপ বুঢ়াগোহাঁই

খাদ্য উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

সোণালী জয়ন্তীৰ উপ-সমিতি

ড° অনিতা কোঁৱৰ

পদ্মকুমাৰী গগৈ

জ্ঞান কোঁৱৰ

প্ৰদৰ্শনী আৰু গ্ৰন্থমেলা উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

প্ৰদৰ্শনী আৰু গ্ৰন্থমেলা উপ-সমিতিৰ একাংশ

ড° বীতা দত্ত

ভাস্কৰ জ্যোতি কোঁৱৰ

ববু দেউৰাৰীয়া

সাংস্কৃতিক উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

সাংস্কৃতিক উপ-সমিতিৰ একাংশ

সোণালী জয়ন্তীৰ উপ-সমিতি

ড° বঘুনাথ কাশয়্যুং
যোগাযোগ আৰু প্ৰচাৰ উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

হানচেং কোবৰ

হুপন কব জুপেন চন্দ্ৰ দিহিঙ্গীয়া ভিন্বেশ্বৰ কোবৰ
স্বচ্ছতা উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

যোগাযোগ আৰু প্ৰচাৰ উপ-সমিতিৰ একাংশ

পঞ্জীয়ন উপ-সমিতিৰ একাংশ

সতীৰ্থ সন্মিলনী উপ-সমিতিৰ একাংশ

সোণালী জয়ন্তীৰ উপ-সমিতি

ড° সুনীল দত্ত

নবেন ৰাজখোৱা
শৈক্ষিক আৰু প্ৰতিযোগিতা উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

ড° বিকাশ কুমাৰ শৰ্মা

ড° লাক্ষী চেতিয়া

ঈপজ্যোতি বৰা
স্বচ্ছাসেৱক উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

সুমন গগৈ

মনোবঞ্জন কোঁৱৰ

ভাস্কৰ বৰুৱা
শোভাযাত্ৰা উপ-সমিতিৰ আহ্বায়কসকল

সুগল বৰিকৰ

শোভাযাত্ৰা উপ-সমিতিৰ একাংশ

সোণালী জয়ন্তীৰ উপ-সমিতি

সুচিৱ নাৰায়ন বাজৰাখোৱা

অকুৱাজ চাংমেই

তোৰণ আৰু মঞ্চ উপ-সমিতিৰ আহায়কসকল

মহানন্দ গোৱালা

ৰঞ্জন কোৱিব

অনুৰূপা বেগম

ড° লিপি গুডউইন

আপ্যায়ন আৰু অভ্যর্থনা উপ-সমিতিৰ আহায়কসকল

প্ৰণতি গগৈ

ড° প্ৰণীতা কলিতা

ড° চক্ৰপাণি পাতিব

দুলু দত্ত

ব্যৱস্থাপনা উপ-সমিতিৰ আহায়কসকল

অক্ষয়জ্যোতি গগৈ

মঞ্জু কোৱিব

ড° দীপাঞ্জলি গগৈ

সভা-সমিতি ব্যৱস্থাপনা উপ-সমিতিৰ আহায়কসকল

ৰাজকমল মহন

পূৰ্ণানন্দ হাটীমূৰীয়া

পৰিবহন উপ-সমিতিৰ আহায়কসকল

অভিনব কলিতা

স্মারক গ্রন্থ সম্পাদনা সমিতি

গোলাপ চন্দ্র বরগোহাই
উপদেষ্টা

তপন কুমাৰ গগৈ
উপদেষ্টা

ড° বিমল চন্দ্র গগৈ
উপদেষ্টা

ববিন চন্দ্র কোঁৱৰ
উপদেষ্টা

বতিপ্রভা গগৈ
উপদেষ্টা

ড° বাণা কোঁৱৰ
উপদেষ্টা

দিলীপ বৰুৱা
উপদেষ্টা

ড° সুনীল দত্ত
উপদেষ্টা

ড° পৰানন কোঁৱৰ
সম্পাদক

বিনয় জ্যোতি বৰুৱা
সহকাৰী সম্পাদক

মৃদি গগৈ
সদস্য

নিবেদিতা মুকন
সদস্য

ড° বহুনাথ কাৰ্ময়
সদস্য

ড° চক্ৰপাণি পাতিৰ
সদস্য

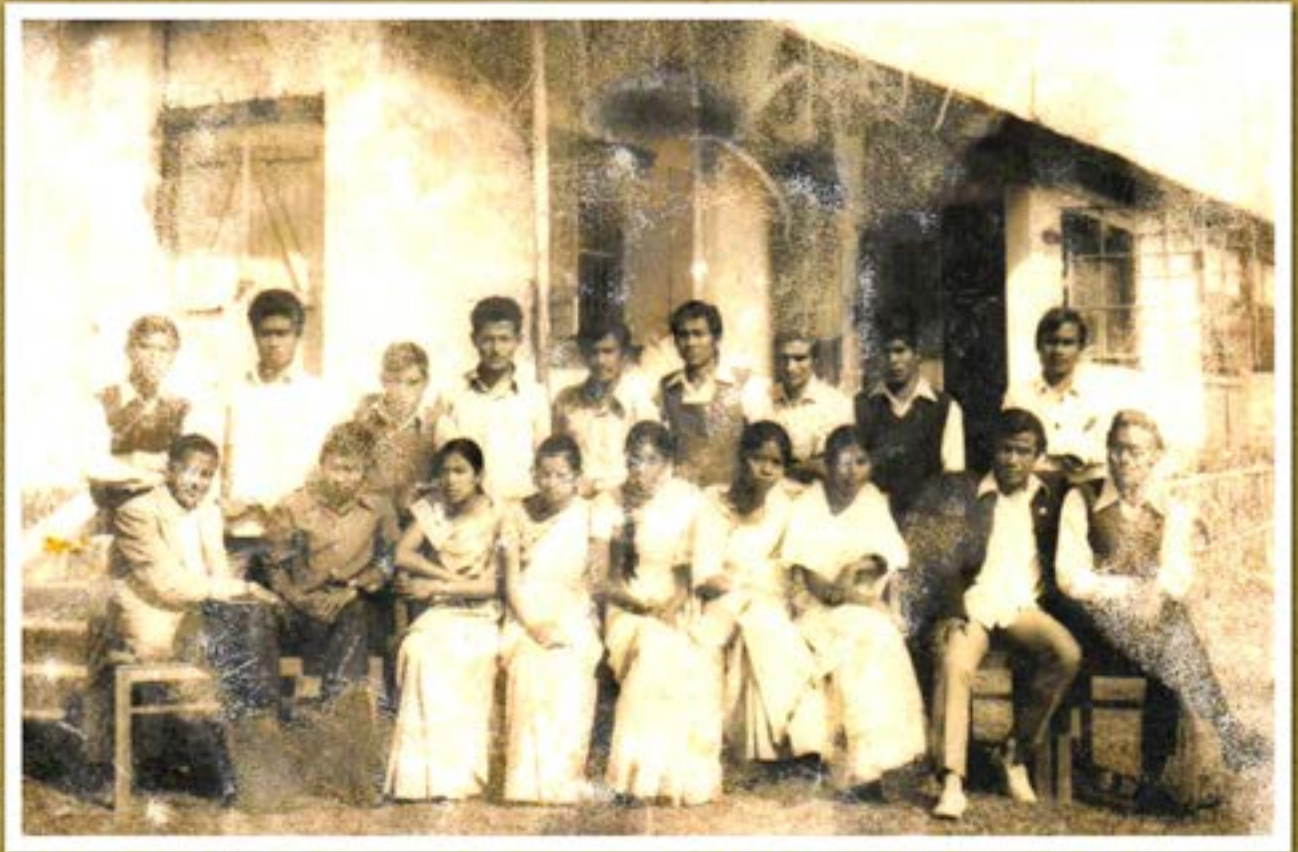

জুবি দেৱী
সদস্য

কল্পনা বৰুৱা
সদস্য

জিমখানা ক্লাবৰ সন্মুখত সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক শ্ৰেণীৰ প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ একাংশ

বহি (বাওঁফালৰ পৰা সোঁফাললৈ) : প্ৰয়াত অহিন্দা হক, প্ৰয়াত খানেশ্বৰ বসুমতাৰী, মিনু কুমাৰী বৰগোহাটী, প্ৰয়াত বিনু বৰা, খুঁটা প্ৰামাণিক, প্ৰয়াত লাবণ্য বৰগোহাটী, হাচমা আৰা বেগম, প্ৰয়াত প্ৰিয়তমা চাকমা, সিপিন শৰ্মা।
 থিয়াই (বাওঁফালৰ পৰা সোঁফাললৈ) : গণেশ ভোঁতৰ, খানেশ্বৰ গগৈ, বিবেকানন্দ চক্ৰবৰ্তী, শুধু বাৰলাৰী, প্ৰয়াত নিয়াকটী আদি, লক্ষ্মীলা নেৰাৰ, হেম গগৈ, ভিশ্বেশ্বৰ বৰগোহাটী, (অজ্ঞাত)

মহাবিদ্যালয়ৰ এটা ভবনৰ আধাৰশিলা স্থাপনৰ এক আয়োজন

ভাৰতৰ প্ৰাক্তন প্ৰধানমন্ত্ৰী ড° মনমোহন সিং সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হোৱাৰ এক বিৰল মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ কপালী জয়ন্তী উদ্‌যাপনৰ কিছু আলোকচিত্ৰ

সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ কিছু আলোকচিত্ৰ

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভৱনৰ আধাৰশিলা স্থাপন

সোণালী জয়ন্তী স্মাৰক তোৰণ উদ্ঘাটনৰ এক আলোকচিত্ৰ

পুনঃনিৰ্মাণ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ মূল পথটো ওভ উদ্বোধনৰ মুহূৰ্ত

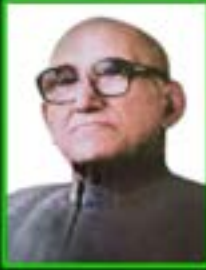

সোণালী জয়ন্তী সামৰণী অনুষ্ঠানৰ লাইখুটা স্থাপন

অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মাদেৱক ২০২২ চনৰ ২ ছেপ্টেম্বৰৰ দিনা তেখেতৰ কাৰ্যালয়ত সাক্ষাৎ কৰি সোণালী মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী সামৰণী অনুষ্ঠানলৈ নিমন্ত্ৰণ জনোৱাৰ মুহূৰ্ত

President, Governing Body of Sonari College

Prafulla Ch.
Baruah

Sumeet Jerath,
IAS

Jagat Chandra
Borthakur, ACS

Ajit Kr. Bordoloi,
ACS

Sarat Borkotoky

Bishnu Prasad
Dutta

Tulshi Gogoi

Girin Gogoi

Golap Ch.
Borgohain

Principal, Sonari College

Golap Ch. Borgohain

Suresh Ch. Das

Robin Ch. Konwar
(i/c)

Kamalawati Das
(i/c)

Roti Prova Gogoi
(i/c)

Dr. Rajen Tamuli

Arpon Kr. Baruah
(i/c)

Dr. Bimal Ch. Gogoi

Present Governing Body of Sonari College

Golap Ch. Borgohain

Dr. Bimal Ch. Gogoi

Dr. Dimbeswar Hazarika

Dr. Punyadhar Gogoi

Dharmeswar Konwar

Jayanta Phukon

Mantu Gogoi

Julee Rajkhowa

Dr. Sunil Dutta

Jyoti Prasad Phukan

Swapnali Saikia

Dulu Dutta

Retired and Ex- Teachers of Sonari College

Suresh Ch. Das

Rabin Ch. Konwar

Pranab Kr. Khound

Dileswar Tanti

Sonmai Bora

Kamalawati Das

Bimala Prasad Phukan

Jibendra Kr, Saikia

Rotiprova Gogoi

Manik Boruah

Binanda Mohan

Manik Gogoi

Girin Gogoi

Tulshi Gogoi

Dr. Buddhin Gogoi

Dr. Jyotima Phukan

Retired and Ex- Teachers and Librarian

Sailendra Nath Phukan

Ganesh Boruah

Arpon Kr Boruah

Ranu Mohan

Paltu Paul

Ranjit Ch. Buragohain

Utpal Konwar

Dr. Rana Konwar

Muhidhar Chetia

Probin Borah

Rajib Katakya

Tankeswar Baruah

Rina Borthakur

Dilip Ranjan Baruah

Bani Devi

Teaching Staff of Sonari College

Dept. of Assamese

Dr. Reeta Dutta

Dr. Raghunath Kagyung

Padma Kumari Gogoi

Dept. of Economics

Mintoo Gogoi

Dr. Paranan Konwar

Mridusmita Patowary

Dept. of Education

Dr. Pronita Kalita

Kabyasri Hazarika

Gitika Talukdar

Teaching Staff of Sonari College

Dept. of English

Dr. Sunil Dutta

Dr. Deepanjali Gogoi

Dr. Anita Konwar

Dept. of History

Sushil Kr. Suri

Dibyajyoti Konwar

Dr. Lindy Lou Goodwin

Dept. of Political Science

Binud Rajkhanikor

Dr. Chakrapani Patir

Dr. Lucky Chetia

Dept. of Botany

Phanindra Kr Baruah

Sumon Gogoi

Pranati Gogoi

Dept. of Chemistry

Amrit Kr. Borpuzari

Suchitra N Rajkhowa

Dr. Bikash Kumar Sarmah

Dept. of Mathematics

Bhupen Ch. Dihingia

Manuranjan Konwar

Kaushik Dehingia

Nabin Gogoi

Department
of
Physics

Swapnali Saikia

Librarian

Dept. of Zoology

Rana Konwar

Jyoti Prasad Phukan

Dr. Amrita Mech

Contractual Teachers of Different Departments

Retired Non-Teaching Staff

Bishnu Basumatari

Bir Bahadur

Phani Dutta

Kamal Dutta

Jyoti Kakoti

Mineswar Lahon

Muhibul Haque

Pramud Saikia

Sarat Basumatari

Sushil Das

Bimal Lahon

Nabin Dutta

Rajib Mahanta

Non-Teaching Staff of Sonari College

Library Staff

**Sonari College
Students' Union -2021-22**

Jyoti Prasad Phukon
Co-ordinator

Dr. Raghunath Kagyung
Asstt. Co-ordinator

Reeta Gogoi
Office Assistant

Nabadip Konwar
Grade IV

KKHSOU Study Centre, Sonari College

Visit of NACC Peer Team in 2010

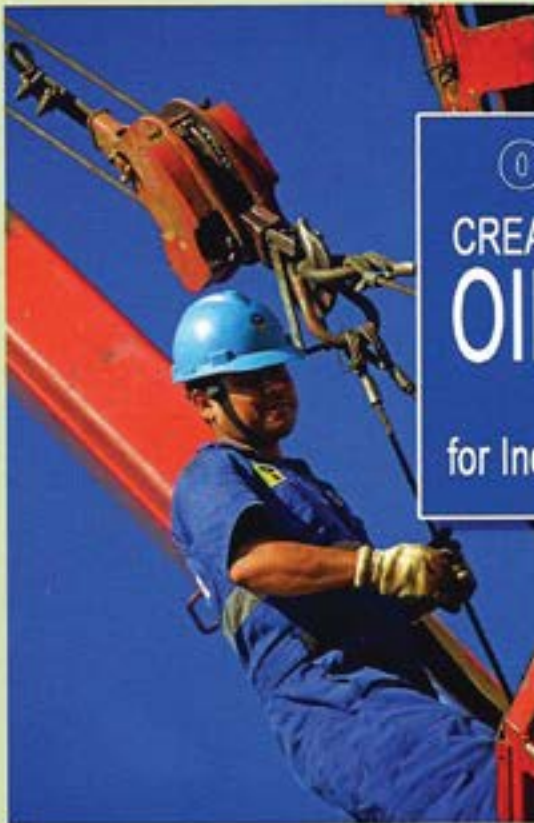
অসমৰ ভেটিৰ সুদৃঢ়কৰণ

- ❑ অসমৰ গাঁও আৰু চহৰ সমূহত অৱস্থিত ১০০ খন বিদ্যালয়ৰ আন্তঃগাঠনিৰ সৱলীকৰণ
- ❑ জীৱিকা নিৰ্বাহ প্ৰণালীৰ বিকাশ আৰু স্ব-নিয়োজনৰ কৌশল প্ৰদানেৰে ৬০০ গৰাকী উৰুণ আৰু মহিলাৰ সৱলীকৰণ
- ❑ দূৰৱৰ্তী গাঁও সমূহত ২৬০০ টা মৌৰ চাকি স্থাপন
- ❑ শ্ৰীমন্ত শংকৰ মাধৱ সংস্কৃতি বিকাশ কেন্দ্ৰৰ মথিয়াছিগাত বহুমঞ্চ নিৰ্মাণৰ বাবে পুঁজি প্ৰদান

চুপাৰ ৩০

বিনামূলীয়া আৱামিক
কোচিং প্ৰ'গ্ৰামৰ দ্বাৰা
১৬৮ গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক
আইআইটি আৰু
এনআইটিত অভিযান্ত্ৰিক
শিক্ষা গ্ৰহণত সহায়

OIL INDIA
CREATING
OIL & GAS
ASSETS
for India's Energy Security

"The Legacy of Oil India Limited (OIL) dates back to 1889 when the first commercial discovery of crude oil was made on Indian shores. Today OIL has a strong Pan-India and global presence. A Navaratna Company of dedicated and skilled people responding to challenges with grit and determination..... That's OIL!"

ऑयल इंडिया लिमिटेड

(भारत सरकार का उद्योग)

Oil India Limited

(A Government of India Enterprise)

- Exploration & Production of Crude Oil & Natural Gas
- Transportation of Crude Oil
- LPG Production
- E&P Services

CIN : L11101AS1969GOI001148

মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ কেইটামান মুহূৰ্ত

